

THANH SAM LẠC THÁC

CON
ĐƯỜNG
ĐƯA TIỀN
ĐÂY
HOA
tiểu thuyết

Mục lục

- [Chương 1: Anh Vẫn Chưa Sẵn Sàng](#)
- [Chương 2: Dấu Vết Ngày Cũ](#)
- [Chương 3: Một Sự Thỏa Hiệp Khác](#)
- [Chương 4: Những Cuồng Nhiệt Thời Niên Thiếu](#)
- [Chương 5: Chi Cần Chưa Từng Có Được](#)
- [Chương 6: Hồi Ức Chung](#)
- [Chương 7: Sự Ương NgạNh Còn Giữ Lại](#)
- [Chương 8: Nụ Hôn Đầu](#)
- [Chương 9: Thứ Đã Qua Chỉ Là Thời Gian](#)
- [Chương 10: Sự Ngây Thơ Thời Niên Thiếu](#)
- [Chương 11: Mùa Hè Năm Ấy](#)
- [Chương 12: Chi Tiết Bỏ Sốt](#)
- [Chương 13: Ai Có Thể Ngang Bướng Được Mãi?](#)
- [Chương 14: Đáp Án Em Cần](#)
- [Chương 15: Thời Gian Là Tôn Giáo Của Tôi](#)
- [Chương 16: Khi Đã Vượt Qua Dòng Nước Xiết">](#)
- [Chương 17: Chuyện Cũ Đừng Nên Nhắc Lại](#)
- [Chương 18: Lỗi Hổng Trong Tim](#)
- [Chương 19: Ngày Càng Lún Sâu](#)
- [Chương 20: Trước Khi Khoản Khắc Sau Ấp Đến](#)
- [Chương 21: Nhà Giam Lớn Vô Hạn](#)
- [Chương 22: Đó Không Phải Là Phong Cách Của Em](#)
- [Chương 23: Em Không Thể Cho Nhiều Hơn](#)
- [Chương 24: Kỳ Hạn Chờ Đợi](#)
- [Chương 25: Chúng Ta Từng Gần Nhau Trong Gang Tắc](#)
- [Chương 26: Em Luôn Bên Cạnh Anh](#)
- [Chương 27: Niềm Vui Của Tình Yêu](#)

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Anh Vẫn Chưa Sẵn Sàng

Tân Địch không ngờ một người đàn ông ba mươi tuổi khi nghe cô bảo hai mươi tám tuổi vẫn còn là gái trinh lại khiếp hãi đến độ bỏ chạy cuống cuồng như thế.

Mà mấy phút trước đó, họ vẫn còn ôm rịt lấy nhau, chệnh choáng say sau khi rời khỏi Lan Quế Phường để về khách sạn, quần áo kéo kéo cởi cởi tuột xuống quá nửa. Anh cao lớn đẹp trai, cơ bắp có màu nâu đồng khỏe mạnh, cô nhỏ bé trắng trẻo, trở thành sự đối lập kỳ diệu với anh.

Đêm ấy, cô ngỡ mình đã hạ quyết tâm, quyết tâm mượn rượu để khỏi mất mặt, kết thúc cuộc đời gái trinh kéo dài đến mức không thể hiểu nổi của mình. Hôn nhau đến khi người nóng lên, bàn tay anh du ngoạn trên làn da cô, đầu lưỡi liếm nhẹ vành tai. Hồn phách cô bay bổng nhưng không thấy phản cảm, cô nghĩ, tốt thôi, là anh vậy. Cô khẽ thở hốt hốt: “Lần đầu của em, anh nhẹ nhàng một chút”.

Cảnh tượng tiếp đó lại quá kịch. Lãng tử nổi tiếng giật bản mình, dừng tay, nhìn cô nhiều nỗi, sau đó lắp ba lắp bắp: “Anh... anh nghĩ anh vẫn chưa sẵn sàng, xin lỗi!”.

Cô cũng nhìn gương mặt tuấn tú đó với vẻ ngạc nhiên, đến khi anh đỏ mặt tía tai, vừa xốc lại quần áo, vừa cáo từ rồi chạy biến ra khỏi cửa.

Tân Địch cài lại từng khuy áo sơ mi của mình, đến trước cửa sổ, thản nhiên nhìn ánh đèn neon lấp lánh ngoài kia, cuối cùng gương mặt nóng rực dần lạnh đi. Cô đi công tác đến tham dự tuần lễ thời trang Hồng Kông, công tác phí không được thoải mái lắm. Khách sạn cô ở nằm trên một sườn

đồi, phòng chật hẹp, ngoài cửa sổ là thành phố sầm uất không ngủ, chẳng có phong cảnh nào đẹp. Cô quyết định tắm rửa đi ngủ, mặc kệ có buồn ngủ hay không.

Di động reo vang, cô nhắc lên nghe.

“Xin lỗi, Tân Địch, lúc này anh quá đáng, anh phản ứng hơi quá, anh...”.

“Anh chết đi cho tôi, Đới Duy Phàm”. Cô cúp máy, rồi tắt luôn.

Lần này Tân Địch đến xem tuần lễ thời trang. Là một nhà thiết kế thời trang, mỗi năm cô phải đến Hồng Kông ít nhất hai lần: Tháng một xem bộ sưu tập xuân hè, tháng bảy xem bộ sưu tập thu đông. Kiểu đảo lộn thời tiết vợ vẫn này cô đã quen rồi.

Trung tâm hội nghị Hồng Kông tuy không đông đúc náo nhiệt như ở Bắc Kinh, nhưng chuyên nghiệp hơn hẳn, nhìn tổng thể thì người ta phải mất khá nhiều thời gian và công sức để xây dựng nó. Ngoài ra cô còn phải tham dự các buổi biểu diễn khác, rồi lại dạo một vòng các cửa hàng lớn nhỏ đáng để tham quan ở Hồng Kông và Cửu Long, thêm cả đến chợ vải vóc ở bên Cửu Long để xem những loại vải mới ra thị trường.

Tham gia tuần lễ thời trang ở Hồng Kông xong, lập tức phải quay về Thâm Quyến, ở đó lại có buổi trình diễn đang đợi cô. Ngành thời trang quả nhiên là một vở kịch lớn không bao giờ khép màn, và những người làm trong ngành này ít nhiều đều cảm thấy mệt mỏi. Đặc biệt là ở thành phố sâu trong đại lục, cách xa trung tâm thời trang, thì thời trang trở thành một ngành công nghiệp chính cống, chứ không phải là một thứ gì đó có sức hấp dẫn, càng không có gì lãng mạn tuyệt vời để nói.

Làm việc sáu năm, Tân Địch cũng có chút danh tiếng trong nghề, là giám đốc thiết kế của công ty thời trang Tác Mỹ lớn nhất thành phố cô ở,

tiền đồ của cô vô cùng xán lạn. Nhưng cùng lúc, cô cũng cảm thấy càng lúc càng mệt mỏi, không biết là với công việc của mình hay là với cuộc đời.

Cô biết rõ, tâm trạng này đến khá đột ngột. Hai mươi tám tuổi vẫn là gái trinh, thực ra cũng không khiến cô cảm thấy thất bại gì lắm. Nhưng khi dính vào với Đới Duy Phàm ở Hồng Kông này, hình như cô không còn sáng suốt nữa. Vì họ đã quen biết nhau tám năm, mà ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, cô đã ghét anh rồi.

Họ cùng học ở Học viện Mỹ thuật. Đới Duy Phàm có dáng vóc khỏe mạnh cùng gương mặt đẹp trai, học trước cô hai khóa, theo học ngành trang trí nội thất, nhưng từ khi vào trường đã bị lôi vào câu lạc bộ người mẫu, bắt đầu có mối duyên không thể nào gỡ ra với ngành thời trang. Đới Duy Phàm vóc dáng đẹp lại thêm tính cách phóng khoáng, quan hệ rộng, nhưng Tân Địch luôn tỏ ra thờ ơ với anh, thỉnh thoảng trò chuyện cũng chỉ mĩa mai bóng gió xa gần.

Bạn thân của Tân Địch cũng học ngành thiết kế thời trang là Diệp Tri Thu thấy ngứa mắt nên đã hỏi cô. Cô thẳng thắn trả lời: “Vì ghét cái kiểu ý đẹp mà đòi này đòi nọ, giống hệt con công, cậy vẻ ngoài đẹp mà nay thế này, mai thế khác, huênh hoang khoe mẽ”.

Diệp Tri Thu chỉ có thể cười phì, lý do này rõ ràng không chính đáng. Chuyên ngành họ học bắt buộc họ hầu như ngày nào cũng phải tiếp xúc với nam thanh nữ tú, cũng chưa bao giờ thấy Tân Địch tỏ ra bất mãn với những người tự sướng quá độ khác.

Hôm qua ở trung tâm hội nghị Hồng Kông, Đới Duy Phàm đi đến, vẫn dáng vẻ nghênh ngang như thế – thực ra cũng không thể trách anh được. Anh xuất thân là vận động viên, lúc còn đi học đã có bằng chứng nhận vận động viên quốc gia cấp hai, còn lập kỷ lục điền kinh. Động tác đi của anh hoàn toàn là do thói quen, chứ không phải cố tình. Anh và người bạn Trương Tân cùng mở một công ty quảng cáo, cũng có nhận lên kế hoạch

xây dựng hình tượng cho công ty thời trang, lúc rảnh rỗi cũng đến các buổi trình diễn để tìm linh cảm và các phong cách thị

Trước kia Tân Địch thường phớt lờ Đới Duy Phàm. Có điều ở triển lãm thời trang Bắc Kinh lúc cuối tháng ba năm nay, Tân Địch mở cuộc trình diễn riêng, Đới Duy Phàm được Diệp Tri Thu nhờ cậy, đã lên sân khấu tặng hoa khi Tân Địch xuất hiện vào phút cuối cùng.

Và như thế, anh bước đến từ xa, lên tiếng chào hỏi cô với vẻ mặt tươi tỉnh – ánh nắng rọi qua cửa kính chiếu lên người anh, toàn thân như dát một thứ ánh sáng vàng nhạt – đương nhiên cô không thể lạnh lùng với anh được. Đồng thời cô đành thầm thừa nhận rằng: Vẻ bề ngoài như thế thật sự không có gì để chê. Vóc dáng cao ráo, áo pull ôm sát người và quần dài nếu mặc trên người đàn ông khác thì sẽ có cảm giác gượng gạo, nhưng khi anh mặc lại thấy đẹp trai ngời ngời, những người xung quanh không hẹn mà đều nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Hai người trò chuyện vài câu, nhắc đến kế hoạch sau đó, rồi phát hiện có nhiều quan điểm giống nhau. Họ cùng đến thành phố hải cảng, Đới Duy Phàm ngắm cách bài trí bên ngoài và thiết kế nội thất của các cửa hàng, Tân Địch ngắm những kiểu thời trang mới nhất trong cửa hàng nổi tiếng, rồi cùng ăn chút gì đó, khi đã dạo kha khá rồi, Đới Duy Phàm đề nghị đến quán bar ở Lan Quế Phường, cô đã nhận lời ngay.

Là do tác dụng của cồn ư? Tân Địch không nghĩ thế. Hai người uống bia thôi, cùng lắm là chỉ chén choáng say. Cô không nhớ rõ lắm hai người đã thân mật lần đầu như thế nào, nhưng lần tiếp xúc cơ thể ấy đã gợi cô nhớ một ký ức.

Cũng vào lúc cô mở cuộc trình diễn bộ sưu tập ở Bắc Kinh lần đó, cô xuất hiện để cảm ơn. Đới Duy Phàm ôm một bó hoa bách hợp lớn, nhảy lên sàn diễn chữ T, trao hoa cho cô, sau đó thuận thế ôm lấy cô. Cái ôm đó rất

ngắn ngủi và lịch sự, nhưng lại khiến cô rùng mình. Khi ấy cô chỉ cho rằng do bất ngờ khi nhìn thấy anh chứ không nghĩ ngợi gì nhiều.

Nhưng lần này, chạm vào nhau, cô cũng thấy run rẩy như lần đó. Ý thức được phản ứng của mình, cô ngạc nhiên đến độ suýt nữa thì cắn vào đầu ngón tay mình. Cô chỉ yêu vài lần và các mối tình đó đều rất tẻ nhạt. Tình dục đối với cô mà nói thật sự là một thứ vô cùng xa lạ. Cô ngần ngại quan sát người đàn ông đẹp trai bên cạnh, cùng lúc đó anh cũng quay sang nhìn. Ánh mắt hai người chạm nhau. Không khí mờ ám lại thêm sự phóng túng ở đất lạ, những chuyện xảy ra sau đó đã khiến Tân Địch thấy thà rằng không gặp anh còn hơn.

Về lại Thâm Quyến, do cùng đến xem triển lãm thời trang nên Tân Địch và Diệp Tri Thu gặp nhau ở khách sạn. Sau khi xong công việc, buổi tối hai người đến phòng của cô, tắm táp xong thay áo ngủ, mỗi người nằm một giường thoải mái chuyện trò. Câu chuyện của Tân Địch quả thật là kinh khủng.

“Cậu...”. Diệp Tri Thu giật mình khiếp hãi đến độ không nói nên lời. Cô là bạn học với Tân Địch, nhưng sau khi tốt nghiệp lại làm kinh doanh thời trang, trước kia cũng từng làm trong Tác Mỹ. Nói theo kiểu Tân Địch là, cô bạn này của cô thuộc dạng suy đi nghĩ lại, tính trước làm sau, lạnh lùng lý trí không cần nghĩ cũng biết.

“Giữa đường đứt gánh mà, tớ có thỏa nguyện đâu”. Tân Địch cười hí hí.

“Cũng may cũng may... Chỉ đi công tác thôi, mà gan cậu cũng to thật, dám về khách sạn với người đàn ông xa lạ”.

Tân Địch lại thấy thà là đưa người xa lạ về, chí ít ra khỏi khách sạn rồi thì đường ai nấy đi, không chút dính líu lằng nhằng – cô rất tự tin với bản lĩnh vô tâm vô tính, chớp mắt đã quên của mình. Có điều nghĩ lại thì, cô

đành ngoan ngoãn thừa nhận rằng mình không đủ gan để đụng đến người lạ.

“Hừm, lúc này tớ chưa nói đến trọng điểm à? Không phải xa lạ, mà thực ra là người cậu cũng quen, là Đới Duy Phàm”.

“Anh ấy...”. Diệp Tri Thu lại nghẹn lời. Đương nhiên là cô quen đàn anh khóa trên Đới Duy Phàm. Thực tế thì bây giờ hai người còn là hàng xóm, quan hệ khá tốt, đồng thời cũng có qua lại trong công việc. Nhưng cô biết Tân Địch trước nay luôn ghét Đới Duy Phàm, không tài nào hiểu nổi tại sao Tân Địch lại chọn anh để kết thúc cuộc đời trinh trắng của mình.

“Vừa hay anh ta ở đó mà”.

Diệp Tri Thu nhồm dậy, nướng mày nhìn cô, tỏ ra không nghĩ đó là lý do chính đáng. Tân Địch đỏ mặt, ho khẽ một tiếng, “Thu Thu, cậu đừng dò xét tớ thế được không? Được thôi, là do tớ mời gọi. Tớ thấy anh ta cũng khá đẹp trai, lại nổi tiếng đào hoa, chắc chắn chuyện đó... kỹ thuật chắc cũng khá. Tớ chỉ nghĩ đơn thuần là không muốn làm gái trinh đến năm hai mươi chín tuổi, lại không muốn tìm ai để kết hôn, với anh ta... chắc không có hậu quả

Diệp Tri Thu làm ra vẻ thổ huyết, “Tiểu Địch, tư duy của cậu quái lạ thật”.

Tân Địch cười lớn, “Thôi đi, không nhắc chuyện đó nữa. Anh ta chạy cũng tốt, nếu không tớ cũng chẳng dám chắc mình có hối hận không nữa. Hiện nay điều nghi ngờ duy nhất của tớ là, hai mươi tám tuổi vẫn còn trong trắng lại khiến đàn ông sợ đến bỏ chạy ư?”.

Câu hỏi này của cô đến bản thân cũng không trả lời được. Cô nghĩ, thôi kệ vậy, làm gái trinh đến năm hai mươi chín tuổi thì cũng có gì ghê gớm đâu. Cô chỉ thực sự hy vọng rằng tên ấy cho dù không chết như lời cô

nguyên rủa trong điện thoại, cũng tốt nhất là đừng xuất hiện trước mặt cô nữa.

Vậy nhưng, bạn càng không muốn gặp ai đó, thì tỉ lệ gặp lại người đó càng cao. Tân Địch không biết đó có được tính là một định luật của Murphy hay không.

Tiếp đó tại trung tâm hội nghị Thâm Quyển, trong một bữa cơm của một người bạn Diệp Tri Thu, trên máy bay lúc quay về, Tân Địch luôn chạm mặt Đới Duy Phàm. Cô bắt đầu muốn thổ huyết thật, khi ở thành phố của họ dường như tỉ lệ gặp nhau cũng không cao như bây giờ.

Đồng thời, muốn phớt lờ người đàn ông cao một mét tám ba lại đẹp trai quá mức như thế, thực sự không phải là chuyện dễ dàng.

Xuống máy bay rồi, Tân Địch đi lấy hành lý ký gửi. Chưa đợi cô bỏ túi xách tay xuống, một cánh tay khỏe mạnh đã vươn ra từ sau lưng cô, nhẹ nhàng nhắc chiếc va li rất đẹp từ băng chuyền lên đặt bên cạnh cô. Người cô bé nhỏ, còn chiếc va li lại quá lớn.

Cô quay sang nhìn Đới Duy Phàm, “Haizz, chúng ta đường ai nấy đi được không? Nếu anh đi về phía đông, thì tôi sẽ đi phía tây”.

“Không thể được”. Anh trả lời dứt khoát, “Đường từ sân bay vào thành phố chỉ có một – hướng nam”.

“Vậy tóm lại là anh muốn gì, Đới Duy Phàm?”. Tân Địch không chút khách sáo, “Mấy hôm nay anh liên tục xuất hiện trước mặt tôi, nếu muốn tôi buồn nôn thì anh làm được có thể biến đi được rồi”.

Đới Duy Phàm cười, để lộ hàm răng trắng đều thẳng tắp, “Cho anh một cơ hội đi, Tân Địch. Anh muốn theo đuổi em”.

Đầu tiên Tân Địch rất ngạc nhiên, rồi sau đó cười to, rất vui vẻ khi có thể nói ra câu này, “Xin lỗi, tôi nghĩ tôi cũng chưa sẵn sàng”.

Đới Duy Phàm không hề cảm thấy bị đả kích, “Hôm ấy là do anh sai. Chúng ta có thể thử làm lại từ đầu”.

Nhắc đến hôm ấy, Tân Địch lại cau mày, đang định nổi cáu thì một giọng trầm trầm vang lên phía sau cô, “Tiểu Địch”.

Tân Địch quay lại, một người đàn ông cao ráo mặc áo sơ mi màu gạo đang đứng gần đó, kéo một chiếc va li màu cà phê đậm và một túi laptop được làm thủ công rất xinh xắn, mái tóc được cắt ngắn gọn gàng, trên gương mặt gầy gầy là một đôi mắt sâu thăm thăm, bình thản và sáng rõ, dáng vẻ không hề thua kém Đới Duy Phàm vốn có bề ngoài xuất sắc như một ngôi sao.

Tân Địch vui sướng đến mức kỳ quặc. Cô hét lên một tiếng rồi lao đến, “Lộ Phi, là anh thật sao? Sao về mà không gọi điện trước cho em?”.

Lộ Phi đặt va li xuống, nắm lấy tay cô rồi mỉm cười. Anh là người đàn ông trẻ có vẻ lạnh lùng, lúc này chỉ hơi mỉm cười mà ánh mắt đã dịu dàng hẳn, “Xem như là một bất ngờ nho nhỏ đi, Tiểu Địch”.

Cảnh tượng trùng phùng vui vẻ ấy khiến Đới Duy Phàm hơi ngớ người.

Di động của Tân Địch réo vang. Cô lấy ra xem, là Tân Thần, em họ cô gọi đến, “Thần Tử, gì thế?”.

Nghe cô gọi cái tên ấy, Lộ Phi ngắt tiếng chuông di động reo vang cùng lúc của mình, lặng lẽ đứng đợi một bên.

“Địch Tử chị về rồi à? Nhớ tưới hoa giúp em. Hôm nay em phải đi. Chỉ cần không mưa thì cách ngày tưới một lần. Dùng trong bể ngoài ban

công tưới nhé. Tưới xong lại hứng đầy nước cho em. Đừng có lười đấy!”. Tân Thần nói.

Tân Địch rên rỉ, “Tại sao em cứ phải hành hạ chị thế hả? Trời nóng thế này, tìm đại một anh nào theo đuổi em mà thực hiện yêu cầu của em đi, bảo đảm chạy đến ngay”.

Tân Thần cười ngất, “Làm sao để kẻ theo đuổi em tùy tiện vào nhà được? Để người ta ảo tưởng, chẳng phải đã gây phiền hà cho chính mình hay sao?”.

Tân Địch bực bội nhìn Đới Duy Phàm đứng gần đó mà không có ý bỏ đi, thừa nhận rằng chính cô cũng đã tự chuốc phiền phức cho mình rồi. Nhưng tên kia thậm chí còn không được tính là kẻ theo đuổi. Cũng không biết cô trúng tà hay là sinh lý rối loạn hormone tác quái nữa.

“Em đi bao lâu?”.

“Chắc khoảng mười tám ngày. Lát nữa xe sẽ qua Ân Thi”.

“Mười tám ngày, trời ạ! Em nhớ bôi kem chống nắng, đừng phơi đen như than rồi về đấy!”.

“Không đâu, hầu hết thời gian đều ngồi trên xe mà”.

“Biết chị đã gặp ai ở sân bay không?”. Tân Địch cười nói, đồng thời quay sang nhìn Lộ Phi, định đưa di động cho anh nhưng lại thấy Lộ Phi khẽ lắc đầu rất nhanh. Cô cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng đương nhiên cũng làm theo ý anh, “Thôi, đợi em quay về rồi nói sau”.

Tân Thần cũng không hỏi nhiều, “Chăm sóc hoa của em, em sẽ mua thăm thêu về cho chị, tạm biệt”.

Tân Địch cất di động vào túi, hỏi Lộ Phi: “Vốn định gọi anh nói chuyện với Thần Tử, sao lại lắc đầu?”.

“Cô ấy đi đâu?”.

“Tây Tạng. Tự lái xe địa hình đi với đám bạn rồi”. Tân Địch trước nay vẫn chỉ lòng vòng trong các thành phố lớn. Cô thích cảm giác gót chân giẫm lên mặt đường bằng phẳng, không có hứng thú với điền viên, thực sự được cô em họ có nhã hứng cứ vài ba ngày lại leo núi, mỗi năm ít nhất một lần đi đến nơi nào đó mà thậm chí cô còn không biết đến tên. Nhưng những món đồ nho nhỏ mà cô ấy mang về thì rất thú vị.

“Tây Tạng”. Thần sắc Lộ Phi có vẻ hụt hẫng, khẽ nhắc lại địa danh xa xôi đó. “Tiểu Địch, nếu cô ấy gọi điện cho em, đừng bảo rằng anh đã về”.

Tân Địch nhướn mày, “Cũng định cho cô ấy bất ngờ nho nhỏ à?”.

Lộ Phi nở nụ cười khắc khoải, “Có lẽ cô ấy sẽ bất ngờ, sẽ ngạc nhiên, nhưng anh không dám chắc cô ấy có vui không”.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Dấu Vết Ngày Cũ

Phía sau vắng đến tiếng cười khe khẽ của Tân Thần, “Tin hay không tùy anh, em bây giờ lại rất thích đấm bồ câu đó”.

Đây là khu nhà cũ trong thành phố náo nhiệt. Những gian nhà xập xệ cũ kỹ san sát nhau. Trên bức tường sát đường cái có viết chữ “dỡ bỏ” màu đỏ to tướng. Nhưng khi hoàng hôn, người qua kẻ lại, nhộn nhịp vô cùng, không có cảm giác sắp bị dỡ bỏ tí nào.

Lộ Phi xuống xe, khóa cửa xe kỹ càng, đứng giữa cảnh tạt nham hỗn loạn ấy, dáng vẻ thật khí thế hiên ngang. Anh mặc một chiếc áo pull màu xám, quần dài đậm màu, dáng vóc cao ráo. Tháng tám là tháng nóng nực nhất, tuy mặt trời đã khuất sau rặng núi, nhưng không khí nóng bức vẫn không giảm, có điều dường như nhiệt độ chẳng mấy may ảnh hưởng đến anh.

Anh đang định bước vào thì một chiếc Toyota Prado bụi bặm chạy đến dọc theo con đường chật hẹp, đậu bên ven đường cách anh không xa lắm. Một nam một nữ xuống xe, hai người đều mặc áo khoác ngoài bản thủ không nhìn ra màu thực. Người đàn ông mở cốp sau, lấy ra một chiếc ba lô nặng khoảng ba mươi lăm kilogam, có hai màu đỏ xám, và một thứ dạng hình ống dài không rõ là gì, đưa cho cô gái ấy, “Không cùng đi ăn thật à?”.

“Bong Bóng à, cậu làm ơn gửi thử xem người chúng ta sắp lên men rồi này, có lẽ chẳng có chủ quán ăn nào chàón chúng ta vào đâu”. Cô gái vui vẻ trả lời, giọng nói hơi khàn khàn. Cô xách ba lô và cái ống kia lên rồi vẫy tay với anh chàng kia. Anh ta lên xe lái đi. Cô quay người, uể oải lê

chân đi vào con đường chật hẹp, rồi gặp ngay Lộ Phi đứng trước mặt, thoát chốc chờ người.

“Chào em, Tiểu Thần”.

Tân Thần nhìn Lộ Phi mà không phản ứng gì, dường như có vẻ lơ đãng. Có một tích tắc anh gần như nghĩ rằng mình đã nhận nhầm người. Tân Thần trong ký ức luôn trắng trẻo, xinh đẹp kiều diễm đến lạ lùng, còn cô gái trước mặt anh đang đeo một cặp kính râm to, nhìn vừa đen vừa gầy, mặc một chiếc áo pull màu xanh lam nhẵn nhúm và chiếc quần dài màu ô liu, eo thắt một chiếc túi màu xám đậm, tóc buộc túm sau gáy, vừa rối vừa bóng nhờn. Đồ đạc trong tay nặng đến mức cô xách nghiêng cả người, Lộ Phi đưa tay đón lấy, cũng khá nặng.

Cô bỗng cười, lộ ra hàm răng nhỏ trắng đều, “Chào anh, Lộ Phi, anh về từ lúc nào thế?”.

“Khoảng nửa tháng trước”.

“Sao lại ở đây?”.

“Tiểu Địch bảo anh biết, hôm nay có lẽ em sẽ về vào giờ này”.

“Cứ cách ngày là chị ấy phải đến tưới hoa hộ em, chắc chắn là cáu lắm rồi”. Cô ngáp ngừng, “Đi thôi, vào ngồi một lát. Nóng sắp chết rồi”.

Tân Thần không nhìn anh, quay người đi vào khu nhà ở.

Lộ Phi nhìn bóng dáng mảnh mai trước mắt, bỗng thấy buồn buồn. Mười một năm trước, cũng vào mùa hè, lần đầu anh đến đây – tuy sinh ra ở thành phố này, nhưng chỗ anh sống hoàn toàn không giống nơi đây.

Khi ấy Lộ Phi mười tám tuổi, cũng đi theo sau Tân Thần mười bốn tuổi như thế. Cô đã bắt đầu dậy thì, mái tóc đen nhánh buộc đuôi ngựa, mặc

áo pull trắng, quần jeans và giày sandal đế bằng, uể oải sải đôi chân thon dài. Eo lưng lộ ra một đường cong quyến rũ theo nhịp bước chân. Dưới ánh nắng, thấp thoáng thấy được dây đeo của chiếc áo lót trong lẫn áo pull. Điều ấy đã khiến nhịp tim anh đập nhanh đến mấy nhịp.

Tân Thần bây giờ, quần áo rất kín đáo. Đôi giày trên chân đầy bụi, không nhìn ra màu thật, nhưng bước chân vẫn uể oải như trước đây. Chiếc túi quanh eo khê tung tủy. Dáng đi ấy anh rất quen thuộc, thậm chí rất nhiều lần xuất hiện trong giấc mơ của anh.

Nơi Tân Thần ở là khu tập thể được xây dựng từ thập niên bảy mươi của thế kỷ trước. Năm tầng lầu xám xịt, có vẻ rệu rã. Vào lối đi tối om bên trong, cô đẩy cặp kính râm lên đỉnh đầu, nhanh nhẹn lấy một chiếc đèn pin trong chiếc túi ở eo ra. Dưới ánh sáng trắng như tuyết, nơi góc rẽ chất đống một đám tạp nham chiếm chỗ của các gia đình. Lên đến tầng năm, cô đẩy chiếc túi ở eo ra phía trước, định lấy chìa khóa ra mở cửa.

“Để anh mở, Tiểu Địch đưa chìa khóa cho anh rồi”. Hai người lúc này đứng rất gần nhau, Lộ Phi có thể ngửi thấy rất rõ, trên người lẫn tóc Tân Thần có một mùi không thể nào gọi là dễ chịu được. Xưa nay anh vốn ưa sạch sẽ, nên đã không kìm được chau mày.

Tân Thần ngẩng lên, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt anh lúc ấy nên mỉm cười, nghiêng người tránh ra, nhìn anh mở cửa, thành thạo bật đèn lên.

“Chắc không phải mấy hôm nay đều do anh đến tưới hoa đấy chứ?”. Tân Thần ngờ vực.

Lộ Phi đưa chìa khóa lại cho cô, “Gần đây Tiểu Địch đang chuẩn bị trình diễn bộ sưu tập thu đông nên khá bận”.

Tân Thần mở máy điều hòa, “Xin lỗi. Em đi hơn nửa tháng, nhà chẳng còn gì. Anh cứ ngồi đi. Em phải đi chỉnh trang lại mình cái đã”. Cô đá văng đôi giày ra, về phòng ngủ lấy quần áo rồi vào nhà tắm gội đầu tắm rửa.

Lộ Phi lại nhìn quanh căn nhà. Gần nửa tháng, dù bận rộn thế nào, anh cũng cách ngày lại đến một lần vào buổi tối để tưới hoa, nên đã quen với bố cục căn nhà, nhưng lúc này nhìn vẫn thấy xa lạ. Trong ký ức của anh, nơi ở của cô thiếu nữ Tân Thần là một ngôi nhà nhỏ hai phòng ngủ một phòng khách, trong nhà và hành lang đều bừa bãi như nhau. Lần đầu vào căn nhà này, đúng là một thử thách lớn với người có tính ưa sạch sẽ như anh.

Thế nhưng mọi thứ trước mắt lúc đều gọn gàng quá mức. Tường trắng toát, nền nhà màu hạt dẻ đậm, phòng khách và một phòng ngủ cũ và cả gian bếp đã phá thông với nhau, sửa thành phòng làm việc. Bàn làm việc rộng rãi màu vàng nhạt liền, hai máy vi tính, máy in, máy scan... đều nằm trên đó. Một mặt tường là kệ sách giản dị, phía trên bày đủ loại sách, tạp chí, văn kiện, đĩa CD... rất gọn gàng. Không hề bừa bãi, nhưng cũng chẳng toát lên bất kỳ sở thích hay hứng thú đặc biệt nào của chủ nhân.

Nhà bếp nằm một góc theo kiểu mở rộng, bệ trang trí kiêm cả bàn ăn, phân tách không gian. Trước bàn đặt hai chiếc ghế chân cao, hiển nhiên là ăn cơm ở đó.

Bên chiếc cửa dẫn ra ban công là một chiếc giường hẹp dài kiểu quý phi màu đỏ đậm, bên trên đặt hai chiếc gối tựa thêu hoa, xem như là vật dụng nữ tính duy nhất trong nhà.

Phòng vệ sinh nằm cạnh phòng ngủ, bên trong văng vẳng tiếng nước chảy. Trong căn nhà yên tĩnh này, âm thanh ấy khiến Lộ Phi bất giác thấy bồi rối lạ lùng.

Anh mở cửa ban công để ra ngoài. Không khí nóng hực ập đến. Ban công không nhỏ, những nhà khác cơ bản đều khóa nó lại thành một không gian be bé, để mở rộng diện tích hết mức có thể. Chỉ ban công của Tân Thần vẫn giữ nguyên bố cục, bày đủ các loại chậu hoa. Vài chậu hoa nhài đang nở hoa thơm nức. Một bụi trúc nhỏ đã mọc cao đến gần một mét. Một cây thạch lựu trồng trong chiếc chậu sứ lúc này đã kết quả dày đặc. Trên

chiếc kệ kim loại bên cạnh bày đủ loại hoa trường xuân màu sắc khác nhau, đang nở rộ rỡ; phía khác là một chiếc giá gỗ có hải đường, hoa tú cầu, tường vi, mộc lan, tú cầu tây bốn mùa. Cả ban công là một vườn hoa nhỏ rậm rạp. Thứ duy nhất phá hỏng không gian lãng mạn này là tấm lưới sắt chống trộm thô kệch che kín ban công. Cũng may trên lan can ban công luôn mọc đầy những dây leo khiên ngư hoa rậm rịt, từng đóa hoa đỏ tím đang nở rộ đan khít vào nhau, ít nhiều cũng làm cho tấm lưới ấy bớt xấu xí.

Anh mở nắp bể nước nhỏ đặt ở góc ban công, bơm đầy nước vào bình tưới rồi bắt đầu tưới hoa. Trong sắc đêm, những tia nước phun vào những chậu hoa, giọt nước như pha lê rơi trên cánh hoa, phiến lá rồi lăn xuống đất.

Thậm chí cái ban công này cũng không còn như trước kia. Hồi đó ở đây chẳng trồng bất cứ loại hoa nào, chỉ đặt hai chiếc ghế mây cũ kỹ. Lộ Phi và Tân Thần từng ngồi ở đây, nhìn khu nhà xám xịt trước mặt và

Anh cứ ngỡ trí nhớ của mình rất đáng tin, nhưng nửa tháng nay, cho dù trời mưa to không cần tưới hoa, anh cũng đến để ngồi một mình rất lâu, nhưng lại không tìm ra chút dấu vết ngày cũ nào nữa. Anh bắt đầu hoài nghi, những hồi ức đan lại trong trái tim anh, rốt cuộc đã từng tồn tại chưa?

Lúc này, một đàn bồ câu lướt qua trên ban công. Lộ Phi đặt bình tưới xuống, nhìn qua những lá khiên ngư dày đặc, đàn bồ câu bay xa, rồi lại bay vòng trở lại, lướt qua tầm mắt anh với một góc độ và quỹ đạo gần như giống nhau.

“Em ghét nhất là cái nhà nuôi đàn bồ câu kia. Ngày nào cũng ỉa trên ban công em, bắn chết đi được, sáng sớm đã gù ồm ồm, ồn đến nỗi người ta không ngủ được”. Thiếu nữ Tân Thần từng than vãn như thế.

Thế thì vẫn còn một thứ chưa thay đổi.

Phía sau văng đến tiếng cười khê của Tân Thần, “Tin hay không tùy anh, bây giờ em lại rất thích đàn bồ câu đó”.

Lần này Tân Thần tham gia đoàn lái xe riêng đi Tây Tạng, cô được phân ngồi trên hai xe địa hình cùng bảy người trong câu lạc bộ, đi qua hơn ba mươi thành phố lớn nhỏ, hành trình gần tám ngàn kilomet, gần như cả nửa tháng chưa tắm táp thỏa thê lần nào. Cô đã quen với điều kiện vệ sinh trên đường đi. Một chiếc xe bốn người, trong không gian chật hẹp đầy ắp mùi hỗn hợp, mọi người đều ngửi đến quen mũi, chẳng ai chê bai gì ai. Lúc này cô đã tắm rửa sạch sẽ, bôi kem dưỡng da, thoát chốc trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều, thực sự có cảm giác như được tái sinh.

Lộ Phi quay người lại. Dưới ngọn đèn, cô mặc chiếc áo pull trắng, quần short, mái tóc đen còn ẩm xõa trên bờ vai, trông rất khỏe mạnh, gương mặt tắm rửa sạch sẽ xong trở nên thanh tú trắng trẻo đến độ ửng hồng, trên đôi mắt sáng rỡ là rèm mi dài cong, khóe môi đang nhướn lên độ cong mà anh vẫn quen thuộc, má trái thấp thoáng lúm đồng tiền nho nhỏ.

Cô và anh đều có những hồi ức như nhau, thậm chí cô còn biết rõ anh đang nghĩ gì. Lộ Phi trước nay vẫn kiêu ngạo lạnh lùng, lặng lẽ hướng nội lại lần nữa ý thức được, trước mặt cô, anh lúc nào cũng bộc lộ những thay đổi trong cảm xúc.

“Đám bồ câu đó không ồn ào nữa à?”.

“Vẫn thế, nhưng bỗng có một ngày”, Tân Thần chậm rãi nói, “Em đã quen. Chẳng gì chống lại nổi thói quen”.

Lộ Phi vẫn đứng ngoài ban công. Lúc này sắc đêm đã bao phủ, dưới ánh sáng mờ mờ không rõ vẻ mặt anh, “Làm cái lồng như thế để làm gì? Xấu quá”. Anh chỉ tay vào tấm lưới chống trộm ngoài ban công, thực sự nhìn rất giống một chiếc lồng chim cỡ lớn.

“Có một dạo trộm cắp hoành hành. Em muốn để nơi trồng hoa, không muốn đóng ban công lại, nên đành làm cái đó. An toàn quan trọng hơn mỹ

quan nhiều”.

“Em một thân một mình, tại sao nhất định phải ở đây? Bên Tiểu Địch vẫn có phòng trống mà? Bên đó an ninh tốt hơn nhiều”. Lộ Phi cau mày.

“Mình có nhà thì tại sao phải đến chỗ người khác ở? Vả lại ở một mình tự do hơn. Em đoán Địch Tử cũng nghĩ thế”.

“Cả khu này sắp bị phá bỏ rồi. Em định thế nào?”.

“Còn sớm. Tin phá bỏ cũng cả mấy năm nay rồi, mà chẳng thấy động tĩnh gì cả”.

“Công ty anh và tập đoàn Hạo Thiên sở hữu mảnh đất này đã quyết định đầu tư vào đây rồi. Lần này sẽ mau thấy động tĩnh thôi”.

Tân Thần sững người, ngập ngừng một lúc rồi nhún vai, “Xem bồi thường bao nhiêu đã rồi tính. Không đến mức ngủ ngoài đường là được. Ăn cơm thôi, em đói rồi. Anh còn ở lại đây bao lâu? Em mời, xem như làm tiệc tiễn anh”.

“Lần này anh về, chắc là ở lâu”.

Lộ Phi bình thản, nhưng Tân Thần lại sững sờ. Cô mở to mắt nhìn anh. Lộ Phi có thể thấy rõ, ánh mắt cô bỗng trở nên âm đạm, cuối cùng lướt qua một thoáng không giống như vẻ kính ngạc, rồi lập tức quay nhìn đi nơi khác, “Vậy à?”. Giọng cô bỗng trầm hẳn xuống, “Ồ, thế thì tốt”.

Cô qu người đến trước cửa thay giày, lấy một đôi giày búp bê đế bằng màu vàng đậm, sau đó ngẩng lên, vẻ mặt đã trở lại bình thường, cô cười nói: “Tìm chỗ nào ăn cơm thôi, cả nửa tháng nay thứ em ăn gần như cám lợn ấy, đói quá”.

Lộ Phi lái xe đến một quán ăn gần khu thương mại ở trung tâm thành phố. Quán đã mở hơn năm nay, làm ăn khá tốt. Món ăn dung hòa cả khẩu vị địa phương và châu Âu, không đặc biệt gì lắm. Nhưng trang trí cầu kỳ đẹp mắt, là dạng mà dân văn phòng ưa thích, yên tĩnh hơn những quán ăn Trung Quốc khác.

Tân Thần từng có sức ăn khiến mọi người ngạc nhiên. Dáng người mảnh mai là vậy nhưng ăn gì cũng không mập nổi. Hôm nay ngoài tưởng tượng của Lộ Phi, cho dù cô nói rằng mình rất đói, lúc chọn món cũng rất hào hứng, nhưng không còn ăn nhiều như đã báo trước. Khi từng món đưa lên, cô chỉ nhấm nháp tí chút cho có.

“Không hợp khẩu vị à?”.

“Chắc trên đường ăn mì tôm, lương khô và chocolate nhiều quá nên ăn không nổi nữa. Rõ ràng là đói mà ăn không được”.

“Chẳng phải em không ăn mì tôm bao giờ à?”. Anh nhớ cô rất bướng bỉnh, thà nấu mì sợi ăn còn hơn pha mì tôm.

Tân Thần cười cười, “Bây giờ em hầu như cái gì cũng ăn. Lúc đi lang thang, bánh bao rơi xuống đất chắc cũng nhặt lên phỉu bụi rồi ăn, chẳng kiêng kỵ gì”. Cô cúi đầu ăn món ếch rừng hầm đu đủ anh chọn cho cô, nhưng lại hơi nhăn mặt.

Dáng vẻ ấy rất giống hồi ấy, khi cô cảm lạnh phải uống thuốc và tỏ vẻ làm nũng. Lộ Phi nhìn cô chăm chú. Nhưng cô không có ý làm nũng, mà lại như bắt ép mình phải nuốt hết vậy.

“Lần này đi vất vả lắm phải không?”.

Đương nhiên là một cuộc hành trình dài đằng đẵng và vất vả. Điều kiện ăn ở đơn giản, phản ứng vùng cao, những cơn bão đến bất ngờ, có một số đoạn đường rất hiểm trở, lại còn gặp phải những bãi đất bùn. Một chiếc

xe phải nổ lốp đến hai lần. Nhưng cũng chẳng có gì đáng nói. Tân Thần đã quen với việc chấp nhận những sự cố trên đường đi. “Cũng tạm. Chuẩn bị rất kỹ, còn những người bạn cùng đi đa số đều có kinh nghiệm đi xa rất phong phú. Cơ bản cũng xem như là suôn sẻ”.

“Anh lại không biết từ khi nào mà em bắt đầu mê mẩn đi xa và trồng hoa như vậy”.

“Cũng phải có sở thích gì để sống qua ngày chứ. Còn anh? Vẫn thích nghe nhạc cổ điển và chơi cờ tướng quốc tế nhỉ”.

Trò chuyện với nhau rất bình thường và lịch sự, Lộ Phi vẫn giữ vẻ bình thản, “Đúng, bây giờ em còn chơi cờ không?”.

Tân Thần lắc đầu, “Chắc đến cả luật chơi em cũng quên gần hết rồi”. Trí nhớ cô rất tốt, nhưng sau khi tốt nghiệp cấp ba đã không còn chơi cờ nữa. Cho dù có mấy cuộc thi trong trường đại học, người biết chơi quá ít, gần như đăng ký sẽ có giải, nhưng cô cũng chẳng động lòng. Ngừng lại một lát, cô vẫn hỏi: “Ở lâu à? Về để làm việc ư? Sao em không nghe Địch Tử nói?”.

Lộ Phi trầm ngâm một lúc lâu: “Lần trước, mùa hè ba năm trước, anh về từ Bắc Kinh, cũng đúng lúc em đi”.

“Lần đó...”. Tân Thần nhìn tô đu đủ trước mặt, quả thực ăn mà chẳng biết mùi vị gì, trong lòng không khỏi nghi ngại không biết bao lâu vị giác mới hồi phục lại được, “Ồ, em nhớ ra rồi. Em đi Tây An chơi”.

“Trùng hợp thế à? Hôm trước anh vừa gọi cho Tiểu Địch báo chuẩn bị về, hôm sau em đã đăng ký đi du lịch Tây An. Anh xuống máy bay thì em bỏ đi, thời gian rất chính xác. Hơn nữa...”. Anh nhìn cô chăm chú, chậm rãi nói, “Em đi Tây An thật à?”.

Tân Thần nhìn anh vẻ kỳ dị, mím chặt môi không nói.

“Cũng đúng. Em đã đi về hướng Tây An thật, có điều là tham gia hành trình Tần Lĩnh bảy ngày gian khổ nhất vất vả nhất. Đến nỗi suýt tí nữa là bỏ mạng ở đó”.

“Không ghê gớm thế đâu”.

“Vậy tin tức anh đọc được trên mạng không chính xác à? Hai người bị kẹt trong rừng rậm nguyên thủy ba ngày ba đêm, cô gái bị mất nước nghiêm trọng, đe dọa đến tính mạng, đội cảnh sát vũ trang địa phương phải vào núi tìm kiếm mới thoát hiểm. Anh đã hỏi Tiểu Địch, cô ấy và bố mẹ hoàn toàn không biết gì về chuyện đó. Em không hề gọi điện về nhà”.

“Lần đó là do còn thiếu kinh nghiệm, nhưng thực sự không đến nỗi nguy hiểm tính mạng, đưa vào bệnh viện truyền nước là khỏe ngay, không cần thiết phải gọi về nhà để mọi người lo lắng. Vì em từ chối phỏng vấn, nên phóng viên đã viết bậy bạ ra thôi”. Tân Thần tỏ vẻ nghi hoặc, “Nhưng sao anh biết? Hình như trong bài viết không nhắc đến tên em mà? Em lại không cho họ chụp ảnh”.

Lộ Phi không trả lời câu hỏi đó, chỉ lặng lẽ nhìn cô, cuối cùng vẻ mặt tỏ ra đau khổ, “Vì muốn trốn tránh anh ư, Tiểu Thần? Anh trở về lại khiến em mệt mỏi đến thế sao?”.

Tân Thần cười khổ, “Sao lại nghĩ thế? Lúc anh về thậm chí còn không nói em biết tiếng nào, việc gì em phải trốn tránh? Mà có gì phải trốn đâu?”.

“Lần này về, anh bảo Tiểu Địch đừng nói em biết. Anh sợ nói ra thì em sẽ ở lại Tây Tạng không về nữa”.

“Càng không thể. Đi Tây Tạng trước đó hai tháng em đã lên kế hoạch về tuyến đường đi và thời gian quay về rồi”. Tân Thần vẫn cười, “Hơn nữa trước khi xuất phát em ít nhất đã nhận đặt cọc thù lao, quay về phải tăng ca để hoàn thành công việc, chắc chắn không thể chạy mất vì số tiền ít ỏi đó được”.

“Nghe anh bảo sắp về ở đây lâu, hình như em không vui lắm”.

“Em vui hay không cũng chẳng thay đổi được gì. Thành phố này lại chẳng thuộc về em. Thực tế cũng không có gì là của em cả. Mọi người đi đi về về, rất bình thường”. Tân Thần không muốn cố giữ sự bình thản nữa, cô đặt thìa xuống, “Em không ăn nổi nữa rồi, mệt quá, muốn về nhà nghỉ ngơi”.

Lộ Phi lái xe đưa cô về nhà. Hai người xuống xe, anh đưa cô vào trong. Tân Thần đột ngột dừng bước, nhìn cửa hàng nhỏ đã đóng cửa ở bên cạnh. Dưới ánh đèn đường, cánh cửa cuốn đã sập xuống viết dòng chữ đỏ “dờ bỏ” chói mắt. Cô từ từ quay lại nhìn Lộ Phi, rồi bỗng cười. Dưới ánh đèn vàng vọt, nụ cười của cô rực rỡ như hoa đang nở, Lộ Phi cơ hồ như nín thở.

“ bỏ cũng tốt. Em cũng phải rời khỏi nơi này rồi. Chính em cũng không tin rằng mình lại ở đây lâu như thế, đến nỗi em cũng không biết đã bao năm rồi nữa”.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Một Sự Thỏa Hiệp Khác

Cô gái Tân Thần từng sống tự do phóng túng, cũng giống như cô gái Tân Địch có trí tưởng tượng phong phú, chỉ tồn tại trong quá khứ. Cho dù có một quãng thời gian thanh xuân hoàn toàn khác nhau, cô cũng thỏa hiệp bằng một cách khác..

Đới Duy Phàm và bạn đang ngồi trong góc, ngẩng lên nhìn hai người bước vào quán ăn. Và cũng vừa khéo là anh cũng quen họ, người đàn ông cao ráo lạnh lùng là Lộ Phi mà nửa tháng trước đã gặp nhau ở sân bay, tuần trước còn gặp nhau thêm lần nữa, còn cô gái bên cạnh là Tân Thần, em họ của Tân Địch. Tân Thần là dân SOHO(1) về thiết kế nền máy tính, xử lý hậu kỳ hình ảnh, cũng có chút tiếng tăm ở đây. Cô làm việc tại nhà, cũng có lúc hợp tác với công ty quảng cáo của Đới Duy Phàm.

(1) Small office home office: chỉ những người làm việc tự do làm việc tại nhà.

Hôm ấy ở sân bay, có người đến đón Lộ Phi, anh phải đến một hội nghị gấp. Anh nói với Tân Địch về hồi lỗi: “Hôm nay không đưa em về được rồi, Tiểu Địch. Tối nay anh sẽ đến nhà em.”

Tân Địch cười gật đầu: “Anh cứ làm việc của mình đi. Tối liên lạc”.

Lộ Phi gật đầu chào Đới Duy Phàm, rời ra khỏi sân bay với người đến đón. Đới Duy Phàm ung dung hỏi: “Hai người hình như đã lâu không gặp nhau?”

“Cũng không lâu lắm. Hai năm chưa gặp. Không ngờ lại được gặp nhau ở đây. Thật là tốt”.

“Quen biết nhau lâu rồi à?”

“Quen nhau từ khi học mẫu giáo, anh bảo có lâu

Đới Duy Phàm cũng không ngờ lại là tình cảm thanh mai trúc mã thật. Có đều nhìn khước môi Tân Địch thấp thoáng nụ cười, xem ra tâm trạng khá hơn ban nãy nhiều, anh không muốn bỏ lỡ cơ hội, “Tân Địch, anh muốn giải thích chuyện hôm ấy.”

Tân Địch cười, “Không cần, tôi nghĩ tôi hiểu được”.

Đới Duy Phàm biết trước nay Tân Địch vẫn hơi kiêu ngạo, mà cô em này quả thực cũng có tư cách để kiêu ngạo. Cô có tài năng hơn người, bắt đầu từ khi còn đi học đã giành được bao giải thưởng, hai mươi tám tuổi đã trở thành giám đốc thiết kế trẻ nhất của công ty Tác Mỹ lớn nhất về lĩnh vực thời trang ở thành phố Tân Giang. Khoa thiết kế thời trang trường cũ rất tự hào về cô, liên tiếp mấy năm liền đều mời cô về giảng dạy cho đàn em lớp dưới.

Hôm ấy sau khi anh tháo chạy một cách hoang đường đã thấy hối hận vô cùng. Nghĩ kỹ lại, cô đã tựa vào lòng anh thân mật đến thế, đôi môi sau nụ hôn cuồng nhiệt rất ngọt ngào và mềm mại, cơ thể nhỏ bé hơi run lên, cảm giác ấy thực quá tuyệt vời, thậm chí còn cảm thấy một niềm ngất ngây mà đã lâu rồi anh chưa được hưởng thụ.

Anh nghĩ, cô gái lúc nào cũng tỏ ra kiêu ngạo trước mặt anh mà chịu từ bỏ sự kiêu ngạo ấy, chắc đã có tình cảm với anh không phải ngày một ngày hai. Vẻ lạnh nhạt trước kia chắc cũng chỉ là một cách tự bảo vệ, hành động của anh lại làm tổn hại đến lòng tự trọng cả cô. Anh quyết định bù đắp. Hơn nữa nghĩ kỹ hơn thì, yêu một cô gái tài hoa như thế chắc cũng rất

ôn. Lúc này Tân Địch lại tỏ ra thối hiếu như thế, an thực không dám tin vào tai mình.

“Em hiếu được thì tốt quá, chúng ta có thể thử từ từ...”

Tân Địch ngẩng lên nhìn anh, ánh mắt pha vẻ giễu cợt, không đợi anh nói xong, cô đã ngắt lời vẻ nghiêm túc: “Tuy tôi không có kinh nghiệm, có điều cũng từng nghe nói là đàn ông hình như có lúc muốn mà không được. Anh vẫn còn trẻ, đừng xấu hổ mà hãy đối diện sự thật. Bây giờ y học phát triển, chắc có thể chữa khỏi mà”.

Gương mặt đẹp trai của Đới Duy Phàm chuyển từ trạng thái kinh ngạc, lạ lung, đến lúng túng, tức tối....biến hóa liên tục, vô cùng đặc sắc. Tân Địch cố nhin cười, hạ giọng thì thầm: “Yên tâm, đây là chuyện riêng, là bệnh kín cả anh, tôi sẽ không nói cho ai biết đâu. Tạm biệt

Cô khoác túi, kéo vali theo, ngạo nghễ bỏ đi.

Đới Duy Phàm nhìn theo bóng cô, đứng tại chỗ dờ khóc dờ cười. Hồi lâu sau, anh mới bật cười thành tiếng.

Trước biểu hiện của Tân Địch, anh thừa nhận, sự kiêu ngạo tự cho mình là tốt đẹp của anh quả thực đã phải nhận một cú sốc nho nhỏ. Trước đây Tân Địch luôn tỏ vẻ ghét bỏ anh, anh cũng không hề quan tâm. Anh có quá nhiều cô gái vây quanh theo đuổi, những phiền muộn từ trước đến nay không đáng là bao. Thịnh thoảng cũng có cô gái tỏ vẻ lạnh lùng với anh, anh cũng rất khoan dung mà cho rằng đó không phải là tổn thất trong cuộc đời anh.

Nhưng hiện giờ, Tân Địch lại lý giải chuyện anh hoảng loạn bỏ chạy như thế. Anh ý thức rằng, vẻ lạnh lùng của cô gái ấy không phải là cố tình diễn tập, còn anh có lẽ cũng rất khó có cơ hội để chứng minh sự mạnh mẽ của mình và sự tôn nghiêm của đàn ông. Tóm lại, lần này anh đã quá mất mặt rồi.

Vừa quay lại đi làm. Đới Duy Phàm đã nhận được cú điện thoại của trưởng phòng kế hoạch họ Lý của Tác Mỹ: “Giám đốc Đới, xin hãy đưa mẫu sản phẩm tuyên truyền của quý này đến. Sếp mới quyết định, sau này bên chúng tôi đồng ý rồi vẫn phải giao cho giám đốc thiết kế xem qua, mới được phân phối ra thị trường”.

Đới Duy Phàm ngạc nhiên. Dưới trướng Tác Mỹ ngoài nhãn hàng chính còn có khá nhiều nhãn hàng phụ. Trước mắt bộ phận thiết kế do hai giám đốc thiết kế phụ trách, một trong hai là Tân Địch mà hiện tại anh thấy hơi sợ ập lại, “Trường phòng Lý, đây chẳng phải là chuyện của phòng kế hoạch à? Sao lại kéo cả bộ phận thiết kế vào?”

“Đừng nhắc nữa, Tân Địch nhìn thấy poster tuyên truyền dán ở nơi bán có sự khác biệt về màu sắc với thiết kế ban đầu, về đến công ty đã làm một trận lôi đình. Tổng giám đốc Tăng cũng luôn nhấn mạnh điểm đắt giá luôn nằm trong những chi tiết nhỏ. Lần này tôi tham lăm, haizz! Tóm lại sau này khi chúng tôi quyết định, giám đốc thiết kế phải kiểm tra rồi ký tên mới được tính.

Sản phẩm tuyên truyền của Tác Mỹ là quan trọng nhất của công ty quảng cáo thời trang của Đới Duy Phàm, anh khó khăn lắm mới nhận được nó. Anh liền than thở với Trương Tân, bạn làm ăn đồng thời là bạn thân của mình, nhưng Trương Tân đang bận, làm gì có thời gian quan tâm đến anh. Đới Duy Phàm không dám làm qua loa, đến giờ hẹn bèn mang hàng mẫu đến Tác Mỹ. Giám đốc thiết kế khác của Tác Mỹ là người Hồng Kông, không thông thạo vấn đề này lắm, nên thực ra chỉ mình Tân Địch ký tên là được, nhưng mãi một lúc lâu mà vẫn không thấy cô xuất hiện.

Trưởng phòng Lý bất lực nói: “Đới vậy, giám đốc Đới à. Cô nàng là thế. Chúng tôi phải chấp nhận giờ giấc của cô nàng”.

Đới Duy Phàm thâm nguyên rủa, đọc đi đọc lại câu “Duy có đàn bà và tiểu nhân là giống khó dạy”, thầm nghĩ, lần này rơi vào tay Tân Địch, đành

để cô nàng xử lý vậy. Gần đến giờ tan sở, Tân Địch mới khoác một chiếc túi xách to vội vội vàng vàng chạy vào, thấy anh thì ngớ người, “Sao anh lại ở đây?”

Đới Duy Phàm nghĩ, biết rõ mà còn hỏi, thật đáng ghét. Trưởng phòng Lý vội đáp: “Tân Địch, giám đốc Đới mang hàng mẫu đến mời cô xem qua”.

Tân Địch “Ồ” lên một một tiếng, cũng không khách sáo, ngồi ngay xuống để xem xét tỉ mỉ. Cô lấy ra một món POP trong đó, “Màu này hơi không giống thật lắm, anh so sánh với mẫu vẽ là biết”.

Đới Duy Phàm bắt đầu ghi nhớ, chuẩn bị đón nhận sự soi mói hà khắc hơn của cô, nhưng chỉ thấy cô chỉ vào chiếc túi xách mẫu, cau mày: “Ý kiến của ai đây, chọn chất liệu này nhìn rẻ tiền quá”.

Trưởng phòng Lý tỏ vẻ cam chịu: “Giấy Matte quý trước A Ken nói chất liệu nặng nề quá, khi nhìn khiến người ta cảm thấy buồn bực”.

A Ken chính là giám đốc thiết kế người Hồng Kông của Tác Mỹ, là người kén chọn. Tân Địch và anh ta quan hệ cũng khá tốt, nên chỉ bĩu môi nói: “Tôi kiến nghị đổi chất liệu màu tối hơn một chút, còn lại thì không vấn đề gì”.

Cô kéo tập giấy lại rồi ký tên, viết mỗi một dòng ý kiến đó vào, sau đó gập đầu với trưởng phòng Lý: “Tan sở rồi, tôi về trước đây”.

Đới Duy Phàm không ngờ lại qua ải dễ dàng như thế, không tránh khỏi cảm thấy tự trách lòng dạ tiểu nh ban nãy của mình. Bên ngoài đang mưa to, anh muốn đưa Tân Địch về xem như là chuộc tội, nên vội vàng thu dọn hàng mẫu bày đầy trên bàn lại rồi chào từ biệt trưởng phòng Lý, vội vã xuống lầu. Quả nhiên Tân Địch đang đứng dưới mái hiên trước tòa nhà, hình như đang đợi taxi. Anh đang định tiến đến thì thấy một chiếc Audi Q7 mà đen biển số Bắc Kinh dừng ngay ở cửa. Một người đàn ông bước xuống

xe, cầm một chiếc ô màu đen sai những bước thật dài đến gần. Lúc lên bậc thềm, chiếc ô chệch ra phía sau, dáng người cao ráo, màn mưa phía sau khiến anh ta càng toát ra vẻ điềm tĩnh, đó chính là Lộ Phi mấy hôm trước Đới Duy Phàm đã gặp. Anh ta gọi Tân Địch, “Tiểu Địch, lên xe đi”.

Tân Địch đi xuống. Anh ta lấy ô che cho cô, lại giúp cô đẩy chiếc túi xách bị tuột xuống lên vai trở lại, một cánh tay khoác nhẹ cô đến cạnh xe rồi mở cửa cho cô, đợi cô lên xe rồi mới đóng cửa đi vòng sang bên kia. Chiếc xe nhanh chóng lao vút đi. Bên cạnh đã có mấy nhân viên công ty khác và các nhân viên Tác Mỹ bắt đầu xì xầm bàn tán, “Ừa, đó chẳng phải là Tân Địch, giám đốc thiết kế của công ty các cậu sao?”, “Anh càng kia tuyệt thật, có phải bạn trai của Tân Địch không?”, “Đúng rồi, đúng rồi, nhìn thân mật quá”.

Đới Duy Phàm nghĩ, được thôi, có lẽ chuyện mất mặt của anh ở Hồng Kông đã có tác dụng tốt, tác thành cho sự trùng phùng của cặp thanh mai trúc mã đó. Có điều dù tự mỉa mai mình thế nào thì vẫn có cảm giác gì đó thật khó nói nên lời.

Tiếp sau đó công ty của anh còn nhận thêm việc về sàn diễn thời trang cho bộ sưu tập mùa thu của Tác Mỹ, không tránh khỏi việc đụng mặt Tân Địch, anh đẩy cho Trương Tân, tuy rằng anh bạn tỏ ra rất thắc mắc, “Rõ ràng cậu rành về phương diện này mà”.

Anh chỉ khoát tay, “Lão Trương, cho cậu cơ hội xem các kiểu nữ sau cánh gà mà cậu không thích à? Bạn gái cậu sẽ không ghen tuông đâu”.

Lúc này ở quán ăn ấy, lại thấy Lộ Phi ở cùng cô em họ Tân Thần của Tân Địch, tuy không có cử chỉ thân mật nào, nhưng khi Tân Thần xem thực đơn, Lộ Phi ngồi dựa vào ghế, nhìn cô bằng ánh mắt rất chăm chú và dịu dàng, và bằng cả một thứ tình cảm nào đó rất khó nói. Tân Thần quay lại như muốn hỏi ý kiến của anh thì ánh mắt anh lại hồi phục về thân nhiên như cũ, gật nhẹ đầu.

Đới Duy Phàm chỉ thấy trong lòng như có ngọn lửa kỳ quặc nào đó đang bốc lên, không biết là đang khinh bỉ người đàn ông kia lợi dụng cả hai chị em buồn thay cho cô nàng Tân Địch kiêu ngạo. Suy nghĩ ấy vừa xuất hiện đã khiến anh sững sờ.

Liên quan gì đến mày? Anh tự nhủ.

Nhưng dù thế nào Tân Địch cũng là đàn em của anh, trơ mắt nhìn cô bị người ta phản bội hình như không được phải đạo cho lắm. Chần chờ một lúc, anh lại tự nhủ.

Đới Duy Phàm tạm biệt bạn rồi ra khỏi quán ăn trước, lái xe đến thẳng một khách sạn năm sao trong thành phố. Bộ sưu tập mùa thu của Tác Mỹ sẽ trình diễn ở đây, lúc này chắc người mẫu đang diễn tập lần cuối. Anh lên lầu hai vào sảnh đa chức năng. Sàn chữ T đã dựng xong, phía cuối sàn diễn là ba tấm áp phích in phun lớn được dựng rải rác, do anh đích thân giám sát hoàn thành. Từng người mẫu đang bước ra theo tiếng nhạc.

Tân Địch khoanh tay đứng dưới ngẩng lên quan sát. Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng được cắt cúp một cách quái dị, ống tay áo xắn lên đến tận cùi chỏ, quần ống thẳng và một đôi giày hở mũi, khiến dáng người càng trở nên nhỏ bé hơn. Dưới ánh đèn nhấp nháy, vẻ mặt cô mệt mỏi và hơi bất lực, hiển nhiên không hài lòng lắm.

Đạo diễn sàn catwalk công ty quản lý người mẫu đang hét lên, “Dừng, dừng!” , âm nhạc vụt tắt. Anh ta tức giận hằm hằm nhìn một cô gái: “Nói cô đấy, nói cô đấy! Ánh mắt phải chăm chú hơn, không được đơ đũa! Ngày mai khách hàng ngồi ở dưới, họ xem quần áo chứ không phải ngắm cô!”

Cô gái ấy có vóc dáng mảnh mai cáo ráo lạ, cho dù trang điểm đậm nhưng vẫn nhìn ra nét mặt non nớt, không quá mười sáu, mười bảy tuổi. Cô bé không hề tỏ ra sợ sệt, đứng tại chỗ tỏ vẻ vô tội, “Lúc này em chăm chú

chuyên tâm thì anh bảo em cố gắng. Rồi cuộc em phải thế nào đây, anh cả?”

Đới Duy Phàm làm nghề này một thời gian dài, biết nơi đây không phải là trung tâm thời trang, người mẫu chuyên nghiệp không nhiều, bình thường ở các cuộc triển lãm xe, trình diễn thời trang, quanh đi quẩn lại chỉ mấy gương mặt quen thuộc. Thông thường học sinh ngành người mẫu khoa nghệ thuật của các học viện thường kiêm luôn người mẫu sàn diễn, nếu điều kiện tốt hơn một chút thì sẽ chọn đi diễn khắp nơi để mong được nổi tiếng, hoặc chạy thẳng đến các nơi sầm uất như Bắc Kinh, Thượng Hải... để cầu vận may. Mỗi năm gặp phải những buổi trình diễn, đặt hàng mà các sinh viên khóa trước đã diễn quen lại tốt nghiệp xong rồi đi mất, các công ty quản lý phải kéo những học sinh mới vào tham gia, hiệu quả đương nhiên không được tốt cho lắm.

Anh chàng hướng dẫn kia nhìn thấy Đới Duy Phàm thì cười nói: “Quy luật cũ, Tiểu Đới, lên thị phạm cho bọn họ xem”.

Đới Duy Phàm trước kia là người mẫu nam của Học viện Mỹ thuật, vóc dáng đẹp, kinh nghiệm trình diễn lại phong phú. Khi ấy rất nhiều người khuyên anh đi theo con đường người mẫu, nhưng chí hướng anh không ở đó, tốt nghiệp xong anh dần dần rút lui khỏi nghề. Khi gặp anh nhận công việc giúp cho buổi trình diễn, các tay đạo diễn quen thuộc ở những công ty quản lý đều mời anh tham gia chỉ đạo. Hôm nay anh thực sự không có tâm trạng, nhưng thấy Tân Địch nên vẫn nhảy lên sàn diễn. Đi về phía sau vài bước, đạo diễn đã ra hiệu mở nhạc. Anh quay người, bước chân nhẹ nhõm đến đứng trước đầu sàn diễn, đầu từ từ chuyển động, ánh mắt lướt nhìn phía dưới, như đã thấy hết mọi thứ, nhưng lại chẳng thứ gì lọt vào mắt anh. Chỉ một tư thế nhỏ thôi cũng tỏ rõ sự chuyên nghiệp.

Đạo diễn khen một tiếng “tốt” rồi nói, “Bây giờ cô nhìn thấy rồi chứ? Đại tiểu thư?”. Mấy cô gái trên sàn diễn đều nhìn Đới Duy Phàm với vẻ ngưỡng mộ tôn sùng.

Tân Địch học chuyên ngành thiết kế, biết rõ người mẫu phải dạy về cách thể hiện ánh mắt, nghe thì có vẻ bí ẩn nhưng thực ra cũng có công thức cả. Không ngoài việc trên sàn diễn điểm rơi của ánh mắt phải được khống chế trong một phạm vi nhất định: Khi nhìn thẳng phía trước không vượt quá mười lăm mét, động tác quay đầu không được quá đột ngột, không thể lớn hơn một góc chín mươi độ; cằm hơi hất lên, có thể nhìn thấy khoảng hai mươi mét dưới sân khấu, nhưng không thể tập trung nhìn vào một điểm, phải giữ cho ánh mắt vô hồn, dùng khước mắt nhìn sang hai bên, khi ánh nhìn được định vị, phối hợp với mỗi động tác nhỏ của phần đầu, trong tích tắc chớp mắt thì chuyển sang nhìn hướng khác.

Đương nhiên nói thì đơn giản, đến lúc làm mới thấy khó. Cô biết nhiều người có vóc dáng rất đẹp, nhưng không điều khiển được ánh mắt, thiếu đi tố chất cần có của người mẫu biểu diễn.

Lúc này ánh mắt cô và Đới Duy Phàm gặp nhau trong tích tắc, mà lại có cảm giác bức bối, không thể không thừa nhận rằng anh chàng công tử đào hoa này bình thường luôn có vẻ thoải mái bỡn cợt, nhưng khi đứng trên sàn diễn đảo mắt một vòng, vừa bí ẩn lại thâm trầm, hoàn toàn khác khi ở dưới sân khấu. Đồng thời cô cũng bất giác nhớ đến cái đêm ở khách sạn Hồng Kông, gương mặt cũng dần dần ng đỏ.

Tân Địch chưa bao giờ băn khoăn điều gì, hơn nữa đã chuyên tâm vào thiết kế thì không thiết nghĩ gì đến những thứ khác. Mấy hôm nay cô hoàn toàn không nhớ đến Đới Duy Phàm, lúc này trong lòng thấy hơi bối rối, khó tránh khỏi phiền muộn, ra hiệu cho đạo diễn tiếp tục, “Muộn rồi, tranh thủ thời gian nhé. Đến giờ mà vẫn chưa diễn được hoàn chỉnh lần nào”.

Âm nhạc lại vang lên. Đạo diễn vừa nhìn lên sân khấu, vừa nói với Đới Duy Phàm: “Tiểu Đới, cậu không làm nghề này đúng là phí của giờ, phí cả tài năng của cậu. Tháng sau có nhãn hiệu Âu phục nổi tiếng tổ chức buổi trình diễn, cậu phải đến tham gia đấy”.

“Quên đi, tôi đâu có rảnh rồi thế? Hơn nữa tôi thấy rất phiền khi phải đứng trên sân khấu bị các anh hò hét sai bảo như thế”.

Lần biểu diễn thử này khá suôn sẻ, Tân Địch chỉ ra hai chỗ cô cho rằng sắp xếp chưa ổn lắm. Đạo diễn rõ ràng không dám xem thường ý kiến của cô, lập tức sửa đổi.

Thấy cũng tạm ổn rồi, Tân Địch muốn được yên tĩnh một lúc, nên ra ngoài gọi phục vụ mang một cốc cà phê đến, ngồi xuống ghế sofa cạnh cửa sổ nhấm nháp. Một lúc sau Đới Duy Phàm cũng ra, thản nhiên đi thẳng đến ngồi xuống cạnh cô.

“Đừng buồn bực nữa. Khách hàng họ không nhìn rõ trình độ của người mẫu đâu. Nghiêm túc thì ngắm trang phục, không nghiêm túc thì ngắm các em xinh đẹp trên sàn diễn thôi”.

Tân Địch hờ hững lắc đầu, “Chẳng qua là buổi trình diễn thu đông mang tính chất đặt hàng thôi. Tôi cũng không mấy hy vọng siêu mẫu đến trình diễn”.

“Nói thực là trang phục quý này anh thấy không giống phong cách thiết kế của em lắm”.

Tân Địch sững sờ vì Đới Duy Phàm đã nói trúng một phần tâm sự của cô. Tuy cô có rất nhiều lý do để ghét anh chàng ấy, nhưng biết ngành anh học cũng có liên quan đến thiết kế, lại thêm làm người mẫu một thời gian dài, rồi làm về ngành thời trang, đã xem đủ các loại nên ít nhiều cũng có trình độ.

Nỗi buồn bực của cô không chỉ về trình độ các người mẫu. Cô không làm chuyện vợ vẫn là đi so sánh người mẫu địa phương với siêu mẫu của các công ty quản lý nổi tiếng trong nước với nhau làm gì, cho dù không hài lòng thì cũng chịu thôi. Nhưng lúc này đứng dưới sàn diễn, nhìn trang phục mẫu mà các người mẫu mặc, cô bỗng thấy trang phục thu đông quý này quá

thỏa hiệp: Thỏa hiệp với thị trường, thỏa hiệp với tư duy tổng thể của sếp, thỏa hiệp với A Ken – giám đốc thiết kế khác, kết quả là sản phẩm khác hoàn toàn với ý tưởng ban đầu của cô.

Cô đã làm thiết kế sáu năm dưới trướng ông chủ Tăng Thành nổi tiếng mạnh mẽ trong giới thời trang bản địa, biết rõ chính là thiết kế cũng giống như đeo xiềng xích mà nhảy múa vậy, không gian phát huy cá nhân luôn bị giới hạn. Nhưng cảm giác bất lực và mệt mỏi như thế này thì lại là lần đầu.

Cô nói với vẻ tâm ngụy ý lạnh: “Có lẽ cuối cùng tôi sẽ không còn phong cách gì nữa”.

Đới Duy Phàm không ngờ bình luận của anh lại kiến Tân Địch xưa luôn tự tin cảm thấy sốc như vậy, “Này, không phải anh phê bình em. Anh chỉ nói phong cách của em có sự thay đổi.”

Tân Địch mãi gặm nhấm tâm sự của mình mà không nói gì. Đới Duy Phàm đành tỏ ra thản nhiên nói tiếp: “Lúc này đi ăn ở ngoài, anh gặp thanh mai trúc mã từ nhỏ của em”. Tân Địch nghĩ ngợi một lúc mới hiểu anh ám chỉ ai, chỉ “ồ” lên một tiếng rồi tiếp tục im lặng. “Anh ta và em họ Tân Thần của em ở cạnh nhau”.

Tân Địch lại “ồ” một tiếng, vẫn đờ đẫn.

“Này, em đừng để bụng quá. Chỉ ăn cơm với nhau thôi. Kể ra thì anh ta chắc cũng là thanh mai trúc mã với Tân Thần phải không?”. Trong mắt Đới Duy Phàm, Lộ Phi và Tân Địch có quan hệ rất thân thiết gần gũi, dù là ở sân bay nắm lấy tay cô và mỉm cười dịu dàng, hay là một tay choàng nhẹ eo cô và một tay cầm ô che; còn với Tân Thần rõ ràng là luôn giữ một khoảng cách, không hề đụng chạm thân thể. Nhưng, ánh mắt Lộ Phi nhìn Tân Thần, tình cảm ẩn giấu trong đó thực sự quá kỳ diệu, khiến anh có cảm giác rất lạ lùng, khó nói nên lời.

Tân Địch hoang mang, rồi hiểu ra ngay những câu nói không đầu không đuôi của Đới Duy Phàm là ý gì, không nén được cảm giác thích thú. Cô đặt cốc cà phê xuống, nhìn ra xa, nói với vẻ u buồn: “Khác chứ, Tân Thần mười bốn tuổi mới quen anh ấy”.

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến trước sau”.

“Lúc nhỏ tôi còn nghĩ, sau này lớn lên nhất định sẽ lấy anh ấy”.

Đới Duy Phàm hừ mũi, “Lúc nhỏ ít nhất có đến cả nửa số con gái trong lớp bảo sẽ lấy anh. Nếu bọn họ đều tưởng thật thì anh đành chết đi cho xong”.

Sự tự cao tự đại đặc trưng của Đới Duy Phàm khiến Tân Địch bực mình, cô tức tối trừng mắt nhìn anh, không thèm đùa nữa, đứng lên bảo, “Quả nhiên nhỏ tuổi không biết gì rất tai hại”.

Đới Duy Phàm ngượng ngùng nhìn cô đi thẳng vào sảnh đa chức năng. Anh thực sự không có

ngghiệm an ủi người khác, nhất thời không biết phải làm sao.

Tân Địch chuẩn bị vào thang máy để xuống lầu thì Đới Duy Phàm đuổi theo, “Cái này của em à”.

Trong tay anh là chiếc rương cỡ lớn, chính là đồ dùng cá nhân của cô. Tân Địch kêu thầm “nguy hiểm quá” - cô trước nay vẫn tính cầu thả hay quên. Trong chiếc rương đó đều là những phụ kiện đủ loại mà cô tích lũy trong nhiều năm, không đáng giá lắm nhưng sưu tập rất tốn công, khi có buổi trình diễn cũng có lúc phải đem ra sử dụng, nếu mất thì tiếc lắm rồi đưa tay ra nhận lấy.

“Muộn rồi, để anh đưa về”. Đới Duy Phàm xách chiếc rương, đi song song với cô, hạ thấp giọng bảo: “Lúc này xin lỗi, anh cũng chỉ tiện miệng

nói thôi”.

Tân Địch vô cùng hoang mang. Cô dễ nổi cáu, nhưng chớp mắt là quên ngay. Tập luyện xong chỉ dẫn cho trợ lý mang quần áo của người mẫu cởi trả sắp xếp lại, đánh số thứ tự treo ngay ngắn, rồi đưa đến phòng đã được đặt trước, cô đã mệt đến đứt hơi, chỉ muốn mau mau về nhà nghỉ ngơi, vả lại trong đầu cô vẫn lớn vồn vẩn đề phong cách thiết kế của mình, căn bản không nhớ anh tiện miệng nói những gì.

Ra khỏi khách sạn rồi lên xe, Đới Duy Phàm thông thả nói: “Thực ra chuyện tình cảm không ai nói rõ được, tóm lại không thể cưỡng cầu”.

Tân Địch mới ý thức ra là Đới Duy Phàm đang an ủi cô, đột nhiên có ý nghĩ đùa dai một tí, “Trước kia anh có từng yêu thầm ai chưa?”.

Đới Duy Phàm gật đầu, “Có”.

Tân Địch cứ ngỡ anh sẽ nói những lời tự sướng đại loại như “Trước nay chỉ có người khác yêu thầm anh”, nên đã chuẩn bị sẵn một câu độc ác để mỉa mai, ngờ đâu anh lại trả lời như thế nên không nén được tò mò, “Tỏ tình chưa? Thành công không?”.

“Chưa kịp tỏ tình thì cô ấy lấy người khác rồi. Có điều dù anh tỏ tình cũng bằng thừa, sẽ không thể thành công”.

Anh thẳng thắn như thế khiến Tân Địch buồn cười quá, “Được rồi, tôi thỏa mãn rồi, cuộc đời luôn có lúc bị kẹp đầu vào cửa, thế đấy”.

Cô tỏ vẻ thoải mái hẳn. Đới Duy Phàm thở phào, quả nhiên cô gái phóng khoáng biểu hiện cũng khác.

Tân Địch ở trong một khu nhà không lớn lắm của khu tô giới thời xưa. Bên trong có hai gốc hợp hoan to, lúc này đã qua mùa hoa nở. Trong bóng

đem cây xòe tán rộng, những chiếc lá khép hờ như còn e thẹn, dáng vẻ đẹp đẽ vô cùng.

Phía trước là một dãy nhà ba tầng cũ kỹ, phong cách kiểu Tây, trần nhà cao, bên trên còn có ống khói, gần mặt đường đều là những ô cửa sổ dài hẹp, không phải bằng khung thépường giống nhau như bây giờ, mà là khung gỗ kiểu cổ, chấn song màu đỏ. Tuy máy điều hòa gắn ngoài nhà không hòa hợp với bức tường gạch đỏ, từ ngoài nhìn vào cảm thấy hơi đồ nát, nhưng nhìn chung vẫn có vẻ lạ lạ.

Đới Duy Phàm đỗ xe, mở cửa sau để lấy chiếc rương ra. Lúc ấy dưới bóng cây hợp hoan một người đàn ông bước đến, ánh đèn chiếu trên gương mặt anh, đó là Lộ Phi. “Tiểu Địch, sao giờ mới về? Gọi điện cho em cũng không nghe”.

“Nhạc lớn quá, em không nghe thấy”. Tân Địch đón lấy chiếc rương, nói với Đới Duy Phàm, “Cảm ơn anh, tạm biệt”.

Đới Duy Phàm thấy cô rất tự nhiên đưa chiếc rương cho Lộ Phi xách hộ thì bỗng nổi giận vô cớ, nhưng anh tự biết cả hai không quen thân lắm, không thể nói gì nhiều, chỉ nghĩ, chẳng lẽ Tân Địch đã bị thứ tình cảm yêu thầm đó đè nặng cả đầu, mặc nhiên chấp nhận cho người đàn ông kia trêu đùa cả hai chị em? Nếu như thế thì đầu cô có lẽ bị cửa kẹp hơi mạnh thì phải.

Có liên quan gì đến mày? Đêm ấy, anh lại tự nhủ với mình lần nữa.

Nhưng...

Không nhưng nhị gì cả, anh thô lỗ cắt ngang, âm ừ nói “tạm biệt” rồi lên xe phóng đi. Chiếc xe lao nhanh qua hai người, chạy ra khỏi khu nhà.

Lộ Phi vốn điềm tĩnh cũng tỏ vẻ lạ lùng trước tốc độ nhanh chóng mặt đó, lắc đầu vẻ buồn cười: “Bạn trai em à? Tiểu Địch, bảo cậu ấy đừng hiểu

lâm”.

“Có gì mà hiếu lâm? Bạn bè bình thường”. Tân Địch che miệng ngáp, “Muộn thế này rồi, có chuyện gì thế, Lộ Phi?”.

“Tiểu Thần nhờ anh mang thăm thăm cô ấy mua từ Tây Tạng đến cho em”. Anh mở cốp xe, lấy tấm thảm ra, “Để anh mang lên, hơi nặng”.

Tân Địch cũng không khách sáo, đi trước dẫn đường. Lên mấy bậc thang, vào đến hành lang u tối, xuất hiện trước mắt là cầu thang có tay vịn bằng gỗ kiểu cổ, rõ ràng đã lâu không được lau chùi. Nhưng bậc thang lại là những bậc đá màu xanh đen chắc chắn, toát ra vẻ sang trọng cổ kính.

Lên đến lầu hai, Tân Địch lấy chìa khóa ra mở cửa. Căn nhà hai phòng này là ký túc xá cũ của cơ quan bố mẹ Tân Địch. Cả nhà họ từng ở đây một thời gian dài. Về sau bố cô được phân đến một căn nhà sáng sủa, kết cấu hợp lý hơn trong khu nhà công nhân viên chức. Bố mẹ dọn đến đó, còn Tân Địch kiên quyết đòi ở lại một mình. Cũng may hai bên không xa nhau lắm, hơn nữa khu vực này an ninh rất tốt, nên bố mẹ cô cũng đồng ý. Kiểu nhà ở đây không thực dụng lắm so với thời nay: Phòng khách nhỏ, nhà bếp và phòng vệ sinh quá tối. Nhưng không gian cao trong phòng, sàn gỗ mang theo hơi hướm cũ kỹ xa xưa, cộng với đồ dùng gia đình bằng gỗ kiểu cổ và ghế sofa bằng nhung màu đỏ đậm đã dùng gần hai mươi năm mà Tân Địch khéo léo kết hợp, đâu đâu cũng có thể ngửi thấy hương vị thời gian và phảng phất sự trầm lắng.

Tân Địch mở tấm thảm ra. Cô là người sành sỏi, vừa sờ vào đã biết là thảm thảm thủ công thuần lông cừu. Màu sắc phức tạp nhưng tinh tế, lại là hình vẽ trừu tượng mà cô thích chứ không phải cung điện nhân vật, chim bay thú chạy cụ thể.

“Thần Tử đúng là có mắt thẩm mỹ, lần nào chọn đồ cũng rất hợp ý em. Lần trước khăn choàng mua từ Tân Cương quá đẹp, khiến em cũng

muốn đi một chuyến. Đúng rồi, hôm nay hai người nói chuyện thế nào?”.

Lộ Phi cười khỗ, “Cô ấy chẳng nói gì cả. Anh không biết cô ấy sao lại biến thành trầm lặng như thế. Anh đi rồi đã xảy ra chuyện gì à?”.

“Sau khi anh đi?”. Tân Địch nhíu mày nhớ lại. Cô không mấy tự tin vào phần trí nhớ ngoài thiết kế thời trang của mình lắm, nhưng năm mà Lộ Phi đi thì rất có ý nghĩa với cô. Mùa xuân năm ấy, cô học năm thứ ba, hai mươi một tuổi, giành phần thưởng quan trọng nhất thời sinh viên của mình - giải nhất cuộc thi thiết kế thời trang toàn quốc, một lần đã thành danh. Lần đầu đến nơi khác lĩnh thưởng, cảm giác thế gian này không gì là không thể, đầy ắp kế hoạch và niềm tin vào tương lai. Mùa hè năm ấy, Lộ Phi hai mươi hai tuổi, tốt nghiệp đại học đi du học Mỹ. Đầu thu năm ấy, Tân Thần sắp mười tám tuổi, đã vào đại học.

“Trước khi anh đi có rất nhiều chuyện, nhưng anh đã biết cả rồi. Còn sau đó, thiên hạ thái bình mưa thuận gió hòa, có điều...”.

Tân Địch do dự. Đương nhiên là vẫn nảy sinh một số sự việc - bắt đầu từ khi lên đại học, Tân Thần đã lặng lẽ thay đổi, từ một thiếu nữ nổi loạn khiến người khác đau đầu đã trở thành một cô gái lặng lẽ.

Những năm tháng đại học của cô bình yên hơn hồi còn học trung học nhiều. Tốt nghiệp xong tuy không làm nhân viên văn phòng yên phận theo sự sắp đặt của bố Tân Địch, mà sau khi nhảy việc vài lần đã thành người làm việc tự do, nhưng sự cố gắng của cô là không thể nghi ngờ. Cuộc sống càng bình lặng như nước, không còn thị phi gì nữa.

Tân Thần từ khi học cấp hai đến tận đại học, người theo đuổi cô nhiều vô số kể, mà còn thay không biết bao nhiêu bạn trai. Bác gái Lý Hinh rất ngứa mắt với chuyện đó. Còn bác trai luôn thương yêu cô cũng không vừa lòng lắm, thường xuyên dạy bảo cô. Cô luôn hứa hẹn rồi rít nhưng cũng chẳng có biểu hiện gì là thay đổi.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô bỗng tu tâm dưỡng tính, xử lý quan hệ với từng kẻ theo đuổi một cách lý trí và thỏa đáng, không hay qua lại với ai nữa. Điều khiến Tân Địch lạ lùng nhất là, cô nhận lời bác mà đi xem mặt, gặp Phùng Dĩ An - con trai của đồng nghiệp bác mình, về sau đã hẹn hò nhau, khiến Tân Địch rất thắc mắc, “Em mới hai mươi ba mà, Thần Tử, mà đã chịu xem mặt rồi à?”.

Tân Thần chỉ nhún vai, “Thì cũng phải có bạn trai mà. Người ấy do bác giới thiệu, lại còn có thể khiến bác không cần lo nghĩ cho em nữa”.

Câu trả lời ấy khiến Tân Địch thực sự không biết phải nói gì, chỉ có thể quan sát cô em họ một cách kỹ lưỡng. Nhưng rõ ràng cô ấy không có ý đùa cợt tí nào.

Sau đó tình cờ gặp nhau trên đường, Tân Thần giới thiệu họ với nhau. Phùng Dĩ An nhìn cũng rất ổn, dáng vẻ nho nhã thanh tú, hành động cử chỉ đều tỏ ra là người có giáo dục, gia cảnh trong sạch, mở công ty với bạn, lúc nào cũng ăn vận giản dị đúng chuẩn mực, yêu thích nhiếp ảnh, không có tật gì xấu, mà còn chăm sóc Tân Thần rất chu đáo.

Hai người duy trì mối quan hệ hơn một năm. Khi Tân Khai Minh gặp cha của Phùng Dĩ An, thậm chí còn đùa nhau, nhắc đến khả năng hai đứa trẻ kết hôn. Nhưng họ lại đột ngột chia tay hai tháng trước đó, cho dù bất ngờ nhưng vẫn khá hòa bình, không đến nỗi căng thẳng lắm.

Thường ngày cô sống một cuộc sống có thể gọi là rất quy củ, giản dị, duy có một điểm có thể cho là khác người cũng chỉ là sở thích hơi bất thường một chút, thường xuyên tham gia đi du lịch bụi, năm nào cũng đi đến nơi hoang vu hẻo lánh ít nhất là một lần.

Thế nhưng tất cả những thay đổi đó đều nảy sinh trong vô thức, không ai nói rõ cụ thể là bắt đầu từ lúc nào. Tân Địch thở dài, “Anh cũng biết là chúng em cũng khá thân nhau, nhưng không thể chuyện gì cũng thổ lộ, mỗi

người có cuộc sống riêng của mình. Nó và bố em thân nhau hơn, nhưng cũng sẽ không bộc bạch tâm sự gì với ông đâu”.

Lộ Phi tư lự. Tất nhiên là anh biết. Cho dù là thời thiếu nữ, Tân Thần tỏ ra hoạt bát cứng đầu, nhưng vẫn không thể gọi là một cô bé bộc trực thẳng thắn. Có một phần, cô luôn luôn che giấu rất kỹ.

“Những thay đổi của nó và sự ra đi của anh có liên quan gì không? Hoặc là anh đã hứa hẹn gì với nó?”. Tân Địch lần đầu có liên tưởng đó nên cũng thấy kỳ lạ.

Tối nay Lộ Phi lại có cảm giác đau khổ, ngón tay thon dài đặt trên bàn uống nước nắm chặt một góc thảm thêu, những lóng xương vì nắm quá chặt nên trắng bệch. Hồi lâu sau anh mới khàn giọng nói: “Anh mong anh có thể hứa hẹn với cô ấy, Tiểu Địch. Nhưng Tiểu Thần không phải là cô bé cần những lời hứa viễn vông ấy”.

“Cũng phải, tật của anh trước nay là quá chín chắn, có lẽ sẽ không nói những lời vô trách nhiệm trước khi ra đi. Mà tính cách Tiểu Thần cũng không yếu đuối”. Tân Địch ngẫm nghĩ rồi bỏ cuộc, “Em chịu thôi. Có thể ai cũng sẽ thay đổi, hoặc sớm hoặc muộn”.

Lộ Phi nhìn tấm thảm thêu, vẻ mặt đăm chiêu, dường như đã tìm ra một quy luật nào đó trong những nét vẽ trừu tượng phức tạp ấy. Một lúc sau, anh mới lắc đầu, “Nhưng em chẳng thay đổi chút nào”.

“Đừng trách móc em chứ”. Tân Địch cười, “Thực ra em cũng thay đổi rồi. Lúc này tập luyện biểu diễn, em phát hiện ra mình bây giờ đã học được cách thỏa hiệp. Cuộc đời đúng là một trường học tốt”

Tất nhiên, trước kia thiết kế là sở thích của cô, còn bây giờ nó đã trở thành công việc. Mang danh là giám đốc thiết kế, cô không thể không thỏa hiệp. Cô gái Tân Thần từng sống tự do phóng túng, cũng giống như cô gái Tân Địch có trí tưởng tượng phong phú, chỉ tồn tại trong quá khứ. Cho dù

có một quãng thời gian thanh xuân hoàn toàn khác nhau, cô ấy cũng đã thỏa hiệp bằng một cách khác, Tân Địch nghĩ ngợi bâng khuâng.

Một lần tụ tập nào đó, Tân Địch cũng uống chút rượu, ngà ngà say rồi nói: “Tân Thần là nữ thần, là nguồn cảm hứng của tôi”.

Mọi người đều cười rộ, bao gồm cả Tân Thần. Cô luôn nhìn vẻ trẻ con ngây thơ và khí chất một nhà nghệ thuật của chị họ mình bằng ánh mắt khoan dung.

Mọi người đều thừa nhận Tân Thần có thể được xem là đẹp - dáng người cao ráo, thon thả thanh tú, gương mặt nhỏ và các nét rất đẹp, mái tóc đen nhánh, làn da trắng trẻo, đôi mắt sáng rỡ, khi mỉm cười lúm đồng tiền nho nhỏ bên má trái thoát ẩn thoát hiện. Nhưng vẻ đẹp ấy không hiếm gặp lắm trong thành phố Tân Giang này, cũng không có gì xuất chúng. Đặc biệt khi cô thường xuyên mặc quần jeans hoặc quần áo thể thao, không quan tâm lắm đến cách ăn diện trang điểm. Ngoài quần áo Tân Địch tặng cô thì thực sự cô không mua gì cả, nên nhìn thế nào cũng không giống người gánh vác sứ mệnh quan trọng đó.

Chỉ mỗi Tân Địch biết, cô không hề khoa trương chút nào.

Tân Địch luôn cho rằng, trước năm mười tám tuổi, vẻ đẹp của Tân Thần không thể quay trở lại được.

Tuy cùng một gương mặt, nhưng khi ở độ tuổi ấy, nó toát ra một vẻ yêu kiều rạng rỡ, có một làn da gần như trong suốt, lại thêm thần thái hoạt bát lanh lợi, ánh mắt sáng sủa có hồn... Tân Địch ngoài việc lấy em họ ra làm người mẫu để luyện tập vẽ người, còn từng thuyết phục cô mặc thiết kế của mình để chụp ảnh. Cô rất chắc chắn trí nhớ của mình không có gì sai sót. Đối với cái đẹp cô luôn có một sự nhạy cảm và trí nhớ đáng kinh ngạc, đáng tin hơn cả dáng vẻ cô thiếu nữ Tân Thần trong ảnh.

“Còn nhớ dáng vẻ Thần Tử mặc thiết kế thời trang của em để chụp ảnh cho bộ sưu tập lần ấy không?”. Tân Địch nheo mắt nhớ lại, “Hình như anh ngắm được một lúc rồi có việc phải đi ngay”.

Khi học năm thứ ba, Tân Địch tổ chức một nhóm thiết kế thời trang tên gọi Lolita. Cô nhờ Tân Thần làm người mẫu, mời anh bạn Nghiêm Húc Huy chụp ảnh chuyên nghiệp đến chụp một bộ, làm một album đơn giản.

Tân Địch đã dựa vào nhóm thiết kế ấy mà lấy được giải nhất cuộc thi thiết kế thời trang mới toàn quốc. Ý kiến phê bình của chuyên gia là: Ý tưởng phong phú bay bổng, tạo hình táo bạo đặc sắc. Thanh xuân và thời trang kết hợp rất rõ, thể hiện ở trên trang phục. Vừa phóng túng nồng nhiệt lại không mất đi ý nghĩa, hình thành một tổ hợp hữu cơ trong sáng và kiêu diễm, thể hiện được ý tưởng thiết kế độc đáo.

Đó là giải thưởng quan trọng đầu tiên cô có được, nhờ nó cô đã nổi tiếng khắp trường.

Lộ Phi tất nhiên vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng hôm ấy

Năm đó, Tân Thần vẫn chưa đầy mười bảy tuổi, bình thường chỉ thích mặc áo pull và quần jeans. Khi cô thay xong trang phục thiết kế của Tân Địch ra ngoài, trái tim Lộ Phi như bị ai đó bóp mạnh một cái. Tân Địch trang điểm gương mặt cô rất trắng, viền mắt màu khói đậm khiến đôi mắt to càng to và sáng, làn da trắng gầy như trong suốt, màu son môi lấp lánh ánh sáng trên châu, mái tóc dùng máy uốn thành từng lọn xoắn hơi rối thả trên bờ vai, mặc một chiếc áo vai trần cùng một chiếc váy xếp tầng trắng như tuyết, có cảm giác như đến từ một không gian khác.

Quan trọng nhất là quần áo và lớp trang điểm đều lột tả khí chất ngây thơ nhưng cũng rất phóng túng của cô. Ánh mắt ngưỡng mộ của Nghiêm Húc Huy khi cầm máy ảnh đã nhìn chăm chăm vào cô không chút e dè, nhưng cô lại tỏ ra như không biết gì.

Lộ Phi chỉ đứng một lúc rồi vội vàng bỏ đi, nhưng cảnh tượng ấy lại khắc sâu vào trong trái tim anh mãi rồi.

Nhưng đã chia xa hơn bảy năm, Tân Thần xuất hiện trở lại trước mặt anh chỉ trầm lặng yên tĩnh, không còn vẻ bất cần đời nữa.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Những Cuồng Nhiệt Thời Niên Thiểu

Chị có muốn ở một mình suốt đêm trong nhà, nghe tiếng sấm cũng ch biết lấy chăn bịt kín tai hay không? Có muốn lúc cần người ký tên cho vở bài tập lại không thể tìm ra phụ huynh, đành mô phỏng chữ ký hay không? Có muốn cha mình thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo không?

Tân Địch và A Ken nắm tay đi trên sàn diễn, xuyên qua giữa hai hàng người mẫu, phía sau còn có đội ngũ thiết kế của Tác Mỹ. Ánh đèn đuổi theo Tân Địch, cô và đồng nghiệp cùng vỗ nhẹ tay, bỗng nhớ đến lần đầu tiên trong đời mình được đứng trên bục nhận giải thưởng lớn toàn quốc.

Năm ấy Tân Địch vừa hai mươi một tuổi. Sau khi nhận được thông báo của ban giám khảo, cô đi tàu hỏa đến Nam Kinh, suốt chặng đều kích động đến nỗi đứng ngồi không yên. Một nhà thiết kế nổi tiếng cả nước mà khi ấy cô rất hâm mộ đảm nhiệm vai trò khách mời trao giải, lúc đọc đến tên cô, phía dưới vỗ tay vang rền như sấm, máu nóng nhưôi chảy trong người cô.

Quay đầu nhìn lại dãy quần áo vẫn được treo trong tủ quần áo phòng mình, cô thừa nhận, với mắt thẩm mỹ hiện nay của cô, tác phẩm ấy có chỗ không chín chắn lắm. về sau cô thiết kế đẹp hơn, nhưng cũng bắt đầu từ lúc đó, cô đã có chút danh tiếng, cũng có được chủ đề vĩnh hằng cho thiết kế của mình - thỏa sức với ước mơ tuổi thanh xuân.

Quá trình trưởng thành của Tân Địch vô cùng chuẩn mực. Bố cô, Tân Khai Minh và mẹ cô, Lý Hinh sau khi tốt nghiệp đại học đã trở thành công chức nhà nước, nghiêm túc làm việc, kết hôn muộn sinh con muộn, phải xét

nghiệm sớm, bổ sung acid folic, sau khi tiêm phòng vắc-xin mới bắt đầu có con, học theo sổ tay hướng dẫn mà ứng phó với mọi tình huống, trong quá trình dạy dỗ cô đã nghiêm túc tham khảo ý kiến chuyên gia, phát hiện ra năng khiếu và sở thích của cô, yêu cầu nghiêm khắc, không hề vì hoàn cảnh gia đình khá giả mà thả lỏng cô.

Từ nhỏ cô đã bộc lộ năng khiếu mỹ thuật. Bố mẹ cô chú ý đến điểm này nên đã sắp xếp cho cô được bồi dưỡng chuyên môn, kỳ vọng cô sau này trưởng thành sẽ thi vào Học viện Mỹ thuật, trở thành họa sĩ.

Thế nhưng từ khi học cấp hai cô đã mê mẩn thiết kế thời trang, lúc thi đại học đã bất chấp bố mẹ phản đối, quả quyết thi vào ngành mình thích. Qua lần tranh luận gay gắt đó, bố mẹ cũng đành nhắm mắt chấp nhận lựa chọn của cô.

Chỉ mỗi Tân Địch biết, sở thích của cô và bến bờ của ước mơ là đến từ cô em họ Tân Thần. Cô chuyên hóa đam mê của mình thành bước khởi đầu trong định hướng công việc, không thể nói rằng không bị Tân Thần ảnh hưởng. Còn về con đường thiết kế của cô, dấu ấn của Tân Thần càng hiện rõ hơn nữa.

Cô em họ Tân Thần của cô từ khi ra đời đến lúc trưởng thành, không có bất kỳ kế hoạch nào để nói, hoàn toàn khác hẳn với cô.

Tân Thần không phải là đứa con được sinh ra sau kết hôn, trong sổ hộ khẩu, dòng về mẹ luôn bỏ trống. Khi cô ra đời, Tân Khai Vũ - cha cô mới mười chín tuổi, mẹ cô mười tám. Hai đứa trẻ mới lớn vừa lên đại học đã yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, sau khi ăn vụng quả cấm, cô bé ngốc nghếch đến tháng thứ tư mới biết mình mang thai, hoang mang lúng túng hơn hai tháng sau, mặc quần áo rộng rãi cũng chẳng thể che lấp phần bụng đã nhô lên của mình.

Đó là thập niên tám mươi của thế kỷ trước, xã hội vẫn còn bảo thủ. Hai người bị đuổi khỏi trường, trở thành nỗi nhục của gia đình. Phụ huynh của cô gái từ nơi khác đến, cha mẹ hai bên ngồi xuống bàn bạc với nhau, cả hai gia đình đều có sự kỳ vọng và kế hoạch riêng cho con cái mình đã không thể thống nhất với nhau.

Tranh chấp qua lại, bào thai đã không thể phá bỏ, mà họ cũng chưa đến tuổi kết hôn. Tân Thần đã ra đời trong tình huống chẳng ai mong muốn, sau đó được giao cho ông bà nội. Bà mẹ trẻ bị gia đình đưa đến một trường vô danh khác rất xa để học tiếp, sau khi tốt nghiệp đã ở lại đó, không còn về thăm con gái mình nữa; Tân Khai Vũ ở lại, về sau đi làm ở một công ty quốc doanh. Trong nhà họ Tân, mẹ Tân Thần là một điều cấm kỵ, chẳng ai dám công khai nhắc đến.

Con trai trưởng Tân Khai Minh của ông bà Tân từ khi đi học, đi làm, kết hôn đến sinh con đều không gây phiền phức gì. Trước nay họ luôn yêu chiều cậu con trai thứ thông minh tài năng, nhưng bất đắc dĩ tuổi cao phải giải quyết hậu quả cho cậu - chăm sóc đứa cháu bé bỏng mới ra đời.

Từ nhỏ Tân Thần đã là một cô bé xinh đẹp. Khi ông bà nội đã hết thất vọng và tức giận, họ chăm sóc cô vô cùng chu đáo. Còn ông bố trẻ của cô, ngoài việc không đủ trách nhiệm, ong bướm linh tinh, thì thực ra cũng có thể xem là một ông bố phóng khoáng biết yêu thương con gái mình, chỉ cần không bị những mối tình dày đặc chiếm thời gian thì cũng thích đưa con gái đi chơi đây đó.

Từ nhỏ Tân Thần đã được bà nội và bố cho ăn vận giống búp bê, mặc toàn quần áo mới đẹp, váy công chúa bằng lụa trắng, áo len hồng, quần jeans thêu hoa, nơ hồng và giày da, lại thêm gương mặt xinh đẹp, vừa vào trường tiểu học trọng điểm mà Tân Dịch đang theo học đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Tân Địch lớn hơn Tân Thần ba tuổi có một gương mặt tròn không nổi bật lắm, cánh mũi nhỏ nhắn luôn toát lên vẻ trẻ con không bao giờ trưởng thành nổi. Cô không hề tiếc gì về dung mạo của mình, chỉ ghét những bộ quần áo bảo thủ chỉnh tề mà mẹ mua cho. Nhìn cô em họ, lại nhìn bộ quần áo thể thao vải cotton của mình, Tân Địch không thể không oán giận. Cô về than thở với mẹ mình, bà nhướng mày tỏ vẻ lạ lùng, “Con mới học tiểu học mà đã thích ăn diện rồi à? Học sinh phải mặc đồ hợp với thân phận học sinh mới đúng.”

Thế là Tân Địch luôn phải mặc những bộ quần áo hợp với thân phận học sinh mà mẹ chọn cho cô: Quần vải rộng, váy thêu hoa luôn dài qua gối, áo sơ mi toàn vải cotton và không có thắt nơ ở eo, áo khoác ngoài nhìn không ra giới tính, giày thì ngoài giày thể thao, sandal ra thì cũng là giày da đen buộc dây.

Lúc cô vui nhất chính là khi chú đưa Tân Thần đi mua quần áo, đồng thời cũng dắt cả cô theo. Cô từ chối đề nghị mua quần áo mình yêu thích của chú, vì biết mua về rồi mẹ cũng không cho mặc, thế nhưng lại rất háo hức ngắm Tân Thần thử hết chiếc này đến chiếc khác, và còn nêu ra ý kiến riêng của mình. Nhìn Tân Thần mặc chiếc váy cô chọn và xoay vòng, quá trình đó dường như còn vui hơn cả việc cô mua được quần áo mới.

Không giống Tân Địch luôn bị quản giáo nghiêm khắc, Tân Thần được ông bà chiều chuộng, được bố thả lỏng, gần như đã trưởng thành mà không bị bó buộc gì. mấy năm đầu khi cô lên tiểu học, công việc của Tân Khai Vũ bắt đầu thư thả hơn, lúc rảnh rỗi còn đến đón con gái tan học, thuận tiện đưa cả Tân Địch về nhà. Tân Địch không chỉ một lần nhìn với vẻ ngưỡng mộ cảnh chú đặt tay lên vai Tân Thần, vừa đi vừa trò chuyện, hai người đều vui vẻ tươi cười.

Họ nói chuyện trên trời dưới bể, và đề tài họ bàn luận cũng là những vấn đề mà Tân Địch không thể nào tưởng tượng nổi cha mẹ sẽ đề cập với mình.

Tân Thần than vãn cậ nhóc ngồi cạnh cứ kéo bím tóc mình, bố cô cười bảo: “Mặc kệ nó, nó thích con nhưng không dám nói, đành dùng cách đó để thu hút sự chú ý. Lần sau nếu còn kéo tóc con, con đá nó một cái, bảo đảm sẽ ngoan ngoãn ngay.”

Đương nhiên câu trả lời đó khác hẳn với đáp án tiêu chuẩn của mẹ Tân Địch.

Dù Tân Thần thi được bao nhiêu điểm, Tân Khai Vũ cũng luôn xoa đầu cô, “Khá lắm”. Tân Thần nói thầy cô luôn phê bình cô không phân biệt rõ “l” và “n” trong phiên âm, ông chỉ nhún vai, “Đại đa số người ở đây cũng không phân biệt được, có sao đâu”.

Tân Thần nói hôm nay trời đẹp quá, Tân Khai Vũ bảo ngay: “Ngày mai bố được nghỉ, đưa con ra ngoại ô chơi nhé, để bố viết đơn xin nghỉ cho cô giáo”.

Tân Địch chưa bao giờ dám nghĩ rằng có thể nghỉ học bằng lý do đó.

Một Tân Thần trưởng thành như thế, rục rờ phóng khoáng, dường như không hề bị ảnh hưởng vì thiếu hụt một nhân vật quan trọng là mẹ trong cuộc sống.

Con trai đến làm quen với cô, cô tỏ ra rất thoải mái; luôn thoải mái với tất cả mọi người, không thiếu tự nhiên; quần áo cô mặc có nổi bật đến mấy cũng chỉ tôn thêm nét đáng yêu hoạt bát; khi cô cười, nụ cười rất tươi, rất tự nhiên, lúm đồng tiền trên má trái thoáng ẩn hiện, nhảy múa vui vẻ.

Tân Địch không hề đố kỵ với Tân Thần. Cô thích dáng vẻ thoải mái tự nhiên của cô em họ xinh đẹp. Trong mắt cô, nếu có thể lựa chọn, cô muốn được trưởng thành như em họ mình, hưởng thụ quãng thời gian thiếu nữ tuyệt vời của mình.

Sau khi thi đậu vào chuyên ngành thiết kế thời trang Học viện Mỹ thuật, bắt đầu từ mẫu thiết kế đầu tiên thì người mẫu trong trí tưởng tượng của Tân Địch chính là Tân Thần, nói chính xác hơn là Tân Thần năm mười bốn đến mười tám tuổi. Mỗi một mẫu thiết kế của cô đều có nét bay bổng phóng khoáng của tuổi trẻ trong tưởng tượng của cô.

Thế nhưng khi đã làm việc sáu năm trong ngành này, có lúc thời trang phải nghiêng về nét đoan trang chững chạc, có lúc lại nghịch ngợm phá cách, khi thì phải có vẻ dịu dàng nhu mì, thỉnh thoảng lại trở thành trung tính. Nhiệm vụ của Tân Địch là dẫn dắt nhóm thiết kế cố gắng nắm bắt trào lưu mới, còn về sở thích cá nhân, cô đành phải thỏa hiệp và từ bỏ. Niềm hưng phấn và cảm giác thành công ban đầu mỗi lúc một xa vời.

Khách hàng và các đại lý, các giám đốc nhãn hàng dưới sân khấu lần lượt vỗ tay chúc mừng. Mỗi một buổi trình diễn thời trang của Tác Mỹ đều khiến không khí trở nên nóng bỏng và cực kỳ cảm động. Cảnh lên sân khấu cảm ơn của nhóm thiết kế chính là lúc cao trào nhất: Thể hiện một cách hoàn mỹ sức mạnh và phong cách đa dạng của nhóm, khiến khách hàng càng có cảm giác vinh dự và hãnh diện nhiều hơn, đạt được hiệu quả mà ông chủ Tăng Thành cần.

Tân Địch cũng nhanh nhẹn vỗ tay theo mọi người.

Đới Duy Phàm không thể ngăn mình nhìn Tân Địch đứng trên sân khấu. Cô mặc một bộ sườn xám ngắn tay khiến gương mặt tròn trĩnh như búp bê có thêm chút phong tình, có vẻ không được vui vẻ như các nhà thiết kế phụ khác đứng sau lưng, nụ cười trên gương mặt gần như thờ ơ giống A Ken ngạo mạn đến từ Hồng Kông đang đứng cạnh cô lúc này. Anh không thích nét mặt ấy tí nào.

Trong ấn tượng của anh, Tân Địch chưa bao giờ che giấu tâm trạng của mình, khi cười lớn, niềm vui cơ hồ như đang tuôn chảy khắp nơi, có thể truyền đến cho mỗi người; khi giận dữ cô sẽ buột miệng nói những lời lẽ

cay độc, thế nên chẳng ai dám chọc cô nổi điên. Mà Tân Địch đang đứng trên sân khấu hơi cúi lưng, vô cùng lịch sự lúc này đây, sao anh thấy xa lạ quá.

Sau buổi trình diễn vẫn là tiệc đêm. Đới Duy Phàm chú ý thấy Tân Địch ngồi ở bàn khác đang uể oải uống rượu vang mà chẳng ăn gì. Được nửa chừng cô bỏ ra ngoài, rất lâu sau cũng chẳng thấy quay lại.

Đới Duy Phàm biết đối diện sảnh tiệc này là một quán ăn nhỏ có chỗ ngồi uống cafe lộ thiên. Anh ra đó, quả nhiên thấy Tân Địch đang ngồi gần lan can ngoài trời. Dưới ánh đèn dịu mắt, cô quay lại nhìn anh, cười, “Đới Duy Phàm, anh có tin không, lúc này đây tôi đang nghĩ đến anh?”.

Đới Duy Phàm bỗng thấy tim đập thành thịch, nhưng Tân Địch đã nói tiếp: “Tôi bỗng phát hiện ra, anh rất giống chú của tôi”.

Nhưng lần này Tân Địch không có ý đả kích Đới Duy Phàm. Thực sự cô đang nhớ đến ông chú Tân Khai Vũ của mình. Khi mà mỗi người gần như đều bị cuộc sống làm cho thay đổi, hình như chỉ có người đàn ông ấy là vẫn ung dung tự tại.

Tân Khai Vũ năm nay bốn mươi bốn tuổi, đến giờ vẫn là một người đàn ông trung niên đẹp trai phong lưu đa tình. Có một đứa con gái hai mươi lăm tuổi, như thế chỉ là một cơn sóng nhỏ trong cuộc đời ông mà thôi.

Tân Địch không bao giờ quên được cơn chấn động mà ông chú đẹp trai của cô lần đầu tiên đến họp phụ huynh ở trường đã gây ra.

Tân Thần được bác sắp xếp vào học ở trường tiểu học trọng điểm có rất nhiều con cái của các vị cán bộ công chức nhà nước theo học cùng với Tân Địch. Phụ huynh của tất cả những đứa trẻ ấy đều giống cha mẹ Tân Địch: Độ tuổi trung niên, vẻ mặt trầm tĩnh, y phục chỉnh tề bảo thủ.

Tân Khai Vũ vừa xuất hiện đã khiến tất cả chấn động. Khi ấy ông không quá hai mươi lăm tuổi, khoác áo jacket, quần jeans bạc màu, thực sự rất trẻ mà lại rất tuấn tú đẹp trai, tươi tỉnh nắm tay con gái mình, nhìn thế nào cũng thấy giống một anh chàng lớn xác chứ không giống một người cha.

Tân Khai Vũ thực sự cũng chưa thích ứng hoàn toàn với vai trò ông bố. Với con gái, gần như ông đáp ứng mọi nhu cầu của nó. Lúc đó ông vẫn đi làm cho một công ty Nhà nước, thu nhập cũng bình thường, nhưng trong tay khi có tiền mà lại có hứng thì sẽ đưa Tân Thần đi mua quần áo giày dép rất đắt, hoàn toàn không nghĩ đến giá cả; ông liên tục có bạn gái, luôn thẳng thắn nói mình đã có con gái, ông đưa con gái mình cùng đi ăn cơm xem phim với một “dì” xinh đẹp nào đó.

Tân Khai Vũ gọi cháu gái mình là Địch Tử, gọi con gái mình là Thần Tử. Về sau cách xưng hô đó được hai chị em sử dụng luôn, ông hay đến những cửa hàng nhỏ ven đường mua những tấm sticker, trang sức nho nhỏ mà con gái thích, thỉnh thoảng dẫn hai chị em đi ăn bánh rán. Mà đó là những thứ bà Lý Hình nghiêm cấm - bánh rán mất vệ sinh, còn những món đồ chơi kia thì nhằm nhí và chẳng có ý nghĩa giáo dục gì cả.

Nhưng niềm vui của các cô bé rất đơn giản. Những món đồ nho nhỏ rẻ tiền và thực sự không có ý nghĩa kia đã đủ khiến hai cô bé vui đến quên trời quên đất.

Cha của Tân Địch lúc đó là thư ký cho Lộ Cảnh - cha của Lộ Phi - phó thị trưởng thành phố, tính cách nội tâm nghiêm khắc. Lý Hình mẹ cô làm việc ở Cục vệ sinh. Đương nhiên họ đều yêu chiều đứa con gái duy nhất, nhưng lại không thể có được khoảng thời gian vui vẻ như vậy.

Tân Thần xinh đẹp bắt đầu dậy thì, nhanh chóng cao vượt cả Tân Địch. Cô nhận được những tấm giấy nhỏ của các nam sinh rồi đưa cho bố mình xem. Ông cười lớn, lắc đầu nói: “Thật trẻ con! Nhưng con đáng yêu

như thế, con trai thích cũng là chuyện thường. Không để ý thì vứt đi. Đừng cho thầy cô thấy, cũng đừng chọc ghẹo người ta”.

Tân Thần kể có một nam sinh nào đó hẹn cô cùng đi sở thú hoặc đi xem phim, Tân Khai Vũ trầm tư, “Đều được. Nhưng đừng nhận quà của người ta, đừng thân mật quá, càng không được nhận lời làm bạn gái để thỏa mãn lòng hư vinh của cậu ta”.

Tân Địch đành thương tiếc cho cuộc sống nhạt nhẽo bình thường của mình, chưa bao giờ cô nhận được lời tỏ tình hoặc hẹn hò như thế. Tất nhiên dù có nhận được thì cô cũng chẳng dám kể cho bố mẹ nghe. Cô tưởng tượng được cách xử lý của họ: Trước tiên là trịnh trọng trò chuyện với cô, từ nhiệm vụ chủ yếu trước mắt là chuyên tâm học hành cho đến lý tưởng và lựa chọn trong cuộc đời, sau đó gọi điện thoại cho cô chủ nhiệm báo cáo tình hình.

Ông Tân Khai Minh thấy cậu em đã làm bố từ sớm mà đến giờ vẫn chưa chịu kết hôn, ổn định cuộc sống thì luôn có vẻ hậm hực vì thất vọng; bà Lý Hinh thấy cậu em chồng luôn tạo đủ phiền phức nhưng lại không có thành ý hối lỗi đương nhiên cũng không lấy gì làm vui.

Chỉ có Tân Địch là thật lòng yêu mến ông chú vui vẻ ấy. Cô nói thẳng với Tân Thần lòng hâm của mình. Mỗi lần như vậy, Tân Thần chỉ cười, nhưng có lần cô trầm ngâm rồi nghiêm túc hỏi: “Địch Tử, chị có muốn suốt đêm ở một mình trong nhà, nghe tiếng sấm cũng chỉ biết lấy chăn bịt chặt tai không? Có muốn lúc làm bài tập cần ký tên lại không tìm ra phụ huynh, đành bắt chước chữ ký của bố không? Có muốn bố mình thay bạn gái còn nhanh hơn thay quần áo không?”.

Tân Địch ghen lời, khi ấy cô không ngờ sự việc lại có hai mặt như vậy. Khi cô lên cấp ba, mẹ vẫn vào phòng cô mỗi đêm, đắp lại chăn ngay ngắn cho cô. Còn bố trừ công việc ra thì chỉ biết mỗi gia đình, chưa bao giờ lơ đãng.

Tân Địch trưởng thành rồi ít nhiều cũng biết thân thể của Tân Thần. Cô hiểu chú có lẽ là người đàn ông được nhiều người ưa thích, nhưng chắc không thể nói là một người cha tốt được; cho dù luôn được phụ nữ yêu thích nhưng có lẽ cũng không thể được xem là một người tình tốt.

Mà chú cô và người đàn ông đẹp trai trước mặt bây giờ thật giống nhau. Nghĩ đến đó, Tân Địch không nén được cười.

Đới Duy Phàm nhận ra sau buổi tối xui xẻo ở Hồng Kông, anh hình như đã bị trúng tà. Nụ cười nghịch ngợm của Tân Địch khiến anh ngơ ngẩn mất một lúc.

Nhưng lần đầu trong đời bị một cô gái tuổi tác tương đương nói mình giống trường bối, nghe thế nào cũng thấy không phải là đang khen ngợi. Anh đành cười khố, “Về ngoài của anh giống chú em lắm à?”.

Tân Địch chăm chú quan sát anh bằng ánh mắt nghiên cứu so sánh. Đới Duy Phàm đón nhận với vẻ thiếu tự nhiên, cảm giác khá giống với năm nào khi lần đầu lên sàn biểu diễn thời trang. Hồi lâu sau, Tân Địch đúc kết: “Anh cao hơn chú tôi. về ngoài à, thực ra cũng không gọi là giống, chú tôi rất đẹp. Anh nhìn Tân Thần là biết. Đường nét mày mắt của họ rất giống nhau, là dạng khá nho nhã thanh tú”.

Thà nói luôn là đáng về anh không được xem là nho nhã thanh tú cho xong. Đới Duy Phàm cười bảo: “Vậy anh hỏi thăm một chút, nguyên nhân nào khiến anh có vinh hạnh được em liên tưởng đến chú em vậy?”.

“Tính cách và thần thái của hai người rất giống nhau, đều là dạng đùa bỡn thế gian gieo tình khắp nơi. Chú tôi năm nay bốn mươi bốn tuổi rồi lại chẳng giàu có gì, nhưng vẫn có một đám các em xinh tươi mê mẩn”. Tân Địch cười lớn, “Lúc nào đó tôi phải kiến nghị ông nên viết một quyển Tình thánh bảo điển, chuyên dạy đàn ông cách cửa gái, hoặc dạy phụ nữ cách phòng chống bị theo đuổi mới được”.

Đới Duy Phàm có vẻ ấm ức, “Này, chắc không vì em có thành kiến với chú nên mới đổ hết lên đầu anh, căm ghét anh bao năm nay đấy chứ?”.

Tân Địch khoát tay, “Tôi rất thích chú tôi, chẳng có thành kiến gì hết, mà thật lòng nghĩ chỉ cần ông muốn thì cứ tiếp tục sống như thế. Chú tôi rất thẳng thắn, cũng chẳng lừa dối ai. Những người yêu ông chắc hẳn đã chuẩn bị sẵn tâm lý, không thể chỉ cứ nghĩ đến việc hưởng thụ niềm vui khi ở cạnh ông mà lại đòi hỏi lâu bền được. Đến khi nào đó ông muốn tìm một cô gái để kết hôn ổn định, thì đó lại là một chuyện khác.”

Đới Duy Phàm dở cười dở mếu, không ngờ Tân Địch còn có cao kiến như thế với đàn ông, “Có lẽ đàn ông chơi đủ rồi thì vẫn muốn ổn định thôi”.

“Rất nhiều gã đàn ông không ra gì đều lấy lý do này để lừa dối phụ nữ. Sai lầm lớn nhất của phụ nữ là cứ nghĩ người đàn ông ấy sẽ thay đổi vì mình”.

“Nói nghe như em có kinh nghiệm phong phú lắm ấy, đã từng trải hết mọi việc rồi nhỉ”.

Tân Địch tất nhiên nhận ra sự giễu cợt trong câu nói của Đới Duy Phàm, nhớ đến việc cô đã từng thừa nhận mình là gái trinh trước mặt anh thì không khỏi tức giận, nhưng vẫn kìm nén, chỉ lạnh lùng nói: “Chưa ăn thịt heo vẫn nhìn thấy heo chạy. Đặc biệt là với loại Sa Trư thì quá nhiều”.

Không ngờ Đới Duy Phàm không giận mà còn cười, “Hiếm khi thấy cách nhìn của em về anh lại mười năm như một thế này”. Thấy Tân Địch ngạc nhiên, anh nhắc: “Lần đầu chúng ta gặp nhau, em cũng đã nói anh như thế - Sa Trư. Đáng thương là lúc ấy anh quá khờ khạo, lại còn ngốc nghếch đi hỏi người khác Sa Trư là gì”.

Tân Địch không nén được nữa, cười to.

Đới Duy Phàm nhắc lại chuyện đó khiến Tân Địch nhớ đến lần đầu gặp anh, quả nhiên đã mười năm rồi.

Năm đó cô mười tám tuổi, đậu vào Học viện Mỹ thuật với thành tích xuất sắc. Cho dù bố mẹ bất chấp ý muốn của cô, bắt cô học ở thành phố này, còn cô lại đi ngược lại mong muốn của bố mẹ mà chọn chuyên ngành thiết kế thời trang, nhưng cuối cùng mọi người quyết định cùng thỏa hiệp, đều vui vẻ c

Lần đầu tiên trong đời cô thoát ly khỏi sự quản giáo nghiêm ngặt của mẹ, đến trường ở và bắt đầu cuộc sống tập thể. Từ khi vào đại học, cô đã ăn mặc theo gout thẩm mỹ riêng của mình. Mẹ cô dù không quen mắt nhưng cũng đành bó tay. Cô hưởng thụ sự tự do ấy, thật sự là vui đến choáng ngợp.

Còn cuộc sống đại học đương nhiên là phong phú đến mức người ta hoa mày chóng mặt. Các đội nhóm tuyển thành viên mới, hội học sinh, hội đồng hương, các buổi triển lãm nghệ thuật, biểu diễn... Cũng vào buổi văn nghệ chào tân sinh viên ở hội trường, lần đầu cô nhìn thấy Đới Duy Phàm, người cực kỳ nổi bật, nức tiếng trong trường.

Tân Địch vừa vào trường đã có biểu hiện xuất sắc, được đàn anh cùng khoa gọi đến làm trợ thủ - sắp xếp và chỉnh sửa phục trang biểu diễn. Trước kia cô chỉ ở nhà lén lút vẽ những mẫu thiết kế tự do theo trí tưởng tượng của mình, lần đầu tiếp xúc với những bộ trang phục đã được thiết kế thành hình nên rất xúc động, còn phía sau cánh gà người mẫu nam nữ lẫn lộn, đều chỉ mặc quần áo lót đợi trang điểm thay đồ, lại là một đòn “chí mạng” với cô.

Lộ Phi bạn cô là mẫu người hoàn hảo nổi tiếng. Tân Thần em họ cô từ nhỏ đã là người đẹp. Vốn sắc đẹp của những người mẫu này không thể ảnh hưởng gì đến cô, nhưng cô luôn chịu sự giáo dục bảo thủ nhất của gia đình, trước kia ngay cả nhà tắm công cộng cũng chưa đến bao giờ. Trong phút

chốc cô bỗng nhìn thấy bao nhiêu người cùng độ tuổi với mình thân nhiên để lộ gần hết da thịt thể này, gò má bỗng dựng đỏ bừng, không biết phải nhìn đi đâu.

Khi người con trai cao lớn đẹp trai nhất mặc áo ba lỗ ôm sát người, để lộ dáng người tam giác ngược hoàn mỹ đứng trước mặt cô, hỏi về trình tự diễn xuất, cô đã lắp ba lắp bắp, mãi một lúc vẫn không nói nên lời.

Một cô gái cao ráo mảnh mai bên cạnh đuổi theo, lúc đầu còn thì thầm với anh ta, sau đó lớn tiếng tranh chấp, lúc đó cô mới được giải cứu.

Chàng trai đó là Đới Duy Phàm, còn cô gái kia là bạn gái đương nhiệm. Bạn gái anh nói anh không xem trọng cô ta. Rồi anh cũng giễu cợt lại cô ta. Sau đó cô gái bắt đầu nói một thôi một hời, ban đầu anh chẳng buồn quan tâm, một lúc sau mới nói vẻ nóng nảy: “Nếu đã lăm ý kiến thế thì chia tay đi”.

Tân Địch nhìn mà thích chí. Trước kia cô chỉ thấy Lộ Phi lẳng lẳng từ chối các bạn nTân Thần vẻ mặt nóng nảy bực bội đuổi cổ những cậu bé theo đuổi, không ngờ hai sinh viên đại học này còn diễn trò giải trí sống động trước mặt mọi người một cách vớ vẩn và ấu trĩ đến thế.

Cô gái kia bắt đầu khóc rấm rứt, lớp trang điểm trôi hết cả. Những bạn khác bắt đầu khuyên giải, nhóm trưởng nhóm người mẫu cũng cuống đến nhảy chồm chồm lên, “ôi các bà các ông tôi ơi, sắp diễn rồi mà các người lại làm trò này, muốn phá hoại hả! Lãnh đạo khoa và trường đều ngồi dưới kia cả rồi. Đới Duy Phàm, cậu đỡ dành cô ấy một tí có được không?”.

Đới Duy Phàm đã thay xong quần áo. Một bộ trang phục trắng với phần phù hiệu trên áo làm nổi bật hẳn dáng người cao ráo đẹp đẽ của anh, càng toát lên vẻ anh tuấn lạ thường. Khi ấy anh hai mươi tuổi, tính cách còn kiêu căng hợm hĩnh hơn bây giờ, không chịu nghe lời nhóm trưởng,

“Cái tật này là do chiều chuộng nhiều rồi quen thói thôi. Yêu người khác đi”.

Các bạn xung quanh lặng thinh. Tân Địch cầm quần áo đợi giúp cô nữ sinh đó thay, đã hết chịu nổi, chen qua đám đông vượt lên trước, nói với vẻ không khách sáo: “Này, chị ơi. Thấy chị cũng là một người xinh đẹp, hà tất phải khiến mình đau khổ vì cái tên Sa Trư kia? Chia tay thì chia tay chứ! Loại con trai cứ đòi chia tay chẳng đáng cho chị khóc đâu!”.

Mọi người không ngờ cô tân sinh viên đại học dáng người nhỏ bé như học sinh trung học đứng giữa mọi người lại to gan như thế, không hèn mà cùng cười to. Có người phụ họa, “Đúng đúng đúng, em gái nói có lý lắm”. “Mau rửa mặt trang điểm lại đi, sắp đến tiết mục của chúng ta rồi đấy”.

Đới Duy Phàm tức điên lên. Nhưng tôn chỉ trước nay của anh là đàn ông tốt không đấu với phụ nữ, đương nhiên sẽ không lý luận với cô bé đó, mà khi ấy anh vẫn chưa rõ Sa Trư là ý gì. Sau khi gặp cậu bạn thân Trương Tân rồi, anh mới tỉnh giấc nghiêm túc. Trương Tân cười lẩn lộn, bảo anh rằng, tiếng Anh của từ này là a male chauvinist pig, nghĩa đen là đồ con heo tôn sùng đàn ông một cách cực đoan, gọi tắt là Sa Trư, thường xuyên được con gái dùng để mắng những người có chủ nghĩa trọng nam khinh nữ có tật tự sướng quá đáng, khiến người ta phát ghét.

Rồi về sau, Tân Địch hề thấy anh là đều tỏ vẻ ghét ra mặt, anh cũng biết điều mà không chọc giận cô gái bé nhỏ nhưng mồm miệng lợi hại ấy nữa.

Tân Địch nhanh chóng dẫn đầu trong Học viện Mỹ thuật. Khả năng hội họa của cô rất tốt, cô vẽ những bức tranh hoa lá chim chóc khá điêu luyện, giáo sư khoa quốc họa nhìn thấy cũng phải trầm trồ khen ngợi, than thở một học sinh giỏi thế này tại sao lại vào cái khoa thiết kế thời trang mà trong mắt các giáo sư là rất nhạt nhẽo, vô bổ ấy. Nhưng từng mẫu thiết kế của Tân Địch đã ra đời với tốc độ chóng mặt, càng khiến các thầy cô trong

khoa nghiêng ngả thán phục, cùng nhất trí cô là sinh viên có tài và tiềm năng nhất mà họ từng dạy.

Khoa thiết kế và nhóm người mẫu cũng không thể tránh khỏi việc qua lại với nhau. Đới Duy Phàm bó tay, đành để mặc cô mĩa mai châm biếm. Cũng may Tân Địch cũng không cố ý châm chọc ác ý, đa phần là chỉ tiện miệng nói vu vơ, sau đó phớt lờ anh luôn.

Đới Duy Phàm luôn được mọi người chú ý đã nghĩ rằng, tật xấu ấy của cô cũng vẫn nằm trong phạm vi có thể nhẫn nhịn được. Hơn nữa anh cũng luôn tỏ ra khoan dung với các cô gái thông minh – nếu tài năng của Tân Địch đã được công nhận thì anh càng muốn thừa nhận rằng những cô nàng có tài chắc sẽ có một vài tật quái dị và đặc quyền nào đó.

Nhắc đến chuyện cũ khiến Tân Địch cười đến nỗi không còn thấy buồn nữa, “Hôm qua còn thảo luận với Lộ Phi, có phải mọi người đều thay đổi theo dòng thời gian hay không. Cuối cùng tôi đã phát hiện ra một người mười năm không hề thay đổi rồi”.

“Khiến em vui anh cũng rất mừng. Có điều chẳng ai suốt mười năm mà không thay đổi cả. Đặc biệt là sau lần đó, anh chẳng còn dễ dàng nói chia tay với ai nữa”.

Gương mặt Đới Duy Phàm tỏ ra nghiêm túc hiếm có, Tân Địch chỉ nhún vai, “Tôi thì không tự tin được vậy, nói vu vơ một câu mà lại có ảnh hưởng lớn như thế đến một chàng công tử đào hoa”.

“Cũng không hoàn toàn là do câu nói của em. Chẳng ai có thể cứ bồng bột điên cuồng mãi được. Cho dù là chú của em cũng thế thôi”.

Tân Địch đành thừa nhận lời anh nói có lý. Cho dù là ông chú Tân Khai Vũ luôn vui vẻ của cô, thực ra cũng đã khác với trước kia, “Cũng đúng. Tân Thần nói với bố rằng, đàn ông hoặc phải cố gắng kiếm tiền phòng thân, giống Hứa Tấn Hưởng, chơi đến hơn năm mươi tuổi rồi vẫn có

người gọi là Hứa công tử, vẫn có thể bao được Lý Gia Hân ; hoặc là phải tu thân dưỡng tính cam chịu tuổi già, bớt ăn chơi làm ra vẻ thâm trầm mới là chính đạo”.

Đới Duy Phàm lắc đầu, cười nói: “Không phải đàn ông nào cũng muốn cửa Lý Gia Hân. Ngoài ra, xin em đừng gọi anh là công tử đào hoa hững cái khác không nói làm gì, nếu anh là công tử đào hoa thật thì đêm hôm ấy ở Hồng Kông cũng không tới nổi mất mặt đến thế”.

Lúc này anh lại nhắc đến cái đêm xui xẻo ấy, ánh mắt hai người chạm nhau rồi đều tránh đi với vẻ thiếu tự nhiên. Tân Địch không còn tâm tư đâu mà giận dữ nữa, dù sao người này vẫn còn tốt chán. Anh khoan dung hiền hòa, cũng biết nói đùa. Còn về đêm ấy, cô lại nhún vai, quyết định không nghĩ ngợi nữa, “Được rồi, chúng ta quên chuyện đó đi. Tôi vào trước đây, nếu không chắc họ sẽ ra tìm mất. Khi nào mà nhân viên thiết kế có thể, không cần tham dự tiệc tùng thế này nữa thì hay quá”.

Cô che miệng ngáp một cái rồi đứng lên bỏ đi. Đới Duy Phàm lúc ấy mới nhận ra, chiếc sườn xám ngắn mà cô mặc nhìn thì có vẻ giản dị, nhưng phần lưng có pha một mảng ren kéo dài đến eo, thấp thoáng làn da trắng như tuyết. Anh không tìm được nhớ lại cảm giác khi mình đặt tay lên đó ve vuốt, bắt đầu suy tính rằng nếu chân thành theo đuổi Tân Địch thì có được mấy phần hy vọng.

Lần đầu Đới Duy Phàm phát hiện, anh chẳng có chút hy vọng nào cả.

Mấy hôm sau, Đới Duy Phàm về công ty, gặp ngay Tân Thần đến để giao mẫu thiết kế.

Tân Thần thường xuyên đến đây, đã khá quen thuộc với khắp nhân viên trong công ty. Cô đang kể một câu chuyện cười vừa gặp trong phòng chụp ảnh váy cưới nào đó với mấy nhân viên đồ án, kế hoạch, “Cậu chàng ấy vừa sửa xong ảnh, thật không chê được điểm nào, nhưng nhìn sao cũng

thấy kỳ cục. Gọi cả một đám người đến xem vấn đề nằm ở đâu cũng chẳng tìm ra. Kết quả một bà chị làm nhân viên vệ sinh trong công ty ló đầu ra ngấm một cái rồi bất thần nói, cô gái này giống tiên nữ quá, nhưng sao lại không có rốn thế kia? Thì ra anh chàng lúc xử lý tưởng bộ phận đó là sẹo nên đã thuận tay photoshop mất luôn”.

Mấy người cười phá lên vui vẻ. Đới Duy Phàm cười nói: ‘Tân Thần, cô vẫn còn nhận xử lý hình ảnh cho mấy nơi chụp ảnh váy cưới à?’.

“Cố gắng vì cuộc sống thôi mà. Dù sao làm những cái đó không tốn công nghĩ, xem như điều chỉnh thôi”. Tân Thần cười, đưa mẫu thiết kế cho anh, “Giám đốc Đới, xin xem qua và ra chỉ thị”.

Công ty quảng cáo này do Đới Duy Phàm và Trương Tân mở quy mô không lớn lắm, sau khi nhận đơn hàng thỉnh thoảng cũng làm theo yêu cầu khách hàng, đưa những công việc có trình độ chuyên nghiệp hóa cao hoặc khá khó khăn phức tạp cho người ngoài làm, và Tân Thần thì đã có mối quan hệ hợp tác lâu dài với họ. Lần này là thiết kế logo cho một công ty mới mở. Tân Thần đưa ra hai mẫu, thiết kế của cô trước nay luôn đơn giản sắc nét, không rối rắm phức tạp nhưng rất có chiều sâu.

Đới Duy Phàm gật đầu tán thành, “Tân Thần, còn một album nữa cần sửa, cần gấp. Cô có rảnh để nhận không?”.

Anh đưa những tấm ảnh gốc cho cô xem. Tân Thần cau mày, “Lại là người mẫu này, thật không chịu nổi cô ta. Bề ngoài thì xinh đẹp nhưng mà sao kén cá chọn canh quá, cứ nằng nặc đòi photoshop cho cô ta thành búp bê barbie, tỉ lệ cơ thể hoàn toàn giả tạo thì cô nàng mới vui”.

“Lần này cô ta không có quyền yêu cầu. Album do nhà sản xuất định đoạt. Thâm mỹ của họ cũng bình thường”.

Tân Thần gật đầu, “Vậy thì được”.

Đới Duy Phàm dặn dò yêu cầu cụ thể. Cô ghi nhớ lại rồi dùng ô cứng di động copy ảnh gốc, thu dọn túi xách, “Nếu logo này có chỗ nào cần sửa thì anh cứ báo tôi biết. Tôi về trước đây”.

“Khoan đã, Tân Thần”.

Tân Thần nhìn anh vẻ dò hỏi, nhưng anh lại tỏ ra khó mở lời. Anh và cô cũng quen nhau khá lâu, nhưng chỉ qua lại vì công việc. Cô gái này nhìn thì có vẻ đơn giản, lúc nói đùa cô cười rất vô tư, thế nhưng ngoài nóng trong lạnh, nụ cười chỉ dừng trên gương mặt, luôn tạo ra sự xa cách với người khác, hoàn toàn khác xa với cô chị họ Tân Địch ngoài lạnh trong nóng. Anh đành khoát tay, “Thôi, không sao, album này cô làm gấp nhé”.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chỉ Cần Chưa Từng Có Được

Đối diện với đôi mắt sâu thẳm trầm tĩnh của anh, cô chỉ cảm thấy, lần đầu tiên sau khi đã tỉnh dậy lại mất đi khả năng hành động, dường như lại chìm đắm vào cơn mơ ngày nào.

Tân Thần ngẩng lên nhìn căn nhà mình ở. Ban công nhà cô giờ đã phủ một màu xanh, hoa lá đan xen chằng chịt, khác hẳn với những ban công luôn khép chặt đầy những thứ tạp nham.

Cô trốn trong nhà làm việc liên tục mấy ngày, hoàn thành xong công việc phải nộp sớm nhất, sau khi đến công ty quảng cáo giao sản phẩm, cô tìm một quán ăn, gọi một món canh sườn nấu rong biển và một phần cơm để ăn trưa, ăn xong lại đi siêu thị mua ít thức ăn cần có trong nhà, uể oải về rồi mới phát hiện ra, hôm nay không được bình thường lắm.

Một buổi chiều oi nồng, khu nhà ở vốn chẳng mấy ai lượn lờ ở ngoài nhưng giờ đây đâu đâu cũng thấy từng nhóm hai, ba người hàng xóm, đang chỉ chỉ trỏ trỏ tờ thông báo phá dỡ mới dán, đồng thời bàn tán không ngớt.

Khu dân cư này nằm ở vị trí rất đẹp của thành phố, kiến trúc cổ xưa, mấy năm trước đã được quy hoạch, đã có tin đồn phá dỡ, cũng thấy vài nhân viên đo đạc cầm dụng cụ thiết bị đến xem xét, nhưng cũng chỉ có thế. Nhiều người vẫn có một tâm lý chung, nhưng những người có tai mắt đều bắt đầu tiết lộ tin tức độc quyền với vẻ bí ẩn, “Nghe nói một tập đoàn lớn bên Thâm Quyển đã mua mảnh đất này làm trung tâm mua sắm và xây dựng các tòa nhà văn phòng rồi. Lần này là thật đấy”. Tiếp đó sẽ là hỏi thăm nhau về tiền đền bù, rồi di dời chỗ ở.

Tân Thần không chút hứng thú với những chuyện đó. Hôm ấy cô nói không nhớ mình đã ở đây bao lâu, vừa nói ra đã thấy có phần mĩa mai. Vì thời gian thực ra rất rõ ràng. Từ khi cô sinh ra đã ở đây, đến nay đã tròn hai mươi lăm năm rồi.

Đây là nơi ở của ông bà nội Tân Thần. Sau khi hai ông bà cụ qua đời, bất chấp vợ mình phản đối, Tân Khai Minh đã từ bỏ quyền thừa kế, đồng thời yêu cầu em trai ông là Tân Khai Vũ cũng từ bỏ, viết quyền sở hữu dưới tên Tân Thần, “Nếu chú làm ăn kiếm được tiền, tức khắc sẽ cho con gái chú nhiều hơn thế. Nhưng căn nhà này cứ để con gái chú đứng tên đã, xem như cho nó một thứ cơ bản nhất, cũng tránh việc chú thua lỗ rồi khiến con gái chú đến nơi trú thân cũng không có”.

Tân Khai Vũ biết anh trai không tin tưởng mình nên gật đầu đồng ý, cùng đi làm thủ tục.

Tân Thần mới hai mươi tuổi đã trở thành người có tài sản, tuy chỉ là một căn hộ cũ kỹ hai phòng. Khi ấy cô chẳng hề có chút khái niệm gì về việc này, nhưng sau mới hiểu nỗi khổ tâm của bác mình, không thể không cảm kích ông.

Mỗi khi Tân Địch nói với Tân Thần là rất thích Tân Khai Vũ cha cô, cô luôn có cảm giác mâu thuẫn. Tất nhiên cô rất yêu bố mình không bố vui vẻ, không tạo áp lực cho con gái, từ nhỏ đến lớn thậm chí chưa nổi giận với cô bao giờ, cố gắng chiều chuộng cô, làm sao cô không yêu cho được?

Thế nhưng đồng thời Tân Khai Vũ cũng là người đàn ông tự tạo cuộc sống vui vẻ và không có áp lực cho bản thân, ông sắp xếp cho con gái ăn thiếu ở quán ăn gần đó, đợi đến cuối tháng sẽ thanh toán một lượt, vì ông không biết nấu ăn cũng chẳng có thời gian làm việc đó; ông thường xuyên về muộn, hoàn toàn không dạy con làm bài, kiểm tra bài tập như các ông bố bà mẹ khác; cho dù không đi công tác, có đêm ông cũng không về nhà, chỉ gọi

điện dặn cô ngủ nhớ đóng kín cửa sổ; nửa đêm ông nhận điện thoại rồi vội vàng đi ngay, và người gọi thì không hỏi cũng biết là phụ nữ.

Ông từng đưa bạn gái về nhà, cho dù người dì xinh đẹp ấy vừa đến là dọn dẹp phòng ốc, làm vệ sinh, và bắt đầu nấu cơm, thể hiện mình là người vô cùng hiền thực, nhưng Tân Thần không cho rằng nhà gọn gàng, trên bàn có những món ăn nóng hổi bốc khói là hình ảnh của một gia đình bình thường. Từ nhỏ đến lớn, có quá nhiều người phụ nữ chiều chuộng nịnh nọt cô, đan áo len và mũ, nấu những món thật ngon cho cô, nhưng một khi đã chia tay với bố rồi thì bọn họ đều biến mất.

Nên cô cũng không thích người mới này như lẽ đương nhiên, ăn cơm xong bèn nói với cô ta không chút khách sáo: “Sao dì chưa về nhà?”.

Bà dì xinh đẹp tỏ ra ngượng ngùng. Tân Khai Vũ tỏ ra vô tư, chỉ cười bảo con gái mau về phòng làm bài tập. Nhưng Tân Thần đâu dễ bị đuổi đi, cô ngồi gọi điện thoại cho bác Tân Khai Minh trước mặt hai người, ở một số mặt nào đó thì trẻ con có trực giác chuẩn xác nhất, cô biết bác gái không thích cô, nhưng bác lại yêu chiều mình không kém gì Tân Địch.

Tân Khai Vũ xưa nay luôn khoan dung với tính khí của Tân Thần, nghe cô nũng nịu nói với bác trong điện thoại rằng bố lại đưa một bà dì lạ nào đó về nhà, buổi tối không chịu về khiến cô không làm được bài tập, thì ông chẳng nổi cáu, chỉ cười khở sở rồi xoa đầu con gái, “Con gái ngoan, đừng hờn dỗi nữa, bố đưa dì về là được mà”.

Khi Tân Khai Vũ đưa bạn gái về rồi quay lại, Tân Khai Minh cũng đã đến, đang kiểm tra bài tập của Tân Thần, quả nhiên thấy ông thì lạnh mặt lại, dạy dỗ cho một trận nhớ đời.

Tân Khai Minh lại hỏi em trai mình với niềm hy vọng rằng có phải sắp yêu đương đàng hoàng rồi kết hôn không, “Nếu là thế thì anh không phản đối chú đưa cô ta về đây, làm quen dần với Tiểu Thần, nuôi dưỡng tình

cảm, sau này cũng dễ sống với nhau. Nhưng cũng phải tự trọng, không thể tùy tiện ở lại đây được”.

Tân Khai Vũ lắc đầu cười, “Em chỉ định yêu thôi. Thành gia? Bây giờ chưa nghĩ tới. Em cũng không định tìm mẹ kế cho Thần Tử”.

Tân Khai Minh không tức điên lên với câu trả lời đó mới là lạ, “Vậy cậu đừng kéo người này, người kia về nhà nữa. Tiểu Thần mới mười ba tuổi. Con gái trưởng thành sớm. Cậu tưởng để con gái mình tiếp xúc với tình sử phong lưu của cậu sớm thế là tốt cho nó à? Chẳng thà tìm cho nó một cô gái an phận làm mẹ kế còn thỏa đáng hơn”.

Tân Khai Vũ không định tranh cãi với ông anh cố hủ của mình, hơn nữa ông thừa nhận lời anh mình nói cũng có lý, “Được rồi, anh. Em nhận lời, sau này không đưa ai về nhà nữa. Được chưa?”.

Ông nói là làm, thực sự không dẫn ai về nhà nữa. Ngôi nhà này vẫn duy trì tình trạng không có nữ chủ nhân. Tân Thần không có khái niệm về mẹ, cũng cảm thấy đó là một khoảng trống vô tận.

Trên thực tế, Tân Thần thấy cuộc sống của mình không thể nói là có khiếm khuyết gì được.

Nếu không gặp Lộ Phi, cô sẽ vẫn luôn nghĩ như thế.

Đó là do mày chưa bao giờ có được điều gì! Tân Thần cay đắng tự nhủ. Chỉ cần chưa từng có được thì có thể giả vờ mình không cần những thứ đó, bao gồm mẹ, bao gồm tình yêu.

Nhưng năm cô mười bốn tuổi, những thứ đó bỗng ập đến như thủy triều, chưa hỏi cô có cần hay không; sau đó lại gào thét bỏ đi, để lại mình cô sống trong khu nhà cũ kỹ này, dường như bãi cát vắng tênh sau khi thủy triều rút cạn, trời đất mênh mông, chỉ còn lại mình cô bơ vơ lạc lõng.

“Xót xa cho hoa của cháu à, Tân Thần?”. Một giọng già nua khàn khàn kéo cô về với hiện thực.

Người hỏi là ông Lã ở khu lầu đối diện, ông khoảng hơn năm mươi tuổi, tính tình hiền hòa phóng khoáng, trước nay vẫn sống ở đây, cũng có thể xem như đã chứng kiến quá trình Tân Thần trưởng thành.

Tân Thần cười, “Cháu trông hầu hết là cỏ thôi, chỉ sống được đến mùa thu, không cần thương xót. Còn những thứ khác dọn nhà rồi thì tng đi. Bác Lã, đàn bồ câu của bác thì sao?”.

Ông Lã đã mười mấy năm nay thích nuôi bồ câu. Hàng xóm cũng có nhiều người không đồng tình, khi mùa dịch cúm gia cầm và Sars xuất hiện, ông còn bị bắt buộc phải tự xử lý. Nhưng ông lúc nào cũng đưa đàn chim về quê, đợi đến khi dịch bệnh qua đi lại chuyển về.

Tân Thần trước kia cũng rất ghét sáng sớm bị tiếng gù gù của đàn bồ câu đánh thức, không thể ngủ nướng được. Nhưng về sau, cô dần dần chấp nhận âm thanh đó, ngoài lúc làm việc ra, thỉnh thoảng ngồi ngoài ban công nhà mình nhìn ông Lã huấn luyện đàn bồ câu bay gửi thư, vừa thoải mái lại dễ chịu, tinh thần cũng thư giãn khá nhiều.

Ông Lã cười khà khà, “Bác cũng dọn ra ngoài ô sống, không khí trong lành, lại rộng rãi, nuôi bồ câu để tham dự thi đấu. Phá bỏ thì tốt, bác đã trông ngóng ngày này lâu rồi”.

Tân Thần cười rồi gật đầu, xách đồ đạc lên lầu. Mở điều hòa, nhiệt độ trong phòng lập tức mát mẻ rất dễ chịu. Cô nằm trên chiếc ghế xếp, bỗng không muốn làm việc nữa.

“Mình cũng nên rời khỏi nơi này rồi”.

Chẳng phải Tân Thần lần đầu có suy nghĩ đó, thế nhưng hôm ấy đối mặt với Lộ Phi, lại là lần đầu cô nói thẳng ra. Câu ấy lại vang lên trong đầu,

và còn có tiếng vọng mơ hồ, không giống lắm với giọng cô.

Vậy thì, phải đi đâu đây?

Sau khi Tân Địch tốt nghiệp đại học đã từng rất muốn đến vùng duyên hải nơi ngành thời trang rất phát triển để làm việc. Cô đi tình để thực tập, công ty thời trang nổi tiếng ấy có ấn tượng rất sâu sắc với các tác phẩm thiết kế và những phần thưởng cô đoạt được trong thời gian học tập, đã muốn ký hợp đồng với cô. Nhưng bà Lý Hình mẹ cô lại bị bệnh tim và thấp khớp, những bệnh mạn tính đó lại cùng phát tác một lượt vào mùa hè ấy. Bố cô là lãnh đạo một cơ quan nhà nước, công việc rất bận rộn, thực sự không thể phân thân được. Cô đành quay lại chăm sóc mẹ, sau đó gửi hồ sơ xin việc cho Tác Mỹ và được được nhận vào làm ngay, cho đến tận hôm nay.

Tuy đường sự nghiệp của cô cũng khá thuận lợi trong đám bạn học, nhưng cô luôn hâm mộ cuộc sống tự do tự tại, có thể làm chủ bản thân của cô em họ, “Thần Tử, em muốn đi đâu thì đi, tự do hơn chị nhiều”.

Tân Thần cười không nói. Đương nhiên về lý luận thì đúng là thế. Tân Khai Vũ bắt đầu làm ăn ở Côn Minh khi cô học năm thứ ba trung học, đã bán định cư ở đó, chỉ thỉnh thoảng mới về. Người duy nhất mong cô ở lại là bác trai, lý do cũng chỉ là “một cô gái tốt nhất đừng đi xa để chịu khổ làm gì”

Mọi người đều ngỡ Tân Thần từ lúc học đại học đã bắt đầu mê mẩn du lịch và khám phá sẽ làm việc ở một nơi khác. Năm tốt nghiệp, thậm chí cô còn nói chuẩn bị đến thành phố lớn để thử cơ hội tìm việc. Tân Khai Minh cũng không ngăn cản được. Thế nhưng ngoài suy đoán của tất cả, cô đi khoảng hơn nửa tháng lại lặng lẽ quay về.

Bà Lý Hình nhếch môi, đoán chắc cô không tìm được việc gì nên đành lui thủi quay về. Tân Khai Minh lại nói: “Sao lại gầy thế kia? Không sao

không sao. Tốt nghiệp rồi tính sau. Để bác nghĩ cách”.

Tân Thần khi ấy đang dùng cơm ở nhà bác, cô không giải thích cũng chẳng nói gì, gương mặt gầy guộc vẫn nở một nụ cười nhàn nhạt cố hữu.

Hôm đó Tân Thần từ nhà bác về, mở cửa nhà mình thấy hoang lạnh tiêu điều, bỗng lần đầu tự hỏi: Mình đã ở đây bao lâu rồi? Và sẽ ở trong bao lâu nữa?

Về sau câu hỏi đó cứ xoay vần mãi trong đầu cô. Nhưng cô không những ở lại, mà sau khi kiếm được chút tiền còn sửa sang lại nhà cửa, rồi bắt đầu trồng hoa. Sự khởi đầu ấy khiến bác cô gật đầu tán thành - Tân Khai Minh xưa nay vẫn tin “Hữu hằng sản giả hữu hằng tâm”, cảm thấy cô bé này cuối cùng cũng không bị cậu em trai rong chơi của ông di truyền, lần này xem như đã ổn định rồi.

Chỉ bản thân Tân Thần biết, tất cả những gì cô làm chẳng qua là để dỗ dành mình an lành một chút mà thôi. Căn nhà này để lại quá nhiều hồi ức, không sửa sang và thay đổi hoàn toàn thì cô chẳng thể ở lại.

Tân Thần bận làm việc đến nỗi thức đêm suốt mấy hôm liền. Cô nằm trên ghế xếp, mơ màng thiếp đi, và gặp một giấc mơ rối loạn. Di động đang reo, cô vô thức bấm nút nghe, là một khách hàng gọi đến dặn dò cách sửa các chi tiết trong mẫu thiết kế. Cô ậm ừ đáp lại rồi nhờ anh ta gửi một bản dự bị vào hộp thư. Khách tưởng cô kỹ lưỡng, mà chỉ riêng cô biết mình vẫn đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, không thể nghe gì nổi.

Đặt chế độ im lặng và ném điện thoại sang một bên, cô ngủ tiếp, cho đến khi chuông cửa reo vang đánh thức cô dậy lần nữa. Từng hồi chuông từ xa vờ mờ nhạt dần trở nên lạnh lạnh rõ ràng, kiên nhẫn vang lên, nhưng cô lại không thể nhúc nhích, chỉ thấy thở khó nhọc, toàn thân mềm nhũn, mất đi khả năng kiểm soát cơ thể.

Không phải lần đầu Tân Thần gặp phải tình trạng này, cô đã từng đến khám bác sĩ chuyên môn, lúc này cô không hoảng sợ mà chỉ cố gắng tập trung ý thức, đợi khi hơi thở bình ổn lại thì nhúc nhích cánh tay trước, rồi dần dần hồi phục khả năng hoạt động và từ từ xuống giường, đến mở cửa. Nhìn qua lỗ mắt mèo ra ngoài, Lộ Phi đang đứng đó, gương mặt nặng nề, tay vẫn đang bấm chuông liên tục.

Cô mở cửa, “Chuyện gì thế?”.

“Sao lâu vậy mà không mở cửa cũng không nghe điện thoại?”.

“Em ngủ thiếp đi, không nghe thấy”. Cô nói vắn tắt. Nghiêng người cho anh vào, đẩy chiếc ghế xoay trước bàn máy cho anh còn mình thì ngồi trên ghế xếp. Tiện tay lấy điện thoại lên, bên trên hiển thị mấy cuộc gọi nhờ. Cô xóa hết những số di động lạ đi, sau đó hồi đáp lại từng số quen thuộc.

“Đã xong hết rồi. Vâng, ngày mai sẽ đưa anh xem. Ừ, được. Được. Tạm biệt”.

“Tôi đã nói rồi, tôi không thể sửa cho cô ta thành Chương Tử Di được. Điểm chung duy nhất của hai người họ là giới tính. Nếu muốn photoshop thành gương mặt các ngôi sao thì đừng tìm tôi, tự các anh làm đi”. Dừng lại một lúc rồi cô nói với vẻ nóng nảy, “Được thôi, thế đi. Anh tự đi giải thích với cô ta”.

Tân Thần buông di động xuống, Lộ Phi lại lấy điện thoại mình gọi cho cô. Di động trong tay cô nhấp nháy sáng, là một số lạ. Anh nhìn cô, “Lưu số anh lại, đừng xem là số lạ mà xóa đi nữa”.

Tân Thần do dự rồi làm theo, sau đó ngẩng lên cười bảo: “Còn có chuyện gì không? Em vẫn còn một việc phải làm gấp”.

“Mấy hôm nay em thức đêm à?”.

“Không. Thường thì trước mười hai giờ là ngủ thôi”.

Giọng cô tỏ ra bình thản. Lộ Phi quan sát, “Lúc này lại gặp ác mộng

Nụ cười của Tân Thần trở nên cứng đờ. Cô biết, cố giả vờ thế nào cũng vô ích. Sao cô lại quên được, lần đầu vào năm mười bốn tuổi cô đã trải qua giấc mơ giống vậy, về sau thỉnh thoảng lại xuất hiện tình trạng mà tục gọi là “bóng đè”. Mà người đang đứng trước mặt cô đây đã từng tận mắt thấy cô bị giấc mơ đó bám riết, vật vã đau đớn. Anh từng ôm chặt lấy cô, khẽ vỗ lưng cô an ủi dỗ dành, về sau còn đưa cô đi khám bác sĩ để xác định nguyên nhân tình trạng này.

Đương nhiên có được lời giải thích từ bác sĩ, thực ra nó cũng chẳng có gì đáng sợ, chỉ là một triệu chứng tê liệt khi ngủ. Lúc bất ngờ tỉnh dậy, một bộ phận trung khu thần kinh đã tỉnh, nhưng trung khu thần kinh chi phối các cơ bắp vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, nên tuy có cảm giác không thoải mái nhưng cơ thể lại không nhúc nhích được, có thể xem là một hiện tượng sinh lý thông thường, không liên quan gì đến ma quỷ, cũng chẳng có ảnh hưởng gì xấu đến sức khỏe.

Cô bắt đầu tham gia đi du lịch định kỳ, nghỉ ngơi điều độ, chứng tê liệt khi ngủ đó cũng giảm đi nhiều, cho dù gặp phải cũng chẳng có gì to tát nữa, chỉ cần lặng lẽ đợi nó qua đi mà thôi. Nhưng hôm nay, đối diện với đôi mắt sâu thẳm trầm tĩnh của anh, cô chỉ cảm thấy lần đầu tiên sau khi mình đã thức tỉnh hoàn toàn lại mất đi khả năng hành động, như thể lại chìm vào cơn mơ ngày cũ.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỄN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác
www.dtv-ebook.com

Chương 6: HỒI ỨC Chung

Niềm vui rời rạc nhưng cụ thể thế này, đặc biệt là còn liên quan đến bản thân, giống như một bàn tay đang nhẹ nhàng gảy những sợi tơ đàn trong tim, Lộ Phi rung động...

Tân Thần đã quen biết Lộ Phi từ rất lâu.

Lộ Phi là đàn anh kháo trên của Tân Địch và Tân Thần, và cũng là một nhân vật nổi tiếng từ tiểu học cho đến trung học. Cha của anh không phải là nguyên nhân khiến anh được mọi người chú ý - dù sao trường họ học là trường trọng điểm của thành phố, ngoài việc thi đậu vào với thành tích xuất sắc ra, những đứa trẻ khác đa số đều có mối quan hệ hoặc gia đình có thế lực. Mà gia đình của Lộ Phibình thường, người biết cha anh cũng rất ít.

Thành tích của Lộ Phi xuất chúng thì không phải nói làm gì. Từ nhỏ anh đã bắt đầu học violin, đồng thời còn là quán quân nhóm thiếu niên về thi cờ tướng quốc tế trong tỉnh. Anh đẹp trai cao ráo và luôn nho nhã, nhất cử nhất động đều toát ra vẻ được giáo dục tử tế. Trong trường có quá nhiều những đứa trẻ có gia cảnh đặc biệt nên kiêu ngạo, có một học sinh như Lộ Phi tất nhiên là niềm tự hào của các thầy cô.

Nhưng cậu bé ở độ tuổi ấy, hiếm khi chú ý đến một cô bé nhỏ hơn bốn tuổi, học dưới đến mấy lớp, cho dù cô bé ấy rất xinh đẹp.

Hai người chính thức quen nhau vào kỳ nghỉ hè năm Tân Thần mười bốn tuổi.

Khi Tân Thần học năm lớp sáu, ông bà nội lần lượt qua đời, còn công ty nhà nước mà Tân Khai Vũ làm việc lại không mấy khả quan, thế là ông đã từ chức và lên tàu đi làm ăn. Ông luôn là người đàn ông thông minh nhưng ham vui, không chịu an phận, có lúc kiếm được nhiều tiền nhưng cũng có lúc thua lỗ. Khi có tiền, Tân Khai Vũ là một trong những người dùng di động sớm nhất thành phố này, còn đưa con gái và cháu gái đi ăn một bữa thịnh soạn ở nhà hàng cao nhất, đi trung tâm thương mại mua sắm quần áo; lúc thiếu nợ, ngay cả tiền sinh hoạt phí Tân Khai Vũ cũng không có, phải nhờ anh trai mình lén lút tiếp tế.

Lại dưới sự sắp xếp của bác mà Tân Thần đã theo học tiếp một trong những trường trung học tốt nhất của thành phố cùng chị họ. Cô bắt đầu đeo chìa khóa trên cổ, thường xuyên ở nhà một mình. Đến kỳ nghỉ hè bác cô có ghé đến đưa cô về ở cùng Tần Địch để tránh việc cô không có ai chăm sóc, thường xuyên đi ăn uống qua loa ngày ba bữa ở những quán ăn nhỏ gần nhà.

Hai chị em luôn sống với nhau rất hòa thuận. Đặc biệt Tần Địch, bị bà mẹ Lý Hình mẹ cô quản thúc rất nghiêm ngặt, tan học xong phải về nhà đúng giờ, ngoài Lộ Phi quen biết từ nhỏ ra thì không còn bạn bè nào thân thiết. Tính cách cô phóng khoáng, cũng rất yêu mến Tân Thần, tình nguyện chia sẻ phòng, thức ăn vặt và xách vở cho cô em họ.

Năm ấy Lộ Phi tốt nghiệp trung học, thi đậu vào chuyên ngành tài chính quốc tế của một trường đại học nổi tiếng. Lúc đó cha anh được thăng tiến sĩ, làm việc trên tỉnh, Tân Khang Minh không còn là thư ký của ông, chuyển sang lãnh đạo một khu nào đó trong thành phố, đường sự nghiệp cũng khá thuận lợi.

Tần Địch khi ấy sắp lên lớp mười hai, cũng giống như những đứa trẻ được sinh ra trong hoàn cảnh đặc biệt, phải lao đầu vào học hành, thành tích môn toán không được tốt lắm. Tuy nhiên quyết định thi mỹ thuật từ

lâu, nhưng để đỗ vào trường tốt thì điểm số các môn văn hóa cũng không thể kém được. Kỳ nghỉ ấy, Lộ Phi bạn cô đã đến nhà giúp cô ôn tập.

Có người gõ cửa thật mạnh. Lộ Phi ra mở, chỉ thấy một cô gái buộc tóc đuôi ngựa đứng trước cửa. Cô bé vác một chiếc ba lô to tướng, trán lấm tấm những giọt mồ hôi lấp lánh, tay trái đang cầm kem đút vào miệng, tay phải còn cầm một cây kem chua bóc giấy bọc. Thấy anh ra mở cửa, cô ngần người, cây kem quệt thành một đường trên khóe miệng. Đầu lưỡi hồng hồng của cô thè ra, liếm chút chocolate vừa dây ra đó rồi vòng qua anh để vào trong, đưa cây kem còn lại cho Tân Địch, “Địch Tử ăn nhanh đi, sắp chảy rồi, nóng quá”.

Tân Địch đang đau đầu với môn toán, ném bút đi rồi đón lấy cây kem và năn ngon lành. Tân Thần nhìn Lộ Phi, “Xin lỗi, Em không biết có anh ở đây, nếu không đã mua thêm một cây rồi”.

Lộ Phi đã nhìn thấy Tân Thần ở trường, cũng biết cô là em họ của Tân Địch, nhưng dù sao cũng học kém anh vài lớp nên trước kia chưa từng nói chuyện với nhau. Trong trường đâu đâu cũng có những cô bé nữ sinh hoạt bát sinh đẹp mong muốn anh được chú ý, nên anh cũng chẳng ấ tượng gì mấy với cô, “Cám ơn, tôi không ăn kem”.

Tân Thần bĩu môi, hẳn nhiên là thấy câu trả lời đó vô vị. Cô quay sang nói với Tân Địch: “Địch Tử, lát nữa em đến nhà sách để mua sách, chị đi cùng em được không? Lúc này có người theo dõi em”.

Tân Địch thấy mình đúng là phí hoài tuổi thiếu nữ mười bảy đẹp nhất chưa được con trai theo dõi bao giờ, thật quá mất mặt, “Tên con trai lớp nào thế? Em cứ bảo hẳn cú đi là xong, theo cái gì mà theo!”.

Câu trả lời thô lỗ ấy khiến Lộ Phi cau mày, thế nhưng Tân Thần lại lắc đầu: “Không phải con trai, mà là phụ nữ, còn rất đẹp nữa. Em sợ là món nợ phong lưu mà bố em gây ra thôi”.

Câu nói ấy còn khiến Lộ Phi khó chịu hơn cả câu nói thô lỗ của Tân Địch. Nhưng Tân Thần không thèm nhìn anh, ngã ập xuống ghế sofa, lấy điện thoại gọi vào di động của Tân Khai Vũ, bắt đầu một đoạn đối thoại khiến Lộ Phi sững sờ hơn, “Bố, lần trước tờ báo con cắt xuống cho bố xem, bố đã xem chưa thế? Chính là bản tin về một người phụ nữ nào đó từ yêu sinh hận với tình nhân, lấy axit hủy diệt dung nhan của người yêu anh ta đó”.

Tân Khai Vũ cười lớn, “Xem rồi xem rồi. Ấn tượng sâu sắc. Phụ nữ hận thù thật đáng sợ! Thần Tử, con đừng làm chuyện ngốc nghếch như thế đấy chứ!”

“Còn dạy dỗ con à. Con đã bảo bố đừng bao giờ dây vào những loại người đó mà. Con sợ bị người ta tạt axit!”.

“Nói bậy! Bố là loại đàn ông ngu ngốc đó à?”.

“Chắc không phải. Nhưng hôm nay con về lấy quần áo, khi ra khỏi nhà thì cứ thấy có một người phụ nữ bám theo. Con đi cô ta cũng đi, con dừng cô ta cũng dừng. Lạ quá. Gần đây bố có đòi chia tay ai không?”

Tân Khai Vũ có vẻ cảnh giác, nghĩ ngợi rồi vẫn không dám chắc chắn lắm, “Thôi mấy hôm tới con đừng ra ngoài một mình, ở nhà bác đi. Hôm sau nữa bố về rồi”.

“Nhưng con còn chưa mua sách tham khảo nữa, chẳng lẽ phải trốn trong nhà mãi à?”. Tân Thần bĩu môi cáu kỉnh, “Bố, bố về nhanh nhanh đi, được không?”.

“Được, được, được. Bố sẽ cố về sớm. Được chưa? Thần Tử con không được chạy lung tung, phải cẩn thận đấy”.

Tân Địch đã quen với giọng điệu trò chuyện của hai bố con họ nên không ngạc nhiên, nhưng lại có hứng thú với nội dung họ nói - cô có một

sự tò mò của con trẻ với đời sống riêng tư phong phú của chú mình - đợi Tân Thần cúp máy xong liền hỏi: “Tình nhân cũ của chú theo dõi em thật hả, Thần Tử?”.

“Chưa thấy bao giờ, em không quen”. Tân Thần nhún vai, tỏ vẻ thờ ơ, “Đợi bố em về là biết ngay ấy mà”.

“Chúng ta ra ngoài xem thế nào đi”. Cuộc sống của Tân Địch luôn sống yên bề lặng, lần này quá tò mò nên làm sao ngồi yên được? “Bọn chị lấy ô che nắng, đi cách xa một tí, chắc không sao đâu”.

Lộ Phi hoàn toàn không tán thành thái độ tự kiểm chuyện phiến phức như thế, nhưng anh tự biết không thể ngăn cản được sự bông bột của Tân Địch cũng không thể yên tâm để hai người họ đố mắt với người phụ nữ được xem là tình nhân cũ và thứ axit chết người kia, đành theo chân hai cô gái ra ngoài.

Bên ngoài nắng chói chang. Trong khuôn viên khu nhà hàng cây hợp hoan đang đúng mùa hoa, chi chít những cánh hoa nửa đỏ nửa trắng xem kẽ, Tân Thần dừng chân, ngẩng lên nhìn, “Thơm thật! Có người thấy không, Địch Tử”.

Nghe cô nói thế, Lộ Phi cũng chú ý, trong không khí quá thực có một mùi hương thanh khiết phảng phất. Nhưng Tân Địch hiện giờ chỉ có một lòng một dạ nghĩ đến người phụ nữ bí ẩn kia, lại thúc giục, “Có phải lần đầu thấy hoa đâu, nhanh lên! Có lẽ cô ta đã bỏ đi rồi”.

Ra khỏi khu nhà, không cần Tân Thần chỉ, Lộ Phi và Tân Địch cũng đã nhìn thấy. Một phụ nữ mặc váy liền đứng dưới bóng râm hàng cây bên kia đường, đang nhìn về phía họ một cách lộ liễu.

Tân Địch phân tích về hình dáng của cô ta trước rồi đúc kết: Đôi giày sandal thắt dây hơi cao gót màu trắng, chiếc váy liền màu vàng phủ lên đầu gối, chắc là bằng lụa thật, cắt cúp rất hợp với dáng người, tôn lên vóc dáng

mảnh mai và làn da trắng muốt. Tuy nhiên đeo kính râm to nhưng cũng thấy cô ta rất xinh đẹp. Xem ra mắt nhìn người của chú cô không tầm thường tí nào.

Tân Thần chỉ thờ ơ nhìn thoáng qua một cái chứ không quan sát kỹ, rồi kéo tay Tân Địch ra hiệu bảo cô đi. Ba người họ cũng đến nhà sách. Còn người phụ nữ kia cứ bám sát phía sau.

Vòng qua một con đường khác nữa, Lộ Phi đoán Tân Thần đã không nhầm, người phụ nữ ấy thực sự đang theo dõi một cách trắng trợn. Anh không muốn cứ tiếp tục tình trạng này nữa, nên ra hiệu cho hai cô gái đứng cách xa xa rồi quay người lại đứng chờ. Người phụ nữ kia bước vội theo, gần như đụng trúng anh. Anh lạnh lùng quan sát, “Xin hỏi cô đi theo chúng tôi để làm gì

Cô ta sững sờ, rồi lập tức nhìn Tân Thần đứng sau lưng anh, Tân Địch vội gọi: “Lộ Phi, lùi lại phía sau”.

Lộ Phi không nhúc nhích. Người phụ nữ trước mặt mảnh mai yếu đuối, chỉ xách một chiếc túi da nhỏ màu trắng, hiển nhiên là không thể có axit như Tân Thần phán đoán. Ánh mắt cô ta xuyên qua Lộ Phi, nhìn thẳng vào Tân Thần.

“Tân Thần, tôi muốn nói chuyện với cháu”.

Tân Thần không ngạc nhiên khi cô ta gọi đúng tên mình, chỉ cười và lắc đầu, “Tôi không dính vào chuyện người lớn. Cô muốn nói gì thì đi mà nói với bố tôi. Ông đi công tác sắp về rồi. Sau này đừng theo tôi nữa”.

Người phụ nữ kia cau mày, “Tôi không muốn gặp bố cháu, Tân Thần”. Cô ta gỡ cặp kính xuống, mỉm cười với Tân Thần, “Tôi chỉ muốn gặp cháu”.

Tân Thần đang định nói Tân Địch đã kéo tay cô lại. Từ nhỏ cô đã học mỹ thuật, đã vẽ vô số những mẫu phác họa con người nên vô cùng nhạy cảm với những chi tiết dù rất nhỏ, vừa nhìn đã biết người phụ nữ đó khoảng hơn ba mươi tuổi, quả nhiên là một người đẹp khí chất phi phàm, quan trọng hơn là cô ta và Tân Thần có những nét rất giống nhau. Tổng thể lại mà nói thì màu mắt Tân Thần rất giống Tân Khai Vũ, đôi lông mày dài đậm khiến gương mặt thanh tú của cô có vẻ đẹp mạnh mẽ, nhưng cô và người phụ nữ đáng vẻ yêu kiều kia có những đường nét gương mặt và ánh mắt rất giống nhau. Quan trọng hơn nữa, khi hai người mỉm cười, vị trí lúm đồng tiền trên má trái y hệt nhau. Tân Địch cũng phải giật thót mình với khám phá đó.

“Cô là ai”. Lộ Phi lạnh lùng hỏi, “Không nói rõ thì không ai trong chúng tôi nói chuyện gì với cô cả, mà sẽ báo cảnh sát”.

“Cô là mẹ cháu, Tân Thần”.

Không khí đột ngột lặng phắc. Lộ Phi và Tân Địch bàng hoàng, còn Tân Thần chỉ quan sát cô ta và giữ vẻ bình thản.

Tân Địch vốn không rõ về thân thế của Tân Thần. Thân phận đứa con không giá thú và bà mẹ xui xẻo của Tân Thần là chuyện cấm kỵ mà vợ chồng Tân Khai Minh không muốn kể cho ai biết. Nhưng Tân Địch chưa bao giờ thấy thím mình, cũng biết Tân Thần không thể sinh ra mà không có mẹ.

Cô lo em họ mình sẽ bị sốc nên vội bảo: “Dì à, xin dì và chú tôi xác nhận mọi chuyện đã rồi hãy nói sau. Không ai thích gặp một người lạ trên đường bảo là mẹ mình như thế này cả đâu”.

Người phụ nữ kia phớt lờ cô, chỉ nhìn Tân Thần, “Tân Thần, năm nay con mười bốn tuổi. Sinh nhật con là ngày hai mươi tư tháng một. Hôm con ra đời có một cơn mưa tuyết nhỏ, nhiệt độ thấp. Lúc con ra đời nặng 3,1

kilogram. Nhóm máu của con là AB. Lòng bàn chân phải của con có một vết bớt màu đỏ. Bố con là Tân Khai Vũ. Năm nay có lẽ là ba mươi ba tuổi...”.

“Đủ rồi!”. Giọng nói lạnh lạnh của Tân Thần cắt ngang. Tay cô vẫn nắm trong tay Tân Địch. Tân Địch cảm nhận được cô đang nắm chặt lấy tay mình. Lòng bàn tay hai người đều nhơm nhớp mồ hôi nhưng vẫn cố chấp không chịu buông ra. “Bà muốn làm gì? Diễn phim truyền hình nhận mẹ trên đường à?”.

“Mẹ chỉ không nỡ bỏ con, muốn gặp con. Tân Thần, hãy hiểu cho mẹ”.

“Cứ đợi bố tôi về rồi hãy nói. Bà đã bỏ tôi mười bốn năm rồi, đợi thêm mấy hôm nữa cũng chẳng sao”.

“Nhưng mẹ đã không còn nhiều thời gian nữa. Mẹ đến đây ba ngày mới tìm ra chỗ con ở, lại đợi suốt hai ngày, đã tuyệt vọng rồi thì hôm nay thấy con về nhà. Tối nay mẹ phải rời đây và đi Bắc Kinh, sau đó đến Áo, chắc sẽ không quay lại nữa”. Người phụ nữ nói thẳng với Tân Thần, “Đi với mẹ một lúc thôi. Mẹ sẽ không làm hại con đâu”.

“Nói vậy thì, là cố ý đến chia tay với tôi hả?”. Tân Thần cười. Tiếng cười của cô lạnh lạnh như tiếng chuông ngân, nụ cười toát lên vẻ đẹp và sáng rỡ dưới ánh nắng, “Vậy thì không cần. Nếu đã sắp đi rồi thì đừng để lại dấu vết gì. Để mọi người quên luyện mình, chẳng ý nghĩ gì”.

“Con đang trách mẹ, hay không tin mẹ? Tân Thần, mẹ có nỗi khổ bất đắc dĩ...”.

“Tôi tin bà. Nhận một đứa con gái lớn xác như tôi cũng chẳng ích gì. Tôi cũng không trách bà. Nhưng xin lỗi, cái từ ‘mẹ’ này chẳng có ý nghĩa gì với tôi hết. Nếu mười bốn năm trước không có mẹ, tôi đã sống rất tốt, thì

tôi nghĩ sau này như thế cũng được”. Cô lại bóp mạnh tay Tân Địch, “Chúng ta đi thôi, Địch Tử”.

Tân Thần đi thẳng vào nhà sách, không quay đầu lại, nhưng lại lật những quyển manga trước, hết quyển này đến quyển khác, cầm lên xem sơ qua rồi lại đặt xuống. Lộ Phi ra hiệu cho Tân Địch. Cô đang nói: “Thần Tử, sách tham khảo em cần mua là gì?”.

Tân Thần ngược lên nhìn vẻ hoang mang, gương mặt nhăn nhó chẳng chút biểu cảm, đôi mắt linh hoạt cũng có vẻ dờ dẫm, “Sách tham khảo? Ồ em tìm thử”.

Hai người họ chỉ thấy cô chậm rãi lướt đọc những kệ sách như mộng du, ngón tay lướt trên những gáy sách, nhưng không hề dừng lại.

Tân Địch không chịu nổi nữa, bước đến nắm tay cô, “Thần Tử, nói tên sách đi, chị tìm giúp em”.

Tân Địch tìm thấy sách em mình cần một cách nhanh chóng, sau đó dè dặt hỏi: “Muốn xem sách khác nữa không? Chị mua cho”.

Cô lắc đầu: “Về nhà thôi”.

Ba người quay về đường cũ. Người phụ nữ kia vẫn đứng dưới bóng cây gương mặt đeo cặp kính râm không nhìn rõ cảm xúc, còn Tân Thần vẫn nhìn thẳng và đi lướt qua mặt cô ta.

Về nhà rồi cô định vào phòng, bỗng dừng bước quay lại, nhìn họ và nói khẽ nhưng rất kiên quyết: “Đừng nói với bất cứ ai về chuyện này, được không?”.

Giờ phút ấy, gương mặt cô không còn vẻ non nớt trẻ thơ, đôi mắt sâu thẳm như mặt nước hồ. Lộ Phi và Tân Địch lặng lẽ gật đầu. Lộ Phi tắt

nhiên sẽ không nói, còn Tân Địch thậm chí với cả cha mẹ mình cũng không nhắc đến nửa tiếng.

Cho đến khi Lộ Phi giảng bài xong cho Tân Địch, Tân Thần cũng không ra khỏi phòng ngủ. Họ trao đổi nhau bằng ánh mắt, đều có cảm giác lo buồn bất lực. Hai đứa trẻ trong một gia đình bình thường, đối diện với sự xuất hiện đột ngột cu một và mẹ đã mất tích mười bốn năm, hoàn toàn không biết phải làm sao để an ủi cô gái bé nhỏ trong phòng ngủ kia.

Lộ Phi ra khỏi nhà Tân Địch, bất giác lại nhìn hai hàng cây hợp hoan đó. Anh thích phủ dung, hoa mai, còn loài hoa xinh đẹp này không phải sở thích của anh. Nhưng ngửi mùi hương hoa phảng phất trong không trung và nhìn hàng cây nở bung những cánh hoa dưới ánh nắng, anh không thể không thừa nhận rằng nó rất đẹp.

Anh ra khỏi khu nhà. Người phụ nữ xa lạ ấy vẫn còn đứng bên kia đường. Anh ngần ngừ một lúc rồi tiến đến, nhất thời không biết phải xưng hô với người phụ nữ theo vai vế chỉ phải gọi là “dì”, nhưng nhìn có vẻ rất trẻ, đến nỗi chỉ có thể xem là một người chị lớn này như thế nào: “Xin cô đừng đứng ở đây nữa. Như vậy rất khó xử cho Tân Thần. Cho dù là ra nước ngoài rồi, sau này cũng vẫn có cách liên hệ với cô ấy. Bỗng dưng nhận nhau như thế này rồi lại bảo sẽ ra nhau mãi mãi, cô bảo cô ấy làm sao chấp nhận được?”.

Cô ta gật đầu, “Cô biết chuyện này rất đường đột, có lẽ còn không tốt cho Tân Thần. Nhưng cô không kiềm chế được ý muốn này của mình. Cô sắp đi rồi, nhưng bỗng không còn sức lực nữa. Cứ nghĩ đến phải đi Bắc Kinh, rồi đi châu Âu, một đoạn đường dài đằng đẵng đang chờ đợi mình, thật sự là có chút tuyệt vọng. Cháu là bạn của Tân Thần phải không?”.

Cô ta nói bằng tiếng phổ thông mềm mại dịu dàng, tốc độ và giọng nói lại khá giống với Tân Thần khiến Lộ Phi cảm thấy ngạc nhiên trước sức

mạnh của di truyền, “Cháu là bạn của Tân Địch, chị họ cô ấy, đương nhiên cũng có thể xem là bạn của cô ấy”.

“Giúp cô một việc được không?”. Cô ta mở chiếc túi xách trắng, lấy ra một phong thư, “Bên trong là địa chỉ định cư của cô ở Áo. Nếu ngày nào đó Tân Thần chịu liên lạc với cô thì hãy đưa cho nó. Bảo với nó rằng, cho dù cô có chuyển nhà cũng sẽ nhờ người ta gửi cho

Lộ Phi ngần ngại. Cô ta nhìn anh bằng ánh mắt van nài, đôi mắt xinh đẹp chứa đầy nỗi buồn thương đã khiến anh xúc động. Anh nhận lấy phong thư, “Trước mắt thì chắc Tân Thần không nhận đâu. Cháu sẽ tìm thời cơ thích hợp để đưa cho cô ấy. Nhưng những chuyện khác thì cháu không dám hứa”.

“Cô sẽ không trái ý Tân Thần mà làm phiền nó đâu. Nhưng nếu có ngày nào đó, nó cũng giống cô, có ý nghĩ muốn tìm hiểu với người có quan hệ huyết thống với mình, thế thì cô sẽ đợ, ở bên kia”.

Sau khi Lộ Phi thân quen với Tân Thần và biết thân thế của cô rồi thì cũng từng khuyên cô, nhưng câu trả lời vẫn là cái lắc đầu, từ chối nói đến người phụ nữ vội vã đến rồi vội vã đi trong chiều hôm ấy, càng không nhận phong thư kia.

Thế là, phong thư màu trắng ấy đến nay chưa được mở, vẫn do Lộ Phi giữ. Anh mang phong thư ấy chuyển đến sống tại các thành phố lớn như San Francisco, New York, Bắc Kinh... luôn ép nó vào trong một tập tài liệu.

Kỳ nghỉ hè năm ấy. Tân Thần dường như không gặp phải tình huống lạ kỳ nào nữa. Cô vẫn làm bài tập, đeo tai nghe nhạc, trong walkman là những bài hát thịnh hành ở Đài Loan và Hồng Kông, xem tivi, đọc những quyển tạp chí thời trang mà Tân Địch lén mẹ mua về nhà, thỉnh thoảng làm

người mẫu cho Tân Địch để cô thực hành vẽ phác họa, hoặc vẽ theo, không nhận ra có điểm bất thường.

Mùa hè đã trôi qua hơn nửa, Lộ Phi vẫn kiên trì tuần nào cũng đến dạy thêm cho Tân Địch. Thịnh thoảng anh cũng giảng bài cho Tân Thần, nhưng Tân Thần còn tỏ ra thờ ờ với chuyện học hành hơn Tân Địch, mà lại hay lý sự cùn, “Em biết như vậy là được rồi, hà tất phải biết tại sao lại như vậy chứ”

Khi hai chị em rảnh rỗi thường vẽ tranh để tiêu khiển, nhưng Tân Địch vẽ những mẫu thiết kế của mình. Cô xin Lộ Thị là chị của Lộ Phi đang du học ở Anh giúp cô mua một bộ sách dạy cách vẽ thời trang nguyên bản bằng tiếng Anh, giấu dưới đồng sách tham khảo trong phòng ngủ của mình, khi rảnh lại lôi ra để học, những từ tiếng Anh không biết thì tra từ điển hoặc hỏi Lộ Phi. Lộ Phi vừa dịch cho cô vừa thở dài, “Nếu em chịu quan tâm đến học toán được ba phần thế này thôi thì thành tích ít nhất cũng có thể tăng thêm bốn mươi phần trăm rồi”.

Tân Địch không mấy may mắn đến lời khuyên của anh. Cô chỉ nói với Lộ Phi ý muốn của mình là học ngành thiết kế thời trang và dặn anh đừng nói ai biết, “Bố em chắc cũng sẽ đồng ý, nhiều nhất chỉ kinh ngạc rồi thôi. Nhưng mẹ em mà nghe thấy chắc sẽ điên lên mất. Bà một lòng một dạ muốn em vẽ những chim muông hoa lá, thiếu nữ cài trâm, hoặc vẽ trang sơn dầu cũng được, tóm lại là phải cao quý”.

Lộ Phi nhìn Tân Thần đang mãi miết vẽ nhân vật hoạt hình một cách vui vẻ thủ thỉ dành thừa nhận. Tân Địch ít nhiều cũng đang cố gắng vì lý tưởng, còn cái mà Tân Thần muốn chắc chỉ là để chơi vui thôi. Tân Địch hoàn toàn không yêu cầu nghiêm khắc gì ở Tân Thần, nhìn những bức hoạt hình trẻ con cô vẽ lại đặc ý khen ngợi: “Nhìn kìa, chị vừa chỉ dẫn là em đã vẽ đâu ra đấy rồi. Người nhà chúng ta đúng là có gene hội họa”.

Tân Thần cười rất vô tư, Lộ Phi gần như cho rằng, thiếu nữ rất đơn giản và dễ vui vẻ, không có tâm sự nào.

Cho đến lần đầu anh nhìn thấy cô rơi vào tình trạng bị bóng đè.

Chiều hôm đó, Tân Địch nhận được một cuộc điện thoại gấp từ thầy dạy mỹ thuật, phải đến nhà ông để lấy một bộ đề thi. Lộ Phi ngồi một mình trong thư phòng để đọc sách, lúc ra ngoài rót nước thì phát hiện tivi vẫn mở, còn Tân Thần đã ngủ thiếp đi trên ghế sofa.

Máy nước đặt một bên ghế. Anh lấy ly thủy tinh đựng nước, thấy Tân Thần hai tay khoát trước ngực, chân phải đặt trước tay vịn. Chân cô rất đẹp trắng và thon thả, móng chân màu hồng như vỏ sò, năm móng chân tròn trịa, lòng bàn chân có một vết bớt đỏ rục rở, khiến anh nhớ đến những lời mà người phụ nữ tự nhận là mẹ cô đã nói hôm ấy.

Lộ Phi cũng cảm thấy sững sờ vì mình đã chú ý đến chi tiết đó và cảm xúc đột ngột ập đến, anh vội vàng uống hết hơn nửa ly nước, lấy điều khiển bấm tắt tivi rồi định về phòng, nhưng lúc đó anh lại thấy Tân Thần mở mắt, nhìn lên trần nhà một cách đờ đẫn vô hồn, vẻ mặt hoang mang và đau khổ.

Anh khinh ngạc hỏi: “Sao thế, Tân Thần?”.

Tân Thần không trả lời. Nhưng gương mặt nhỏ nhắn đầy mồ hôi, hơi mép móm, đồng tử mắt căng to, mặt tái nhợt không chút sắc máu, hoàn toàn không giống vẻ khỏe mạnh thường ngày, dường như cô đang vận hết sức lực để chống cự, nhưng không thể thoát khỏi gánh nặng vô hình nào đó vậy.

Lộ Phi khiếp hãi, quỳ xuống bên ghế sofa, do dự đưa một tay ra để nắm tay cô, cảm giác cô đang run lên bần bật và tay cô lạnh ngắt. Dáng vẻ ấy rõ ràng là một đứa trẻ đang ở trong nỗi hoảng sợ tột cùng.

Anh hơi ngần ngại, nhưng vẫn dang tay ôm lấy cơ thể nhỏ bé ấy, khẽ vỗ vào lưng cô. Cô bỗng thả lòng người, đôi mắt dần dần hồi phục lại về bình thường, đưa hai tay ra ôm lấy anh và vùi đầu vào vai anh, mồ hôi lạnh tủa ra thấm ướt cả áo pull của anh. Một lúc sau, anh cảm nhận cơ thể căng cứng của cô đã thả lỏng.

Anh đặt cô trở lại vào ghế, vẫn nắm tay một bầy tay cô, khẽ hỏi: “Không thoải mái à? Hay là anh đưa em đến bệnh viện nhé”.

“Không, em chỉ... hình như gặp ác mộng. Sau đó tỉnh dậy, phát hiện mình không thở nổi, toàn thân không chỗ nào nhúc nhích được”.

Cô đưa tay lên che mắt, nói rất khẽ, “Em không biết tại sao lại thế. Nhưng một lát nữa sẽ chắc ổn thôi”.

“Trước kia có từng bị như thế này không?”.

Cô lắc đầu, “Gần đây mới bị. Hôm đó cũng thế. Nằm trên giường, bác gái gọi em bên ngoài, rõ ràng em đã tỉnh rồi, nhìn thấy được và cũng nghe thấy rất rõ, em muốn trả lời nhưng không thể nói được”.

Hôm ấy bà Lý Hình thấy cô không trả lời lên vào trong, nhìn thấy cô mở mắt nằm trên giường, vẻ mặt kỳ quặc thì bỗng nhiên thấy khó chịu, “Gọi cháu mà sao không đáp lại tiếng nào? Phép lịch sự cơ bản cũng không biết. Ra ngoài ăn cơm đi”. Tân Thần không thể nào giải thích được, đành đợi đến khi nhúc nhích lại được mới lau mồ hôi thở dài.

“Năm mơ thấy gì? Có lẽ nói ra sẽ không sao”.

“Không nói nữa. Có lúc hình như đang chạy, cả con đường không nhìn thấy cuối đường ở đâu cả, không biết nó dẫn đi đâu; có lúc hình như lại quay qua lại quay lại trong một đoạn hành lang tối om, không thể nhìn ra nhà mình. Cô bịt mắt, nước mắt tịn ra từ những ngón tay, bắt đầu nghẹn ngào, “Em sợ, thật sự rất sợ”.

Bàn tay bé nhỏ của cô vẫn run rẩy trong lòng bàn tay anh. Anh nắm chặt lấy khẽ nói” “Đừng sợ, không sao đâu, chỉ là một giấc mơ thôi”.

“Nhưng cứ thế mãi, giống như là thật vậy”. Giọng nói cô tỏ vẻ khổ sở vô cùng. Anh đưa tay khẽ lau giọt nước mắt đang từ khóe mắt lan xuống tai cô, rồi rút khăn giấy đưa cho cô. Cô đón lấy rồi lau bừa lên mắt.

Anh quỳ bên ghế, cho đến khi cô bình tĩnh lại mới đứng lên: “Ngày mai nhờ dì Lý đưa em đến khám bác sĩ đi”.

Tân Thần lấy khăn giấy chùi khóe mắt, lắc đầu bảo, “Gặp ác mộng mà đi khám bác sĩ ư? Khoa trương quá. Có lẽ như anh nói, kể ra rồi sẽ không sao nữa”.

Cô nhanh chóng lấy lại dáng vẻ hoạt bát thường ngày. Khi Tân Địch về rồi, hai chị em vẫn nói cười như cũ. Và cô vẫn tỏ ra như không hề gì xảy ra.

Một hôm Lộ Phi vào nhà thì gặp Tân Thần đi ra. Cô ngược lên, nheo mắt nhìn bầu trời một lúc trước, su đó chạy đến dưới gốc hợp hoan, ôm lấy cành cây và rung thật mạnh. Mùa hoa vừa qua, dưới gốc cây lá đã rơi đầy. Bị rung lắc như thế, những cánh hoa đang rũ xuống trên cây rơi xuống lả tả, rụng đầy trên người cô.

Cảnh ấy khiến Lộ Phi ngấm đến ngẩn ngơ.

Tân Thần buông tay, vẫn thích thú ngửa đầu lên nhìn cây, sau đó hất đầu chạy ra ngoài thì đâm vào người Lộ Phi. Lộ Phi giữ cô lại, giúp cô gỡ những cánh hoa vương trên tóc xuống, “Anh cứ thắc mắc sao hoa này rụng nhanh đến thế”.

Cô thè lưỡi, “Em chẳng làm gì cả”.

“Đúng là em không trèo tường khoét vách trèo cây phá tổ chim thật”.

Tân Thần không ngờ Lộ Phi lại nói đùa với mình nên cười hi hi.

“Gần đây còn gặp ác mộng không?”.

Nụ cười của cô thoắt nhiên biến mất, lộ ra vẻ lo âu trẻ con, do dự một lúc rồi thì thào: “Bố em nói không sao, chỉ là mơ mà thôi. Nhưng bạn em bảo đã hỏi bà nội bạn ấy, đó là bóng đè, có lẽ đã có quỷ bám theo em thật”.

“Bậy bạ! Ma quỷ ở đâu ra!”. Lộ Phi khẽ trách móc, “Cứ quy kết những thứ mình không biết cho ma quỷ thần thánh, vừa không khoa học lại chẳng có ý nghĩa gì”.

Cô lại thè lưỡi ra vẻ bài lên lớp đó, “Cảm ơn đáp án tiêu chuẩn của anh”.

“Anh đưa em đi khám bác sĩ vậy. Đáp án của bác sĩ còn uy quyền hơn anh nhiều”.

“Không. Em ghét vào bệnh viện, ghét người mùi thuốc. Ngày mai trường lại bắt đầu học thêm. Kỳ nghỉ sắp hết rồi. Bây giờ có người hẹn em đi xem phim. Em đi đây, tạm biệt”.

Cô nhanh nhẹn chạy ra khỏi khu nhà, những cánh hoa cứ rơi xuống... người cô. Lộ Phi nhìn theo bóng dáng ấy, không tìm được mà bật

Tân Địch cũng oán thán vì kỳ nghỉ kết thúc sớm quá. Cô và Tân Thần sắp bước vào kỳ thi tốt nghiệp rồi. Trung học trọng điểm quá nghiêm trước nay quy định lớp tốt nghiệp phải kết thúc kỳ nghỉ sớm để bắt đầu đi học. Cô vừa vẽ phác họa vừa than phiền, “Chế độ giáo dục kiểu chặn vệt thế này đúng là không hợp lý, biến học sinh thành người máy cả rồi”.

Lộ Phi đứng sau lưng cô, thấy cô vẽ vẫn là Tân Thần được mệnh danh là “người mẫu ngự dụng”: Gương mặt nghiêng nghiêng tròn trĩnh tươi tắn, tóc buộc thành một dải nho nhỏ, mày đậm mi dài, đôi mắt to nhìn lên trên,

nụ cười nhẹ nhàng tinh nghịch, lúm đồng tiền bên má trái thoáng ẩn hiện, tươi sáng đến nỗi không chút ưu phiền, đường cong ở khóe môi hoàn hảo như một cây cung nhỏ, đầy ắp sự ngọt ngào.

Anh không kìm được lắc đầu, tán thưởng, “Tiểu Địch, em không làm họa sĩ thật đáng tiếc”.

Tân Địch cười, “Em đã quyết định rồi. Không được dụ dỗ, làm lung lay ý chí của em nữa”.

“Vậy Tiểu Thần thì sao, trưởng thành rồi cô ấy muốn làm gì?”. Lộ Phi không biết tại sao mình lại hỏi đến cô.

“Nó bảo muốn đi du lịch thế giới, bốn bề là nhà, lan thang đến những nơi thật xa”. Tân Địch cười to, tỏ ra không xem những lời trẻ con của cô em họ là thật. Cô lùi lại một bước ngấm nghĩa bức vẽ trên giá, “Cũng xem như bức này đã nắm được cái thần một tí rồi. Con bé này không ngồi yên, khó vẽ quá”.

Lộ Phi nhớ đến cánh tay Tân Thần rung lắc cánh hoa hợp hoan này, cũng cười. “Đúng là khó vẽ. Chẳng những không ngồi yên, rõ ràng cô ấy là thiếu nữ mà xương tủy lại toát ra vẻ tinh ranh, tinh lực dồi dào, có phần bất định, thực sự là khó nắm bắt”.

Tân Địch kinh ngạc, “Hê, Lộ Phi, những gì anh nói cũng đúng là điều em nghĩ, nhưng em không biết diễn đạt được”.

Lộ Phi trầm ngâm nhìn bức vẽ. Một đứa trẻ hoạt bát như thế mà lại bị con bóng đèn hành hạ, rồi che giấu rất khéo, thực sự không thể hiểu nổi.

Đến trước hôm vào học lại. Tân Thần dọn dẹp đồ đạc của mình, chuẩn bị về nhà. Hôm đó Lộ Phi cũng đến, hai người cùng đi với nhau. Lộ Phi thấy Tân Thần chuẩn bị về nhà mình với vẻ uể oải thì bỗng thấy xúc động, “Hôm nay có chuyện gì không?”.

Tân Thần lắc đầu. Lộ Phi đưa tay đón lấy ba lô đựng quần áo của cô, “Đi, anh đưa em đến một nơi”.

Tân Thần nhìn anh vẻ kỳ lạ, “Đi đâu?”. Có rất nhiều cậu con trai hoặc nhát nhát hoặc to gan đường đột đòi cô hẹn hò với họ, nhưng cô chưa bao giờ cho rằng Lộ Phi cũng là một trong số đó.

Lộ phi mặc áo sơ mi trắng, cao ráo đứng trước mặt cô. Ánh nắng nhiều lên khiến mái tóc đen nhánh của anh thấp thoáng những đốm sáng lấp lánh. Ánh mắt anh rất sáng và sâu thẳm, đang dịu dàng nhìn cô như ẩn giấu nụ cười: “Đến nơi là biết, không dám đi à?”.

Chẳng có gì là Tân Thần không dám cả, cô nghiêng đầu, “Đi thôi”.

Không ngờ Lộ Phi lại vẫy taxi đưa thẳng cô đến bệnh viện trung tâm lớn nhất thành phố. Cô dẫu môi, định quay lưng bỏ đi.

Lộ Phi nhanh tay nhanh mắt, chụp lấy tay cô không cho cô chạy, “Cậu anh là chủ nhiệm khoa nội thần kinh ở đây, để cậu anh khám cho em”.

Cô rút tay về, “Này, chỉ là gặp ác mộng thôi mà, không đáng sợ như bệnh thần kinh chứ?”.

Lộ Phi buồn cười quá, “Chẳng có kiến thức gì hết. Làm gì có cách nói ‘bệnh thần kinh’ đâu, chỉ có bệnh tinh thần và chứng thần kinh. Hơn nữa khoa nội thần kinh và bệnh tinh thần là hai chuyện khác nhau”.

Cô lặng thinh, cũng không bỏ đi nữa.

“Chắc không cần tiêm hoặc uống thuốc gì đâu”. Lộ Phi nhìn cô có vẻ đau đầu, “Này, em có còn là trẻ con đâu, đừng thế chứ. Chẳng lẽ em muốn cơn ác mộng này bám lấy em mãi à?”.

Tay cô lặng im trong tay anh. Ngấn ra một lúc rồi cô thỏa hiệp, theo anh vào trong bệnh viện.

Tạ Tư Tế cậu của Lộ Phi gần bốn mươi tuổi, mặc áo blouse trắng, đeo cặp kính không gọng, toát lên vẻ uyên bác hòa nhã, có khí chất bác sĩ điển hình. Ông hỏi tường tận tình trạng của cô bé mà cháu ông dẫn đến. Đến khi hỏi cụ thể từ lúc nào đã gặp ác mộng thì Tân Thần cúi đầu, im lặng một lúc mới nói: “Bắt đầu từ tối hôm người phụ nữ ấy đến tìm cháu”.

Lộ Phi hồi tưởng lại rồi nói với cậu mình về khoảng thời gian đó. Lúc này anh mới biết, thì ra Tân Thần không phải vô tư vô cảm như vẻ bề ngoài cô thể hiện. Chuyển viếng thăm đột ngột của mẹ cô lại đè nén và làm phiền cô bằng cách quyết định vấn đề mình giữ phong thư ấy, chí ít hiện giờ không nên nhắc đến nó với cô.

Tạ Tư Tế bảo họ không cần quá lo lắng. Ông giải thích nguyên nhân của nó một cách bài bản: “Loại bóng đè này tên gọi là chúng tê liệt khi ngủ, do người mắc ngủ say mà não bị thiếu máu gây ra. Người mắc vừa tỉnh dậy sẽ bị thiếu máu, vận động và thị giác tê liệt trong mấy phút vẫn chưa kết thúc nên sẽ xuất hiện ảo giác tâm lý vật lộn để tỉnh dậy nhưng không thể nào tỉnh lại được. Vì mùa hè huyết quản người căng phồng lên khá nhiều, huyết áp thấp xuống, nên tỉ lệ phát sinh bệnh trong mùa hè cao hơn so với các mùa khác”.

“Có tránh được không ạ?”. Lộ Phi hỏi.

“Có lúc nó liên quan đến tư thế ngủ không đúng, gối đầu quá cao hơn phần tim bị đè xuống trong lúc ngủ, điều chỉnh những thứ đó sẽ tránh được bóng đè”.

Tân Thần lắc đầu, “Cháu đã thử rồi. Gần đây nằm ngay ngắn ngủ trên giường cũng bị thế”.

“Nếu loại trừ vấn đề về tư thế ngủ thì chắc là do tâm lý rồi. Thông thường khi áp lực lớn, mệt mỏi quá mức, nghỉ ngơi không điều độ, mất ngủ, lo lắng nhiều sẽ xuất hiện bóng đè nhiều hơn. Theo như tình trạng và tần suất mà cháu nói thì không nghiêm trọng lắm. Chỉ cần không phải do cơ địa thì không nguy hại đến sức khỏe, thư giãn tinh thần là được”.

Lộ Phi nghe nhắc đến những từ không nên dính dáng đến một cô bé ở độ tuổi này “áp lực, lo lắng” chỉ không tránh khỏi cảm giác lo âu, nhưng Tân Thần có vẻ rất vui, dường như có một lời giải thích khoa học như thế đã khiến cô yên tâm hơn, “Dù sao chỉ cần không phải quý đè lên người như người khác nói là được. Cháu không muốn tự mình diễn phim kinh dị đâu”.

Ra khỏi bệnh viện. Tân Thần chạy ngay sang đường bên kia, Lộ Phi chưa kịp phản ứng thì cô đã cầm hai que kem chạy về, đưa một que cho anh. Anh lắc đầu. Cô không nói năng gì mà nhét luôn vào miệng anh nên anh đành nhận lấy.

Trước nay Lộ Phi được dạy dỗ nghiêm khắc, bản thân anh cũng rất nghiêm khắc với mình. Đây là lần đầu tiên anh vừa đi đường vừa ăn thế này, mà lại là kem dâu trẻ con nữa, tự biết là chẳng ra sao cả. Nhưng nhìn Tân Thần đi phía trước vẫn ăn mặc kiểu mùa hè, áo pull trắng và quần jeans, sải đôi chân dài, những bước chân uể oải. Ánh nắng xuyên qua những tán lá chiếu xuống người cô. Quay đầu lại, khóe môi đã dính vệt chocolate, gương mặt rạng rỡ nụ cười. Lộ Phi bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ lạ lùng.

Cũng hôm ấy Lộ Phi đưa Tân Thần về nhà, lần đầu biết được hoàn cảnh sống của cô. Thật sự anh có vẻ không tin nổi, một Tân Thần bề ngoài tươi tắn xinh đẹp mà lại hàng ngày ra ra vào vào nơi này.

Xung quanh mọi thứ đều tấp nham, khắp nơi là dụng cụ xây dựng bày bừa lung tung. Quần áo giăng ngang dọc, có chiếc còn đang rò nước tí tách. Tuy bên ngoài trời rất sáng nhưng hàng lang nằm trong góc khuất nên tối

om om. Anh theo sau Tân Thần loạng choạng lên lầu, thỉnh thoảng đụng vào đồ chất từng đống, đồng thời cảm thán: Chẳng trách khi Tân Thần bị bóng đè lại có tình tiết không tìm nổi đường ra trong hành lang u tối.

Tân Thần mở cửa, và Lộ Phi lại ngạc nhiên thêm lần nữa. Ngôi nhà nhỏ hai phòng, lộn xộn cũng không thua gì bên ngoài. Đồ vật rất cũ kỹ, nhưng lại có một chiếc tivi màu rất lớn và mới tinh. Bậc thềm cửa bỏ đầy sandal, giày da, giày thể thao cho đến những đôi giày đi bốn mùa đã bong da một cách bừa bộn. Trên chiếc ghế sofa màu tối cũng đặt đầy một đống quần áo đủ màu sắc, dày có mỏng có, đủ loại chất liê

Tân Thần không quan tâm đến sự bừa bộn đó, tiện tay ném túi xuống, mở quạt treo rồi tiến đến mở cửa sổ thông gió, sau đó mở tivi, đẩy hết quần áo trên ghế sofa sang một bên rồi gọi Lộ Phi, “Ngồi đi. Lâu quá em không về nhà. Nhà chẳng có gì hết. Lúc này quên mua nước ngọt rồi”.

“Con gái như em, dọn dẹp nhà cửa một tí mất công lắm à?”.

“Em quét dọn thường xuyên mà”. Cô thản nhiên nói.

Nhà cửa quả thực không bẩn, nếu không người mặc chứng sạch sẽ như Lộ Phi đã bỏ chạy rồi, “Nhưng lộn xộn quá, đặt giày dép cho ngay ngắn, quần áo gấp lại hết rồi bỏ vào tủ thì sẽ gọn hơn nhiều”.

Tân Thần cau mày, tỏ vẻ anh - nhiều - lời - quá. Nhưng anh vẫn đưa cô đi khám bệnh, giải trừ tâm bệnh của cô, cô quyết định không giận dỗi gì với anh mà chỉ cấp tốc gấp quần áo lại. Cô làm rất nhanh chóng gọn ghê, chẳng mấy chốc xếp xong quần áo và ôm hết vào phòng ngủ, sau đó ra ngoài nhìn anh, “Còn gì không vừa ý không?”.

Lộ Phi vẫn không hài lòng với tình cảnh nhà ngôi nhà này, nhưng gương mặt thiếu nữ mỉm cười vui vẻ trước mặt quả có sức lay động. Anh quyết định thôi để từ từ vậy, không làm mất hứng cô nữa.

Hai người ngồi trò chuyện trên ghế mây ngoài ban công. Lúc ấy mùa hè đã gióng những hồi chuông cuối, không khí không còn nóng nực khó chịu nữa. Lúc chạng vạng đã có những ngọn gió nhẹ phớt qua. Đối diện vẫn là một khu nhà xám xịt ảm đạm, một đàn bồ câu đang bay lượn, thỉnh thoảng lướt qua tầm mắt hai người, có vẻ rất tự do tự tại.

Tân Thần vận người, “Lại vào học rồi. Thầy cô cứ suốt ngày nhắc đến kỳ thi chuyển cấp, phiền phức quá! Thật không muốn đi học nữa”.

“Đợi anh rảnh rồi sẽ đến dạy thêm cho em”.

Cô gật gù, nhưng có vẻ không hào hứng lắm.

“Vậy em muốn làm gì, chơi suốt ngày à?”.

“Nếu không phải vì sợ bác giận thì em đã chẳng muốn thi vào trường trung học này, học ở một trường bình thường khác cũng thế”. Tân Thần tỏ ra thản nhiên với sự không có chí khí của mình, “Nhưng em vẫn phải thi cho tốt, nếu không bác lại phải nhờ người quen, thậm chí nộp tiền cho em vào. Bác cái gì cũng tốt, nhưng chỉ có chứng cường bức này với em và Địch Tử là không tốt”.

Lộ Phi biết chứng cường bức này là lời than vãn ngầm của Địch Tử dưới yêu cầu quá cao của cha mẹ cô, tất nhiên Tân Thần cũng tán thành tuyệt đối với chị họ mình. Nhưng anh không cho rằng đó là chứng cường bức. Cuộc đời yêu cầu quá thấp và không có mục tiêu trong mắt anh là rất khó hiểu. “Em không đặt ra cho mình một mục tiêu thì chẳng phải chỉ là sống cho qua ngày à?”

“Lại định dạy dỗ em rồi”. Tân Thần vẫn không tỏ vẻ cụt hứng về anh, “Con người quan trọng nhất là sống vui vẻ. Như anh chỉ chắc là tìm thấy thú vui trong học tập, nhưng em thì không. Nên đừng lấy tiêu chuẩn của anh ra để yêu cầu em”.

“VẬY thú vui của em là gì?”.

“Rất nhiều chứ. Mặc một bộ quần áo mới, ngủ một giấc không bị ai quấy nhiễu, nghe nhạc, xem phim, ngửi hương hoa, ăn kem chocolate, uống nước ngọt ướp lạnh, còn nữa...”. Cô quay lại, nhìn anh vẻ nghiêm túc, “Ngồi trò chuyện với anh thế này”.

Những niềm vui vụn vặt và cụ thể như thế, đặc biệt là còn liên quan đến anh, giống như một bàn tay đang gáy lên những sợi tơ đàn trong tim khiến Lộ Phi thấy rung động, những đạo lý mà anh định giảng giải cho cô nghe đã bị ném hết sang một bên.

Sở dĩ thân với Tân Địch, ngoài việc cha mẹ cô đã làm thư ký cho cha anh một thời gian rất dài, hai người đã quen nhau từ lâu, thì hầu hết là do hai gia đình gần gũi nhau, đều có cha mẹ là công chức, tính cách nghiêm khắc, được dạy dỗ nghiêm ngặt, nói năng phải chừng mực, cử chỉ phải đoàng hoàng.

Anh luôn học theo cha mình một cách vô thức, hành động bình tĩnh xử lý mọi việc nghiêm ngặt, già dặn trước tuổi, luôn cảm thấy những tín hiệu bật đèn xanh của các nữ sinh trong trường là ấu trĩ, đều lịch sự nhưng kiên quyết từ chối không bao giờ muốn phát triển trên tình bạn với bất kỳ ai.

Còn Tân Thần nhỏ bé, Tân Thần không hề bị bó buộc, là người con gái đầu tiên là Lộ Phi ôm khi đã trưởng thành. Anh thậm chí còn chưa nhận ra thì cô đã bước vào trái tim anh bằng tư thế chạy sầm sập và gần như là lao thẳng vào.

Cô thẳng thắn nói mình vẫn luôn chú ý đến anh, bằng giọng điệu điển hình của một cô gái, “Lúc học tiểu học em đã thấy dáng vẻ anh đứng trên sân khấu kéo violin thật tuyệt”.

Lộ Phi mỉm cười.

“Nhưng anh cũng rất kiêu ngạo, rất thờ ơ với mọi người, rất hóm hỉnh”.

Lộ Phi thừa nhận, quả thực anh đã để lại ấn tượng này cho rất nhiều người.

“Nhưng thân nhau rồi, phát hiện ra anh không không quá trâu bò như lúc ban đầu em thấy”.

Lộ Phi chỉ biết lắc đầu.

“Sau này rảnh rồi kéo đàn cho em nghe, được không?”.

Lộ Phi gật đầu nhận lời.

“Anh ôm em khiến em rất yên tâm”.

À, cái ôm đó. Tất nhiên anh nhớ, khi cơ thể nhỏ bé của cô nằm gọn trong tay anh, anh đã cảm thấy tiếc thương vô hạn.

Đêm xuống. Tân Thần cùng Lộ Phi xuống lầu, nằng nặc đòi dẫn anh một một quán ăn nhỏ mà bình thường anh không bao giờ vào để dùng cơm tối, “Em có thể thiếu ở đây, đợi bố em đi công tác về rồi thanh toán một lượt”.

Ăn cơm xong, anh lại đưa cô lên lầu, dặn cô khóa chặt cửa. Anh lần mò xuống dưới, lần đầu nhớ ra, mình đã mười tám tuổi, sắp học đại học rồi, mà lại thích một cô bé mười bốn tuổi, như thế có phải là đặc biệt không

Chỉ là thích, không có gì to tát cả. Anh an ủi mình. Quay lại nhìn khu nhà cũ kỹ trong bóng đêm, nhớ đến nụ cười rạng rỡ như ánh nắng của cô, anh cũng mỉm cười trong bóng tối.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Sự Ương Ngạch Còn Giữ Lại

Khi mọi người đã ngỡ cô không còn ương ngạch nữa thì cô vẫn còn giữ lại một chút, đó chính là cô chấp giữ lại một phần cuộc sống mình trong thế giới chỉ còn lại một mình cô.

Tân Thần sợ sự tĩnh lặng đến bất ngờ thế này. Trong không khí dường như đang trôi nổi những mảnh hồi ức cũ. Những hồi ức ấy cứ hiện rõ dần trước mặt, như thể có hình khối, vươn tay ra là chạm được. Cô gần như có thể cảm nhận được ánh mặt trời oi bức xuyên qua lá dây rậm của cây ngô đồng Pháp tạo thành những vệt vằn vện, loáng thoang nghe thấy tiếng cười trong vạt của mình thuở thiếu thời, ngửi thấy mùi hương thanh toát của hoa hợp hoan. Còn cậu thiếu niên trong ký ức ấy đang nhìn cô chăm chú, lúc này đang nhập vào làm một đôi mắt thâm thẳm trước mặt, vẫn đầy ắp quan tâm và dịu dàng như chưa bao giờ bị chia cách bởi quãng thời gian dài đằng đẵng.

Cô cắn chặt môi để kéo mình về với thực tại. Từ rất lâu rồi, cô đã học cách cất giấu hồi ức vào một góc trong sâu thẳm trái tim, không thể dễ dàng giở ra được.

Tân Thần đã nở nụ cười hờ hững một cách thành công như ý muốn, tiện tay đặt chiếc điện thoại vẫn nắm chặt trong tay sang bên, “Anh nói đúng. Dưới kia quả nhiên đã dán thông báo phá dỡ. Xem ra căn nhà này sắp di dời thật rồi”.

Lộ Phi không đếm xỉa tới chuyện cô đang chuyển đề tài cuộc nói chuyện, “Em có dự định gì?”

“Có xem sao đã rồi tính”.

Lộ Phi không định để mặc cô qua loa cho xong việc, “Em chưa đọc thời hạn trên thông báo à?”.

“Không để tâm”.

“Sắp đàm phán bồi thường rồi. Lần này nhà thầu là tập đoàn Hạo Thiên. Bọn họ trước kia đều chỉ mong đạt tiến độ, đã hoàn thành kế hoạch ban đầu, giao việc phá dỡ lại cho một công ty chuyên nghiệp. Theo anh biết thì cách làm và khẩu hiệu của mấy công ty phá dỡ trong nước không tốt lắm đây nhưng tốc độ thì bảo đảm cực kỳ đấy”.

“Chả sao. Em cũng không định chây lì ra để bám víu. Nếu điều kiện phá dỡ mà đa số chấp nhận được thì chắc chắn em cũng thế”.

“Sau này em định ở đâu? Thích gần sông hay gần hồ? Có lẽ những ngôi nhà vườn ở khu gần ngoại ô thì tiện trồng hoa hơn. Hôm nào anh lái xe đưa em đi”.

Tân Thần lắc đầu, “Không, em chẳng hứng thú gì với nhà cửa cả. Lấy được tiền bồi thường rồi thì sẽ đi thử nơi khác xem sao”.

“Đi đâu?”.

“Vẫn chưa nghĩ ra. Có lẽ sẽ đến một nơi nào đó ấm áp hơn, có hoa nở bốn mùa để sống tạm một thời gian cũng chưa biết chừng. Dù sao công việc của em làm ở đây cũng thế cả”.

“Em định rời khỏi đây khi anh trở về sao?”.

Tân Thần nhìn anh có vẻ lạ lùng, “Sao anh lại đoán định như vậy? Chuyện đó chẳng có quan hệ nhân quả gì hết. Anh đã đi nhiều nơi rồi, biết được cảm giác sống ở xứ khác. Từ nhỏ em đã ở thành phố này, ngoài du

lịch ra thì chưa bao giờ rời xa đây cả, muốn đổi một hoàn cảnh sống khác chẳng phải là rất bình thường hay sao?”.

“Anh không thể không liên tưởng như vậy. Lần trước anh về thì em đã đi Tần Lĩnh; lần này em lại nói đi nơi khác, mà còn không nói là ở đâu?”.

“Chúng ta đã bật tin nhau gần bảy năm rồi, ai cũng có cuộc sống riêng. Thật không hiểu anh nghĩ thế nào nữa. Tại sao anh cứ nhất định phải liên hệ hai chuyện hoàn toàn không liên quan đến nhau này lại chứ?”.

“Anh và em đều hiểu rõ, hai chuyện này không phải là không hề có quan hệ gì, đúng không?” Anh nhìn cô chăm chăm, bình thản hỏi lại. Tân Thần đành quay nhìn đi nơi khác. Anh lại tiếp, “Tiểu Thần, đừng phủ nhận. Em không hề muốn nhìn thấy anh nữa. Để trốn tránh, em đã suýt mất mạng trong một cuộc hành trình không hề có sự chuẩn bị nào, giờ đây em lại quyết định rời khỏi nơi mình đã sinh sống từ nhỏ”.

“Anh nghĩ nhiều quá rồi, Lộ Phi. Cuộc sống của em không phải là trách nhiệm của anh”. Tân Thần gần như buột miệng nói mà không suy nghĩ. Và hai người cũng đồng thời bàng hoàng.

Một lúc sau. Tân Thần mới cười mệt mỏi, “Đúng, đó là lời mà anh đã nói với em năm mười bảy tuổi. Tân Thần, cuộc sống của em rốt cuộc cũng chỉ là chuyện của em, không phải trách nhiệm của anh. Anh thấy đấy, mỗi một từ em đều nhớ rõ. Về sau em cũng không còn biến mình thành trách nhiệm của bất kỳ ai nữa. Thế nên, hãy tiếp tục để em tự sắp xếp cuộc sống của mình, anh cũng sống cuộc sống của anh, được không?”

Lời từ chối này quá thẳng thắn. Lộ Phi im lặng. Nhìn gương mặt vẫn xinh đẹp như ngày nào nhưng lại có nét thâm lương và lạnh nhạt, anh cảm thấy tim thắt lại, “Anh hận chính anh. Tuy tự kiểm điểm thế này không có ý nghĩa gì cả. Nhưng anh đúng là một thằng ngốc điển hình. Tiểu Thần, anh đã làm tổn thương em bằng một câu nói tàn nhẫn như thế”.

“Em quên mất là anh vẫn thích tự dẫn dắt mình. Không, Lộ Phi, em không có ý định tính sổ hoặc trách móc anh, cũng không phải là ầm ức gì cả. Trên thực tế thì câu nói đó của anh với em cũng như lời vàng ý ngọc vậy, tuyệt đối không thể nói là làm em tổn thương. Sớm muộn gì em cũng phải hiểu đạo lý đó, học cách tự chịu trách nhiệm với bản thân”. Cô nghiêng đầu, trên gương mặt lại xuất hiện nụ cười hờ hững, “Được anh chỉ bảo em điểm này, em rất cảm kích. Nó còn ầm áp nhẹ nhàng hơn nhiều so với để cho cuộc sống trực tiếp dạy dỗ em”.

Giọng cô bình thản, nụ cười rất nhẹ nhàng. Lộ phi nhất thời không biết phải nói gì nữa.

Di động reo vang. Tân Thần nghe máy, Đới Duy Phàm gọi đến. Anh bảo, Tân Thần là logo mà cô thiết kế đã được khách hàng xem qua lúc này họ tỏ ra khá hài lòng với phương án hai đồng thời đề nghị nên chỉnh lại màu sắc một chút. Tân Thần đồng ý, “Được được. Tuy tôi thấy khách hàng này của anh có thể hơi mù màu nhưng ai có tiền thì là thượng đế thôi. Tôi sẽ chỉnh lại theo ý ông ta”.

Cô quay lại nhìn , cười nói. “Lát nữa em còn có việc bận thật. Chúng ta nói chuyện sau nhé”.

Cô lại ra lệnh tiễn khách với anh một cách khách sáo thờ dài, “Thứ bảy này anh mời cả nhà chú Tân dùng cơm, lúc đó anh đến đón em được không?”.

Tân thần nghĩ bác gái Lý Hinh của cô e rằng không hoan nghênh mình lắm nhưng cũng chẳng nói gì thêm, “Em liên lạc với bác rồi tính”.

Cửa đóng lại sau lưng Lộ Phi. Tân Thần chờ dẫn đứng đó, một lúc sau mới vào phòng ngủ. Phòng ngủ của cô cũng bày biện đơn giản hết như phòng làm việc bên ngoài, một chiếc giường phủ ga màu trắng, một chiếc tủ quần áo to, ngoài ra thì không còn đồ đạc nào khác.

Cô mở tủ quần áo. Bên trong y phục được xếp rất ngay ngắn chỉnh tề, không chút bừa bộn. Cô lôi từ góc tủ ra một chiếc túi bằng vải jeans màu đỏ đậm, khoanh chân ngồi trên sàn nhà rồi mở túi, lấy ra một bộ cờ tướng... chuẩn bị thi đấu và một bàn cờ tướng quốc tế bằng vải, trải bằng ra trước mặt mình rồi xếp từng quân cờ lên đó.

“Vương đối vương, hậu đối hậu, vua đen đứng trên ô trắng, vua trắng đứng trên ô đen. Hậu trắng đứng trên ô trắng, hậu đen đứng trên ô đen”.

“Hậu là quân cờ có uy lực lớn nhất trong cờ tướng quốc tế, ngang – dọc – chéo đều đi được, không hạn chế số ô, nhưng không thể vượt quân cờ khác”.

“Đúng, đó là dịch chuyển vị trí”.

“Không, không được, như thế không hợp quy tắc”.

“Lại nhõng nhẽo

Bộ cờ tướng quốc tế này do Lộ Phi mang đến cho cô vào năm cô mười lăm tuổi. Năm đó Tân Khai Vũ vẫn phiêu bạt khắp nơi để làm ăn, hiếm khi ở nhà. Lộ Phi thường xuyên lui tới dạy thêm cho cô, chơi cờ tướng với cô để giết thời gian. Giọng nói trầm trầm rất hay của anh dường như vẫn còn đâu đây trong căn phòng này.

Khi tu sửa cô đã làm một cuộc thay đổi lớn nhất với kết cấu của căn nhà này, những vật dụng khi xưa đều đổi hết. Hai chiếc ghế mây cũ kỹ mà họ hay ngồi ngoài ban công trò chuyện tuy vẫn còn tốt, cô cũng bảo những công nhân xây dựng dọn đi.

Nhưng cô vẫn giữ lại bộ cờ tướng quốc tế này.

Cô vẫn nhớ như in tất cả quy tắc nhưng lại chơi với bất kỳ ai nữa. Chỉ vào những đêm cô đơn cô mới lấy ra, lặng lẽ bày cờ, nghe lời chỉ đạo ấy rồi

di chuyển quân cờ, như thế chàng thiếu niên ấy vẫn ngồi trước mặt, nhẫn nại chỉ dạy cô cách chơi.

“Em sống trong thế giới của em, có lúc hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của người khác”. Người bạn trai trước của Tân Thần là Phùng Dĩ An đã từng chỉ trích cô như thế.

Dù sao cô cũng không còn là cô bé cứng đầu chỉ im lặng mà phất tay áo bỏ đi nữa, chỉ cười cười bảo: “Ha, chúng ta công bằng tí đi. Em không hề yêu cầu anh từ bỏ thế giới của mình, cũng chưa yêu cầu anh quá xem trọng cảm nhận của em mà”.

“Chúng ta đang yêu nhau đấy à?”

“Đi dạo, ăn cơm, xem phim, ôm ấp, lại hôn nữa, không là yêu thì là gì?” Chắc anh không làm những việc này với người qua ường đấy chứ?”.

“Tất nhiên anh sẽ không tùy tiện làm những việc này với người nào đó! Nhưng em tỏ ra như thể em không để tâm xem người đang cùng làm những việc đó là ai”.

“Anh nói như thế em chẳng có tí yêu cầu nào với đàn ông ấy”. Cô cự nự nhưng rõ ràng là không thấm tháp vào đâu.

“Yêu cầu của em không nhắm vào anh. Em chỉ cần một người ưa nhìn và thú vị một tí để ở cạnh em những khi em không làm việc, không đi chơi, không du lịch, không ngồi thẩn thờ mà thôi. Nói đến tương lai hình như chỉ là chuyện của riêng anh, còn em chỉ hoàn toàn chẳng để tâm”.

Cô đành chịu thua, “Xin lỗi, Em còn tưởng mình gần như đã thành một người tốt rồi chứ, không ngờ trong mắt anh lại tệ đến mức đó”.

Phùng Dĩ An quay lưng bỏ đi với vẻ giận dữ mà cô không sao hiểu nổi. Mấy hôm sau anh đến tìm cô, cô cũng không làm mình làm mẩy, hai

người lại giảng hòa. Nhưng rốt cuộc đã có rạn nứt, những tranh chấp như thế càng lúc càng nhiều, lần nào cũng là Phùng Dĩ An giận dữ bỏ đi. Cuối cùng khi chia tay, cô thừa nhận rằng dù không vui vẻ gì nhưng cô thực sự cảm thấy đó cũng là giải thoát.

Bố của Phùng Dĩ An là bạn học cũ của Tân Khai Minh bác cô, đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo ở một phòng ban khác, hai người rất thân thiết với nhau. Tân Khai Minh vô cùng bức bối trước việc chia tay của hai người họ, “Tiểu Thần, cháu thực sự phải thay đổi cá tính quen cứng đầu đó đi”.

Tân Thần biết việc không lành rồi nên đành giải thích, “Lần này chia tay là do Phùng Dĩ An đề nghị

“Dù là ai đòi chia tay thì hai đứa cũng phải ngồi xuống nói chuyện với nhau chứ đừng diễn trò như thế. Lần trước bác gặp bác Phùng, bác ấy nói con trai mình rất hài lòng về cháu”.

“Bác ơi, không cần trò chuyện nữa đâu. Phùng Dĩ An đã có bạn gái mới rồi. Mấy hôm trước bọn cháu gặp nhau trên đường”. Tân Thần bất lực bảo với bác mình. Mọi việc dính vào nhau nên khó mà nói rõ, cô chỉ biết nói ra sự thật. Khi đó Phùng Dĩ An chào cô, chủ động giới thiệu người đi cùng, vô cùng khách sáo và chu đáo, dường như không còn bức bối nữa, và tất nhiên cũng khỏi phải níu kéo.

Nghe nói vừa chia tay mà anh ta lại có người yêu mới, Tân Khai Vũ càng tức giận, suýt nữa gọi điện thoại hỏi tội bố anh ta. Tân Thần vội ngăn lại, cười nói: “Bác đừng hỏi gì nữa. Chia tay là chuyện thường mà. Tính cách bọn cháu không hợp nhau”.

Bà Lý Hình ngồi một bên lại tỏ ra vẻ tư lự, “Nếu Tiểu Thần đã nói thế rồi thì thôi, chuyện bọn trẻ đừng can thiệp nhiều quá”.

Tân Khai Minh đành bỏ qua.

Tân Thần thở phào. Quen nhau hơn một năm nay, hai người cũng xem như hòa thuận. Nhưng Phùng Dĩ An không nói oan cô, thực sự cô không nhập tâm lắm. Khi tất cả mọi người đều nghĩ cô không còn ương bướng thì cô vẫn giữ lại một chút, đó chính là sự cố chấp giữ lại một phần cuộc sống trong thế giới chỉ còn lại mình cô.

Sự chuyên tâm mà Phùng Dĩ An đòi hỏi, cô không làm được. Có tiền đề như thế tồn tại, nên chia tay không chút tổn thương.

Tân Thần đưa tay gạt phắt cờ trước mặt, ôm hai đầu gối rồi ngã người ra sau, dựa vào tủ quần áo. Nhìn qua ô kính cửa sổ phòng ngủ, chỉ thấy một đàn bồ câu bay là đà lướt ngang.

Cô chọn sống lý trí hơn – trồng hoa, tản bộ, chăm chỉ làm việc, hẹn hò với những người đàn ông cũng lý trí và đáng tin cậy cho dù thiếu chút nhiệt tình nhưng lại dịu dàng và khoan dung đến không thể chê vào đâu được.

Cô chỉ không thể từ bỏ những ký ức ấm áp mà cô đã bắt đầu có được từ năm mười bốn tuổi, cho dù sau này anh đã ra khỏi thế giới của cô một cách quyết liệt, không còn chút liên hệ nào với cô nữa.

Tân Địch vâng vâng dạ dạ trong điện thoại, đó là giọng điệu tiêu chuẩn khi cô nghe điện thoại mẹ gọi đến sau khi đã trưởng thành.

Bỏ di động xuống, Tân Địch thở dài. Cho đến tận năm lên đại học, bà Lý Hình mẹ cô vẫn là người thống trị tuyệt đối cuộc sống của cô: Quyết định khi nào thụ thai để cho cô góp mặt với đời chỉ là sự khởi đầu, tiếp theo là quyết định cô sẽ uống sữa hiệu gì, học mẫu giáo trường nào, tham gia lớp năng khiếu gì, học nhạc cụ gì, học vẽ trường phái nào với thầy, rồi tiểu học, trung học, lớp do ai chủ nhiệm, mặc quần áo kiểu gì, giao du với bạn bè nào, xem phim và sách tham khảo gì... tất tần tật, không chừa cái nào.

Bị quản thúc như thế, và trưởng thành máy móc như thế, thế mà vẫn giữ được trí tưởng tượng, nhiệt tình với nghệ thuật, Tân Địch cảm thấy,

hoàn toàn có thể khen mình một câu mà không cần phải đỏ mặt: Mình đúng là kỳ diệu!

Cô mãi mãi ghi nhớ lần Tân Địch có kỳ kinh nguyệt đầu tiên là vào mùa hè năm mười ba tuổi. Cô bé bình thản tìm cô để mượn băng vệ sinh, sau đó thay quần lót, giặt sạch phơi khô, đến mức cô rất kinh ngạc – bởi vì so với lần đầu có kinh mà hoảng loạn đến mức chạy ra khỏi trường để về nhà của cô thì quá cách biệt. Cô hồ thẹn hỏi: “Thần Tử, em không sợ hả?”.

Tân Thần hỏi ngược lại: “Có gì mà sợ? Bố em đã cho em xem sách về giáo dục giới tính lâu rồi, bảo em rằng chắc chắn sẽ phải trải qua quá trình dạy thì”.

Tân Địch biết bố cô còn yêu cô hơn cả chú thương Tân Thần, nhưng cô không thể tưởng tượng một ông bố lại nói vấn đề này với con gái. Cho dù là mẹ cô cũng ậm ừ giải thích qua loa những việc cần chú ý vệ sinh sau khi sự đã rồi, đồng thời còn bổ sung sau này phải tỏ ra thực nữ dịu dàng hơn.

Lên đại học rồi, Tân Địch dọn vào ký túc nổi tiếng là tuềnh toàng của Học viện Mỹ thuật, lần đầu ở cùng phòng với năm bạn khác. Có bạn nhớ nhà đến mức phải khóc thầm, có bạn oán thán than vãn vì không thích nghi được với cuộc sống tập thể, chỉ có cô là muốn ngửa mặt lên trời cười to, cảm thấy sự tự do này sao mà ngọt ngào đáng yêu đến thế.

Tất nhiên cô yêu mẹ, nhưng cô không thích cách mẹ cô sắp đặt cuộc sống cho cô, càng không thích những thứ quần áo quê mùa lại không hợp dáng vóc luôn theo cô đến khi trưởng thành. Ai nói những lời đại loại như quần áo chỉ là vật ngoài thân, cô đảm bảo sẽ cười nhạt ngay lập tức. Không đúng, với trải nghiệm bảo thân cô, ảnh hưởng đến quá trình dạy thì tâm hồn và thể xác con người của quần áo, nói thế nào cũng rất quan trọng. Cô trước nay luôn tán thành câu nói :You have a much better life you wear

impressive clothers (Nếu bạn mặc một quần áo khiến mọi người ấn tượng thì cuộc sống bạn sẽ tốt đẹp hơn).

Một tuần chỉ về nhà một lần, tự quyết định sẽ ăn mặc như thế nào, Tân Địch đã thích ứng với cuộc sống đại học trong thời gian ngắn nhất. Đến mức bà Lý Hình phát hiện ra con gái đã thoát ly khỏi sự kìm kẹp của mình một cách dứt khoát thì muộn rồi.

Tân Địch dần dần học cách ứng phó với mẹ bằng vẻ mặt cười cười giả là bao gồm cả vấn đề thúc giục cô xem mặt, hẹn hò bạn trai, kết hôn... Từ việc nghiêm chỉnh bàn luận lúc bắt đầu đến chiêu công kích bằng vẻ mềm mỏng tất cả đều như ý.

Chẳng hạn mẹ cô bảo: “Tiểu Địch, đến lúc nghĩ đến chuyện riêng tư rồi đấy”.

Tân Địch sẽ trả lời với vẻ vô cùng chân thành: “ Con vẫn luôn suy nghĩ mà. Rất nghiêm túc. Kết luận con đúc kết ra là thà được chất lượng còn hơn số lượng”.

Cô lần khất đến hai mươi tám tuổi, mẹ cô chẳng thể đợi cô từ từ suy nghĩ nữa: “Tiểu Địch, mẹ cứ nghĩ đến cảnh mẹ và bố con đi rồi, chỉ còn lại một mình con cô độc trên đời là thấy đau lòng lắm”.

Nhưng Tân Địch chỉ cười và khoát tay mẹ, cũng nói với vẻ đong đầy thăm tình: “Mẹ ơi, độ tuổi của bố mẹ đều là rường cột trung lưu, đang cống hiến cho đất nước và chưa nghỉ hưu, sao lại nói như thế? Hơn nữa, nếu con gặp một người tệ hại thì còn đáng thương hơn là sống cô đơn, đúng không?”.

Mẹ cô quả thực không nói lại nổi.

Thế nhưng lần này, lời mẹ cô đã nói trong điện thoại không phải cô muốn giả là cho qua chuyện mà được.

Cô biết mẹ luôn yêu quý Lộ Phi, tất nhiên, người đàn ông xuất sắc như thế, ai mà không thích?

Là người bạn bảo vệ cô từ lúc còn nhỏ mẫu giáo, cũng là một trong những người bạn thân nhất từ nhỏ đến lớn, Tân Địch cũng thích anh. Thuở ấu thơ cô từng thuận miệng mới “Con lớn rồi sẽ lấy Lộ Phi”, khiến người lớn hai nhà cũng cười xòa, đồng thời cũng đùa bảo sẽ đính hôn ngay cho hai đứa.

Nhưng cô biết rõ, sự yêu thích giữa hai người chưa bao giờ mang màu sắc nam nữ. Huống hồ bây giờ cô biết Lộ Phi đã có tình cảm vượt quá tình bạn với Tân Thần.

Tân Địch không dám nói với mẹ – mẹ cô xưa nay luôn cho rằng Tân Thần ít nhất đã phá hoại mối quan hệ có thể phát triển thêm nữa giữa cô và hai người con trai, một là Lộ Phi, người kia là bạn đại học, học về nhiếp ảnh. Nghiêm Húc Huy.

Mà bạn trai cũ Phùng Dĩ An của Tân Thần, bà Lý Hình cũng đã từng định ưa tiên xếp cho Tân Địch, “Thằng bé này khá lắm. Bố nó và bố con là đồng nghiệp bao năm rồi. Cùng tuổi con, tốt nghiệp đại học danh tiếng, sự nghiệp phát triển thuận lợi, hoàn cảnh gia đình thích hợp, không chê vào đâu được, tình cách cũng ổn”.

Tân Địch cười lớn trước màn giới thiệu xem mắt tiêu chuẩn ấy, kiên quyết từ chối gặp mặt, bà Lý Hình mới chịu thôi.

Sau khi Tân Thần chia tya Phùng Dĩ An, Lý Hình đã tỏ vẻ “Tôi biết ngay mà”, càng khiến Tân Địch hiểu ít nhiều.

Tân Địch thấy những tội danh mà bà Lý Hình gán cho Tân Thần quả là oan ức nên rất cố gắng giải thích với mẹ mình.

“Con và Lộ Phi là bạn thân, nếu có phát triển hơn cũng chỉ là bạn thân. Hơn nữa àn Tử khi ấy mới mười sáu, mười bảy tuổi, mẹ nói quá rồi đó!”

Bà Lý Hình đành nhìn cô với vẻ bất lực, “Con ngây thơ quá, Tiểu Địch. Con bé Tân Thần quý quá lắm, phức tạp hơn con nghĩ nhiều”.

Tân Địch vốn định nói, “Con ngây thơ thế này cũng nhờ mẹ mà ra cả”, nhưng dù sao cũng không dám chọc giận bà mẹ vốn bị bệnh tim, nên đành thôi.

Nhắc đến Nghiêm Húc Huy, Tân Địch càng thấy kỳ quặc.

Cổ nhân nói “dốt văn thì giỏi võ”. Đến thời hiện đại, vào Học viện Mỹ thuật tương đương là học võ, dốt tiền như điên, mà học nhiếp ảnh thì càng phải đầu tư nhiều hơn. Máy ảnh họ học không phải dạng tầm thường, thiết bị chụp ảnh càng không phải nói, rửa ảnh cũng phải tốn khá nhiều tiền, hướng hồ phải thường xuyên ra nước ngoài thực tập, hoặc mời người mẫu để chụp ảnh. Nghiêm Húc Huy gia cảnh khá giả, thường xuyên chạy suốt từ nam ra bắc, khi bấm nút chụp phong cảnh rất phóng khoáng như bụi cuốn đã đã khiến bao người xem ấn tượng, kể cả thầy cô giáo.

Chủ đề mà anh ta yêu thích là chụp người đẹp, thứ nữa mới phong cảnh. Anh ta và Tân Địch giao lưu nhiếp ảnh thời trang, có vẻ rất tâm đắc. Hai người có tích cách và kiến giải gần giống nhau, đều có chú kiêu ngạo và bất mãn. Anh ta cũng rất hiểu ý nghĩa mẫu thiết kế của Tân Địch, nên hiệu quả chụp ảnh mẫu cũng khiến Tân Địch hài lòng. Thế là hai người thường cặp kè với nhau, tìm kiếm những cô nàng người mẫu xinh đẹp. Tân Địch nghĩ ra cấu tứ thiết kế, tóm tắt chủ đề rồi để anh ta chụp ra những tấm ảnh tạp ý, thế mà cũng được rất nhiều lời khen ngợi. Có bộ sưu tập được tạp chí chọn dùng, có bộ còn được giải thưởng quan trọng.

Dù sao bà Lý Hình cũng không yên tâm về Tân Địch, thường xhuyeen dò hỏi hành tung của cô. Tân Địch đã giao anh chàng Nghiêm Húc Guy bị cô xem là bạn trung tính hoàn hảo vô hại cho mẹ cô để bà yên lòng. Ai ngờ Nghiêm Húc Huy cao gầy, nhìn có vẻ trung hậu, nói năng lễ phép nho nhã, trước mặt trường bối rất biết cách che giấu bản chất, lại khiến và Lý Hình nảy sinh thiện cảm.

Năm thứ hai Tân Địch muốn đi Bắc Kinh xem triển lãm thời trang, mẹ cô vẫn truy vấn về người đồng hành như trước, nghe nhắc đến tên Nghiêm Húc Huy thì tỏ vẻ ngạc nhiên trước nhất, “Cậu ta có học thời trang đâu, biết gì mà thưởng thức?”, rồi sau đó gật gù, “Tiểu Địch, có cậu ta theo chăm sóc con, mẹ cũng yên tâm hơn”.

Tân Địch chẳng buồn giải thích anh ta chạy đến triển lãm thời trang để tìm người mẫu, ai ngờ bà Lý Hình đã ngộ nhận.

Đến năm thứ ba, Tân Địch thuyết phục Tân Thần mặc tác phẩm cô hài lòng nhất của mình, mời Nghiêm Húc Huy chụp ảnh, anh chàng đã nghiêng ngả vì Tân Thần, bộ ảnh vô cùng thành công.

Tân Khai Minh thấy vào học kỳ hai lớp mười một Tân Thần đột nhiên không chủ tâm học hành, thành tích tuột dốc bắt đầu sắp xếp cho cô học mỹ thuật để tiện thi vào trường nghệ thuật. Nghiêm Húc Huy cũng lấy hết dũng khí để chỉ dạy cô. Chút tâm tư của anh đã bị Tân Địch phát hiện, cô cảnh báo anh một cách không hề khách khí, “Em tôi còn là thiếu nữ vị thành niên, lại sắp lên lớp mười hai rồi. Anh có gan dám quấy rối nó, coi chừng tôi trở mặt với anh!”

Nghiêm Húc Huy gật đầu đồng ý nhưng vấn đề không ngồi im được, kỳ nghỉ chạy đến tìm Tân Thần, về sau còn thuyết phục cô chụp một bộ ảnh quảng cáo, cũng làm dấy lên một cơn phong ba. Bà Lý Hình rất tức giận, tự thêu dệt lên một câu chuyện thay lòng đổi dạ, về sau mỗi lần nhắc đến cũng khiến Tân Địch không biết phải làm thế nào.

“Ôi trời chẳng biết đường nào mà lần nữa, mẹ và Nghiêm Húc Huy chỉ là bạn cùng trường, là bạn bè không thể nào trong sáng hơn nữa. Con chẳng có cảm giác gì với anh ta, đừng kéo con vào với anh ta chứ”.

“Lúc bắt đầu thì ai mà chả là bạn bè trong sáng. Mấy đứa bạn học các con yêu nhau rồi kết hôn thì ít à?”

Tân Địch hiểu, khả năng cô thuyết phục mẹ và mẹ thuyết phục cô thấp như nhau. Hơn nữa cô phát hiện ra, chỉ cần cô không có bạn trai thì mẹ cô vẫn giữ thành kiến, tìm cách giải thích nhanh gọn lẹ về việc con gái bà tài hoa đầy mình, tính cách phóng khoáng mà đến nay vẫn còn độc thân. Cô đành để mặc mẹ mình, dù sao bà cũng chỉ cảm rằm trong nhà, còn bố cô thì cũng vẫn tỏ ra thờ ơ như cô thôi.

Tân Địch không thể nào thỏa mãn yêu cầu của mẹ. Cô yêu mấy lần nhưng chưa bao giờ thực sự toàn tâm toàn ý. Cô tự nhận mình không phải người kén chọn, nhưng cô lại thích bình phẩm cách ăn mặc của người ta một cách hết thuốc chữa, chẳng mấy người qua được cửa thẩm mỹ của cô, cô tự nhận mình không kiêu lời, nhưng cô chẳng hứng thú với vấn đề dân sinh quốc tế, bảo cô tìm chuyện để nói với một anh chàng văn phòng thì chả khác nhau nào lấy mạng cô. Kiểu hẹn hò nhạt như nước ốc ấy khiến cô thấy chẳng thà ở nhà xem đĩa trình diễn thời trang còn hơn.

Cô từng thắc mắc với Tân Thần, “Thú vui yêu đương rốt cuộc là gì”.

Khi ấy Tân Thần học năm thứ hai đại học, có một cậu chàng đẹp trai khác bán theo. Cô chỉ cười, “Có thể khiến em không cô đơn nữa chẳng”.

Cô đơn? Tân Địch thấy từ ấy quá xa lạ với mình. Thực sự cô chưa bao giờ có cảm giác cô đơn: Quan hệ của cô trong trường khá tốt, có bạn tri kỷ là Diệp Tri Thu, có một số lượng lớn thầy cô và bạn bè ngưỡng mộ tài hoa; sao khi đi làm thì bận đến mức chẳng có thời gian đâu mà cô đơn, chỉ hận

thời gian ở một mình quá ít, không thể tĩnh lặng chỉnh lý tư duy thiết kế, nâng cao khả năng hơn nữa.

Nếu yêu đương chỉ để chiếm mất thời gian ít ỏi có hạn của mình, cô nhún vai, quyết định bỏ thôi thì hơn.

Tất nhiên cũng có người đàn ông cô thấy yêu được. Bạn trai cũ A Phong của Tân Địch là một ví dụ tốt. Hai người tình cờ quen nhau trong một buổi triển lãm tranh. A Phong mặc áo sơ mi cách điệu toát lên vẻ nghệ sĩ, có vẻ sạch sẽ vừa phải, ăn mặc theo phong cách cô thích, nói năng cũng rất thú vị.

Nhắc đến nghề nghiệp, A Phong cùng bạn mở một công ty sửa chữa và tân trang ô tô, chẳng dính líu gì đến nghệ thuật, ngoài ra còn đầu tư vào một quán bar tầm tầm, thỉnh thoảng còn lấn sang ca hát, thích mạo hiểm, đang chuyển hứng thú từ du lịch bằng xe tự lái sang trò leo núi kích thích hơn.

Tân Địch trao đổi cách liên lạc với anh rồi sau đó hẹn hò. Họ thích những trường phái nghệ thuật giống nhau, yêu mến những nhóm nhạc, bộ phim, đạo diễn và nhà văn như nhau, Sự đồng điệu về sở thích và tính cách như thế khiến Tân Địch cũng hơi hồ nghi, liệu thật sự đã gặp được đúng người hay chưa?

Nhưng dần dà ở bên nhau mãi rồi, dù rất hợp nhau, nhưng họ lại không thể tìm thấy chút rung động nào. Cứ quen thân nhau từng ngày, có thể vỗ vai nhau kể lể tâm sự, nhưng chẳng thể ôm nhau thân mật chứ đừng nói đến hôn. Chẳng lẽ có thể gọi đó là cảm giác yêu đương ư?

Đáp án của người khác lại không như thế.

Tân Thần cười nói: “Nếu chị không thể nào có cảm giác thân mật về mặt thể xác với anh ấy thì có cố mấy cũng chỉ là làm bạn tâm giao được

Diệp Tri Thu bạn thân cô đang chìm đắm trong yêu đương lại bảo: “Khi tớ ở bên anh ấy, có lúc chẳng cần nói gì, ai làm việc nấy, nhưng thi thoảng quay lại, thấy anh ấy cũng đang nhìn tớ”.

Tân Địch ủ ê thừa nhận, đây không phải là yêu đương – không biết đã xảy ra sai sót ở đâu, thế là cô đã biến người bạn trai ổn nhất thành anh em tốt.

A Phong cũng nghĩ như cô. Họ cùng nhất trí nên lu về làm bạn tốt thì hợp hơn, vả lại còn hẹn nhau nửa đùa nửa thật rằng: Nếu cứ không tìm ra đối tượng phù hợp mà gia đình lại ép kết hôn thì sau ba mươi tuổi, họ sẽ sống cùng nhau.

Lộ Phi âm thầm về lại thành phố để làm việc, và còn nói đã chia tay bạn gái, đang trong tình trạng độc thân. Bà Lý Hình lại bắt đầu phát huy trí tưởng tượng, lúc này lại nhắc đến anh. Tân Địch thấy đau cả đầu.

Cô thần thờ nhìn bản thiết kế trước mắt, một tay xoay bút chì nhanh như gió – đó là động tác theo thói quen của cô. Chiếc bút chì nhỏ xoay nhanh thành hình cách hoa, những người vừa nhìn thấy sẽ khó mà không sửng sờ, còn những người phòng thiết kế Tác Mỹ đã quen, biết lúc này đây tốt nhất là đừng làm phiền cô thì hơn.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều biết điều. Quầy tiếp tân gọi điện đến, báo giám đốc Đới của công ty quảng cáo mang sản phẩm mẫu đã được chỉnh sửa đến, mời giám đốc Tân xét duyệt lần nữa.

Tân Địch rất hối hận vì đã mua việc vào người. Cô phát hiện từ khi mình mang trọng trách giám đốc thiết kế trên đầu, tuy nghe thì oai nhưng bắt buộc phải xử lý những công việc hành chính mỗi lúc một nhiều, mà những việc ấy hầu hết khiến cô thấy chán ghét cùng cực. Nhưng phiền thì phiền, vẫn không đẩy đi đâu được, cô đành ném bút chì xuống phòng khách.

Giám đốc thiết kế khác là A Ken cũng đã ngồi đó, đang nói chuyện phiếm với Đới Duy Phàm. Cô thấy rất ngạc nhiên. A Ken là người lạnh lùng thế mà lại đang trò chuyện rất tâm đắc với Đới Duy Phàm, chẳng lẽ sắc đẹp của anh ta lại có ảnh hưởng tới cả nam lẫn nữ? Thấy cô vào, A Ken nói: “Tôi đã ký tên rồi, xin phép về trước làm việc”.

Sản phẩm mẫu đã sửa xong có vẻ rất ổn. Tân Địch lau bàu: “Mình A Ken ký không được hay sao”, Nhưng cô vẫn chăm chú kiểm tra xong rồi ký tên xác nhận. Thấy cô đứng lên định đi, Đới Duy Phàm vội nói: “Tân Địch, thích ca khúc của Trương Học Hữu không?”.

“Cũng tạm tạm”.

“Vậy tối thứ bảy rảnh không? Đi xem liveshow của anh ta nhé”.

Tân Địch vịn tay vào bàn, tỏ vẻ ngạc nhiên, “Đới Duy Phàm, anh đang muốn hẹn hò với tôi à?”.

Đới Duy Phàm tất nhiên là gật đầu. Mấy hôm nay anh đã suy nghĩ nhiều cả thấy chơi trò trốn – mà – làm – bộ với Tân Địch có lẽ là lãng phí, định mặt dày theo đuổi luôn. Anh đoán Tân Địch không hứng thú gì lắm với Trương Học Hữu, nhưng ở đây không có nhiều liveshow ca nhạc, không kén chọn được nên đành thử xem sao.

Tân Địch nhìn anh vẻ nghi ngờ, rồi khước môi bồng nở một nụ cười khiến Đới Duy Phàm thấy thực sự là có hơi giả hoạt. Anh bắt đầu thấy căng thẳng, không biết trong đầu cô đang nghĩ những gì.

“Xem liveshow thì được, nhưng anh phải nhận lời tối thứ sáu ăn cơm với tôi”

Đới Duy Phàm bắt được vàng, hơi không tin lắm vào vận may của mình, “Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi”.

“Địa điểm do tôi chọn”.

Đới Duy Phàm không có ý kiến gì khác.

Tân Địch về lại phòng thiết kế, A Ken đang chăm chú xem bản thiết kế của cô. Anh ta khoảng bốn mươi tuổi, là một người đàn ông Hồng Kông gầy gò, như thể mọi chất dinh dưỡng trong cơ thể đều dồn về phía bộ não. Tóc rậm bất thường, ăn mặc tinh tế mà đơn giản, giống như những quý tộc thành phố.

“A Ken, sau này nếu anh ở đây, những việc mang tính hành chính như thế không được đẩy hết cho tôi. Rồi có ngày tôi sẽ phát điên lên với chúng mất”.

A Ken bình thản nói bằng thứ tiếng phổ thông pha Hồng Kông. “Tôi đang cho cô cơ hội mà, Sandy. Tiểu Đới quá đẹp trai, lại tỏ rõ ý muốn theo đuổi cô”.

Sandy là tên tiếng Anh mà anh ta tự gán cho Tân Địch. Ở Hồng Kông anh ta cũng được xem là một nhà thiết kế khá nổi tiếng, một năm trước được ông chủ Tác Mỹ là Tăng Thành bỏ ra một số tiền hậu hĩnh để mời về. Lúc mới đến anh ta hiếm khi nói cười, cả phòng thiết kế sợ hết hồn với tên tuổi và bộ mặt nghiêm túc của anh ta. Chỉ thần kinh của Tân Địch là vững vàng không hề tỏ ra nao núng trước khí thế của kẻ khác. Anh ta kiêu ngạo, cô còn kiêu ngạo hơn.

A Ken yêu cầu tất cả phụ nữ phòng thiết kế đều phải có tên tiếng Anh để tiện xưng hô. Ở đây không tập trung nhiều tập đoàn nước ngoài như Bắc Kinh, Thượng Hải, đồng thời chẳng ai có cái tên nước ngoài nào cả, nhưng mọi người đều nghe theo, thậm chí đến các cô gái phòng tài vụ, phòng kinh doanh cũng gọi nhau bằng những cái tên nước ngoài rất kêu như Susan, Mary. Chỉ Tân Địch là phớt lờ, anh ta gọi cô là Sandy, cô đã không khách sao gì mà từ chối trả lời, đồng thời còn không kiêng nể ai mà gọi anh ta là

“Vương Diệu Luân tiên sinh>(1)” Anh ta rất tức tối, nghĩ rằng cô gái mới được phụ trách những nhãn hàng thiết kế quan trọng nhất Tác Mỹ này rất khó đối phó, có lẽ là muốn tạo ra một cuộc đấu nhân sự nổi tiếng trong ngành.

(1) Vương Diệu Luân sinh năm 1917, là người dân tộc Miêu, người Thái Giang – Quý Châu, từng nắm giữ những chức vụ quan trọng ở tỉnh Quý Châu sau khi nước Cộng Hòa Dân Chủ Nhân Dân Trung Hoa thành lập.

Nhưng sau vài lần qua lại, anh ta phát hiện ra Tân Địch không hề có ý định chơi trò chính trị văn phòng, cũng chẳng có hứng thú với quyền lực là một cô gái thẳng thắn đến không thể thẳng thắn hơn. Đến khi xem qua bản thiết kế của cô, anh ta lắc đầu thở dài, nói thẳng:”Sandy, quả đúng thế, cô là người có tài”.

Tân Địch cũng thừa nhận anh chàng Hồng Kông kiêu lời lại ngạo mạn kia thực sự là một nhân tài. Thiết kế của anh ta rất phù hợp với thị trường hơn nữa lại rất nhạy cảm với những một thịnh hành, vận dụng nguyên liệu vải vô cùng thuần thực, đáng để cô học tập.

Hai người cùng tôn trọng nhau, cũng bắt đầu gọi nhau bằng cái tên tiếng Anh coi như hòa giải. Cả hai đều là giám đốc thiết kế, nhưng theo sự sắp xếp của Tăng Thành, phân công công việc rõ ràng, cùng kiểm tra giám sát lẫn nhau, hợp tác cũng khá ăn ý.

Tân Địch nhìn anh ta vẻ nghi ngờ, “A Ken, một năm anh ở đây được mấy ngày? Mà lại biết tên anh ta, còn biết anh ta định theo đuổi tôi, còn hơn cả paparazzi nữa”.

A Ken cười lớn, “Đó là trực giác. Sống bằng nghề thiết kế mà không có trực giác tốt thì nghĩ việc cho xong. Tôi đã xem qua mẫu thiết kế cô vừa

vẽ, Sandy. Nội tâm của cô hình như có một đứa trẻ tinh nghịch, không trưởng thành, đúng là Peter Pan phiên bản nữ”.

Cách nói đó khiến Tân Địch sững sờ. Đương nhiên cô nhớ rằng nhiều năm về trước, Lộ Phi cũng đã hình dung Tân Thần bằng một cách tương tự khiến cô ấn tượng sâu sắc. A Ken xem mẫu thiết kế của cô bằng con mắt nhà nghề, vô cùng dụng tâm và chuyên chú. Nhưng năm đó Lộ Phi mười tám tuổi, tính cách trầm tĩnh, thận trọng trong lời nói, không hề biểu lộ hứng thú với bất kỳ cô gái nào, nếu không phải đã nghiêm túc quan sát Tân Thần thì làm sao rút ra kết luận được.

Cô đành phải thừa nhận về phương diện này, mẹ cô nhạy cảm hơn cô nhiều.

A Ken mở phác họa thiết kế của cô ra, hào hứng chỉ trỏ, “Có một điểm tôi thất rất lạ, Sandy. Người ta khi vẽ thiết kế thường bỏ qua mặt mũi người mẫu, sao lần nào cô cũng chăm chỉ vẽ ra rất rõ mà không thấy chán, hơn nữa hình như luôn chỉ là một cô gái”.

Tân Địch cười đáp: “Đàn ông kỹ tính quá thực sự cũng không tốt đâu A Ken. Sớm muộn gì tôi cũng chẳng còn bí mật nào để nói trước mặt anh nữa rồi. Cô gái này là em họ tôi. Từ nhỏ tôi đã thích vẽ nó, lúc phác thảo cũng bất giác vẽ gương mặt nó”.

Tất nhiên không chỉ khi phác thảo cô mới nghĩ đến Tân Thần. Thực tế thì mỗi khi một tác phẩm ra đời, nhìn những người mẫu của cô ty thử áo, cô đều không cảm lòng được mà tưởng tượng Tân Thần mười sáu, mười bảy tuổi mặc vào sẽ như thế nào. Liên tưởng ấy có lúc rất mĩa mai, vì hướng đi chủ yếu của cô ở Tác Mỹ mấy năm nay càng lúc càng nghiêng về sự chín chắn còn nhân hàng loại hai mà cô chỉ phụ trách thẩm định mới thuộc dòng thời trang trẻ.

“Cô gái trong tranh đúng là đẹp đến mức như thật ấy, lúc nào giới thiệu cho tôi nhé?”

“Anh gặp rồi mà. Lần trước lúc chúng ta cùng đi ăn cơm, tôi chỉ anh thấy, bàn bên cạnh chính là em họ tôi với bạn trai nó đấy”.

Hai tháng trước, Tân Định dẫn A Ken đi ăn những món đặc sản ở đây, đúng lúc gặp Tân Thần và Phùng Dĩ An đi ăn với nhau, đôi bên cùng gật đầu xem như chào hỏi. A Ken đã thấy người đẹp nhiều thành quen, thấy Tân Thần cũng không tỏ ra ngạc nhiên, chỉ nói Tân Định để em họ mình mặc đơn giản tùy nghi thể này mà rường, đúng là không xứng với danh hiệu nhà thiết kế của mình.

Ăn được một lúc thì hai người bàn kia hình như tranh cãi chuyện gì đó. Tân Định liếc nhìn, chỉ thấy Phùng Dĩ An vốn nho nhã lịch thiệp tỏ ra rất kích động, trán hấn gân xanh, tuy cố gắng kìm nén giọng nói nhưng cũng có thể nghe ra vẻ giận giữ. Tân Thần trái lại vẫn giữ vẻ bình thản, luôn nhẹ nhàng nói chuyện. Cuối cùng người tức giận đùng đùng bỏ đi lại là Phùng Dĩ An. Tân Thần chỉ cười khổ sở, nhìn theo anh ta bỏ đi với vẻ suy nghĩ lung lăm, sau đó cúi đầu tiếp tục uống canh, so với kiểu trước đây nếu không vừa lòng bạn trai, cô sẽ sầm mặt bỏ đi ngay thì quả là như hai người khác hẳn nhau.

Tân Định đến đó ngồi, định an ủi Tân Thần. Nhưng Tân Thần chỉ cười cười, tỏ vẻ thản nhiên, bảo rằng: “Không sao, chỉ là cãi nhau thôi mà, Định Tử chị quay lại với bạn đi”. Cô vẫy tay gọi phục vụ đến thanh toán rồi nhún vai, “Đàn ông không phong độ thật đáng sợ”.

Còn cô thì lại vô cùng phong độ, nhưng kiến Tân Định cảm thấy quá xa lạ. Và khi cô về lại bàn mình, A Ken cười cười nói: “Sandy, em họ cô xem ra còn chín chắn hơn cả cô”. Cô chỉ còn nước im lặng thừa nhận.

Dùng cơm với A Ken xong, Tân Địch vẫn có vẻ không yên nên mới đến nhà Tân Thần. Tân Thần vẫn ngồi trước máy tính chỉnh sửa ảnh, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Tân Địch hỏi cô: “Tại sao anh ta cãi nhau với em?”.

Tân Thần cau mày nhớ lại vẻ nghi ngại, có phần bất đắc dĩ: “Đạo gần đây anh ấy thường xuyên như vậy, toàn chuyện vặt vãnh, cứ nói mãi rồi nói mãi”. Em quan tâm thì anh ấy cứ nhắc lại suốt, còn không quan tâm thì anh ấy lại chỉ trích em lạnh nhạt”.

Tân Địch nhận ra mình đã hỏi sai vấn đề, thực ra cái cô thật sự biết là tại sao Tân Thần lại nhẫn nhịn anh ta như thế. Với cô, Phùng Dĩ An không có ma lực đáng để Tân Thần chịu đựng, mà Tân Thần xưa nay cũng không phải là một cô gái chịu nhẫn nhịn, “Cứ thế này mãi thì không bình thường tí nào, chẳng lẽ cứ để mặc anh ta thế à?”.

“Vài hôm nữa anh ấy lại tìm đến nơi xin lỗi, tặng hoa rồi nịnh nọt, em cũng lại bỏ qua ấy mà”.

“Này, chắc em không xem chuyện này là sở thích tao nhã của em đấy chứ? Anh chàng ấy chẳng chừng chạc tí nào, năm nay bao tuổi rồi mà còn chơi trò này?”.

“Em thấy mệt từ lâu rồi. Nếu không vì sợ bác giận thì em đã chia tay rồi”.

Tân Địch chỉ muốn thổ huyết, “Không nhìn ra là em sợ bố chị đến thế. Bố chị cũng không đến nổi ép em yêu đương kết hôn với anh chàng ấu trĩ kia chứ”

“Cũng không hẳn là ấu trĩ, có điều...”. Tân Thần ngẫm nghĩ rồi bỏ cuộc, “Thôi có trời mới biết chu kỳ cảm xúc của bọn đàn ông là cái quái gì”.

Mấy hôm sau, Tân Thần đã chia tay Phùng Dĩ An. Cho dù là Phùng Dĩ An đề nghị nhưng Tân Địch cũng thấy thở phào hộ cô em mình. Cô thực sự nghĩ rằng việc họ ở bên nhau lúc nào cũng khiến cô thấy kỳ lạ mà không nói rõ được.

A Ken cúi xuống xem lại mẫu thiết kế, sau đó nói, “Họ chỉ có nét mặt giống nhau. Hôm ấy em họ cô lạnh lùng đến đáng sợ, là dạng có thể khiến đàn ông suy sụp. Tôi thương cho bạn trai cô ấy”.

“Nó trưởng thành rồi. Con người tôi vẽ mãi mãi là dáng vẻ nó lúc mười lăm tuổi

“Vậy cô không nói sai tí nào – nội tâm cô đang giúp cô ấy chống lại sự trưởng thành”.

“Chống lại mà được à? Thời gian như lũ cuốn trôi tất cả” Tân Địch nghĩ, “Mấy hôm nay đúng là kỳ lạ, dường như luôn nói về chủ đề này với mọi người.

“Một số người được trời ưu đãi, ví dụ Vivienne Westwood(1), sáu mươi rồi còn có thể búng tay khuấy động thế giới.” Đừng nói với tôi là cô không thích bà ta nhé”.

(1)Vivienne Westwood: Nhà thiết kế thời trang người Anh, bà nổi tiếng với mái tóc đỏ và phong cách thiết kế độc đáo.

Tân Địch gật đầu. Thực sự cô rất thích bà ta, tuy thiết kế của cô không phải phong cách đó. “Như bà ta thì phải có một niềm tin kiên định, không thỏa hiệp mấy chục năm như một. Tôi không làm được. Bây giờ tôi đã ý thức được hơn bất kỳ lúc nào rằng, bản thân đã dần thỏa hiệp trong vô thức rồi”.

“Too fast to live, too young to die” – tên cửa hàng thời kỳ đầu của Vivienne Westwood (1). Cuộc đời ngắn ngủi, sống càng khổ nhiều. Thay

đổi không phải là điều khiến con người đau buồn. So với em họ cô, cho dù bây giờ đã thành một cô gái thành phố lạnh lùng, chí ít trong lòng cô mãi mãi vẫn là thể tổng hợp của thiếu nữ và trẻ con, mãi mãi là nguồn cảm hứng của cô, tốt biết bao”.

“A Ken, làm giám đốc thiết kế thật lãng phí tài năng của anh, anh nên kiêm nhiệm thêm nghề phân tích tâm lý, làm tư vấn tâm lý đi”. Tân Địch không quan tâm lắm khi người khác phân tích sở thích nho nhỏ đó của mình, hơn nữa còn thừa nhận anh ta nói cũng có lý.

“Lúc cô phủ định thiết kế của tôi thì chẳng bao giờ mềm mỏng, nhưng muốn phủ định mẫu thiết kế độc đáo thế này, tôi sẽ có cảm giác tội lỗi, có điều...”

“Quên đi, đừng nói lý do của anh với tôi. Những cái đó tôi còn quen thuộc hơn anh: Chúng ta bắt buộc phải suy nghĩ đến mọi người, bắt buộc phải gần gũi thị trường, bắt buộc phải duy trì sự thống nhất trong phong cách, ”

Đúng không? Những mẫu này là cảm hứng cá nhân của tôi, không phải mang ra để anh che bai. Những mẫu mang ra để thẩm định sẽ báo thù vị hơn nhiều”.

“Cô gái thông minh”, A Ken cười tán thành, “Thật hy vọng tổng giám đốc Tăng có thể chò cô chút không gian để phát huy hơn!”.

Tân Địch nghiêng đầu nhìn bản thiết kế , “Không đâu. Châm ngôn của sếp có cần tôi lập lại cho anh nghe không? ‘Thời trang chỉ là âm mưu của những chuyên gia để móc ví tiền người tiêu dùng một cách ăn ý với nhau’. Tôi đoán thiết kế kiểu gì cũng không lay chuyển được sếp đâu”.

“Sếp nói đúng. Cũng chỉ có người vững vàng như sếp mới không bị lay động bởi những trào lưu quá nhiều và quá loạn như bây giờ, là sách

lược kinh doanh đấy. Có điều tôi vẫn cảm thấy tiếc nuối, một mẫu thiết kế đẹp như vậy vì có thể tồn tại trên giấy”.

Tân Địch chỉ cười không nói. Cô có rất nhiều suy nghĩ về tiền đồ và thiết kế của mình, không định tiếp tục thảo luận về vấn đề đó với đồng nghiệp nữa.

A Ken lấy túi xách của anh ra để chuẩn bị về nhà, “Cứ yêu một lần đi, San dy. Thiết kế không phải là tất cả của cuộc sống. Tiểu Đới được lắm đấy”.

Tân Địch cứ cười suốt, “Mùa hạ chưa qua mà mầm xuân của anh đã muốn trỗi dậy rồi. Đừng kéo tôi vào chứ”.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nụ Hôn Đầu

Không đợi anh nói gì, cô đột ngột ôm chầm lấy anh, kiễng chân lên chạm vào môi anh một cái, sau đó buông ra, “Không thừa nhận cũng chả sao, dù gì nụ hôn đầu của anh cũng thuộc về em rồi”.

Tân Địch đến bên cửa sổ, nhìn bầu trời âm u bên ngoài. Những tầng mây dày đặc màu xám xịt đang đè nặng, đứng trong căn phòng hơi lạnh bao phủ, cũng có thể cảm nhận được sự bức bối nặng nề của thời tiết. Cô không kìm được lại nhớ đến mùa hè năm ấy. Nói ra thì, tình cảm yêu mến giữa Tân Thần và Lộ Phi không chỉ là chút rung động tuổi dậy thì đơn giản như cô vẫn nghĩ.

Lúc ấy, di động cô bỗng reo vang, Lộ Phi gọi đến. Anh bình thản hỏi: “Tiểu Địch, buổi tối có bận gì không? Nếu rảnh thì uống chút rượu với anh đi”.

Tân Địch nhận lời. Hai người hẹn thời gian rồi cúp máy. Lộ Phi là bạn cô, hai người đã quen nhau hơn hai mươi năm, nhưng cô cảm thấy lần này Lộ Phi quay lại có vẻ trở nên xa lạ. Trước kia anh luôn trầm tĩnh, không dễ để lộ cảm xúc, gần đây cô lại dễ dàng cảm nhận được vẻ hoang mang và bất lực được che dấu dưới sự bình thản của anh.

Còn khi ấy Lộ Phi đang đứng một mình trước khung cửa sổ trong văn phòng, đôi mắt nhìn ra xa. Anh ra khỏi nhà Tân Thần là đến ngay văn phòng, nhưng lại chẳng có tâm trí nào để xử lý công việc, mà cứ chìm đắm vào trong ký ức của mùa hè năm ấy.

Bảy năm trước Lộ Phi đi Mỹ học thạc sĩ, tốt nghiệp rồi bắt đầu làm việc cho một công ty đầu tư liên doanh của tư nhân ở Mỹ. Công ty này cách làm việc rất khiêm nhường, quản lý quỹ đầu tư cá nhân hơn mười con số và rải rác khắp thế giới, quy mô và phạm vi đầu tư ở Trung Quốc cũng rất lớn. Anh làm việc ở Mỹ một năm, ba năm trước đã xin về nước, nhậm chức ở văn phòng đại diện Trung Quốc đặt ở Bắc Kinh của công ty. Lần này anh về lại thành phố cũ, tất nhiên vì lý do cá nhân, đồng thời cũng phối hợp với công ty, tham gia thực hiện dự án khai thác của tập đoàn Hạo Thiên

Văn phòng của anh nằm trong tòa nhà văn phòng do tập đoàn Hạo Thiên thuê ở ngay trung tâm thành phố. Từ tầng bốn mươi có thể phóng tầm mắt đi rất xa, khu nhà Tân Thần sống cũng nằm trong phạm vi anh nhìn thấy, song những tòa chung cư xám xịt ấy dày đặc đến độ anh không thể nhìn rõ.

Dự án anh tham gia sắp sửa san bằng nơi ấy rồi xây mới một trung tâm mua sắm phần hoa, còn cô gái cố chấp lưu lại vết tích trong quãng thời gian thanh xuân của anh, dường như không hề quan tâm đến việc xóa nhòa mọi ký ức ngày cũ bằng phương thức này.

Mùa hè năm Lộ Phi và Tân Thần quen nhau lần đầu đã qua, anh bắt đầu sống cuộc sống đại học hoàn toàn mới mẻ, Tân Địch lên lớp mười hai và Tân Thần lớp chín nên họ đều thấy ngạt thở vì mệt. Ba người liên lạc với nhau cũng không nhiều nhận gì cho lắm.

Tân Thần không ham học, nhưng cô biết không lên được trường trung học trọng điểm thì lại phải phiền đến bác, nên vẫn ngoan ngoãn lên lớp, ôn tập, làm những đề trắc nghiệm dù làm mãi cũng không hết được.

Tân Khai Vũ vẫn thi thoảng đi làm ăn, yêu đương, cuộc sống vô cùng phong phú, có lúc nhắc con gái đừng ngủ quá muộn, thi cử không quan trọng lắm. Tân Thần chỉ buồn cười. Cũng chỉ có cô số tốt, có người cha

không yêu cầu gì, nhưng lại có một ông bác yêu cầu cao, không thể phụ lòng, lại còn có Lộ Phi, cô cũng không muốn khiến anh thất vọng.

Kỳ nghỉ đông, Lộ Phi đến ôn tập cho Tân Địch và Tân Thần như đã hẹn, xem thành tích của Tân Thần, anh hài lòng gật gù, “Khá lắm, tiếp tục cố gắng!”.

Nhà Tân Địch có cảm máy sưởi. Tường căn nhà kiểu cũ dày dặn, khung cửa sổ hẹp nên khá ấm áp. Những ngọn gió lạnh như cắt của thành phố đã bị chặn đứng ở ngoài kia.

Lộ Phi lần lượt giảng giải trọng điểm của toán, lý, hóa cho hai chị em, phân đề bài cho họ làm rồi kiểm tra từ vựng tiếng Anh, còn mang đến một bộ cờ tướng quốc tế, lúc rảnh rỗi dạy hai chị em chơi để thư giãn. Nhưng Tân Địch hoàn toàn không hứng thú với trò chơi này, còn Tân Thần lại học rất nhanh, có lúc còn chơi cờ với anh, tất nhiên sẽ nũng nịu, sẽ bày trò như đi lại cờ hoặc len lén di chuyển quân cờ...

Hôm ấy tuyết rơi hơn nửa ngày. Bà Lý Hinh tan sở về nhà, vừa khéo nhìn thấy dưới gốc hợp hoan trong sân, Tân Thần đang vốc một nắm tuyết nghịch ngợm thử nhét vào trong cổ áo Lộ Phi. Lộ Phi chỉ tránh né, đồng thời cười khoan dung, nắm lấy bàn tay đỏ ửng của cô, “Đừng chơi nữa, cẩn thận cảm lạnh”.

Sắc mặt bà Lý Hinh đột ngột sa sầm. Tân Thần ngược lên thấy thế bèn thu lại nụ cười. Lộ Phi cũng có vẻ ngỡ ngàng ngừng, buông tay Tân Thần ra, chào hỏi bà rồi về trước. Tân Thần và bà Lý Hinh cùng vào nhà, Tân Địch vẫn đang chăm chú vẽ vờ, hoàn toàn không hay biết chuyện bên ngoài.

Bà Lý Hinh không thể than thầm cho sự ngây thơ của con gái. Nói công bằng thì bà không hám danh hám lợi quá mức, không đến nỗi hy vọng con gái mới chưa đầy mười tám tuổi đã có gì đó với Lộ Phi. Nhưng Lộ Phi quá xuất sắc, từ nhỏ đã chứng chạc, thành tích ưu tú, vượt trội so với đám

trẻ có gia cảnh khá giả khác, lại hòa hợp với Tân Địch, người làm mẹ như bà không thể không nhem nhóm chút hy vọng.

Nếu Tân Khai Vũ cũng như những kẻ phá gia chi tử khác, vừa phóng túng lại vừa biết mình đui lý; nếu Tân Thần cũng giống như những đứa trẻ không mẹ khác, có vẻ đáng thương u buồn hoặc sợ hãi khúm núm, thì bà Lý Hình có thể tha thứ cho chú em chồng tuy phiền phức nhưng rất đẹp trai kia, cũng sẽ thương xót Tân Thần hơn một chút.

Tiếc là Tân Khai Vũ tệ hại một cách quá thẳng thừng, còn Tân Thần lại thừa hưởng điếm đó của ông, luôn ăn mặc xinh đẹp thời trang, tính cách phóng khoáng hoạt bát. Hai cha con sống rất thẳng thắn và tự do, thực sự không thể khiến người ta phải thương hại đồng cảm cho được.

Trong mắt bà Lý Hình, cô bé Tân Thần thiếu quản giáo, quá hoang dã, quá bướng bỉnh, trong ánh mắt chứa quá nhiều thứ phức tạp. So sánh ra thì Tân Địch con gái bà lại quá ngây thơ, chẳng chút nhanh nhẹn.

Khi phát hiện ra Lộ Phi đột nhiên thân mật với Tân Thần, sự ác cảm mơ hồ của bà càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Tân Thần dù hoạt bát nhưng cũng rất nhạy cảm. Về sau cô luôn viện đủ lý do để ít phải lui tới nhà bác.

Tân Địch tham gia kỳ thi liên thông về mỹ thuật được tiến hành sớm, và đạt được nhiều thành tích xuất sắc. Tiếp đó là thành tích tốt nghiệp của hai chị em đều đạt khá, khiến Tân Khai Minh mừng rỡ vượt quá mong đợi, luôn miệng nói “song hỷ lâm môn”.

Mùa hè năm đó, bà Lý Hình xin nghỉ phép, đưa con gái về quê thăm họ hàng. Còn Tân Khai Vũ chạy suốt từ nam ra bắc. Lúc ông không ở nhà, Lộ Phi thường xuyên đến nhà Tân Thần: Giục cô làm bài tập, đưa cô đi xem phim, uống nước ngọt, mua kem ống chocolate cho cô ăn, chơi cờ và trò chuyện cùng cô.

Cũng đúng vào mùa hè ấy, lần đầu tiên Tân Thần đã hôn Lộ Phi.

Hai người xem phim xong rồi về nhà. Đêm mùa hạ trời vẫn rất oi bức. Trên phố đầy người đang thong thả dạo bộ hóng mát. Mà bước chân Tân Thần thì càng uể oải lười biếng hơn.

Đã đến dưới tòa nhà của Tân Thần, cô bỗng hỏi Lộ Phi: “Nghe nói trong trường đại học rất nhiều người đã yêu đương rồi. Anh có bạn gái chưa?”.

Lộ Phi lắc đầu. Câu hỏi ấy khiến anh ngượng ngập.

“Vậy anh hôn con gái chưa?”.

Lộ Phi càng tỏ ra thiếu tự nhiên. Bộ phim vừa xem có cảnh hôn nhau, trong bóng tối anh bất giác nghiêng sang nhìn, Tân Thần đang rất tập trung, dường như không hề thấy thẹn thùng. Bây giờ đối diện với ánh mắt dò hỏi của cô, anh đành nói thật, “Anh không có bạn gái, không thể tùy tiện hôn cô gái nào hết”.

Tân Thần có vẻ ngĩ ngợ, “Có một anh chàng học lớp mười một theo đuổi em, muốn em làm bạn gái anh ta”.

Lộ Phi sững sờ, nhưng nghĩ lại thì không có gì đáng phải ngạc nhiên. Anh cũng đã từng học cấp ba nên biết rõ, cho dù là lớp trọng điểm trong một trường trung học trọng điểm, gánh nặng học hành đè lên vai, thầy cô giáo quản rất nghiêm nhặt nhưng vẫn không thể ngăn cản những rung động đầu đời của các cô cậu học sinh, yêu mến nhau lén lút, cũng xem như một cách giải tỏa stress trong cuộc sống.

“Em có thích cậu ta không?”. Anh đành nuốt bài giảng “học sinh cần xem trọng việc học hành” vào bụng, hỏi cô.

“Anh ta cũng không đến nỗi đáng ghét, cũng không có mụn, nhìn có vẻ rất sạch sẽ, mà còn là quán quân chạy một trăm mét của trường nữa”.

Lộ Phi thầm than trong bụng, quả nhiên là trẻ con, yêu cầu bạn trai chỉ có thế. Anh vừa khinh bỉ mình vừa không nhịn được hỏi: “Em định làm bạn gái cậu ta à?”.

Cô bé trong mắt a bỗng đứng lại, quay đầu nhìn anh, “Trừ phi anh không thừa nhận em là bạn gái của anh”.

Tân Thần đã ngoảnh đầu nhìn Lộ Phi, ánh mắt sáng tựa sao trời, cộng thêm nụ cười nghịch ngợm thản nhiên như thế. Thế nhưng, thừa nhận một cô bé mười lăm tuổi là bạn gái hình như đã vi phạm lý trí của Lộ Phi. Lần đầu tiên anh há miệng cứng lưỡi không nói được gì trước mặt cô.

Nhưng không đợi anh nói gì, cô bỗng ôm chầm lấy anh, kiễng chân lên chạm nhẹ vào môi anh một cái rồi buông ra, “Không thừa nhận cũng chẳng sao, dù gì nụ hôn đầu của anh cũng thuộc về em rồi”.

Tân Thần không đợi anh phản ứng đã chạy một mạch lên tầng năm vào nhà. Tân Khai Vũ cũng về sớm một cách hiem hoi, đưa dưa hấu đã được làm lạnh cho con gái, “Thần Tử, ai đang theo đuổi con à? Chạy gì mà mồ hôi mồ kê đầy đầu thế kia”.

Cô không trả lời, đón lấy dưa rồi gặm một miếng thật lớn, thế nhưng trên môi vẫn lưu lại cảm giác tiếp xúc đôi môi ấy - ấm áp, mềm mại, thân mật... Tóm lại là không phải vị của dưa hấu.

Đó cũng là nụ hôn đầu của Tân Thần.

Khi Lộ Phi ngồi một mình trong văn phòng ở tòa nhà hai mươi chín tầng nằm ngay khu trung tâm thành phố và nhớ lại nụ hôn ấy, Tân Thần đã thu dọn bàn cờ, để ký ức của mình cũng dừng lại ở cùng một chỗ.

Đó là những ngày tháng ảm áp nhất trong ký ức của cả hai. Tân Thần biết rõ, quãng thời gian ấy không chỉ có ý nghĩa với một mình cô, mà cho dù là Lộ Phi sau này đã đi học ở Mỹ, mở mang tầm nhìn, cũng trân trọng những phút giây ở bên nhau khi ấy, nếu không thì đã không nhìn cô vẫn bằng ánh mắt dịu dàng như hiện giờ.

Chính vì đã có một quãng thời gian trong sáng hạnh phúc như thế, mà Tân Thần mới tha thứ và để mình thỉnh thoảng đắm chìm vào dĩ vãng.

Ngoài kia sắc trời đã tối dần. Tân Thần cất bộ cờ tướng vào lại một góc trong tủ quần áo. Cô không định chìm đắm mãi trong ký ức cũ. Thế nhưng khi còn là thiếu nữ, dường như cô luôn đầy tràn sức sống và dũng khí, cũng có cả tình yêu. Cô chỉ cho phép mình khi không còn sức lực để tiếp tục sống, thì tìm lại chút hơi ấm nơi ký ức cũ và mượn chút sức mạnh của quá khứ

Tân Thần quay về phòng làm việc của mình, mở file ảnh gốc trong album mà cô lấy từ chỗ Đới Duy Phàm ra, bắt đầu sửa đường nét, làn da trong những tấm ảnh. Tất nhiên nó không đơn giản như những người có sở thích bình thường khác thích dùng phần mềm để chỉnh sửa bản thân mình đẹp lên, có điều cũng là một chuyện khá kỳ diệu, thực ra có thể xem như là một việc làm để rèn luyện tay nghề.

Cô bắt đầu từ nghề tự do, thường xuyên xử lý hình ảnh cho những công ty chuyên chụp ảnh cưới. Tuy tiền công không phải là nhiều lắm nhưng thu nhập cũng ổn định, hơn nữa cô đã thành thục từ lâu, không quá mất nhiều công sức. Về sau những công ty lớn hơn cũng bắt đầu tìm cô hợp tác không định kỳ.

Những album quảng cáo thường yêu cầu cao hơn so với chỉ xử lý hình ảnh người mẫu thông thường. Cô phải thêm bớt, điều chỉnh độ trong suốt, xóa mụn, sẹo và những nếp nhăn li ti, sửa thành một làn da mịn màng gần với thực tế nhất. Khi làm những việc này, cô không cần dùng đến đầu óc,

nên hoàn toàn lý giải được câu chuyện cười về cậu chàng trong công ty đã photoshop quá tay, xóa cả rốn của người ta đi mất.

Đang lúc chuyên tâm làm việc thì chiếc laptop khác đã nhảy lên tín hiệu tin nhắn QQ. Cô cài QQ chỉ để thuận tiện cho công việc, bình thường cứ treo đó, hiếm khi trò chuyện với ai, mở ra xem thì thấy là Bruce, bạn trên mạng của cô. Cậu ta hiện đang ở Mỹ, học ở phân hiệu Berkeley trường đại học California. Ba năm trước, hai người đồng hành trong chuyến đi Tân Lĩnh suýt nữa khiến cô mất mạng, về sau họ trở thành bạn thân, thường xuyên kể lể những cảm xúc của nhau khi đi du lịch ở khắp nơi.

“Hợp Hoan, có đó không?”.

Hợp Hoan là nickname của cô. Trên QQ và diễn đàn du lịch cô đều dùng tên này. Tất nhiên sẽ có người đùa bỡn rằng cái tên này rất dễ khiến người khác liên tưởng không hay, cô chỉ nhún vai mà không quan tâm. Cái cô thích là gốc cây to lớn mọc trong sân nhà Tân Địch. Những chiếc lá như lông vũ đến đêm là lặng lẽ khép lại. Vào tháng sáu, tháng bảy hàng năm, những cánh hoa hai màu đỏ trắng đan xen nở khắp cây như một giấc mộng. Mùi hương thoang thoảng ẩn hiện lúc nào cũng bay vào những liên tưởng và ký ức của cô về mùa hè ở thành phố này.

Và Bruce ngay từ năm mười lăm tuổi đã theo gia đình di cư sang Canada, mười tám tuổi học đại học ở Mỹ cũng từng giải thích tên cậu ta, “Tôi họ Lâm, người nước ngoài nghe Bruce Lin và Bruce Lee cũng gần giống nhau, oai lắm (1)”.

Vương Gia Vệ: (17/7/1958 - nay) là đạo diễn, biên kịch, nhà sản xuất nổi tiếng của điện ảnh Hồng Kông từ thập niên 1990 đến nay, từng đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất Liên hoan phim Cannes 1997.

“Tôi đây. Cậu ngủ quá muộn hay là dậy quá sớm mà lại lên mạng giờ này thế?”.

“Trường dạ mạn mạn, vô tâm thụ miên(2)”. Bruce nhỏ hơn cô ba tuổi, để chứng minh mình chưa quên mất tiếng Trung, cậu ta rất thích dùng thành ngữ và thơ thần.

“Tôi đang làm việc, lát nữa nói chuyện sau”.

“Haizz, khoan đã, bớt chút thời gian cho người tha hương này tí tình thương đồng bào được không, hỏi xem tôi đang làm gì bây giờ”.

“Còn phải hỏi à, cậu đang rảnh quá nên phát cuồng”.

“Bây giờ tôi đang ở cùng một thành phố với chị, vừa đến chiều nay. Tôi muốn gặp chị”.

Tân Thần sửng sờ. Khi hai người ngồi trò chuyện trên đỉnh Thái Bạch của Tần Lĩnh, Bruce thực sự đã nói rằng, trước năm mười lăm tuổi cậu ta sống ở đây, còn kể ra những con đường cậu ta từng ở, trường từng học, nơi cậu thường lui tới chơi trò chơi điện tử, và những quán nhỏ ăn mì thịt bò, để chứng minh mình không nói dối. Về sau cũng nhắc rằng cậu ta định sẽ trở về thăm họ hàng vào lúc thích hợp, đồng thời thăm cả “người bạn tai ương” đã từng đồng sinh cộng tử là cô.

“Hôm nay tôi đã ra ngoài một lần rồi. Với những cô nàng thực nữ suốt ngày ở nhà như tôi, một ngày ra ngoài hai lần là rất quá đáng”. Cô gõ chữ đùa cợt, “Hẹn sáng sớm ngày mai nhé. Nói trước là thích ăn gì đi, tôi mời”.

“Chị biển đi! Hôm nay, tôi bị họ hàng cho ăn đến độ không chịu nổi rồi đây, không muốn ăn gì hết. Buổi tối chúng ta đi uống rượu. Đã hứa rồi mà, phải tìm một chỗ uống một trận say sưa mới được. Không được nuốt lời! Tân Thần nghĩ, hôm nay ra ngoài buông thả một tí cũng không phải là ý xấu, nếu không đến khi đêm thâu tĩnh lặng, e rằng sẽ không điều khiển nổi hời ức để nó lại trở thành bóng đè. Cô nhận lời, hẹn thời gian và địa điểm với Bruce.

Buổi tối ngày thường mà quán bar nổi tiếng thành phố này đông người đến độ Bruce phải tròn mắt kinh ngạc. Tiếng người huyên náo, lại thêm âm nhạc cuồng nhiệt mạnh mẽ, màng nhĩ cũng muốn rung lên. Khó khăn lắm họ mới tìm được chỗ ngồi ở dãy ghế chân cao trước quầy bar, gọi bia để uống.

Tân Thần hờ hững quay lại, nhìn thấy Phùng Dĩ An bạn trai cũ đang cùng một cô gái ngồi uống rượu ở bàn gần đó, mà cô gái kia cho dù trang điểm rất đậm cũng có thể nhận ra là không phải cô gái mà lần trước Phùng Dĩ An cố ý giới thiệu với cô. Cô lập tức quay đi nơi khác, không định chào hỏi, nhưng anh ta đã phát hiện ra cô, đứng lên bước lại gần, vẻ mặt lạnh lùng và hỏi: “Tiểu Thần, không giới thiệu với tôi à?”.

Cô đành giới thiệu ngắn gọn, “Phùng Dĩ An, Bruce”.

Bruce đứng lên, đưa tay ra vẻ thân thiện. Phùng Dĩ An không nhìn cậu ta mà chỉ bắt tay qua loa rồi quay người định bỏ đi, song anh ta bỗng dừng lại, kề sát tai Tân Thần nói với vẻ giễu cợt: “Nói vậy thì, cô đã tìm ra người mới để xua đuổi cô đơn rồi à?”.

Lần trước gặp mặt nhau, anh ta giới thiệu bạn gái mới với cô, vẫn vô cùng khách sáo. Cô không hiểu về thiếu hòa nhã của anh ta hiện giờ, đành cho là đã uống nhiều rồi nên tránh đi, phớt lờ sự khiêu khích đó. Bruce đưa tay giữ lấy Tân Thần, đồng thời hỏi: “Có chuyện gì hả?”.

Cũng may Phùng Dĩ An không định làm gì quá đáng, chỉ trừng mắt với cô một cái rồi bỏ đi. Bruce thấy sắc mặt Tân Thần kém vui thì nói: “Ồn ào quá, tôi ngạt thở mất, tim cũng không chịu nổi nữa rồi. Chúng ta ra ngoài thôi”. Cô gật đầu đồng ý ngay.

Đứng bên ngoài, Bruce làm ra vẻ như vừa sống lại, tham lam hít thở không khí tươi mát, “Tôi đúng là đồ nhà quê từ nước ngoài về, không chịu nổi ồn ào thế này”.

Tân Thần cười giễu, “Không phải chứ, bà già như tôi còn chẳng sao cả”.

“Tôi nghiệp mọt sách như tôi, trước kia ở Vancouver, nhà quản nghiêm lắm, chỉ được thấy học sinh trung học trong homeparty nhân lúc người lớn vắng nhà mới điên cuồng như thế. Lớn đ tuổi để mua rượu rồi thì mọi người chẳng ai thèm điên nữa, đều thích yên tĩnh một tí”.

Năm nay cậu ta hai mươi hai tuổi, mặc áo pull trắng cổ chữ V và quần yếm, mái tóc đánh rối, dáng người cao lớn, gương mặt đẹp trai phảng phất nụ cười nghịch ngợm, nào giống mọt sách đâu?

Tân Thần không thường xuyên đi bar, nhưng lần nào đi cũng không để tâm lắm đến sự ồn ào trong đó, trái lại cảm thấy sự huyền ảo thích hợp cho đám người đây tâm sự uống rượu và chơi bời đến cạn hứng, căn bản không cần động não để đối đáp với người khác. Bây giờ thấy vẫn còn sớm, cô ngẫm nghĩ rồi bảo, “Hay đến nơi khác? Bầu Trời Xanh. Nghe nói do người nước ngoài mở, người nước ngoài ở đây đến đó rất nhiều, hình như có vẻ yên tĩnh hơn ở đây”.

“Chị đừng xem tôi là người nước ngoài chứ. Hơn nữa ngày nào tôi cũng thấy họ rồi, không hứng về đây gặp lại đâu”.

“Ôi, cậu khó chiều thật đấy, thiếu gia ạ! Thế này đi, đến quán bar bạn của chị họ tôi mở, tên Forever. Bên đó là nơi chỉ uống rượu và trò chuyện, có điều rất hiếm người nhỏ tuổi như cậu đến đó”.

“Không được kỳ thị tuổi tác của tôi, Hợp Hoan. Tôi chỉ nhỏ hơn chị hai tuổi hơn một tí thôi mà”. Bruce nắm tay cô và nhìn chăm chăm, tỏ vẻ không chịu khuất phục, nói một cách rất ra ngô ra khoai, “Từ sau khi chị từ chối tôi, tôi ngày nào cũng tiều tụy u buồn, tuổi thanh xuân trôi qua. Những tháng ngày dần xa ấy như thể cách qua một tấm kính phủ đầy bụi, nhìn thấy mà không nắm bắt được”.

“Xin cậu đấy, đừng có xem phim của Vương Gia Vệ[1] nữa”. Tân Thần rút tay lại, làm ra vẻ nôn ọe một cách không khách sáo.

Bruce cười lớn, “Tại sao? Những Hoa kiều da vàng không hiểu tiếng Trung cũng chẳng còn cách nào khác, thông thường các cô em hiểu tiếng Trung rất thích trò này”.

“Vì tôi đã không còn là các cô em lâu lắm rồi”.

Bruce cười khoái chí, “Mấy năm trước vừa đến Vancouver thật nhớ mọi thứ ở nước mình. Gặp phim Trung Quốc chiếu rạp là mẹ tôi dẫn tôi và em gái đi xem ngay. Chị vừa nói đến các cô em là tôi nhớ ngay đến ngay một bộ phim hà

Tân Thần biết cậu ta nói gì nên cũng không nhịn được cười. Bruce nhìn cô vẻ tán thưởng, “Tôi đã nói với chị không chỉ một lần rồi nhỉ? Không được, hôm nay phải nói lại lần nữa, chị đẹp thật!”.

Tân Thần mặc áo lụa vàng gừng không tay, quần ống đứng màu đen và giày sandal màu vàng kim, eo lưng thắt một chiếc khăn choàng ba góc nhiều màu thật to, nhìn như một chiếc váy ngắn, vì đi bar nên đã trang điểm hơi rục rờ một chút, nhũ mắt lấp lánh, nổi bật vô cùng. Khi người khác khen cô đẹp, cô luôn thẳng thắn, cười nói: “Cm ơn”.

Hai quán bar không xa nhau lắm, họ quyết định đi bộ đến đó. Đoạn này có rất nhiều khu nhà Tô giới cổ, Bruce học về thiết kế kiến trúc nên ngắm nghía rất chăm chú. “Tôi thường lên mục nhiếp ảnh của diễn đàn du ngoại kia. Cảm giác ngắm tận mắt và nhìn ảnh người khác chụp quả khác nhau. Trước kia lúc ở đây vẫn còn nhỏ quá, không cảm nhận được gì, hôm khác phải đi ban ngày để ngắm thật kỹ mới được”.

Đứng trước cửa quán bar Forever được sửa lại từ căn nhà cổ hai tầng, nhìn bảng hiệu neon không lấy gì làm bắt mắt lắm đang treo trên cửa,

Bruce lại than thở, “Ai mà có cảm hứng kỳ diệu thế này! Nhà cổ được tận dụng thế kia thật hợp với không khí xung quanh”.

Vào quán bar nhỏ, bên trong đang phát nhạc Jazz, quả nhiên đều là những người hơi lớn tuổi đang ngồi bên những chiếc bàn nhỏ có đặt những chiếc ly bên trong đựng nến, yên lặng uống rượu trò chuyện. Hai người đi lên theo những bậc cầu thang dốc bằng gỗ kiểu cũ. Không gian bên trên lớn hơn, người không đông lắm. Họ ngồi gần cửa sổ, chọn rượu rồi trò chuyện trên trời dưới bể.

“Ông chủ bên này cũng thích thể thao ngoài trời à?”. Bruce nhìn những tấm poster xe việt dã, những ngọn núi phong cảnh dán khắp tường, hỏi.

“Ừ, ông chủ A Phong cũng tham gia diễn đàn của chúng ta. Nhưng anh ấy thích những kiểu thử thách hơn như leo núi chằng hạn, không thích những kiểu du ngoạn bình thường. Tiếc là hôm nay anh ấy không có đây, thỉnh thoảng anh ấy cũng hát nữa, hay vô cùng. Cậu cũng học thử đi, hữu hiệu hơn nhiều so với những câu nói sến súa kia”.

Bruce mỉm cười, “Chị lúc nào cũng châm chọc tôi. Hợp Hoan, thật hâm mộ hành trình đi Tây Tạng lần này của chị. Mấy tấm ảnh bạn chị post lên tuyệt quá. Nhưng không có ảnh chị, mà chị cũng chưa bao giờ lập topic. Lần nào mọidđi, tôi cũng tìm từ đầu chí cuối mà chỉ thấy mấy tấm ảnh chụp chung thôi. Chị mang kính râm, chỉ lộ chút gương mặt ra, hoàn toàn không giải được nỗi khổ tương tư của tôi”.

“Ngắm cảnh chứ có phải ngắm người đâu”. Tân Thần quen cậu ta đã ba năm, biết cậu ta hay nói linh tinh nên hoàn toàn không để tâm, “Tôi đi đâu chỉ thường cầm theo một chiếc máy ảnh tầm thường, thực sự không có sức mang đủ thứ súng ống linh kính theo như mọi người, nên những tấm chụp ra không đẹp, tất nhiên làm sao dám post được”.

“Mùa hè năm ngoái, tôi và bạn bè đi Đức một chuyến, đi du lịch dọc theo sông Rhine, cảm giác rất tuyệt. Có cơ hội thì tôi vẫn muốn đến Áo chơi thử. Chị có hứng đi cùng không?”.

Nhắc đến Áo, trong khoảnh khắc Tân Thần như mất hồn. Mùa hè mười một năm trước, một người phụ nữ lạ đứng trước mặt cô, tự nhận mình là mẹ cô, bảo hôm ấy bà phải đi rồi, sau đó đến Áo định cư, không quay lại nữa.

Tất nhiên cô không định thỏa mãn ước mong được nhận con rồi ra đi không còn hối tiếc gì nữa của bà ta. Về sau Lộ Phi nói, người phụ nữ ấy đã để lại một phong thư viết địa chỉ, chỉ cần Tân Thần muốn thì lúc nào cũng có thể liên lạc với bà ta.

Tân Thần không có ý đó, nhưng lần nào nghe nhắc đến đất nước ấy, cô đều có cảm giác rất lạ.

Họ là những người hoàn toàn xa lạ đúng nghĩa, không hề có ấn tượng gì về nhau. Thế nhưng dường như cô chưa bao giờ hoài nghi những lời người phụ nữ ấy nói, cho dù cô chưa từng nhắc đến ngày sinh và đặc điểm cơ thể của mình. Mỗi liên hệ ấy thật kỳ diệu, cô vừa nhìn thấy bà ta đã biết cô từng ở trong bụng bà ta chín tháng; sau lần gặp gỡ ấy, cô từng nhìn kỹ mình trong gương, tìm những điểm giống bà ta trên cơ thể mình.

Nhưng điều đó không thể khiến cô nảy sinh cảm giác gần gũi được. Cô không có hồi ức gì về mẹ, không thể bảo là yêu hay hận. Trong cuộc sống người mẹ mà cô tiếp xúc nhiều nhất là bà Lý Hình, mẹ của Tân Địch, mà tiếc là họ cũng chưa bao giờ gần gũi nhau.

Có thể người phụ nữ ấy chỉ nhìn kỹ cô vào hôm sinh cô ra, nhớ vết bớt ở lòng bàn chân cô, với một tâm trạng nào đó - hối hận về tuổi trẻ nông cuồng hay sợ hãi một tương lai mịt mù, sau đó để mặc cho đứa trẻ mới rồi

khỏi cơ thể mình mấy phút bị bế đi. Khi bà ta sắp sửa rời khỏi quê hương, bỗng dừng lại có cảm giác luyến l

Tân Thần không thể nào tưởng tượng nổi cảnh ngồi xuống nói chuyện với bà ta. Cô cảm thấy chuyện đó quá hoang đường. Chứ đừng nói là vào đúng đêm mà cô gặp người phụ nữ ấy, cô bắt đầu mơ thấy cơn ác mộng mình không tìm được nhà trong hành lang tối om om, và mệt mỏi loanh quanh không phương hướng trên con đường không nhìn thấy lối ra.

“Hi, chị mất hồn rồi à”. Bruce hươ hươ tay trước mặt cô, “Lơ đãng như thế trước mặt một người đàn ông là rất tàn nhẫn đấy, chị đang nghĩ gì vậy?”.

Tân Thần cười vé hối lỗi, đang định nói thì nhìn thấy hai người kẻ trước người sau đang đi lên cầu thang. Cô nghĩ hôm nay có lẽ là ngày xui xẻo trong năm, ở đâu cũng gặp người quen, đột nhiên hơi hối hận vì đã bỗng bột đến quán bar này. Hai người ấy cô đều biết, đi trước là Tân Địch, còn người phía sau là Lộ Phi.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thứ Đã Qua Chỉ Là Thời Gian

Cô gái đã từng sợ hãi đến mức không thể nào chớp mắt nổi trong tiếng sấm sét rền vang ấy, cũng như người con trai đã đợi mưa đến cùng cô, đã đi xa theo thời gian rồi.

Tân Địch đến nơi này cũng chẳng có gì lạ. Cô ở gần đây, mà A Phong ông chủ quán này còn là bạn thân của cô - nói theo kiểu của cô thì, đây là “nơi cô nhắm nháp chút rượu, lên cơn điên an toàn nhất”, không chỉ được giảm giá ưu đãi mà nếu uống say, A Phong cũng bảo đảm sẽ đưa cô về nhà.

Nhưng Lộ Phi là người mà Tân Thần hoàn toàn không ngờ sẽ gặp phải và cũng không muốn chạm mặt chút nào.

Tân Địch chớp mắt với Tân Thần, Tân Thần gật đầu chào họ. Bruce cười nói: “Bạn chị à? Có muốn ngồi cùng nhau không?”.

“Là chị họ tôi, và bạn chị ấy. Không cần

“Người kia hình như tôi đã gặp ở đâu rồi thì phải”. Bruce có vẻ nghi hoặc. Nhưng cậu ta nghĩ, người đàn ông ấy đẹp trai ngời ngời, nhã nhặn ôn hòa, khiêm nhường và xuất chúng như thế, không có lý do gì mà gặp rồi lại quên ngay được, nên chỉ cười rồi lắc đầu.

Tân Địch và Lộ Phi ngồi phía bên kia. Lộ Phi lại lướt mắt nhìn qua, vẻ mặt không có nét trầm tĩnh như trước nay mà có vẻ khó hiểu. Nhưng Tân Thần không muốn nhắc đến anh, “Lúc này nói gì ấy nhỉ? Đúng rồi, du lịch. Nếu được thì tôi cũng đến châu Âu đi du lịch bụi một chuyến. Nơi tôi muốn

đi là Prague, còn mua cả một quyển sách tên Bắt đầu du lịch bụi ở Tiệp Khắc nữa, rất thú vị. Còn Áo à, tính sau vậy”.

“Vậy tôi về chuẩn bị đi Tiệp Khắc cũng được. Chúng ta hẹn nhau mùa hè năm sau đi nhé? Chị đừng bỏ tôi lại một mình chứ”.

“Vẫn muốn đi cùng tôi à? Lần trước thăm lắm rồi. Tôi hại cậu gãy mất xương quai xanh. Hai đứa đều suýt chút nữa là mất mạng”.

“Thế chẳng phải là được tái sinh trong cảnh tuyệt vọng à? Hợp Hoan, đó là kinh nghiệm quý giá trong trong đời tôi, tôi sẽ mãi mãi trân trọng nó”. Bruce lại làm tỏ vẻ thâm tình trào dâng.

“Không chịu nổi cậu, đừng đùa nữa. Chị họ tôi ngồi bên kia. Lúc về mà bắt tôi giải thích thì tôi không nói rõ được đâu”.

“Dễ giải thích mà. Nói thật với chị ấy, tôi là kẻ ngưỡng mộ trung thành nhất của chị, đã cùng chị trải qua những đêm ngày khó quên trong đời, có mối quan hệ đồng sinh cộng cử, sau đó khoảng cách một tháng lại tỏ tình với chị một lần, có lúc theo kiểu của Vương Gia Vệ, có lúc lại theo kiểu của Châu Tinh Trì, có khi thì thâm tình cổ điển, khi lại điên cuồng hậu hiện đại, nhưng chị chưa bao giờ mắc bẫy”.

Tân Thần cười bất lực, “Bruce, cậu làm ám thị tâm lý thế này rất nguy hiểm. Cẩn thận từ đùa cợt thành nửa thật nửa đùa, rồi sau đó chính cậu cũng không phân biệt rõ thật giả nữa đấy”.

Bruce nhìn cô chăm chú, ánh nấn trên bàn chiếu vào mắt cậu ta, lấp lánh nháy nhót, “Có lẽ những gì tôi nói đều là thật, không phải đùa”.

Tân Thần lại giơ một ngón tay lên vẽ đùa giỡn, làm tư thế cảnh cá đối với bạn bè rất tốt, Bruce, nhưng với những người yêu tôi thì lại rất tàn nhẫn. Đừng yêu tôi”.

Lộ Phi không ngờ rằng anh hẹn Tân Địch ra thư giãn lại gặp Tân Thần và một chàng trai trẻ đẹp ngồi cạnh nhau thân mật như thế, đặc biệt là cậu ta không hề xa lạ với anh. Hình như anh chưa bao giờ thấy Tân Thần ăn mặc trang điểm rực rỡ như thế. Dưới ánh nến lay động trong bóng đêm, nụ cười của cô rất đẹp, xa lạ mà cũng rất mơ hồ.

Bên kia Tân Thần và Bruce ngồi thêm một lúc, uống hết rượu rồi đứng dậy tính tiền, gật đầu chào họ rồi đi trước.

Lộ Phi không còn hào hứng như lúc đầu, chẳng nói năng gì mà chỉ lặng lẽ uống rượu.

“Đàn ông ghen tuông có dáng vẻ thế ư?”.

Người dám nói năng không kiêng kỵ gì với Lộ Phi chắc có lẽ chỉ mỗi Tân Địch. Lộ Phi phớt lờ câu đùa của cô, chỉ cười khổ, “Có một số chuyện em không biết đâu, Tiểu Địch”.

“Phải rồi, chuyện em không biết quá nhiều. Có lúc em nghĩ, chắc do cuộc sống của em hoàn toàn khác biệt với mọi người chẳng?”. Tân Địch ngửa đầu uống cạn một hớp bia lớn, “Lúc học trung học, cô bạn ngồi cạnh em và cậu bạn ngồi sau lưng yêu đương, mà em chẳng biết gì. Về sau cô chủ nhiệm và phụ huynh hai bạn ấy nổi trận lôi đình, bắt họ viết kiểm điểm, em mới biết có một chuyện tình romance diễn ra ngay trước mắt mình. Lúc lên đại học, những người yêu nhau dẫu công khai, đàn chị của em công khai yêu đơn phương một anh chàng mấy năm trời, nghe nói người qua đường cũng biết nỗi khổ tâm của chị ấy, thế mà em sau này trò chuyện với chị ấy rồi mới biết”.

Anh chàng đó tất nhiên là Đới Duy Phàm. Người chị của Tân Địch hiện nay đang làm thiết kế trang phục nam ở Phúc Kiến, sự nghiệp khá ổn. Tân Địch đến đó công tác, đều hẹn hò tụ tập với chị ấy, trao đổi về những mẫu thiết kế tâm đắc và buôn về những chuyện thú vị trong ngành. Lần đó

nghe chị ấy mượn rượu nhắc đến tâm sự thuở ấy, hai người còn cười to. Chị ấy đã bỏ được chuyện cũ, còn cô thuần túy nghĩ là với tài năng của chị ấy, có gì mà lại phải yêu đơn phương một con công.

“Biết những chuyện đó chẳng có ý nghĩa gì”.

“Sao lại không? Cuộc sống quá nhạt nhẽo, những chuyện đó đều gia vị cả”.

“Dù sao cũng là cuộc đời người khác, chẳng liên quan gì nhiều đến mình”.

“Nhưng cuộc sống của em cũng thế. Năm ngoái hợp mặt bạn cũ, có một cậu bạn định cư ở Hồng Kông, tự dưng lại thổ lộ rằng cậu ta luôn yêu mến em, mà lại còn ngầm tỏ ý bao nhiêu lần nhưng em không có phản ứng. Các bạn xung quanh đều chọc ghẹo, bảo bọn họ đều nhìn ra cả”.

Nhắc đến chuyện đó Tân Địch có vẻ tức tối, không biết là tức cậu chàng quá nhút nhát kia hay tức bản thân mình quá ngốc nghếch. Không phải cô thấy tiếc khả năng phát triển tình cảm cao hơn với anh chàng trong quá khứ mà cô không hề ấn tượng ấy, mà thực sự cảm thấy cuộc sống của mình ngoài học hành, công việc ra thì phần còn lại đều quá trống trải.

Lộ Phi lại cầm một chai bia đặt trước mặt cô, “Tại sao tự nhiên lại nghĩ tới những chuyện không liên quan đến mình nhiều thế?”.

“Em đang tự hỏi mình có phải là bầm sinh đã không có cảm giác gì với tình yêu hay không. Đến mẹ em cũng nhận ra anh và Thần Tử đã xảy ra chuyện gì, còn em thì hoàn toàn mù mờ”.

Lộ Phi cười hỏi: “Dì nhìn ra chuyện gì?”.

Tân Địch không muốn thuật lại câu nói khá khắc nghiệt của mẹ cô, chỉ nhún vai: “Tóm lại là, em dậy thì muộn cộng thêm lãnh cảm, hết cứu nổi

rồi”.

“Cũng chẳng phải. Nhưng di đúng là luôn bảo vệ em tốt thật”. Lộ Phi thầm nghĩ, không giống Tân Thần, chẳng có ai bảo vệ, đã phải tiếp xúc quá sớm với một thế giới quá thực tế so với một đứa trẻ.

“Phải, bà mẹ của em bảo vệ em thành...”, Tân Địch định nói là “một cô gái trinh thần thánh hai mươi tám tuổi”, cũng may mà rút lại kịp thời, thầm nghĩ nếu lại trách mẹ cô thì cũng hơi bất công, chắc không phải vì phải làm gái trinh lâu quá nên mất cân bằng tâm lý chẳng? Nói thật trước mặt tên Đới Duy Phàm kia đã đủ mất mặt lắm rồi. Cô đành thở dài một tiếng, “Bảo vệ thành một cô ngọc trong chuyện tình cảm”.

“Em ngọc chỗ nào? Em rất thánh thiện mà”. Lộ Phi cười tế nhị.

Tân Địch khoát tay, “Thôi đi, giống an ủi mà giống khoét sâu vào nỗi đau của em thì có. Nhưng có một việc em phải hỏi anh, lần này anh quay về thấy có vẻ lạ kỳ quá. Anh ra nước ngoài học tập và làm việc cũng gần bốn năm rồi, về Bắc Kinh làm việc cũng đã được ba năm. Em học toán không giỏi cũng biết, tổng cộng lại là bảy năm. Không phải là ngắn, mà trong quãng thời gian đó anh gần như không hề liên lạc với Thần Tử. Chắc anh không nghĩ là nó đã từng thích anh khi mới mười sáu, mười bảy tuổi, nên sẽ chơi trò hòn vọng phu vò vố đợi chờ đấy chứ? Anh cũng biết là có rất nhiều người theo đuổi nó mà”.

Lộ Phi đã quen Tân Địch từ khi còn học mẫu giáo, cô cũng là người bạn mà anh giữ liên lạc và tình bạn lâu nhất. Anh không muốn giấu cô điều gì nhưng lại không biết phải nói từ đâu nên khựng lại một lúc mới lên tiếng, “Không như em nghĩ đâu, Tiểu Địch. Anh chưa bao giờ tự cao tự đại đến mức ấy, hơn nữa anh làm gì có tư cách đòi hỏi gì ở Tiểu Thần”.

“Anh muốn theo đuổi Thần Tử ư?”.

“Nếu cô ấy vẫn chịu cho anh cơ hội”.

“Em đành phải nói là, anh thực sự đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất rồi. Lúc anh ở nước ngoài thì đành chịu, nhưng ba năm trước về nước anh nên ở lại nói thẳng với nó chứ. Tại sao vừa nghe bảo nó đi du lịch Tây An thì anh cũng chẳng muốn đợi thêm ngày nào mà đổi luôn vé máy bay, về lại Bắc Kinh sớm hơn dự tính, rồi ba năm cũng chẳng quay lại? Trước kia còn thỉnh thoảng gửi email gọi điện thoại báo cáo hành tung với em, ba năm ấy cũng chẳng mấy khi liên lạc”.

“Có một vài chuyện đã xảy ra, Tiểu Địch”. Hồi lâu sau, anh mới nói tiếp “Hơn nữa, gần đây anh cũng mới biết một số việc anh nên biết từ lâu rồi mới phải”.

Tân Địch tất nhiên rất tò mò, nhưng biết anh không muốn nói ra mà cô cũng không muốn truy hỏi. Cô không thích không khí nặng nề thế này, “Thật không chịu nổi anh, anh làm như bỗng dưng bị rơi vào lưới tình ấy”.

“Anh rơi vào từ lâu rồi, mà vẫn luôn là thế, chỉ là chính anh lại không biết điều đó”.

Giọng Lộ Phi rất trầm, cùng tiếng nhạc Jazz trong phòng, Tân Địch chỉ cảm thấy trong tim như có những đợt sóng lăn tăn kỳ diệu, cô thuận miệng hỏi chứ không hy vọng Lộ Phi vốn vẫn không dễ dàng nói thật sẽ khai báo gì, ai ngờ hôm nay anh lại thẳng thắn như thế.

Tân Địch nhìn về góc mà ban nãy Tân Thần ngồi, ở đó đã trống vắng rồi. Cô lại thở dài, cầm chai bia lên rồi uống một hớp to, sau đó đặt xuống, ngửa lên nhìn trần nhà, cười: “Lộ Phi, thì ra cũng có lúc anh mê loạn vì tình, chứ không phải luôn trầm tĩnh như thế từ khi sinh ra đã chín chắn rồi. Em không nhìn nhầm tí nào, Thần Tử nhà em thuở thiếu nữ quả nhiên là vô địch”.

Lộ Phi đã quen với cách nhìn vấn đề kỳ lạ và khác người của cô, chỉ cười khổ sở. Mê loạn vì tình? Cũng đúng là thế thật. Đối diện với nụ cười

như ánh nắng ấy, làn môi mềm mại ấy, đôi mắt dừng cảm đến mức không hề biết sợ hãi hay do dự ấy, anh thật sự đã phản bội lý trí, loạn rời, và cũng mê rồi.

“Có điều Thần Tử thay đổi rất nhiều”. Tân Địch vẫn nhìn trần nhà trầm ngâm.

Ai có thể không thay đổi? Cho dù là Đới Duy Phàm trong mắt cô luôn là người đùa bỡn nhân gian mà cũng từng cảm thán “Không một ai có thể cứ trẻ trung điên cuồng mãi được”. Còn bản thân cô, cũng đã chấp nhận quy tắc nghề nghiệp trong vô thức, học cách thỏa hiệp, mỗi một quý đều làm những việc giống nhau, vừa cố gắng giữ thiết kế của mình, vừa dung hòa tất cả những ý kiến trong phòng để sửa chữa mẫu vẽ. Quá trình lặp đi lặp lại ấy giống như một chiếc cửa mài đi mài lại, bất giác đã thay đổi cả chính cô.

Nhưng với Tân Thần, một cô em họ luôn tràn đầy sức sống, ương bướng nghịch ngợm mà nay đã trở nên lạnh lùng bình thản, trầm lặng hiểu chuyện, Tân Địch chỉ thấy nghi hoặc. Cô không thể chấp nhận một cô gái tươi trẻ phóng khoáng tự do lại trở nên nhạt nhòa như mọi người, nên đành tìm lại vẻ tự do tự tại đó trong mẫu thiết kế của mình.

Thế nhưng sự thay đổi của Tân Thần cũng đến trong vô thức. Ch ít không có chuyện lớn mang tính tiêu chí nào xảy ra, không có kiểu sau một đêm tóc đã bạc đầu, tính khí thay đổi rất kịch ấy. Bố cô cũng chỉ cho là “Con gái lớn rồi nên hiểu chuyện” với sự thay đổi của cô cháu gái mà ông vẫn yêu quý, ngay cả bà Lý Hình xưa nay không thích Tân Thần cũng miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Tân Địch lại cảm thấy bất lực cho chính trí nhớ và khả năng quan sát tình cảm của mình.

“Thần Tử bây giờ tỏ ra hờ hững với mọi thứ, không còn sắc sảo như tru, thậm chí có thể nói là khá khoan dung”.

Lộ Phi nhớ lại nụ cười thờ ơ mà anh thấy ban ngày, “Mấy năm nay công việc của cô ấy vẫn thuận lợi chứ”. “Cũng ổn. Lúc nó tốt nghiệp đại học, bố em muốn sắp xếp cho nó việc văn thư ở một cơ quan nọ, bảo là có cơ hội được vào biên chế. Nó đi làm không tới một tháng đã nói với bố em là không muốn làm nữa”.

Nhớ lại chuyện cũ, Tân Địch mỉm cười. Cha mẹ cô đều tỏ ra không vui vì chuyện đó, nhưng cô có thể hiểu Thần Tử. Đến một cơ quan buồn tẻ nhạt nhẽo để làm việc văn phòng, nếu đổi lại là cô thì chắc nhiều nhất cũng chỉ có thể cố được ba ngày. “Nó bảo nó chỉ cố chấp chuyện ấy thôi, sau đó đi Tây An chơi khoảng hơn nửa tháng, quay về rồi tự tìm công việc, sau đó bắt đầu ở nhà làm công việc xử lý hình ảnh và thiết kế phong nền, đã chuyên nghiệp lắm rồi, thu nhập cũng khá”.

Tân Địch bỗng sửng lại, lần đầu cô nhận ra, từ lần ấy, Tân Thần quả nhiên không còn cố chấp nữa, về sau thậm chí còn đồng ý đi xem mặt do bố cô sắp đặt, khiến cô phải bàng hoàng một phen.

Nhắc đến “chuyến đi Tây An” ấy, Lộ Phi trở nên trầm tư, những lời Tân Thần nói ban ngày lại hiện lên.

“Cuộc sống của em không phải là trách nhiệm của anh”.

“Về sau em không bao giờ để mình trở thành trách nhiệm của bất cứ ai nữa”.

Lúc nói, Tân Thần không nhìn anh, giọng nói và nét mặt đều mang vẻ mệt mỏi bất lực.

Mà thời thiếu nữ, Tân Thần không như thế. Khi đó cô rất mạnh mẽ - nhìn thẳng vào mắt anh, nói rõ từng chữ: “Em sẽ không thềm là trách

nhiệm của ai hết”.

Những lời cô nói, cô đã làm thật. Có lẽ là do anh ép cô phải làm, đó là kết quả anh mong muốn ư? Từ lần đầu tiên cô hôn anh, thời gian qua rất nhanh, mọi thứ đã không còn như xưa, tất cả đã không thể quay về lúc đầu được nữa.

Sau mùa hè mà Tân Thần hôn Lộ Phi lần đầu, cô không còn hỏi anh liệu mình có được xem là bạn gái anh không. Có lẽ với cô, điều đó vốn chẳng thành vấn đề

Lộ Phi chưa bao giờ thừa nhận thẳng thắn rằng Tân Thần là bạn gái anh. Cách biệt bốn tuổi chẳng là gì, nhưng với một chàng trai mười chín tuổi, học đại học năm thứ hai mà nói, có một cô bạn vẫn đang học cấp ba, mới mười lăm tuổi thì không hay lắm.

Đặc biệt là Lộ Phi xưa nay luôn trầm tĩnh lý trí. Mang theo nụ hôn ngọt ngào nhưng cũng rất nhẹ nhàng về nhà, anh đã mất ngủ, mắt mở ra rồi lại nhắm lại, chỉ thấy gương mặt xinh đẹp và tươi cười ấy.

Thậm chí anh còn lên mạng tìm tài liệu, lật giở sách về tâm lý học, dự thính lớp học tâm lý của các giáo sư, đọc tiểu thuyết “Lolita” nổi tiếng của Nabokov, kiểm điểm mình liệu có phải là yêu trẻ con hay không. Tâm sự ấy không thể nói với cha mẹ, cho dù là với cô chị Lộ Thị hơn anh tám tuổi, rất thân thiết với anh, hoặc người có tuổi tác tương đương, luôn là bạn thân như Tân Địch, anh cũng không thể thổ lộ được.

Khi Lộ Phi nghỉ ngơi hoặc được nghỉ học, chỉ cần rảnh rỗi là sẽ gọi điện cho Tân Thần. Nếu Tân Khai Vũ không ở nhà, anh sẽ đến với cô. Họ ở cạnh nhau, hầu hết thời gian là anh dạy cô học, nhiều nhất là đi xem phim với cô. Tân Thần tuy đã dậy thì nhưng rất cuộc vẫn là một cô bé, không hề có suy nghĩ gì về tình dục, chỉ thỏa mãn với một cái ôm thi thoảng của Lộ Phi, chắc chắn và mang cảm giác an toàn; còn Lộ Phi phải cố kiềm chế, anh

tự nhủ, cô sắp mười sáu tuổi rồi, anh có thể đợi cô trưởng thành, quá trình trưởng thành bên cô thế này cũng rất đẹp đẽ rồi.

Anh thực sự đã kiềm chế lời nói và hành động của mình theo tiêu chuẩn “đã có bạn gái”, chọn cách phớt lờ với mọi tín hiệu của các nữ sinh khác, không bao giờ đáp lại họ.

Cô bạn cùng khoa luôn ngưỡng mộ Lộ Phi là Đinh Hiếu Tình cuối cùng không giữ nổi tâm sự, đã tỏ tình với anh. Anh khéo léo đáp: “Xin lỗi, hiện nay tôi không muốn nghĩ đến chuyện này”.

“Nhưng chuyện này không hề ảnh hưởng đến việc học tập của cậu mà. Chỉ cho chúng ta một cơ hội để hiểu nhau nhiều hơn, xem có thể khả năng tiến triển hơn không thôi mà”.

Anh đành nói: “Tôi đã có cô gái mình thích rồi”.

Đinh Hiếu Tình không tin, sa sầm mặt, “Lộ Phi, cậu có thể từ chối thẳng, không cần phải mượn người không tồn tại ra để trốn tránh. Chúng ta học cùng nhau đã hơn năm rồi, mình chưa bao giờ thấy cậu hẹn hò với cô gái nào cả”.

“Tôi không bịa chuyện đâu. Cô ấy không học ở trường này, nhưng thực sự là có tồn tại”, vẻ mặt và giọng nói của anh vẫn giữ vẻ trầm tĩnh bình thản thường ngày, Đinh Hiếu Tình đành chịu thua.

Tất nhiên cô tồn tại, hơn nữa còn tồn tại rất mạnh mẽ. Nhớ đến cô, giống như có một ngọn gió không biết từ hướng nào đang bướng bỉnh thổi qua, khiến trái tim anh như một hồ nước xuân lẫn tăn, dậy lên những đợt sóng dịu dàng và kỳ ảo, Lộ Phi nghĩ.

Lộ Phi chưa từng nói với Tân Thần về những lần “bật đèn xanh” của những cô gái khác với anh, Tân Thần cũng không nhận ra rằng có tình huống như thế sẽ xảy ra.

Còn cô thì thỉnh thoảng lại nói, “Trịnh Dịch Đào lại gửi thư cho em, suýt nữa bị cô giáo bắt được, phiền thật”. Trịnh Dịch Đào chính là anh chàng quán quân một trăm nét, luôn luyện lưu không nở từ bỏ cô.

“Hôm trước có một nam sinh chặn em ở trước cổng trường, mời đi xem phim, buồn cười quá, em có quen biết hăndâu”.

Cô không có ý định khoe khoang, chỉ thuần túy muốn báo cáo những việc vặt vãnh trong cuộc sống của cô với Lộ Phi mà thôi.

Hoặc sẽ xỉ mặt ra bảo: “Cô Ngô phê bình em không nên nói chuyện nhiều với các bạn nam, hại bọn họ không chuyên tâm học. Chẳng lẽ là tại em? Rõ ràng là bọn họ đến bắt chuyện mà”.

Lộ Phi không xem những cậu chàng ấy là mối nguy hại, cũng đồng ý thầy cô đã không công bằng với cô, nhưng anh đành nói: “Em chuyên tâm học đi. Thầy có thấy em cố gắng thì tự nhiên sẽ không nghĩ rằng em dồn tâm tư vào việc khác thôi”.

Tân Thần cười lớn: “Không. Em chẳng chích học, càng không muốn chứng minh sự thanh bạch của mình bằng cách đó”.

Tân Thần đúng là chưa bao giờ dồn hết tâm trí vào học hành, làm đủ bài, không bị xếp hạng chót đã đủ lắm rồi. Chuyện đó khiến người luôn có khuynh hướng hoàn mỹ như Lộ Phi cảm thấy phải đau đầu, nhưng anh không nể tâm trách phạt cô, đồng thời cũng biết cô rất hay lý sự cùn, do chịu ảnh hưởng từ ông bố phóng túng của cô.

Nhìn cô ngoạo đầu đọc manga hoặc xem tạp chí về điện ảnh, đôi chân thon dài trong chiếc quần jeans gác lên tay chiếc ghế gỗ, dép lê đá sang một bên, mang đôi tất in hình hoạt hình dày cộm lê la khắp nơi, chẳng ra sao nhưng lại ngây thơ và lười biếng đến mức đáng yêu, anh nghĩ, tốt thôi, cô cũng có lý của mình, không phải mọi niềm vui đều đến từ những quy phạm mà anh đã phải tiếp nhận từ lâu.

Mùa xuân sớm đã lặng lẽ ghé thăm thành phố. Lộ Phi học trong ngôi trường đại học được mệnh danh là một trong những trường đẹp nhất nước, mỗi khi đến mùa xuân, hoa anh đào nở rộ nức tiếng gần xa. Tân Thần muốn đến ngắm hoa, Lộ Phi đã nhận lời, nhưng sau đó lại hơi dè dặt: Năm tay một cô gái xinh đẹp tròn mười sáu tuổi, lang thang trong trường lúc đông người nhất thì có vẻ không sáng suốt lắm? Không biết bạn bè sẽ nghĩ thế nào nữa.

Kết quả là anh gọi điện cho Tân Địch, hẹn cô cũng đến đó, gặp nhau vào sáng cuối tuần.

Tân Địch xem lời hẹn ấy là cuộc du ngoạn mùa xuân thắt chặt tình bạn giữa các trường với nhau, nên đã gọi thêm bảy tám cậu bạn cùng đến đó. Học sinh khoa thiết kế thời trang Học viện Mỹ thuật ăn mặc vô cùng ấn tượng, đi cùng nhau khiến mọi người đều chú ý, Lộ Phi nhìn mà dở cười dở mếu.

Tân Thần khi ấy vừa đáp xe buýt đến muộn một chút cũng không bất ngờ lắm. Thực ra cô vẫn là trẻ con, không có ý muốn độc chiếm ai hoặc đòi phải ở riêng một mình, thấy đông người thì tỏ ra vui vẻ, cũng chấp nhận được phong cách ăn mặc quái dị của họ. Còn bọn họ cũng rất quan tâm chăm sóc cô em gái xinh đẹp hoạt bát ấy, đã có ngay một cậu chàng sán đến hỏi han linh tinh.

Lộ Phi tụt xuống phía sau. Anh cảm thấy hơi giật mình trước tâm tư của mình, mà cũng có chút tiếc nuối.

Theo những ngọn gió dìu dịu mang hơi ấm phớt qua, những cánh hoa anh đào bao phủ từng cành cây như sương hồng bay lượn khắp nơi khiến Lộ Phi nhớ đến mùa hè năm anh vừa quen biết Tân Thần, cảnh tượng cô ôm cành hợp hoan ra sức lay lắc, tạo nên một cơn mưa hoa rất đẹp. Anh không thể không nghĩ, nếu khi ấy chỉ có anh và cô, anh có thể thả nhiên

đưa tay ra, gạt những cánh hoa đậu trên mái tóc đen nhánh ấy thì tuyệt biết mấy.

Người giúp Tân Thần gạt những cánh hoa là Tân Địch.

Tất nhiên không thể chỉ có anh và cô. Mùa hoa anh đào khiến ngôi trường này đã trở thành điểm tham quan công cộng của thành phố. Bên trường thậm chí mấy hôm nay đã bắt đầu bán vé tham quan ở các cổng chính, hạn chế số lượng khách, bảo vệ tài nguyên và trật tự trong trường, làm dậy lên bao nhiêu lời bàn tán. Báo chí thành phố còn làm một chuyên đề thảo luận, phỏng vấn suy nghĩ của cư dân thành phố về hành động ấy. Nhưng điều đó cũng không ngăn được nhiệt tình thưởng hoa của mọi người.

Con đường hoa anh đào trong trường đã chật nê những người, khắp nơi là những du khách đang tạo dáng chụp hình. Tân Địch và đám bạn học nghệ thuật cũng hơi mất hứng. Lộ Phi đang định đưa họ đến dạo những nơi khác thì gặp ngay Đinh Hiếu Tình và vài bạn khác cũng đến ngắm hoa.

Tân Thần bị bạn của Tân Địch thuyết phục đến một chỗ khác chụp hình, Đinh Hiếu Tình chỉ xem Tân Địch đang trò chuyện sôi nổi với Lộ Phi là người bạn gái bí ẩn của anh, nên có vẻ thất vọng. Vì họ tỏ ra rất thân mật, cô nàng chưa bao giờ thấy Lộ Phi mỉm cười với ai như thế. Đồng thời cô nàng lại nhen nhóm tia hy vọng: Tân Địch kia dáng vóc nhỏ bẻ, gương mặt trẻ con, nhiều nhất cũng chỉ có thể xem là đáng yêu, trong mắt cô ta, không xứng với Lộ Phi cả tâm hồn lẫn ngoại hình đều xuất sắc.

Đinh Hiếu Tình lên tiếng chào hỏi họ một cách phóng khoáng, đồng thời nhìn Tân Địch một cách sâu xa: “Lộ Phi đã nhắc đến cậu với bọn này lâu rồi, bọn này rất muốn được gặp cậu”.

Tân Địch chưa nói gì thì bạn bè cô đã bắt đầu cười đùa, “Tân Địch, ghê thật! Cậu đã vang danh ngoài trường rồi, còn bảo giải thưởng cậu vừa đoạt

được không quan trọng nữa”.

Tân Thần tò mò hỏi: “Địch Tử chị đoạt được giải gì thế? Nói cho em nghe với!”.

Người bạn đứng cạnh cô bảo với Tân Thần, là giải thưởng lớn về thiết kế của thành phố này do một công ty nổi tiếng tài trợ. Tuy chỉ là cuộc thi mang tính quảng cáo tài trợ nhưng mới học năm thứ hai mà đoạt được đã rất ghê gớm rồi. ỏ ý cười cười nhìn Tân Địch, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng. Còn Tân Địch không hề tỏ ra ngỡ ngàng ngập mà chỉ cười bảo: “Được rồi, đừng khoa trương quá! Làm gì lại nghe kêu như thế? Người không biết lại tưởng tớ đã tổ chức trình diễn thời trang ở tuần lễ thời trang quốc tế cho xem”.

Ngữ khí của Tân Địch rất tự tin mà phấn khởi, lại có thái độ uy hiếp người khác, Đinh Hiếu Tình nhất thời không nói được gì.

Lộ Phi biết Đinh Hiếu Tình hiểu lầm nhưng anh nghĩ, như thế cũng được. Anh không định giải thích. Tiếp đó anh đưa mọi người đi tham quan ngôi trường rộng mấy ngàn hecta, quy mô hoành tráng này, sau đó lại đưa họ đến nhà ăn của trường, tiễn họ về rồi, cuối cùng chỉ còn lại anh và Tân Thần.

Anh đưa Tân Thần về nhà. Hai người lên taxi, anh hỏi: “Vui không?”.

Tân Thần gật đầu thật mạnh. Anh nhìn chăm chú gương mặt đang nở nụ cười trẻ thơ kia, có phần hồ thẹn, “Lần sau nhất định sẽ đưa em đi chơi thật vui”.

Cô tỏ ra lạ lùng, “Anh đã đi với em hơn nửa ngày rồi, còn định thế nào nữa?”. Sau đó tỏ ra nghĩ ngợi, “Trường anh lớn thật, đẹp nữa. Thư viện và tòa nhà tổng hợp nhìn rất hoành tráng”.

Anh nhân thời cơ dụ dỗ, “Vậy em cố gắng lên, tranh thủ thi vào trường này luôn, chúng ta sẽ được ở bên nhau nhiều hơn”.

Cô cười hì hì, “Cho dù em thi vào được thì anh cũng tốt nghiệp rồi”.

“Anh có thể chọn ở lại trường học tiếp nghiên cứu sinh”. Chị Lộ Thị tốt nghiệp xong đã ra nước ngoài học tiếp, anh biết cha mình cũng chuẩn bị đưa mình đi du học. Với thành tích của anh thì không thành vấn đề, nhưng anh nghĩ, học xong nghiên cứu sinh rồi ra nước ngoài cũng được, thậm chí có thể đưa Tân Thần đi cùng. Nghĩ đến viễn cảnh ấy, khóe môi anh thấp thoáng nụ cười.

Tân Thần thích vẻ dịu dàng mang theo nụ cười của chàng trai trước nay vốn kiêu ngạo lạnh lùng ấy, thích đôi mắt đen và sâu nhìn mình thật chăm chú, khiến cô có cảm giác yên tâm và vững vàng. So ra thì, sự thờ ơ trong học tập hình như cũng có thể khắc phục được, cô gật gù, “Vâng, để em thử”.

Đoạn đường về nhà không gần lắm, cô dựa vào anh nhanh chóng ngủ thiếp đi. A ngồi thẳng, để cô dựa thoải mái hơn. Gió thổi vào từ cửa kính xe đang mở, tóc cô bay bay, thỉnh thoảng phất qua mặt anh, và cũng nhẹ nhẹ phất qua tim anh.

Lúc này đây, ngồi trong một quán bar chật hẹp, ánh đèn vàng vọt mờ ảo, tiếng nhạc Jazz lãnh đãng, Lộ Phi lần đầu có cảm giác thời gian đã trôi tuột đi thật mạnh mẽ.

Từ lúc đó đến bây giờ, chín năm đã qua đi. Người bạn từ thời thơ ấu của anh giờ đây đã trở thành một nhà thiết kế thời trang khá nổi tiếng; còn anh từ học hành đến công việc, sống một cuộc sống của dân văn phòng giỏi giang mà anh tự cho là có mục đích rất rõ ràng; còn thiếu nữ từng bướng bỉnh tuyên bố sẽ lang thang đến những nơi thật xa, cũng đã có một công việc ổn định chính đáng.

Có lẽ mỗi một người cuối cùng đều sẽ đi vào một quỹ đạo chính xác, nhưng cô gái đã mang đến rung động đầu đời cho anh lại trở thành người xa lạ.

Lộ Phi lắc ly rượu, dưới ánh nến chỉ thấy rượu whisky màu hổ phách pha thêm đá từ từ trượt xuống. Anh ngửa cổ uống một hơi. Chất lỏng ấy trôi xuống cổ họng, lại có chút cảm giác cay đắng.

Ra khỏi bar Forever rồi, Tân Thần và Bruce mua một thùng bia, thả bộ đến bờ sông, ngồi xuống những bậc đá vẫn còn vương lại chút hơi nóng của mặt trời ban ngày, uống bia và tiếp tục trò chuyện vu vơ. Mặt sông trải rộng trước mắt, gió thổi lồng lộng, không nóng nực như ở nơi khác.

“Tôi vẫn thích bãi sông trước kia hơn. Bây giờ đẹp thì đẹp nhưng dấu vết quy hoạch của con người quá nặng nề, không nhìn ra vẻ tự nhiên nào nữa”. Bruce nhìn công viên trước mặt với vẻ soi mói, “Tôi thấy thành phố này sắp khiến tôi không nhận ra nữa”.

“Có thay đổi ư? Có lẽ là do cậu đi xa quá lâu đấy”. Tân Thần ngoài làm việc ở nhà ra thì đi du ngoạn ở nơi khác, không thì đi du lịch, không có cảm nhận gì về sự thay đổi của thành phố. Nhưng nơi cô ở sắp bị phá bỏ, sự thay đổi lớn nhất sắp xảy ra ngay trước mắt rồi.

“Cũng có xa xôi gì. Lần trước về là cách đây ba năm, chỉ ở lại đây một ngày rồi đến Thâm Quyển tham gia hôn lễ của chú tôi, sau đó lại xuất phát đi Tần Lĩnh”.

Nhắc đến cuộc du ngoạn Tân Thần lắc đầu, thấy buồn cười, “Thế mà người nhà cậu còn cho cậu đi đây đi đó, cũng thoáng quá đi chứ”.

“Tôi thuyết phục bố để ông không mách với mẹ. Nhưng tôi cũng nhận lời ông là phải chú ý đến an toàn”.

Khi đó Bruce nằm cùng một bệnh viện với cô, biết cô kiên quyết không hé lộ số điện thoại người thân nên cho đến khi ra viện cũng không ai đến thăm cô. Thịnh thoảng nghe cô gọi điện cũng đều cười bảo “Đúng, vẫn đang chơi ở Tây An, mấy hôm nữa sẽ về, tất cả đều ổn”. Ra viện rồi, cô tự mua vé tàu hỏa về nhà, nghĩ chắc việc nhà không yên ổn lắm nên không muốn nhắc đến chuyện đó nữa, “Hợp Hoan, tôi ở đây khoảng nửa tháng nữa, mọi người vẫn sắp xếp đi chơi núi ở đây chứ? Tôi cũng muốn tham gia”.

“Thứ bảy có kế hoạch đến một ngọn núi cao hơn mực nước biển bảy trăm mét ở ngoại ô. Cậu lên trên diễn đàn đăng ký đi”.

“Tôi chưa thử đi chơi núi trong thời tiết này bao giờ, xem có chịu nổi thử thách này không”.

“Bên đó là vùng núi hẻo lánh, khí hậu khá mát mẻ, nhưng cũng phải xem thời tiết thế nào đã. Haizz, hình như sắp mưa rồi”. Tân Thân đã quen với thời tiết ở đây, ngẩng lên thấy bầu trời nặng nề không trăng không sao, mơ hồ cảm thấy những tầng mây xám xịt đang kéo đến.

“Mưa thì tốt quá!”. Bruce hứng chí nói, “Tôi nhớ hình như là mười năm trước, kỳ nghỉ hè năm ấy có một trận mưa tối trời tối đất. Về sau đi đâu tôi cũng chẳng thấy kiểu mưa như thế nữa. Trên đường phố toàn là nước, những nơi sâu nghe nói có thể bơi được. Tôi và em gái len lén trốn ra ngoài chơi đánh nhau dưới nước với người ta. Lúc xe hơi đi ngang, nước bắn lên cao lắm. Nghiện quá đi mất”.

Nhắc đến cơn bão đặc biệt được mệnh danh trăm năm mới có một lần ở thành phố này, Tân Thân sửng người. Tất nhiên là cô có ấn tượng với nó.

“Năm đó tôi gần mười ba tuổi, chắc chị mười lăm nhỉ?”. Bruce hí hửng quay sang cô, “Nếu chị cũng nghịch nước trên phố, chưa biết chừng khi chúng ta đã thấy nhau rồi cũng nên”.

“Hôm đó à...”. Tân Thần nắm chặt lon bia trong tay, nhìn thật xa về phía mặt sông. Với tính cách khi ấy của cô chắc cũng lao ra phổ nghịch nước mà không biết chán rồi, nhưng cô chỉ lắc đầu, “Hôm đó tôi ngoan ngoãn ở nhà vì bị cảm”.

Bruce cười, “VẬY đừng nói với tôi là sau đó chị không đến bờ sông xem thủy triều dâng cao nhé. Nơi chúng ta đang ngồi đây, khi đó đã bị ngập hết. Đi trên đường gần con sông là có thể nhìn thấy tàu thuyền trên sông, hình như cao vượt cả bờ đê, nhìn như nổi trước mặt ấy. Chị xem, chúng ta vẫn có khả năng đã gặp nhau rồi”.

Năm ấy nước dâng lên rất dữ, thành phố bên sông này cũng trở thành trung tâm của mọi tin tức trong toàn quốc, người dân ở đây càng không thể không quan tâm. Tân Thần tất nhiên cũng đến xem, mà năm ấy người nắm tay cô cùng đi là Lộ Phi.

Tân Thần một hơi uống cạn lon bia trong tay rồi tiện tay ném vỏ lon rỗng vào thùng giấy, “Hôm nay uống nhiều thật, thôi, về nhà. Tôi không muốn bị mắc mưa để cảm lạnh nữa đâu”.

Trên đường về đã nghe tiếng sấm rền vang. Tân Thần xuống xe taxi, Bruce ló đầu vào, cười và nói to: “Nếu sợ sấm thì lên mạng trò chuyện với tôi nhé”.

Tân Thần cười, “Cũng như tôi đã không là cô em bé nhỏ từ lâu, tôi cũng chẳng còn sợ sấm sét lâu lắm rồi. Chúc ngủ ngon”.

Xe taxi đã đi. Một tia sét rạch ngang bầu trời. Tân Thần đứng tại chỗ, bất động ngẩng lên nhìn trời, cho đến khi lại một tiếng sấm rền vang ngay trên đầu, cô mới bước nhanh vào hành lang tối om.

Một chiếc Audi Q7 màu đen đậu gần đó bỗng mở cửa, Lộ Phi bước ra. Anh đưa Tân Thần về nhà rồi lái xe đến đây, cứ ngồi lặng lẽ trong xe

nghe CD. Ngược lên nhìn ô cửa sổ tầng năm kia, cuối cùng ánh đèn bật sáng, anh biết Tân Thần đã vào trong nhà.

Lại một tràng sấm ùng ùng quét qua. Anh nghĩ, tuy lúc này cô trả lời chàng trai rất rõ ràng, cô “không sợ tiếng sấm lâu lắm rồi”, nhưng khi sét đánh ngang, cơ thể cô cứng lại, đứng ngay tại chỗ, kỳ thực không có gì khác với phản ứng mà trước kia cô từng kể anh nghe - “Em sẽ lấy chăn bịt kín tai, nhưng lại không kìm nổi mà run bần bật đợi tiếng sấm tiếp theo vang lên như bị ma nhập ấy”.

Thế nhưng, khi ban ngày cô đã nói rõ ràng rằng cô không còn là trách nhiệm của anh nữa anh đã không tìm ra bất cứ lý do gì để quan tâm đến cô như vào một đêm mưa mười năm trước nữa

Cơn bão to vào mười năm trước ở đây cũng bắt đầu sấm vang chớp giạt vào đêm khuya như thế này. Mẹ và chị anh vừa từ nước ngoài về thăm nhà đã đi chơi biển, còn bố anh đi công tác ở Bắc Kinh, chỉ có mình anh ở nhà. Khi tiếng chuông điện thoại reo vang thì anh đang say ngủ.

Trong ống nghe văng đến giọng nói yếu ớt của Tân Thần, “Lộ Phi, anh nói chuyện với em được không?”.

Anh mơ mơ màng màng nhìn giờ, “Bây giờ là nửa đêm rồi! Tiểu Thần, em không ngủ được hả?”.

“Em...”. Tân Thần có vẻ khó mở lời, hẳn nhiên cũng thấy đánh thức anh dậy thế này là rất vô lý, dù sao chẳng phải là lần đầu cô ở nhà một mình. Nhưng lại một tiếng sấm rền vang, cô không thể kìm được giọng nói đang run lên của mình, “Cúp điện rồi, em sợ! Anh nói chuyện gì với em đi”.

Lộ Phi bỗng tỉnh hẳn. Anh biết cha Tân Thần lại không ở nhà, mấy hôm nay chỉ có mình cô, “Anh đến ngay. Đợi anh”.

Lộ Phi thay quần áo rồi cầm ô đi ra. Bên ngoài đã bắt đầu mưa to, gió giật điên cuồng khiến chiếc ô biến dạng, không thể ngăn được gió mưa. Khó khăn lắm anh mới vẫy được taxi, tài xế cứ làm nhảm nói: “Trận mưa này to như quỷ sứ ấy! Không được, đưa cậu đi rồi tôi cũng trả ca về nhà thôi”.

Trên đường chỉ có vài người qua lại. Sấm giật chớp rền, mưa mỗi lúc một to, quất ào ào xuống không ngớt. Cần gạt nước đảo qua đảo lại, nhìn ra ngoài chỉ thấy trắng xóa một màu. Xuống xe rồi đi thêm một quãng không xa, Lộ Phi cầm ô mà cũng gần như ướt hết cả. Anh vội vàng chạy lên tầng năm nhà Tân Thần, vừa bấm chuông thì cửa đã mở, hẳn cô đã đợi lâu rồi. Cô lao vào lòng anh, ôm chặt lấy anh. Lộ Phi ném ô xuống, “Buông ra đi, Tiểu Thần, người anh ướt hết rồi”.

Tân Thần mặc kệ, chỉ ôm chặt lấy eo anh không buông, cùng lúc cũng òa lên một tiếng rồi khóc lớn. Họ đã quen nhau một năm rồi, xưa nay cô luôn tỏ ra phóng khoáng hoạt bát, cho dù nhiều khi ương bướng cũng chỉ chớp mắt là quên sạch, chưa bao giờ lại khóc to như bây giờ.

Lộ Phi không thể hiểu nổi kiểu khóc vô cùng trẻ con ấy, nhưng cũng không thể không xót xa, chỉ nhẫn nại dỗ dành, “Đừng sợ đừng sợ, có anh đây rồi. Lần sau có sấm s, anh cũng sẽ đến với em, được không?”.

Tiếng khóc to dữ dội của Tân Thần dần dần trở thành tiếng nấc nghẹn trong lòng Lộ Phi. Cô hiểu, một cô gái mười lăm tuổi mà làm nũng như thế thì cũng hơi quá đáng, nhưng cô hoàn toàn không khống chế nổi bản thân.

Tân Thần có nỗi sợ gần như là bệnh với tiếng sấm.

Ông nội cô đã qua đời ở bệnh viện vì bệnh, sau đó cô ở cùng phòng với bà nội đã già yếu. Đầu xuân năm thứ hai, một tiếng sấm trong cơn mưa đêm đã khiến cô tỉnh giấc, đưa tay sờ bà nội rồi yên tâm ngủ tiếp, nhưng cô ngủ không yên, cứ mơ thấy những giấc mộng nhạt nhòa. Cho đến khi gần

sáng, cô bỗng trở mình ngồi dậy, nhận ra cơ thể bà nằm cạnh mình đã lạnh ngắt. Lúc ấy sét đánh chiếu sáng cả căn phòng, chỉ thấy bà nội nằm bất động, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt méo mó. Lặng im một lúc rồi tiếng sấm lại rền vang, cô sợ đến độ kêu thét lên.

Đêm ấy Tân Khai Vũ không ở nhà. Tân Thần run lấy bấy gọi điện thoại cho ông, rồi lại gọi đến nhà bác. Người đến trước tiên là Tân Khai Minh, ông xác định mẹ đã ra đi trong giấc ngủ rồi, chỉ có thể ôm chặt lấy cô cháu gái đang quần chần ngồi co rúm trên ghế sofa mà vỗ về.

Sau đó Tân Thần kiên quyết đòi đổi phòng với bố. Nhưng khi gặp kiểu thời tiết đó, bố vẫn chưa về, một mình cô ở nhà đành cố sức nhét chân vào tai mình. Cô đã từng kể với Tân Khai Vũ nỗi sợ hãi của mình, ông vỗ vỗ cô với vẻ hối lỗi, hứa lần sau sẽ cố gắng về nhà sớm. Về sau khi gặp những ngày mưa gió sấm chớp, ông cũng cố gắng về nhà sớm thật, nhưng khi đi công tác thì đành chịu.

Đêm ấy Tân Thần tỉnh dậy rồi, vội vàng đến đóng cửa sổ. Gió mạnh kèm theo mưa đã tạt vào khiến áo ngủ cô ướt quá nửa. Cô trèo vào giường, hoàn toàn không còn buồn ngủ. Cô định tìm việc gì đó làm để phân tán sự chú ý, nhưng mở đèn rồi lấy tạp chí ra mà vẫn không xem nổi. Ngọn đèn bàn in bóng dáng cô đơn của cô lên tường, và khi sét rạch ngang, cái bóng ấy cũng chao đảo và lớn dần. Tiếng sấm cứ dội đến liên tục khiến cô bỗng có những liên tưởng rất đáng sợ. Tiếp đó lại cúp điện, cả căn nhà bỗng chìm vào bóng tối đen đặc.

Cuối cùng cô không kìm được, gọi điện cho Lộ Phi. Và khi anh đến, toàn thân ướt sũng, ôm chặt lấy cô, để mặc cô làm gì thì làm một cách vô điều kiện, thì làm sao cô không khóc thỏa thuê cho

Đợi cô khóc mệt rồi yên lặng, Lộ Phi nhìn chiếc áo ngủ in hình manga của cô đã bị quần áo anh thấm ướt, có phần ngượng ngùng. Cơ thể thiếu nữ

lồ lộ trước mắt anh. Anh nhìn đi nơi khác, “Đi thay quần áo đi, Tiểu Thần. Cẩn thận cảm lạnh”.

Tân Thần thay quần áo rồi lại mang đồ của Tân Khai Vũ cho anh mặc. Lộ Phi ngồi trên ghế sofa, để cô nằm trong lòng mình, nghe cô kể đứt quãng, lúc ấy mới biết căn nguyên của nỗi sợ hãi. Nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô, anh không cách nào bảo cô biết rằng sinh lão bệnh tử là chuyện bình thường, trên thế gian không hề có ma quỷ. Đối với một đứa trẻ từ năm mười hai tuổi đã mang trong mình một nỗi sợ hãi mà nói, chỉ có vòng tay ôm mới là niềm an ủi hữu hiệu nhất.

Hơn nữa, cô lại nguyện được khóc trong lòng anh.

Bên ngoài tiếng sấm cũng không còn liên tục nữa, nhưng mưa vẫn rất to. Tân Thần dựa vào ngực anh ngủ thiếp đi. Anh bế cô đặt vào giường, đắp chăn len cho cô, sau đó ngồi dựa vào đầu giường mà không hề buồn ngủ. Vuốt ve mái tóc dày của cô một cách xót thương, anh nghĩ, nếu có thể, anh mong muốn sau này khi cô sợ hãi, vòng tay mà cô nhớ đến là vòng tay anh.

Bây giờ ngẫm lại, hình như điều đó thật xa xỉ.

Một giọt nước mưa rơi trên gương mặt Lộ Phi, tiếp đó mưa trút ào ào xuống. Những cơn mưa đầy sấm chớp của mùa hè ở thành phố này đã đến nữa rồi.

Tân Thần ôm hai tay đứng dựa cửa ban công, nhìn cơn mưa to bên ngoài. Hôm nay cô đã uống rất nhiều loại rượu nên đã thấy hơi chệnh choáng, đầu óc cũng vác vác, nhưng hoàn toàn không thấy buồn ngủ. Nhìn sấm vang chớp giạt, mưa gió hoành hành, không thể không khiến cô nhớ đến trước đây.

Cô vội vã về nhà không phải vì sợ mắc mưa hoặc sấm chớp, chỉ không muốn nhớ lại chuyện cũ với Bruce. Trong những đêm thế này, cô thà ở một mình. Cô biết, cơn bão điên cuồng mười năm trước trong ký ức của cô luôn

khác biệt với người khác. Cô chưa bao giờ chia sẻ ký ức của mình với ai, cũng không muốn ký ức của người khác quấy nhiễu mình.

Hoa cỏ trên ban công bị gió thổi ngã nghiêng. Mưa to quất xuống ào ạt. Ánh chớp rạch thành hình chữ z chói mắt ở phía chân trời xa xa. Sau khi chớp lóe lên, tiếng sấm ùng ùng kéo đến. Cô đứng thẳng, nín thở đợi tiếng sấm tan đi, không còn co rúm người run rẩy như trước kia nữa.

Tất nhiên, cô bé sợ hãi đến độ không thể ngủ nổi trong tiếng sấm vang chớp giạt, cũng như chàng trai đợi mưa chạy đến bên cô, đã đi xa theo dòng thời gian rồi. Mỗi một người đều phải trưởng thành, cô cũng không phải ngoại lệ. Cô chưa bao giờ khắc phục được nỗi sợ một thứ nào đó, nhưng thuyết phục chính mình đối diện với nó từ lâu rồi.

Theo như tin tức của thành phố, cơn bão đêm mười năm trước đã lập kỷ lục trong vòng một trăm năm qua. Nước mưa gần như điên cuồng đổ xuống, từ một giờ sáng kéo dài đến hai giờ chiều hôm sau. Đường dây điện ở khắp nơi bị gió giạt đứt tung; nước ngập trên phố đã dâng đến ngang eo; khắp nơi là những chiếc ô tô bị tắt máy chết đứng; những người ra ngoài từ sáng bất đắc dĩ phải giương ô lội nước khó khăn; xe ba bánh trở thành phương tiện giao thông hữu hiệu nhất; cả thành phố này rơi vào tình trạng hỗn loạn, mất trật tự.

Một trận ngập úng nguy hại nghiêm trọng ấy đã xảy ra, thế mà thứ vẫn cố chấp nằm lại trong ký ức Tân Thần, xưa mãi không tan đi, lại là một vòng tay ấm áp.

Hôm ấy, do từ đầu Tân Thần đã mặc áo ngủ thấm ướt ngồi trên giường run rẩy, sau đó lại nhào vào lòng Lộ Phi người sưng nước khóc lóc một trận, kết quả là sáng hôm sau tỉnh dậy đã thấy hô hấp khó nhọc, đầu nặng cổ họng đau. Lộ Phi sờ trán cô, nhiệt độ vẫn bình thường, “Trong nhà có thuốc cảm không?”.

Tân Thần lắc đầu, “Không sao, em ít khi bệnh lắm, ngủ một giấc là khỏi ngay”.

“Sao thế được, anh đi mua thuốc cho em”.

Tân Thần bò trên cửa sổ nhìn xuống phía dưới, vẫn một biển nước mênh mông. Khu phố này vốn dĩ hệ thống thoát nước đã rất kém, lại thêm cơn bão này, tình trạng ứ đọng càng tệ hại hơn. Trên phố có những đứa bé ngồi trên những chiếc chậu nhựa để làm thuyền bơi đi khắp nơi, cô nhìn mà thích chí, kéo tay Lộ Phi, “Chúng ta cũng đi chơi đi”.

Một biển nước đầy rác thế kia, đến đi mua thuốc mà Lộ Phi cũng phải sẵn sàng tâm lý để khắc phục bệnh ứa sạch của mình, nên anh chỉ dờ cười dờ mếu, lẳng lặng kéo cô về lại giường, “Em ngoan ngoãn ở đây cho anh, không được đi đâu hết”

Lộ Phi mang đôi dép lê, xắn quần lên rồi cố gắng lội nước ra ngoài. Trên phố toàn những người đã “trang bị” như anh. Những cửa hàng xung quanh đều ngập nước. Nhân viên vừa tát nước ra ngoài vừa buôn bán, thế mà còn không tỏ ra bực bội mà cười rất phấn khởi.

Anh mua thuốc rồi tiện mua cả một túi lớn thức ăn. Tân Thần uống thuốc cảm phụng phịu, nhìn anh cau mày rửa chân mãi trong phòng vệ sinh thì có vẻ buồn cười, “Người ứa sạch phải bỏ lỡ nhiều thú vui lắm đây”.

“Chẳng hạn...”.

Tân Thần hất cằm ra ngoài, “Nghịch nước. Thú vị biết mấy. Kiêu mưa này phải lâu lắm mới có một lần”.

Lộ Phi ra khỏi phòng vệ sinh, không nhịn được cười, vò tóc cô, “Đúng là trẻ con”.

Trên đường anh nhìn thấy rất nhiều đứa trẻ đội mưa ra nghịch nước, đành thừa nhận mình thực sự có khoảng cách thế hệ với bọn trẻ ấy. Anh không tài nào hiểu nổi Tân Thần mười lăm tuổi rõ ràng đã dậy thì rồi, mà sao vẫn trẻ con như thế. Nhìn nước ngập, điều anh nghĩ là hệ thống cống ở đây e rằng phải tiến hành cải tạo lại, còn cha anh chắc sẽ bận đến phát điên vì công tác phòng chống ngập úng cho thành phố này.

Nhưng điều này không ngăn cản anh yêu thương chiều chuộng Tân Thần, nhẫn nại dỗ cô uống thuốc, mặc cô mở âm lượng tivi thật to mà không xem, mặc cô viện cớ đau đầu không chịu làm bài tập. Thấy cô ghét ăn mì gói, lần đầu anh xuống bếp, chuẩn bị luộc mì cho cô ăn. Nhưng dáng vẻ anh khiến Tân Thần cười ngặt nghẽo, đẩy anh ra mà tự mình làm.

Tân Thần tuy có vẻ mong manh yếu đuối nhưng thực ra rất tự lập. Động tác của cô nhanh nhẹn vô cùng, bắc chảo chiên trứng, bên bếp khác luộc mì, đồng thời lấy cà chua trong tủ lạnh ra, nhanh nhẹn rửa gọt sạch sẽ, thêm nước sốt cà chua và trứng gà rồi đảo đều rất thơm, đổ lên mì đã luộc chín. Có thể nhận ra rằng cô làm đã rất thuần thục, nhất định là thường xuyên làm thế để bớt rảnh rỗi. Ăn món mì cô nấu, Lộ Phi cứ tấm tắc khen ngon mãi.

Hai người ở nhà, Lộ Phi giảng bài, chơi cờ cùng cô, mưa tạnh rồi cùng cô ngồi ngoài ban công, xem đàn chim bồ câu bay lượn trên bầu trời xám xịt sau cơn mưa, nhìn những chiếc xe ba bánh ra ra vào vào. Tất cả đều hồi phục lại sau những lời oán thán trách móc, cười đùa vui vẻ, dường như chẳng ai nghĩ đây là thiên tai cả.

Đương nhiên cha Lộ Phi không nghĩ thế, Lộ Phi trò chuyện điện thoại với ông, biết ông vội trở về từ Bắc Kinh, sắp xếp công tác phòng ngập cho thành phố, di dời dân bị mắc kẹt, sửa sang đường dây điện, hồi phục giao thông công cộng, lại phải nâng cấp bờ đê bao để chống lũ lụt, không thể về nhà được.

Tân Khai Minh và Tân Khai Vũ đều gọi điện cho Tân Thần hỏi thăm tình hình. Cô báo cáo đúng sự thật, “Nước chỉ rút đi một tí, vẫn còn sâu lắm. Dạ, không sao. Con biết”. “Dạ, hơi cảm lạnh. Đã uống thuốc rồi. Dạ, con không ra ngoài đâu, trong nhà có thức ăn”.

Mưa ngừng được mấy tiếng rồi lại trút xuống, nhưng không còn điên cuồng như đêm đầu và cũng không dai dẳng. Nước ứ đọng trong khu nhà hai hôm sau mới rút hết. Lần đầu Tân Thần và Lộ Phi ở cạnh nhau suốt ngày đêm như thế.

Buổi tối, Lộ Phi nằm cạnh Tân Thần, trò chuyện với cô. Thực ra chỉ có cô nói, còn anh mỉm cười lắng nghe, cho đến khi cô mơ màng ngủ thiếp đi. Tân Thần cảm nhận được đôi môi anh nhẹ nhàng in lên trán cô. Cô hài lòng vì trong căn nhà thường xuyên chỉ có mình cô bỗng có thêm một vòng tay ấm áp an toàn, trong cơn mưa không còn cô đơn nữa.

Cho dù đã chia tay Lộ Phi, Tân Thần vẫn trân trọng quãng thời gian ấy.

Tân Thần từ nhỏ đã quen với cảnh phân phân hợp hợp của bố và các bạn gái của ông, đối với việc chia ly, cô không cảm thấy đau buồn mấy. Từng có người phụ nữ tìm đến nhà, nắm gấu áo Tân Khai Vũ khóc lóc ai oán, còn ông vẫn giữ vẻ bình thản, không lay động, chỉ nói với vẻ bất lực: “Tôi đã nói rõ hết rồi, đừng làm chuyện xấu mặt thế khiến con gái tôi sợ, không có ý nghĩa gì hết”.

Người phụ nữ ấy cuối cùng đành bỏ đi. Tân Khai Vũ vuốt tóc con gái, “Không giận bố chứ”.

Tân Thần lắc đầu, “Nếu cô ta vừa khóc mà bố đã thay đổi ý định thì con mới giận”.

Tân Khai Vũ cười, nhìn vào mắt cô và nói với vẻ chân thành hiếm có, “Thần Tử nhớ lấy, sau này đừng tùy tiện khóc với đàn ông. Khóc thì nhiều

nhất cũng chỉ khiến đối phương khó xử, không thể thay đổi gì cả. Người yêu thương con thật sự sẽ không dễ dàng khiến con khóc; người làm con khóc, hầu hết là sẽ không quan tâm đến nước mắt của con”.

Cô cũng cười, biết bố mình chắc cũng khiến không ít cô gái đã khóc vì ông. Cô nghĩ, được thôi, vậy thì không khóc, sau này cô sẽ cố gắng là bỏ đi trước, hơn nữa nhất định sẽ không níu kéo, càng không làm những chuyện mất mặt.

Tất nhiên đó chỉ là suy nghĩ trẻ con mà thôi. Chỉ ít khi Lộ Phi đi rồi, cô đã chọn đứng tại chỗ nhìn theo bóng anh xa dần. Những việc cô có thể làm chỉ là cố mạnh mẽ ngẩng cao đầu, không hề khóc lóc. Cô tự nhủ, chẳng qua là đến rồi đi, đi rồi ở, chẳng có gì to tát cả, sẽ qua đi nhanh thôi mà.

Nhưng cái qua đi chỉ là thời gian mà thôi.

Lộ Phi đi rồi, những người theo đuổi Tân Thần vẫn rất nhiều. Năm thứ hai đại học, cuối cùng cô cũng chấp nhận hẹn hò với một nam sinh vẫn luôn thích cô. Hai người đi trong sân trường mùa thu, hoa quế nở rộ, trắng như ánh trăng, tinh khiết như nước, trong không khí thoảng mùi hương ngọt ngào, vô cùng lãng mạn. Cậu nam sinh kia nhìn cô chăm chú bằng ánh mắt thâm tình, trong đôi mắt đầy vẻ yêu thương mến mộ. Khi hai tay cậu ta vòng ôm cô, cô nghĩ, được thôi. Họ ôm nhau, rồi hôn.

Thế nhưng, cô phát hiện ra một cách đau lòng rằng, điều đó rất khác.

Cô bỗng hiểu ra, Lộ Phi mười chín tuổi khi ôm cô hôn cô, tràn đầy vẻ kiêu chể và giữ gìn. Cô không thể quay về năm mười lăm tuổi, cũng sẽ không còn có người con trai nào che chở cho cô một cách dịu dàng như thế nữa.

Vội vã thoát khỏi vòng tay ấy, cô không giải thích gì mà bỏ đi ngay, cắt đứt liên hệ với cậu chàng ấy mà không đưa ra một lý do nào cả.

Tất nhiên Tân Thần biết so sánh như vậy rất vô nghĩa. Cho dù cô và Lộ Phi không xa nhau, sau này chắc cũng sẽ không có được quãng thời gian êm đềm như thế nữa. Sớm muộn gì họ cũng sẽ như những cặp tình nhân khác, đồng thời sẽ có nhu cầu giao hòa thể xác và tâm hồn, cảm nhận được khát vọng được tan chảy vào nhau. Còn thời khắc trong sáng ấy rồi sẽ trở thành hồi ức.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn, bốn mùa vẫn lặp lại. Sau này cô lại có bạn trai mới, thuyết phục mình bắt đầu một tình cảm mới.

Mùa hè ở đây vốn nổi tiếng nóng bức khó chịu. Mỗi năm vào mùa này, lúc nào cũng là nắng gắt, sau đó chuyển thành mây đen âm u, bức bối khiến con người muốn nghẹt thở, không khí như vắt ra nước được, sau đó sẽ có một trận mưa giông ào đến. Năm nào cũng vậy.

Chỉ là, không còn trận mưa bão nào như đêm mùa hạ của mười năm trước, không còn một vòng tay như của Lộ Phi nữa. Cô đã chấp nhận sự thật đó.

Cơn mưa ấy, sấm chớp vẫn cuồn cuộn, gió to mang theo mưa ào ào quất xuống, nhưng trong ký ức cô lại tràn đầy những cảnh tượng dịu dàng. Gương mặt bà nội mà cô nhớ không còn méo mó như lúc tạ thế, mà là đang nhìn cô với vẻ yêu thương trìu mến, bà đưa bàn tay nhăn nheo và hơi thô ráp ra vuốt ve mặt cô, chải và tết tóc cho cô, nửa khen ngợi nửa bần thần, “Tóc cứng như thế. Con gái đừng mạnh mẽ quá, Tiểu Thần”. Cô nhớ Lộ Phi ôm cô, nghe những lời lảm nhảm vô nghĩa của cô, cười rất dịu dàng, và nụ hôn khi cô đang mơ màng chìm vào giấc ngủ rơi trên trán cô rất khẽ nhưng cũng rất nóng bỏng, xóa tan đi mọi nỗi sợ hãi trong cô.

Mưa lớn quất rơi những cành hoa nhài, hải đường nở đầy hoa xuống đất, những cánh hoa trắng muốt và đỏ tươi gục xuống đất bùn. Những dây khiên ngư quấn quýt trên tấm lưới chống trộm run bần bật trong gió. Tân

Thân sờ gương mặt ướt đẫm của mình, không rõ là nước mưa hắt lên, hay nước mắt cuối cùng đã rơi xuống.

Không có đóa hoa nào nở rộ mãi, không có cơn mưa nào rơi mãi, thế thì, cũng chẳng có hồi ức nào tồn tại mãi mãi, đến lúc đặt dấu chấm hết rồi. Cô tự nhủ.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Sự Ngây Thơ Thời Niên Thiếu

Tân Địch nhất thời thấy hơi lóa mắt. Cô nghĩ, đây chính là sự lãng mạn trong truyền thuyết sao? Và do anh làm, quả nhiên rất kích thích, có thể khiến trái tim già cỗi của mình trong tích tắc đập mạnh như thiếu nữ hoài xuân.

Thứ sáu, Đới Duy Phàm lái xe đến dưới công ty Tân Địch rất đúng giờ. Không tới năm phút sau, Tân Địch xuống đến nơi, khoác một chiếc túi vải dù to tướng, ngồi lên chiếc Picasso của anh. Cô quyết định vẫn nên khai thật với anh những người sẽ phải gặp trong bữa ăn hôm nay để anh khỏi phải giật mình.

“Lát nữa bố mẹ tôi cũng ở đó”.

Không ngoài dự đoán, Đới Duy Phàm rõ ràng giật bản mình. Tân Địch để ý hết mọi phản ứng của anh, nhìn anh cười có vẻ giễu cợt, “Bình tĩnh bình tĩnh, không chỉ có hai người họ mà Lộ Phi và Tân Thần cũng có mặt”.

Đới Duy Phàm ảo não vì mình đã không giữ được bình tĩnh, đành khởi động xe, đồng thời cười mĩa mai chính mình, “Gọi anh đến ắt có nguyên nhân chứ nhỉ”.

“Chính xác, có điều nguyên nhân không phức tạp nghiêm trọng như anh tưởng tượng đâu. Anh chỉ cần cứ xử đàng hoàng, lễ phép lịch sự tham gia cuộc trò chuyện là được. Lỡ như mẹ tôi hỏi quan hệ của tôi và anh, thì nói có thiện cảm với nhau là OK”.

“Nếu anh tỏ ra không chỉ là có thiện cảm với em thì sao?”.

Tân Địch bĩu môi, “Đừng làm bậy. Gây phiền phức cho tôi, tôi sẽ không cảm ơn anh đâu”.

Họ bước vào gian phòng bao mà Lộ Phi đã đặt trước, ông Tân Khai Minh, bà Lý Hình và Lộ Phi đang ngồi trong đó rồi. Thấy Đới Duy Phàm, ông Tân Khai Minh và bà Lý Hình để tỏ ra ngạc nhiên. Tất nhiên vẻ ngoài cao to đẹp trai của chàng trai ấy chỉ là nguyên nhân phụ. Tân Địch giới thiệu một cách chu đáo: “Bố em, mẹ em, Lộ Phi – hai người đã gặp nhau rồi. Còn đây là Đới Duy Phàm – bạn con”.

“Thần Tử sao chưa đến?”. Tân Địch hỏi.

Tân Khai Minh đáp: “Nó vừa gọi điện cho bố, bảo bố nó đột ngột quay về, chuẩn bị ăn cơm cùng. Bố gọi hai người cùng đến rồi”.

Tân Địch vui sướng: “Tốt quá, cũng gần năm không gặp chú rồi”.

Đới Duy Phàm tất nhiên cũng tỏ ra tò mò với ông chú mà Tân Địch đã so sánh với mình. Tân Địch thấy dáng vẻ hào hứng của anh, thì thào: “Lát nữa anh sẽ thấy, bảo đảm sẽ khiến anh tự thấy xấu hổ cho xem”.

“Dù nói gì đi nữa, hôm nay anh cũng gặp được phụ huynh của em, cả chú em, xấu hổ một tí cũng đáng”. Đới Duy Phàm không mấy may quan tâm đến lời châm chọc của cô, cũng thì thào đáp lại. Tân Địch chỉ có thể than vãn da mặt anh quá dày.

Bà Lý Hình nhìn hai người thì thào to nhỏ với nhau một cách bất ngờ, nhất thời không biết nói thế nào.

Ông Tân Khai Minh lắc đầu, “Con bé Tiểu Thần còn bảo với bố ngày mai đi leo núi, hôm nay không đến vì muốn nghỉ ngơi, bị bố ngăn lại. Mấy hôm trước khu núi đó mưa to lắm, nếu bị trượt ngã thì mệt. Tiểu Địch điem này con phải học hỏi Tiểu Thần đi, lười vẫn động quá đấy”.

Tân Địch thực sự không yêu thích bất kỳ môn thể thao nào cả. Cô cười nói: “Nếu con mà cũng thích tự lái xe đến Tây Tạng thì mẹ sẽ cuống lên cho xem”.

“Bây giờ con có còn quan tâm mẹ cuống hay không đâu”. Bà Lý Hình làu bàu, “Lần này đi Hồng Kông ở mấy hôm liền mới nhớ phải gọi điện về báo mẹ biết một tiếng”.

Nhắc đến Hồng Kông, Tân Địch và Đới Duy Phàm đều có tật giật mình bất giác nhìn nhau. Tân Địch vội vàng nhìn tránh đi. “Chỗ con đến an ninh rất tốt mà, cũng đi làm như thường lệ thôi, không cần lo đâu. À đúng rồi, mẹ công ty sắp xếp cho con trung tuần tháng sau tham gia tuần lễ thời trang New York. Con báo cáo trước, để đến lúc đó đỡ phải quên”.

“Con quên con có bà mẹ này đi thì hơn”. Bà Lý Hình bắt lực với đứa con gái đành cười rồi lắc đầu. “New York con chưa đi bao giờ, có ai đi cùng không”.

“A Ken đi thẳng từ Hồng Kông. Để con xem lại vé máy bay đi từ đâu, dù sao cũng gặp bên đó mà”.

Lộ Phi nói: “Tháng sau anh cũng phải đến họp ở New York, có lẽ xác định được thời gian rồi có thể đi cùng”.

Bà Lý Hình vui vẻ nói: “VẬY thì tốt, tốt quá”. Rồi bỗng sực nhớ ra còn có Đới Duy Phàm bên cạnh, thầm nghĩ con gái ban ngày trong điện thoại đã nhấn mạnh rằng không có ý gì với Lộ Phi, bây giờ lại đưa bạn trai đến đây, tuy phải đợi cô về tra hỏi mới biết được hai người có quan hệ gì, nhưng cũng không thể phớt lờ cậu ta hoặc khiến người ta hiểu nhầm, thế là bà cười ôn tồn: “Tiểu Đới, Lộ Phi và Tiểu Địch từ nhỏ đã học chung. Tiểu Địch lại cầu thả qua loa, đi công tác nếu có người chăm sóc thì dì cũng

Đới Duy Phàm gật đầu tán thành, “Vâng, Tiểu Địch lần này ở Hồng Kông cũng suýt mất hành lý đấy ạ”. Lúc ở sân bay, Tân Địch vừa nghe điện

thoại vừa lơ đãng bỏ đi, suýt nữa là quên mấy túi đồ ở hàng ghế ngồi. Anh đuổi theo để trả lại, còn cô chỉ bực tức và miễn cưỡng nói “Cảm ơn”.

“Hai đứa cùng đi Hồng Kông à?”. Bà Lý Hình kinh ngạc.

Tân Địch thầm kêu khổ, biết mẹ mình hay suy diễn trong một số chuyện, nhưng cũng không tiện cảnh cáo ngầm với Đới Duy Phàm. Cũng may anh không định khiến cô cuống lên, trả lời rất chững mực, “Cháu làm ở mảng quảng cáo, cũng đến tham gia tuần lễ thời trang, nên đã gặp Tiểu Địch ở Hồng Kông”.

“Chắc không phải là quen nhau ở Hồng Kông chứ”.

Đới Duy Phàm thật thà: “Dì, cháu và Tiểu Địch là bạn cùng trường ở Học viện Mỹ thuật. Chúng cháu quen nhau gần mười năm rồi”.

Bà Lý Hình vốn sợ con gái muốn đối phó mình mà kéo đại người qua đường đến dùng cơm, lần này thì thực sự đã cảm thấy có hứng với Đới Duy Phàm nên bắt đầu hỏi thăm tình hình công việc của anh. Anh đều trả lời hết, thái độ vô cùng thành thật.

Ông Tân Khai Minh đang trò chuyện với Lộ Phi. Cha Lộ Phi mấy năm trước đã được điều đến nhậm chức ở một tỉnh miền nam nào đó. Tân Khai Minh hỏi về quan tâm tình hình lãnh đạo và người thân, Lộ Phi đều trả lời từng câu một. Sau đó nhắc đến dự án khai thác của Hạo Thiên – Tân Khai Minh hiện nay vẫn làm việc cho thành phố nên tất nhiên rất quan tâm đến tình hình vận hành của dự án lớn này. Lộ Phi giới thiệu đại khái công việc tiến triển thế nào. Anh nói với Tân Khai Minh, Lộ Thị chị anh sắp đại diện tập đoàn Hạo Thiên đến đây theo dõi dự án, đồng thời cũng nhắc đến chuyện nhà Tân Thần lần này cũng sắp bị phá bỏ. Ông Tân Khai Minh gật gù, “Về rồi bác sẽ hỏi Tiểu Thần định thế nào. Con bé này, sao giờ này vẫn chưa đến?”.

Đang nói thì Tân Thần đẩy cửa vào, vừa đi vừa cười nói với một người đàn ông nhìn có vẻ chưa đến bốn mươi tuổi. Đới Duy Phàm quan sát ông rồi không thể không thừa nhận, Tân Địch so sánh mình với người ấy, thật sự là không hề có ý mỉa mai.

Tân Khai Vũ mặc áo POLO sọc đen vàng nhìn trẻ đến bất ngờ, hoàn toàn không giống một ông bố có cô con gái đã hai mươi lăm tuổi. Cống khoáng, tướng mạo lại nho nhã đẹp trai. Tân Thần rất giống ông. Tướng mạo ấy khiến nét đẹp của cô có vài phần gai góc, còn đối với một người đàn ông mà nói thì vốn đã rất tiêu chuẩn, chỉ có điều thêm vài dấu vết thán năm lại có vẻ chín chắn hơn. Ông chào anh trai chị dâu, thấy Lộ Phi đứng lên thì hơi sững sờ. Trước kia họ từng gặp nhau, đều có ấn tượng nên gật đầu chào nhau.

Tân Địch vốn rất gần gũi với Tân Khai Vũ, vội vàng kéo chú đến ngồi cạnh mình, âm ừ giới thiệu Đới Duy Phàm. Ông nhìn rất trẻ, Đới Duy Phàm thực sự không gọi là chú được, nên chỉ đứng lên bắt tay tỏ ý chào hỏi.

“Sao hành tung vẫn bất định thế hả, về mà cũng không báo trước một tiếng?”. Ông Tân Khai Minh nói với em, không hề khách khí.

Ông Tân Khai Vũ không quan tâm đến giọng điệu mười năm như một, hễ mở miệng ra là trách mắng của ông anh mình, chỉ đáp: “Tạm thời có việc”. Sau đó quay sang Tân Địch, “Địch Tử, chiếc áo này đẹp quá”.

Tân Địch cười lớn – mẹ cô vừa càu nhàu chiếc áo pull vẽ graffiti của cô chẳng ra làm sao, “Chú ơi, chú chẳng già tí nào, nhất định phải dạy bố con cách giữ nhan sắc mới được”.

“Bố con là số lo nghĩ, hết cách rồi”. Tân Khai Vũ nói.

Phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên. Tân Khai Minh hỏi Tân Thần dự định sau khi nhà bị phá bỏ. Người khác thì Tân Thần có thể qua loa được,

nhưng với bác thì cô đành trả lời thật, “Trước mắt thì giá nhà cao quá, tạm thời con không muốn mua, có lẽ thuê nhà ở vậy”.

Ông Tân Khai Vũ cười bảo: “Cũng có thể đến Côn Minh chỗ em ở một thời gian rồi tính sau”. Mấy năm trước ông đến vùng tây nam làm ăn, đã mua nhà ở đó.

Tân Khai Minh phản đối, “Tiểu Thần đến chỗ chú chơi thì được, nhưng không thể đi lung tung khắp thế giới như chú. Con gái phải kết hôn, không mua nhà cũng được. Lấy được tiền bồi thường thì vạch kế hoạch đầu tư cho rõ, đừng tiêu linh tinh. Cũng không cần thuê nhà, dọn đến ở cùng Tiểu Địch để có chị có em”.

Bà Lý Hinh cau mày, bà vốn đã không thích ý kiến đó, nhưng lúc này tất nhiên không thể nói gì. Tân Địch không để tâm đến chuyện ở chung với cô em họ, có điều khi thấy Tân Thần nháy mắt rất nhanh với mình, hẳn nhiên là đang ra hiệu cho cô yên tâm, sẽ không ở chung đâu, thì cô thấy r buồn cười, cũng chớp chớp mắt lại.

Thức ăn được mang lên liên tục. Tân Thần hôm nay tỏ ra rất thèm ăn, không hề có vẻ uể oải như khi đi ăn cùng Lộ Phi. Lộ Phi múc canh cho cô, “Em thích món canh trúc tơn(1) , vừa hay nhà hàng này có”.

(1) Một loại thực vật ký sinh trên cây trúc.

Tân Thần khẽ nói: “Cảm ơn”.

Tất nhiên là anh biết khẩu vị của cô. Trước kia họ đã ăn cùng nhau biết bao lần. Ngoài ở nhà Tân Thần và quán ăn nhỏ dưới khu lầu nhà cô mà Lộ Phi cực kỳ nghi ngờ tính đảm bảo vệ sinh của nó, thì Lộ Phi cũng đã từng đưa cô đến những quán ăn lớn nổi tiếng trong thành phố, nhưng lại phát hiện ra cô còn biết nhiều quán ăn ngon hơn cả anh, lúc chọn món cũng không cần nhìn đến thực đơn. Lúc ăn cơm lưng rất thẳng, dáng vẻ tao nhã, đều do Tân Khai Vũ lúc vừa có tiền lại vừa rảnh rang đã dạy dỗ cô.

Cô cúi đầu uống canh. Bà Lý Hinh thấy ánh mắt không hề che giấu sự quan tâm của Lộ Phi thì thầm thở dài, biết con gái và anh chắc đã không có khả năng gì được rồi, đồng thời thấy Đới Duy Phàm đang đưa món ăn Tân Địch thích đến trước mặt cô, còn Tân Địch chỉ mê mãi nói chuyện với ông Tân Khai Vũ, hoàn toàn phớt lờ. Bà nghĩ chàng trai ấy ngoài việc có dáng vẻ đẹp trai đến bất bình thường thì thể hiện cũng khá được, song không rõ cô con gái cưng của bà đang nghĩ gì trong đầu nữa.

Vợ chồng Tân Khai Minh và Lý Hinh đều ít nói, Lộ Phi càng trầm mặc, Tân Địch và Tân Khai Vũ lại nói chuyện rất sôi nổi. Đới Duy Phàm bị bỏ mặc một bên đành cố tìm thứ gì đó để nói: “Tân Thần, logo của nhà hàng này hình như là do cô thiết kế đúng không”.

Tân Thần gật đầu. Logo này còn là đơn đặt hàng khá lớn đầu tiên mà hơn hai năm trước Đới Duy Phàm đã nhận giúp cô. Giá cô đưa ra không cao, mẫu thiết kế sạch sẽ xinh đẹp, ông chủ nhà hàng vô cùng hài lòng, từ đó cũng bắt đầu có tiếng trong thành phố. Cô chỉ quyền thực đơn dày cộp có lồng những bức ảnh rất đẹp bên cạnh. “Hình ảnh trong thực đơn mà năm nay họ làm cũng do tôi sửa. Ông chủ mê mẩn nhiếp ảnh nên trang bị cũng rất chuyên nghiệp, nhưng kỹ thuật thì quá kém, lại cứ đòi phải tự đành nhờ vào xử lý hậu kỳ”.

Bà Lý Hinh thấy Đới Duy Phàm lại quen với cả Tân Thần thì bắt đầu cảnh giác. Cũng may Tân Thần không nói gì thêm, tiếp tục vui đầu vào ăn.

“Lộ Phi, cháu phải ở đây đợi dự án hoàn thành sao?” Bà Lý Hinh hỏi.

Lộ Phi ngần ngừ, “Dự án này kết thúc xong, cháu cũng định ở lại lâu dài”.

Ông Tân Khai Minh hơi tỏ ra lạ lùng. Ông biết tình hình hợp tác của tập đoàn Hạo Thiên với công ty Lộ Phi làm việc trong dự án này. Thông thường tiền đầu tư của công ty sẽ được phân ra, cũng sẽ có người tham dự

thực thi công trình, nhưng không hoàn toàn theo suốt, hơn nữa công ty đầu tư ấy chỉ có một văn phòng đại diện ở Bắc Kinh, không có nhiều khả năng sẽ lập chi nhánh ở đây.

Cha Lộ Phi – Lộ Cảnh Trung là sếp cũ của ông. Ông làm thư ký của Lộ Cảnh Trung khoảng năm năm, tình cảm sâu đậm gắn bó, nên đương nhiên sẽ quan tâm đến chuyện nhà Lộ Phi. Hiện nay Lộ Cảnh Trung đang đảm nhiệm một chức vụ lớn ở một tỉnh miền nam, con gái Lộ Thị đã gả cho Tô Kiệt, tổng giám đốc tập đoàn Hạo Thiên, trước và sau khi Lộ Phi về nước, việc làm ăn của công ty đầu tư kia cũng rất thuận lợi. Lộ Cảnh Trung trước nay đều tỏ ra rất hài lòng về việc ấy. Lúc này cách nói của Lộ Phi lại ẩn hiện ý tứ sẽ rời công ty đó, ở lại đây để phát triển sự nghiệp riêng. Ông nhớ đến mấy năm trước khi Lộ Phi chưa ra nước ngoài đã nói với mình mà khi ấy ông đã nghĩ đó là nhưng lời nói hoang đường, rồi lại liên tưởng đến sự quan tâm của Lộ Phi với Tân Thần mà tỏ ra tư lự.

Di động của Tân Thần reo vang. Cô cầm lên xem số gọi đến, hơi cau mày, “Dĩ An, chào anh!”

“Xin lỗi, Tiểu Thần. Hôm ấy anh uống say nên hơi quá đáng”.

Tân Thần ngẫm nghĩ, mới nhớ ra chắc là hai hôm trước khi gặp nhau ở quán bar, “Không sao, chuyện qua rồi”.

“Em đang ở đâu? Anh đến đón rồi đi ăn. Anh có chút chuyện muốn nói với em”.

“Xin lỗi, bây giờ em đang ăn cơm, có chuyện gì thì nói trong điện thoại được không?”.

Phùng Dĩ An im lặng một lúc. “Thôi, hôm khác liên lạc lại. Tạm biệt

Tân Thần đặt máy xuống phát hiện ra trong phòng yên lặng đến bất ngờ, Tân Khai Minh, Lý Hình, Tân Khai Vũ và Tân Địch đều nhìn cô. Cô

bất giác nhận ra mình không nên nhắc đến tên Phùng Dĩ An. Quả nhiên ông Tân Khai Minh hỏi ngay: “Tiểu Thần, là Tiểu Phùng à? Đã chia tay rồi mà cậu ta còn đeo bám cái gì?”.

Tân Thần cười, “Không phải đeo bám, bọn con lâu rồi không gặp nhau rồi, chỉ hỏi thăm thôi”.

Ông Tân Khai Minh hẳn không hiểu kiểu “tạm biệt rồi vẫn là bạn”:
“Lần trước con nói cậu ta có bạn gái mới rồi. Loại người này đừng qua lại nhiều để tránh phiền phức”.

Tân Thần cười gật đầu. Tân Khai Vũ không tránh khỏi buồn cười, “Thần Tử là người lớn rồi, biết xử lý mấy việc này. Anh chớ lo lắng quá”.

Ông Tân Khai Minh trừng mắt nhìn em mình, “Nó lớn mấy cũng là con của chú. Chú lại chẳng chịu nhớ điểm này”.

Từ nhà hàng ra, Tân Địch và Tân Thần đi phía sau, “Thần Tử, nếu mai rảnh thì ghé nhà chị đi”.

Tân Thần thì thầm: “Ngày mai em đi thám hiểm lòng núi, đã hẹn với người ta rồi”.

“Bố chị chẳng đã nói sợ đường lầy trơn trượt, không cho em đi đó sao?”.

Tân Thần cười đáp: “Không đâu, mưa đã ngừng hai ngày rồi. Đừng nói với bác nhé. Buổi chiều là về, an toàn lắm”.

“Thật không hiểu nổi trò này mà cũng nghiệm được à? Về rồi đến thẳng chỗ chị nhé, chị có chuyện nói với em”.

“Vâng”.

Hôm sau trời âm u, không khí vùng núi rất trong lành, nhiệt độ khá dễ chịu. Nhưng có một đoạn sườn núi dốc đứng không có đường đi, gai mọc um tùm, toàn phải nhờ cánh đàn ông vung dao mở đường, đi phía sau cũng phải rất cẩn thận, nếu lơ đãng một tí thôi sẽ bị gai đâm ngay.

Tân Thần có kinh nghiệm phong phú, tất nhiên không có vấn đề gì, chỉ sau khi từ Tây Tạng trở về đã bắt đầu làm cho kịp công việc nên sức khỏe chưa hồi phục hoàn toàn, không tránh khỏi cảm. Họ đã đi hơn bốn tiếng đồng hồ, lúc này đang ngồi nghỉ ở một nơi tạm bằng phẳng một chút.

Ba năm trước Bruce đã phát hiện, khi Tân Thần đi bộ, cô hoàn toàn im lặng, không thích chuyện trò, bây giờ cô vẫn giữ thói quen đó. Cậu cũng không để tâm lắm, nhìn mấy người dưới sườn núi đang tạo dáng chụp ảnh với nụ cười mượng vẻ giấu cợt, “Thật không hiểu nổi sao chị lại chơi chung với họ”.

Cũng khó trách Bruce khó chịu. Hôm nay là tuyến đường thông thường nên có vài người đưa bạn gái theo, hoàn toàn không theo kịp, chưa đi bao xa đã nung nịu than thở, hơn nữa còn mê mẩn trò chụp ảnh làm cả nhóm bị chậm lại. Có một cô gái trẻ khác là nhân viên công ty nước ngoài, lần đầu tham gia hoạt động ngoài trời, lái một chiếc Pcuycot 206 màu đỏ, từ đầu đến chân là hàng hiệu, ban đầu còn tỏ vẻ kiêu kỳ nhưng hôm nay khi thấy Bruce, lúc xuất phát cô nàng chủ động mời anh ngồi cùng xe, đồng thời còn nói với vẻ khéo léo: “Xe tôi quá nhỏ, Hợp Hoan ngồi xe khác vậy”.

Tân Thần không quan tâm đến trò vật của cô nàng, chỉ cười rồi lên chiếc xe việt dã của người đầu trò. Khi bắt đầu thám hiểm, cả nhóm bắt đầu kéo giãn khoảng cách. Lúc đầu cô nàng xinh đẹp còn đi cùng Bruce, cứ thích trò chuyện với cậu bằng tiếng Anh dần dần tụt lại phía sau, Bruce thờ phào một tiếng.

Tân Thần cười, “Con người là động vật bầy đàn, đều phải chịu đựng nhau. Nếu không thích thì có thể chọn cách phớt lờ mà. Cậu thường xuyên lên diễn đàn đó, tôi tưởng đã chấp nhận kiểu cách của họ từ lâu rồi chứ”.

“Lý do duy nhất tôi nằm vùng trên diễn đàn đó là chị đó, nếu không hoàn toàn không biết chị đang làm gì”.

Tân Thần không tiếp lời cậu, “Dù sao cậu cũng biết, còn có những người kinh khủng hơn, vừa thám hiểm vừa chơi trò chơi, hôm nay là cáo bắt thỏ, ngày mai lại là chó sói và cô bé quàng khăn đỏ, lên núi một cái là uống rượu, phong lưu đến mức khiến người ta không chịu nổi. Đợt này...”, Cô hất cằm, “Xem như là cũng tốt lắm rồi”.

“Tôi vẫn kiên quyết giữ quy tắc nếu đi xa thì không quá mười người, đoạn đường ngắn này nhiều nhất là hai ba người đi với nhau là được. Chị không còn thích mạo hiểm như xưa nữa. Hợp Hoan, chắc không phải do ám ảnh lần trước đi Tần Lĩnh chứ?”.

Tân Thần trầm ngâm, lắc đầu. “Nếu đã sống rồi thì tôi cũng chẳng còn ám ảnh, nếu không cũng sẽ không đi nữa. Nhưng sau lần ấy, tôi quyết định trân trọng sinh mệnh người khác, cũng trân trọng sinh mệnh mình. Đi đến nơi nào nguy hiểm cũng không thành vấn đề, nhưng nhất định phải chuẩn bị đầy đủ”.

“Vật thì tốt, tôi không mong muốn lần đi cùng nhau duy nhất của chúng ta lại trở thành hồi ức chị không muốn nhớ lại. Còn nhớ không? Chúng ta ở bên kia cũng ngồi thế này, cùng đi đến tận ngày thứ ba, sau đó chị mới chịu nói thêm vài câu với tôi”.

Ba năm trước, Tân Thần đến nhà bác ăn cơm cuối tuần, nghe Tân Dịch kể Lộ Phi gọi điện thoại cho cô, thứ hai sẽ về đây ở vài ngày. Hai bác đều rất vui, còn cô chỉ cúi đầu và cơm, ăn xong vội vàng cáo từ về nhà,

thần thờ ngồi một lúc lâu, mở máy tính lên và đăng nhập vào một diễn đàn hoạt động ngoại khóa mà cô thường tham gia.

Lúc ấy cô hoàn toàn không có mục đích, chỉ định rời xa thành phố này. Tiện tay mở topic đầu tiên, có một câu lạc bộ dã ngoại ở Tây An đang tập hợp mọi người để đi xuyên Tần Lĩnh – núi Thái Bạch. Cô không xem tuyến đường cụ thể mà đăng ký ngay.

Ngày hôm sau, cô gọi điện thoại cho sở trưởng cơ quan cô làm việc để xin thôi việc, sau đó mua sẵn vé tàu và những thứ cần mang theo, buổi tối đến nhà bác, kể đã từ chức và đang định đi du lịch Tây An. Bác gái sa sầm mặt, còn bác cô thì giận dữ: “Tiểu Thần, con mới đi làm chưa đến một tháng!”.

“Con xin lỗi bác”. Tân Thần có thể phớt lờ sự không vui của bác gái nhưng với bác trai, cô luôn thấy hổ thẹn, nếu không thì đã không nhận công việc này. Nhưng cô vẫn đánh giá quá cao sức chịu đựng của mình.

Và dù đã quay về sau khi tìm công việc ở nơi khác, cô đã quyết định nghe lời bác mà sống thật tốt, nhưng làm việc kiểu này chán đến mức cô chỉ muốn bỏ chạy. Còn Lộ Phi lại sắp về lại thành phố này, quyết tâm cô vừa hạ đã sụp đổ trong tích tắc, lại thêm một lý do để trốn chạy.

Bà Lý Hình nói với vẻ bức dọc: “Tiểu Thần, công việc này của con là do bác con đi nhờ vả mới có được, vừa thành thơi mà đãi ngộ cũng tốt. Bao nhiêu sinh viên tốt nghiệp các trường danh giá muốn vào cũng còn chưa có cửa. Sao có thể tùy tiện như thế?”.

Cô không nói gì, chỉ cúi đầu im lặng. Tân Địch vừa đi làm về vội giảng hòa, “Để Tiểu Thần làm việc nó thích đi”.

“Nhưng rốt cuộc lon muốn làm việc gì? Chắc không phải đi cùng đám bạn trai đến Tây An chứ?”. Bà Lý Hình suy đoán không hề khách sáo.

Khi học đại học Tân Thần cũng có bạn trai thật, là người Tây Bắc. Ông Tân Khai Minh có lần đến trường đã thấy anh chàng đó, ấn tượng khá tốt. Nhưng mấy tháng trước khi tốt nghiệp, Tân Thần kiên quyết đi nơi khác tìm việc một mình, hai người đã chia tay mà không mấy vui vẻ. Cô không muốn giải thích, hơn nữa cô biết hễ giải thích thì chắc không tránh khỏi bị giáo huấn là “con gái phải tự trọng, đây là bạn trai thứ mấy mà con đã chia tay rồi”, nên chỉ cúi đầu lặng thinh.

Ông Tân Khai Minh vốn giận dữ nhưng thấy cô im lặng bất thường thì lại mềm lòng, “Tiểu Thần, con cũng lớn rồi, không thể cứ chơi bời mãi được, phải ổn định để làm việc đi chứ”.

Cô chỉ nói khẽ: “Con chỉ bướng bỉnh lần cuối này thôi, bác ạ. Con bảo đảm sau khi về đây con sẽ làm việc thật tốt”.

Thế nhưng lần bướng bỉnh ấy suýt nữa đã khiến cô và Bruce mất mạng, Bruce quen mạo hiểm, chỉ xem đó là trải nghiệm sống hiểm có, nhưng cô thì không nghĩ thế.

Đã có bạn đồng hành gần đó gọi họ xuất phát, Tân Thần nhảy lên, cúi xuống cười với Bruce, “Cứ đắm chìm trong hồi ức cũng không hay”.

“Nhưng lúc này chị đã chìm đắm trong hồi ức mà”. Giọng Bruce đều đều, “Tất nhiên không phải hồi ức liên quan đến tôi”.

Tân Thần cứng người rồi cười khỗ, “Ha, chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa”.

Cô vác ba lô lên, nhắc chiếc gậy leo núi rồi xuất phát. Bruce đành lắc đầu đi theo, không biết lúc này có phải đã quá lỗ mãng không. Cũng như ba năm trước, bóng dáng mảnh mai trước mặt luôn thẳng lưng, bước chân khi đi thám hiểm cũng không uể oải lười nhác như bình thường, mà sải bước rất đều đặn và chắc chắn.

Sau cuộc thám hiểm, như thường lệ vẫn là tìm một nơi nào đó để mọi người ăn uống, nhưng Tân Thần nói còn có việc. Xe về đến thành phố, cô đã bắt xe đến thẳng nhà Tân Địch.

“Sao giờ mới đến?”. Tân Địch mở cửa cho cô, than vãn.

“Em không dự liên hoan cùng họ, chạyây mà”. Tân Thần ném túi xuống bậc cửa, che miệng ngáp rồi đá giày đi bộ đi, chân mang vớ đi vào nhà, “Mệt quá. Hay chúng ta đi massgge chân?”.

“Chị chẳng tài nào hiểu nổi kiểu tự ngược đãi mình của em, việc gì phải làm mình mệt đến thế? Tối nay không được, lát nữa chị phải đi rồi”.

Tân Thần cười rồi quan sát cô, “Thảo nào hôm nay ăn diện đẹp thế, thì ra là hẹn hò”.

Quy tắc ăn mặc thường chỉ dẫn những cô gái có vóc dáng bé nhỏ không nên mặc những loại quần áo kiểu cộ quá nhiều màu sắc, nhưng Tân Địch hoàn toàn phớt lờ. Cô mặc một chiếc áo sơ mi dài nhãn màu xanh đen, thắt lưng vàng tối, dưới gấu áo xắn lên một góc để lộ chiếc váy đỏ chỉ dài hơn chiếc áo một chút, nhìn có vẻ bắt mắt mà lại nổi bật.

“Đới Duy Phàm hẹn chị hôm nay đi xem liveshow”.

Tân Thần cười híp mắt, huyết sáo, “Anh ấy đang theo đuổi chị hả?”.

Tân Địch nhún vai, “Hình như là thế, tuy chị không biết là tại sao”.

“Cuối cùng anh ấy cũng đã làm đúng một việc”. Tân Thần cười nói, ngồi xuống ghế sofa và duỗi thẳng tay chân, “Được thôi, có gì thì nói với em đi, em rửa tai nghe đây”.

Tân Địch ngồi xuống cạnh cô, trừng mắt một cái rồi lấy gương trang điểm và cộ phấn đặt trên bàn lên, “Em tưởng chị có thú vui tâm sự với

người khác à? Chị bảo em một tiếng, không muốn mua nhà cũng không sao, có thể ở chỗ chị, bao lâu cũng được. Một mình chị ở buồn chán lắm”.

Tân Thần ôm vai Tân Địch, “Địch Tử, em biết chị tốt nhất. Khi nhà bị phá rồi, có thể em sẽ gửi máy tính và một ít tài liệu bên chị, còn những thứ có thể bán và tặng khác thì em sẽ xử lý hết. Sau đó đi Côn Minh, Lệ Giang ở một thời gian, năm sau đi châu Âu, lại để ý xem cơ hội công việc ở thành phố nào nhiều hơn sẽ ngoan ngoãn làm việc kiếm tiền. Nếu về lại đây, tất nhiên sẽ cảm ơn chị đã thu nhận em, để em không cần ở khách sạn”.

“Ê, người em toàn mùi mồ hôi”. Tân Địch đẩy cô ra một cách không chút khách sáo, cô cười lớn.

“Chỉ chuyện này thôi hả? Vậy em về nhà tắm rửa đây

“Cô ngồi im đó cho tôi nhờ”.

Tân Địch đặt gương trang điểm xuống, ngần ngừ một lúc mà lại không biết nói từ đâu. Tân Thần quay lại nhìn cô. Hai ánh mắt giao nhau, Tân Thần khẽ động đậy khóe môi, hần nhiên hiểu rõ điều cô định nói là gì, nhưng chỉ cười và im lặng. Tân Địch bỗng dưng thấy không thể chịu đựng được vẻ thờ ơ của cô, xì mặt ra: “Em đừng xem chị là người qua đường mà đối phó qua loa với chị, thật sự định mãi mãi rời khỏi đây hay sao?”.

Tân Thần không cười nữa, dựa vào ghế sofa, mệt mỏi nói: “Địch Tử, em chỉ muốn đi đây đi đó”.

“Lẽ nào sau này cứ đi suốt, không quay về nữa?”.

“Xem tình hình đã. Nếu gặp được người em yêu hoặc nơi em thích thì ở lại; nếu cảm thấy quay về tốt hơn thì sẽ về. Em không hề ghét bỏ thành phố này, ngoài thời tiết đáng ghét ra, còn lại đều ổn”.

Tân Thần nói rất thản nhiên. Tân Địch thừa nhận cách sống như thế cũng hấp dẫn cô, nhưng cô chẳng thể không nói ra những lời đã đè nặng trong lòng mấy hôm nay, “Lộ Phi nói anh ấy muốn theo đuổi em”.

“Đừng đùa, chẳng phải anh ấy đã có bạn gái hay sao? Bác nói tháng tư năm nay đi công tác Bắc Kinh đã gặp, về còn bảo họ định kết hôn nữa. Chị cũng nghe mà”. Tân Thần uể oải, “Với tính cách của anh ấy thì anh ấy sẽ không chơi trò bắt cá hai tay đâu”.

Hơn hai năm nay Tân Địch thường đến Bắc Kinh xem tuần lễ thời trang, cũng từng vội vàng gặp Lộ Phi và bạn gái anh, trong ấn tượng đó là một cô gái xinh đẹp nhã nhặn, “Họ chia tay rồi”.

Tân Thần có vẻ bất ngờ, nhìn cô ra chiều nghi ngờ, rồi lập tức khoanh tay lại, “Thật đáng tiếc, để anh ấy trị vết thương lòng thôi. Chân trời chỗ nào mà không có cỏ thơm, anh ấy sẽ gặp cô gái thích hợp hơn. Có điều, em không định làm kẻ dự bị”.

“Em hận anh ấy về nước lâu thế mà không liên lạc sao?”.

Tân Thần không nói gì.

Thực tế khi Lộ Phi đi, anh vẫn đến từ biệt cô, cho dù trước đó họ đã không liên lạc với nhau tháng rồi. Anh đưa cho cô một tờ giấy viết thư, “Tiểu Thần, anh đã lập cho em một hộp mail, chúng ta giữ liên lạc nhé”.

Cô ngỡ đã thuyết phục chính mình chấp nhận hiện thực từ lâu, nhưng giờ phút đó cơn giận bỗng chốc bùng phát, cô cầm lấy tờ giấy đó mà không thèm nhìn và xé nó tơi bời, rồi ném đi. Qua làn mưa giấy vụn rơi lả tả giữa hai người, cô lạnh lùng nói: “Các người đều thích để lại địa chỉ là email cho tôi ư? Tôi không cần, muốn đi thì đi cho gọn gàng dứt khoát. Không cần cứ báo cáo lật vật nhảm nhí kiểu bên đó thời tiết rất đẹp, anh đã làm quen với bạn mới... như thế”.

Lộ Phi đứng trước mặt cô sắc mặt tái nhợt, “Em phải biết lý lẽ một chút, Tiểu Thần”.

“Xưa nay tôi luôn vô lý như vậy, các người không cần tốn thời gian giảng đạo lý với tôi nữa”.

Nhìn vẻ đau khổ trong mắt Lộ Phi, cô cũng đau, nhưng nỗi đau ấy va đập trong lồng ngực khiến cô chỉ muốn dùng cách thức kịch liệt nhất để xả ra ngoài. Cũng chỉ có vẻ can đảm còn sót lại trong quãng đời thiếu nữ, cô mới có thể bộc lộ sự giận dữ ra một cách ngang ngược thô bạo như vậy, giống như một con mèo hoang, giơ móng vuốt ra mà không hề kiêng kỵ, cào đau những ai muốn làm tổn thương cô.

Nếu là bây giờ, cho dù cô không muốn liên lạc với ai đó, có lẽ cô sẽ lịch sự nhận lấy, đợi khi quay người bỏ đi rồi mới tiện tay ném đi. Nghĩ đến đó cô hơi mỉm cười.

“Không chỉ là sau khi về nước, em và anh ấy đã bảy năm không liên lạc rồi. Mọi tin tức về anh ấy đều biết qua chị và bác – anh ấy đã vào Học viện Kinh doanh, Phân hiệu Berkeley của Đại học California, chị anh ấy sắp kết hôn, anh ấy tốt nghiệp rồi, về nước rồi, làm việc ở Bắc Kinh rồi, sắp về đây thăm nhà rồi, có bạn gái rồi, sắp kết hôn rồi... Nói ra thì, những chuyện xảy ra trong bảy năm cũng thật không ít”. Nụ cười trên gương mặt Tân Thần càng tươi hơn, “Địch Tử, chị có suy nghĩ gì về những tin tức vụn vặt đó?”.

Tân Địch nghiêm túc nghĩ ngợi, rồi lắc đầu thành thật, “Không nghĩ gì hết”.

“Đúng, và em cũng thế. Nghe nói bây giờ anh ấy độc thân và lại để ý đến em, em không thể xem như mình trúng số, hứng chí đến độ nhảy cẫng lên được”.

“Trước kia em thích anh ấy

Tân Thần nói ngắn gọn: “Địch Tử, ba chúng ta trước kia cùng học một trường mà? Không cần em nói thì chị cũng biết, có lẽ có đến hơn nửa số nữ sinh trong trường yêu thầm anh ấy. Em thừa nhận mình đã từng thích anh ấy cũng không mất mát gì”.

Tân Địch nhất thời câm lặng. Tân Thần đón lấy cọ phấn trên tay cô, nửa quỳ trên ghế sofa, cẩn thận dặm lại phấn trên mặt thay cô. Sau đó lấy hộp phấn mắt lên, quan sát trang phục cô rồi chọn màu vàng cam nhạt nhợt, bắt đầu tô màu mắt.

Tân Thần khi mới đi làm đã làm công tác hậu kỳ trong một studio. Bên đó ai cũng làm thêm nhiều nghề, cô cũng không ngoại lệ, đảm nhận thêm nghề người mẫu, trang điểm và đã luyện được kỹ thuật trang điểm chuyên nghiệp. Tân Địch yên tâm ngửa mặt lên cho em mình tác nghiệp.

“Chẳng lẽ có cơ hội thực hiện giấc mơ thời thiếu nữ thì không tốt sao?”. Tân Địch đột ngột hỏi.

Tân Thần dừng tay. Tân Địch mở mắt ra nhìn thì thấy cô đang quay mặt đi, dường như cười đến run người, nên có phần thẹn quá hóa giận, “Này, nghe có vẻ hơi chua tí nhưng mà là thật đấy. Đừng cười chị thế chứ?”.

“Xin lỗi Địch Tử, không phải em cười chị đâu”. Tân Thần cắn môi, dường như đang gắng sức nhịn cười, sau đó ra hiệu cô nhắm mắt, tiếp tục tô vẽ, “Cũng giống như em từng thích anh ấy, chắc anh ấy cũng từng thích em – theo cách nói của chị, khi ấy em cũng khá được nhiều bạn nam thích. Có điều sự yêu thích đó thực sự quá yếu ớt, không chịu nổi vùi dập. Hơn nữa không cần em lặp lại lời chị chứ, em đã không còn là em khi xưa từ lâu lắm rồi”.

Tân Địch bất thần mở choàng mắt ra. Gương mặt Tân Thần vẫn còn thấp thoáng nụ cười, nhưng hai người gần nhau đến thế, Tân Địch chỉ thấy

đôi mắt cô sâu thẳm và u tối, ánh mắt ấy rõ ràng là không vui vẻ, như thể bỗng dưng mất đi sức lực để bắt mình giả vờ thờ ơ hờ hững vậy.

Tân Thần ngửa người ra sau dưới ánh nhìn dò xét của cô, ngồi trên chân mình đang khoanh lại trên ghế, khẽ cười khổ sở.

“Lời bình luận của chị về em đơn giản là theo fout thẩm mỹ, cá nhân hơi biến thái một chút xuất phát từ nghề nghiệp thiết kế - bây giờ em vẫn là một người đẹp”.

Tân Địch lần đầu nghe thấy kiểu nói đó, lại quan sát cô em họ mình tỉ mỉ lần nữa. Tân Thần đã lấy lại vẻ bình tĩnh, thản nhiên đón nhận ánh mắt đánh giá của cô, không chút tránh né, “Có chuyện gì xảy ra thế, Thần Tử? Trong cuộc sống chị khá ngốc nghếch, nhưng chị biết nếu không có biến cố gì, em sẽ không thay đổi hoàn toàn như vậy. Lộ Phi làm em tổn thương đúng không? Nếu là thế, chị tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh ấy”.

“Không không không, anh ấy xưa nay... rất quy tắc. Haizz, chắc chỉ có chuyện em làm tổn thương anh ấy thôi. Nên em mới lấy làm lạ sao anh ấy lại có ý nghĩ theo đuổi em. Anh ấy cũng giống chị, là những đứa trẻ tốt, khó tránh khỏi yêu thích một đứa trẻ hư bướng bỉnh nhưng lại không xấu xa lắm chẳng”. Cô cười khan, “Có điều cũng tiếc, con người một khi đã trưởng thành thì không thể ngang ngược thẳng thắn như xưa nữa. Em không thể thỏa mãn sở thích đó của anh ấy. Chúng ta đừng nói đến anh ấy nữa, được không?”.

Tân Địch cảm thấy hơi cụt hứng. Cô ngẩng lên nhìn trần nhà, lát sau mới nói: “Thần Tử, chị không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì. Nhưng rất hiếm có một mối tình có thể kéo dài từ tuổi niên thiếu đến tận bây giờ, nếu không phải vấn đề mang tính nguyên tắc, thì em vẫn nên cho anh ấy và cả em một cơ hội đi”.

“Chẳng có gì lại kéo dài mãi mà không thay đổi. Có lẽ thuở thiếu thời mỗi người đều có chút ngây thơ, nhưng cứ ngây thơ mãi thì sẽ thành trò cười”.

“Chẳng lẽ chị đã ngây thơ đến mức nực cười rồi sao? Chị cứ nghĩ tình cảm thời niên thiếu là khá chân thành. Còn giờ thì có ai theo đuổi, chị cũng không thể cảm động dễ dàng nữa. Nghĩ đến hẹn hò thì chỉ mong thú vị một tí, không đến nỗi nhạt nhẽo quá là được, nếu không thì thà ở nhà thiết kế còn hay hơn”.

“Em không có ý đó. Chỉ đơn thuần là nói mình thôi, những ước mơ trẻ con thì vẫn nên để lại trong thời thơ ấu thì tốt hơn. Tin em đi, hẹn hò là cách tốt nhất để gạt bỏ buồn chán đấy. Hẹn hò với Đới Duy Phàm chắc chắn sẽ không nhạt nhẽo đâu”.

Di động Tân Địch đã reo vang. Cô lờ mờ nhắc máy, “Ừm, được, tôi xuống ngay đây”. Bỏ máy xuống, cô lại vẫn ngồi im không nhúc nhí

Tân Thần cười bất lực, ngồi thẳng lên rồi vỗ vỗ tay chị mình, “Được rồi Địch Tử. Đi chơi đi. Vui vẻ một chút. Đừng để lời em nói ảnh hưởng đến tâm trạng hẹn hò của chị chứ”. Cô lại cầm hộp trang điểm lên, nhanh chóng vẽ lông mày, dùng cọ môi quét son lên môi rồi lại dặm lại phấn, nghiêng đầu quan sát vẻ hài lòng, “Được rồi”.

“Chú về thì ở đâu? Chỗ em sửa sang lại chỉ còn một phòng ngủ mà”.

“Em có túi ngủ, đặt ở phòng khách là ngủ được. Hơn nữa bố em hôm qua ăn xong đi gặp bạn, chưa về nhà nữa”.

“Hôm nay em ở đây ngủ đi, vẫn thoải mái hơn chui vào túi ngủ nhiều. Đến tủ lấy quần áo mà mặc, mau đi ngâm mình cho thoải mái đi rồi đắp mặt nạ. Đừng ỷ mình đẹp rồi không biết chăm sóc. Trong tủ lạnh có thức ăn, nếu đói thì tự nấu nhé”.

Tân Địch cầm chiếc túi nhỏ kiểu phục cổ trên bàn lên, đi được vài bước lại dừng lại, quay đầu nhìn Tân Thần, “Chỉ cần em vui là được, Thần Tử”.

“Những thứ khác thì khó, may mà tìm chút niềm vui không khó lắm”. Tân Thần mỉm cười.

Đới Duy Phàm đã đứng cạnh xe đợi cô, vừa mở cửa xe cho Tân Địch vừa xuýt xoa khen ngợi, “Hôm nay em đẹp lắm, Tân Địch”.

“Cảm ơn”.

Đới Duy Phàm khởi động xe rồi lái ra khỏi khu nhà, theo con đường lớn đến vành đai ngoài, chạy vào trung tâm thể thao ở khu ngoại ô. Con đường này hướng tây, ít xe cộ, xa xa chỉ thấy mặt trời dần khuất, ráng chiều rực rỡ nơi chân trời đang nhuộm đỏ những tầng mây.

“Sao nhìn em có vẻ không vui lắm?”.

Tân Địch nói vẻ hối lỗi: “Xin lỗi, không phải nhắm vào anh đâu. Chỉ nhớ đến một số chuyện, bỗng thấy chẳng ý nghĩa gì cả”.

Đới Duy Phàm không để tâm lắm, “Tất nhiên không thể cứ chuyện nào cũng có ý nghĩa được, nếu không chúng ta đã không cần vận dụng hết tâm tư để dỗ cho mình vui vẻ”.

“Thường thì anh tự dỗ mình thế

“Anh thì khác dễ dỗ ngọt đấy, hơn nữa cũng không làm khó mình”.

Tân Địch hừ một tiếng, “Tôi hỏi thừa quá, chắc anh chẳng có lúc nào không vui đâu”.

“Nếu thật sự có thể vui vẻ mãi, vô tâm vô tính sống đến năm ba mươi tuổi thì anh đã tự khen mình là có năng khiếu bẩm sinh rồi. Tối qua em lấy

anh làm bia đỡ đạn cho Lộ Phi thấy, anh không vui đâu nhé”.

Tân Địch buồn cười quá, “Yên tâm, tôi sẽ không cưỡng ép anh đâu. Cùng lắm thì lần sau tìm người khác thay thế là được”.

“Hóa ra em vẫn có người dự bị cơ à”.

Tân Địch nói với vẻ không chút khách sáo: “Tất nhiên rồi. Nếu không phải anh ấy điên lên chạy đến đại bản doanh Chu Phong thì làm gì đến lượt anh”.

Lời cô nói là sự thật. Cô và A Phong rất ăn ý với nhau, cô cũng từng giúp anh tránh khỏi sự tra hỏi của người nhà anh. Nếu anh có ở đây thì cô chắc chắn sẽ gọi anh, tuyệt đối không hẹn Đới Duy Phàm làm gì.

Đới Duy Phàm không tin. Anh nghĩ Tân Địch không phải hạng con gái đã có bạn trai mà lại suýt tí nữa lên giường với anh. Có điều anh không định vạch mặt cô, chỉ cười to, “Được rồi được rồi, anh cảm ơn em và cũng cảm ơn anh ta đã cho anh cơ hội này. Bảo anh ta chơi cho vui vào, đừng vội quay về. Chỉ đề nghị ý này được không? Làm bia đỡ đạn cũng phải chọn người chuyên nghiệp chứ. Hy vọng lần sau em có thể nói thẳng với Lộ Phi, anh là bạn trai em, không cần giới thiệu mơ hồ như thế”.

Tân Địch cũng cười, “Hê, anh thật sự muốn theo đuổi tôi à?”.

“Tại sao chúng ta không thử? Anh nghĩ chắc sẽ rất vui”.

Tân Địch nghiêng đầu nhìn anh. Năng chiều còn sót lại xuyên qua cửa kính xe chiếu trên gương mặt anh. Góc mặt được phủ một lớp sáng vàng ấy có sống mũi cao thẳng, lông mày đen đậm, khóe môi thoáng nụ cười, đẹp trai không chê vào đâu được. Cô chỉ có thể thừa nhận, nhìn thì thực sự rất bắt mắt. Những thứ khác không nói, chỉ đơn giản đối diện với gương mặt thế này chắc cũng là chuyện vui vẻ rồi. Nhưng chỉ vì lý do đó mà yêu anh thì hình như hơi vô lý.

Cô không tiếp lời anh, thuận tay cầm vé vào cửa livestream đặt trên bảng điều khiển xe lên xem, rồi bỗng giật bản mình. Hai vé ngồi bên trong, không gần sân khấu lắm mà giá đã trên ngàn tệ. “Ha, cướp tiền hả! Năm ngoái tôi đến Hồng Kông xem livestream của Trần Dịch Tấn, giá cao nhất cũng không hơn bốn trăm đô la Hồng Kông”.

“Thị trường livestream nội địa là thế. Các ca sĩ nổi tiếng ít, phía tài trợ lưng đoạn thị trường, viện cố giá thành cao nên giá vé cũng cao kinh khủng. Nhưng kiểu gì cũng có người mua, bó tay”. Đới Duy Phàm làm về quảng cáo nên tất nhiên hiểu nội tình của nghề kinh doanh ca nhạc này.

Chiếc xe ra khỏi vành đai ngoài, tiến vào con đường lớn dẫn đến trung tâm thể thao. Sắc trời dần tối, xe cộ qua lại đột nhiên đông dần, hẳn nhiên là hướng đến khu vực livestream. Cảnh sát đang đứng bên đường chỉ dẫn, còn con đường trước cửa trung tâm thể thao đã bắt đầu tắc nghẽn.

Xe Đới Duy Phàm chậm chậm đi theo chiếc xe trước mặt, cuối cùng đã đến bãi đậu xe của trung tâm thể thao. Họ dừng xe xuống. Khắp nơi là các khán giả đang hào hứng, mua kính viễn vọng và các món đồ chơi hỗ trợ nhỏ đang qua lại như mắc cửi. Không khí thoải mái náo nhiệt ấy bất giác đã lây sang cho Tân Địch. Đới Duy Phàm mua một chiếc que dạ quang trẻ con đưa cho cô, cô cười nhận lấy rồi thuận tay huơ vài đường.

Hai người cùng vào bên trong. Livestream này kiểm soát rất nghiêm ngặt, phải qua ba cửa quét và kiểm tra mới vào được bên trong. Cuối cùng khi yên vị, trời đã tối hoàn toàn. Sân khấu trước mặt do sân khấu chính, sân khấu nối dài, sân khấu hai cánh và sân khấu nối hợp thành, hai cánh phía sau sân khấu chính có treo một màn hình LED cực lớn, xung quanh còn có những màn hình chiếu lớn, nhìn rất đẹp và thoáng, thực sự như báo chí đã tuyên truyền, ban tổ chức đã phải tiêu tốn một khoản lớn để dựng nên.

Đới Duy Phàm nhìn vé cửa trong tay bị soi quét rồi kiểm tra, bỗng cười, “Còn nhớ mười năm trước lúc còn học ở Học viện Mỹ thuật, có một

nhóm nhạc Hồng Kông nổi tiếng đến nhà thể thao diễn, chúng tôi chỉ gom tiền lại mua một tấm vé, có điều chắc có đến hơn trăm người vào được bên trong”.

“Hả, không phải chứ? Lần ấy tôi cũng đi đó”. Tân Địch không nhịn nổi, cười to.

Học viện Mỹ thuật mà cả hai theo học vốn không có tiếng tăm, ở đây sinh viên ngoài ăn mặc kỳ quặc, hành vi cử chỉ quá mức phóng khoáng ra, lại còn nổi tiếng là cái gì cũng có thể copy được. Từ vé xem liveshow, vé vào cửa công viên, vườn bách thú, vé xem phim, xe buýt tháng đến cả phiếu ăn ở nhà ăn khi chưa có kỹ thuật phòng chống copy, tất cả đều có người làm giả, hơn nữa còn rất giống, rất khó phân biệt.

Tuyến xe buýt đi ngang Học viện Mỹ thuật là khó khăn nhất. Lúc ấy người soát vé thấy học sinh ở trạm này ào đến đều cảnh giác và kiểm tra rất nghiêm ngặt, lấy vé tháng ra xem đi xem lại mãi. Còn những học sinh bị kiểm tra tỏ ra rất vô tội, có lẽ rất có khả năng thứ được đem ra dùng là vé tháng bán... thủ công. Có lúc người soát vé cũng tức đến phì cười, “Vé này được vẽ còn tinh tế hơn bên công ty chúng tôi in ra nhiều”. Khiến khách ngồi trên xe đều cười to.

Tân Địch chưa dùng loại vé tháng giả đó bao giờ, nhưng cô lại to gan đến lạ lùng, mới học năm nhất, nghe nói có thể vào xem liveshow ca nhạc bằng vé giả, thế là cô lấy ba tấm, gọi Lộ Phi và Tân Thần cùng đi. Tân Thần tất nhiên rất vui sướng, nhưng Lộ Phi lại do dự, thấy Tân Thần nhảy nhót khoái chí thì nhận lời sẽ đưa cô đi.

Tân Địch, mà đúng là ngô nghê đến mức bất bình thường. Lúc ấy cô hồi tưởng lại, không nhịn được cười. Lộ Phi từ nhỏ đã học violin, cái anh yêu thích đương nhiên là âm nhạc cổ điển, làm sao có thể chịu nghe những buổi liveshow như thế. Nếu không vì muốn Tân Thần vui thì anh đã không đi rồi.

Đó là một buổi cuối tuần mùa đông, Lộ Phi dẫn Tân Thần đến. Ba người gặp nhau ở nhà thể thao. Tân Địch cầm vé, nghênh ngang đưa họ vào trong sau đó cười đùa chào bạn bè xung quanh. Lộ Phi không tránh khỏi cảm giác nghi ngờ, “Tiểu Địch, bạn học của em chi tiêu rộng tay nhỉ. Bao nhiêu người đến xem liveshow”.

Tân Địch cười bí ẩn, thừa nhận là vé giả, Lộ Phi bàng hoàng, lắc đầu lia lịa, “Các bạn thật là...”. Anh không phê bình tiếp, vì có thể thấy đôi mắt Tân Thần đang sáng rỡ, chỉ cảm thấy việc này thật thú vị, nhưng Tân Địch căn bản không quan tâm đến lời anh, thì anh đành tự bảo mình đừng làm họ mất hứng.

Tân Địch thực sự không hề áy náy. Sau lần sso, cô còn nhiều lần vào xem các cuộc triển lãm bằng những tấm vé giả mạo ấy.

Còn đám bạn hăng hái của cô lần nào cũng tỏ ra sẵn sàng, tìm vật liệu thích hợp, một người phụ trách quá trình, chăm chú làm giả đủ mọi loại vé chẳng chút ý nghĩa nào mà cũng không đáng tiền, chẳng ai có cảm giác tội lỗi. Học sinh của Học viện Mỹ thuật đa phần đều có gia cảnh khá khá. Đối với Tân Địch, nhiệt tình và độ nghiêm túc của họ phải trả còn vượt qua cả giá vé nữa. Có lẽ mọi người đa số đều xem đó là một dạng thử thách, một trò đùa dai và hoạt động sung sướng tập thể mà thôi.

Nhớ đến những chuyện cũ thú vị đó, Tân Địch quay lại, nhìn Đới Duy Phàm và cùng cười hiểu ý.

Cùng với những ngọn đuốc được nâng dần lên cao, Trương Học Hữu vận trang phục màu vàng kim xuất hiện, trung tâm thể thao có sức chứa bốn mươi nghìn người trong tích tắc như nổ tung. Tuy không còn trẻ trung nhưng thực lực của siêu sao vẫn còn nguyên vẹn, sau bốn ca khúc hâm nóng sân khấu, không khí nhà thi đấu đã bước sang cao trào.

Tân Địch vừa nghe nhạc vừa lưu ý đến cách thiết kế sân khấu và phục trang diễn viên. Đó cũng là bệnh nghề nghiệp của cô. Rất nhiều khán giả phía trước đã hứng chí đến độ đứng cả dậy, vóc dáng cô nhỏ bé, tầm nhìn bị che khuất nên cũng không nghĩ ngợi được gì.

Khán giả phía sau ban đầu còn hét “phía trước ngồi xuống đi”, nhưng cũng chẳng ai nghe. Cái nóng nực của mùa hè cộng thêm tính khí nóng nảy nổi tiếng của người bản địa bộc phát, có hai khán giả ngồi gần họ đã bắt đầu đánh nhau. Rồi những người xung quanh cũng tham gia vào cuộc chiến, cả khu khán đài bỗng chốc náo loạn cả lên.

Đới Duy Phàm xuất thân là dân điền kinh nên động tác vô cùng nhanh nhẹn, không đợi Tân Địch phản ứng đã một tay đẩy phắt một chai nước khoáng bay đến sang một bên, tay kia nhấc bổng cô, chỉ vài bước đã vượt qua hàng ghế đổ dưới đất, lúi xuống bên cách xa vùng “chiến sự” rồi mới buông cô xuống.

Tân Địch kinh hoàng nhìn đám đông ẩu đả náo loạn kia, “Như thế mà cũng đánh nhau được á?”.

“Yên tâm, hôm nay bảo vệ nghiêm ngặt, lát nữa sẽ xử lý bọn họ”. Đới Duy Phàm nhìn cuộc ẩu đả với vẻ thích thú, như thể thấy chuyện đó còn thú vị hơn siêu sao trên sân khấu kia.

Quả nhiên một đội bảo vệ và công an đã lao đến ngay lập tức, nhanh nhẹn khống chế mấy người đang đánh hăng máu, dựng ghế lên. Trật tự khu khán đài lại được khôi phục, nhưng những khán giả ở hàng ghế khác và những người nhân cơ hội náo loạn ào vào đã chiếm cứ các hàng ghế.

Đới Duy Phàm cười, lắc đầu. Thấy Tân Địch cố kiễng chân lên xem Trương Học Hữu bắt đầu hát “Tuyệt lang hồ” – bài hát ấy phục trang biểu diễn rất đẹp, nghĩ chắc cô rất muốn ngắm - nên anh bất ngờ ôm chặt eo cô, nhấc cô lên ngồi trên bậc cách ly cao vượt lên để xem cho rõ. Tân Địch giật

bản mình bầu chặt lấy vai anh, chỉ sợ tuột xuống. Nhưng cô đã nhận ra ngòi trên này xem rõ hơn vị trí ban nãy nhiều, tầm nhìn thẳng ngay sân khấu mà không bị che khuất, thì bất giác rất khoái chí. Bên cạnh rất nhiều chàng trai cũng học theo, đặt bạn gái mình lên đó ngồi.

Đới Duy Phàm đứng bên cạnh cô, một tay vòng ôm eo cô, dùng cơ thể đỡ lấy cô. Tay cô vòng qua vai anh, dựa vào người anh. Tân Địch không dám cúi xuống, đành cố nhìn lên phía trước. Mọi người đều đang hát chung một bài hát rất quen thuộc. Trong không khí sôi động ấy, dường như không hề có chút gì mờ ám, nhưng cơ thể hai người áp sát vào nhau, tư thế thực sự là vô cùng thân mật.

Hát xong một bài có tiết tấu nhanh, Trương Học Hữu dừng lại đứng trên sân khấu. Qua màn hình Led, có thể nhìn rõ những giọt mồ hôi trên trán người đàn ông hơn bốn mươi tuổi ấy. Tiếp đó anh ta bắt đầu hát “Cô ấy đến nghe liveshow của tôi”: “... Tôi hát khiến tim cô ấy như lên men say, khiến trái tim cô ấy tan vỡ, cô ấy cố gắng không để mình nhìn có vẻ mệt mỏi, thời gian đang nghe chúng ta hát không oán không hận, trong tiếng vỗ tay hát đến khi nước mắt tuôn rơi, hey...”.

Tân Địch không phải là fan của Trương Học Hữu, nhưng lúc này xung quanh đều yên tĩnh hẳn, không ai điên cuồng hát theo, không ai vẫy cây dạ quang, chỉ còn lại tiếng hát lẳng đẵng trôi trong không khí, tất cả mọi người đều tập trung lắng nghe, cô bỗng xúc động mạnh mẽ.

Cảm xúc thăng hoa, sự thấu hiểu giữa ca sĩ và người nghe, tất cả đều hòa quyện trong bài hát này. Bài hát chấm dứt, tiếng vỗ tay rộ lên như sấm. Sau lưng khán đài pháo hoa tung rơi, kích thích tiếng hoan hô òa vỡ của khán giả.

Tân Địch thu ánh mắt lại, phát hiện ra Đới Duy Phàm đang mỉm cười nhìn cô chăm chú, dường như đã nói câu gì đó nhưng trong bầu không khí náo nhiệt thế này, làm sao cô nghe rõ. Cô đang định cúi người nghe thì anh

bỗng dưng bế cô đặt xuống, kề sát tai cô và lặp lại: “Mười năm trước chúng ta cũng cùng nhau xem livestream, tuy là cùng với hơn một trăm bạn khác. Mong rằng bắt đầu từ bây giờ và về sau, anh luôn có cơ hội đưa em đi xem livestream”.

Môi anh chạm vào tai cô, hơi thở nóng ấm thoảng qua. Chút cảm giác tê dại bắt đầu xuất hiện. Anh lại đặt cô ngồi lên trên, vẫn nhìn cô cười cười. Đèn tụ quang quét vòng trong khu nhà, gương mặt anh ngược lên rạng rỡ

Tân Địch nhất thời thấy hơi lóa mắt. Cô nghĩ, đây chính là sự lãng mạn trong truyền thuyết sao? Và do anh làm, quả nhiên rất kích thích, có thể khiến trái tim già cỗi của mình trong tích tắc đập mạnh như thiếu nữ hoài xuân.

Cô lại nhìn lên sân khấu. Trương Học Hữu thay xong trang phục lại xuất hiện, bắt đầu hát từng ca khúc từng bừng vui tươi. Tất cả mọi người đều hát theo, không khí được hâm nóng đến cực điểm. Cuối cùng livestream kết thúc, pháo hoa bắn lên và đèn sân khấu vụt tắt. Tân Địch giữ vai Đới Duy Phàm và nhảy xuống. Một tay anh che chắn cho cô, hai người từ từ theo dòng người ra bên ngoài.

Từng chiếc xe di chuyển khỏi bãi đậu của khu trung tâm với tốc độ rùa bò và đi dần ra đường lớn. Cuối cùng giao thông cũng thông thoáng. Đới Duy Phàm mở cửa kính xe, một tay gác lên cửa, tay kia ôm vô lăng. Gió đêm mùa hạ lồng lộng. Tân Địch dựa vào lưng ghế, đầu nghiêng nhìn ra ngoài, không biết vì tiếng vỗ tay hưng phấn suốt ba tiếng rưỡi lúc nãy, hay do tiếp xúc cơ thể và những lời nói cảm dỗ khiến nhịp tim đập nhanh, mà cảm thấy hơi mệt mỏi, trong thoáng chốc từng suy nghĩ cứ lướt qua trong đầu.

“Chúng ta đi ăn khuya nhé”. Vào đến trung tâm thành phố, Đới Duy Phàm lên tiếng.

Tân Địch quay lại, lúc đầu có vẻ ngỡ ngác nhưng rồi cô cười, gật đầu. Cô không muốn ăn gì, nhưng rất vui khi Đới Duy Phàm lên tiếng phá tan bầu không khí có chút ma lực ban nãy. Xem ra, anh không có ý định mờ ám quá, cô có thể thở phào được rồi.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Mùa Hè Năm Ấy

Lộ Phi từ từ buông lỏng nắm tay vẫn luôn nắm chặt của mình. Anh không sợ Tân Thần cự tuyệt, chỉ là sau khi nghe Lâm Lạc Thanh kể lại chuyện cũ, anh bỗng không biết phải đối diện với cô thế nào.

Tân Thần đi rồi, Bruce vốn cũng định đi nhưng cậu ta là một trong những người nổi đình nổi đám nhất diễn đàn du lịch này, đã tham gia ba năm, thỉnh thoảng post những tấm ảnh du lịch ở Mỹ lên, hôm nay bỗng dưng xuất hiện nên đã làm dấy lên một cơn sốt không nhỏ. Mọi người kiên quyết không buông tha cậu, cậu đành tạm biệt Tân Thần rồi cùng họ đi

Đến lúc tàn tiệc, Bruce về nhà. Cha mẹ cậu đã ly hôn năm cậu mười lăm tuổi, sau đó cậu theo mẹ và em gái di dân sang Canada, nhưng Lâm Dực Khánh bố cậu vẫn ở lại nước làm ăn, đã có nhà cửa ổn định. Cậu mở cửa, phát hiện ra bố mình đang ngồi cùng một người đàn ông nho nhã cao quý trong phòng khách.

“Lạc Thanh, giới thiệu với con, đây là Lộ Phi, hiện nay đang hợp tác một dự án với công ty của chú con. Cậu ấy có việc muốn nói chuyện với con, đã đợi lâu lắm rồi đấy”.

Tên tiếng Trung của Bruce là Lâm Lạc Thanh, người nhà cậu tất nhiên đã quen gọi bằng cái tên đó. Cậu bắt tay Lộ Phi, đồng thời nhướn mày hỏi. “Chào anh. Tôi nghĩ chắc không phải anh tìm tôi để bàn chuyện làm ăn, đúng không?”.

Lộ Phi cười, “Tôi gọi cậu là Lạc Thanh, chắc cậu đồng ý chứ. Nếu tiện thì chúng ta xuống quán cafe dưới lầu ngồi đi”.

Nhà Lâm Lạc Thanh gần tòa soạn báo tối. Đối diện tòa soạn báo có một quán cafe tên Lục Môn, bài trí nhã nhặn, tuy ở đoạn đường khá vắng vẻ nhưng làm ăn vẫn tốt. Hai người ngồi đối diện, tự gọi cafe cho mình.

“Nói ra thì chúng ta cũng có quan hệ bà con xa. Lạc Thanh, chú họ Tô Triết của cậu là em trai của Tô Kiệt, anh rể tôi, hơn nữa chúng ta cũng chẳng phải là gặp lần đầu. Ba tháng trước tôi đi cùng Tô Triết đến ký túc xá của cậu. Nếu nói xa hơn nữa thì, ba năm trước trong hôn lễ của Tô Triết cử hành ở Thẩm Quyển, chắc chúng ta đã gặp nhau”.

Lâm Lạc Thanh cười như vỡ lẽ ra: “Thảo nào hai hôm trước gặp anh ở quán bar cứ thấy quen mặt. Đúng, hôm đó tôi về ký túc xá thì anh cũng vừa đi ra. Chú tôi nói anh và tôi là bạn cùng trường, cùng tốt nghiệp ở trường đó, chắc là muốn đến đó chơi”.

Lộ Phi cười khố. Lúc đó anh và Tô Triết đến tổng công ty ở Mỹ để bàn việc đầu tư cụ thể vào dự án mới của Hạo Thiên. Sau khi xong việc, Tô Triết nói muốn đi thăm đứa cháu mấy năm chưa gặp, đang theo học ở Phân hiệu Berkeley của Đại học California. Lộ Phi ba năm trước tốt nghiệp Học viện thương mại Hass ở bên đó, vừa hay cũng muốn nhân cuối tuần để về thăm bạn cũ. Thế là hai người mua vé máy bay, cùng bay từ New York đến San Francisco.

Đến ký túc xá của Lâm Lạc Thanh, bạn cùng phòng nói cậu sẽ về ngay, bảo họ đợi một chút. Lộ Phi nhìn ngay thấy hai tấm ảnh treo tường giữa một rừng ảnh khác. Trong đó có một tấm chụp trên đỉnh núi, sau lưng là biển mây ngập màu ráng chiều, cảnh sắc đẹp đến khó tả, một cô gái mặc áo jacket màu xám đậm đang nghiêng đầu nhìn ra phía xa, tóc bị gió thổi tung, hẳn nhiên là chụp trộm nên cô không chú ý đến ống kính; một tấm ảnh khác ắt hẳn là ở phòng bệnh, tường trắng, giường trắng đơn điệu, bên cạnh còn có giá truyền dịch, một chàng trai ngồi cạnh cô gái lúc này, họ đều mặc áo bệnh nhân sọc xanh trắng, nhìn có vẻ tiêu tụy và tái nhợt, nhưng lại nhìn thẳng vào ống kính, cười rất vui vẻ.

Lộ Phi bàng hoàng. Tấm ảnh chụp hình cô gái kia thì không phải nói, nhưng cô gái trong tấm ảnh chụp chung gầy đến mức cằm nhọn hoắt, tóc cắt ngắn, nhưng hàng lông mày đen nhánh, đôi mắt sáng, lúm đồng tiền thoáng ẩn hiện bên má trái, chính là Tân Thần đã mấy năm anh không gặp.

Tô Triết thấy anh chú ý đến hai tấm ảnh đó chỉ cười nói: “Cậu bé đó, chính là cháu tôi. Nó thích du lịch. Ba năm trước cũng đi xuyên Tần Lĩnh với cô gái trong ảnh, suýt nữa là mất mạng. Lúc ấy cảnh sát vũ trang cũng vào cuộc giải cứu, thật chấn động”.

“Ba năm trước? Cụ thể là lúc nào?”. Lộ Phi lặc giọng quay lại nhìn anh ta hỏi.

“Cuối tháng sáu năm đó tôi kết hôn ở Thẩm Quyển, nó về tham gia lễ cưới rồi đi Tần Lĩnh, chắc khoảng đầu tháng bảy, Lộ Phi, sao vậy?”.

“Không sao. Tô Triết, tôi ra ngoài đi dạo một chút. Lát nữa gặp”.

Lộ Phi không thể kìm nén sự chấn động trong lòng mình nên vội vã bỏ đi, và đã đi lướt qua Lâm Lạc Thanh vừa mới quay về.

Chiếc chuông gió treo bên cửa quán cafe Lục Môn khẽ rung lên, một cô gái xinh đẹp mặc váy dự tiệc màu đen bước vào. Làn da cô trắng như tuyết, mái tóc búi lỏng, buông thả vài sợi, nhìn rất gợi cảm. Khách trong quán cafe không đông lắm, hết thấy đều quay lại nhìn cô, nhưng dường như cô chẳng màng đến những ánh mắt đó, đi vòng qua quầy bar để vào bên trong.

Lâm Lạc Thanh cười nói: “Trời ạ, quán này chưa đổi tên đã khiến tôi ngạc nhiên lắm rồi, ai ngờ bà chủ còn là người đẹp nữa, hình như tên Tô San nhỉ. Năm mười lăm tuổi tôi di dân sang Canada. Hôm trước khi đi, bố tôi có đòi đưa tôi đến đây. Hôm đó lần đầu nhìn thấy cô ấy, thực sự khiến tôi bàng hoàng một phen, trái tim thiếu niên cứ đập thình thịch. Không ngờ bảy năm rồi mà cô ấy vẫn không thay đổi

Lộ Phi chỉ nhìn lướt sang bên ấy, hẳn nhiên không quan tâm đến dung nhan của bà chủ, “Giữa chúng ta lại có một sự trùng hợp, Lạc Thanh. Tôi cũng rời thành phố này đi Mỹ vào bảy năm trước”.

“Vậy tôi đoán, cuộc ly biệt của anh chắc còn lãng mạn hơn tôi nhỉ. Lúc ấy tôi là một thằng nhóc kỳ cục, đang căm ghét bố, chẳng muốn nói với ông câu nào. Nếu không vì nhìn thấy bà chủ xinh đẹp thì tối đó chắc tôi đã buồn bực đến chết rồi”.

Một Lâm Lạc Thanh phóng khoáng thú vị như thế khiến Lộ Phi không thể không mỉm cười, “Không, người từ biệt tôi lúc đó là một cô gái mạnh mẽ sắp mười tám tuổi. Lần gặp đó không chút lãng mạn, nhưng tôi không thể quên cô ấy”.

“Nếu tôi đoán không nhầm thì cô gái đó là Hợp Hoan, cũng chính là Tân Thần phải không? Tôi đã quen gọi nickname của chị ấy rồi”. Cậu nhìn Lộ Phi vẻ lạ lùng cười nói, “Bố tôi giới thiệu tên anh là Lộ Phi, là tôi biết ngay anh muốn tìm tôi để nói chuyện gì rồi”.

“Hợp Hoan”. Lộ Phi nhắc lại, dường như trước mặt xuất hiện cô gái đang lắc cây hợp hoan để cánh hoa tung bay năm nào. Anh hỏi như có vẻ không tin lắm, “Nói thế thì... cô ấy đã từng nhắc đến tôi?”.

“Không, chị ấy chẳng nói gì hết. Nhưng ba năm trước trên núi Thái Bạch, chị ấy sốt cao, khi tôi chăm sóc chị ấy thì trong cơn mê sảng, chị ấy đã kéo tay tôi gọi tên Lộ Phi, tôi rất ấn tượng”.

Lộ Phi giữ chặt ly cafe trước mặt, khớp ngón tay trắng bệch. Hồi lâu sau anh mới mở miệng, giọng nói hơi trầm khàn, “Hôm đó ở ký túc xá của cậu, tôi nhìn thấy ảnh của Tân Thần, nghe Tô Triết nói, tôi mới biết cô ấy từng gặp nguy hiểm khi đi xuyên Tần Lĩnh với cậu. Đừng nói gì tôi, kể cả nhà cô ấy cùng không ai biết chuyện đó”.

“Trước khi đi, ai cũng phải điền số điện thoại liên lạc của người nhà, chỉ có chị ấy vì đến muộn nhất, không biết thế nào lại không điền. Xảy ra chuyện rồi, người của câu lạc bộ nhanh chóng tìm ra bố tôi, nhưng không thể liên lạc được với người nhà chị ấy. Trong bệnh viện chị ấy cũng từ chối tiết lộ điện thoại nhà. Vốn tôi đã ngỡ chị ấy sống một mình, có điều sau này nghe chị ấy gọi điện cho bác, tỏ ra rất thoải mái, chỉ nói là ở Tây An chơi thêm vài ngày”.

Lộ Phi thần người một lúc rồi hạ giọng: “Tôi vè lên mạng tra, tin tức đều rất ngắn gọn. Tôi cứ xem đi xem lại lộ trình hai người đi, thu thập tin tức liên quan, nhưng không tìm ra tình hình cụ thể về chuyện hai người bị mắc kẹt”.

“Lúc đó rất nhiều phóng viên đã đến thăm bệnh viện. Tôi thì chẳng sao nhưng Hợp Hoan từ chối phỏng vấn. Tất nhiên tôi tôn trọng ý kiến chị ấy, chỉ nhờ bố ra mặt đối phó với họ, đồng thời cảm ơn cảnh sát vũ trang”.

“Có tiện kể tôi nghe chi tiết hơn không? Lạc Thanh, ba năm trước, tôi đã từng về lại thành phố này, cũng chính vào quãng thời gian mà hai người xuất phát. Tôi thực sự muốn trước khi ra quyết định gì đó, sẽ quay về gặp Tân Thần một lần. Nhưng không ngờ cô ấy lại trốn tránh tôi, còn khiến mình suýt mất mạng”.

“Chị ấy muốn tránh anh à?”. Lâm Lạc Thanh cau mày trầm tư. Cậu nghĩ trong cơn bệnh nặng mà gọi mãi tên một người, lại tham gia cuộc hành trình gian khổ chỉ để tránh người đó, thực sự là một quyết định khiến người ta không thể hiểu nổi.

“Để tham gia cuộc du ngoạn bảy ngày đó, tôi đã chuẩn bị rất lâu. Trước đó tôi và Hợp Hoan chưa quen nhau. Tôi chỉ biết chị ấy là người cuối cùng đăng ký, là người cuối cùng đến địa điểm tập hợp ở Tây An, vật dụng mang theo cũng không đầy đủ. Nhưng chị ấy nói từ năm mười tám

tuổi đã tham gia du lịch, đủ kinh nghiệm để ứng phó với đoạn đường lần này. Nhìn có vẻ không có vấn đề gì”.

Đó là đoạn đường vô cùng vất vả. Hành trình bảy ngày đều là ở độ cao ba ngàn mét so với mực nước biển, cần vượt qua hơn mười ngọn núi có độ cao hơn mực nước biển ba ngàn bốn trăm mét, hơn nữa ven đường cũng không có chỗ để tiếp tế nghỉ chân, tức là thức ăn đều phải mang theo bên người. Lại thêm lều bạt, bếp lò... đủ mọi vật dụng, nữ phải vác theo hơn ba mươi kilogam, còn nam giới vác nặng nhất cũng hơn hai mươi lăm kilogam, là cuộc du ngoạn nặng nề đúng nghĩa.

Cảnh sắc núi Thái Bạch rất tráng lệ. Núi đá, ruộng cỏ, rừng nguyên sinh, thảo nguyên... cho đến các di tích sông băng thế kỷ IV đều có đủ. Mùa hè những loài hoa đại đủ màu không tên nở bay trong gió. Khi ấy cũng đúng vào cuối mùa hoa đỗ quyên, hoa nở rục rở. Nhưng đại đa số tuyến đường thực ra không có gì đáng nói, chỉ có thể giảm trên những dấu vết của động vật hoang dã để tiến lên phía trước. Khí hậu thay đổi chóng mặt, nắng mưa bất định. Khi họ xuất phát là vào đầu tháng bảy, mà trên các đỉnh núi vẫn còn phủ tuyết, trên núi nhiệt độ khoảng từ không đến mười độ, mà lại đang vào mùa mưa nên bão và sương mù thường xuyên ập đến, không hề bả

Chiều hôm sau có ba thành viên người thì xuất hiện phản ứng độ cao nhẹ, người thì không thích ứng nổi với điều kiện khắc nghiệt nên đã rút khỏi hành trình, được nhân viên công tác của câu lạc bộ đưa xuống núi. Chiếc lều mà Tân Thần mang theo không hợp quy định nên bị để lại dưới núi. Còn cô gái ngủ cùng lều với cô lại rút lui, nên đội trưởng chỉ định cô chung lều với Lâm Lạc Thanh. Có một cô gái xinh đẹp “sống chung” nên Lâm Lạc Thanh rất sung sướng, cho dù cô gái ấy lúc nào cũng như có suy nghĩ gì đó, không mấy nói chuyện. Tất nhiên trong hành trình khó khăn ấy, người rảnh rỗi trò chuyện rất ít, nhưng đến khi nghỉ ngơi và dừng chân vào

ban đêm, mọi người đều cười đùa rất vui vẻ, mà cô vẫn trầm lặng, ánh mắt nhìn về nơi xa, rõ ràng trong lòng đang chất chứa biết bao tâm sự.

Ngày thứ ba thời tiết khá đẹp, khi dừng chân nghỉ đêm, bầu trời đầy sao lấp lánh, dường như có thể chạm tay tới. Ngồi cạnh nhau ngửa mặt lên ngắm trời sao, họ mới có cuộc nói chuyện đầu tiên, bỗng bất ngờ phát hiện ra, hai người trước kia từng sống chung một thành phố.

“Suốt đoạn đường chị ấy không hề than vãn, luôn đi theo sát đoàn, tỏ vẻ chịu được gian khổ và cũng rất có kinh nghiệm, ăn gì cũng không kén chọn. uống nước hứng từ kẽ đá cũng không tỏ ra kinh sợ quá đáng như mấy cô gái khác trong đoàn”.

Lộ Phi có phần ưa sạch. Anh nghĩ gian khổ chắc anh không sợ, nhưng nước uống như thế chắc sẽ không chấp nhận được. Còn nhớ Tân Thần từng giễu cợt “Bánh bao rơi xuống đất cũng nhặt lên phủi bụi rồi ăn được”, cũng đúng là không nói quá chút nào. Không biết cô gái từng kén cá chọn canh vô cùng đã được rèn luyện bao lâu mới có thể như vậy.

“Đến ngày thứ tư, buổi sáng có mưa. Khi tôi phát hiện ra áo jacket của chị ấy ngấm nước rồi chị ấy sốt nhẹ, nhưng chỉ uống thuốc rồi gồng mình chịu đựng thì đã muộn. Chị ấy càng đi càng chậm. Tôi và chị ấy bị tụt lại phía sau, qua miếu Lô Công là mất liên lạc với đoàn, mất hẳn phương hướng trong một khu rừng nguyên sinh rậm rạp”.

Hôm ấy mưa không to, nhưng sương mù dày đặc. Bước chân Tân Thần nặng nề và chậm chạp, dường như bị đất bùn kéo lại. Lâm Lạc Thanh định vác ba lô cho cô, nhưng cô lắc đầu từ chối, khàn giọng bảo: “Không sao, tôi chịu được. Cậu đi trước đi, lát nữa tôi đuổi theo”.

Về sau cô không thể cố gắng được nữa, đành mặc cho Lâm Lạc Thanh giật lấy

“Buổi tối bọn tôi đành dựng lều một mình. Xui xẻo là khi tôi đi tìm nguồn nước sạch quanh đó đã đụng phải sơn dương hoang. Loại thú đó nhìn có vẻ hiền lành nhưng thực sự rất nguy hiểm, nghe nói núi Thái Bạch mỗi năm đều có người bị sơn dương húc chết. Tôi cũng khá may mắn, tránh xa được nhưng cũng bị húc phải một lần”.

Lâm Lạc Thanh cố sức lết về lều, nằm cạnh Tân Thần định đợi cho vết thương bớt đau. Cô đang chìm trong cơn mê sảng, đột nhiên nắm lấy tay cậu làm nhảm: “Lộ Phi, đừng đi, đừng đi, em sợ”.

Cô nắm rất mạnh, động vào vùng xương quai xanh bị thương của cậu, cậu đau đến thấu xương. Cậu đành nghiêng răng chịu đựng, dịu giọng an ủi cô: “Được, tôi không đi, yên tâm, tôi ở đây thôi”.

Mãi một lúc sau Tân Thần mới yên lặng, nhưng vẫn nắm chặt tay cậu không buông. Lâm Lạc Thanh cố gắng dùng tay kia xoa xoa chỗ đau, đoán là xương quai xanh đã bị gãy, cũng may cách một lần áo jacket và hai lớp áo khoác lông cừu nên không bị vết thương hở. Cậu không kìm được cười khở sở.

Cậu định đợi đến hôm sau trời sáng sẽ dùng la bàn tìm phương hướng, bỏ lại một số thứ để cống Tân Thần đến trạm nghỉ kế tiếp. Lúc tìm nước đang định tính xem có nên vứt máy ảnh và ống kính đi không, thực sự thấy hơi xót của. Nhưng bây giờ bị thương, gần như hoàn toàn không thể cống cô đi được rồi.

Lâm Lạc Thanh nằm một lúc rồi vẫn cố gượng bò dậy, tìm thuốc hạ sốt, thuốc chống viêm rồi bắt ép Tân Thần uống, chính cậu cũng uống thuốc giảm đau, sau đó ngủ thiếp đi. Hôm sau Tân Thần vẫn sốt nhẹ, nhưng đã tỉnh lại, ăn chút mì cậu nấu rồi bỗng nói: “Bruce, cậu đi trước đi. Tìm người cứu rồi quay lại đón tôi”.

Lâm Lạc Thanh cũng đang tính toán kỹ mấy khả năng có thể. Cậu thừa nhận đề nghị của Tân Thần khá sáng suốt, nhưng nhớ đến những ngón tay mảnh mai tối qua đã nắm chặt cậu, nhớ đến lời thì thầm tuyệt vọng trong cơn mê, cậu không thể bỏ cô ở lại một mình, “Chị không sợ à?”.

Cô nhìn cậu, đôi mắt hơi đờ đẫn vì sốt cao lại tỏ ra bình tĩnh, “Có gì mà phải sợ”.

Nhìn cô có vẻ không chút sợ sệt, dường như không hề quan tâm đến chuyện đối mặt một mình với sự hoang lạnh, thậm chí là cái chết. Lâm Lạc Thanh cười, “Được thôi, vậy thì tôi sợ. Tôi si một mình, nhất là khi lại bị thương thế này. Tôi không chắc mình có thể gắng gượng được bao xa. Thôi thế này đi, đoạn đường này bằng phẳng, lại khuất gió, chắc chúng ta không xa tuyến đường đi ban đầu lắm đâu, tốt nhất là ở đây đợi cứu viện, đừng tách nhau ra”.

“Tôi đang làm liên lụy cậu”. Cô khẽ nói, “Nếu không phải vì chậm lại để đợi tôi, cậu đã không bị tách khỏi đoàn, không bị lạc đường, càng không bị thương. Hơn nữa bây giờ cậu đều đổi túi ngủ, gói chống thấm của cậu cho tôi rồi, lỡ nhiệt độ xuống thấp, cậu sẽ bị cảm mất”.

Kinh nghiệm dã ngoại của Lâm Lạc Thanh rất phong phú, năm đầu khi đến Mỹ học cậu đã hẹn bạn bè đi xuyên Rocky Mountain. Trước đó cậu đã nghiên cứu tư liệu, chuẩn bị đủ mọi thứ cho thời tiết của chuyến đi này. Lều bạt, gói chống thấm và túi ngủ mang theo đều phù hợp với nơi có độ cao thế này, còn thứ Tân Thần mang theo chỉ là những vật dụng cho những chuyến đi bình thường, rõ ràng là không thể dùng được trong nhiệt độ thấp như vậy.

“Chúng ta là một đội. Tôi tin đội trưởng sẽ gọi cứu viện tới cứu chúng ta, sẽ không bỏ mặc; đồng thời chị cũng phải tin rằng, tôi sẽ không bỏ rơi chị”.

Chàng trai chưa đến hai mươi tuổi đã ung dung nói thế, nhưng lại có một sức mạnh khiến người ta thấy yên lòng. Tân Thần cúi mặt, thở dài, “Hãy chọn cách thông minh nhất, đừng làm theo tình cảm. Lúc nào cậu cũng có thể thay đổi suy nghĩ, tôi sẽ không bao giờ trách cậu”.

Cuộc thảo luận đến đó kết thúc. Họ dừng chân ở ven một rừng thông rộng lớn. Ngày hôm sau mặt trời mọc, vạt cỏ gần đó nở đầy hoa dại, thời tiết nhanh chóng biến đổi từ cái lạnh cắt da vào ban đêm thành ngày xuân ấm áp. Nhưng hai người đều biết, thời tiết ở đây rất thất thường.

Họ nhặt nhanh cành cây khô, đốt lửa ở mảnh đất đã phát quang sạch sẽ, cố hết sức để khói bốc lên thật dày, mong rằng đội cứu viện sẽ tìm tới thật nhanh. Nhưng đến chiều trời u ám, bắt đầu đổ mưa, hai người đành cuộn mình co ro trong lều.

Lúc tỉnh táo Tân Thần cũng trò chuyện với Lạc Thanh. Lạc Thanh phát hiện cô rất cởi mở, hoàn toàn không kiêu lời như ban đầu. Nhưng những gì cô nói đều là chuyện về các chuyến du ngoạn trước đó, và cả thành phố mà họ từng sống chung, không đề cập chút nào đến người ấy.

Ngày thứ ba sau khi họ lạc đường, nhiệt độ cơ thể cô lại tăng cao, sắc mặt đỏ bừng, môi khô nứt nẻ. Lâm Lạc Thanh dùng khăn ướt đắp trán cô, hứng nước mưa, cứ cách một lúc lại ép cô uống nước, nhưng cô bắt đầu có hiện tượng bị mất nước. Cô không còn nắm chặt tay cậu, nhưng thỉnh thoảng mấp máy môi, người cô gọi vẫn là cái tên ấy.

Khi đã gần như tuyệt vọng thì mưa tạnh. Lâm Lạc Thanh gắng hết sức tìm những thứ có thể đốt được, bắt đầu khơi lửa lớn lên, và cuối cùng đội cứu viện, người dân và lực lượng cảnh sát vũ trang đã tìm ra họ.

“Thực sự thì chúng tôi khá may mắn. Đoàn chúng tôi xử lý rất kịp thời sau khi phát hiện chúng tôi bị bỏ lại, việc đầu tiên là báo ngay cho cứu hộ, chắc còn lấy hộ chiếu Canada của tôi ra để thúc đẩy thêm nữa”. Nhớ lại

những ngày cận kề cái chết, Lâm Lạc Thanh không tỏ ra u sầu mà còn cười, “Chúng tôi được khiêng xuống núi và đưa vào bệnh viện. Bố tôi nhận điện đã đến ngay, chuyển chúng tôi sang bệnh viện khu vực thành phố Tây An”.

Quãng thời gian Lộ Phi từ Mỹ trở về, anh đã điên cuồng thu thập mọi tư liệu trên mạng có liên quan đến chuyến đi núi Thái Bạch ở Tần Lĩnh như bị ma nhập, biết Lâm Lạc Thanh hoàn toàn không thôi phòng sự việc, gần như năm nào cũng có du khách, người buôn bán và dân trong núi đi hái thuốc mất tích và gặp nạn trong núi. Lạc đường, gặp dã thú... mọi khả năng đều có thể mất mạng, còn Tân Thần vẫn giữ được tính mạng trong tình huống đó, thực sự quá may mắn.

Tay anh co chặt thành nắm đấm dưới gầm bàn. Anh chẳng thể tưởng tượng nổi, nghe tin anh sắp trở về, cô đã nghĩ gì mà quyết định chạy trốn. Trong ấn tượng của anh, cô luôn là một cô gái kiên cường và chưa bao giờ trốn tránh.

Lộ Phi từ biệt Lâm Lạc Thanh, sau khi ra khỏi quán cafe Lục Môn, anh gần như đã lái xe trong vô thức đến nơi ở của Tân Thần. Đứng dưới và nhìn lên ô cửa sổ tối om, anh không nhớ mình đã từng đứng ở đây bao lâu và nhìn lên trên như thế nữa.

Bảy năm trước, Lộ Phi đến Mỹ học, Tân Thần đổ vào một trường đại học tổng hợp không nổi tiếng lắm trong thành phố, dọn vào ký túc xá, đồng thời từ chối nhận email của anh. Hai người đã mất hẳn liên lạc. Tiếp đó, anh đành hỏi thăm tình hình của cô qua những email gửi cho Tân Địch.

Tin tức Tân Địch cho anh chỉ toàn vụn vặt. Tân Thần học chuyên ngành thiết kế đồ họa; đã có bạn trai, nhìn có vẻ rất được; hình như nó bỗng thích đi du lịch; thời gian rảnh rỗi nó làm người mẫu, bố em không thích nó làm nghề đó; nó chia tay với ạn trai rồi; nó làm thêm ở công ty chụp ảnh cưới; nó lại có người theo đuổi mới...

Mỗi lần nhận email như thế, anh đều đọc đi đọc lại, thử liên kết những câu chữ đơn giản đó thành một cuộc sống khá hoàn chỉnh, thế nhưng chỉ vô ích.

Bố anh xưa nay luôn yêu cầu nghiêm khắc với con cái, không cho phép họ đi đi về về trong thời gian học tập. Mùa nghỉ lễ Giáng sinh năm đại học thứ hai anh mới về nước lần đầu. Lúc đó cha anh đã được điều về miền nam nhận chức từ lâu, cả gia đình đều dọn về đó. Chị anh sắp sinh con, khi đứa cháu trai của anh ra đời thì kỳ nghỉ đã gần kết thúc.

Lộ Phi phải đến Bắc Kinh để đáp máy bay về lại Mỹ, nhưng vẫn không nén được mà lén mua vé máy bay đến đây, thế nhưng cửa nhà Tân Thần đã khóa chặt im im. Anh gọi điện cho Tân Địch, không nói mình ở thành phố này mà chỉ chuyện phiếm với cô, sau đó tỏ vẻ tình cờ hỏi đến Tân Thần, mới biết cô đã đến nghỉ đông ở Côn Minh nơi bố cô làm ăn ở đó.

Anh đành chúc năm mới cả nhà Tân Địch, rồi thần thờ buông máy, cũng như bây giờ, ngẩng đầu lên nhìn ô cửa sổ tối om kia.

Bầu trời bay lượn những đóa hoa tuyết bé nhỏ, lạnh lẽo âm ướt. Anh từ miền nam ấm áp đến, không mặc áo ấm, nhưng vẫn đi bộ chậm rãi đến con đường vắng vẻ phía sau công viên. Chạng vạng mùa đông, thời tiết lạnh lên nên hầu như chẳng có mấy ai đi lại ở nơi này.

Một năm trước khi Lộ Phi ra nước ngoài, anh từng dạo bộ với Tân Thần khi ấy học lớp mười một. Lúc đó đang là cuối tháng tư, không khí ấm áp, dự báo mùa hạ đã sắp bắt đầu.

Bắt đầu từ nửa năm ấy, ông Tân Khai Vũ bỗng dưng không đi công tác nữa, cũng không lang thang, gần như thường xuyên ở nhà. Học kỳ hai năm lớp mười một của Tân Thần, trường bắt đầu cho tự học mỗi tối và học thêm cả ngày thứ bảy. Lộ Phi không tiện đến nhà dạy thêm cho cô, đành thỉnh thoảng hẹn cô đi ăn uống hoặc dạo phố vào ngày chủ nhật.

Lộ Phi sợ Tân Thần trẻ nải việc học hành nên lúc nào cũng đưa cô về nhà sớm. Hôm đó thành tích thi tháng tư của cô đã có, lại khá tốt, lọt vào Top 150 của khối, xem như là trung bình rồi. Lộ Phi tỏ vẻ khen ngợi, đưa cô đi xem phim để thư giãn. Lúc ra về, Tân Thần lại kiên quyết không chịu về nhà.

“Ngày mai vẫn phải đi học, về sớm nghỉ ngơi không được à?”.

“Đi dạo với em đi, Lộ Phi. Dạo này em học nhiều đến mức sắp ốm rồi, xem như thưởng cho thành tích thi, được không?”.

Lộ Phi biết trường mình học nổi tiếng về chương trình học nặng nề, còn Tân Thần từ sau hôm xem hoa anh đào đã nhận lời anh sẽ học hành chăm chỉ, thực sự cô cũng không mấy ham chơi nữa, dạo này cũng gần như vùi đầu học hành. Anh không nỡ từ chối nên đưa cô dạo bộ tha thẩn ven con đường sau công viên.

“Gần đây em rất vui, có biết tại sao không?”.

“Tại sao?”.

“Bố lúc nào cũng ở nhà. Hầu như mỗi tối đều làm bài với em, mua thức ăn khuya về cho em, ép em uống sữa. Bố nói sẽ cố gắng chăm sóc em như thế đến khi thi đại học”. Tân Thần cười rạng rỡ, “Và anh cũng thường xuyên đến với em nữa”.

Lộ Phi thở dài nhè nhẹ, chỉ thấy những điều bố cô làm lẽ ra đã phải làm từ lâu rồi, nhưng thấy Tân Thần cười, lúm đồng tiền ẩn hiện, mắt cong như vầng trăng, thậm chí còn xếp anh ngang hàng với bố, rõ ràng đã rất thân mật nên anh cũng rất vui.

Cô kéo tay áo anh, “Em muốn ăn thịt dê xiên nướng”.

Lộ Phi nhìn quán thịt nướng khói mù mịt, thịt phơi ra giữa đường, có vẻ không sạch sẽ lắm, thì bất giác cau mày, “Hay cứ ăn kem là hay nhất”.

Anh vừa từ chối không cho cô ăn kem, lý do là trời không nóng, cần thận đau dạ dày, bây giờ nghĩ cả hai cái đều hại thì chọn cái ít hại hơn vậy. Nhưng Tân Thần khi đón lấy que kem anh mua, cười rất đặc ý, anh đột nhiên biết mình đã mắc lừa, đành vỗ đầu cô với vẻ vừa tức vừa buồn cười.

Họ đi men theo con đường râm mát yên tĩnh. Gió cuối tháng tư dịu dàng, mơn man da thịt khiến con người bỗng thấy lười nhác uể oải. Sắc đêm rất nhạt, trời chây lười không chịu tối. Cô khoác cánh tay anh, bóng họ trải dài ra phía trước.

Không xa phía trước có một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, áo quần chỉnh tề bỗng dừng lại dưới gốc cây, nhìn ngó quanh quất rồi bắt đầu trèo cây. Lộ Phi không tránh khỏi kinh ngạc, Tân Thần nhìn chăm chú với vẻ thích thú. Người đàn ông cúi xuống thấy có người nhìn thì ớn bẽn lễn, tự giải thích: “Con gái chú nuôi tắm, lá dâu mua về không đủ, tìm mãi mới thấy ở đây trồng dâu”.

Tân Thần cười nói: “Trước kia bố cháu cũng hái lá dâu cho cháu. Cháu đang nghĩ, có phải chú cũng nhìn ngó tứ phía, thấy không có ai rồi trèo cây như vậy hay không”.

Người đàn ông trèo cây cười hể hả, “Con gái hành hạ bố mình, là chuyện bình thường mà”.

“Này, chú đừng để hoa rụng, có thể ra quả đó”.

Người kia cười, nhận lời, “Được, đợi đến khi ra quả thì bảo bạn trai cháu đến trèo cây hái xuống. Người làm bố cuối cùng đã được nghỉ ngơi rồi”.

Họ đều không nhịn được cười. Hai người tiếp tục đi bộ. Chưa được bao xa thì Tân Thần bỗng dừng lại, “Ôi, đừng phải bạn học rồi”.

Lộ Phi vội vàng kéo cô nấp sau một gốc cây to ven đường. Nhờ sắc trời chạng vạng, có thể nhìn thấy một đôi trai gái từ cửa hông của công viên, tay nắm tay đi về phía trạm xe đối diện. Tân Thần cười ranh mãnh, “Anh chàng kia chính là quán quân một trăm mét trường em, còn cô nàng là bạn học cùng lớp em đó”.

Lộ Phi buồn cười quá, hình như bọn trẻ con đều nắm bắt những phút giây có hạn để yêu đương, “Chẳng phải cậu ta luôn theo đuổi em đó sao?”.

“Ai ngốc như thế, người ta mặc kệ mà còn theo đuổi mãi à”. Tân Thần tỏ vẻ hờ hững. “Cô bạn ấy là bí thư chi đoàn lớp em, bình thường đạo mạo đỉnh đặc lắm”.

“Đừng nói bậy, từ đó dùng không hợp”.

“Anh đang kèm môn văn cho em à. Vậy dùng từ gì đây, tỏ vẻ chín chắn? Làm bộ làm tịch?”. Tân Thần càng nói càng buồn cười, “Hay là ra về ta đây?”.

Lộ Phi vò đầu cô vẻ bất lực, “Em cũng đang hẹn hò đấy, còn cười người ta”.

Cô tựa vào lòng anh cười ngặt nghẽo, “Nhưng em không giả vờ ngây thơ trong sáng, em cũng không sợ người ta nhìn thấy”.

Lộ Phi tự cảm thấy hổ thẹn. Anh thực sự không muốn bị bạn cô. Anh dựa lưng vào gốc cây, hai tay vòng ôm cô, cười hỏi: “Vậy anh giả vờ à?”.

Tân Thần ngẩng lên nhìn anh chăm chú. Mà mắt anh rất đẹp, ánh mắt ngập tràn sự dịu dàng và niềm vui, khiến cô cảm thấy mình như que kem

trong tay lúc này, có thể tan dần từng chút một trong ánh mắt ấy. “Anh không giả vờ, anh chín chắn bẩm sinh, em thích anh như thế”.

Lời khen ấy khiến Lộ Phi hơi giật mình. Được thôi, chín chắn bẩm sinh còn hơn là lưu manh giả danh trí thức, anh đành nghĩ thế. Cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại ngọt ngào của cô, ra lệnh cho mình không được phép đi xa hơn, sau đó tự giấu cọt mình: Đặc biệt là bây giờ, hình như mình chẳng chín chắn tí nào cả.

Họ tiếp tục đi vòng qua con đường ấy. Tân Thần ríu rít nói chuyện với anh, có vẻ rất hào hứng. Lúc thì nhắc thời tiểu học đã cùng nuôi tằm với Tân Địch, Tân Địch sợ mẹ mắng nên không dám mang về nhà đành để cả ở nhà cô, đến khi tằm kết kén, hai người hứng chí chia nhau mỗi người một nửa, Tân Địch len lén mang về để trong ngăn bàn, nhưng không ngờ mấy hôm sau đã có bướm xé kén chui ra, bay đầy trong phòng, bị mẹ mắng cho một trận; lúc thì lại chỉ gốc cây ven đường, nói anh biết đó là cây hòe tây, hoa trắng đang nở đầy, trước kia bà nội hay lấy nó để làm bánh hoa hòe cho cô ăn, bánh có vị ngọt thanh, rất ngon!

Đến khi tối mịt, không đi nổi nữa, Tân Thần mới chịu cho anh đưa về nhà. Ở dưới lầu, họ gặp ngay ông Tân Khai Vũ đang đi về. Tân Thần không giống các cô gái khác có bạn trai đứng cạnh là trốn tránh phụ huynh mà vui vẻ gọi “bố ơ”. Ông quay lại, Lộ Phi không tránh khỏi kinh ngạc vì ông quá trẻ.

Lúc đó Tân Khai Vũ mới ba mươi lăm tuổi, nhìn chỉ khoảng ba mươi, càng giống một ông anh hơn là một người bố. Ông vốn có vẻ suy nghĩ lung lắm, nhưng thấy con gái thì lập tức nở nụ cười, đặt tay lên vai cô, “Đi đến giờ này mới về à?”. Giọng điệu không hề có ý trách móc.

Tân Khai Vũ không giống những ông bố có cô con gái xinh đẹp đang tuổi trưởng thành, luôn nhìn những cậu con trai bằng cặp mắt dò xét, chỉ hờ hững quan sát Lộ Phi một lúc rồi cùng con gái đi vào trong. Tân Thần quay

lại mỉm cười với anh. Nụ cười của cô và ngày mùa xuân đó đã khắc sâu vào trong trí nhớ của anh.

Cảnh xuân ấy vẫn như ngày hôm qua, nụ cười ấy trong veo như ngọc vẫn quanh quần áo đó bên tai.

Con đường trước mặt vắng lặng không một bóng người, cây và dâu đang mùa rụng lá, tiêu điều hoang lạnh. Từng đợt gió lạnh rú rít thổi qua, khói trắng Lộ Phi thổi ra lập tức bị thổi tan tấu. Những bông tuyết nhỏ thấm ướt áo ngoài của anh, khiến cái lạnh buốt xương ngấm vào tận cơ thể.

Anh nghĩ, có lẽ thật sự là hai người không còn duyên phận nữa. Duyên phận, một từ tầm thường nhưng lại màu nhiệm vô cùng, dường như có thể giải thích mọi ly hợp của con người, nhưng lại không giải thích được sự lưu luyến nhớ nhung mà anh từng dùng toàn bộ lý trí để thuyết phục nhưng vẫn không cách nào dứt bỏ được.

Anh đến sân bay, từ Bắc Kinh đổi máy bay về Mỹ tiếp tục việc học. Anh đành nhủ thầm: Tốt thôi, xem ra em sống vẫn ổn, luôn có người theo đuổi. Đương nhiên, một cô gái xinh đẹp lạnh lợi như thế, làm sao không có người theo đuổi được? Rồi sẽ có người làm em hạnh phúc. Mà bỏ cuộc rồi, thì không có quyền mong mỗi khi cô ấy thực sự quyết định được cuộc sống của riêng mình, mà cô ấy vẫn nghĩ đến mà được.

Mà trong cuộc sống của anh cũng xuất hiện một gương mặt mới.

Sau khi tốt nghiệp Học viện thương mại Hass, Lộ Phi vào làm cho công ty đầu tư của Mỹ một cách suôn sẻ, nửa năm sau được phái đến văn phòng ở Trung Quốc. Khi Kỷ Nhược Lịch, cô gái theo đuổi anh và cùng anh trở về Bắc Kinh ngỏ lời lần nữa, anh trầm tư hồi lâu, “Cho anh thời gian suy nghĩ, được không?”.

“Dù bao lâu cũng được”. Kỷ Nhược Lịch đã trả lời như thế.

Cô là một cô gái xinh đẹp, dịu dàng và kín tiếng, sau khi tốt nghiệp cấp ba đi đến Mỹ học đại học, và rồi từ bỏ những kế hoạch lớn hơn vì anh, chỉ cười nói: “Học thì lúc nào cũng tiếp tục được, nhưng em không thể mạo hiểm để anh về nước rồi mất anh”.

Anh nghĩ thực sự không thể báo đáp sự cố chấp đó, cô chỉ cười, “Không, anh đừng cảm thấy áp lực. Đó là quyết định của riêng em. Anh chỉ cần lo quyết định của anh là được”.

Khả năng quyết đoán khi làm việc của Lộ Phi khiến sếp rất trọng dụng anh, nhưng khi liên quan đến Tân Thần, anh chưa bao giờ bắt mình ra quyết định nhanh chóng được. Sau khi ngần ngại e dè mãi, anh cũng gọi điện cho Tân Địch, báo định về nước nghỉ lễ - đương nhiên đó là một cái có hơi buồn cười, không ai muốn về nghỉ lễ ở cái thành phố nổi tiếng vì mùa hè nóng nực đến khắc nghiệt này

Lộ Phi mong gặp được Tân Thần rồi sẽ quyết định, cho dù biết lúc đó cô đã có bạn trai.

Hoàng hôn đầu tháng bảy của ba năm trước, Lộ Phi xuống máy bay, cái oi bức nóng nực và dai dẳng xộc đến. Lên xe taxi, tài xế hỏi anh đi đâu, anh nhất thời cảm thấy ngần ngại, do dự một lúc rồi vẫn nói địa chỉ của Tân Thần. Lăn ấy cửa nhà cô vẫn khóa chặt.

Anh đành đến nhà hàng mà ông Tân Khai Minh đã đặt chỗ trước. Vợ chồng Tân Khai Minh đã đến trước, nói rằng Tân Địch sẽ tới ngay. Anh hỏi: “Tiểu Thần đâu ạ? Chắc cũng đã tan sở rồi?”.

Tân Khai Minh không đáp, tỏ vẻ buồn bực. Bà Lý Hinh cau mày nói: “Đừng nhắc nữa. Tự dưng nó bảo không muốn đi làm, rồi đi du lịch Tây An với bạn trai rồi. Sáng sớm nay. Haizz, chỗ làm này khó khăn lắm mới xin được cho nó, hại chú Tân của cháu phải xin lỗi chủ nhiệm Vương mãi”.

Tiếp đó bà Lý Hình còn nói gì nữa nhưng anh đã không quan tâm. Tân Địch đến, mọi người bắt đầu ăn cơm. Tân Địch phát giác ra vẻ thần thờ của anh, anh đành cười bình tĩnh: “Chắc do chưa quen lắm với khí hậu ở đây thôi”.

Thế là câu chuyện chuyển sang trái đất đang nóng dần lên, khí hậu biến đổi bất thường. Tân Địch nói đến tin tức trên báo, mùa hoa đào nở của trường anh mỗi năm lại nở sớm hơn năm trước, công ty thời trang bây giờ cũng phải chú trọng đến bộ sưu tập mùa đông như là một nhân tố vô cùng quan trọng, anh cũng thuận miệng nói đến chuyện năm đầu về nước, hoa cúc Ba Tư ở Fisherman’s Wharf của San Francisco gần như nở sớm đặc biệt, đứng rất xa mà cũng có thể nhìn thấy, đẹp vô cùng.

Điều mà anh không nói ra là, cho dù là nghe tin anh đào nở hay ngắm hoa cúc rực rỡ ở nước ngoài, người anh nhớ đến đều là Tân Thần.

Buổi tối Lộ Phi đưa Tân Địch về nhà, đứng dưới tán cây hợp hoan một lúc lâu. Đang mùa hoa nở, tuy trong bóng đêm không nhìn rõ vẻ rực rỡ của hoa hợp hoan, nhưng mùi hương thanh thoát ẩn hiện, một gương mặt tươi cười như hoa đường như đang hiện ra trước mắt.

Kỷ Nhược Lịch gọi di động cho anh, dè dặt hỏi: “Lộ Phi, anh còn ở đó khoảng mấy hôm nữa?”.

Anh bỗng không thể chịu được những đóa hoa đang nở rộ lặng lẽ nhưng vô cùng nồng nhiệt ấy nữa, cũng không thể chịu đựng thêm phải tiếp tục ở lại trong cái thành phố nóng như lò lửa này, “Ngày mai anh về”.

Lộ Phi viện cớ có công việc đột xuất nên đổi vé máy bay, hôm sau về lại Bắc Kinh. Kỷ Nhược Lịch đến sân bay đón anh. Anh có vẻ mệt mỏi, không nói gì cả. Cô cũng chẳng hỏi, lặng lẽ lái xe đưa anh về đến dưới nhà. Anh cười dây an toàn, quay lại đang định nói “Tạm biệt”, thì thấy ánh mắt

cô lấp lánh ánh lệ, nhưng lại quay ngoắt đi, tay vẫn để trên vô lăng nhìn thẳng phía trước.

“Em thật sợ rằng anh quay về rồi sẽ gọi điện bảo em rằng, anh đã tìm thấy người mà anh cần tìm rồi”.

Lộ Phi im lặng, người anh cần tìm dường như đã không bao giờ còn tìm lại được nữa. Kỷ Nhược Lịch nhạy cảm tinh tế, biết bao lần anh từ chối, im lặng bấy lâu nay đương nhiên là có nguyên nhân. Một lúc sau, cô đưa tay ra nắm lấy tay anh, “Em rất ích kỷ, Lộ Phi, luôn âm thầm mong rằng anh sẽ không tìm ra cô ấy, nhưng thấy anh buồn như thế này, em cũng không vui”.

Anh nhìn cô, hơi mỉm cười, “Thực ra, anh cũng không buồn gì”. Chỉ cần cô ấy vui là được, anh nghĩ.

Lúc họ nói chuyện, Tân Thần chắc đang nhìn bóng chiều, lên núi Thái Bạch chẳng, Lộ Phi cay đắng nghĩ.

Mấy hôm sau đó, Lộ Phi không tận dụng hết kỳ nghỉ của mình, mà đưa Kỷ Nhược Lịch đi Bắc Đới Hà. Và cũng vào lúc anh ôm hôn Kỷ Nhược Lịch, Tân Thần bắt đầu sốt, gắng gượng mà tiếp tục đi tiếp, cho đến khi bị bỏ lại. Khi Kỷ Nhược Lịch ôm chặt anh, run rẩy trong lòng anh và gọi khẽ tên anh, Tân Thần đang nằm trong chiếc lều, nắm chặt tay Lâm Lạc Thanh, đồng thời gọi tên anh. Nếu không phải do bên mình còn có Lâm Lạc Thanh, chắc cô đã lạng lẽ ra đi trong khi anh hoàn toàn không hề hay biết. Còn trong lòng anh đầy ắp thất vọng, và cả sự đổ kỵ mà anh không muốn thừa nhận, không hề muốn đợi dù chỉ thêm một ngày, nhưng lại tự lừa dối chính mình mà nghĩ rằng cô vẫn đang ổn.

Hồi ức và liên tưởng ấy khiến Lộ Phi thấy tràn ngập cảm giác tội lỗi, lòng bàn tay nắm chặt đã ướt mồ hôi.

“Thần Tử hiện giờ không có nhà”.

Lộ Phi quay lại, ông Tân Khai Vũ đang đứng sau lưng anh.

Một buổi chiều cuối tháng sáu về trước, họ gần như cũng đứng cùng một vị trí ở đây, cũng nhìn nhau, và ông Tân Khai Vũ nói cũng cùng một câu.

Lúc đó ông Tân Khai Vũ xuống khỏi xe taxi, nhìn thấy ngay Lộ Phi đứng dưới lầu. Họ từng gặp nhau vào mấy tháng trước, Tân Khai Vũ rất có ấn tượng với chàng trai trầm tính ấy.

Mấy hôm trước Lộ Phi vừa chia tay không vui vẻ gì với Tân Thần.

Hôm ấy là thời gian quay về trường để lấy thành tích thi cuối kỳ. Lộ Phi đứng đợi Tân Thần ở một nơi không xa trường lắm, từ xa đã thấy cô đi một mình, bước chân uể oải đang tiến về phía anh. Anh đón lấy cặp sách của cô, thuận miệng hỏi: “Thi thế nào rồi?”.

Cô lấy bảng thành tích từ túi đưa cho anh với vẻ không tình nguyện lắm. Nhìn thành tích cực kỳ tệ hại ấy, Lộ Phi tức giận, “Kỳ thi tháng tư còn ổn, sao bây giờ lại ra nông nỗi này?”.

Tân Thần im lặng mãi, chỉ chăm chăm nhìn về phía trước với vẻ buồn rầu. Lộ Phi hỏi, “Tiểu Thần, còn lớp mười hai nữa thôi, chỉ cần tranh thủ thời gian thì vẫn còn kịp. Hôm nay bố em có nhà không? Nếu không thì anh đến dạy thêm”.

Anh ngỡ sinh hoạt gia đình bình thường thì sẽ có ích cho việc học của cô. Quãng thời gian ấy, Tân Thần cũng chỉ nói học rất căng thẳng, không đòi gặp anh. Ai ngờ bây giờ thành tích lại tuột dốc như thế, khiến anh thấy rất nghi hoặc.

Tân Thần lắc đầu, “Không, lát nữa em phải đến nhà bác. Chúng mình đi xem phim đi, Lộ Phi. Hôm nay đừng nói đến chuyện học nữa”.

Lộ Phi đành đưa cô đến rạp phim, chọn bữa một bộ rồi mua vé vào xem. Trong bóng tối cô đặt tay mình vào tay anh, mang theo một vẻ biết – mình – sai và mong làm lành. Lộ Phi thở dài, nắm lấy bàn tay nhỏ bé ấy.

Hôm ấy chiếu một bộ phim Mỹ rất sôi động, đầy ắp những pha kịch tính Hollywood, nhưng Tân Thần chỉ thờ thờ nhìn màn bạc, không cười mấy. Bình thường trước mặt anh dường như cô chưa bao giờ nói hết chuyện, lúc xem phim cũng luôn bàn luận linh tinh về bộ phim, còn anh hầu hết chỉ mỉm cười lắng nghe. Bây giờ cô lại yên tĩnh lạ thường, anh nhận ra có điều gì đó không ổn.

Bố cô sẽ không tạo áp lực cho cô, mà cô cũng sẽ không đau buồn thế này vì thành tích. Thế thì, cô vẫn quan tâm đến c của anh, anh nghĩ. Tuy cô không để tâm đến lời hứa với anh hôm đi xem anh đào nở, có điều với một đứa trẻ ham chơi, ngang bướng lại không thích học hành, có lẽ cũng không kỳ lạ lắm.

Ra khỏi rạp, Lộ Phi đưa cô về nhà bác. Tân Thần cứ tỏ vẻ lơ đãng. Lộ Phi quay sang nhìn cô, hai năm rồi, cô đã cao lên nhiều, gương mặt bỗng nhiên mất đi vẻ trẻ con, sự thay đổi trong vô thức ấy khiến Lộ Phi vừa vui vừa buồn, “Tiểu Thần, nhận lời anh đi, chúng ta sẽ vạch ra kế hoạch, hè này tranh thủ thời gian để học”.

Cô nói vẻ không hào hứng lắm, “Bác xếp cho em hè này bắt đầu học ôn mỹ thuật”.

Lộ Phi biết lúc đó rất nhiều phụ huynh đã xếp cho con em thành tích học tập kém của mình đi học mỹ thuật, tham gia các kỳ thi về nghệ thuật, cũng là một con đường lên đại học. Hoàn toàn không giống với Tân Địch từ nhỏ đã được bồi dưỡng về mỹ thuật và có tài năng bẩm sinh, anh không cho rằng dưới sự chỉ đạo của Tân Địch, Tân Thần bôi bôi quệt quệt vài hình cartoon nguệch ngoạc đã là yêu thích mỹ thuật, đành tỏ ra không hiểu quyết định đó của ông Tân Khai Minh, “Em thích mỹ thuật à?”.

“Bình thường”. Tân Thần uể oải nói, hẳn nhiên không kháng cự cũng không thích thú lắm với quyết định đó, “Chắc dễ hơn thi đại học. Bố em cũng nói là thoải mái hơn”.

Lộ Phi im lặng. Đã đến trước nhà Tân Địch, Tân Thần bỗng quay lại, vòng tay ôm eo anh, ngược lên nhìn anh, “Lộ Phi, có phải anh rất thất vọng vì em?”.

Lúc ấy trời nhập nhoạng tối, người qua lại tấp nập. Lộ Phi hơi ngượng, khẽ kéo tay cô ra, nhưng trong lòng không thể không thừa nhận rằng thực sự anh hơi thất vọng khi cô từ bỏ mục tiêu dễ dàng như thế, “Tiểu Thần, em thông minh như vậy, chỉ cần chịu khó một chút thì không chỉ có thành tích bây giờ”.

Tân Thần quay mặt đi, mãi cũng không nói gì. Lộ Phi xoay người cô lại, đôi mắt to của cô đã ngấm nước, nhưng lại không chịu để nó tuôn rơi. Anh bỗng thấy mềm lòng, ôm cô nói: “Nếu em không thích học thì cũng không còn cách nào. Thôi. Nhưng chí ít cũng phải giành được một thành tích có thể lên đại học chứ”.

Tân Thần bỗng nổi điên, “Thành tích thành tích, anh chỉ biết có thành tích!”. Cô giật lấy cặp sách của mình rồi chạy vào trong khu nhà, xuyên qua hai hàng cây hợp hoan hoa nở rộ, lao

Lộ Phi đành bất lực nhìn theo bóng cô. Quay đi được vài bước thì gặp ngay bà Lý Hình tan sở về nhà, gọi anh cùng vào ăn cơm, anh lễ phép từ chối.

Mấy hôm sau, anh lại gọi điện đến nhà Tân Thần. Cô luôn tỏ ra không có tâm trạng, nói chuyện cộc lốc, hoàn toàn không có hứng thú ôm điện thoại tán dóc cả buổi với anh như trước.

Anh đành buồn bực nghĩ rằng, không biết cô bé ấy bị sao, trước kia giận dỗi một lúc là hết, lần này lại hờn dỗi lâu như thế. Đồng thời anh cũng

kiểm điểm mình, dường như cũng quá xem trọng thành tích thật, có lẽ đã làm tổn thương lòng tự trọng của cô. Sau khi trường nghỉ lễ, anh vội vàng đến xem thế nào, nhà không có ai, lúc xuống lầu lại nhìn thấy ông Tân Khai Vũ.

Ông Tân Khai Vũ vội vã lên lầu. Lộ Phi đang do dự xem nên đợi tiếp hay đến nhà Tân Địch thì thấy Tân Khai Vũ lại xách một chiếc va li đi xuống.

“Chú lại đi công tác à?”. Lộ Phi lễ phép hỏi.

Tân Khai Vũ tỏ ra lạ lùng, Dù sao những chàng trai khác không dám nói chuyện tùy tiện với ông, còn Lộ Phi đây nhìn chỉ khoảng hai mươi tuổi, khí chất nho nhã, ánh mắt nhìn thẳng ông không chút né tránh, rõ ràng là một cậu bé non nớt. Ông nói: “Lần này không đi công tác mà làm việc ở nơi khác”.

“Vậy Tân Thần thì sao ạ?”.

“Thần Tử ở nhà bác nó”.

“Vâng, cháu đến đó tìm cô ấy. Chào chú”.

“Khoan đã”. Tân Khai Vũ gọi. “Cậu là Lộ Phi?”.

Lộ Phi gật đầu.

Tân Khai Vũ nhìn anh, trầm ngâm, “Lộ Phi, công việc của tôi xảy ra chút vấn đề, phải đi vắng một thời gian ngắn, không về được, đành gửi nhờ Thần Tử cho anh trai và chị dâu tôi. Chị dâu tôi đã nói rõ là sẽ chăm sóc nó trước khi Thần Tử lên đại học, nhưng điều kiện đầu là năm đó không được quay lại với bạn trai. Chị ấy nhấn mạnh tên cậu, không mong cậu và Thần Tử ở cạnh nhau”.

Lộ Phi sửng sờ, “T sao ạ?”.

“Có lẽ chị dâu tôi là một người cực kỳ truyền thống và bảo thủ. Theo cách nói của chị ấy thì gia đình cậu lại khá nhạy cảm, không chấp nhận cậu yêu sớm. Thần Tử ở chỗ chị ấy, chị ấy bắt buộc phải có trách nhiệm”. Tân Khai Vũ nhún vai, “Tôi nghĩ chị ấy nói cũng có lý. Tuy tôi không nghĩ hai đứa là yêu sớm, càng không nghĩ rằng bây giờ hai đứa phải quyết định tương lai”.

Lộ Phi cau mày, “Cháu thích Tiểu Thần, chắc chắn sẽ yêu quý và trân trọng cô ấy. Cô ấy còn nhỏ, nhưng cháu đã là người trưởng thành, cháu biết điểm dừng. Cháu có thể đảm bảo với chú, cháu sẽ không làm tổn thương cô ấy”.

“Khoan vội đảm bảo gì với tôi đã. Quãng thời gian này Thần Tử bị ảnh hưởng bởi chuyện của tôi nên tâm trạng rất xấu. Nó chỉ nhìn có vẻ phóng khoáng chứ thực ra rất nhạy cảm. Tôi không mong nó và bác gái bất hòa với nhau. Hôm qua tôi đã nói chuyện với nó rồi, nó đã nhận lời là sẽ nghe lời bác gái. Có điều nhắc đến cậu thì nó không ngoan ngoãn như thế, chỉ nói là biết rồi”.

Tim Lộ Phi đập mạnh một nhịp. Cô đối với anh dù sao cũng khác.

“Đám con trai kia, Thần Tử nếu đã nhận lời tôi thì sẽ giải tán chúng nhanh thôi. Thấy cậu cũng khá chững chạc nên tôi mới nói với cậu, chắc cậu biết ý tôi chứ”.

“Cháu hiểu, xin chú cứ yên tâm”.

Tân Khai Vũ cười giễu chính mình, như thể cảm thấy ông nói những điều đó có hơi hoang đường. Vẫy một chiếc taxi, tài xế giúp ông đặt va li vào cốp xe rồi ông quan lại nhìn nhà mình, rồi nhìn Lộ Phi: “Thần Tử thực sự vẫn là một đứa trẻ. Nếu cậu thích nó thật lòng thì hãy nhẫn nại đợi nó

lớn, khi nó quyết định được cuộc sống của mình thì nói với nó cũng chưa muộn”.

Yêu cầu đó quá hợp tình hợp lý. Lộ Phi đành gật đầu nhận lời.

Xưa nay Lộ Phi rất tự tin về sự nhẫn nại và khả năng kiềm chế của mình. Trong khoảng khắc anh nhìn thẳng Tân Khai Vũ, anh không mấy may nghi ngờ rằng mình có thể thực hiện lời hứa ấy. Anh nhìn theo ông Tân Khai Vũ lên xe đi xa, sau đó đến nhà Tân Khai Minh. Tân Địch ở nhà một mình. Gần đây cô nảy sinh cảm hứng mãnh liệt với may mặc, trên ghế sofa chất đầy đủ loại vải vóc, còn cô đang cắt và miệt mài may thêu. Thấy anh đến, cô hào hứng khoe thành quả của mình, “Sao? Áo quần em thiết kế cho Thần Tử, sắp hoàn thành rồi”.

“Tiểu Thần đâu?”.

“Nó đi học lớp ôn mỹ thuật rồi, chắc sắp về đó”.

Quả nhiên một lúc sau, Tân Thần xách một khung vải và hộp đồ dùng màu vàng về, thấy Lộ Phi, cô tỏ ra vui mừng rồi lập tức cau mặt lại, đi thẳng vào phòng ngủ, ngồi xuống trước bàn rồi giở sách soạn soạn.

Lộ Phi dờ khóc dờ mếu, cùng theo vào trong, kéo ghế ngồi cạnh rồi nắm lấy tay cô, “Tiểu Thần, vẫn còn giận à?”.

Tân Thần trừng mắt, “Sau này anh đừng đến tìm em nữa. Bác gái bảo em đừng bám theo anh”.

Lộ Phi kinh ngạc, “Thế nào là em bám theo anh?”.

Tân Thần bực tức nhưng không thể kể lại lời bác nói, chỉ ra sức rút tay mình ra. Lộ Phi không buông, cười dỡ dảnh: “Lát nữa anh sẽ nói rõ với dì, rõ ràng là anh bám theo em”.

“Anh mà nói câu đó mới lạ”. Tân Thần vẫn chưa hết tức nhưng đã chịu để yên tay mình trong tay anh.

Lộ Phi cười khố, đành thừa nhận rằng cô là một cô bé nhạy cảm. Anh thì không sợ bà Lý Hình, nhưng sẽ không liều lĩnh bày tỏ tình cảm như thế sau khi đã nhận lời ông Tân Khai Vũ. Anh đùa nghịch những ngón tay mảnh mai trắng nõn của cô, móng tay màu hồng lấp lánh ánh sáng khỏe mạnh, những vết màu dính trên đầu ngón tay vẫn chưa tẩy sạch, anh khẽ nói: “Lần này anh đến nhà em đã gặp bố em, Tiểu Thần”.

Tiểu Thần cuống quýt: “Bố em không làm chuyện xấu, có người hại ông”.

Lộ Phi ngăn người, “Tiểu Thần, bố em chỉ nói với anh rằng ông phải đi công tác xa, sau này em ở nhà bác”.

Tân Thần cắn môi, quay mặt đi. Lộ Phi hiểu, nghĩ chắc bố cô đã gây ra chuyện gì phiền phức. Và thành tích cô tuột dốc như vậy chắc cũng do chịu ảnh hưởng của việc đó, anh không khỏi cảm thấy xót xa, “Anh đã nhận lời bố em, không để em khó xử ở nhà bác gái nữa, có thể sau này sẽ không tiện lui tới. Em ngoan ngoãn nghe lời họ, học tốt vào, có gì không hiểu thì gọi điện hỏi anh”.

Tân Thần đột nhiên rút tay ra, nhìn thẳng anh, “Lộ Phi, em đã nói với bác gái và bố em thế này: Em sẽ không đeo bám bất cứ ai, kể cả anh”.

“Tiểu Thần, em nghĩ gì vậy Anh nói với bố em rất rõ ràng, anh thích em, nguyện đợi em trưởng thành. Em sắp học lớp mười hai rồi, hiện giờ phải chuyên tâm học hành. Hơn nữa yêu cầu của bác gái với em cũng có lý. Dì ấy cũng nghiêm khắc với Tân Địch như thế, em cũng biết đấy”.

Tân Thần đờ đẫn nhìn anh, mãi cũng không nói gì.

“Chỉ một năm thôi, Tiểu Thần. Đợi em lên đại học là ổn rồi. Bây giờ Tiểu Địch chẳng phải cũng tự do hơn trước nhiều sao? Còn đi với bạn học đến nơi khác xem biểu diễn thời trang nữa. Dì cũng không ngăn cản cô ấy”.

“Nếu em không vào được đại học mà anh học thì phải làm sao?”.

Ngắm gương mặt rõ ràng đang có vẻ nhõng nhẽo kia, Lộ Phi cười, “Em cố gắng đi. Nếu không thì phải cẩn thận anh sẽ phạt em”.

Tân Thần cảm thấy tâm trạng khá hơn, hừ một tiếng, tỏ vẻ không sợ bị anh trừng phạt. Lúc ấy, Tân Địch cầm một chiếc váy vào, khoát tay đuổi Lộ Phi đi, “Lộ Phi, anh ra ngoài đi. Thần Tử, em thử chiếc váy này xem”.

Lộ Phi ra ngoài phòng khách, không biết hai cô gái trong đó nói gì mà cười ngật nghêo. Tiếng cười vui vẻ và những lời thì thầm ấy hòa lẫn vào mùi hương hoa hợp hoan thoang thoảng trong nhà, khiến buổi chiều đầu hạ trở nên yên tĩnh và dài hơn. Anh hơi thần thờ, gần như mong mỗi thời gian sẽ dừng lại ở phút giây trong sáng vô tư này.

Tân Địch gọi: “Lộ Phi, anh thấy Thần Tử mặc đẹp không?”.

Anh quay lại nhìn Tân Thần, bỗng dưng thấy miệng lưỡi khô đắng.

Tân Thần mặc một chiếc váy vải barik màu xanh chất liệu hơi thô, dài quá đầu gối. Cơ thể thiếu nữ lần đầu tiên được tôn lên những đường cong ngà ngọc, khiến người ta bỗng thèm muốn được đặt tay lên lần theo những đường nét đó.

Cũng may hai chị em không chú ý đến phản ứng của anh. Tân Thần nhìn vào chiếc gương ở gần cửa, cười khúc khích váy này kỳ quặc quá. Giống một cái túi vải ấy. Em chưa thấy ai mặc kiểu váy này trên đường phố bao giờ”.

“Đừng nhúc nhích”. Tân Địch giữ cô lại, giúp cô thắt chiếc nơ bướm ở eo, “Thế mới có phong cách đặc biệt chứ, hiểu chưa?”.

Tân Thần lắc đầu, “Em vẫn thấy mặc quần jean thì đẹp hơn”.

Tân Địch chán nản, đành nhìn Lộ Phi cầu cứu, “Nhanh lên, nói cho con bé ngốc này biết, chiếc váy này đẹp hơn quần jean nhiều đi anh”.

Lộ Phi cố gắng để giọng mình giữ vẻ bình tĩnh, “Đúng, rất đẹp”.

Nhưng Tân Thần vẫn nhìn vào gương cười, “Mặc hai người nói gì, em cũng không mặc cái này đi học đâu”.

Lộ Phi thở phào nhẹ nhõm. Anh thà mong cô bé ấy vẫn mặc quần jean và giày thể thao đi học còn hơn. Một nét đẹp quyến rũ như thế nếu chỉ hiện lên trước mặt anh, thì anh sẽ an tâm hơn. Suy nghĩ đó khiến anh gần như thấy xấu hổ cho mình.

Tiếp đó, ngày nào Lộ Phi cũng đón cô khi tan lớp ôn mỹ thuật, đưa cô về đến ngã rẽ gần nhà bác thì hai người chia tay. Sau khi kỳ nghỉ hè kết thúc và bắt đầu đi học lại, từ thứ hai đến thứ sáu, Tân Thần đều học từ sáng đến tối, chủ nhật ở nhà để Tân Địch ôn mỹ thuật nửa ngày, thời gian học dày đặc. Hai người cũng ít gặp nhau.

Với Tân Thần, bà Lý Hình rất nghiêm khắc nhưng cũng rất công bằng, luật lệ cơ bản cũng như khi quản Tân Địch trước kia: Đi học và về nhà đúng giờ, không đi lang thang ngoài đường, không qua lại với bạn trai ngoài lúc học ra. Trong sinh hoạt thường ngày, có thể nói rằng bà chăm sóc Tân Thần vô cùng chu đáo.

Tân Địch thường ngày ở trong trường, trong nhà chỉ có bác trai, bác gái và Tân Thần. Mỗi sáng bà Lý Hình làm một bữa sáng đầy ắp dinh dưỡng cho ba người; Tân Thần tan lớp tự học buổi tối về nhà, trên bàn nhất định sẽ có một bình sữa và một món ăn nhẹ. Hai người lớn đều không hay

trò chuyện. Ông Tân Khai Minh lúc nào cũng đọc sách trong thư phòng, bà Lý Hình ngoài phòng khách bật tivi rất nhỏ, vừa xem tivi vừa đan áo len. Tân Thần làm bài tập trong phòng ngủ, đến giờ nghỉ thì bác trai của cô sẽ vào thăm, dặn dò cô ngủ sớm.

Tân Thần rất cảm kích sự chăm sóc chu đáo của hai bác, nhưng cô xưa nay luôn được chính cả nội của ông bố nuông chiều thành quen: Trong nhà cô thường xuyên vừa mở tivi vừa làm bài tập; bố về rồi sẽ trò chuyện với cô vài câu; lúc cao hứng sẽ đưa cô xuống dưới lầu ăn khuya. Cuộc sống hiện nay ổn định và yên tĩnh, nhưng đối với cô thì thực sự là quá bức bối.

Đương nhiên cô biết suy nghĩ đó thật vô ơn, nên chỉ dám làm nũng khi gọi điện cho bố. Ông Tân Khai Vũ lần đầu tiên đến một nơi xa, bắt đầu lại từ đầu, rất thê thảm, cũng đành dặn dò con gái chịu khó nghe lời thôi.

Hôm đó Lộ Phi đột nhiên nhận điện thoại của Tân Thần, “Lộ Phi, hôm nay đến đón em được không? Bác em đi công tác ở Chu Hải rồi, bác gái hôm nay họp cũng không về”.

Lộ Phi nhận lời ngay. Buổi tối anh đứng đợi ngoài cổng trường, từ xa đã thấy Tân Thần khoác túi xách bước ra cùng một đám bạn học. Cô vẫy tay chào bạn rồi đi về phía anh.

Mỗi lúc một gần, và cũng như những học sinh lớp mười hai khác, cô cũng có vẻ lờ đờ mệt mỏi của việc thiếu ngủ. Nét mũm mĩm trẻ con trên mặt cũng đã mất đi ít nhiều, cảm trở nên nhọn hơn khiến đôi mắt trở nên to hơn. Vẻ tiêu tụy đó ngược lại càng khiến cô trở nên yếu kiêu, sau hai tháng không gặp, Lộ Phi bỗng thấy cô gần như đã có vẻ xa lạ. Cô lao đến, vòng tay ôm cổ anh. Động tác ấy vẫn rất trẻ con, hoàn toàn phớt lờ khả năng bị bạn bè nhìn thấy.

Về đến nhà, Tân Thần vừa lau bầu “Làm mãi cũng chẳng xong”, vừa ngồi làm bài tập. Lộ Phi ngồi một bên đọc sách. Nhưng lâu lắm rồi hai

người mới lại ở cạnh nhau nên không khí dường như có vẻ khác trước. Lộ Phi không thể nào chuyên tâm như trước được nữa.

Tân Thần hỏi anh một đề bài toán học, anh giảng giải cho cô, rồi vô thức cô đã dựa vào lòng anh. Cây bút đang viết của anh mỗi lúc một chậm lại, chỉ toàn thấy mùi thơm thiếu nữ trong sáng và ngọt ngào trên người Tân Thần. Cô nghi ngại quay đầu lại, “Em chưa hiểu, bước này làm sao ra được...”.

Chưa đợi cô nói xong, đôi môi anh đã rơi xuống đôi môi cô. Không giống sự tiếp xúc đơn giản giữa hai đôi môi như trước kia, Lộ Phi ôm chặt lấy cô, mút lấy đôi môi cô, trong chớp mắt lưỡi anh đã xâm nhập vào miệng cô, sự tiếp xúc thân mật chưa từng có ấy khiến tim hai người đập dữ dội, đồng thời cũng đã có cảm giác như bị điện giật.

Nụ hôn của Lộ Phi càng lúc càng sâu hơn theo bản năng. Tay bắt đầu di chuyển trên người cô, cảm giác làn mềm mại nhẵn mịn, hơi run rẩy trong lòng anh. Anh bỗng tỉnh lại, buộc mình phải buông cô ra. Đôi mắt Tân Thần mơ màng, gương mặt trắng như sứ đỏ hồng, đôi môi đỏ hơi sưng lên dưới ánh đèn.

Cảnh tượng ấy thực quá cảm động. Lộ Phi đứng dậy, vội vã bỏ ra ngoài ban công. Gió thu thổi qua khuôn mặt nóng hực, anh đợi mình từ từ trấn tĩnh lại, nhịp tim bình thường rồi mới vào phòng. Chỉ thấy Tân Thần đã bắt đầu làm bài tập lại, thấy anh vào cũng mặc kệ.

Lộ Phi ôm vai cô, cô buồn bực đẩy tay anh, “Không muốn hôn em thì đừng hôn, tại sao phải chạy biến đi thế?”.

Anh thực sự không cách nào giải thích cơn xúc động lúc nãy mà anh đã suýt không kiềm chế nổi, “Tiểu Thần, làm bài tập đi nhé. Anh về trước đây”.

Tân Thần vẫn lặng thinh, ra sức vẽ bừa lên vở bài tập. Lộ Phi thở dài rồi bế cô lên ngồi trên đùi mình, chăm chú nhìn cô, “Tiểu Thần, cảm giác được hôn em rất tuyệt, nhưng anh không thể tiếp tục thêm. Nếu không sẽ phản bội lại lời hứa với bố em, cũng có lỗi với chú Tân và dì Lý”. Thấy vẻ hoang mang của Tân Thần, anh không định nói nữa để cô phải rối thêm, “Ngoan, đề này anh giúp em giải hết. Em đi tắm đi. Hôm nay nghỉ sớm, muộn rồi”.

Lộ Phi giải xong bài, sau đó đắp chăn cho Tân Thần khi ấy đã tắm xong, hôn lên trán cô. Đang định đứng dậy thì Tân Thần đã vươn hai tay ra ôm lấy cổ anh, thì thầm bên tai, “Lộ Phi, em thích anh hôn em”.

Anh dung toàn bộ ý chí, ra lệnh cho mình vùng ra khỏi tay cô, khàn giọng nói: “Anh đi đây. Sáng mai anh gọi điện đánh thức em dậy đi học. Ngủ ngoan nhé”.

Lộ Phi tắt đèn, đóng cửa nhà lại rồi xuống lầu, đứng dưới tán cây hợp hoan lá đã bắt đầu vàng úa, anh ngẩng lên nhìn ban công tầng hai. Cảm giác kỳ diệu ấy dường như còn vương vấn trên môi, nhưng anh không thể không nghĩ rằng, cứ thế này thì chắc anh sẽ khó kiếm chế mất. Một chàng trai hai mươi tuổi, ôm cô gái anh yêu, dù lý trí đến mấy cũng không thể thuyết phục bản thân không xảy ra phản ứng sinh lý. Nhớ lại nụ hôn lúc này, vừa ngọt ngào lại có phần e dè sợ hãi. Tình dục đã đột ngột xuất hiện bằng cách thức vừa mạnh mẽ lại xa lạ như vậy, anh không thể không thấy bàng hoàng.

Cô gái bé nhỏ của anh đã dần dần trưởng thành trong vô thức. Cơ thể mềm mại trẻ trung như thế, chỉ nhìn thôi đã khiến anh rung động, nên khi ôm trong lòng càng không nỡ buông tay. Anh chỉ có thể nhắc nhở mình, ày không thể làm hại cô ấy bằng ham muốn của mày được.

Chọn cách đợi một cô gái như thế trưởng thành, thực sự là một sự hành hạ ngọt ngào. Anh lại ngẩng đầu lên nhìn chăm chú. Tất nhiên, anh sẽ

hưởng thụ sự hành hạ đó.

Chuyện cũ chỉ như ngày hôm qua, mà thế sự hình như luôn thích diễn ra theo một cách thức khiến người ta bất ngờ nhất. Chỉ trong vòng chưa đến một năm, họ đã đi trên những con đường khác nhau. Không có sự chờ đợi và giữ gìn của anh, Tân Thần vẫn trưởng thành, đồng thời cũng như những gì anh thầm mong nói – quyết định cuộc sống riêng mình một cách hiểu biết và có trách nhiệm, đến sở thích nghiệp dư cũng rất lành mạnh.

Ông Tân Khai Vũ nhìn Lộ Phi, tỏ ra thoải mái, “Nếu muốn tìm Thần Tử thì gọi điện cho nó. Cứ đợi thế này cũng không phải cách hay. Không thử thì cậu sẽ mãi mãi không biết được rằng tiếp theo đó sẽ xảy ra điều gì”. Ông cười, “Hơn nữa bị con gái tôi từ chối cũng không mất mặt đâu”.

Dưới ánh đèn vàng vọt, Tân Khai Vũ bốn mươi bốn tuổi vẫn trông trẻ hơn tuổi rất nhiều, nhưng đã không còn vẻ ngông cuồng như trước, là nét đặc biệt để phân biệt ông với những người đàn ông đã làm cha khác. Lộ Phi bỗng ý thức được, cô gái có dáng vẻ giống ông, năm cô hai mươi lăm tuổi, ánh mắt cũng không còn bất cần như trước, mà đầy ắp nghi ngại.

Thời gian đã để lại dấu vết của nó trên mỗi người một cách không hề nương tình như thế.

Lộ Phi không còn gì để nói, Tân Khai Vũ lướt qua anh rồi đi thẳng vào trong. Lộ Phi từ từ thả lỏng bàn tay luôn nắm chặt của mình. Anh không sợ Tân Thần từ chối, nhưng sau khi nghe Lâm Lạc Thanh kể chuyện cũ, anh bỗng dưng không biết phải đối diện với cô thế nào nữa.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chi Tiết Bỏ Sốt

Theo kiểu nói của chị họ thì, chiếc váy độc đáo ấy cô đã mặc, Lộ Phi cũng đánh giá rồi. Thế nhưng hôm nay khi cô lấy nó ra khỏi tủ và mặc vào, trước khi ra ngoài đã soi gương, vậy mà chẳng thấy chút ấn tượng.

Tân Thần tắm rửa gội đầu rồi đắp mặt nạ, sau đó đổ sữa tắm hoa hồng vào bồn, xả nước mức lớn nhất, nhìn bọt xà phòng dâng lên rồi vào nằm. Cô thở dài thoải mái, chỉ thấy cơ thể mệt mỏi như đang lâng lâng trên mây.

Sau khi bố mẹ dọn đi, Tân Địch đã sửa lại phòng tắm. Hoàn toàn không đơn giản như ở chỗ Tân Thần chỉ có vòi hoa sen, phòng tắm ở đây lát gạch mosaic màu nhạt, bồn tắm massage nhỏ xinh hình vỏ sò, khăn tắm dày cộm xếp ngay ngắn, trên giá đầy mỹ phẩm chăm sóc da nhìn rất bắt mắt. Tân Thần không thể không thừa nhận rằng những món đồ mà Tân Địch trang bị rất hữu ích.

Tắm xong, cô nhất thời không thấy thèm ăn gì, nằm trên ghế sofa nhưng để thư giãn. Cô vẫn thích chiếc ghế sofa kiểu cũ này, thấp và to, bọc vải nhung màu boocđô tuy cũ nhưng rất hay, tay sờ lên bề mặt, giống như đang chạm vào một người bạn cũ khiến ta yên lòng.

Trên thực tế, cả căn nhà này Tân Thần đều rất thích. Không gian cao và sâu, phòng khách dài hẹp, sàn nhà cũ kỹ in hằn đường vân gỗ, màu cửa sổ hoa văn li ti, mỗi một góc đều toát lên vẻ thư thái của căn nhà, đầy ắp cảm giác bình yên. Năm đó Tân Địch bảo phải sửa chữa lại hết nên đã khiến cô giật bản mình, vội vàng xoa tay nói: “Đừng đừng, thế này là tốt lắm rồi”.

Tân Địch buồn cười, “Này, vật dụng gia đình cũ thì thôi, quan trọng là chẳng đặc sắc gì cả, chỉ là đồ thủ công bằng gỗ của thập niên bảy mươi thế kỷ trước thôi, sao em lại yêu quý đến thế?”.

Tân Thần hoàn toàn không nói được nguyên nhân nhưng cô rất coi trọng nơi này. Một khi nhà có sân rộng trong thành phố phồn hoa, cho dù không lớn nhưng khá yên tĩnh, trong sân có hai cây hợp hoan rậm rạp sum suê, đến mùa hạ sẽ nở những đóa hoa xinh đẹp, tỏa mùi hương thanh mát. Ở đó đều là những đồng nghiệp quen biết nhau, ở cổng có bác bảo vệ, hành lang có người chuyên lo việc quét dọn. Đặc biệt bác gái Lý Hình có một đôi tay khéo léo để chăm sóc gia đình, nên nhà được đánh bóng định kỳ, tất cả đồ đạc đều được xếp đặt ngay ngắn gọn gàng, mọi vật dụng trong nhà đều sạch sẽ không chút bụi bặm. Ở đây khác hẳn với nơi mà cô sống.

Từ năm cô mười hai tuổi đã bắt đầu sống ở đây vào dịp nghỉ lễ, đến khi lên lớp mười hai thì ở đây trọn một năm. Dù cô và bác gái Lý Hình chưa bao giờ thực sự gần gũi, nhưng cô vẫn không nỡ phá hoại sự sắp xếp ngôi nhà tràn đầy hơi ấm mà bác gái đã tạo nên.

Bố mẹ Tân Địch cũng phản đối kế hoạch cải tạo vĩ đại của cô, bảo cô bớt tự hành hạ mình đi. Cuối cùng cô chỉ thay một phần vật dụng trong nhà, sửa sang lại nhà tắm rồi thôi.

Đến lượt Tân Thần ra tay sửa sang lại căn nhà, Tân Địch đã cố ý lượn đến đó xem xét, gào lên: “Này, em xuống tay thật đó hả! Những thứ vứt được đều vứt hết, tường cũng gỡ hết ra”.

Cô cười hì hì: “Em kiếm được tiền, bố mẹ cũng gửi tiền đến, ủng hộ em hành hạ ngôi nhà”.

Đến khi cô sửa sang xong, Tân Địch lại đến thăm, cứ thở dài, “Em làm nhà mình thành cái văn phòng rồi. Làm gì có người nào sửa nhà như em?”.

Cô lại nói với vẻ hài lòng: “Thế này tốt lắm đấy”.

Đương nhiên, như thế thì tốt biết bao, không nhìn ra chút dấu vết cũ ngày nào.

Tân Thần lật người trên ghế, thiếp đi một lúc. Trong lúc mơ màng, dường như có một đôi tay dịu dàng nhưng mạnh mẽ ôm lấy cô, khẽ khàng vuốt lưng cô, khiến cơ thể mệt mỏi căng thẳng của cô thả lỏng, đầu cô dựa vào vai nơi hơi lồm xướng của anh. Giọng nói dịu dàng đang khẽ thì thầm bên tai cô “Đừng sợ”, hơi thở ấm nóng thoảng qua tai, khiến cô có một cảm giác tê dại... Tiếng chuông di động bỗng reo vang, cô đột ngột ngồi phắt dậy, ôm đầu: Lại mơ giấc mơ như vậy.

Nhưng mà nằm trên ghế sofa này, chẳng phải là muốn thả cho mình vào giấc mộng hay sao? Thậm chí vòng tay trong giấc mơ cũng không còn trong sáng như hồi ức, mà gần như là giấc mơ xuân, có một vẻ đẹp khó thể diễn tả. Cô tự cười giấu mình rồi lấy di động ra xem, là ông Tân Khai Vũ gọi đến.

“Thần Tử, nửa đêm nửa hôm rồi vẫn chưa về nhà à?”. Ông vờ tỏ ra nghiêm khắc.

Cô không nhịn được cười, “Giọng điệu của bố chẳng đáng sợ tí nào. Hôm nay con ở bên chỗ Địch Tử, bố có mang chìa khóa không?”.

“Trời đẹp quá, ra ăn khuya với bố đi”.

Tân Thần quả có hơi đói, hẹn chỗ ăn với bố rồi đến tủ quần áo của Tân Địch tìm đồ mặc. Cô cao hơn Tân Địch mười centimet, không thể mặc quần áo của Tân Địch được, nhưng cũng may Tân Địch là nhà thiết kế, trong nhà còn giữ lại đủ loại trang phục. Tân Thần thay một chiếc áo pull trắng và một chiếc váy xanh hải free size, mang giày sandal rồi ra ngoài.

Buổi tối mùa hè ở thành phố này, rất đông người ra ngoài ăn khuya. Nơi họ hẹn nhau thường gần sông, không xa chỗ Tân Địch ở lắm. Làn gió

khẽ thoáng qua, những người qua lại đều tỏ ra thoải mái, bước chân thư thái, không có cảm giác oi bức khó chịu như ban ngày.

Tân Khai Vũ đã ngồi ở đó. Trên chiếc bàn nhỏ bày đầy những đĩa thức ăn. Ông vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh, đẩy một bát canh dưa thịt bò cho con gái. Tân Thần toét miệng cười: “Trời nóng thế kia mà bắt con uống thứ này”.

“Chính vì trời nóng uống cái này mới nghiện đấy”.

Ở đây kì thực là một quán mì nhỏ, đã mở rất nhiều năm, cũng rất nổi tiếng trong thành phố. Bà chủ có làn da đen sạm, dáng người phốp pháp và gương mặt cau có, người ta gọi là bà Vương. Bà chưa bao giờ tươi cười đón khách, giúp việc là con trai và con dâu, cũng không thể nói là nhiệt tình nhưng canh thịt bò và các món ăn mặn khác thì làm ngon tuyệt vời, nên khách đến ăn cũng không để ý đến thái độ của bà nữa.

Hể đến tối là khoảng hơn mười bộ bàn ghế đơn giản bày bên ngoài đều đầy ắp người. Không hiếm dân văn phòng áo mũ chỉnh tề, đặt cặp da bên cạnh, tháo lỏng cà vạt, nới rộng cổ áo, bưng chiếc bát sứ thô ăn ngon lành, và cũng không ít người lái xe đến để mua về ăn. Xung quanh cũng ăn theo mở ra mấy quán nhỏ, bán những món khác, rất náo nhiệt, như thể một gian hàng lớn vậy.

“Lúc bố ở Côn Minh, ngoài lúc nhớ con ra thì nhớ cả những món ăn ở đây”.

Tân Thần nhấc bát lên uống một ngụm canh, vị cay sực như cô vẫn quen thuộc khiến cô hít một hơi, “E rằng thời gian nhớ con còn lâu mới bằng lúc nhớ những món ở đây”.

Tân Khai Vũ cười lớn, rót một ly bia lạnh cho con gái, lại đến quán bên cạnh gọi món đậu đỏ đá bào, “Mau uống cái này đi. Tân Địch còn ăn cay giỏi hơn con, thích nhất là canh thịt bò ở đây, sao không gọi nó đến?”.

“Hôm nay chị ấy có hẹn”.

“Không ai hẹn con à? Con gái xinh đẹp của bố lại không hẹn hò cuối tuần, không thể hiểu nổi”.

Tân Thần cũng cười, “Con gái bố không có được di truyền tốt của bố, thật mất mặt quá”.

“Thần Tử, con đừng nhốt mình trong nhà mãi. Cứ thế này thì bố không yên tâm”.

“Chẳng thấy ông bố nào như bố, cứ mong con gái ra ngoài lang thang mới vui lòng”.

“Không tranh thủ lúc còn trẻ mà hưởng thụ cuộc sống, chẳng lẽ đợi đến già mới hối hận?”.

“Thôi thôi, tuổi trẻ điên cuồng con đã hưởng thụ rồi. Bây giờ thứ con cần là một cuộc sống khác, cũng hay lắm”.

Tân Khai Vũ cứ lắc đầu, “Con nên yêu đương đi, hưởng thụ sự theo đuổi của các chàng trai”.

“Con đã thử, đúng là có thể giết thời gian buồn chán, nhưng hình như cũng chẳng mấy ý nghĩa. Bố, con luôn muốn hỏi bố, yêu đương không ngừng thì có thể giữ tâm trạng tốt lúc ban đầu không?”.

“Tất nhiên cũng có lúc mệt mỏi, bố cũng chưa bao giờ ngừng, được chưa? Đặc biệt là bây giờ, bố thực sự muốn ngừng lại nghỉ ngơi rồi”. Tân Khai Vũ ngừng lại rồi nhìn con gái, “Thần Tử, bố định kết hôn”.

Tân Thần sững sờ, bàn tay đang cầm đĩa gắp lười vệt khựng lại, nghiêng đầu nhìn bố mình. Ông tỏ vẻ ung dung, nhưng chắc chắn không có ý nói đùa. Cô hỏi vẻ nghi ngờ: “Ai là cô dâu may mắn thế?”.

Tân Khai Vũ lấy ví tiền ra đưa cho cô. Cô mở ra xem, bên trong có hai tấm ảnh. Một tấm là ảnh chụp chung của ông và cô; tấm khác là một người phụ nữ, khoảng ba mươi tuổi, đôi mắt sáng rực có thần, đôi môi mỏng thoáng nụ cười, dáng vẻ chỉ có thể gọi là thanh tú đoan chính, không thể nói là xuất chúng.

Tân Thần không thể nào không kinh ngạc được. Từ nhỏ đến lớn, cô đã thấy đủ dạng phụ nữ dùng mọi thủ đoạn để tìm kiếm hôn nhân và lời hứa từ người cha phong lưu của mình, trong đó có một người phụ nữ rất ghê gớm, chín năm trước khi cô học lớp mười một, thậm chí đã khiến việc làm ăn của bố cô phá sản suýt phải ngồi tù.

Hôm đó cô bị cảm nhẹ và nhức đầu nên nghỉ học về nhà sớm, đứng trước cửa nhà mình nghe thấy cuộc nói chuyện của bác và bố, lúc ấy mới biết ông bố gần đây ở nhà thường xuyên đến bất thường, không chạy lung tung của c thì ra đã gây rắc rối lớn.

“Hay chú cứ đồng ý kết hôn với cô ta đi. Để cô ta sắp xếp chuyện đó. Thủ đoạn cô ta cũng hơi ác, nhưng đi lại với chú mấy năm rồi, chắc cũng quan tâm đến chú thật”. Là giọng của Tân Khai Minh. Cô khựng lại, nghi ngại nghĩ, chẳng lẽ bố cô sắp kết hôn?

“Kết hôn với cô ta thì chẳng khác gì ngồi tù”. Tân Khai Vũ cũng cứng miệng, “Hơn nữa đã đến nước này rồi, cô ta cũng biết không thể quay đầu lại. Anh à, đừng ngây thơ quá”.

Tân Khai Minh xưa này vẫn điềm tĩnh cuối cùng đã cao giọng nổi giận, “Nếu chú chịu nghe lời khuyên của tôi sớm, tìm một người phụ nữ an phận để sống với nhau, bớt quậy phá đi thì đâu đến nước này!”.

Tân Khai Vũ trầm tư một lúc mới nói: “Chuyện này anh đừng lo nữa!”.

“Chú tưởng tôi muốn lo cho chú à! Tôi chỉ tội nghiệp con bé Tiểu Thần có một ông bố thiếu trách nhiệm như chú. Việc này nhiều nhất cũng bị xử một, hai năm tù, nhốt vào cái tạo cũng khiến chú thay đổi bản tính ít nhiều, nhưng Tiểu Thần phải làm sao?”.

Cặp sách trong tay Tân Thần rơi xuống đất, lúc đó họ mới phát hiện ra cô đứng ở cửa. Tân Khai Vũ vội vàng đến nhặt cặp hộ, nói về bình thản: “Hôm nay tan học sớm thế? Lát nữa bố đưa đi ăn cơm”.

Tân Thần cuống cuống chụp lấy tay áo ông, nức nở: “Bố...”.

Tân Khai Minh vốn yêu chiều cô cháu gái, hồi hận mình trong phút tức giận đã buột miệng khiến cô sợ hãi, “Tiểu Thần, đừng sợ. Lúc này bác giận quá nên nói thế thôi. Chỉ có tí khúc mắc về kinh tế, bố con sẽ giải quyết được”.

Tân Thần làm sao tin được, nước mắt lưng tròng nhìn ông, “Bác, con không ngăn cản bố kết hôn. Con không muốn bố ngồi tù”.

Tân Khai Minh thở dài thườn thượt, “Không đâu, Tiểu Thần. Con cứ chăm chỉ học hành, mấy chuyện này để người lớn lo”.

Về sau Tân Thần mới hiểu đại khái là bạn gái lúc đó của Tân Khai Vũ có gia cảnh rất khá, luôn làm ăn chung với ông, khi ép hôn không thành, cô ta đã lấy danh nghĩa của ông để ký mấy hợp đồng đủ để ông khuynh gia bại sản. Mấy người khách đó được cô ta xúi giục kiện Tân Khai Vũ tội danh lừa đảo.

Vài ngày sau, Tân Khai Vũ bị cơ quan kiểm sát dẫn đi để điều tra ngay trước mặt Tân Thần. Tân Khai Minh nghe tin chạy đến, đưa cô cháu sắc mặt tái nhợt về nhà. Bà Lý Hình lấy khăn ấm ra lau mặt, lau mồ hôi lạnh cho cô, cho dù không thể nói là yêu mến cháu gái, đồng thời chán ghét những phiền phức em chồng mang lại, nhưng bà cũng không thể không

thấy tội nghiệp, khẽ an ủi cô: “Đừng sợ, bác của con sẽ nghĩ ra cách. Chuyện này đừng nói cho ai biết, kể cả chị con và Lộ Phi”.

Cô đành gạt đầu một cách máy móc, biết đây không phải là chuyện tốt, không đáng chia sẻ với bất kỳ ai.

Cũng may vụ án đó vốn không phức tạp, Tân Khai Minh tìm người quen làm thủ tục bảo lãnh Tân Khai Vũ. Tân Thần ôm người cha râu mọc tua tủa của mình, đã sợ đến mức không khóc nổi. Tiếp đó ngày nào cô cũng nhân lúc nghỉ giữa các tiết học để cầm thẻ điện thoại ra gọi di động cho bố, để xác định ông không sao; tan học xong cô về ngay nhà, chỉ mong không rời khỏi ông bước nào. Tân Khai Vũ thấy con gái như chim non sợ cành cây cong thì rất hối lỗi, đành hứa với con gái nếu không cần thiết sẽ không ra khỏi nhà.

Trong tình huống đó, thành tích của cô tuyệt dốc cũng không có gì là lạ.

Tân Khai Minh chạy tới chạy lui không ngừng nghỉ vì chuyện của em trai ông, cũng từng gặp người nhà của cô bạn gái cũ vì ân ái mà sinh hận ấy. Kết quả của việc khuyến giải điều đình là bồi thường và hòa giải, Tân Khai Vũ bán đứt công ty, lại nhờ anh trai giúp một khoản tiền, xem như gom góp để tránh khỏi cảnh ngồi tù.

Nhận lời mời của một người bạn, Tân Khai Vũ quyết định bắt đầu lại từ đầu ở nơi khác, còn Tân Thần đành đến ở nhà bác mình.

Hôm gần đi, Tân Khai Vũ đưa con gái đến một nhà hàng để ăn, nhìn cô và nói: “Lần này không giống đi công tác, trong một thời gian ngắn bố không về được. Con phải chăm sóc bản thân, đừng làm hai bác giận”.

Tân Thần biết bố đã ổn, cuối cùng đã thấy yên tâm. Sau mấy tháng thấp thỏm sợ hãi, hai người đều gầy đi nhiều. Nếu là hai cha con người khác, trò chuyện chia tay thế này chắc đã không khỏi thấy cảm thương, nhưng họ chỉ cố gắng nói với vẻ thoải mái như đang trò chuyện ở nhà lúc

bình thường, “Con biết rồi, con hứa sẽ ngoan ngoãn. Bố cũng đừng chọc giận loại phụ nữ đó nữa”.

Tân Khai Vũ lắc đầu cười khổ, “Thần Tử, nghe lời bác gái, đừng qua lại với cậu bé tên Lộ Phi đó nữa”.

Thực ra câu nói chính xác của bà Lý Hinh với cha con họ là “Đừng đeo bám Lộ Phi nữa”. Tân Thần đã đứng phắt dậy, Tân Khai Vũ cũng rất tức giận nhưng vẫn ghìm con gái sắp nổi điên của mình, lạnh lùng nhìn chị dâu và nói không hề khách sáo: “Trước nay chỉ có người khác đeo bám con gái em”.

Bà Lý Hinh hết cách với ông em chồng gây ra họa nhưng không hề tỏ ra hối lỗi, đành nói với vẻ đau đầu: “Dù sao tôi cũng đã nói tình nói lý với hai bố con rồi. Cũng là vì tốt cho Tiểu Thần thôi. Tự chú nghĩ xem làm thế nào thì làm”.

Tân Thần vẫn phản ứng kịch liệt với câu trả lời của bố, “Con đi hỏi Lộ Phi. Nếu anh ấy không muốn qua lại với con nữa thì con bảo đảm sẽ mặc kệ anh ấy. Con sẽ không bám theo ai hết”.

“Nếu con thích cậu ta thì đừng bắt ép cậu ta quyết định. Thần Tử, cậu ấy đã học đại học rồi, chắc cũng hiểu mình nên làm gì mới tốt nhất cho con. Con chỉ cần nhận lời bố sẽ không chủ động tìm cậu ấy là được”.

Tân Thần tỏ vẻ nghi ngại, “Mọi người đều sợ người khác ép mình quyết định hay sao?”. Thấy Tân Khai Vũ không hiểu, cô nói, “Giống như bố lần này, thà ngồi tù cũng không muốn bị ép phải kết hôn”.

Tân Khai Vũ cười, vuốt tóc cô, “Chuyện của bố con khá phức tạp, không hoàn toàn là ý đó. Có điều cũng đại khái là thế”.

Không biết cô ta trối bố kiểu gì, Tân Thần chăm chú ngắm tấm ảnh. Dù sao đi nữa thì chuyện mà những phụ nữ khác không làm được thì người

này đã làm được, chắc cũng có điểm đặc biệt chẳng. Cô đưa trả ví tiền lại cho Tân Khai Vũ, đùa: “Lại còn để ảnh vào ví ngang hàng với con gái nữa chứ. Chắc sớm muộn cũng có ngày con bị đuổi thẳng ra ngoài đường mất”.

Tân Khai Vũ cười lớn, cốc vào đầu cô: “Nói nhảm! Con chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời bố, chẳng ai thay thế được”.

“Con chẳng cảm động đâu”. Cô nhếch miệng, “Sao tự dưng lại muốn kết hôn? Chẳng lẽ đã cho con một đứa em rồi nên mới kết hôn?”

“Càng nói càng chẳng ra gì?”. Tân Khai Vũ lắc đầu cười nói, “Không, bố và cô ấy đã thỏa thuận không có con nữa. Bố không có hứng tuổi này rồi còn phải thay tã cho con, cô ấy không muốn làm sản phụ cao tuổi nữa. Cô ấy bảo, chỉ cần con muốn...”.

“Dừng, dừng! Dừng bao giờ nói với con rằng chỉ cần con muốn, cô ấy sẽ xem con là con gái đấy nhé. Con thật sợ sợ ai đó nói như vậy. Hai người kết hôn đi. Con đảm bảo sẽ không có ý kiến, nhưng đừng chơi trò thân mật với con là được”.

Tân Khai Vũ cười bất lực, “Cô ấy chỉ nói nếu con muốn thì lúc nào cũng có thể đến ở cùng thôi”.

Tân Thần cũng cười, “Haizz, bố nên cảnh báo cho cô ấy biết bố có một đứa con gái tính tình xấu xa do được nuông chiều thành hư, không dễ dỗ ngọt đâu. Con sống một mình quen rồi. Côn Minh rất tốt, nhưng dù con có đến đó cũng sẽ tìm nhà sống một mình thôi”.

“Không cần tìm, Thần Tử. Cô ấy đang cho sửa nhà, cố ý để lại một gian phòng ngủ hướng nam cho con, còn bảo bố hỏi con xem có yêu cầu gì đặc biệt không. Nếu con không muốn sống chung thì bố dồn tiền mua cho con một căn nhà nhỏ ở gần đó”.

Tân Thần nhăn nhó van xin, “Bố, bố cứ phải làm con cảm động đến khóc thì mới vui hả? Không cần thật mà. Bố cũng có phát tài to đâu, làm ăn phải cần tiền để xoay vòng chứ. Hơn nữa vừa định kết hôn nên chắc chắn cần tiền. Đừng đi mua thêm nhà nữa. Nếu con đến thì sẽ ở phòng khách. Con sẽ không ở lâu bên đó đâu”.

“Con muốn đi đâu bố cũng không phản đối, Thần Tử, chỉ cần con vui. Nhưng bố sẽ luôn để lại một nơi cho con. Bao năm nay bố cũng không phải là người cha tốt, không cho phép con cướp đoạt cơ hội biểu hiện tình cha này của bố”.

Tân Thần bưng bát canh thịt bò lên uống một hơi, vị cay khiến nước mắt trào ra, sau đó cô lấy khăn giấy chấm lên nó, “Hừ, hồi lộ con à, cũng đừng nghĩ sẽ bắt con gọi cô ấy là mẹ. Nhìn chẳng lớn hơn con bao nhiêu cả. Dù con có mặt dày gọi cô ấy là mẹ thì e rằng cô ấy cũng không thể mặt dày nhận tiếng gọi đó được”.

“Gọi gì cũng được. Không thành vấn đề”. Tân Khai Vũ lại rót đầy bia cho mình, rồi bỗng chuyển đề tài, ung dung hỏi, “Lúc này bố về nhà, thấy Lộ Phi cứ đứng mãi dưới lầu chỗ

“Lộ Phi là ai?”.

“Bớt giả vờ giả vịt đi”. Tân Khai Vũ cười nói.

Tân Thần cũng cười, “Ôi, thật là! Người đợi con nhiều lắm, trước kia cũng có thấy bố để ý đến ai đâu”.

“Con trách bố à, Thần Tử? Nếu năm đó không phải vì bố...”.

Tân Thần tỏ vẻ không – chịu – nổi, “Bố à, bây giờ bố giống một người đàn ông sắp kết hôn rồi đó, sao mà đa sầu đa cảm thế. Chuyện của con và anh ấy không liên quan đến bố. Nếu bố làm ăn suôn sẻ ở lại thành phố này cũng thể thôi. Bọn con chia tay, không ai ép ai, cũng chẳng có hiểu lầm.

Con gái bố tính cách thế nào, bố cũng biết mà. Nhưng ai cũng có con đường riêng của mình thôi”.

“Bây giờ còn nghĩ đến cậu ấy không?”.

“Đã đường ai nấy đi rồi, nghĩ gì nữa. Bố, con chưa bao giờ hỏi bố về mẹ của con, đúng không?”.

Tân Khai Vũ sững người, “Có nghĩa là con đang ra hiệu cho bố câm miệng, đừng lo chuyện của con à”.

“Bố, với bố thì con cần dùng trò ra hiệu đó à? Chỉ là nghe bố nói sắp kết hôn và cho con một người mẹ kế, con bỗng nhớ ra. Bố và mẹ con là người đầu tiên của nhau nhỉ? Nhưng đừng nói với con là bố mười chín tuổi đã là kẻ đào hoa, từng lãng nhãng vô số lần đấy”.

Tân Khai Vũ không tránh khỏi cảm khái. Tuổi trẻ của ông đã trôi xa lắm rồi, ông cũng không thích hồi tưởng quãng thời gian quá nhiều phiền muộn và hoang mang ấy. Đương nhiên họ là người đầu tiên của nhau, lại vừa thoát ra khỏi gánh nặng học hành cấp ba và sự giám sát của người lớn, yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, hưởng thụ tình cảm nồng nhiệt chỉ có ở thời trẻ, một nụ hôn một vòng tay rất nhanh chóng đã không thể thỏa mãn hiếu kỳ và khát vọng của họ.

Nếu không có những bất ngờ sau đó, cho dù về sau chia tay cũng sẽ không làm mất đi hồi ức trong sáng tuyệt đẹp đó. Thế nhưng lại có một sự cố làm nảy sinh ra hậu quả mà tuổi trẻ không thể gánh vác, sau đó thì chỉ có thể trả giá đắt vì nó.

Cái giá mà cô ấy phải trả nhiều hơn ông, bnhà từ quê đến trách mắng, bị trường đuổi học, khi rời trường bụng đã nhô cao, ánh mắt các bạn xung quanh đều tỏ vẻ thương hại lẫn khinh khi. Khi gia đình hai bên bàn bạc, họ ngồi với nhau nhưng không có cơ hội lên tiếng. Ông nhìn sang thấy gương mặt cô ấy tiều tụy, ánh mắt đờ đẫn, tay đặt trên bụng, chiếc áo khoác dày

cũng không che được phần bụng đã đội lên, hoang mang nhìn bức tường trước mặt. Cô gái ấy bấy giờ đã mất đi sự nhanh nhẹn trước đó, sắc mặt tái xám, khiến ông cũng cảm thấy vô cùng hoang mang.

Buổi tối ông tìm cho họ khách sạn, bảo phục vụ lên đưa mảnh giấy cho cô ấy. Một lúc sau, cô ấy xuống. Hai người ngồi đối diện, nhưng bỗng thấy người kia có phần xa lạ, vòng tay thân mật khi xưa bỗng chốc trở nên xa vời. Đại sảnh của khách sạn cũ kỹ vàng vọt bởi ánh đèn, vẻ mặt của người này trở nên nhạt nhòa trong mắt người kia.

Tân Khai Vũ ngỡ mình đã hạ quyết tâm gánh vác trách nhiệm mà cuộc sống đã phũ phàng ném cho ông, nhưng lúc này đây lại do dự. Ông trầm tư một lúc rồi quyết định không cho mình cơ hội hối hận, nói với cô ấy: “Em ở lại đi. Chúng ta đợi đủ tuổi rồi sẽ kết hôn”.

Cô ấy rung động, nước mắt cuối cùng cũng đã rơi, nhưng chẳng nói gì mà chỉ lắc đầu, lắc đầu mãi. Ông không biết sự cự tuyệt ấy khiến ông đau khổ hay là nhẹ nhõm vì được giải thoát nữa.

Ông ra khỏi khách sạn, gió thu bên ngoài lồng lộng, đã thấy chớm lạnh. Ông kéo cao cổ áo, lang thang mãi đến tận khuya rồi mới về nhà. Cha mẹ vẫn trách mắng ông, nhưng ông như lờ đờ, hoàn toàn không phản ứng lại.

Từ đó về sau, họ không còn gặp riêng nhau nữa. Khi cha mẹ bế đứa trẻ sơ sinh từ bệnh viện về, lần đầu tiên ông cảm nhận được, năm ông mới hơn mười chín tuổi, đã thành một người cha, đứa bé đang ló phần đầu bé xíu ra, có một mái tóc đen nhánh kia mang trong mình một nửa huyết thống của ông. Chỉ một lần ham vui mà đã kết thành một sinh mệnh bé nhỏ, ông chỉ thấy kỳ diệu và hoang mang.

Cơ hồ như trong chớp mắt, đứa bé sơ sinh đã lớn lên thành một cô gái xinh đẹp, ngồi cạnh ông, thẫn thờ nhìn ly bia cầm trong tay, dường như

quên mất lúc này vừa hỏi gì, càng không biết được câu hỏi đó đã gợi lên ký ức sâu nào trong lòng bố cô.

Tân Khai Vũ biết, con gái ông có tâm sự. Ông vốn cố gắng chiều chuộng cô, ít nhiều muốn bù đắp cho cô gái bị bắt ép kết thúc tuổi xuân quá sớm để đối diện với những khó khăn của cuộc đời; nhưng đồng thời ông cũng cố gắng dung túng cả bản thân, thật không thể xem là người cha tốt có trách nhiệm được.

“Bố và mẹ con, chắc là mối tình đầu của nhau”.

Tân Thần quay lại nhìn bố. Thực ra cô cũng không biết mình định hỏi gì. Mà hỏi để làm gì? Lúc nhỏ ông bà nội và bố yêu chiều cô, không có mẹ cũng chẳng khiến cô quan tâm lắm. Về sau lớn hơn, gặp thoáng một lần với người phụ nữ tự nhận là mẹ, thế mà lại không có can đảm quay về xác nhận với người cha vốn chưa một lời nhắc đến.

Họ đều rất trẻ hoàn toàn khác với phụ huynh của chị họ và các bạn học của cô. Sau khi trưởng thành rồi, cô đành nghĩ, chắc chỉ là một sai lầm thời trẻ của họ, sau đó ai nấy cũng quên lãng. Là kết quả của sự sai lầm ấy, có hỏi cũng chỉ thêm khó xử hoặc thương cảm mà thôi.

Mọi người đều dè dặt đối xử với cô bằng thái độ dịu dàng, bao dung, tránh vấn đề đó, chỉ sợ đụng đến tâm sự của cô. Cho đến khi mẹ của Phùng Dĩ An đột ngột tìm đến cô, cô mới phát hiện ra một cách lạ lùng rằng, thì ra không có mẹ, trong mắt người khác, lại là khiếm khuyết bẩm sinh.

Nghe câu đó từ chính miệng Tân Khai Vũ, cô bỗng thấy lòng nhẹ nhõm. Thế thì lúc đầu họ cũng có tình cảm, hơn nữa lại là những tháng ngày tuyệt đẹp của mối tình đầu. Ai có thể quy kết mối tình say đắm cuồng nhiệt thời trẻ thành một sai lầm không nên xảy ra được?

Cô chạm ly bia của mình với bố, “Bố, con chỉ cần biết thế là đủ rồi. Chẳng ai dám đảm bảo sẽ đi trọn đời với ai được. Chẳng có gì đáng tiếc

cả”. Cô ngửa đầu uống cạn.

Ăn xong đã khuya lắm rồi. Tân Khai Vũ đưa Tân Thần về đến khu nhà của Tân Địch rồi dặn cô nghỉ sớm. Tân Thần chuyểnh choáng say, uể oải vào trong, thấy ngay trong góc mờ tối của khu nhà có hai người đang đứng rất gần nhau cạnh xe, như đang thì thầm to nhỏ gì đó. Thị lực cô vốn rất tốt, nhìn ngay ra là Đới Duy Phàm và Tân Địch, chỉ nhìn thẳng rồi đi lướt qua. Hai người đó vội vã chia tay, Tân Địch cười toe toét gọi cô, “Này, em giả vờ không thấy cứ như chị đang làm chuyện gì mờ ám ấy”.

Đới Duy Phàm cười, vẫy tay với họ, “Chúc ngủ ngon, anh đi trước”.

Hai chị em lên lầu. Tân Địch lấy chìa khóa ra mở cửa, hỏi cô: “Chơi ở đâu vậy? Giờ

“Ăn khuya với bố em. Hình như vẻ không đúng lắm. Ha ha”.

Tân Địch ngáp rồ to, “Em quay về đúng lúc lắm. Chị đang không biết phải chào tạm biệt thế nào nữa. Tình cảm ấy mà, ít ít một tí mới khiến tim đập nhanh, máu chảy nhanh, còn nhiều quá thì vô nghĩa lắm”.

Tân Thần cười vẻ hiểu ý, đồng ý tuyệt đối. Tân Địch thuận tay ném túi xách lên ghế sofa, thấy chiếc váy cô mặc thì sững người. “Đây là tác phẩm lúc chị mới học cách may đó, còn nhớ không? Dù cắt cúp nó theo dáng người của em, lúc làm xong bảo em mặc thử. Lộ Phi nói rất đẹp, còn em thì chẳng chịu nghe cho, bảo nó giống cái túi. Về sau cứ để nó trong tủ áo của chị. Kiểu này bây giờ cũng chưa qua một đâu, mặc cùng áo pull cũng đẹp lắm mà”.

Tân Thần hơi ngần ngại, “Năm nào nhỉ?”.

Tân Địch đẩy cô xoay nghiêng lại với mình, quỳ xuống giúp cô thắt lại thắt lưng váy, “Này, em thắt nơ cầu thả thế này rồi ra ngoài, đúng là có lỗi

với thiết kế của chị quá, cho dù nó là tác phẩm đầu tay. Để chị nhớ xem, chắc là mùa hè năm chị sắp học năm thứ ba, còn em sắp học lớp mười hai”.

Tân Thần để mặc chị họ thắt lại nơ, chỉnh lại góc váy, không muốn bảo rằng mình sắp cởi ra để thay váy ngủ rồi, không cần phải phí công làm chuyện đó.

Tất nhiên, là mùa hè đó, ký ức vui vẻ của cô sắp đến hồi kết. Khi ấy cô đã cao gần bằng bây giờ, quần áo ưa thích đều là kiểu thiếu nữ, tất nhiên là không thích kiểu váy dài qua gối chất liệu batik thô màu xanh ảm đạm này. Cô không có trí nhớ siêu phàm về những chi tiết có liên quan đến trang phục như Tân Địch, nhưng theo cách nói của chị cô, chiếc váy đặc biệt này cô từng mặc, Lộ Phi cũng từng đánh giá rồi.

Thế nhưng hôm nay khi cô lấy nó ra khỏi tủ và mặc vào, trước khi ra ngoài đã soi gương, vậy mà chẳng có chút ấn tượng nào. Cô có phần chán nản, lại có phần nhẹ nhõm.

Thế thì, hồi ức rồi cũng sẽ nhạt dần theo dòng thời gian, rất nhiều chi tiết sẽ biến mất trong quá khứ, rồi cũng có ngày, những khắc cốt ghi tâm cũng sẽ mờ nhạt hoàn toàn.

Tiền Tân Khai Vũ đi rồi, Tân Thần lại làm việc, lại ngồi trước máy tính miệt mài sửa hình ảnh, cả một tuần cũng không đ

Lâm Lạc Thanh trở thành khách thường xuyên ở đây. Cậu thường xuyên mang máy ảnh đi chụp đủ mọi kiến trúc cổ trong thành phố, thời gian còn lại sẽ mang thức ăn đóng gói đến, ăn cùng với cô. Ăn xong, cô tiếp tục làm việc, cậu lấy laptop của cô để chỉnh sửa hình ảnh mình chụp, hoặc chơi game, đọc sách, mệt rồi thì tự nhiên nằm trên chiếc ghế xếp trong góc phòng để nghỉ ngơi, cho đến khi Tân Thần sắp ngủ thì mới về.

Tân Thần dở khóc dở cười, “Này, cậu ngồi lì ở chỗ tôi không chịu về nhà, nếu bố cậu đến tìm cậu thì tôi không nói rõ được đâu”.

“Chị dụ dỗ trai trẻ. Tội danh này chị không thoát được rồi”. Lâm Lạc Thanh cười lớn.

Tân Thần đành bó tay nên để mặc cậu. Thực ra cô cũng rất hoan nghênh Lâm Lạc Thanh. Cậu ở đây, không quấy rối công việc của cô, nhưng sau khi cô đã liên tục ngồi máy một thời gian khá dài, cậu sẽ đột ngột đẩy ghế xoay của cô ra khỏi bàn làm việc, dời đến bên ban công, bắt cô nhìn ra ngoài, trò chuyện một lúc, xem như thư giãn.

Cậu nghiêm túc bảo cô biết tên của mình, “Lâm Lạc Thanh. Tôi còn có một cô em sinh đôi, tên Lâm Lạc Bình. Cô bé chỉ nhỏ hơn tôi có sáu phút, ý nhỏ hiếp lớn, lấy việc bắt nạt tôi làm niềm vui. Tên chúng tôi hợp lại là một bài từ: Thanh Bình Lạc, có ý thơ biết bao. Sau này chị gọi tôi là Lạc Thanh thân mật hơn”.

Tân Thần nén cười, “Vậy tôi có cần chính thức giới thiệu bản thân không?”

“Không cần. Tôi biết chị tên Tân Thần. Nhưng tôi thích gọi chị là Hợp Hoan, cái tên đó rất hay”.

Lâm Lạc Thanh giúp cô tưới hoa, “Năm mười lăm tuổi đến Canada rồi, tôi phải giúp mẹ cắt tỉa thảm cỏ để có được ít tiền tiêu vặt đấy. Thế nào? Tư thế chuyên nghiệp chứ”.

Cô đập một tờ tiền vào tay cậu, “Cầm lấy, khỏi trả lại”.

Đến lượt cậu dờ khóc dờ cười, “Ngang nhiên lợi dụng tôi à, Hợp Hoan”.

Tân Thần đã sửa xong ảnh. Buổi trưa hôm ấy cô xuống lầu, Lâm Lạc Thanh đứng dưới đợi, chuẩn bị đi cùng nhau đến công ty quảng cáo giao ảnh trước, sau đó cô sẽ đi cùng cậu chụp một bộ phận kiến trúc cũ nằm ẩn một khu phố nhỏ.

Lúc ra ngoài, cô ngạc nhiên phát hiện ra cánh cổng gần phố bỗng dán những tấm giấy dài, trên đó viết “Thà có một chiếc giường trong thành phố còn hơn là một căn nhà ở ngoại ô”, “Chúng tôi yêu cầu khoản bồi thường phá dỡ hợp lý công bằng”... Thì ra nơi dán thông báo phá dỡ đã dán đè lên một bản thông báo chữ còn chưa ráo mực, phân tích rất tường tận giá của khu nhà mới, khoản đền bù mà công ty phá dỡ đưa ra nằm ở mức nào, giải thích những liên quan đến pháp luật... khiến tất cả các hộ dân đều đoàn kết lại phản đối việc phá dỡ bất hợp lý. Khắp nơi đều có những nhóm nhỏ hai ba người, đề tài bàn tán tất nhiên là việc phá dỡ nhà.

Lâm Lạc Thanh cười nói: “Chị đúng là cách biệt với thế giới. Mấy hôm nay chỗ chị ở luôn náo nhiệt thế này”.

Cậu đang định lấy máy ảnh ra chụp cảnh này thì bên cạnh có người hỏi: “Chàng trai à, cậu là phóng viên hả?”.

Cậu lắc đầu, đang định lên tiếng thì bỗng có người gọi: “Lạc Thanh, Tiểu Thần”.

Đang đến chỗ họ đứng là Lộ Phi và một người phụ nữ tóc ngắn khoảng ba mươi tuổi, mặc một chiếc áo lụa màu xanh ngọc, quần vải màu xám. Lâm Lạc Thanh cười đáp lại, “Hi, chào. Thím à, sao thím lại ở đây?”.

Người phụ nữ đó cười nói, “Đang đến đây xem tình hình với mấy người bên Viện thiết kế. Phương án bước đầu của họ chị không hài lòng lắm. Chào Tiểu Thần, lâu quá không gặp em”.

Tân Thần mỉm cười, “Chào chị Lộ Thị. Đúng là lâu quá không gặp. Xin lỗi, em phải đi chút chuyện, không ở lại được”. Cô lịch sự gật đầu chào hai chị em Lộ Thị, Lộ Phi. Lâm Lạc Thanh cũng vẫy tay với họ: “Bọn em đi trước nhé, tạm biệt”.

Lên xe taxi, Lâm Lạc Thanh nói: “Chị không hỏi tôi sao lại quen biết Lộ Phi và chị anh ấy à?”.

“Nghe nói giữa hai người xa lạ bất kỳ trên thế giới đều có thể dùng sáu người để liên hệ lại, ai quen biết ai hình như cũng không có gì lạ”. Tân Thần tỏ ra không hào hứng lắm.

“Mấy hôm trước tôi mới biết, Lộ Phi là em trai của vợ chú họ tôi”. Kiều nói vòng vo ấy khiến Lâm Lạc Thanh cũng thấy buồn cười, nhưng Tô Kiệt, anh trai của Tô Triết chú họ của cậu lại cùng cha khác mẹ với chú họ cậu, cậu chỉ có quan hệ thân cận với chú họ, nên gọi Lộ Thị - vợ của Tô Kiệt – là thím cũng chỉ thuần túy là vì lễ tiết, cũng khó mà giải thích những khúc mắc bên trong.

Tân Thần không hứng thú tìm hiểu, chỉ lặng thinh nhìn phía trước. Tất nhiên liên hệ giữa những người xa lạ còn phức tạp hơn họ tưởng tượng nhiều, mà những người đã từng quen biết sau khi trở nên xa lạ, thì càng không thể nào duy trì mối liên hệ lạ lùng với nhau được nữa.

Đến công ty quảng cáo, Tân Thần bảo Lâm Lạc Thanh ngồi đợi cô trong phòng khách. Cô thường xuyên đến đây nên đi thẳng đến văn phòng của Đới Duy Phàm, vừa vào đến nơi cô đã gặp người. Đới Duy Phàm không ở đó, một cô gái cao ráo mặc áo hai dây mát mẻ, có làn da nâu mịn màng khỏe mạnh vừa nghe điện thoại vừa bước ra ngoài, thấy cô vào thì đặt di động xuống, dùng chân quan sát cô không hề khách khí. Cô đành hỏi: “Xin hỏi giám đốc Đới có ở đây không?”.

Cô gái kia quan sát cô, thấy cô không hề trốn tránh, ngược lại cũng quan sát mình với vẻ hứng thú thì mở miệng, “Anh ấy không ở đây. Cô tìm anh ấy có việc gì không?”.

Tân Thần nghĩ, đúng là lâu ngày không gặp phải thay đổi cách nhìn thật. Chẳng lẽ Đới Duy Phàm đã có giá đến độ phải nhờ thư ký chặn hết những người không liên quan tới công việc hay sao. Cô chỉ nói: “VẬY TÔI RA NGOÀI ĐỢI ANH ẤY”.

Tân Thần quay về lại phòng khách, thấy Tiểu Triệu nhân viên văn phòng của công ty đang trò chuyện với Lâm Lạc Thanh, “Anh đến để thử làm người mẫu cho quảng cáo đó à?”.

Lâm Lạc Thanh tỏ ra nghiêm túc: “Cô thấy tôi có phù hợp không?”.

“Khí chất của anh mà quay mấy sản phẩm tầm thường đó thì hơi lãng phí. Nếu quảng cáo về khu nghỉ mát suối nước nóng lần trước mà anh quay thì hay quá”.

“Tôi vẫn chưa biết là sản phẩm nào”.

“Thuốc bổ cho nam giới”.

Lâm Lạc Thanh đập bàn cười lớn, nói: “Không không không, cái này hay lắm, chắc hợp với tôi. Thực ra nội tâm tôi rất điên cuồng, rất có khí chất người đàn ông mạnh mẽ”.

Tân Thần không nhịn được cười, “Tiểu Tri cậu ấy là bạn tôi, không phải là người mẫu”.

“Bảo bạn chị có thể thử làm thêm mà, Tân Thần”.

“Cô thử thuyết phục cậu ấy đi, tôi mặc kệ. Haizz, giám đốc Đới có thư ký rồi à?”

Tiểu Triệu lạ lùng, “Công ty chỉ có Trân Trân là thư ký kiêm tiếp tân, có phải chị không biết đâu”.

“Thế cô nàng vừa ra khỏi văn phòng anh ấy là ai?”.

Đang lúc nói chuyện thì Trân Trân bưng hai ly trà đến đưa cho họ, toét miệng cười: “Đó là thần dân dưới gấu quần Âu của giám đốc Đới, Thẩm Tiểu Na, là dân du học mới về nước nửa đầu năm nay, con gái của sếp công ty thời trang Tín Hòa kiêm giám đốc thiết kế, cứ cách vài ba ngày là lại đến

châu chực ở công ty chúng tôi. Tôi nghĩ chắc văn phòng giám đốc Đới sẽ kê thêm bàn cho cô ta nhanh thôi”.

Tiểu Triệu cũng cười, “Trân Trân, mồm miệng cậu thật là! Cô Thẩm chẳng phải nhờ công ty chúng ta làm album hay sao?”.

“Album giao từ lâu rồi mà. Trước đó viện cố đến, bây giờ thì chả cần lý do nữa. Còn kêu căng hơn cả sếp mình nữa, lúc thì đòi café lúc lại đòi điều chỉnh nhiệt độ máy điều hòa, mà ngồi là cả nửa ngày. Hê, cuối cùng cũng đi rồi”.

Mọi người đều cười to. Nhưng chưa cười dứt, Đới Duy Phàm đã xuất hiện ở cửa, “Trân Trân, lại tán dóc à?”.

Trân Trân thè lưỡi nhưng không tỏ ra sợ hãi, chỉ nghịch ngợm nói: “Sếp ơi, em nói sự thật thôi mà. Haizz, ai bảo giám đốc Đới của chúng ta có sức hấp dẫn vô biên, gọi mời biết bao ong bướm”.

Đới Duy Phàm xưa nay vẫn tỏ ra hòa nhã thân thiện trong công ty, thật sự cũng bó tay với đám nhân viên lười nhác hay chuyện của mình, chỉ cười mắng: “Đi làm việc cho tôi ngay. Tân Thần đến văn phòng của tôi đi”.

Đới Duy Phàm chuyển hình ảnh trong ô cứng di động của Tân Thần vào máy tính mình, vừa xem vừa nói: “Thẩm Tiểu Na kia là đàn em của tôi, cô đừng nghe họ nói nhảm”.

Tân Thần không nói gì. Đới Duy Phàm ngược lên, thấy cô nửa cười nửa không thì cuống lên, “Trong mắt Tân Địch danh của tôi cũng đã tệt lăm rồi, cô đừng thêm mắm dặm muối nữa”.

“Tôi có cần nói gì không, giám đốc Đới?”. Tân Thần ung dung nói, “Dù anh sạch sẽ cũng chưa chắc theo đuổi được Tân Địch nhà tôi, thử vác theo của nợ ấy mà theo đuổi xem sao”.

Đới Duy Phàm cười lớn, “Yên tâm, tôi biết cách mà, sẽ không làm chuyện mất tư cách đâu”.

Tân Thần cáo từ. Đới Duy Phàm ném bút lên bàn, bắt đầu nghiên ngẫm câu nói ban nãy của Tân Thần. Tất nhiên, việc theo đuổi Tân Địch của anh vừa thuận lợi vừa không. Thuận lợi chính là Tân Địch không làm bộ làm tịch, nếu anh gọi điện hẹn cô, mà cô có thời gian thì sẽ vui vẻ nhận lời; không thuận lợi là Tân Địch cũng có lúc mê loạn, nhưng căn bản không như anh mong muốn là hòa nhập hoàn toàn vào trạng thái yêu đương.

Đới Duy Phàm chưa bao giờ nếm trải cảm giác đau đầu vì tình, xưa nay chỉ có người ta yêu thầm hoặc yêu công khai anh. Kinh nghiệm yêu đơn phương có hạn của anh chỉ dừng ở mức mới manh nha, chưa kịp sâu sắc đã vội kết thúc, chỉ cảm thấy chút buồn bã mà thôi. Trước nay anh chỉ thấy con gái điên đảo vì anh, nhìn anh với ánh mắt sáng rực, như thể ở bên anh thì tiết mục có nhạt nhẽo mấy cũng trở nên thú vị vậy.

Nhưng Tân Địch không thế. Cho dù là ở cạnh anh, cô cũng rất dễ lơ đãng và lại còn rất thẳng thắn thừa nhận mình đang nghĩ đến cách thiết kế một bộ trang phục nào đó. Trong quán bar cô cũng sẽ che miệng ngáp, chê không khí vẫn đục, âm nhạc và không khí chẳng hợp nhau. Lúc xem phim thì cô rất chăm chú, nhưng rõ ràng là không quan tâm đến tình tiết, bộ phim tình cảm đến mấy mà đến cô thì cũng chỉ còn lại trang phục và phong nền. Diễn viên đang khóc lóc chảy nước mắt nước mũi, cô lại nói: “Kiểu áo có độ vai và eo cao này có thể sẽ thịnh hành trở lại. Có lẽ sắp bọn em nói đúng, thời trang đúng là thứ không thể hiểu nổi”.

Biểu hiện đó khiến Đới Duy Phàm vừa thấy thất bại lại vừa thấy thâm thâm, quyết tâm phải theo đuổi bằng được cô gái khó cửa ngõ ấy. Anh nhìn giờ, gọi điện thoại hẹn cô cùng ăn cơm tối. Tân Địch lơ đãng “ừm” vài tiếng đáp lại.

Đới Duy Phàm ghét nhất kiểu nghe mà như không nghe của cô. Có lần rõ ràng đã hẹn gặp dưới tòa nhà cô làm việc, anh ngốc nghếch đợi gần bốn mươi phút cũng không thấy cô xuống. Gọi điện lên thì cô lại tỏ ra ngạc nhiên, “Em nhận lời anh khi nào?”.

“Hôm qua hẹn mà”.

“Em không có ấn tượng. Bây giờ đang làm cho kịp một mẫu thiết kế, anh tự đi ăn nhé”. Cô rất dứt khoát cúp luôn điện thoại. Đới Duy Phàm tức đến nỗi muốn đập vô lăng xe, đồng thời cũng khinh bỉ mình tại sao phải giận đến thế. Nhưng hai hôm sau cô lại gọi điện thoại đến, tỏ như không có việc gì mà hỏi anh có rỗi không để cùng đi uống rượu, anh nhận lời ngay.

Thực ra đi uống rượu không chỉ có hai người họ. Anh đến đó mới biết, Tân Địch tìm anh chủ yếu là để đi cùng với A Ken. A Ken không có bạn bè gì ở đây, những người khác không lọt nổi vào mắt anh ta, nhưng lại vô cùng hiếu kỳ, thích đi lang thang khắp nơi, nên đi đâu cũng thích lôi Tân Địch theo.

Tân Địch đi cùng vài lần rồi thấy rất phiền phức, thế là với tinh thần tận dụng triệt để người có khả năng, cô gọi Đới Duy Phàm ra, đồng thời nói với giọng dặn dò: “A Ken, sau này muốn tìm niềm vui thì cứ tìm Đới Duy Phàm, để phụ nữ như tôi cản trở việc của các anh. Anh ấy rất rành khoản ăn chơi này, chắc chắn là đủ điều kiện đi cùng anh. Hoặc anh cũng đặt cho anh ấy tên tiếng Anh để dễ gọi đi. Ừm, bây giờ có rỗi, gọi David đi”.

Đới Duy Phàm thấy vẻ hí hửng của Tân Địch thì vừa tức vừa buồn cười, lại thề với lòng rằng, đến khi cô nàng mắc bẫy rồi, anh sẽ... sẽ thế nào thì anh chưa biết, bản thân anh cũng thấy suy nghĩ đó đúng là trẻ con quá.

“Này, em có đang nghe anh nói gì không?”.

“Đang nghe đang nghe, lúc này anh nói gì thế?”.

Đới Duy Phàm đành kiên nhẫn nhắc lại, “Buổi chiều anh đến sân bay đón Nghiêm Húc Quân, sau đó chúng ta cùng mời hẳn đi ăn”.

Tân Địch cười, “Nói cho rõ chứ, là anh mời, không phải chúng ta, Nghiêm Húc Quân đến Bắc Kinh trở thành nhiếp ảnh gia thời trang nổi tiếng thì kêu lắm chắc? Cậu ta có mặt mũi nào mà bảo em mời? Anh đón cậu ta rồi gặp mặt sau vậy. Em và A Ken ở đây thăm định album này trước đã. Ngày kia anh ta về Hồng Kông rồi, mấy hôm nay phải tranh thủ thời gian làm cho xong”.

Tân Địch bỏ di động xuống, tiếp tục thảo luận với A Ken về mẫu thiết kế. Đang bận rộn thì có người gọi điện cho cô.

Khi một giọng nói dịu dàng cất lên trong điện thoại: “Chào cô, Kỷ Nhược Lịch”, cô hoàn toàn không có khái niệm gì, chỉ đáp lại: “Chào cô”.

Trong di động bỗng im lặng, khiến Tân Địch thấy ngỡ ngàng. Cô đang định thừa nhận cái tên ấy không để lại chút ấn tượng gì, thì giọng nói ấy đã tiếp tục: “Hơn hai năm trước, chúng ta đã gặp nhau ở Bắc Kinh, cùng ăn cơm. Tôi là vợ chưa cưới của Lộ Phi, có lẽ phải nói là vợ chưa cưới cũ mới phải”.

Tân Địch vỡ lẽ, kéo dài tiếng “ồ”, nhưng không biết phải nói gì nữa, chỉ ý thức rằng cô rất ngỡ ngàng, không nói rõ được là vì đối với tên cô ta, hay là với thân phận “vị hôn thê cũ” khiến người nghe có vẻ rất bất an ấy.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ai Có Thể Ngang Bướng Được Mãi?

Có lẽ cô đã học được cách chung sống hòa bình với mọi điều không như ý trên thế giới này, chỉ không biết quá trình đó khó khăn nhường nào.

Lộ Phi nhìn Tân Thần và Lâm Lạc Thanh sánh vai nhau đi. Đó là một đôi vô cùng hài hòa. Lâm Lạc Thanh dáng người cao ráo, vai đeo túi máy ảnh quay sang nói với Tân Thần câu gì đó, sau đó cười vui vẻ. Lộ Phi biết chị mình đang nhìn anh với vẻ nghĩ ngợi, nhưng anh không có ý định che giấu cảm xúc.

Cho đến khi hai người ấy đi qua góc đường và lên xe taxi, Lộ Phi mới quay lại, nhìn người dân của khu chung cư đang bàn tán sôi nổi, “Vốn dành cho dự án này khá lớn, lại bị áp lực bên phía đầu tư, em nghĩ hội đồng quản trị bên Hạo Thiên nhất định sẽ đẩy nhanh tốc độ phá dỡ. Chị, chị phải nhắc họ bảo công ty phá dỡ xử lý cho tốt, đừng cứ chú trọng vào tốc độ mà để xảy ra mâu thuẫn, gây phiền toái”.

Lộ Thị gật gù, “Chị biết. Hai nhà chúng ta đều có gốc rễ từ mảnh đất này. Hạo Thiên cũng vì thế mà cứ chần chừ không chịu vào thị trường bên này, thực ra đã đánh mất rất nhiều cơ hội làm ăn rồi. Nếu không phải nhờ mấy năm trước Tô Triết kiên trì, thì e rằng việc kinh doanh cũng không sa sút đến mức này. Tồn thất ở khu vực trung bộ còn lớn hơn”.

Hai chị em đều có những đường nét thanh tú rất đẹp, ăn mặc và khí chất cách biệt quá lớn với đám người tụ tập ở đây nên đã cố ý quan sát họ. Lộ Thị không muốn xảy ra chuyện gì nữa nên ra hiệu cho anh rời đi.

Hai người lên chiếc xe đạu gần đó của Lộ Phi, Lộ Thị thắt dây an toàn, quay sang nhìn anh, “Lộ Phi, em quyết định thật rồi à? Từ hôn, thôi việc, cả hai quyết định này đều là không phải chuyện nhỏ. Phải nói chuyện rõ ràng với bố mẹ mới được”.

“Chị, em đã nghĩ kỹ rồi. Chuyện hủy bỏ hôn ước lúc em từ Mỹ về đã bàn bạc với Kỳ Nhược Lịch. Cô ấy chỉ yêu cầu thêm ít thời gian cho cả hai cùng bình tĩnh lại. Em tôn trọng ý kiến của cô ấy, đợi cô ấy chấp nhận rồi mới báo cho bố mẹ biết”. Lộ Phi khởi động xe, “Còn về công việc, em vốn định hợp tác xong xuôi với Hạo Thiên rồi mới xin thôi việc. Có điều việc ở công ty quá nhiều, chỉ cần em còn ngồi ở vị trí đó là phải đi công tác khắp nơi, thỉnh thoảng cũng phải họp ở Mỹ nữa. Trước mắt em không định đi đâu cả. Cũng may hợp đồng hợp tác song phương đã xong. Em đưa đơn thôi việc, sếp sẽ phái đồng nghiệp đến nhận công việc của em trong thời gian tới, tiếp tục hoàn thành dự án này với Hạo Thiên”.

“Mọi thứ em làm đều vì Tân Thần ư?”

Lộ Phi trầm ngâm một lúc rồi thẳng thắn, “Đúng, khi cô ấy có được khoản bồi thường chắc chắn sẽ ra đi ngay. Em không thể mạo hiểm để mất liên lạc với cô ấy nữa, chỉ có thể ở đây giữ cô ấy”.

“Nhưng cô bé Tân Thần ấy,” Lộ Thị nhất thời không biết phải nói tiếp thế nào, “hình như hoàn toàn khác trước”.

Mùa thu chín năm trước, Lộ Thị từ Anh về, sau khi gặp gỡ tổng giám đốc tập đoàn Hạo Thiên là Tô Kiệt được vài lần đã tuyên đính hôn ở Thẩm Quyển. Gia đình hai bên đều kinh ngạc. Cho dù hai nhà cũng là đời đời qua lại, lúc đầu sắp xếp cho hai người quen nhau, thực sự cũng có suy nghĩ hợp tác đôi bên cùng có lợi, nhưng tốc độ ấy khiến người ta sững sờ.

Trước sự thắc mắc của cha mẹ, Lộ Thị chỉ cười, “Bố mẹ không thấy rằng con đã hai mươi chín tuổi mà còn ru rú trong nhà là bất hợp lý ư? Tô

Kiệt cũng là ứng viên bố mẹ chọn, thế thì chọn anh ấy vậy”.

Lộ Phi nghe tin đó cũng kinh ngạc như cha mẹ. Anh biết Tô Kiệt, anh em của Tô Triết, nhưng không thân thiết lắm, hoàn toàn không rõ chị mình tại sao vừa về nước đã quyết định kết hôn.

Lộ Thị cũng chỉ cười với em trai mình, “Yêu mệt lắm, Lộ Phi ạ. Cũng may xưa nay em luôn lý trí hơn chị. Chị chỉ nghĩ, có lẽ hôn nhân do lý trí quyết định sẽ bình yên, lâu dài hơn”.

Lộ Phi nhìn chị mình tuy cười nhưng không tỏ ra vui vẻ gì, biết có lẽ chị có nỗi đau riêng nên đành nắm chặt tay chị.

“Không sao. Nếu bắt đầu lại lần nữa, chắc chị cũng sẽ sống như vậy, quyết định như vậy. Không nói chuyện đó nữa. Nghe mẹ bảo đang nhờ thư ký thu xếp hồ sơ du học cho em nhưng em không hợp tác lắm. Chần chừ lâu quá mà vẫn chưa gửi hồ sơ đi, đến giờ cũng chưa chịu nói rõ sẽ chọn trường nào”.

Lộ Phi quyết định nói thật với chị, “Chị, em thích một cô gái, muốn ở lại học nghiên cứu sinh, cũng được ở bên cạnh cô ấy. Bây giờ không biết nói sao bố mẹ thế nào nữa”.

Lộ Thị có vẻ bất ngờ, “Lý do đó à? Vậy thật không biết bố mẹ có chấp nhận không. Có phải em không biết đâu, họ xưa nay luôn chủ trương lập trước thành gia sau, dù sao em mới hai mươi một tuổi”.

“Nhưng em thật sự rất yêu cô ấy”.

“Vậy gọi cô bé đến ăn cơm đi. Chị thay mặt mẹ, xem xem rốt rốt cuộc cô ấy như thế nào trước đã”.

Hơn một tháng rồi mà Lộ Phi vẫn chưa có cơ hội gặp Tân Thần khi ấy vẫn ở nhà bác, cũng không tiện gọi điện đến nhà họ Tân. Liên lạc giữa họ

đều nhờ Tân Thần thỉnh thoảng dùng thẻ điện thoại ngoài trường gọi đến di động cho anh. Cô luôn tỏ ra lơ đãng mệt mỏi, không biết do việc học tập quá căng thẳng hay do tâm trạng buồn phiền. Lộ Phi nghĩ, gọi Tân Địch đưa Tân Thần ra ngoài cùng ăn cơm, xem như cho Tân Thần thư giãn vậy.

Anh gọi điện cho Tân Địch. Cô nghe nói Lộ Thị về rồi thì rất vui. Cô vẫn gọi Lộ Thị là chị, hai người trước kia rất thân thiết, “Vâng, em về nhà đưa Tân Thần đi ngay. Hôm nay thứ bảy, cũng nên cho nó nghỉ ngơi thoải mái. Tội nghiệp, không biết bị mẹ em trói buộc ra nông nổi nào rồi”.

Lộ Thị không khỏi thấy bất ngờ, “Lộ Phi, người em thích lại là em họ của Tân Địch ư? Tân Địch cũng chỉ mới hai mươi, em họ cô bé bao nhiêu?”.

“Tháng nữa là cô ấy tròn mười bảy tuổi Lộ Thị không kìm được cười lớn, “Trời a! Đúng là “xanh” quá! Lộ Phi ơi Lộ Phi, không ngờ em lại thích một cô bé. Chị nghĩ em không thể báo cáo ra sự thật với bố mẹ rồi, họ chắc chắn sẽ không chấp nhận. Không muốn ra nước ngoài thì cũng tìm lý do khác đi”.

Hai người đi đến nhà hàng. Lộ Phi bỗng khựng lại, nhìn bảng hiệu quảng cáo đang lấp đặt bên kia đường, vẻ mặt sững sờ. Trên biển hiệu là một cô gái đang mặc đồng phục y tá màu hồng, đội mũ y tá cười rất đáng yêu, rục rờ. Bên cạnh là câu slogan rất to: Nỗi đau khó nói, giải quyết nhanh gọn. Dòng chữ nhỏ bên dưới chú thích rõ các loại dịch vụ như kiểm tra thai sớm, phá thai không đau...

Lúm đồng tiền thoát ẩn hiện, nụ cười ngọt ngào, đó là Tân Thần.

Lộ Phi cảm thấy khó chịu như ăn phải kiến, tâm trạng vô cùng phức tạp, sắc mặt tái xanh. Lộ Thị cũng nhìn theo, rồi nhìn về mặt anh, có lẽ cũng đoán ra nên cũng ngạc nhiên không kém, “Là cô gái đó sao? Đúng là rất xinh đẹp. Nhưng chú Tân và dì Lý quản rất nghiêm, sẽ không để cháu

gái quay quảng cáo kiểu này chứ? Ghê thật! Lần này em càng không thể nói với mẹ rồi, nếu không sẽ bị mắng toí bời mất”.

Lộ Phi sa sầm mặt không nói gì. Ven đường còn rất nhiều bảng hiệu quảng cáo cùng một nội dung. Hai người đều đến nhà hàng đã hẹn, đợi mãi rồi mới thấy một mình Tân Địch vội vã chạy vào, “Chị Lộ Thị, Lộ Phi, em đến muộn quá”.

“Tiểu Thần đâu?”.

“Hai người thấy quảng cáo ngoài kia không? Nó bị bố mẹ em nhốt ở nhà rồi. Họ giận ghê lắm”. Tân Địch rầu rĩ, “Đến em cũng bị mắng cho một trận”.

Lúc này cô về nhà mới biết chuyện. Trước cơn thịnh nộ của hai bác, Tân Thần không hề nhận sai, “Một đoạn quảng cáo thôi mà, cùng lắm thì sau này anh ta nhờ con chụp cái khác thì con không đi là được chứ gì”.

“Con gái phải biết dè chừng chứ, sao lại dính vào cái quảng cáo phá thai đó?”. Bà Lý Hình giận đến mức mặt tái nhợt.

Tân Thần chớp đôi mắt to, nói: “Không biết tránh thai, lại không muốn có con thì đi phá thai là bình thường mà”.

Lần này Tân Khai Minh cũng nổi giận, “Càng nói càng chằng ra sai, ai dạy con thế hả?”

“Bố mẹ mua sách giáo dục giới tính cho con xem từ lâu rồi, bảo con phải bảo vệ bản thân, không thể...”

Lý Hình hét lên: “Đừng nói nữa!” rồi quay sang nhìn Tân Địch, “Chẳng phải con sắp đi đâu hay sao? Bây giờ đi ngay, đừng ở đây nghe mấy lời điên khùng này nữa. Về rồi mẹ tính sổ với con sau”.

Tân Địch hiểu mẹ muốn bảo vệ sự trong sạch cho tai cô – một cô gái học năm thứ ba đại học gần hai mươi một tuổi, trong mắt mẹ, nghe đến những đề tài như có thai, phá thai ... thì phải tránh xa. Cô vừa tức vừa buồn cười, đành nháy mắt ra hiệu với Tân Thần, ý bảo đừng cãi nhau với bố mẹ cô nữa, sau đó len lén ra ngoài đến nơi hẹn.

Lộ Phi sa sầm mặt nói: “Ai giới thiệu cho cô ấy chụp quảng cáo này? Cô ấy đang học lớp mười hai, lên lớp từ sáng đến tối, sao lại rảnh rỗi đi chụp thứ đó?”.

Tân Địch nhăn nhó, “Tại em không chọn bạn mà chơi. Là bạn học của em, cái cậu Nghiêm Húc Quân giúp em chụp album lần trước, cậu ta giới thiệu. Hôm đó anh cũng gặp rồi”. Nhắc đến Nghiêm Húc Quân, cô bỗng nổi giận vô cớ, lấy di động ra gọi cho cậu ta, bắt đầu mắng, “Họ Nghiêm kia, bảo cho anh biết đừng có léng phéng đến em gái tôi, anh giỏi lắm, dám dụ dỗ con bé đi chụp thứ quảng cáo đó, anh có âm mưu gì hả!”.

Bên kia Nghiêm Húc Quân cứ kêu oan, “Ồi Tân Địch ơi, anh khó khăn lắm mới tiến cử Tân Thần được. Cô ấy hoàn toàn là người mới, chụp một chút chỉ mất chưa đến một tiếng, thu nhập lại khá. Nhưng chỉ là quảng cáo thôi mà. Ăn mặc rất nghiêm túc, đâu có hở hang gì. Bên công ty nói muốn mời cô ấy chụp ảnh quảng cáo nội y, anh từ chối hết rồi”.

Tân Địch sợ đến hụt hơi, “Quảng cáo nội y? Nghiêm Húc Quân, anh dám nhắc chuyện đó với Thần Tử xem tôi có lột da anh không!”.

“Này, em học thiết kế thời trang mà, có tinh thần chuyên nghiệp tí được không?”

Thực tế Tân Địch cũng chẳng quan tâm lắm về đoạn quảng cáo đó, cảm thấy sự tức giận của cha mẹ đúng là bé xé ra to, nhưng bây giờ gây ra phiền phức nên tất nhiên sẽ thấy Nghiêm Húc Quân thực đáng ghét, “Anh

bớt lăm lời đi! Nó là trẻ vị thành niên, căn bản không thể tùy tiện nhận quảng cáo được, đừng nói là quảng cáo phá thai

“Chuyện đó anh cũng chưa nghĩ đến mà, đại tiểu thư. Anh vừa nghe nói là cần một bệnh viện, chỉ bảo họ cần chụp một cô y tá xinh đẹp để tuyên truyền thôi, ai ngờ họ lại quảng cáo phá thai cơ chứ”.

Tân Địch tức đến nghẹn giọng, “Nghiêm Húc Quân, tóm lại anh đã bị bố mẹ tôi liệt vào danh sách đen, cấm không cho lai vãng rồi. Sau này đừng tới nhà tôi nữa, cũng không cho phép tìm Thần Tử! Trước khi nó thi đại học mà anh dám quấy rối nó, tôi tuyệt giao với anh là còn nhẹ đấy!”.

Cúp máy xong, vẻ mặt Tân Địch tràn đầy sự bất lực.

Lộ Phi cẩn rằng không nói gì. Hơn tháng trước, Tân Địch bảo Tân Thần đi làm người mẫu, mặc bộ sưu tập dự thi của cô để chụp album, mời Nghiêm Húc Quân đến giúp chụp ảnh, lúc đó anh cũng đi.

Đó là một buổi chiều chủ nhật mùa thu nắng vàng rực rỡ, địa điểm chụp ảnh là ở trước một khu kiến trúc cổ không xa nhà Tân Địch lắm. Tân Thần trang điểm thay quần áo xong, mọi người ở đó khi thấy cô đã đồng loạt nín thở.

Gợi cảm, từ ngữ xa lạ ấy bỗng xuất hiện trong đầu Lộ Phi. Anh sững sờ, cố gắng đè nén cảm xúc, nhưng vừa quay đầu lại đã thấy Nghiêm Húc Quân cầm máy ảnh chụp phim, chỉ dẫn tư thế và vị trí cho Tân Thần đã nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt nóng bỏng, gương mặt toát lên vẻ ngưỡng mộ không che giấu.

Lộ Phi có thể phân biệt ngay điểm khác nhau giữa vẻ mặt ấy và sự nhiệt tình, nhập tâm bình thường. Vì đối với Nghiêm Húc Quân, anh gần như thấy mình ở trong đó, biết rõ trong mắt mình lúc này cũng có sự ngưỡng mộ giống vậy, thậm chí là thèm muốn. Nhận thức đó khiến anh không tài nào bình tĩnh được.

Tân Địch tỏ ra nghiêm túc, bận rộn chỉnh sửa trang phục, dựng bảng phản quang. Tân Thần tuy bị chỉ đạo đến phát điên, nhưng dù sao cũng thấy đỡ vô vị hơn là ở nhà làm bài tập, nên cũng rất ngoan ngoãn phối hợp.

Cô dựa vào bức tường hoa của ngôi nhà cũ, đầu hơi ngẩng lên. Ánh nắng mùa thu chiều vào làn da trắng, từ cằm đến cổ vạch nên những đường nét mỹ miều, theo hơi thở và nhịp tim, phần gần xương quai xanh phập phồng khiến người ta mê đắm.

Lộ Phi không còn đứng xem được nữa, báo với Tân Địch có việc phải đi rồi vội vã bỏ đi.

Về sau Tân Địch đưa album đã hoàn thiện cho Lộ Phi xem. Một quyển mỏng, chất liệu giấy tất nhiên cũng không đẹp lắm, nhưng ai cũng phải công nhận rằng, dù là thiết kế của Tân Địch, tài chụp ảnh của Nghiêm Húc Quân hay diễn xuất của Tân Thần, đều có thể nói là rất sáng tạo và có trình độ, đối với một học sinh mà nói thì đã rất chuyên nghiệp rồi. Anh giữ lại một quyển, đặt cùng một nơi với tranh phác thảo mà Tân Địch vẽ cho Tân Thần trước kia.

Lộ Phi nghe Tân Địch nói Nghiêm Húc Quân lấy hết can đảm đòi dạy ôn mỹ thuật cho Tân Thần thì thấy khó chịu, nhưng Tân Địch bảo: “Tên đó nhanh nhẹn, biết ứng phó với kỳ thi mỹ thuật thế nào, sẽ cố gắng dạy Thần Tử vẽ tĩnh vật. Thần Tử không được học căn bản, cũng cần phải học phương pháp ôn thi cấp tốc này”.

Anh không nói được gì, đành an ủi mình, dù sao chỉ khoảng hơn nửa năm mà thôi. Nhưng không ngờ Tân Thần lại quay đoạn quảng cáo ấy dưới sự “khuyên nhủ” của Nghiêm Húc Quân.

Tân Địch càu nhàu: “Đã thế này rồi cũng không sao chứ nhỉ? Quảng cáo hết thời hạn cũng sẽ bỏ đi thôi”.

“Tiểu Địch, Tiểu Thần vẫn là học sinh. Quảng cáo kiểu này treo khắp nơi, người ta sẽ nói cô ấy như thế nào? Bạn học sẽ nhìn cô ấy như thế nào? Sao em nghĩ đơn giản vậy?”.

Lộ Phi lần đầu nói với giọng điệu nặng nề như thế. Tân Địch dờ dẫm nhìn anh, “Ôi, anh nói y hệt bố mẹ em. Không nghiêm trọng thế chứ?”.

Lộ Thị lên tiếng hòa giải: “Thôi, xem có cách nào cứu vãn không. Dù sao cô bé cũng là trẻ vị thành niên, không có chữ ký phụ huynh, hình ảnh bị đưa lên thế kia chắc có thể yêu cầu gỡ bỏ”.

Tân Minh Khai đã can thiệp thật. Nhưng bên bộ phận quảng cáo họ cũng rất cứng rắn, không chịu nhượng bộ. Lại thêm không có điều luật có liên quan nào quy định rõ về chuyện này, hai vợ chồng Tân Minh Khai và Lý Hinh cũng không muốn làm to chuyện, gây ra thị phi nhiều hơn. Nên những tấm ảnh quảng cáo đó cứ giăng đầy trên các đường phố, đến khi hết hạn mới từ từ bị dỡ xuống, nhưng đó là chuyện của hơn nửa năm sau.

Tân Thần bị hai bác phê bình nghiêm khắc chưa từng có, sau đó các bạn học trong trường cũng xì xầm bàn tán, tỏ vẻ xa lánh cô. Bên trường cũng không vui vẻ gì cho lắm. Chủ nhiệm lớp thông báo mời phụ huynh Tân Thần, cô đành nhờ bác đến trường họp.

Người trò chuyện với Tân Khai Minh là hiệu phó trường, chỉ ra một cách khách sáo nhưng rất rõ ràng, rằng nhà trường rất nghiêm khắc, tỉ lệ tốt nghiệp rất cao, hành vi của Tân Thần tuy có vẻ không vi phạm nội quy nhưng cực kỳ không phù hợp với học sinh, bây giờ chỉ cảnh cáo, mong phụ huynh quản giáo nghiêm khắc. Tội nghiệp Tân Khai Minh vốn là lãnh đạo cơ quan cơ nhà nước, xưa nay rất uy nghiêm mà cũng chỉ biết hứa hẹn liên tục, đảm bảo sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa.

Tân Thần hoàn toàn không ngờ rằng kiếm tám trăm tệ cho vui mà lại gây ra một mối họa, mà ai ai cũng coi nó quá nghiêm trọng. Hai bác mắng,

cô đành cúi đầu nghe; bạn bè nói bóng gió, cô cũng chỉ cười lạnh và phớt lờ. Nhưng đến khi Lộ Phi phê bình cô thì cô đã không còn nhẫn nại để nghe nữa.

“Chắc mọi người đều bảo em làm chuyện mất mặt chứ gì? Em không hiểu, chỉ là quảng cáo thôi mà, có đáng phải chuyện bé xé ra to thế không? Hơn nữa dù mất mặt thì cũng chỉ mất mặt em. Trên quảng cáo có viết em là cháu gái của ai, học sinh trường nào, hoặc bạn gái của ai không?”. Đôi mắt Tân Thần sáng đến lạ thường, tức giận đùng đùng.

“Tiểu Thần, thái độ em thế là không đúng. Chẳng qua anh chỉ nói một câu, em đã nhảy lên”.

“Chụp thì em đã chụp rồi, sai em cũng đã nhận rồi, em cũng đã hứa hẹn rồi, còn muốn em thế nào nữa?”.

Lộ Phi cố gắng kìm giọng, “Thôi, Tiểu Thần. Chuyện này qua rồi. Sau này Nghiêm Húc Quân tìm em vì chuyện này thì em mặc kệ cậu ta đi”.

Tân Thần quay mặt đi, mím chặt môi không nói. Lộ Phi có vẻ tức giận, “Em xem thành tích gần đây của em đi, không ổn định tí nào, vừa khởi sắc đã lại tuột dốc thảm hại. Cứ thế này thì cho dù thi mỹ thuật thì điểm thi đại học đừng lấy tiêu chuẩn của anh ra mà đòi hỏi em!”.

Lộ Phi không biết nên nói gì nữa. Một lúc sau anh thở dài, “Tiểu Thần, anh sắp thi nghiên cứu sinh rồi, mấy hôm nay anh không thể đến đây được. Không phải anh dạy dỗ em, nhưng em cũng phải nghĩ đến tương lai của mình. Lúc thi trung học em cũng biết, thi không tốt thì bác sẽ lo cho em, chùng phải thi đại học cũng thế hay sao?”.

Mắt Tân Thần đỏ hoe. Xưa nay cô chỉ chịu đón nhận kiểu vuốt ve, quãng thời gian này chịu đủ áp lực từ phía nhà ường, dù giả vờ không quan tâm thế nào thì cũng thấy buồn bực. Thấy Lộ Phi nhú mày, dáng vẻ phiến não, cô thấy rất hối hận nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu cúi đầu.

“Về thôi. Trời lạnh rồi, cẩn thận cảm lạnh đấy”.

Cô viện cố mua đồ để đi ra ngoài, tất nhiên không thể đi lâu. Hai người đứng bên đường, gió lạnh gào rú, cô đã lạnh đến tê cóng chân tay nhưng vẫn không động đậy. Lộ Phi bất lực, ôm chặt cô vào lòng. Lúc đó cô mới khóc to, nước nở bảo: “Em không đi chụp quảng cáo nữa”.

“Không sao không sao, đừng khóc”. Anh ghì đầu cô vào ngực mình, cầm tựa lên tóc cô, khẽ an ủi, “Lát nữa sưng mắt rồi về nhà, hai bác lại lo lắng”.

Lộ Phi ôm vai cô, đưa đến ngoài khu nhà, nhìn dáng người mảnh mai ấy vào trong và chiếc bóng cô đơn kéo dài phía sau. Cô bỗng đứng lại, quay đầu nhìn anh. Vì ngược sáng nên không nhìn rõ vẻ mặt cô, nhưng anh biết, cô không mỉm cười như khi chào tạm biệt anh thường ngày. Gió bắc thổi tạt mái tóc buột túm đuôi ngựa của cô sang một bên, tà áo tung bay, toát lên vẻ mỏng manh yếu ớt. Anh phải kìm chế bản thân lắm mới không chạy lại đến ôm chặt lấy cô.

“Tiểu Thần, mau vào trong đi”. Tiếng anh chìm hẳn trong tiếng gió gào thét. Cô gật đầu rồi quay người đi vào hành lang.

Lộ Phi nhìn vệt nước mắt của cô trên áo mình rồi đi về nhà. Gió lạnh nhanh chóng thổi khô dấu vết ấy, nhưng anh lại không tài nào tự nhủ rằng mình không sao.

Anh lang thang một mình trên phố mùa đông, không biết đã đi bao lâu, rồi dừng lại dưới một bảng quảng cáo đèn sáng lung linh. Bên trên là nụ cười của Tân Thần, dưới ánh sáng nhàn nhạt, nụ cười ấy rất ngây thơ và khiêu khích. Tuy anh nghiêm túc trầm tĩnh nhưng cũng không phải sống trong chân không, đương nhiên biết được đối với đàn ông thì nụ cười đó có ý nghĩa gì. Lần trước đi ngang qua đây với một người bạn học, cậu ta nhìn

kỹ rồi huýt sáo cười nói: “Sự quỵến rũ trần trụi của đồng phục”. Anh chỉ biết biết im lặng.

Nhưng thật sự là quỵến rũ. Anh bắt buộc phải thừa nhận, sự quỵến rũ đó rất thô bỉ và thẳng thắn, thậm chí còn đi vào giấc mơ của anh. Nhưng cơn giậ của anh nằm ở chỗ - anh không muốn Tân Thần của anh cũng trở thành ảo tưởng của kẻ khác, còn anh thì bất lực với điều đó.

Mẹ Lộ Phi đã nói nghiêm túc với anh, rằng bà và bố anh đều không tán thành anh học nghiên cứu sinh trong nước, đặc biệt là không tán thành anh tiếp tục học ở thành phố, “Nhiệm vụ mới của bố con chắc sắp sửa có công văn chính thức thôi, qua năm mới sẽ nhậm chức ở miền nam. Chắc chắn mẹ cũng sẽ đi theo. Chuyện ngành con học nên ra nước ngoài, sau này mới phát triển được. Bố mẹ luôn nghĩ rằng con suy xét vấn đề này toàn diện, cũng có chí hướng, sao lại quyết định như thế?”.

Anh không nói được gì, đành bảo sẽ suy nghĩ thêm.

Lộ Thị khuyên, “Lộ Phi, không phải chị đứng về phía bố mẹ để khuyên em. Nhưng một cô bé chưa đầy mười bảy tuổi, thậm chí đến cá tính cũng chưa định hình tương lai sẽ có rất nhiều điều xảy ra. Bây giờ em và cô bé yêu nhau, tâm trí hai đứa phát triển hoàn toàn không hòa hợp, liệu có tiếng nói chung hay không? Cô bé ấy có thể cố gắng vì một mục tiêu nào đó với em không. Chưa nói đến quảng cáo đầy đường kia, nếu để mẹ biết thì đúng là không có tí cơ hội nào hết”.

Lộ Phi không thể không hoang mang. Quả thực, lúc ở cạnh Tân Thần rất ngọt ngào, nhưng cá tính, cách xử lý việc của hai người hoàn toàn khác nhau. Anh không biết cô bé ngang bướng ấy đến bao giờ mới trưởng thành, cũng không biết phải gánh vác tương lai hai người thế nào.

Quan trọng hơn cả là, anh luôn có kế hoạch với mọi chuyện, còn cô lại là mắt xích duy nhất không chịu chấp nhận kế hoạch trong cuộc đời anh.

“Bố mẹ cô ấy đều không ở cạnh, chú Tân và dì Lý chăm sóc cô ấy rất tốt, nhưng cô ấy vẫn rất cô đơn. Nếu em không ở lại thì thật không yên tâm”.

Lộ Thị lắc đầu, “Em nghĩ nhiều quá rồi, Lộ Phi. Mười tám tuổi chị đi học ở Thượng Hải, hai mươi hai tuổi đi Anh, lúc đi du học là quãng thời gian chị vui vẻ tự do nhất. Bây giờ em xuất hiện với tư cách là bạn trai cô bé, mà còn bày ra dự định sẽ mãi mãi ở bên nhau, đã từng nghĩ xem cô bé ấy nghĩ thế nào chưa? Có lẽ cô ấy cần không gian để trưởng thành. Chẳng ai có thể trải qua quá trình ấy thay người khác”.

“Chị, em công nhận chị nói có lý, nhưng em sợ một khi em đi, cô ấy sẽ cho rằng quan hệ của chúng em đã kết thúc. Cô ấy luôn kiêu ngạo, sợ là không thể nào chấp nhận được”.

Lộ Thị nhìn ra xa, cũng tỏ vẻ hoang mang không kém, “Tình yêu tuổi trẻ rất yếu ớt, ở bên nhau suốt ngày cũng chưa chắc giữ được; mà giữ được, có lẽ cũng sẽ phát hiện ra rằng không phải là người em cần. Thực tế là cho dù đến bây giờ rồi, chị vẫn không nắm bắt được thứ gọi là tình yêu ấy. Chị nghĩ em vẫn nên tiếp tục việc học, đến khi em và cô bé ấy có thể quyết định được tương lai của mình thì nói sau cũng chưa muộn”.

Lộ Phi chìm vào mẩu thuấn chưa bao giờ có trước đây. Anh vẫn tham gia thi lên nghiên cứu sinh. Đến tháng ba khi có kết quả, anh đã vượt qua điểm sàn của trường, và offer của mấy trường nước ngoài khác cũng liên tiếp gửi đến. Cha anh chính thức nhận được công văn, chuẩn bị đến miền nam nhận chức, trước khi đi đã nói chuyện với anh, yêu cầu anh phải quyết định trường đại học ở nước ngoài, sau đó bắt đầu làm thủ tục ngay.

Lộ Cảnh Trung không phải độc đoán. Ông và hai con cũng rất thân thiết, nhưng uy quyền thì vẫn tồn tại. Lộ Thị và Lộ Phi đều không trải qua giai đoạn nổi loạn khiêu chiến với cha mình như những đứa trẻ khác, họ luôn sùng bái người cha lý trí và thâm trầm của mình.

Lúc bố bàn giao công việc, bạn đến không dứt ra được mà lại tỏ ra sẵn sàng mà nói chuyện với Lộ Phi, anh lại không tài nào thẳng thắn nói ra dự định của mình như trước. Làm sao anh có thể nói với người cha gần như là người cuồng công việc, lúc nào cũng có kế hoạch hoàn chỉnh và trách nhiệm nặng nề với tương lai của mình, rằng anh thích một cô gái ngang bướng vừa tròn mười bảy tuổi, muốn ở đây để ngắm cô trưởng thành?

Đặc biệt là hình ảnh của cô còn treo đầy trên các bảng quảng cáo bệnh viện phá thai ngoài phố kia.

Lộ Phi đứng đợi Tân Thần trước địa điểm thi đại học môn kỹ thuật. Thời tiết dù đã ấm nhưng vẫn còn se lạnh, các nhánh cây thấp thoáng màu xanh mới, mưa xuân lất phất. Anh cầm một chiếc ô đen, đứng giữa màn mưa với các phụ huynh khác. Cuối cùng kỳ thi cũng kết thúc, Tân Thần cùng dòng thí sinh lũ lượt ra ngoài. Thi cả ngày nên sắc mặt cô có vẻ mệt mỏi, nhìn thấy anh thì cười vui vẻ.

Một tay anh che ô, tay kia xách giá vẽ và hộp công cụ cho cô. Hai tay cô bám vào cánh tay cầm ô của anh, vui vẻ kể lại chi tiết kỳ thi cho anh nghe.

“Vẽ phác họa phải vẽ nửa thân người mẫu, cả tay nữa. Người mẫu là một chị khoảng ba mươi tuổi, nhìn kỳ quặc thế nào ấy, mà lại chẳng có đặc điểm nào. Haizz, dạng đó vẽ khó nhất đấy”.

“Hai động tác tốc họa em vẽ gần như là manga rồi, nhìn mà thấy cũng buồn cười”

“Em nghĩ về màu sắc em vẽ cũng được lắm. Cách ký họa tĩnh vật mà Nghiêm Húc Quân dạy vẫn rất hữu dụng”.

Cô nhắc đến Nghiêm Húc Quân vẫn tỏ ra bình thường, hẳn nhiên không trách anh ta vì chuyện xui xẻo khi chụp quảng cáo. Lộ Phi quay sang nhìn dáng vẻ thoải mái sau khi thi xong của cô, gương mặt tươi vui, quyết

định lát nữa mới nói chuyện nghiêm túc, “Thưởng em nhé. Thích ăn gì? Anh đưa em đi”.

“Không được rồi, em đã nhận lời hai bác thi xong phải về nhà. Nếu muộn thì họ sẽ lo lắng mất. Hôm nay không ăn được. Đợi em thi xong hết, nghỉ hè thì sẽ chơi thoải mái hơn. Ôi, Lộ Phi, kỳ thi thử của trường em làm bài cũng được lắm. Em sẽ dồn lại, đến lúc đó anh thưởng em luôn thể nhé”.

Lúc này cô rất ngoan hiền, mà Lộ Phi chỉ thấy chua xót. Thật sự phải từ bỏ nụ cười ngọt ngào đó sao? Anh gượng cười: “Em muốn thưởng gì? Nói anh nghe xem”.

“Đợi nghỉ hè rồi em muốn ra biển chơi. Em chưa được nhìn thấy biển. Bố lúc nào cũng bảo đưa em đi mà cứ bận suốt”. Nhắc đến bố, tâm trạng cô bỗng hạ xuống nhanh chóng, cô cúi đầu giơ chân đá văng nước đọng trên đường.

Lộ Phi đưa di động cho cô, “Gọi điện cho bố em đi”.

Bố cô thường xuyên gọi điện về. Hai bác cũng khuyến khích cô gọi cho ông, nhưng trước mặt họ, cô nói gì cũng ít nhiều bị bó buộc, thế là vội vàng gọi cho Tân Khai Vũ. Hai cha con họ khi nói chuyện thường nói rất nhanh lại cười hi hi ha ha suốt, cô cứ cười to rất sung sướng.

Lộ Phi dừng chân, che ô cho cô. Cô đang nói gì, anh hoàn toàn không để ý, chỉ nhìn chăm chú gương mặt sinh động, tràn đầy niềm vui ấy. Thời tiết âm u, ánh đèn vàng vọt, nhưng nụ cười của cô rất rực rỡ đáng yêu. Anh của ngẩng đôi lông mày đen nhánh của cô nhướn lên, rèm mi rậm dài khẽ lay động theo mỗi lần chớp mắt, thỉnh thoảng còn nhăn mũi làm xấu, sau đó lại cười to, lúm đồng tiền trên má trái ẩn hiện, hàm răng trắng muốt lấp lánh trong màn mưa mờ mờ. Anh nhìn chăm chú từng đường nét trên mặt cô như đang phác họa ngay cả thay đổi dù nhỏ nhất trên mặt cô, dường như muốn khắc sâu hình ảnh cô vào trái tim mình.

Tân Thần cuối cùng đã nói chuyện xong, đưa trả di động lại cho anh nhưng không thấy anh nhận lấy, “Sao thế, Lộ Phi?”

“Không có gì”. Anh sực tỉnh lại, đón lấy di động bị cô cầm đến nóng rực. “Tiểu Thần, em muốn ngắm biển phải không? Nếu bố em đồng ý thì hè này anh sẽ đưa em đi”.

Tân Thần gật mạnh đầu, lại khoác lấy tay anh, “Lộ Phi, em định đăng ký chuyên ngành thiết kế đồ họa của đại học J. Tuy không tốt bằng trường anh nhưng cũng tạm tạm, hơn nữa cũng rất gần trường anh”.

Lộ Phi không nói gì. Tân Thần lay tay anh, có vẻ lúng túng, “Lộ Phi, thành tích của em chắc nhiều nhất cũng chỉ đỗ vào trường J, em...”.

Anh cố gắng lấy bình tĩnh, dịu dàng nhìn cô, “Vào đại học J cũng tốt. Mấy tháng cuối cùng cố gắng nhé”.

Tân Thần yên tâm, kiễng chân lên, mượn bóng ô che khuất, nhanh nhẹn hôn lên môi anh. Anh hôn trả lại đôi môi hơi lạnh của cô trong gió rét, hôn thật sâu. Mưa bụi bay bay, mang theo nét xuân run rẩy, xe cộ trên đường như nê, tiếng còi âm ì, người bộ hành hai bên đường vội vã lướt nhanh hơn, còn chiếc ô trong tay anh như thể cách biệt hẳn với thế giới hỗn loạn biến hóa khôn lường bên ngoài.

Chìm dần trong ngọt ngào, nhưng chẳng thể khiến thời gian dừng lại, để nụ hôn ấy tiếp tục mãi mãi. Anh đành khẽ buông cô ra, khan giọng nói: “Về thôi, muộn rồi”.

Nhìn theo Tân Thần vào nhà rồi. Lộ Phi mới quay về. Bố anh đã đi miền nam, mẹ anh ở lại xử lý những việc lặt vặt thường ngày còn lại, đợi lệnh điều động, bây giờ đang ngồi trò chuyện trong phòng khách với con gái. Ba người ăn cơm xong, anh về phòng, ngồi trên chiếc ghế sofa nhỏ trước cửa sổ, tiện tay lấy quyển sách lên xem. Một lúc sau, Lộ Thị bê một ly trà vào, ngồi xuống cạnh anh.

“Em vẫn chưa quyết định hả?”. Thấy Lộ Phi trầm mặc, Lộ Thị thở dài, “Đừng kéo dài nữa, Lộ Phi. Đó là tốt cho cô bé thôi. Lỡ mẹ biết việc này, với tính cách người già thì chắc chắn sẽ gọi điện báo dì Lý hoặc chú Tân quản thúc cháu gái cho chặt vào. Đến lúc đó thì càng làm cô bé tổn thương thêm thôi”.

“Chuyện này em sẽ lo liệu. Còn mấy tháng nữa cô ấy thi đại học rồi, bây giờ mà nói thì chắc chắn cô ấy sẽ không chấp nhận được”.

Lộ Thị lắc đầu cười khổ. Cô vừa cùng Tô Kiệt đi Hồng Kông, lúc về trên ngón tay trái đã một chiếc nhẫn kim cương kiểu dáng trang nhã. Khi rồi rỗi cô thường xoay chiếc nhẫn nhìn rất bình thường ấy, “Em cứ kéo dài, đến lúc gần đi mới nói thì cô bé sẽ hận em. Lộ Phi, chị khuyên em nói sớm với cô bé đi”.

Lộ Phi im lặng thừa nhận. Lúc này đón Tân Thần, thực sự là anh định nói chuyện này với cô, thế nhưng thấy cô vui vẻ như vậy, anh đã đổi ý. Tất nhiên dù anh nói khi nào thì Tân Thần cũng sẽ không đón nhận một cách bình tĩnh được. Nếu bắt buộc phải đi, thì những gì anh có thể làm chỉ là cố gắng giảm bớt tổn thương cho cô.

Hôm ấy Lộ Phi không có tiết học buổi sáng, đang ở thư viện tìm tài liệu viết luận văn thì di động reo vang.

“Em đang ở ngoài trường anh, Lộ Phi, anh ra đây”. Tân Thần chỉ nói một câu rồi cúp máy.

Lộ Phi sửng người. Đó là lần đầu tiên Tân Thần đến trường tìm anh. Anh bỏ sách xuống, vội vã ra ngoài, quả nhiên Tân Thần đang đứng một mình ngoài cổng. Mấy hôm liền mưa rả rích, hôm nay trời hửng, ánh nắng buổi sáng dịu dàng ấm áp. Cô đang dựa vào trạm điện thoại với vẻ nhàn rỗi, thỉnh thoảng đưa chân đá vào túi xách đang buông thõng.

“Tiểu Thần, sao em đến đây? Hôm này không học à?”.

“Em cúp học”.

Lộ Phi cau mày, “Tại sao? Bây giờ là lúc căng thẳng nhất mà”.

Tân Thần mím chặt môi, một lúc sau mới khẽ hỏi: “Lộ Phi, hai bác em nói có đúng không?”.

“Họ nói gì?”.

“Họ nói, anh sắp đi Mỹ du học”.

Lộ Phi ngạc nhiên, không biết vợ chồng Tân Khai Minh sao lại biết chuyện, nhưng nghĩ lại thì thủ tục điều động của mẹ là do bà Lý Hình giúp làm, chắc là mẹ đã nói, “Tiểu Thần, đừng vội giận anh. Chuyện này chưa có quyết định cuối cùng”.

“Anh định đợi chắc chắn rồi mới nói em biết, đúng không?”.

“Không phải thế”.

“Vậy thì thế nào nhất định phải nghe chuyện liên quan đến anh từ miệng người khác sao, Lộ Phi? Anh nghĩ em là gì?”.

“Tiểu Thần, gia đình anh quả thực là yêu cầu anh đi du học. Anh hy vọng có thể đẩy lùi, lỡ bắt buộc phải đi bây giờ cũng chỉ khoảng hai, ba năm thôi. Anh hứa với em, nhiều nhất là ba năm, anh sẽ quay về. Hoặc em cũng học thật tốt tiếng Anh, đi Mỹ với anh”.

Tân Thần sững người, như đang cố gắng tiêu hóa lời anh nói. Lộ Phi khoác vai cô, đang định lên tiếng thì cô lại chủ động áp vào người anh, ngửa mặt lên, kề lại rất gần và thì thào: “Mục tiêu đó, cũng giống như bảo em cố gắng thi đậu vào trường đại học của anh phải không?”.

“Tiểu Thần, ba năm sẽ qua rất nhanh, lúc đó em cũng đủ lớn rồi...”.

Tân Thần lùi nhanh lại, “Bây giờ em đã đủ lớn rồi. Nên xin anh đừng dễ dàng em như trẻ con, treo một miếng kẹo nhử trước mặt em rồi bắt em cố gắng bắt lấy nữa. Chẳng có kẹo nào đáng để em cố giành lấy trong ba năm đâu. Lộ Phi, em mãi mãi cũng không đạt được tiêu chuẩn của anh, không vào được đại học của anh, càng không thể đi Mỹ!”.

Tân Thần quay phắt người bỏ chạy sang bên kia đường. Tư thế cô nhẹ nhàng, có cả vẻ nhanh nhẹn của loài động vật nhỏ bé khiến người ta ngạc nhiên. Một chiếc xe hơi phanh gấp ngay gần đó, trái tim Lộ Phi trong tích tắc dường như ngừng đập. Anh mở trừng mắt nhìn bóng dáng ấy xuyên qua dòng xe, anh bất chấp tiếng chửi bới của những người lái xe, cũng đuổi theo cô, chụp lấy túi xách và ôm cô vào lòng. Cô ra sức vùng vẫy nhưng không thoát được, bèn đưa chân đá mạnh vào ống chân anh. Lộ Phi đau đến nhăn mặt nhưng vẫn không buông, “Đừng giận nữa, Tiểu Thần! Ngoan ngoan nghe anh nói hết được không?”.

Cô đứng im, nghiêng đầu nhìn anh, “Anh muốn nói gì?”.

Lộ Phi phát hiện ra ánh mắt trong vắt đang nhìn anh chăm chăm ấy, quả nhiên anh không nói gì được. Lúc này thứ chẵn ngang giữa họ, chẳng qua chỉ là một cuộc ly biệt, mà nguyên nhân ly biệt, cho dù giải thích thế nào cũng chỉ là thừa thãi.

Tân Thần bỗng túm lấy ống tay áo khoác của anh, ngược lên, “Đừng đi, Lộ Phi. Ở đây học, được không?”.

Đôi mắt cô chứa chan những giọt lệ. Lộ Phi cúi xuống, có thể nhìn thấy gương mặt mình đang đung đưa bất định trong ánh lệ ấy. Gần như anh đã sắp buột miệng “Ừ”, thế nhưng anh chỉ có thể khan giọng nói. “Xin lỗi, Tiểu Thần. Anh mong mình có thể vui vẻ trả lời em rằng, ừ, anh ở lại. Nhưng anh không thể. Anh sợ anh nói rồi sẽ thất hứa, càng tệ hại hơn”.

Ngón tay Tân Thần từ từ buông ra, “Bố em nói đúng, cầu xin người khác ở lại là chuyện ngu ngốc nhất. Xem như em chưa nói gì đi. Anh bỏ tay ra, em phải về đi học”.

“Anh đưa em về”. Lộ Phi vẫy xe, đẩy cô lên trên. Suốt đoạn đường, mặc cho Lộ Phi nói gì, Tân Thần cũng không nhìn anh, đến trường rồi vội vã xuống xe chạy vào trong.

Từ sau hôm đó, Tân Thần không gọi điện cho Lộ Phi nữa. Anh bất lực đành gọi đến nhà Tân Khai Minh, Lý Hình nghe máy, cao giọng gọi Tân Thần về kỳ dị: “Tiểu Thần, Lộ Phi tìm con”. Cô đến nghe, cũng chỉ lạnh nhạt nói: “Em đang làm bài tập. Không có chuyện gì đừng gọi điện đến nữa”. Tiếp đó cúp luôn điện thoại.

Lộ Phi hoàn toàn không ngờ rằng, cô lại quyết liệt như thế. Nhưng anh nghĩ lại, nếu sau cơn chấn động, cô chăm chú lắng nghe anh giải thích, tỏ vẻ đã hiểu rõ, tiếp nhận vô điều kiện, thế thì cô cũng không phải là Tân Thần nữa.

Lộ Thị chọn buổi tối thứ bảy để đến nhà Tân Khai Minh, cười bảo muốn đưa Tân Thần đi dạo. Bà Lý Hình tất nhiên là đồng ý. Cô đưa Tân Thần về mặt nghi ngờ đến nhà hàng, lúc hỏi ý kiến cô, cô không nhìn thực đơn mà chọn luôn món trái cây tươi. Vào khách sạn năm sao, ăn kem Haagen-daz mà ở thành phố này chưa có nơi nào bán chính thức, nhìn cô không hề có vẻ tò mò như những cô bé khác, “Em đến đây rồi à?”

“Bố em đưa em đến đây rồi”. Tân Khai Vũ gần như đã đưa con gái đi ăn hết một vòng các nhà hàng cao cấp hoặc các quán ăn đặc sản ở đây. Ông từng đùa bảo, lý do làm thế là chỉ khi con gái đều trải nghiệm qua hết tất cả mọi thứ thì mới không dễ dàng bị con trai lừa.

“Tiểu Thần, chị tìm em làm muốn nói về Lộ Phi. Mấy hôm nay nó rất đau khổ, lần nào về nhà cũng nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài”.

Tân Thần ngậm chiếc thìa nhỏ, ngẩng lên nhìn Lộ Thị. Một động tác không lịch sự nhưng Lộ Thị thì chỉ thấy trong sáng đáng yêu, Lộ Thị không thể không cảm thán về sức mạnh của tuổi trẻ. “Chị Lộ Thị, em cũng đau như thế, nhưng em vẫn phải đi học, vẫn phải làm bài tập. Em vẫn phải giả vờ bình thản trước mặt hai bác, không thể tùy tiện nhốt mình trong phòng mặc kệ người khác được”.

Lộ Thị hơi kinh ngạc, không ngờ Tân Thần lại chặn mình nhanh như thế, biết rõ không thể dễ dàng cô bé với giọng dỗ dành trẻ con được nữa, “Tiểu Thần, có phải em không muốn Lộ Phi đến Mỹ học không?”.

Tân Thần nói rất dứt khoát: “Vâng”.

“Nhưng nó vẫn chưa đến hai mươi hai tuổi, còn em mới mười bảy. Em có từng nghĩ đến tương lai sẽ ra sao chưa?”.

“Em không nghĩ xa xôi quá. Nếu chị nghĩ đến tương lai hết rồi, thì tương lai sẽ như chị mong muốn hay sao? Em chỉ biết, bây giờ anh ấy ở cạnh em thì em vui lắm rồi”.

“Nếu đi học nước ngoài đều tốt cho tương lai hai đứa, em cũng không muốn nó đi à? Ba năm thôi, cũng không phải là dài lắm”.

“Mười bốn tuổi em quen Lộ Phi, đến nay cũng là ba năm rồi. Ba năm nay em rất vui, em đoán chắc anh ấy cũng thế. Nếu anh ấy nghĩ không đáng vì niềm vui đó mà ở lại đây, vậy em sẽ không bám theo anh ấy nữa. Em đã hứa với bố em là sẽ không đeo bám bất cứ ai”.

“Tình hình bây giờ là thế này, Tiểu Thần. Bố mẹ chị luôn yêu cầu bọn chị rất nghiêm khắc. Chị cũng đi du học sau khi tốt nghiệp đại học. Lộ Phi không muốn đi bây giờ. Nó nghĩ rằng bố mẹ em đều không ở cạnh em, nó bỏ đi thì em sẽ rất cô đơn. Nhưng...”

“Nếu Lộ Phi chỉ tội nghiệp em thì không cần nữa”. Tân Thần cắt ngang Lộ Thị rất vô lễ, rưng rưng nước mắt nhưng vẫn cố mở to đầy mạnh mẽ, “Bố em rất thương em. Hai bác và cả Địch Tử đều đối xử tốt với em. Em không phải là trẻ mồ côi”.

Lộ Thị thấy hổ thẹn. Mấy hôm nay cô nhìn Lộ Phi rồi bời mà quyết định đích thân tìm Tân Thần để trò chuyện, muốn thử dỗ dành cô bé chấp nhận sự thật, cũng để Lộ Phi đi Mỹ yên tâm hơn. Lúc này cô lại thấy cứ nói nữa thì đúng là ức hiếp một đứa trẻ, nhưng lại không thể không nói hết, “Đừng hiểu lầm, Tân Thần. Lộ Phi đương nhiên là rất yêu mến em, nếu không sẽ không tham gia thi nghiên cứu sinh, muốn ở lại đây. Nhưng bố mẹ chị đã yêu cầu nó xuất ngoại từ lâu, sẽ không chấp nhận cho nó yêu sớm. Nó rất mâu thuẫn. Nếu em có lòng tin với nó thì nên ủng hộ nó quyết tâm. Nhân phẩm của em trai chị, chị hiểu rõ, chỉ cần nó hứa với em sẽ quay về thì chắc chắn sẽ không thất hứa. Đến lúc đó, em cũng gần hai mươi một tuổi, cũng có thể quyết định cuộc sống của mình rồi. thấy thế nào?”

“Chị Lộ Thị, chị muốn em nói với anh ấy là “Lộ Phi, anh cứ đi học đi, em sẽ ở đây đợi anh”, đúng không?”. Tân Thần lắc đầu, “Không, em sẽ không nói thế với anh ấy. Chị có lòng tin với anh ấy, nhưng em thì không. Em không cần lời thề hẹn của ai hết, cái em cần là anh ấy bên ở bên cạnh em. Anh ấy muốn đi thì em và anh ấy kết thúc. Tự anh ấy chọn, cần em, hay cần đi nước ngoài. Tùy anh ấy”.

Lộ Thị khó tránh khỏi thấy lạ lùng vì sự ngang ngược của cô, “Em ép nó quyết định, hoặc nó sẽ phụ ý nguyện của cha mẹ, hoặc sẽ phụ em. Cho dù là quyết định nào thì nó cũng sẽ không vui vẻ”.

“Bố em đã nói với em, nếu thích một ai đó thì đừng ép người ấy quyết định. Nếu anh ấy thích em cũng không nên ép em quyết định. Quyết định của em chính là, em sẽ không đeo bám ai, cũng sẽ không đợi ai hết”.

“Tiểu Thần, lúc chị bằng em bây giờ, cũng thích một chàng trai. Năm mười tám tuổi chị đi học ở Thượng Hải, anh ấy đi Bắc Kinh. Lúc đó liên lạc chưa thuận tiện lắm, bọn chị chỉ mong ngày nào cũng viết thư cho nhau, đến kỳ nghỉ là vội quay về để gặp gỡ. Em đoán xem sau đó thì sao?”.

Tân Thần chớp đôi mắt to nhìn cô, “Chắc hai người không có sau đó nữa?”

Lộ Thị ngấn người, “Sao em biết?”.

“Chị muốn ví dụ để thuyết phục em mà, đương nhiên phải ví dụ về tình cảm mười tám tuổi không có tương lai rồi”.

Lộ Thị cười thất thanh, không thể không nghiêng người bái phục, “Cô bé này. Ha ha, đúng thế, lúc gặp lại bọn chị chỉ thấy người kia trở thành xa lạ. Đối phương và người trong ký ức lẫn trong các bức thư đã hoàn toàn khác nhau. Về sau thư mỗi ngày một thưa, không bao lâu sau thì cắt đứt hoàn toàn”.

Tân Thần lần đầu nở nụ cười, “Chị Lộ Thị, chị đang muốn bảo em rằng, lúc bằng tuổi em, tình cảm không phải là thật, mọi người sau này đều gặp người khác, trước kia ngỡ là quan trọng, sau này lại trở nên không quan trọng nữa, đúng không? Nhưng càng như thế, không phải là càng nên kiên trì ở cạnh nhau sao? Em nghĩ chị và anh ấy lúc đầu ở bên nhau thì chắc chắn đã không dễ dàng trở nên xa lạ rồi”.

Lộ Thị ghen lời, nhìn cô bé thẳng thắn và cười khố, Ở bên nhau, cũng có khả năng trở thành người xa lạ. Tiểu Thần, xem ra hôm nay chị phải kể toàn bộ tình sử của mình rồi. Lúc chị du học đã gặp được người chị yêu. Bọn chị đã yêu nhau. Sau khi tốt nghiệp, không chịu về nước theo lời bố mà chỉ muốn ở cạnh anh ấy...”. Cô ngừng lại, chưa bao giờ cô kể bí mật này cho ai nghe, nhưng không biết vì sao lại nhắc đến với cô bé này. Cô

cười thần thờ, sờ chiếc nhẫn trên ngón áp úp bàn tay trái của mình, nhất thời không nói tiếp nữa.

“Là do bố chị bắt chị về nước nên hai người đành chia tay?”. Tân Thần tò mò, hỏi thẳng.

“Không phải, không đến nỗi kịch như thế. Bố chị rất nghiêm khắc, nhưng cũng chẳng hung dữ đến vậy. Ôi, tóm lại là, chị ở bên đó làm việc ba năm, cho đến khi anh ấy dần dần trở thành người xa lạ. Sau đó...”. Cô nhún vai, đưa tay trái ra cho Tân Thần thấy, “Chị về nước, quyết định kết hôn với người khác”.

Tân Thần chỉ nhìn lướt qua chiếc nhẫn, tỏ ra không quan tâm đến nó, “Nhưng hai người chắc chắn là có lúc vui vẻ. Em không biết em sẽ yêu mến Lộ Phi bao lâu, cũng không biết Lộ Phi sẽ thích em bao lâu. Nếu có ngày anh ấy không thích em nữa, hoặc ngược lại, em sẽ chấp nhận. Nhưng lúc yêu mến nhau mà không ở bên nhau, em cảm thấy đó là chuyện ngốc nghếch nhất”.

“Em không quan tâm đến ý kiến của bố mẹ chị, đúng không?”.

“Ý kiến của họ thì liên quan gì đến em?”.

Lộ Thị không nói thêm được gì nữa. Cứ trò chuyện tiếp nữa thì cô sẽ bị tính đơn giản nhưng mạnh mẽ của cô bé này làm cho ngất mất, cô đành thở dài, “Không ngờ em cũng suy nghĩ nhiều thật. Em cứ suy nghĩ thêm đi, Tân Thần. Chị cũng không nói nhiều nữa. Lộ Phi quả thực phải tự quyết thôi. Nhưng chị có thể nói thẳng với tình hình hiện nay thì bố mẹ chị tuyệt đối sẽ không chấp nhận lý do nó ở lại, mà nó thì chắc không thể được như em, phớt lờ ý kiến của bố mẹ chị được”.

Lộ Thị đưa Tân Thần về nhà, hàn huyên với bà Lý Hinh và ông Tân Khai Minh, “Lúc này đưa Tiểu Thần đi ăn, cô bé rất thú vị. Tháng sau cháu kết hôn. Chú Tân và dì Lý nếu có thời gian, thì tham dự hôn lễ của cháu

nhé”. Cô quay sang nhìn Tân Thần, Tân Thần cũng đang nhìn về phía cô, trong ánh mắt cuối cùng đã lộ ra vẻ hoảng hốt và van xin, nhưng cuối cùng cố mạnh mẽ mà quay đầu đi nơi khác.

Về sau Lộ Thị không còn gặp Tân Thần nữa. Lúc cô kết hôn, ông Tân Khai Minh b việc nên không đi được, Tân Địch đi cùng mẹ đến miền nam tham dự, đồng thời làm phù dâu cho cô.

Lộ Thị mặc một chiếc váy cưới bằng lụa trắng đính ngọc trai đặt may ở Hồng Kông, kiểu dáng đơn giản nhưng sang trọng. Tân Địch giúp cô sửa lại gấu váy, cứ trầm trồ mãi, “Chị Lộ Thị ơi, đẹp quá! Nhà thiết kế nổi tiếng có khác, khiến em ngửa ngáy quá!”.

“Tiểu Địch, chẳng lẽ em muốn lấy chồng lắm sao?”.

Tân Địch cười lớn, “Cưới chồng á, thôi thôi, em không có hứng. Em ngửa ngáy là vì có nên chuyển sang thiết kế váy cưới không”.

Lộ Phi gõ cửa bước vào, thông báo đoàn xe bên nhà trai đã đến. Tân Địch hào hứng lao ra ngoài xem, trong phòng chỉ còn lại hai chị em. Hai người nhìn nhau qua tấm gương. Lộ Thị biết, em trai mình đã quyết định khi nói chuyện với bố mình ban nãy. Cô đành đưa bàn tay đeo găng tay lụa trắng muốt lên vỗ vỗ vào tay anh, cố ý không chú ý đến hàng lông mày nhíu chặt của Lộ Phi.

Ai có thể ngang bướng mãi được? Hai chị em họ hôm ấy đã cùng lúc đi trên những con đường mà mình phải đi: Lộ Phi quyết định đến xứ khác, cô sẽ trở thành vợ của người đàn ông hơn cô bảy tuổi và chỉ gặp nhau vài lần. Cho dù trước đây từng do dự băn khoăn thế nào, đến giờ phút này chỉ có thể nhìn về phía trước.

Bảy năm trôi qua trong chớp mắt. Cô gái lúc này đang đứng trước mặt Lộ Thị mặc một chiếc áo pull xám có hình người, váy jeans xanh nhạt, sandal đế bằng, tóc búi thành một búi nhỏ, vai khoác một chiếc ba lô trắng

to, sạch sẽ thoải mái, là kiểu ăn mặc thường thấy của con gái ở đây vào mùa hè, thần thái tươi tỉnh, bình thản nhìn cô và Lộ Phi, giống lần gặp trước đây giữa họ, gọi cô là “chị Lộ Thị”, rất lễ phép nhưng lại có cảm giác xa cách, thực sự khác xa với cô bé có phần hoang dã trong ký ức.

“Cô ấy thay đổi nhiều quá”. Lộ Phi giữ vô lăng, nhìn thẳng phía trước, “Chị, em mong lần này có thể tự xử lý chuyện của mình”.

“Nghe giọng điệu này hình như có vẻ trách móc chị bảy năm trước đã nhiều chuyện nhỉ”.

“Không, em không trách chị. Do em không đủ kiên định. Lúc đó em cũng là người lớn rồi nhưng lại không nghĩ rằng, cô ấy vẫn là một cô bé”.

hực ra chị rất thích cô bé ấy”. Lộ Thị cười khẽ, “Dùng cảm và thẳng thắn. Ha, bây giờ nhớ lại, chắc chỉ khi còn trẻ mới có dũng khí như thế. Gặp người giết người, gặp Phật giết Phật, cho dù cả thế giới chặn trước mặt cũng dám đối đầu”.

Thế nhưng đối đầu với toàn thế giới sẽ phải trả một cái giá rất đắt. Lộ Phi nhìn con đường dưới ánh nắng chiều, cay đắng nghĩ: Tân Thần bình tĩnh đối diện với anh như bây giờ, không có ý tránh né, chắc cô ấy đã học được cách chung sống hòa bình với mọi điều không như ý trên thế giới này, chỉ không biết là quá trình ấy khó khăn nhường nào.

“Nhưng em nghĩ mình đã nghĩ kỹ chưa, Lộ Phi? Người em yêu rất cuộc là cô bé trong ký ức, hay là Tân Thần hiện tại? Em thực sự hiểu cô ấy bây giờ chứ? Vì hiểu nên vỡ mộng là chuyện rất đáng sợ. Nếu là chị thì thà giữ lại hồi ức đẹp còn hơn”.

“Chị không phải là em. Cho dù Tiểu Thần trở nên như thế nào đi nữa, trong lòng em, cô ấy vẫn là cô ấy”.

“Thực sự là chị không phải em”. Lộ Thị cười, “Từ nhỏ em đã lý trí, chị lại hơi ảo tưởng. Không ngờ bây giờ, chị bắt buộc phải lý trí để đối diện với cuộc sống, còn em, lại quyết định chìm đắm vào cảm xúc”.

Lộ Phi có vẻ thần thờ, “Em chỉ vừa hiểu ra, lớn thế này rồi mà em lại chưa bao giờ thử chìm đắm lần nào. Cho dù trong những tháng ngày vô tư trước đây, em cũng có muôn vàn suy xét, kết quả hôm nay ra nông nổi này. Trước khi mọi chuyện còn chưa quá muôn, em phải cho mình một cơ hội”.

“Thế thì em dừng cảm hơn chị, Lộ Phi. Biết không? Bảy năm trước, ngay hôm đầu trước lễ cưới, chị cũng muốn lấy hộ chiếu và bỏ chạy, nhưng rồi vẫn không dám”.

Lộ Phi không thể không sững sờ. Anh biết Lộ Thị và anh rể Tô Kiệt gần như kết hôn chớp nhoáng, nhưng sau hôn lễ thì quan hệ rất tốt. Mùa đông năm thứ hai, Lộ Thị sinh hạ một cô bé đáng yêu, sau đó cũng không nghỉ làm bà nội trợ mà quản lý phần khai thác của tập đoàn Hạo Thiên, làm rất xuất sắc, có thể nói gia đình và công việc đều chu toàn. Không ngờ trước khi kết hôn chị lại băn khoăn đến thế, còn khi đó anh đang chìm đắm vào nỗi đau sau khi đã quyết định đi Mỹ, hoàn toàn không lưu ý đến tâm sự của chị mình.

Nhận thấy vẻ mặt của anh, Lộ Thị cười, “Phải, chị rất kém cỏi. Khi nhận lời cầu hôn của Tô Kiệt, ngỡ đã thuyết phục mình lãng quên chuyện cũ nhưng khi sắp kết thúc lại thấy do dự. Nếu không phải vì sợ sau này không thể đối diện với cha mẹ, chắc chị đã mua vé máy bay bỏ đi thật. Về sau chị kết hôn. Rồi sinh con, khi ôm nó, đã không biết nên cười giấu hay mừng cho sự đón hèn của mình nữa”.

Lộ Phi lặng im. Ngày cuối cùng của năm ngoái, đã khuya, anh tắt vi tính về phòng ngủ, phát hiện Kỳ Nhược Lịch chưa ngủ, dựa vào đầu giường và cũng đang mở laptop, mỉm cười với những tấm ảnh cưới mà bạn thân của cô đăng trên blog, thấy anh vào thì kéo anh lại xem, rồi cảm thán, “Lộ

Phi, em rất thích kiểu váy cưới này. Năm ấy em và nó cùng ký túc, còn nói sẽ cử hành hôn lễ cùng lúc. Không ngờ nó lại giành trước”.

Đó không phải lần đầu cô khéo léo tỏ ý với anh, còn mẹ anh cũng không chỉ một lần đề cập đến việc “nên suy nghĩ đến chuyện riêng rồi”. Nhìn ánh mắt đầy háo hức của cô, anh hơi thất thần rồi cười, “Không có lời cầu hôn chính thức, em không để bụng chứ?”.

Kỳ Nhược Lịch đẩy laptop ra, nhảy lên ôm chặt lấy anh. Nhìn vẻ sung sướng điên cuồng ấy, anh nghĩ, tốt thôi, cứ thế vậy.

Ngày cưới họ định là đầu tháng chín năm nay. Nếu tháng năm ấy anh không nhìn thấy ảnh của Tân Thần trên tường phòng ký túc xá của Lâm Lạc Thanh, thì bây giờ anh đang tất bật lo những chuyện trước hôn lễ, có lẽ cũng giống chị anh năm nào, dù có phần không chắc chắn, nhưng chỉ có thể tiếp tục.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đáp Án Em Cần

Kỷ Nhược Linh chậm rãi quay lại, nhìn Lộ Phi. Hai người nhìn nhau, trong đôi mắt vốn sâu thẳm và trầm tĩnh của anh ánh lên tình cảm phức tạp không thể nói nên lời. Cô bỗng hiểu ra tất cả.

Kỷ Nhược Lịch vốn hẹn Tân Địch cùng ăn tối, nhưng buổi tối Tân Địch có việc, hơn nữa trước nay cô vẫn ngại đi ăn cùng những người không quen biết, thế là đề nghị: “Hay là bây giờ ngồi đâu đó đi. Gần với khách sạn của chị, Hoa viên Tứ Nguyệt. Chị đi taxi mười phút là đến”.

Hoa viên Tứ Nguyệt là một kiến trúc cũ nằm sâu trong một khu nhỏ, nghe nói trước kia là dinh thự của một vị tướng quân nào đó. Trong thời đại thiên biến vạn hóa, nháy mắt đã trở thành nơi cho những người bình dân tụ tập, đến khi chính phủ hoàn trả lại chủ cũ thì nó đã bị phá hoại tơi bời. Có người sáng suốt nhắm trúng nơi đây, đã trả một cái giá rẻ mạt để có được quyền sử dụng lâu dài. Sau khi bỏ ra một số vốn lớn để sửa chữa lại, biệt thự ba tầng theo lối Đông Tây kết hợp bên trong đã gần như phục hồi lại nguyên trạng. Cây cỏ trong khu nhà được cắt tỉa lại, đào thêm một cái ao hình bầu dục, nuôi cá chép, trồng sen, trên cánh cổng đen bóng treo một tấm bảng hiệu nho nhỏ, mở ra một quán trà đạo và café tên Hoa viên Tứ Nguyệt. Ngoài đại sảnh, mỗi một căn phòng đều được trang trí đặc sắc, trưng bày tác phẩm nghệ thuật mà chủ nhân sưu tập được. Trên lầu còn có một hành lang nhỏ chuyên để treo tranh, gồm các tác phẩm của các họa sĩ trong thành phố.

Trước cổng Hoa viên Tứ Nguyệt là con đường một chiều chật hẹp, mà lại không tiện đậu xe, làm ăn không khấm khá mấy nhưng chủ nhân vốn chỉ

vì hứng thú, kiên trì bám trụ, dần dần nét đặc sắc nơi đây đã khiến những nhân sĩ các nơi khác và những nhà khá giả của thành phố thích thú. Mọi người truyền tai nhau, nơi đây dần trở thành một nơi rất tốt để người ta giải trí nhân lúc rảnh rỗi.

A Ken không hiểu vì sao mà lại rất tâm đầu ý hợp với chủ nơi này, buổi chiều thường xuyên mang công việc đến đây làm, vừa uống trà và cắn hạt dưa, vừa vẽ những bản thiết kế. Tân Địch cũng không cần quẹt thẻ đi làm như anh ta, có điều cô nghĩ làm thế cũng hơi phí công - cô vẫn quen hoàn thành công việc trong phòng thiết kế hơn.

Tác Mỹ sắp chụp một bộ album mới, mời Nghiêm Húc Quân bạn cũ của Tân Địch từ Bắc Kinh đến đây. A Ken sau khi xem qua phương án bên công ty quảng cáo của Đới Duy Phàm thì đề xuất, nếu có chủ đề “phục cổ hoài cựu” thì có thể đến Hoa viên Tứ Nguyệt chụp. Ý kiến đó cũng khá hợp với suy nghĩ của Đới Duy Phàm. Hôm nay hai người mang phần mẫu thiết kế của bộ album đó đến đây để thảo luận, tiện thể đợi Đới Duy Phàm đón Nghiêm Húc Quân đến.

Chốt lại mẫu thiết kế có lúc là việc vô cùng khốn khổ. Hai người lúc nào cũng tranh luận, sẽ tỏ ra luyến tiếc mà gạt bỏ một số mẫu thiết kế nào đó. Đến một nơi yên tĩnh thanh vắng thế này, ngồi trong căn phòng phía đông có bộ ghế sofa hoa văn li ti, ánh nắng xuyên qua màn cửa sổ rất đổi dịu dàng, một người uống trà, người kia uống cafe, khi thảo luận mệt thì ra ngoài đi dạo đến ngắm ao nuôi cá chép ở một góc khu nhà, công việc cũng không mấy rắc rối nữa. Tân Địch không thể không đồng ý lời A Ken nói, chuyện phí công cũng có niềm vui của n

Nhân viên phục vụ dẫn một cô gái mặc váy liền bằng lụa trắng, xách túi Chanel vào, cô ta mỉm cười chào Tân Địch. Xưa nay Tân Địch vẫn kém cỏi về khoản nhận người, cũng may cô gái thanh tú xinh đẹp này cũng chẳng mấy khác biệt gì với ấn tượng mờ nhạt cô còn giữ lại trong đầu.

Tân Địch nói với A Ken một tiếng rồi đưa Kỳ Nhược Lịch, đến căn phòng phía Tây, lại không quên quan sát trang phục cô ta, cười nói: “Mẫu mới của Miumiu, rất đẹp”.

Kỳ Nhược Lịch cười, “Không hổ là nhà thiết kế. Lần trước gặp tôi đã nhìn ra ngay là tôi mặc mẫu của DKNY hai mùa trước, khiến tôi xấu hổ vô cùng. Không giấu gì cô, lần này tôi cố ý mặc mẫu mới để đến gặp cô đấy”.

Tân Địch không hề nghi ngờ rằng mình lại nói những lời khiếm nhã như thế khi gặp ai đó lần đầu, “Xin lỗi, chị đừng để bụng. Tôi bị bệnh nghề nghiệp, thực ra cũng không quan tâm là thiết kế của mùa nào, chỉ cần mặc hợp với người đã là quần áo đẹp rồi”.

“Tôi biết. Cô cũng khá nương tình với tôi nên chỉ nói sự thật mà không đánh giá”. Kỳ Nhược Lịch lúc đó đã cố giữ vẻ bình thản nhờ vào thói quen được dạy dỗ từ gia đình. Có điều về sau thấy Tân Địch cũng phê bình Lộ Phi không kiêng nể gì thì mới hiểu ra, “Lần đó cô còn phê bình bộ âu phục Dunhill mà Lộ Phi mặc là già nua cũ kỹ, giống một ông già bốn mươi. Anh ấy cũng nói mắt cô thực sự là chỉ nhìn thấy trang phục”.

“Đồng nghiệp A Ken của tôi nói tôi là người nhìn trang phục bắt hình dong, lợi thế đó khác hẳn người thường. Ha ha”. Tân Địch chưa bao giờ chủ động bình phẩm hành vi của ai đó, nhưng hoàn toàn không kiềm chế được mà sẽ đi soi mói cách ăn mặc của người ấy, gần như lần nào thấy Lộ Phi cũng phê bình, không thích nổi phong cách chín chắn đạo mạo của anh. Còn Lộ Phi bao giờ cũng mỉm cười để mặc cô nói, không có ý định tiếp thu ý kiến của cô.

Phục vụ mang cafe vào rồi lui ra. Kỳ Nhược Lịch nhìn phòng trà nhỏ nhỏ này, mỉm cười, “Tôi nghe nói mùa hè ở đây rất kinh khủng từ lâu rồi, quả đúng thế. Nhưng vào đây lại thấy khác hẳn. Không ngờ thành phố náo nhiệt lại có một nơi yên tĩnh thế này, có thể gọi là “chốn riêng tư của thành phố””.

Thành phố vào cuối tháng tám, cái nóng mùa hạ vẫn còn sót lại, oi bức khó chịu, nhưng ở đây cây cỏ xanh tươi, trong phòng mở máy lạnh vừa phải, rất thoải mái. Tân Địch cười, đùa: ị nên đi ra ngoài cảm nhận thử, thế thì mới không phí công đến đây vào mùa này”.

Kỷ Nhược Lịch cười phụ họa, nhưng có thể thấy cô không định ra ngoài trải nghiệm thử, “Cô chẳng thay đổi chút nào, cô Tân, vẫn như hai năm trước”.

Tân Địch vẫn còn việc phải làm nên rất sợ kiểu hàn huyên không biên giới như thế, “Chị cũng vậy. Hôm qua còn gặp Lộ phi, sao không nghe anh ấy bảo chị đến đây?”.

“Lần này đến đây, tôi vẫn chưa gọi điện cho Lộ Phi, muốn đến gặp cô trước”.

Tân Địch tỏ vẻ lạ lùng.

“Tháng năm năm nay Lộ Phi đi Mỹ công tác, sau khi về bỗng nói chia tay, hủy hôn ước với tôi”. Cô nhíu mày nhìn tách cafe trước mặt, rồi khựng lại, như đang cố nén sự run rẩy trong giọng nói của mình lại.

Tân Địch căng thẳng nhìn cô ta. Cô chẳng có lòng tự tin nào về bản lĩnh an ủi người khác của mình, ngón tay bất giác sờ tìm túi xách, mới sực nhớ ra đã vứt nó ở gian phòng phía đông. Mắt cô liếc về hộp khăn giấy đặt trên một chiếc bàn khác, đồng thời thầm mong rằng Kỷ Nhược Lịch đã dùng mascara chống thấm nước.

Chưa đợi cô nghĩ ngợi lung tung xong, Kỷ Nhược Lịch đã ngược mắt lên, bên trong quả nhiên đã có ánh lệ, nhưng cô kiềm chế rất giỏi, “Để cô cười mất rồi, cô Tân ạ. Tôi chỉ mong là, chết cũng phải chết cho rõ ràng, nên mới đến đây, muốn tìm một câu trả lời”.

Tân Địch khó tránh khỏi cảm thấy thương xót, đồng thời rất giận Lộ Phi, “Chẳng lẽ Lộ Phi hủy bỏ hôn ước mà không có bất kỳ giải thích gì? Quá đáng thật”.

“Anh ấy có giải thích, vô cùng thành thật. Bảo rằng khi anh ấy nhận ra không yêu tôi mà lại cưới tôi thì đúng là không tôn trọng tôi và vô trách nhiệm; bảo rằng người anh ấy luôn yêu thương là một người khác, yêu rất lâu rồi, nhưng anh ấy lại không nhận ra; anh ấy mong sửa chữa sai lầm này trước khi quá muộn”.

Tân Địch không biết phải nghiêng về lý hay tình thân nữa. Rõ ràng khi người đàn ông nói thế với vị hôn thê của mình thì rất lạnh lùng, dù thành thật thế nào đi nữa thì cũng khiến người ta khó chấp nhận, nhưng người Lộ Phi yêu chắc là Tân Thần em họ cô, cô không thể không thiên vị một chút. “À... tôi... tôi không giỏi an ủi người khác, chị Kỳ ạ. Nhưng tôi thấy hai người nên nói rõ với nhau. Nếu không thể níu kéo thì cũng chỉ có thể giảm bớt tổn thương”.

“Tổn thương ư? Lần đầu gặp tôi đã thích anh ấy, một thời gian rất dài sau đó anh ấy mới chấp nhận tôi. Tôi ngỡ chúng tôi ở bên nhau là quyết định sau khi đã suy xét thận trọng rồi. Sau hơn hai năm chúng tôi chính thức quen nhau, cuối năm ngoái quyết định kết hôn, sau đó gặp cha mẹ hai bên. Bạn bè người thân đều biết hôn lễ của chúng tôi sẽ cử hành vào tháng chín rồi. Cô nghĩ xem tổn thương ấy phải giảm bớt thế nào đây?”.

Tân Địch lắp bắp, thừa nhận lời nói mình quá ư nhẹ nhàng, nhưng lại khó tránh khỏi thấy phản cảm. Thất tình một lần thì bắt cả thế giới khóc chung với chị hay sao, cô nghĩ.

Kỳ Nhược Lịch hít thở thật sâu, cố kìm chế nỗi xúc động, “Xin lỗi, tôi nói hơi sai, chuyện này không thể trách cô”.

“Không sao, không sao. Tôi... thực sự rất đồng cảm với chị, cũng thấy Lộ Phi xử lý không tốt lắm”. Tân Địch bần khoản, không biết nên nói gì, đành thẳng thắn: “Xin lỗi, tôi không biết tôi có thể giúp gì được cho chị”.

“Tất nhiên là cô không giúp được tôi. Chuyện tình yêu không ai giúp được ai. Tôi cũng không định cầu xin cô. Nhưng tôi phải biết, Lộ Phi yêu cô đã bao năm nay mà tại sao không nói với cô? Ba năm trước anh ấy có về đây, chắc đã đến gặp cô, nhưng tại sao lúc về lại đón nhận tình cảm của tôi? Cô từ chối? Về sau hình như hai người chỉ gặp một lần vào mùa thu hai năm trước. Tôi cũng ở đó, hoàn toàn không nhìn ra giữa hai người có chuyện gì. Tại sao anh ấy từ Mỹ trở về lại nhận ra người anh ấy yêu là cô?”.

Lần này quá bàng hoàng, Tân Địch mắt chữ A miệng chữ O, hồi lâu cũng không khép lại được. Cô biết dáng vẻ của mình nhìn rất khờ khạo, đành lắp bắp nói: “Ai... ai bảo rằng người anh ấy yêu là tôi?”.

Kỷ Nhược Lịch nhìn cô, vẻ mặt phức tạp: “Cô không biết gì cả à?”.

Tân Địch biết rõ lúc này mà đùa thì thật không thích hợp, nhưng thực sự nhịn không nổi, cô gật gù, “Đúng thế, anh ấy giấu kỹ thật. Nhưng sao chị lại biết? Anh ấy nói ư? Ngay cả tôi mà anh ấy cũng chẳng nói”.

“Cô Tân, tôi nghĩ trong tình yêu ai thắng ai thua cũng chẳng là gì. Cô không cần phải tỏ vẻ chiến thắng thoải mái như thế” Kỷ Nhược Lịch rõ ràng đã có vẻ bị chọc giận, “Hơn nữa cô như vậy là không tôn trọng tình cảm của Lộ Phi, quá tàn nhẫn. Tôi nghĩ cô chí ít cũng biết yêu thì mới đối tốt với người khác được”.

Tân Địch ghen lời bởi bài giáo huấn đó, một lúc sau mới cười khổ, “Ở đây có hiểu lầm lớn lắm, chị Kỷ ạ. Tôi và Lộ Phi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cũng là bạn thân, nhưng tôi không cho rằng anh ấy yêu tôi, càng không cho rằng tôi yêu anh ấy. Lý luận tình yêu chị nói tôi thấy rất huyền

diệu, có điều tôi nghĩ tình yêu là chuyện giữa hai người, không thể ép buộc người ngoài thấu hiểu được”.

“Nói thế thì cô hoàn toàn không định đón nhận tình cảm của Lộ Phi?”.

Tân Địch nhìn cô, lòng thoáng do dự. Kỷ Nhược Lịch này có vẻ dịu dàng ôn hòa, nhưng sự cuống quýt trong mắt thì thấy rất rõ. Tân Địch dù khờ khạo đến mấy trong tình cảm, cũng hiểu đối phương tất nhiên không chỉ đơn giản là đến gặp tình địch thôi. Cô không muốn đối xử tàn nhẫn với một cô gái lạ, đặc biệt là đối phương mới bị tổn thương vì tình yêu, thế nhưng cũng không muốn mối quan hệ chưa kịp bắt đầu của Lộ Phi và Tân Thần nảy sinh rắc rối.

“Chị Kỷ, tôi không nhiệt tình lắm với tình yêu, luôn cho rằng nó chỉ là một việc trong cuộc sống. Lộ Phi là bạn thân của tôi. Tôi chỉ có thể chắc chắn rằng, người anh ấy luôn yêu không phải tôi. Nếu chị không cam tâm thì nên trò chuyện với anh ấy. Tự đi tìm đáp án thế này, người bị tổn thương e rằng vẫn là chị thôi”.

“Còn có thể làm tổn thương mình thế nào nữa? Từ nhỏ đến lớn, gia đình yêu thương tôi, tôi cũng rất yêu thương bản thân. Nhưng ta quan tâm đến ai đó, thì coi như đã cho người ấy quyền làm tổn thương ta rồi, tôi đành chịu thôi. Tôi định ở đây một thời gian, tìm ra đáp án, cũng coi như đã cố cứu vãn hết sức mình thôi”.

Tân Địch nhớ lúc nhắc đến Lộ Phi với Tân Thần, cô bé đã lắc đầu một cách dứt khoát, không thể thương lượng thì đành cười khờ, “Chị Kỷ, tôi không thích bị kéo vào khúc mắc tình cảm của người khác, Hơn nữa hình như chị đã quyết định rồi, tôi cũng không nói nhiều nữa”.

“Trước khi tôi đến đây đã hẹn Lộ Phi đến đón. Chắc anh ấy sắp tới rồi. Cô không để tâm chứ?”.

Tân Địch cười thầm, cô ta quả nhiên không hoàn toàn vô hại như vẻ bề ngoài, tất nhiên sẽ không tin lời mình, muốn thấy phản ứng của Lộ Phi, “Hoàn toàn không”.

Kỷ Nhược Lịch tay trái bưng tách cafe, tay phải cầm quai tách, nhấp một ngụm nhỏ. Động tác chuẩn mực không chê vào đâu được, mỉm cười nói: “Ôi, tôi và Lộ Phi ở Mỹ đã quen uống cafe ly to rồi, cầm tách nhỏ kiểu này thật không quen”.

Tân Địch ung dung: “Chắc hai người đã quen nhau rất lâu rồi nhỉ?”.

“Đúng vậy, đến nay đã là năm năm rồi”. Cô đưa tay lên, ra hiệu về phía cửa. Tân Địch quay lại, quả nhiên thấy Lộ Phi đang đi tới.

“Nhược Lịch, em hẹn tiểu Địch à?”.

“Vâng, em cũng phải gặp người anh luôn yêu chứ”.

Lộ Phi nhìn Tân Địch vẻ lạ lùng. Cô không nhịn được cười, “Theo chị Kỷ nói thì anh đã yêu thầm em lâu lắm rồi. Thế mà em không biết gì hết. Haizz, Lộ Phi à, người đàn ông ít nói đúng là tai họa”.

Lộ Phi bất lực, “Đừng làm thế nữa, Nhược Lịch. Tiểu Địch là bạn anh. Em quấy rối cô ấy như vậy không ổn đâu. Chúng ta đi”.

Kỷ Nhược Lịch ngồi im, nhìn anh chăm chăm, “Không phải hai người điên mà chắc là em điên. Lộ Phi, Đinh Hiểu Tình bạn học của anh đã kể, từ lúc còn đi học anh đã thích một cô gái học thiết kế, từ chối tất cả mọi người vì cô ấy. Người anh liên lạc thường xuyên là cô ấy, hơn nữa trong hộp mail riêng luôn giữ lại tất cả email của cô ấy. Anh giữ ảnh chụp chung, album thiết kế trang phục và cả tác phẩm vẽ phác thảo của cô ấy nữa. Bây giờ còn giả vờ giả vịn với em, có lý do đặc biệt nào hay không?”.

Tân Địch trợn mắt nhìn hai người, thực sự không nói được gì, đành đau khổ nhớ lại, Lộ Phi không thể nói bừa rằng đang thích ai đó, có lẽ là có người đã thổi phồng, nếu lọt đến tai mẹ cô thì phiền phức lớn đây. Ảnh chung được chụp từ khi nào, cô cũng không nhớ; mấy năm nay Lộ Phi quả thực là gửi rất nhiều email, cô cũng trả lời lại không ít, có lúc cô nhờ Lộ Phi giúp mua hộ tư liệu thời trang nước ngoài, đa phần chỉ chuyện phiếm về các chuyện vật vãnh và thông báo tình hình của nhau gần đây mà thôi. Còn về album tác phẩm và phác họa, ngoài một phần cô giữ lại làm tư liệu, thì thông thường là hay để lung tung khắp nơi, hoàn toàn không có thói quen tặng lung tung như thế. Vậy thì phải nói từ đâu đây?

Cò Lộ Phi lại tỏ ra bình tĩnh, không có vẻ bất ngờ hoặc ngỡ ngàng, “Em lục lọt đồ của anh là không tốt, Nhược Lịch. Chúng ta đều là người lớn, anh tưởng đã nói rõ rồi, chia tay một cách hòa bình, không cần làm một chuyện khó coi như thế”.

Kỷ Nhược Lịch phì cười, “Em luôn muốn giữ phong độ, Lộ Phi à. Anh phải thừa nhận là từ lúc anh chia tay em đến nay, ba tháng nay em thực sự đã tỏ ra rất phóng khoáng, thoải mái đúng không? Có điều em cố nhịn, thực sự không thể đón nhận kiểu kết thúc mập mờ như vậy được. Thế nên em đã làm một việc mà em hoàn toàn không ngờ rằng mình lại làm. Em đến nhà anh, lục tìm mọi thứ trong thư phòng anh, mở vi tính vào hộp thư của anh để tìm đầu mối. Nhưng hai người chơi trò ú tim này lại khiến em giống như một con ngốc”. Cô nhìn Lộ Phi rồi nhìn Tân Địch, “Hoặc là Lộ Phi, bây giờ anh nói thật với em đi, rốt cuộc anh có tình yêu khác, hay chỉ đơn thuần là không muốn kết hôn với em?”.

“Anh không lừa em, Nhược Lịch. Anh luôn cố hết sức thành thật với em”.

Kỷ Nhược Lịch vẫn giữ nụ cười, nhưng đôi mắt lại rưng rưng, “Đúng. Em không nên nghi ngờ anh. Lộ Phi, anh thực sự rất thành thật, chưa bao giờ lừa gạt nói rằng anh yêu em. Em ngỡ cách anh bày tỏ tình cảm chính là

lặng lẽ như thế. Hôm mà anh chịu chấp nhận em, em nghĩ mọi cố gắng đều không phí hoài, cuối cùng đã khiến anh cảm động. Nhưng em đã sai, em chỉ có thể khiến mình cảm động mà thôi. Em đã sai”.

Lộ Phi im lặng. Tân Địch đã ngại ngừng đến nỗi đứng ngồi không yên. Cô chưa bao giờ xem phim mì ăn liền, càng sợ cảnh tình cảm dâng trào trong cuộc sống thực tế như vậy, “Em còn việc phải xử lý, Lộ Phi, anh đưa chị Kỳ về khách sạn nghỉ ngơi đi”.

Lộ Phi gật đầu, “Nhược Lịch, anh đưa em về. Chuyện này không liên quan đến Tiểu Địch. Đi thôi”.

Tân Địch đi ra ngoài với họ, định về gian phòng phía đông nhưng bất chợt khựng lại. Hai người đang đứng chỉnh máy ảnh và giá ba chân kia, chính là Tân Thần và Lâm Lạc Thanh.

Tân Thần nhìn thấy ba người đang đứng trước mặt qua ống kính: Lộ Phi đang nhìn cô vẻ sững sờ, dường như muốn nói gì đó nhưng lại mím chặt môi; cô gái đứng cạnh anh có vẻ ảm ức, không nhìn ai cả; còn Tân Địch nhìn cô, lại nhìn Lộ Phi, cười khố.

Tân Thần khựng lại một lúc rồi từ từ rời máy ảnh, mỉm cười với Tân Địch, “Trùng hợp quá, Địch Tử. Sao chị lại ở không cần đi làm sao?”.

Tân Địch nghĩ, cuộc gặp gỡ hôm nay đúng là phiền phức quá. Nhưng thấy Tân Thần vẫn tự nhiên thì cô thấy yên tâm hơn, “Chị và A Ken bàn mẫu thiết kế ở đây, tiện thể đợi Đới Duy Phàm đưa nhiếp ảnh gia đến để xem nơi chụp ảnh. Em đến đây làm gì thế?”.

“Lạc Thanh muốn chụp kiến trúc cổ nên em đi cùng cậu ấy đến đây”. Tân Thần lại nhắc máy ảnh lên, hơi quay người, điều chỉnh góc máy độ chếch lên phía trên biệt thự, “Góc này rất hay”.

Lâm Lạc Thanh gật đầu chào Lộ Phi, dựng giá đỡ xong cười nói: “Kiến trúc biệt thự này rất đặc biệt. Ở hướng bắc và quay mặt về hướng nam, phòng đông tây đối xứng, trên sân thượng còn có một ngôi đình lục giác nhỏ, phong cách Trung Quốc điển hình, nhưng hành lang lại theo kiểu thực dân, dung hòa rất thú vị. Tôi đang chuẩn bị chụp ngôi đình đó”.

Tân Địch đưa mắt ra hiệu với Lộ Phi, ý bảo anh đi trước. Anh hiểu ý, “Nhược Lịch, chúng ta đi”.

Chưa đợi họ cất bước, Đới Duy Phàm đã dẫn một người đàn ông cao gầy vai vác túi nhiếp ảnh to vào. Người đàn ông đó sung sướng hét lên: “Tân Địch, vinh hạnh quá! Em đích thân đứng ở cổng đón anh cơ đấy”.

Tân Địch hừ một tiếng, “Anh huênh hoang quá đấy, anh Nghiêm à”.

“Tân Thần, em cũng ở đây à, tốt quá! Lúc này còn nói với anh Đới muốn nhờ em làm chế tác hậu kỳ cho album này đấy”. Người mà Đới Duy Phàm đưa đến chính là Nghiêm Húc Quân, bạn cùng trường của họ. Mấy năm trước anh ta thôi việc phiêu dạt đến miền bắc, bây giờ đã trở nên nổi tiếng trong giới nhiếp ảnh Bắc Kinh. Trước sự châm chọc chế giễu của Tân Địch, anh ta hoàn toàn không lưu tâm.

Tân Thần bỏ tay, đành đặt máy ảnh xuống, cười nói: “Chào anh, Húc Quân, lâu quá không gặp”.

Ánh nắng nghiêng nghiêng xuyên qua tán cây rậm rạp chiếu xuống mặt Tân Thần, nụ cười nhẹ trên gương mặt được nhuộm sắc vàng nhạt nổi bật. Kỷ Nhược Lịch vốn đang thần thờ bỗng sững người, trong tích tắc cô nhìn chăm chăm vào mặt Tân Thần: Gương mặt nhìn nghiêng có lúm đồng tiền trên má trái kia thật quen. Mấy hôm trước cô đã mở tập tài liệu giấu sâu trong ngăn kéo bàn giấy của Lộ Phi, lấy ra bức tranh phác họa và album thời trang, từ từ lật ra xem, cô người mẫu trong đó rõ ràng đang đứng trước

mặt, còn cô cứ nghe theo lời Đinh Hiếu Tình, lúc đó chỉ chú ý đến tên người thiết kế và vẽ tranh nằm ở một góc là Tân Địch.

Kỷ Nhược Linh chậm rãi quay lại, nhìn Lộ Phi. Hai người nhìn nhau, trong đôi mắt vốn sâu thẳm và trầm tĩnh của anh ánh lên tình cảm phức tạp không thể nói nên lời. Cô bỗng hiểu ra tất cả.

“Nikon D80, máy này cũng được”. Nghiêm Húc Quân quan sát chiếc máy ảnh trên tay Tân Thần bằng con mắt nhà nghề, “Lão Đới nói với anh là em nhận xử lý hình ảnh của công ty cậu ta. Cuối cùng chúng ta đã có cơ hội hợp tác. Đúng là lãng phí quá, Tân Thần. Nếu lúc đầu, em muốn ở lại Bắc Kinh, chắc chắn đã phát triển tốt hơn bây giờ, đâu cần phải xử lý mấy cái quảng cáo tầm thường của lão Đới”.

Đới Duy Phàm đã quen thân với anh ta từ lâu, hai bên nói năng không khách sáo gì, nên lập tức dùng cùi chỏ huých vào người anh ta một cái, “Này, chưa bảo cậu mập mà cậu đã nói linh tinh. Cậu là nhiếp ảnh gia thương mại thôi, tưởng mình là nhà nghệ thuật vĩ đại à”.

Nếu là lúc khác thì Tân Địch đã cười nhạo Nghiêm Húc Quân rồi, nhưng lúc này cô lại tỏ ra ngạc nhiên, “Thần Tử, em đến Bắc Kinh tìm việc rồi à?”.

Tân Thần giao máy lại cho Lâm Lạc Thanh, uể oải đáp: “Chuyện lâu lắm rồi”. Cô nhìn Tân Địch, vẻ mặt bình thản nhưng ý tứ lộ ra trong ánh mắt rõ ràng là muốn bảo chị đừng hỏi về chuyện này nữa. Tân Địch lập tức im miệng.

Nhưng Lộ Phi lại lên tiếng: “Tiểu Thần, em đến Bắc Kinh lúc nào?”.

Ánh mắt Tân Thần nhìn lướt qua Lộ Phi và Kỷ Nhược Linh này giờ vẫn nhìn cô đăm đăm, vẫn giữ nụ cười ấy, hờ hững nói: “Em quên rồi, quan trọng sao?”.

Nghiêm Húc Quân cười bảo: “Tân Thần, thế mà cũng quên, chính là năm mà em tốt nghiệp ấy”.

Nụ cười trên môi Tân Thần vụt tắt, lườm anh ta một cái vẻ cáu giận, “Mọi người làm việc đi. Lạc Thanh, chúng ta đến nhà thờ Đông Chính trước mặt kia đi”.

Cô chẳng nhìn một ai, quay người bỏ đi. Lâm Lạc Thanh đương nhiên có thể cảm nhận được bầu không khí kỳ lạ bỗng nhiên bao phủ. Cậu mỉm cười, nhắc giá máy ảnh lên, gạt đầu chào Lộ Phi rồi sải bước đi the

Nghiêm Húc Quân đã lĩnh giáo sự bướng bỉnh và buồn giận thất thường của Tân Thần, anh ta cảm thấy đó là đặc quyền của những cô gái xinh đẹp, không quan tâm lắm, nhưng thấy Tân Địch nhìn mình chăm chăm thì khó tránh khỏi thắc mắc, “Hả, Tân Địch, em lại nhìn anh bằng ánh mắt tố cáo tội dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên à. Lúc đó cô ấy đã là người lớn rồi, đến Bắc Kinh tìm việc, anh giới thiệu cho công việc thiết kế đồ họa trong tòa soạn tạp chí thời trang, kỳ thử việc cũng vượt qua rồi, đãi ngộ rất tốt. Người ta còn có ý mời cô ấy thử làm người mẫu nữa, hẹn tuần sau sẽ đăng ký. Vốn hôm đầu còn ổn thỏa, đến ngày hôm sau đại tiểu thư ấy chả biết bị gì mà bỗng nói không có hứng, xách hành lý bỏ đi luôn”.

“Xin hỏi, lúc đó khoảng tháng mấy?”. Lộ Phi hỏi, giọng trầm khàn.

Nghiêm Húc Quân ngẫm nghĩ, “Không rõ lắm. Có điều hôm tôi đưa cô ấy đến ga tàu, Bắc Kinh có một trận bão cát, chắc khoảng tháng ba, tháng tư gì đó”.

Sắc mặt Lộ Phi nặng nề, còn Tân Địch bỗng dờ dẩn.

Tháng ba năm ấy, Tân Thần đang học học kỳ hai năm thứ tư, trong một tối cuối tuần ăn cơm ở nhà bác, cô bỗng nói định đi nơi khác tìm việc. Tân Khai Minh kinh ngạc, hỏi cô cụ thể là đi đâu. Cô cười đáp: “Cơ hội tìm

việc về ngành thiết kế đồ họa ở các thành phố lớn sẽ nhiều hơn, con sẽ đến Thượng Hải trước”.

Tân Khai Minh không tán đồng. Ông luôn chủ trương Tân Thần và con gái mình sẽ đều ở lại đây. Bà Lý Hình vẫn không phát biểu ý kiến gì như thường lệ. Tân Địch thì cười: “Lúc chị tốt nghiệp cũng nghĩ thế, tiếc là không thành công. Thần Tử đi thử xem sao cũng tốt mà. Làm việc liên quan đến thiết kế, vùng duyên hải và các thành phố lớn sẽ tốt hơn”.

Thấy cô quả quyết, Tân Khai Minh đành chịu thua, dặn dò cô mang đủ tiền, liên lạc thường xuyên về nhà, nếu không tìm ra việc phù hợp thì phải về ngay. Tân Thần gật đầu nhận lời, hôm sau nữa thì lên đường. khoảng nửa tháng sau, cô lạng lẽ quay về, bỗng đứng trở nên trầm tư hơn nhiều. Tân Địch chỉ nghĩ là cô tìm việc không suôn sẻ lắm nên cũng chẳng hỏi nhiều, bây giờ là lần đầu cô liên hệ chuyện ấy và việc Lộ Phi cuối tháng hai năm đó về nước đến Bắc Kinh làm việc, sau đó sa sầm mặt.

“Thần Tử có đến tìm anh>Lộ Phi lắc đầu, “Anh không thấy cô ấy. Về rồi nói sau vậy, Tiểu Địch”. Anh khẽ giữ cánh tay Kỷ Nhược Lịch lúc đó đang định mở miệng hỏi, rồi gật đầu chào mọi người, “Chúng tôi có việc đi trước, tạm biệt”.

Trước cổng không có chỗ đậu xe, Lộ Phi dừng xe ở một con đường khác gần đó. Kỷ Nhược Lịch đi theo anh trên con đường chật hẹp. Bước chân Lộ Phi rất nhanh, sải bước đi như bay, dường như quên mất Kỷ Nhược Lịch đi phía sau. Cô mang giày cao gót, gượng theo được mấy bước rồi khựng lại, tuyệt vọng nhìn theo bóng anh.

Anh vẫn đi ước chừng hơn mười mét mới sực nhớ ra, dừng bước quay lại, “Xin lỗi, Nhược Lịch. Hay em đợi ở đây, anh lái xe đến đón?”.

“Là cô gái cầm máy ảnh, đúng không?”. Cô khẽ hỏi. Lộ Phi không trả lời. Cô cười mỉa, “Em cũng không biết em nhận ra cô ấy thì có ý nghĩa gì

nữa. Quá khứ của em với anh hoàn toàn trống rỗng. Lúc chúng ta thân mật nhất, anh cũng chưa bao giờ nhắc lại chuyện cũ. Em còn nghĩ là không sao, chúng ta có được hiện tại và tương lai thì được rồi. Anh thấy em tự lừa dối chính mình như thế, nực cười quá”.

“Nhược Lịch, anh xin lỗi vì đã không kiên định, lúc trong lòng vẫn còn người khác mà lại đón nhận tình cảm của em”.

“Em rời đây bảy năm rồi, Lộ Phi. Thế thì anh yêu cô ấy bao lâu rồi? Em thấy hình như cô ấy còn trẻ lắm”.

“Năm nay cô ấy hai mươi lăm tuổi, từ lúc cô ấy mười bốn, anh đã bắt đầu yêu. Những gì anh có thể nói với em chỉ là thế thôi”.

Kỷ Nhược Lịch quay phắt đầu đi, “Em đúng là tự ngược đãi mình thật rồi, bay đến thành phố nóng kinh khủng này chỉ để nghe anh nói câu đó”.

“Xin lỗi”.

“Xin anh đừng nói xin lỗi nữa! Nghe nói khi đàn ông nói câu này với phụ nữ, tức là đã hạ quyết tâm sẽ phụ bạc cô ta rồi”. Kỷ Nhược Lịch cười đau khổ, hoang mang nhìn xung quanh.

Con đường hẹp này là đường một chiều, bên đường trồng loại ngô đồng Pháp thường thấy nhất ở thành phố, tán cây rậm rạp che ánh nắng hè gay gắt, những dãy nhà dày đặc hai bên đều là những tiệm cắt tóc, quán ăn nhỏ hoặc đủ loại cửa hàng; trước cửa rất nhiều quán ăn là những cô gái làm công đang rửa rau xanh trên lối, đồng thời cười đùa huyên náo. Không khí rất náo nhiệt. Nơi họ đứng chính là bên ngoài bức tường trắng hồng của Hoa viên Tứ Nguyệt, nhưng không hề cảm nhận được chút thanh tịnh nào của không khí bên trong”.

“Anh thích nơi này ư, Lộ Phi? Trước kia em hỏi anh, anh luôn đáp qua loa rằng ở đây bốn mùa rõ rệt, mùa hè rất nóng, thành phố huyên náo tấp

nham”. Kỹ Nhược Lịch thực sự không thích nơi hỗn loạn thế này, càng không thích cái oi bức ở đây.

“Anh sinh ra ở đây, đã quen rồi - có lúc yêu thích không bằng thói quen. Tất nhiên có rất nhiều nơi tốt hơn ở đây, không khí trong lành hơn, đường phố sạch sẽ hơn, phồn hoa hơn, cơ hội công việc nhiều hơn, khí hậu thích hợp hơn. Nhưng dù sống ở đâu, anh cũng vẫn thường nhớ đến thành phố này”.

Kỹ Nhược Lịch hiểu, điều mà anh nhớ nhưng tất nhiên không chỉ là cảnh hồng trần ồn ào trước mắt, “Anh định định cư ở đây? Vậy công việc của anh thì sao?”.

“Hai hôm trước anh đã về công ty đưa đơn thôi việc”.

Kỹ Nhược Lịch sững sờ, ngẩng lên nhìn anh, khoe môi dần dần nở nụ cười lạnh lẽo, “Anh về Bắc Kinh cũng không liên lạc với em, cắt đứt thật hoàn toàn và sạch sẽ nhỉ”.

“Nhược Lịch, hôm đó buổi sáng anh bay đi, tối bay về, thời gian rất gấp rút. Hơn nữa chúng ta đã nói để cho nhau bình tĩnh lại, đợi em trả lời, nên anh mới không quấy rầy em”.

“Cũng may mà thế nên anh mới không phải nhìn thấy cảnh em lục lọi đồ đạc trong chung cư của anh. Cảnh đấy đúng là xấu hổ thật! Em vừa tìm vừa nghĩ, trước kia em đến chỗ anh cũng sẽ gọi điện trước, chưa bao giờ đụng đến di động của anh, chưa bao giờ bao giờ dùng máy tính của anh, cho dù anh nghe điện thoại công việc, em cũng biết ý mà tránh đi, sợ rằng anh nghĩ em không cho anh không gian riêng tư, thế mà lại đi làm chuyện đó!”.

“Thôi, anh không trách em!”.

“Không cần anh tha thứ, em cũng không định tự trách mình”. Kỳ Nhược Lịch vênh mặt nói về không khách sáo, “Em chẳng thấy cảm giác tội lỗi gì cả. Đã đính hôn nên em cũng có quyền biết tại sao lại chia tay chứ”.

“Còn nói nữa thì anh lại phải nói câu xin lỗi mà em không thích nghe đấy”.

“Tốt thôi, em biết chắc em đã bất bình thường rồi, nhưng em thật sự muốn biết, Lộ Phi ạ. Một người đàn ông lý trí như anh, yêu cô ta cái gì nào? Tình cảm thời trẻ sâu sắc thế sao? Tại sao em nhớ đến những chàng trai em yêu thầm từ năm mười bốn, mười lăm thì chỉ cảm thấy buồn cười?”.

Tình cảm mỗi người trải qua đều khác nhau. Đừng so sánh, vô nghĩa lắm”.

“Nói vậy thì tình cảm của em đã bị anh phán là loại vô nghĩa, không đáng lưu luyến chẳng?”.

Lộ Phi lắc đầu bất lực, biết Kỳ Nhược Lịch lúc này tuy vẫn giữ vẻ bình thản nhưng đã soi mói châm biếm khác hẳn với thường ngày, “Không phải thế, Nhược Lịch. Anh cảm kích sự bao dung và những gì em đã làm cho anh”.

“Đó là ý muốn của em, không cần ai cảm kích. Lộ Phi, thứ em cần chỉ là một lời giải thích rõ ràng”.

“Anh thực sự đã nợ em một lời giải thích, Nhược Lịch. Bảy năm trước anh từ bỏ cô ấy, đi du học ở Mỹ. Lúc rời khỏi thành phố này, cô ấy đã nói không còn muốn thấy anh nữa. Xưa nay cô ấy không bao giờ chịu thỏa hiệp, nói là làm, không nhận email, không nghe điện thoại của anh. Ba năm trước anh quay về, muốn xin cô ấy một cơ hội nhưng cô ấy đã bỏ đi trước, không gặp anh. Anh đã ngỡ anh và cô ấy không còn khả năng nào nữa”.

“Thế là anh quay về và đón nhận em?”. Câu nói đó đã gần như buột ra, nhưng Kỷ Nhược Lịch lại nuốt vào. Tất nhiên, kỳ thực ba năm trước cô đã nhận ra, nhưng cô chỉ tự nhủ rằng chỉ cần quý trọng hạnh phúc hiện tại là được. Nhưng giờ đây đành phải nhìn thẳng vào điều đó, cô bỗng cảm thấy dưới sức nóng gậy gắt thế này mà toàn thân cô lại lạnh toát.

“Em phải gọi anh là người đào hoa chăng? Lộ Phi, ai thời trẻ chẳng có chút tình cảm vương vấn, mà đáng để anh nhớ mãi đến bây giờ, lại còn chọn đúng thời gian sắp kết hôn mà phát tác ư? Bây giờ cô ta lại tỏ ý cho anh biết? Thế là anh nghĩ giữa anh và cô ta còn khả năng nên vội vã đuổi em đi?”.

“Cô ấy không tỏ ý gì với anh cả, Nhược Lịch. Chỉ là anh bỗng nhận ra, nếu bảy năm trước anh bỏ đi còn có lý do, thì ba năm trước là anh đã từ bỏ quá dễ dàng. Rõ ràng yêu cô ấy nhưng lại không chịu chờ đợi và kiên trì, không đợi được thêm ngày nào mà bỏ về Bắc Kinh. Anh mãi mãi cũng không tha thứ cho mình

“Tại sao em nghe mà thấy cảm động thế nhỉ? Vậy anh xem tình cảm trước đây của chúng ta là gì? Tiếp theo có phải là sẽ nói với em rằng, đó là do em tự nguyện, anh chưa bao giờ có tình cảm với em?”.

“Em rất tốt với anh. Anh thích em. Ở cạnh em, chúng ta có rất nhiều khoảnh khắc vui vẻ. Nhưng anh không thể điềm nhiên hưởng thụ tình cảm của em nữa, tiếp tục là bất công với em”.

“Giờ còn nói đến công bằng với em cơ đấy. Lộ Phi, em đã quen anh năm năm, yêu anh năm năm, cái em cần chỉ là một sự công bằng thì đã không công bằng lâu rồi. Dựa vào đâu mà em yêu anh lâu như thế, mà anh thì chỉ khi không có được thứ anh cần mới chịu quay về đón nhận em? Anh nghĩ xem, anh cũng giống em, đều chấp nhận cái không công bằng đó rồi. Giờ em chỉ muốn biết, là điều gì đã khiến anh chợt nhớ ra là phải trả lại sự công bằng cho em?”.

“Nhược Lịch, anh không thể nào phân tích tình cảm của mình để đổi lấy sự tha thứ của em. Anh chỉ có thể nói là, xin lỗi”.

Kỷ Nhược Lịch không chịu nổi nữa, nước mắt tuôn rơi, “Lại là xin lỗi! Vẫn là xin lỗi! Giữa chúng ta ngoài xin lỗi ra thì không còn gì khác sao?”.

Lộ Phi đưa khăn tay cho cô, “Anh là người đàn ông rất kém cỏi, Nhược Lịch. Em xứng đáng có người đàn ông khác tốt hơn yêu em. Quên anh đi”.

“Kiểu chúc phúc thất tình này đúng là kém cỏi thật”. Kỷ Nhược Lịch cẩn thận lau nước mắt, mở túi xách lấy gương trang điểm ra ngắm kỹ, “Trước khi đến em đã định sẽ ôm anh khóc một trận, nên đều dùng mascara chống thấm nước, hy vọng không khó coi lắm. Nhưng bây giờ mới rơi tí nước mắt mà em đã không khóc nổi nữa”.

Lộ Phi lặng im. Kỷ Nhược Lịch ném gương vào túi rồi nhìn anh chăm chăm, “Nếu em nói rằng em chịu đợi anh thì sao?”.

Lộ Phi cau mày, “Không, Nhược Lịch...”

“Xin hãy nghe em nói hết đã, Lộ Phi. Hai người đã không liên lạc bảy năm rồi. Lúc này anh cũng nghe đấy, cô gái đó ba năm trước đã đến Bắc Kinh, thậm chí không đi gặp anh. Chưa chắc cô ấy còn yêu anh, đúng không? Trước kia em đã nói, cho nhau chút thời gian để bình tĩnh, anh cũng đồng ý. Quãng thời gian này em sẽ ở lại đây, nhưng sẽ không cản trở anh. Anh nói với cô ấy đi. Nếu đón nhận anh thì em không còn điều gì để nói, sẽ đi ngay lập tức. Nhưng nếu cô ấy không có cảm nhận như anh, thế thì, em hy vọng chúng ta vẫn cho nhau một cơ hội”. Kỷ Nhược Lịch bình tĩnh nói, “Anh xem trọng tình cảm của mình, nhưng cũng đừng xem nhẹ tình cảm của em, được không?”.

Lộ Phi nhìn cô, vẻ mặt chưa bao giờ mệt mỏi như bây giờ, “Anh đã khiến cô ấy tổn thương, bây giờ thậm chí còn không biết phải đối diện với

cô ấy thế nào, đừng nói là tỏ tình. Xin lỗi, Nhược Lịch, đừng đợi anh nữa. Anh rất cảm kích tấm lòng của em, nhưng anh đã không còn có thể ở cạnh người khác được nữa”.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thời Gian Là Tôn Giáo Của Tôi

Tôi thì vẫn muốn cứ thẳng thắn như thế mãi, nhưng tôi đã trưởng thành một cách đáng thương, bỗng dưng có thể tha thứ cho tất cả, đương nhiên cũng không cách nào yêu hận cuồng nhiệt như trước nữa.

Đó là nhà thờ chính thống duy nhất của giáo hội của thành phố này, được xây vào thời kỳ đầu Dân quốc, ẩn trong khu dân cư tạp nham. Sau khi Nga kiều rời đi, nhà thờ dần dần bị bỏ hoang. Một công ty tổ chức tiệc cưới đã thuê lại, tu sửa thành nhà thờ hôn lễ kiểu Tây.

Lâm Lạc Thanh dựng giá đỡ, từ góc này sẽ chụp được phong cách kiến trúc Nga. Cậu thấy hơi tiếc nuối. Nhà thờ này rất đặc sắc, nhưng bị tu sửa màu mè quá tầm thường, đã không còn lại nét xưa cũ, có điều còn hơn là bị người ta bỏ hoang rồi sụp đổ.

Cậu thu dọn giá đỡ rồi vào trong, chỉ thấy bốn bức tường và trần nhà đều lắp cửa kính, trong suốt và sáng rực. Tân Thần đang ngồi ở hàng ghế cuối, thần thờ nhìn thập tự giá trước mặt.

Lâm Lạc Thanh đặt túi nhiếp ảnh sang một bên rồi ngồi xuống cạnh cô, “Đang nghĩ gì thế, Hợp Hoan?”.

“Sau khi trở về từ Tần Lĩnh, công việc đầu tiên tìm được là trợ lý trong một studio, hôm đầu tiên đi làm là đến đây chụp ảnh cưới cho một đôi vợ chồng. Hôm đó cũng rất nóng, cha xứ chủ trì nghi thức cứ giảng mãi về Chúa Jesu, lớp trang điểm của cô dâu sắp nhòe hết rồi”. Tân Thần mỉm cười, “Haizz, không biết vì sao mà ngồi đây lại nhớ đến cảnh hôm đó”.

Lúc đó Tân Thần đã nằm lại trong bệnh viện gần một tuần ở Tây An, sau đó cố chấp đòi ra viện để mua vé tàu về nhà. Gọi điện báo với bác đã trở về bình an, sau đ năm ở nhà trọn một ngày, uế oải không muốn ăn gì cũng không muốn nhúc nhích. Đến lúc chạng vạng, bên nhà hàng xóm thoảng đến mùi thức ăn nhưng lại khiến cô thấy buồn nôn hơn. Cô nghĩ, bị nhốt ở rừng sâu, uống nước mưa và cố nuốt thứ bánh khô khốc, nằm trong bệnh viện ăn cơm ở nhà ăn cũng không có phản ứng này, đúng là kỳ lạ.

Cuối cùng cô vẫn ra lệnh cho mình bò dậy, đến gần cửa sổ nhìn ra ngoài. Khu nhà cũ kỹ này không hề nhà khói, nhà bếp tất cả đều dùng bếp húp khói từng một thời thịnh hành trong thành phố, chẳng qua là đẩy bệ cửa sổ nhà bếp ra một tí, đặt bếp than lên, máy hút khói đặt trên cửa sổ nhà mùi dầu mỡ ra ngoài, phía dưới mỗi chiếc máy hút khói đó đều có vệt dầu mỡ loang dài. Đến lúc nấu cơm, đủ mọi mùi vị hỗn tạp, tiếng xào nấu vang vọng. Tân Thần hơi ngẩng lên, chỉ thấy đàn bồ câu mà ông Lã cho ăn đang bay qua. Chúng bay đảo từng vòng, lướt qua tầm mắt cô gần như với cùng một góc độ.

Đó là cảnh mà cô đã nhìn thấy từ nhỏ - trở về từ Tân Lĩnh, nơi tráng lệ nhưng cũng đầy nguy hiểm, khung cảnh tầm thường ấy cũng có một ý vị khác hẳn. Nhớ lại hôm qua hứa hẹn với bác trong điện thoại, cô cố gượng dậy, quay xuống lầu mua thức ăn.

Hôm sau Tân Thần bắt đầu tìm việc làm, chấp nhận nơi đầu tiên tuyển dụng cô gần như không kén chọn gì. Tất nhiên đó cũng là công việc mà cô đã quen khi làm thêm từ thời đại học, theo nhiếp ảnh gia, không cần anh ta chỉ dẫn cũng biết dựng bảng phản quang, hoặc cùng trợ lý trang điểm trang điểm cấp tốc cho cô dâu.

Lúc đó ngôi nhà thờ này vừa tu sửa lại, màu sắc còn rực rỡ hơn bây giờ, khắp nơi là những chậu hoa hồng nở rộ, tràn ngập không khí hạnh phúc. Cặp vợ chồng ấy không biết có theo Đạo hay không nhưng vẫn theo nghi thức hôn lễ kiểu Tây. Cha xứ cũng rất cố gắng, giảng giải dài dòng về

hôn nhân, ví dụ không nên kết hôn chỉ vì bằng bột nhất thời, cố gắng vun đắp để bản thân trở thành người bạn đời tốt, hiểu rõ mục tiêu cuộc đời, lĩnh hội ý chỉ của thần thánh... Tiếng nói vang vọng của ông trong nhà thờ khiến mọi người tấm tắc, không khí vô cùng trang nghiêm. Nhưng Tân Thần chỉ cảm thấy mệt mỏi. Cô không biết là do sức khỏe chưa hồi phục hoàn toàn, hay do thời tiết nóng nực, nhà thờ đầy những sắc màu chói chang, cộng thêm âm giọng vang vọng khiến cô thấy rất khó

Cuối cùng cha xứ đã chuyển hướng đến cô dâu chú rể, bảo họ cùng trao nhẫn cưới. Cô bỗng thấy không thể chịu đựng được nữa. Giao lại tấm phản quang cho đồng nghiệp, ngồi ở dãy ghế cuối cùng, nhìn từ xa cô dâu xúc động đến mức rơi nước mắt và quan khách đang vỗ tay, nghĩ đến chuyện sau này phải thường xuyên theo dõi cảnh đó, cô bỗng thấy không lạnh mà run, gần như kiệt sức.

Tất nhiên là cô đã nghĩ hơi quá, những người chọn nhà thờ ấy làm lễ cưới không nhiều. Và khả năng xử lý hình ảnh của cô đã nhanh chóng giúp cô chiếm được vị trí chế tác hậu kỳ, không cần phải đi theo nhiếp ảnh gia để thấy những cảnh cô không thích. Bây giờ nghĩ lại, chỉ thấy phản ứng khi đó đúng là nực cười, “Tôi còn nghĩ, sau này nếu có thể không cần đến đây thì tuyệt đối không đến. Nhưng hôm nay ngồi ở chỗ trước kia, lại cảm thấy bình an lắm. Kỳ lạ thật!”.

Lâm Lạc Thanh cũng cười, “Chị theo tôn giáo nào?”.

Tân Thần lắc đầu, đáp: “Không. Có lúc tôi cũng nghĩ, nếu tôi có tín ngưỡng, thì có phải càng dễ dàng khiến nội tâm bình thản hơn không”.

“Chị đã bình thản lắm rồi, Hợp Hoan, bình thản đến mức không giống với độ tuổi này”. Lâm Lạc Thanh mỉm cười nhìn cô, “Lúc ở núi Thái Bạch, điều đó đã khiến tôi có ấn tượng rất sâu sắc”.

“Tôi giả vờ đấy. Lạc Thanh, thực ra tôi rất sợ, nhưng tôi càng sợ rằng nỗi sợ hãi của tôi mà biểu hiện ra ngoài sẽ khiến cho cậu khiếm hãi, hoặc sẽ bó buộc cậu, khiến cậu từ bỏ cơ hội được sống - dù sao lúc đó cậu vẫn là một cậu bé mà”.

“Lại nữa rồi. Lúc đó tôi gần hai mươi rồi, không phải cậu bé”.

Tân Thần cười to, “Được thôi, cậu bé, cậu không phải là cậu bé”.

Lâm Lạc Thanh cười bất lực, quay sang nhìn cô, “Hợp Hoan, không cần giả vờ trước mặt tôi, đặc biệt là bây giờ, không cần phải tỏ ra vui vẻ”.

Tân Thần tỏ vẻ lạ lùng, “Lạc Thanh, đối với cậu, tôi chẳng có gì phải giả vờ. Bây giờ tôi thật sự là không có gì để không vui cả. Có điều, nếu cậu đã nói thế thì,” Cô ngả đầu vào vai cậu, “Cho tôi dựa một tí. Không biết tại sao mà thấy mệt quá, còn mệt hơn khi leo núi liên tục sáu tiếng đồng hồ

Trên núi Thái Bạch, hai người ngồi trong lều. Bên ngoài mưa vừa tạnh, khắp nơi bao phủ một làn sương mỏng, Lâm Lạc Thanh lại từ chối đề nghị cậu đi trước một mình của Tân Thần, cô trầm tư một lúc lâu, cũng ngả đầu vào vai cậu như thế, nhưng lại lập tức ngẩng lên, hỏi có động vào vết thương của cậu không. Nhớ lại chuyện cũ, Lâm Lạc Thanh mỉm cười.

“Tại sao lại mệt, vì Lộ Phi ư?”. Cậu khẽ hỏi.

Tân Thần cười buồn, “Này, tại sao ai cũng đoán rằng tôi có liên quan đến anh ấy?”.

“Lộ Phi yêu chị, Hợp Hoan ạ. mấy tháng trước anh ấy đi Mỹ công tác, cùng chú họ tôi đến ký túc của tôi, sau khi thấy ảnh của chị mới biết chị đã gặp nạn. Lúc đó anh ấy cũng quay về đây tìm chị, hai người chỉ là bỏ lỡ nhau mà thôi”.

“Anh ấy nói thế với cậu à? Nhưng đó căn bản không phải là bỏ lỡ. Chúng tôi đã đi trên những con đường khác nhau, có gặp lại cũng vô nghĩa thôi”.

“Thế là chị cố ý tham gia đi thám hiểm, chỉ vì muốn trốn tránh anh ấy?”.

“Trời a, cậu nghĩ thế à! Mong rằng anh ấy cũng không suy đoán như thế. Không, Lạc Thanh, tôi không đến nỗi vì trốn tránh một ai đó để đến nỗi suýt nữa mất mạng như vậy. Như thế thật ủy mị đến mức nực cười, đừng nói là còn liên lụy đến cậu. Trước kia tôi luôn cứng đầu, nhưng thật sự không bướng bỉnh đến mức xem nhẹ tính mạng của mình và người khác. Chỉ vì quãng thời gian đó tâm trạng của tôi rất xấu, chán ghét công việc, lại thêm không muốn gặp anh ấy nên chuẩn bị tìm nơi nào đó để thư giãn, sai lầm duy nhất chính là không chuẩn bị kỹ”.

“Trên núi Thái Bạch, chị sốt cao rồi hôn mê, khi đó luôn gọi tên anh ấy, bảo anh ấy đừng đi. Hợp Hoan, đừng lừa dối bản thân nữa”.

Tân Thần đột ngột ngồi thẳng dậy, quay sang nhìn Lâm Lạc Thanh chăm chăm, “Thật ư?” Thấy vẻ chắc chắn của cậu, cô cắn môi, nghĩ ngợi hồi lâu mới cười khố, “Tôi thì lại không biết, bệnh thảm hại quá mà”. Cô bỗng nhận ra điều gì đó, đưa tay lên bịt miệng, “Chắc cậu không nói cả chuyện này với Lộ Phi đấy chứ?”.

Lâm Lạc Thanh cười nói: “Tôi đã nói mất rồi. Anh ấy cứ hỏi kỹ tình hình lúc đó, vậy tốt thôi, nếu là anh ấy phụ bạc chị thì đáng đời, để anh ấy bị lương tâm cắn rứt đi”.

Vẻ mặt Tân Thần thay đổi vô định, một lúc sau mới nhún vai, “Lạc Thanh, tôi và anh ấy không phải diễn phim dài tập, không ai phụ bạc ai cả. Chẳng qua là anh ấy muốn đi du học, tôi nói chia tay, sau đó đường ai nấy đi, rất bình thường. Sự hiểu lầm này buồn cười quá. Chẳng trách anh ấy cứ

nhìn tôi với vẻ hổ thẹn và hối hận. Mong rằng anh ấy không vì thế mà bỏ rơi bạn gái. Tôi không gánh vác nổi trách nhiệm đó đâu”.

“Chị không yêu anh ấy nữa à?”.

“Lạc Thanh, lúc cậu mười lăm tuổi có từng yêu ai chưa?”.

Lâm Lạc Thanh nghĩ ngợi vẻ nghiêm túc, “Tôi dậy thì khá muộn, năm mười lăm tuổi vẫn còn ngây thơ lắm. Có người viết thư tình cho tôi, tôi cũng có thiện cảm mơ hồ với một cô gái, có điều hình như không phải tình yêu”.

“Năm mười lăm đến mười tám tuổi, tôi yêu một người, yêu đến nỗi không nỡ chia tay, chỉ mong muốn chiếm hữu anh ấy, bất chấp tất cả. Đến cuối cùng mới biết rõ không giữ được anh ấy, cũng không muốn tỏ vẻ rộng lượng để lại hồi ức tốt đẹp cho anh ấy”. Cô cười khẽ, “Bây giờ nghĩ lại suy nghĩ hung tợn ấy, chính tôi cũng thấy kỳ lạ. Không hiểu nổi tại sao lại ngây thơ cho rằng người khác sẽ thay đổi kế hoạch cuộc đời vì tôi cơ chứ”.

“Nhưng theo tôi thấy, thay đổi kế hoạch vì người mình yêu mới là lựa chọn sáng suốt. Cho dù là công việc hay học tập, làm sao quan trọng bằng người yêu được”.

“Cậu xem, tôi vẫn phải gọi cậu là cậu bé thôi. Suy nghĩ của cậu giống hệt tôi lúc mười bảy tuổi”.

“Trưởng thành thì có nghĩa là phải học cách đánh đổi tình yêu ư? Tôi thấy trưởng thành như thế thật quá đáng thương”.

“Đúng thế. Tôi thì vẫn muốn cứ thẳng thắn như thế mãi, nhưng tôi đã trưởng thành một cách đáng thương, bỗng dưng có thể tha thứ cho tất cả, đương nhiên cũng không cách nào yêu hận cuồng nhiệt như trước nữa”.

“Hợp Hoan, tôi mong chị vui vẻ, đừng chìm đắm vào hồi ức không dứt ra được, chỉ tự làm khổ mình thôi”.

“Hồi ức rất quan trọng với tôi. Không có hồi ức đó, cũng như tôi đã sống lãng phí trong một quãng thời gian nào đó vậy. Nhưng cậu yên tâm, tôi phân biệt hồi ức và hiện thực rất rõ ràng. Có lẽ có một dạo tôi vẫn còn hoang tưởng rất buồn cười, cũng may chỉ ít là ba năm trước, tôi đã hoàn toàn hiểu rõ”. Tân Thần nhìn về phía thập tự giá, cười nói, “Cảm ơn thời gian vạn năng. Đối với tôi, thời gian chính là tôn giáo của tôi”.

“Chị quyết định không để hồi ức ràng buộc là tốt. Nhưng Hợp Hoan, tại sao tôi lại thấy thê lương quá vậy?”.

Tân Thần quay lại, thấy ánh nắng từ trên mái vòm cong của nhà thờ chiếu thẳng xuống, gương mặt trẻ trung của Lâm Lạc Thanh rất đẹp trai, ánh mắt sáng rỡ và trong trẻo, tràn ngập vẻ quan tâm. Cô cười, đưa một tay lên sờ mái tóc lấp lánh ánh sáng như ngọc đen. Lâm Lạc Thanh tránh né, chụp lấy tay cô, vờ tỏ vẻ giận dữ, “Lại ý là đàn chị rồi lợi dụng tôi à”.

Tân Thần cười, dựa vào lưng ghế, “Cô gái nào yêu cậu và được cậu yêu nhất định sẽ rất hạnh phúc. Lạc Thanh, tôi ghen tị với may mắn của cô ấy đấy”.

Lâm Lạc Thanh nhìn cô, cũng cười, vẫn nắm chặt tay cô, “Chị đang nói với tôi là chị sẽ không yêu tôi phải không?”.

“Cậu là người bạn mà tôi tin tưởng nhất, Lạc Thanh. Tôi trân trọng tình bạn của chúng ta, nên mới không hủy hoại nó bằng thứ yếu ớt, dễ biến chất như tình yêu”.

“Này, tôi vẫn chưa bắt đầu yêu một ai mà chị đã nói về tình yêu kinh khủng như vậy rồi”.

“Yêu một người là chuyện rất tốt đẹp, Lạc Thanh, đáng để câu thử đây”. Tân Thần ngẩng đầu nhìn mái vòm của nhà thờ, ánh nắng chiếu xuống khiến cô hơi nheo mắt lại, “Có điều yêu một ai đó thì cần có khả năng yêu. Chắc tôi không còn khả năng đó nữa. Tôi có thể yêu đương tạm với một người yêu cầu không cao, để tìm kiếm chút niềm vui. Nhưng nếu bám lấy cậu đòi tình yêu, thì còn đê tiện hơn lúc kéo tay cậu, không cho cậu đi tìm kiếm cơ hội sống sót ở núi Thái Bạch ấy”.

“Chị nói kiểu gì thế?”. Lâm Lạc Thanh lạ lùng, “Mới hai lăm tuổi đã nói mình không còn khả năng yêu. Tất cả đều vẫn còn khả năng. Đừng vội đoán chắc cuộc sống tương lai của mình như thế”.

Tân Thần rút tay ra, vịn người một cái rồi đứng dậy, cười bảo, “Câu đó phải để tôi nói với cậu mới đúng, cậu bn trẻ ạ. Đúng, chúng ta đừng vội đoán chắc về tương lai. Lạc Thanh, đặc biệt là cậu, cứ tận hưởng cuộc sống đi”.

Hai người ra ngoài, chụp thêm vài kiến trúc khác. Ánh chiều dần buông, họ thả bộ về nhà. Không ngờ khu chung cư chiều tối rồi vẫn còn náo nhiệt, những người tan sở về nhà cũng tham gia bàn tán, có người bức xúc nói huyên thuyên, có người chụm đầu xì xầm to nhỏ. Cảnh tượng ấy hai mươi mấy năm nay Tân Thần chưa bao giờ thấy. Họ đang định xuyên qua đám người để vào trong, thì một người phụ nữ trung niên mạp mạp gọi Tân Thần lại, “Ôi, cháu là chủ hộ ở tầng năm của tòa nhà kia đúng không? Đến đây ký tên trên đơn này đi. Chúng ta cùng yêu cầu bồi thường cao hơn”.

Tân Thần chỉ liếc sơ qua nội dung rồi ký tên và số nhà mình lên, quay lại ra hiệu cho Lâm Lạc Thanh vào trong về nhà nhanh nhanh.

“Chị định đấu tranh cùng bọn họ đấy à? Nghe nói những hộ bám rễ trong nước bây giờ đều rất ghê gớm, thủ đoạn vô cùng tinh vi”. Lâm Lạc Thanh đặt túi máy ảnh xuống, không tỏ ra buồn phiền chút nào cho dự án

do tập đoàn Hạo Thiên của chú cậu khai thác, mà lại cảm thấy chuyện này rất thú vị.

Tân Thần lắc đầu. Cô không định lần khần ở đây mãi, “Tôi định đợi mức bồi thường được xác định, chỉ cần không thấp quá thì tôi sẽ đồng ý ngay”.

“Vậy chị còn ký tên ủng hộ họ?”. Lâm Lạc Thanh ngạc nhiên. Cậu ít nhiều cũng có tính cách người nước ngoài, không rõ lắm vì sao Tân Thần lại ký tên cho vui như vậy.

“Tôi không ký thì dì ấy sẽ kéo lại nói mãi không thôi. Hơn nữa tôi thực sự ủng hộ họ cố gắng đòi được tiền bồi thường cao hơn mà. Chỉ là tôi không định phí hoài ở đây thêm nữa”.

Lâm Lạc Thanh nhìn cô chăm chú, “Hợp Hoan, có phải chị muốn rời khỏi thành phố này thật nhanh không?”.

“Không gấp. Chưa lấy được tiền thì tôi không đi đâu cả. Hơn nữa tuần sau cậu về Mỹ rồi đúng không? Tôi chắc chắn sẽ tiễn cậu rồi mới đi”.

“Lại vòng vo tam quốc với tôi rồi”.

“Này, đừng có khoe khoang thành ngữ với tôi. Tôi thật không hiểu nổi, lần nào trả lời nghiêm túc thì mọi người đều cho là tôi trả lời cho có. Chẳng lẽ tôi không được ai tin tưởng thế Lạc Thanh, kế hoạch của tôi rất rõ ràng. Bắt đầu từ bây giờ, sẽ không nhận công việc phải mất nhiều thời gian nữa, tranh thủ đi làm hộ chiếu; chỉ cần bắt đầu trả tiền bồi thường phá dỡ thì tôi sẽ xử lý những thứ không cần thiết, tặng được thì tặng bán được thì bán; đến khi có tiền rồi sẽ đến Côn Minh ở một thời gian trước, đi quanh khu vực đó, tiện thể xem có công việc gì không. Nếu chúng ta không có kế hoạch nào khác thì năm sau gặp nhau ở Tiệp Khắc nhé”.

Cô nói rất tường tận, Lâm Lạc Thanh cười vui vẻ, “Hợp Hoan, vậy chúng ta hẹn nhau thế nhé”.

Di động của Tân Thần reo vang, cô cầm lên xem rồi nghe máy, “Chào anh, Húc Quân”. Một lúc sau, cô thờ ơ nói, “Không, hôm khác hằng tính, hôm nay em mệt rồi”.

Nghiêm Húc Quân tắt điện thoại, thấy Tân Địch cười nhạt thì phì cười, “Muốn nói gì thì cậu cứ nói đi”.

“Lão Nghiêm à, nếu bây giờ em lại dặn anh là đừng đụng đến Thần Tử nhà em, thì hoàn toàn là muốn tốt cho anh thôi. Anh già cả rồi, làm sao mà đau lòng nổi nữa”.

“Này, anh chỉ mời cô ấy đi ăn thôi mà. Năm xưa anh muốn theo đuổi cô ấy thật, tiếc là vừa để lộ ý định thôi đã bị em tát nước vào mặt. Nếu không phải em ngăn cản thì Tân Thần đã là bạn gái anh từ lâu rồi, hại anh cư bơ vợ bao năm nay”.

Phục vụ đang mang từng phần thức ăn họ gọi lên, Tân Địch xia vào món bít tết tiêu đen trước mặt, hừ mũi, “Thôi cái ý nghĩ vợ vẫn của anh đi. Anh mà cũng đòi چرا được em gái em à?”.

Đới Duy Phàm nín cười, vỗ vai Nghiêm Húc Quân, đang định nói thì A Ken đã cười bảo: “Sandy cuồng em gái lắm, có niềm tin vô hạn với em họ cô ấy đấy”.

Tân Địch trừng mắt với họ rồi cũng cười, thừa nhận mình đã thiên vị Tân Thần ở một mức độ nào đó. Đới Duy Phàm cười hì hì nhìn cô, “Yên tâm, Tân Thần nhà em cũng cuồng chị gái lắm, ban ngày còn nói với anh, dù anh có trong sạch cũng chưa chắc چرا được em. Hai chị em của em sao mà nói giống nhau thế, thật là ăn ý”.

Ba người đàn ông cùng cười to, Nghiêm Húc Quân vỗ vai Đới Duy Phàm, “Lão Đới à Lão Đới, tiêu cậu rồi. Dám theo đuổi Tân Địch, cứ đợi húc đến sừng đầu đi”.

Tân Địch dù tỏ ra thờ ơ thế nào cũng tránh khỏi đồ mặt, cầm dao nữa để cắt bít tết, xấu hổ bảo: “Chưa bao giờ thấy đàn ông nào nhiều chuyện như các anh”.

Đùa thì đùa, nhưng cơm ăn xong, mọi người lại bắt đầu làm việc, hoàn toàn chìm đắm vào nó. Bận đến khi quán đóng cửa, xem như đã xác định xong phần khung của bộ album này, tuy đã quen thức đêm nhưng ai cũng tỏ vẻ mệt mỏi. Ra khỏi Hoa viên Tứ Nguyệt, A Ken và Nghiêm Húc Quân lên taxi, Đới Duy Phàm đưa Tân Địch đến chỗ anh đậu xe. Trên phố, người đi lại đã thưa thớt.

Gần cuối tháng tám, gió đêm đã se se lạnh. Đới Duy Phàm không biết đã nắm lấy tay cô tự lúc nào. Đi trên con phố vắng vẻ vào lúc đêm khuya, bên cạnh có một người đàn ông cao lớn, ngăn anh sai những bước tự tin, duy trì một nhịp độ với mình, Tân Địch nghĩ, không biết trạng thái bình lặng và vui tươi này có thể được xem là đang yêu không, dù sao thì hình như cũng không tệ. Nhưng ngay cả điều đó mà cũng không thể xác định, cô lại tự châm biếm, như thế mấy lần yêu đương trước đó đều hóa công cốc, hồi ức và trải nghiệm không còn lại là bao, bây giờ những thứ còn nhớ được thật quá ít ỏi.

“Đang nghĩ gì thế?”.

“Đới Duy Phàm, anh yêu một người lâu nhất là bao lâu?”.

Đới Duy Phàm nhìn Tân Địch, không tránh khỏi vẻ cảnh giác, cảm thấy câu hỏi đó quả thực là một cái bẫy. Nếu anh nói chưa bao giờ yêu ai dài lâu thì tất nhiên sẽ có vẻ như anh bạc tình bạc nghĩa, lại thêm quá khứ không tốt đẹp trước kia, có thể sẽ bị đá bay ngay, nhưng nếu dặt nên một ví

dụ tình cảm sâu sắc thì anh không làm nổi, hơn nữa hậu quả khó lường. Theo những gì anh biết, con gái khi tình đang nồng sẽ không tránh khỏi so đo với chuyện cũ, đến lúc đó Tân Địch lại truy hỏi “Nếu anh đã yêu cô ấy như vậy thì sao lại chia tay?”, “Bây giờ anh còn nhớ cô ấy không?”, thế thì anh chết quách đi cho rồi.

Chưa đợi anh suy nghĩ xong, Tân Địch đã thở dài, “Chắc anh sẽ không yêu ai đó lâu dài đâu. Haizz! Như thế cũng tốt, tình cảm mà rắc rối thì thật khiến người ta sợ hãi”.

Đới Duy Phàm chẳng hiểu mô tê gì, “Ai bảo yêu thì nhất định sẽ rắc rối! Rõ ràng có thể là chuyện rất vui vẻ mà”.

Điều mà Tân Địch nghĩ đến lúc này lại là cảnh ban chiều. Lộ Phi bạn cô, trên gương mặt xưa nay luôn trầm tĩnh lại có vẻ bất lực mệt mỏi; Kỳ Nhược Lịch cố gắng giữ vẻ bình thản và lịch sự, nhưng nhìn là biết ngay cô ta chỉ đang che giấu phần nộ và bức bối; còn Tân Thần, trông thì như không có việc gì, nhưng rõ ràng đã trải qua chuyện mà cô không muốn ai biết. Họ có lẽ đã yêu rất lâu, nhưng bây giờ đều không thể nói là vui vẻ được.

Cô cúi đầu, chỉ thấy đèn đường kéo dài bóng cô và Đới Duy Phàm ra phía sau, rồi một lúc nào đó lại đẩy về phía trước. Giày cao gót cô đi gõ trên hè phố rất nhịp nhàng, phát ra âm thanh nhỏ nhưng rõ ràng. Thành thoảng một chiếc xe vội vã lướt qua, càng tăng thêm cảm giác hoang mang trong đêm yên tĩnh.

Đới Duy Phàm quay nhìn cô, thắc mắc về sự trầm tư đột ngột của Tân Địch, nhưng cũng biết ít nhiều rằng câu hỏi lúc này không phải là định thăm dò về tình sử quá khứ của anh, mà lúc này hồn phách cô đang chu du tạt đâu đâu, e rằng đã quên luôn có anh ở cạnh. Hai người đã đến chỗ anh đậu xe, Tân Địch lơ đãng tiến đến ghế phụ, đột nhiên anh đưa tay kéo cô vào lòng.

Tân Địch va vào cơ thể săn chắc của anh, mới hoàn hồn lại. Cô ngẩng lên, chỉ thấy ánh đèn xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống gương mặt đẹp trai trước mắt cô, sống mũi cao thẳng của anh càng rõ, mỗi một đường nét đều mang một vẻ quyến rũ khó tả. Anh từ từ cúi xuống, đôi môi ép lên môi cô, cánh tay đặt trên eo cô kéo cô áp sát vào cơ thể anh hơn nữa.

Đó là nụ hôn đầu từ sau lần say rượu ở Hồng Kông, Đới Duy Phàm tách đôi môi và hàm răng của cô ra, tiến vào bên trong. Tân Địch chỉ cảm thấy tim đập thành thịch, cảm giác toàn thân tê liệt, chỉ nghĩ rằng, phản ứng cơ thể lại bại dưới tay anh một cách chân thực như thế, đúng là nguy hiểm! Cảm giác váng vất do đại não thiếu không khí khiến cô muốn bảo anh ngừng lại, nhưng lại có phần không nỡ. Không cho cô nghĩ nhiều, nụ hôn của anh mỗi lúc một sâu, mãnh liệt và say đắm. Cô đáp lại, không còn chú ý việc gì khác nữa.

Anh rời khỏi môi cô, hôn xuống cổ rồi kề sát tai cô: “Đến chỗ anh hay chỗ em?”.

Tim cô đang đập cuồn cuộn, nhất thời không rõ câu đó là ý gì, chỉ âm ừ “ừm” một tiếng. Đới Duy Phàm lấy chìa khóa bấm mở cửa xe, tiếng “tút tut” vang lên rất rõ trong đêm khuya thanh vắng, lúc ấy cô mới sực tỉnh, hiểu ra Đới Duy Phàm đang đề nghị điều gì, vội vã lắc đầu, “Không. Nhà ai người nấy về, mẹ ai người nấy ôm”.

Mặt cô nóng bừng bừng, thần trí như đang mê loạn nhưng lại nói câu đó ra. Đới Duy Phàm tức đến nổi phì cười, cánh tay xiết chặt cô một lúc, nheo mắt nhìn cô, “Sợ

Qua làn áo mỏng, dựa vào người anh, anh vòng tay ôm lấy cô một cách cuồn cuộn nhiệt, khiến đầu óc cô hoàn toàn rối loạn. Một lúc sau, cô đưa tay chống vào vòm ngực chắc nịch của anh, “Anh cũng có lúc chạy trốn trước trận tiền mà”.

Đới Duy Phàm bị nói trúng chỗ đau, tỏ vẻ ngượng ngùng, “Quên chuyện đó đi, chúng ta bắt đầu lại”.

“Bây giờ chúng ta đang làm việc cùng nhau, em không muốn công tư bất phân”.

Lý do đó quá chính đáng khiến Đới Duy Phàm nghẹn lời. Anh vẫn biết sự nghiêm túc của Tân Địch trong công việc. Chẳng qua chỉ hợp tác chụp một album, nhà thiết kế xác định trang phục và ý tưởng chụp ảnh, còn bên anh sẽ vạch kế hoạch và chế tác, tuy bận rộn là một chuyện, nhưng không đến nỗi xảy ra xung đột với tình cảm cá nhân, rõ ràng là đang thoái thác. Anh bất lực thả lỏng tay, nhưng không nỡ buông cô ra, hai tay vẫn vòng quanh eo cô, “Giám đốc thiết kế và người của công ty quảng cáo nảy sinh tình cảm, tổng giám đốc Tăng của em mà biết thì sẽ nói gì?”.

Tân Địch đã trấn tĩnh lại, cười đáp: “Cũng không đến nỗi đập vỡ bát cơm của em, có điều nếu vì thế mà bắt em dừng đến kiểm tra sản phẩm quảng cáo nữa thì em mới vui”.

Đới Duy Phàm cười to, “VẬY ĐƯỢC, bắt đầu từ ngày mai anh sẽ đưa đón em đi làm. Sớm muộn gì tổng giám đốc Tăng cũng sẽ miễn cho em công việc đau khổ đó”.

Đới Duy Phàm đưa Tân Địch về nhà. Cô vào trong, quay lại nhìn xe anh rời đi, rồi lừ đừ lên lầu vào nhà bật đèn. Ở bậc thềm có đặt một tấm gương, cô thay giày đứng thẳng dậy, nhìn thấy gương mặt như hoa đào, vẻ rất tươi tắn say đắm trong gương thì vừa thấy buồn cười lại vừa kinh ngạc.

Tân Địch xưa nay cũng không nhút nhát lắm, đêm ở Hồng Kông cũng chỉ mượn tí hơi men chứ không phải giả vờ ra vẻ dửng dưng cảm. Lần đó ở đất lạ, Đới Duy Phàm cũng chỉ là đàn anh khóa trên mà chưa bao giờ cô để tâm, một năm cũng chỉ gặp nhau vài lần ở các buổi diễn, trình diễn thời trang mà thôi. Lần đó bỗng bột quá, cô nghĩ, đến năm hai mươi tám tuổi

mới phóng túng một lần chắc cũng không sao, cùng lắm thì sau một đêm ai đi đường nấy, sau này thỉnh thoảng gặp nhau cũng xem như không quen là được. Nhưng bây giờ hẹn hò càng nhiều, cô lại thấy có chút rung động.

Tân Địch dựa vào ghế sofa, ngẫm nghĩ, thân mật một tí với công tử đào hoa sống cùng một thành phố có lẽ cũng chẳng to tát gì, nhưng nếu làm như yêu đương thật, gây hậu quả cho bản thân thì có vẻ không đáng. Cô quyết định vẫn nên thận trọng, không bị sắc đẹp dụ dỗ để đầu óc mù mẫm. Nhớ đến “sắc đẹp” của anh, cô nhớ ngay đến vòng tay siết chặt và cảm giác sờ tay lên làn da anh, tai bắt giắc nóng lên, cô chắc gái già mà suy nghĩ linh tinh thì tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt cả.

Đới Duy Phàm nói là làm, ngày hôm sau bắt đầu đưa đón Tân Địch. Cô không phản đối kiểu tự nguyện dâng hiến đó - thời gian cô đi làm và tan sở lại trùng hợp với thời gian giao ban của các hãng taxi trong thành phố, mỗi lần gọi xe đầu phải đợi rất lâu. Trước kia cô cũng từng có ý định thi lấy bằng lái xe để mua xe, nhưng mẹ cô rất kinh ngạc, bảo: “Con đi đường đã lơ đãng không nhìn ai, làm người ta sợ chết đi rồi mà còn lái xe, định bắt mẹ chuyển từ bệnh tim dạng nhẹ thành nhồi máu cơ tim hay sao?”.

Tân Địch chưa bao giờ làm khổ mình, cũng không quan tâm đồng nghiệp nghĩ gì. Có người đến đón, cô sẽ mở cửa xe rồi ngồi vào trong, rất thân nhiên. Chiếc xe đậu trong sân nhà, cô vừa cởi dây an toàn vừa nói: “À, anh lên trên với em đi”. Chưa đợi Đới Duy Phàm tiêu hóa lời mời đó rồi tỏ vẻ ngạc nhiên vui sướng, chỉ đã nghe cô nói tiếp, “Chỗ em có nhiều đồ trang sức lắm, anh cầm đưa cho Lão Nghiêm. Em nghĩ lúc chụp album thì stylist sẽ cần đến, đỡ phải đi mua”.

Đới Duy Phàm thăm cười giễu, đành theo cô lên lầu. Không ngờ vừa mở cửa, Tân Địch đã giật bản mình, bà Lý Hình mẹ cô đang ngồi trên ghế sofa xem tivi. Bà Lý Hình có chìa khóa chỗ này, thực sự cũng thích trò đột nhập bất ngờ. Cô từng nghĩ không chỉ một lần rằng, mình giữ thân được đến giờ này, có lẽ phải cảm ơn sự kiên trì của mẹ.

Bà Lý Hình nghi ngờ quan sát Đới Duy Phàm. Anh rất lễ phép lên tiếng “Chào dì”. Bà Lý Hình gật đầu. Tân Địch vội chạy vào phòng mình lấy chiếc hộp đựng đầy trang sức đưa cho anh, “Nói với Lão Nghiêm là giữ cẩn thận cho em, không được làm mất. Tạm biệt”.

Đới Duy Phàm buồn cười, hiểu cô muốn đuổi mình đi nhanh, đang định cáo từ thì bà Lý Hình lại nói: “Tiểu Đới, đã đến rồi thì ngồi xuống ăn chung đi. Dì vừa nấu xong”.

Bà vào nhà bếp. Tân Địch bất lực bảo: “Được, thế thì ngồi xuống ăn cùng vậy”.

Bà Lý Hình múc hai bát canh mang ra. Đới Duy Phàm ăn rất ngon lành, đồng thời xuýt xoa khen: “Món canh La Tổng này dì nấu đúng chất quá, không đặc không loãng, vị nồng, nhìn là biết phải mất thời gian để hầm, không phải kiểu nấu qua loa cho xong”.

Lời tán tụng đó khiến bà Lý Hình rất hài lòng. Mấy năm nay công việc của bà tương đối nhàn tản, rất quan tâm đến nghệ thuật nấu ăn, nhưng Tân Địch lại hoàn toàn không hứng thú gì, nhiều nhất cũng chỉ khen là ngon. “Tiểu Đới, không ngờ cháu cũng nghiên cứu về cách nấu ăn. Món này thực sự không khó làm nhưng mất thời gian, thịt bò dì phải hầm suốt ba tiếng đấy”.

Đới Duy Phàm nói với vẻ nghiêm túc: “Cháu rất hứng thú với bếp núc. Hôm nào rảnh rồi cháu sẽ làm vài món mời dì thưởng thức”.

Bà Lý Hình gật gù rất vui vẻ. Tân Địch chỉ có thể len lén lườn anh một cái, ra hiệu anh ăn cho nhanh rồi đi ngay. Đới Duy Phàm không muốn chọc tức cô nên uống sạch canh, sau đó chào từ biệt rồi ra về.

Tân Địch thở phào, “Mẹ, mẹ gọi con đến ăn là được rồi, tự mang đến đây làm gì cho khổ?”.

“Bố con đi công tác rồi, mấy hôm tới mẹ ở bên này. Có phải là không hoan nghênh mẹ đến không?”.

Tân Địch cười tinh nghịch: “Mẹ vừa đến là con được ăn ngon rồi, sao lại không hoan nghênh chứ?”.

“Tiểu Đới có vẻ rất được, vừa lễ phép vừa tử tế, đối xử với con hình như cũng rất tốt, có điều đẹp trai quá khiến người ta hơi không yên tâm”.

Tân Địch cố nhin cười, phụ họa theo: “Đúng thế, đúng thế, con cũng nghĩ vậy. Nên con định xem thế nào đã rồi mới tính”. Cô nghĩ cứ nói thế đi đã, sau này dù chia tay rồi cũng có thể đẩy hết trách nhiệm cho Đới Duy Phàm. Còn về chuyện anh có bị oan hay không không thuộc phạm vi suy nghĩ của cô.

“Hôm qua dì Tạ gọi điện cho mẹ, nói Lộ Phi bỗng hủy hôn ước. Con có biết là chuyện gì không?”. Dì Tạ mà bà Lý Hình nói là mẹ của Lộ Phi. Hai người quan hệ rất tốt, bây giờ Lộ Phi lại ở đây, nghe nói con trai mình hủy hôn nên lập tức gọi điện cho bạn mình để hỏi thăm tin tức.

Tân Địch nuốt ngụm canh cuối cùng, nói nghiêm túc: “Con không biết. Chuyện này bình thường mà, kết hôn rồi cũng ly hôn thôi! Trước khi kết hôn mà thấy không ổn thì ngừng ngay, tốt cho tất cả mọi người

“Nói năng kiêu gì vậy! Hôn nhân đại sự chứ có phải trò đùa đâu, hôm nay đính hôn, ngày mai chia tay thì ra thế thống gì. Mẹ chỉ nghe nói là Lộ Phi chia tay bạn gái, nhưng không ngờ đã đính hôn rồi còn ngừng lại. Lộ Phi xưa nay rất chín chắn, chuyện này có liên quan đến Tân Thần không?”.

“Mẹ, mẹ đang lo chuyện người ta đấy, tại sao còn kéo Tiểu Thần vào chuyện này? Mấy năm nay nó có gặp Lộ Phi đâu, tại sao lại phải liên quan đến nó? Hơn nữa Lộ Phi cũng là người lớn rồi, tự anh ấy biết mình đang làm gì”.

“Con bé này, lúc nào cũng ngờ nghếch với chuyện này. Không chú ý thấy vẻ mặt Lộ Phi nhìn Tiểu Thần lúc cùng ăn cơm lần đó à? Lúc ấy mẹ cảm thấy kỳ lạ rồi, về nói với bố con thì ông ấy không tin. Xem đấy, quả nhiên đã xảy ra chuyện rồi. Dì Tạ nói có thể sẽ đến đây một chuyến. Ôi, nếu để dì ấy biết là Tiểu Thần làm thì mẹ và bố con không còn mặt mũi nào nhìn dì ấy nữa”.

Tân Địch rất giận dữ, nhưng biết là không thể nói rõ với mẹ được, “Mẹ, con còn phải ra ngoài đây, có chút việc. Không về nhà muộn đâu”.

Cô lấy túi xách rồi vội vàng gọi taxi, vừa đi vừa gọi điện cho Lộ Phi, “Bây giờ anh đang ở đâu? Em đến ngay”.

Lộ Phi ở tạm trong một căn hộ chung cư cao tầng kiểu mới của Lộ Thị nằm ngay trung tâm thành phố. Anh mở cửa cho Tân Địch vào rồi đưa cô ra ban công. Trên bàn có một chai Whisky và một xô đá, hẳn nhiên anh đang ngồi uống rượu giải sầu một mình.

“Chị Lộ Thị đâu?”.

“Chị ấy đi họp ở Thẩm Quyển, ngày mai về”. Lộ Phi lấy một chai rượu trái cây ra, rót nửa ly đưa cho cô.

“Anh làm trò gì thế, Lộ Phi? Bạn gái cũ chạy đến tìm em thì thôi đi, nghe nói mẹ anh cũng định đến đây. Em phải nói trước với anh, nếu Kỷ Nhược Lịch đến lý sự với Thần Tử, lại thêm dì Tạ trách tội nó thì với cá tính của nó, em nghĩ hai người sẽ không còn hy vọng gì đâu”.

Lộ Phi dựa vào thân ghế, mãi cũng không nói gì. Dưới ánh đèn, Tân Địch thấy sắc mặt anh mệt mỏi, dưới mắt có quầng thâm, vẻ mặt buồn rầu thì bất giác thấy hơi mềm lòng, “Lộ Phi, em luôn nghĩ rằng anh có thể xử lý tốt tất cả mọi chuyện

“Trước kia anh cũng luôn tự phụ như thế. Có điều giờ nhìn lại, anh đã thất bại”. Anh mấp máy môi, hơi mỉm cười, “Yên tâm, Tiểu Địch, anh đã nói rõ với Kỳ Nhược Lịch rồi. Nguyên nhân chia tay đều do chính anh. Ba tháng trước anh từ Mỹ về đã đề nghị, lúc đó thậm chí anh còn không biết Tiểu Thần có người yêu hay chưa. Anh chỉ cảm thấy cứ tiếp tục thì sẽ không công bằng với Nhược Lịch, không liên quan gì đến Tiểu Thần. Anh sẽ không để cô ấy đến tìm Tiểu Thần đâu. Còn về mẹ anh thì anh sẽ thuyết phục bà đừng đến”.

Tân Địch thở phào, nhắc ly rượu lên tỏ ý đồng tình với anh, “Được, uống rượu giải sầu với anh vậy, cũng đỡ phải vác cái danh ảo là em được anh yêu thầm”.

Lộ phi cười khố, chạm ly với cô rồi uống cạn, hoàn toàn không giống phong cách nhấm nháp từ từ thường ngày.

“Lộ Phi, em không hiểu, nếu anh đã yêu Thần Tử đến thế thì tại sao không về nước sớm để tìm nó? Chẳng lẽ anh đợi nó chủ động gọi anh về ư?”.

Lộ Phi thần thờ lắc đầu, “Chưa bao giờ anh ảo tưởng đến mức độ đó, Tiểu Thần sao có thể chủ động mở miệng được”.

“Thế là hai người cứ tự ai làm việc nấy, dẫn đến hôm nay”. Tân Địch xác nhận lần nữa, người đàn ông kín tiếng đúng là tai nạn. “Được thôi, chắc không phải vì những email đó của em khiến anh quay lại chứ? Thần Tử có người theo đuổi là chuyện bình thường mà? Anh nên liên lạc thẳng với nó, nếu em biết tâm tư của anh thì cũng không đến nỗi nói hết mọi chuyện”.

“Nếu cô ấy chịu đọc email anh viết”. Lộ phi ngừng lại, hơi bần thần rồi lắc đầu, “Không, cô ấy cứ không đọc thì tốt hơn, anh chẳng có quyền bắt cô ấy phải đọc”.

Tân Thần từng nhìn vào mắt anh, nói rõ ràng: “Em không muốn gặp lại anh nữa”.

Chỉ là vì sợ sự cự tuyệt của cô hay sao? Lộ Phi cũng đã từng tự hỏi. Anh đành thừa nhận thẳng thắn rằng, thực sự anh không thể nào quay về để nhìn Tân Thần đang trong vòng tay của người đàn ông khác.

Email Tân Địch gửi anh thường nói vu vơ về những người theo đuổi Tân Thần. Đặc biệt là năm anh lấy được học vị, Tân Địch nói Tân Thần đã có một người bạn trai rất được - người Tây Bắc, tính phóng khoáng, đối xử với cô rất tốt, đến Tân Khai Minh thỉnh thoảng gặp cũng rất yêu mến chàng trai đó, khen cậu ta có chí, có tài lại chu đáo, ân cần.

Đọc email xong, Lộ Phi tự nhủ, nếu cô đã vui vẻ rồi thì anh cũng không có tư cách quay về làm phiền cô nữa. Sau khi lấy được offer của công ty đầu tư, anh dọn đến New York, thuê một căn hộ chung cư nhỏ, đi đi về về ở nơi phồn hoa nhất thế giới, cũng giống những chàng trai cô gái sống ở chốn thành thị khác, gương mặt lúc nào cũng vô cảm, đi về vội vàng; sau đó đi công tác khắp nơi, từ thành phố này chuyển đến thành phố khác, nhìn qua cửa kính khách sạn ngắm những nơi khác nhau những đèn xanh rệu đỏ giống nhau.

Vào một đêm khuya từ châu Âu trở về căn chung cư ở New York, khi nhìn thấy Kỷ Nhược Lịch không biết đã đứng dưới sảnh tòa nhà đợi anh bao lâu, Lộ Phi thấy hơi áy náy. Anh biết tấm lòng cô gái này dành cho anh, nhưng anh luôn tránh né những ám hiệu của cô, và khéo léo từ chối lời tỏ tình của cô. Bây giờ cô lại từ San Francisco một mình bay đến đây đợi anh, tình cảm ấy khiến anh có cảm giác tội lỗi.

Lộ Phi đành áy náy giải thích rằng mình đi công tác về rất mệt, đưa cô đến khách sạn rồi mới về nhà. Anh không bật đèn, rót một ly rượu cho mình, mệt mỏi ngồi một mình trong bóng tối, cho đến khi ngả ra ghế sofa ngủ thiếp đi.

Giấc mơ của anh luôn chân thực đến nỗi như có một bộ phim đang chiếu trong đầu, hoa hợp hoan đang rơi rụng; những cánh hoa anh đào nhỏ nhỏ như tuyết bị gió đưa đi khắp nơi; gió ấm áp nhẹ nhàng thoảng qua, như có một bàn tay dịu dàng vuốt ve; những tiếng cười nói lạnh lớt như chuông bạc văng vẳng bên tai, mỗi chữ đều rất rõ ràng nhưng không tài nào liên kết thành một ý cụ thể; có lúc cơ thể nhỏ bé mảnh mai dựa vào vòng tay anh, anh lại không dám xiết chặt, chỉ sợ đôi tay khép lại, thứ anh ôm được sẽ chỉ là hư không...

Anh bừng tỉnh, thẫn thờ nhìn trần nhà tối tăm, lần đầu tự nhủ rằng, hay là về nước thôi, đã cách nhau qua đại dương bao la, thế mà cũng không thoát khỏi nỗi nhớ...

Kỷ Nhược Lịch nói với anh, cô đã xin vào trường đại học Colombia, ở lại New York tiếp tục việc học. Anh đành nói với vẻ hối lỗi rằng anh đã xin được điều về văn phòng Trung Quốc để làm việc, đang đợi lệnh điều động. Anh không nhìn vào ánh mắt dần tối lại của cô, cười nói: “Ngành này trong trường đại học Colombia rất tốt, xếp top đầu đấy”.

Cuối tháng hai của ba năm trước, Lộ Phi đã nhận được lệnh về nước như ng muốn, bắt đầu tiếp nhận công việc ở chi nhánh Bắc Kinh. Điều anh không ngờ là, Kỷ Nhược Lịch còn bay về Bắc Kinh sớm hơn cả anh, đã thuê nhà và dọn đến ở. Cô đến sân bay đón anh, cười nói: “Hiện nay kinh tế Mỹ rất ảm đạm, em thử về nước thử vận may theo trào lưu xem sao”.

Lộ Phi biết rõ, gia cảnh cô rất khá, cả nhà đã định cư ở San Francisco từ lâu, môn cô học là Lịch sử nghệ thuật không có mấy giá trị thực dụng ở Trung Quốc, không cần học những môn khác để về nước làm ăn, tránh tình hình kinh tế sa sút ở Mỹ. Mục đích của cô không nói cũng biết. Kiên quyết và không từ bỏ. Anh chỉ có thể cười khổ, “Em làm anh sợ hãi, Nhược Lịch. Anh không thể không tự hỏi bản thân có đức độ có tài năng gì chứ”.

“Em nguyện kiên trì và chờ đợi với mục tiêu mà bản thân em cho rằng xứng đáng”. Kỷ Nhược Lịch đã trả lời anh như thế.

Lộ Phi không thể nói gì hơn. Thế nhưng anh hiểu rõ, người mà anh vương vấn nhớ nhung là cô gái khi chia tay nhau đã nói với anh là sẽ không kiên trì, cũng không muốn chờ đợi gì nữa.

Hôm ấy, Lộ Phi đứng ở đầu ngã rẽ đợi Tân Thần. Thời tiết tháng tư ấm áp, anh mới dự hôn lễ của chị xong, và trở về đây từ phương nam. Dưới bóng đêm anh đứng thẳng người, chỉ nghe tiếng âm âm của xe mô-tô từ xa vọng đến - mấy năm nay thành phố bỗng xuất hiện một đám thiếu niên ăn chơi lêu lổng, lái đủ mọi loại mô-tô, cố ý bỏ bộ lọc âm đi, phóng như điên trong thành phố để khoe mẽ, có đũa hện nhau đua xe vào ban đêm, phía sau thường chở một cô gái ăn vận rất thời trang. Người dân tất nhiên rất căm ghét kiểu khoe mẽ và âm thanh ồn ào bọn chúng tạo ra.

Một chiếc mô-tô Honda lao đến với tốc độ kinh hoàng rồi phanh gấp lại gần nơi Lộ Phi đứng. Một cô gái vai đeo túi nhảy từ yên sau xuống, chính là Tân Thần, cô gỡ mũ bảo hiểm ra đưa cho chàng trai lái mô-tô, một tay sửa lại mái tóc.

“Anh đưa em vào trong không được à?”.

Giọng Tân Thần tỏ vẻ bực bội, “Quên đi. Xe anh ồn ào như thế, bác gái em mà nghe thấy khéo lại lên cơn đau tim, lúc đó em chết chắc”.

Cậu chàng kia cười ha hả, “Ngày mai anh vẫn đến đón em vào giờ đó nhé?”.

“Anh đừng đến nữa. Bạn em mà thấy sẽ mách thầy cô, em cũng gặp phiền phức nữa, đi

Anh chàng kia treo mũ bảo hiểm vào đầu xe, rồ ga rồi lao vút đi. Tân Thần quay người lại, nhìn thấy ngay Lộ Phi đang đứng phía trước. Cô quay

mặt đi rồi cứ đi thẳng tới. Lộ Phi bắt lực đàn chặn cô lại. Đó là lần gặp đầu tiên sau khi họ chia tay nhau trước cổng trường anh, Tân Thần không thèm quan tâm đến anh nữa.

“Tiểu Thần”. Anh gọi cô. Cô ngược mắt lên nhìn anh, chiếc cằm nhọn, đôi môi mím rất chặt, đó là vẻ mặt bướng bỉnh tiêu chuẩn của cô. Lộ Phi thở dài, “Sau này đừng ngồi trên loại xe đó nữa. Đua xe rất nguy hiểm, dễ xảy ra tai nạn lắm”.

Hẳn nhiên đó không phải điều mà Tân Thần muốn nghe. Cô lặng thinh vòng qua anh, Lộ Phi giữ cô lại, “Tiểu Thần, anh phải nói thế nào thì em mới hiểu? Ra nước ngoài không có nghĩa là anh từ bỏ em, không yêu em nữa. Đợi anh tốt nghiệp rồi...”.

“Nhưng đó có nghĩa là em từ bỏ anh, Lộ Phi”. Đôi mắt Tân Thần rưng rưng nhưng cố nhếch miệng cười, nói rõ ràng, “Em không đợi bất kỳ ai, cũng không muốn gặp lại anh nữa”.

Cô đẩy tay anh ra, sai chân bỏ đi. Một sự cự tuyệt không thể thương lượng, Lộ Phi đành nhìn theo cô đi mỗi lúc một nhanh, biến mất khỏi tầm mắt. Anh nghĩ, lại là kết quả đó ư? Cô từ chối không tạm biệt nhau, từ chối bất kỳ vương bận quyến luyến, không cần lời hứa nào về tương lai, mọi phản ứng hoàn toàn là do tức tối và uất ức kiểu trẻ con, khiến anh đành bất lực.

Một buổi tối cuối tuần khoảng hơn nửa tháng sau, Lộ Phi bất ngờ nhận được một cuộc điện thoại của Tân Địch, cô cuống quýt nói: “Lộ Phi, anh mau đến đội giao thông ngoại ô đưa Tân Thần ra đi”.

“Xảy ra chuyện gì?”. Anh vừa vội vàng chạy ra khỏi ký túc xá, vừa hỏi.

“Nó vừa gọi điện cho em, hình như đi đua xe với bọn kia. Có người gặp tai nạn nên cảnh sát đến đó bắt giữ toàn bộ. Rất nhiều đứa vị thành

niên, đều phải nhờ phụ huynh đến đón. Em vừa lên tàu hỏa đi Nam Kinh lĩnh giải thưởng. Anh giúp em đi đón nó nhé. Đừng nói cho bố mẹ em biết, không thì sợ lại bị mắng. Đạo gần đây tâm trạng nó kỳ quặc lắm, chắc do sắp thi đại học nên áp lực quá lớn”.

Lộ Phi hỏi rõ địa điểm rồi gọi taxi đến ngay đó. Quả nhiên trong khu nhà của đội cảnh sát giao thông có hơn mười chiếc mô-tô đủ loại đủ hình dáng màu sắc đang đậu ở đó, và dc theo bức tường của văn phòng là một hàng thanh thiếu niên nam, nữ khoảng mười hai người. Tân Thần cũng đứng một bên, nhìn thẳng phía trước vẻ mặt thờ ơ. Một người đội trưởng đang ngồi trách mắng những người có vẻ là phụ huynh, “Không có trách nhiệm gì cả! Giàu có cũng không thể để mặc bọn trẻ làm liều, mua chiếc mô-tô mấy vạn để đua chơi à? Tôi nghĩ tốt nhất là lôi hết các người vào bệnh viện, xem xem hai đứa trẻ kia bây giờ bị thương ra nông nổi nào thì mới biết sợ”.

Mấy phụ huynh đó gật đầu lia lịa, hứa hẹn thề thốt nhất định sẽ về quản con thật nghiêm, ký tên xong rồi ai nấy đều đưa con mình về.

Lộ Phi nói với một anh cảnh sát rằng anh đến đón Tân Thần, nào ngờ đối phương nói dứt khoát rằng chỉ cho cha mẹ đến đón, đồng thời rất thẳng thừng bảo rằng: “Mấy đứa con gái kia quý quá lắm, lúc này đã có hai đứa con trai mạo danh là anh họ, anh trai đến đón, bị chúng tôi đuổi hết rồi. Chúng tôi cũng không làm gì họ cả, quan trọng là bảo phụ huynh đến đón, chịu trách nhiệm với con em mình thôi”.

Lộ Phi bó tay, đành ra ngoài gọi cho người thư ký cuối cùng của cha anh còn công tác ở đây. Người ấy lập tức đến ngay, tìm lãnh đạo của trung đội cảnh sát, sau đó Tân Thần được đón ra.

Lộ Phi chào từ biệt người thư ký, từ chối đề nghị đưa về rồi đưa Tân Thần ra ngoài. Tân Thần quay lưng định bỏ đi thì bị anh lôi lại đến trước

bảng tuyên truyền ngoài cửa đội, “Em nhìn kỹ mấy tấm ảnh này đã rồi hãy nói”.

Trên ảnh tuyên truyền là vô số những tấm ảnh chụp hiện trường tai nạn giao thông, thê thảm không nhìn nổi. Tân Thần ngừng chống cự, đứng thẳng đờ, sắc mặt tái mét, căn môi không nói gì.

“Rốt cuộc em muốn làm gì, hả Tiểu Thần? Hôm nay chắc trường có tiết đúng không? Em lại trốn học, đua đòi với bọn đó, anh đã nói như thế rất nguy hiểm...”.

“Liên quan gì tới anh?”.

Lộ Phi bị chọc tức, sắc giọng nói: “Tốt thôi, không liên quan tới anh. Cuộc sống của em vẫn là chuyện của em, không phải trách nhiệm của anh. Nhưng em xem hành vi của em có thể xem là có trách nhiệm với bản thân không?”.

Tân Thần quay đầu lại, trên gương mặt không một sắc máu là đôi mắt càng sâu thẳm và sáng rực, dường như có hai đốm lửa đang cháy trong đôi đồng tử ấy. Một lúc sau cô mới mở miệng, nói rõ ràng từng tiếng một: “Tôi không thèm là trách nhiệm của ai hết”.

Tân Thần quay người bỏ đi. Ánh nắng chiều chiếu thẳng xuống, cô thẳng người bước đi, chiếc bóng nho nhỏ kéo dài phía sau. Lộ Phi nhìn theo, buông thông nắm tay, cơn tức giận đầy ứ lồng ngực ban nãy bỗng dưng tan biến như mây khói.

Tất nhiên anh không tức giận vì sự thản nhiên thờ ơ của cô. Mà cơn giận dữ ấy xuất phát từ sự bất lực của bản thân. Anh vô cùng nghi ngờ quyết định của mình. Rốt cuộc cô vẫn là một cô bé yếu đuối, anh lại mỗi lúc một gay gắt, không khoan dung với cô. Không biết là bị chọc tức bởi thái độ ngang ngạnh của cô, hay do nỗi đau sắp ly biệt dần dần chiếm cứ

trái tim anh bằng một cách khác, khiến anh không còn nhẫn nại và dịu dàng như trước kia nữa.

Sau đó, Lộ Phi đành phải chuẩn bị hộ chiếu, thường xuyên đi đi về về giữa thành phố này, bên chỗ cha mẹ anh sống và Bắc Kinh. Anh gọi điện cho Tân Địch, cô nói anh rằng Tân Thần gần đây rất ngoan hiền, không đua nữa, anh mới thấy hơi yên tâm. Đến khi anh có được visa và từ Bắc Kinh trở về, Tân Thần đã kết thúc kỳ thi đại học và đến Côn Minh nơi bố cô đang ở.

Lần cuối Lộ Phi gặp Tân Thần trước khi đi, cũng vẫn là chia tay không vui vẻ. Tân Thần xé nát địa chỉ email anh ghi, nói rõ ràng với anh rằng, cô không định đợi bất kỳ ai, cũng không muốn nhận email. Anh có thể thấy có nỗi đau trong mắt cô, nhưng cô cự tuyệt người khác an ủi vượt ve bằng bất kỳ hình thức nào, mà thà rằng bướng bỉnh cho phép mình đau thêm.

Có lẽ chị anh nói đúng, họ thực sự cần có khoảng không gian riêng để trưởng thành. Có thể thời gian sẽ giúp cô chấp nhận hiện thực. Anh đành buồn bã bước lên chiếc máy bay về phương bắc. Qua ô cửa kính nhìn thành phố bên dưới dần dần thu nhỏ lại dưới những tầng mây trôi vô định, anh nghĩ, không biết ba năm sau, khi gặp lại cô, sẽ là cảnh tượng thế nào.

Anh hoàn toàn không ngờ được rằng, lần ly biệt này lại là bảy năm, thời gian trôi qua như nước, những thứ nó mang đi và để lại thật khiến người ta bàng hoàng, thời gian gần như đã thay đổi tất cả.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Khi Đã Vượt Qua Dòng Nước Xiết" >

Thiếu nữ ấy bỗng già đi chỉ trong ngày hôm đó, sự ngây thơ, kiêu diễm, tình yêu không hề do dự của cô... đều bị chìm lấp trong gió bụi thời gian.

Album này của Tác Mỹ chưa được chụp đã được dân trong nghề quan tâm. Nghiêm Húc Quân – người cầm máy – vài năm nay đã nổi tiếng như cồn, được ca ngợi là nhiếp ảnh gia thời trang nhạy bén nhất trong nước, người mẫu được mời đến đã đoạt giải thưởng lớn vào năm ngoái, ký hợp đồng với công ty quản lý nổi tiếng ở Bắc Kinh, tuy vẫn chưa được liệt vào hàng siêu mẫu, nhưng rất có tiềm năng.

Nghiêm Húc Quân đang rất nổi tiếng nên nắm trong tay rất nhiều hợp đồng, ngày hôm sau bắt đầu chụp thử cho người mẫu. Anh ta yêu cầu Tân Thần tham dự toàn bộ quá trình chụp, trên cơ bản là vừa chụp ảnh vừa xử lý hậu kỳ. Tân Thần lúc đó cũng không bận nhiều việc nên tất nhiên cũng đồng ý.

Khu dân cư cô ở, hàng xóm vẫn bàn tán tin tức, có điều đã không còn âm ỉ như lúc đầu. Mấy khu nhà ngoài rìa phía đông vì thuộc quyền quản lý của khu nhà ở cộng đồng diện tích nhỏ nên điều kiện sống rất tệ hại. Khi tin tức phá dỡ vừa lan ra, trình tự bồi thường cho các hộ dân sống ở đó được khởi động với tốc độ khiến mọi người phải kinh ngạc, tiến hành cực kỳ thuận lợi, rất nhiều người chọn ngay cách cầm tiền và dọn đi. Nhìn những chiếc xe vận tải của các công ty chuyển nhà ra vào liên tục, những hộ dân có quyền sở hữu nhà đất đều cảm thấy ngứa ngáy không yên.

Và công ty phá dỡ cũng tỏ ra rất kiên định, không hề có bất kỳ phản ứng nào với những tin tức nho nhỏ bị tiết lộ dán trên bảng thông báo, mà ngay từ thời gian đầu đã phái đội thi công vào, bắt đầu làm việc bằng những cách thủ công, đồng thời phá bỏ nhà để xe bỏ hoang của một đơn vị phá sản nằm giữa các tòa nhà, tiếp tục di dời mấy khu nhà khác nữa. Trong chớp mắt bụi bay mù mịt, tiếng đập phá âm ầm đình tai nhức óc vang suốt ngày đêm.

Cuộc chiến tâm lý như thế rất có hiệu quả, trong những hộ dân đã từng kêu gọi đòi cùng nhau bảo vệ quyền lợi của mình đã có những dự định khác nhau, đội nhóm chưa hình thành đã tan rã, một số hộ không chịu nổi đã bắt đầu lặng lẽ chuyển đi.

Mỗi buổi trưa Tân Thần đều ra ngoài, buổi tối về nhà, không tham gia bàn tán với hàng xóm, cũng không nghe ngóng điều gì, chỉ đợi chính sách phá dỡ chính thức tiếp theo được b hành.

Hôm đó Tân Địch tan sở xong đến xem nơi chụp ảnh. Buổi tối ăn cơm xong, Đới Duy Phàm lái xe đưa hai chị em về nhà. Đến con phố nơi Tân Thần ở, chỉ thấy hai bên đường chất đầy đồ đạc phá bỏ, đồng thời có một hàng rào chắn, nước bắn chảy lan tràn, một nhóm công nhân đang tập trung uống rượu, bên cạnh còn mở một quán karaoke lộ thiên, rất náo nhiệt. Tân Địch kinh ngạc, “Bắt đầu phá bỏ rồi, làm sao ở được nữa? Thần Tử, em dọn đến chỗ chị đi”.

Đới Duy Phàm cũng nói: “Tân Thần, tôi thấy hay là cô cứ dọn đi trước đã. Bây giờ an ninh ở đây chắc chắn không được tốt lắm đâu”.

Tân Thần cười nói: “Em còn phải xử lý đồ đạc trong nhà. Cứ đợi xem sao đã”. Cô chào tạm biệt họ rồi một mình đi vào trong.

Tân Địch biết rằng Tân Thần không hề muốn làm phiền người khác, đặc biệt là bà Lý Hình luôn thành kiến với Tân Thần, nên tất nhiên cô sẽ né

tránh, bố Tân Địch gọi cô đến ăn cơm, cô mới chịu đến. Sau khi về nhà rồi, Tân Địch gọi điện cho bố, báo cáo tình hình lộn xộn ở khu nhà Tân Thần. Tân Khai Minh quả nhiên cuống lên, gọi ngay cho Tân Thần, bắt cô phải dọn đến chỗ Tân Địch ngay lập tức.

Tân Thần cười bảo: “Bác ơi, không nghiêm trọng thế đâu, mọi người vẫn sống bình thường mà”.

“Con gái con đưa ở một mình phải có ý thức tự vệ chứ, không thể nào sánh với người ta sống chung một nhà được. Đặc biệt là công việc con gần đây lúc nào cũng về nhà muộn, nếu có việc gì xảy ra thì bác phải ăn nói thế nào với bố con đây? Chẳng lẽ con bắt bác tối nào cũng phải đón con à?”

“Không cần ạ”. Tân Thần đành chịu thua, “Ngày mai con dọn dẹp đồ đạc rồi đến ở chỗ Tân Địch ngay”.

Tân Thần thuộc phái hành động, đã nhận lời bác rồi thì vừa buông điện thoại xuống, cô đã bắt đầu suy nghĩ xem phải thu dọn đồ đạc thế nào. Những thứ khác thì dễ, nhưng đám hoa kia thì lại khiến cô đau đầu. Cho dù là loại thực vật sống một năm, dù sao vẫn đang cuối hạ, phát triển tươi tốt, chắc chắn không nở vút đó, chứ đừng nói là có rất nhiều những giống cây lâu năm và cây thân gỗ. Cô nghĩ đi nghĩ lại rồi lên lập topic trên diễn đàn du lịch, viết rõ tên những loài hoa mình trồng và cả những tấm ảnh cô chụp lúc rảnh rỗi lên trên đó, lại viết thêm rằng mình thường xuyên chăm sóc hàng ngày, vì phải dọn nhà nên muốn nhường lại cho những người yêu hoa, các bạn hẹn thời gian đến lấy.

Post xong topic, cô mở folder âm nhạc trong máy tính, vặn volume thật lớn, sau đó vào phòng ngủ bắt đầu dọn dẹp. Cô đóng gói đồ dùng đi dã ngoại và quần áo trước, định hôm sau sẽ gọi chuyển phát nhanh gửi đến Côn Minh nơi bố cô ở. Quần áo của cô đa phần là kiểu thể thao gọn nhẹ, dọn dẹp rất tiện, tủ quần áo nhanh chóng rỗng không, trong góc tủ, một chiếc túi vải đỏ đậm lọt vào mắt cô.

Lúc đó bài hát máy tình đang phát ra là Bridge Over Troubled Water của Simon & Garfunkel. Tiếng hát bay vào phòng ngủ, Tân Thần dựa vào tủ quần áo ngồi xuống, đặt chiếc túi lên đầu gối, lặng lẽ nghe tiếng hát dịu dàng pha chút đau thương lãng đãng trôi xa.

“Khi em cảm thấy bé nhỏ, cảm thấy mệt mỏi, khi nước mắt hoen mi, anh sẽ ở bên cạnh và lau nước mắt cho em. Khi cuộc sống khó nhọc, bạn bè rời xa, khi em vượt qua dòng nước xiết, anh sẽ hóa thân thành cây cầu, để em không còn sợ hãi. Khi em đi trên phố, ánh nắng tràn trề, khi xung quanh đau khổ ập đến, bóng tối bao phủ, anh sẽ cố vũ em, khiến em không còn đau khổ. Khi em vượt qua dòng nước xiết, anh sẽ hóa thân thành cây cầu, để em không còn sợ hãi. Khi em vượt qua dòng nước xiết, anh sẽ hóa thân thành cây cầu, để em không còn sợ hãi. Phía trước lấp lánh ánh mai, tiến về phía trước. Ngày tháng và mộng tưởng đã hòa vào nhau, em cần bạn bè, anh sẽ luôn ở bên cạnh. Khi em vượt qua dòng nước xiết, anh sẽ hóa thân thành cây cầu, để em được ngủ yên lành. Khi em vượt qua dòng nước xiết, anh sẽ hóa thân thành cây cầu, để em được ngủ yên lành...”

Đó là lời bài hát do Lý Ngao dịch mà Tân Thần tìm thấy trên mạng, có thêm chút ý vị so với những lời dịch khác. Lần đầu nghe cô đã thấy rung động, đồng thời sưu tập rất nhiều bản khác nhau, bao gồm Miêu Vương, Đặng Lệ Quân, Whitney Houston và buổi biểu diễn của đoàn Đức Giáo Hoàng, nhưng so ra thì, bản cô thích nhất là bản đầu tiên mà ca sĩ không hát vì yêu thích. Nghe nói sau khi thu âm bài hát xong, hai người đã chia tay, nguyên nhân thì mọi người vẫn đang bàn tán, một trong số đó nói là Simon không thích Garfunkel diễn xướng bài hát này theo phong cách Phúc Âm, đồng thời từ chối hòa giọng với Garfunkel. Mà chính vì phong cách mang theo vẻ dịu dàng ấm áp ấy khiến Tân Thần nghe bài này mãi không thấy chán.

Ngón tay cô vuốt ve những quân cờ tướng qua làn túi, mỗi một quân cờ bên trong cô đã từng chà xát nhiều lần, thuộc từng đường nét, hoa văn

của nó, bao gồm một vết sứt nhỏ trên một con tượng đen.

Lộ Phi đi rồi, Tân Thần nhận được giấy báo thi của mình. Cô đi với tâm trạng héo hon ủ rũ, thành tích vô cùng bình thường, vào học ngành thiết kế đồ họa của một trường đại học vô danh mới thành lập. Cô tìm thấy thành phố anh đi trên một tấm bản đồ trong sách đại lý, ngón tay chậm rãi trượt từ nơi mình sống, xuyên qua đại lục, vượt qua đại dương, dừng lại ở địa danh mà trước kia không hề có ý nghĩa gì với cô.

Một khoảng cách bao la vô tận như thế làm sao vượt qua?

Tân Thần không thể nào trả lời, đành gấp sách lại, quyết định không nghĩ đến vấn đề đó nữa.

Nhập học xong Tân Thần chuyển vào trường ở, cuối tuần cũng chẳng thiết về nhà. Đến mùa thu đột nhiên nhiệt độ hạ thấp, cô lạnh đến run bần chân tay, mới bất đắc dĩ về nhà lấy quần áo. Mở cửa nhà đã khóa gần hai tháng, nhìn căn phòng lạnh lẽo và bụi bặm, một giọng nói bỗng văng vẳng bên tai cô.

“Một cô gái như em, dọn dẹp nhà cửa một tí mất công lắm à?”

Đó là câu Lộ Phi trách móc cô sau khi đặt chân đến đây lần đầu tiên. Cô không quan tâm lắm, nhưng về sau cũng bắt đầu dọn dẹp, và trở thành thói quen. Không phải vì đột nhiên có sở thích sạch sẽ, mà vì thích sự dịu dàng và hài lòng hiện lên trong mắt chàng trai hơi có bệnh sạch sẽ ấy.

Thế nhưng anh cũng vẫn đi xa.

Tân Thần vào phòng ngủ lấy quần áo, nhìn thấy ngay túi đựng bộ cờ tướng ấy, cô tiện tay cầm nó ra phòng khách, bày sẵn rồi di chuyển nó. Trong cơn giận đột ngột bùng phát, cô bất thần lật đổ bàn cờ, những quân cờ rơi vãi đầy đất. Nhưng tức giận một mình thì cũng chỉ có mình thu dọn

tàn cuộc. Một lúc sau cô nhặt từng quân cờ lên, phát hiện ra một quân cờ đen đã bị sút mất một góc.

Vuốt vết sút nho nhỏ đó, cô để mặc nước mắt cố kìm nén đã lâu, khóc to thất thanh. Lần gào khóc như trẻ con ấy không phải là lần đầu, nhưng chắc là lần cuối cùng. Cô cứ khóc đến khi mệt mỏi nằm co quắp trên ghế sofa và thiếp đi, chìm vào cơn mơ kinh khủng ấy. Lại bị nhốt trong hành lang tối đen, loạng choạng vấp ngã, thỉnh thoảng hụt chân, đụng phải những vật cứng không tên, không nhìn rõ từng lâu, cứ lên lên xuống xuống mà không tìm ra nhà mình. Đáng sợ hơn là, biết rõ là mơ nhưng không cách nào thoát ra được. Khi choàng tỉnh, cô đã mồ hôi đầm đìa, gần như kiệt sức.

Cố gắng ngồi dậy, rót một ly nước cho mình, cô tự nhủ, không thể như thế mãi, sau này không còn đôi tay nào ôm mào thoát khỏi giấc mơ nữa, thế thì mào chỉ có thể dựa vào chính bản thân thôi.

Không ai hóa thân thành cây cầu, mào cũng bắt buộc phải lội qua dòng nước xiết, đi tìm một đêm an giấc. Tân Thần bắt đầu thích ứng với cuộc sống không có Lộ Phi.

Chỉ là trong hoảng loạn khi vật vã thoát ra khỏi cơn ác mộng, trong những giây phút cô đơn không thể kiềm chế nổi để đi tìm chút hơi ấm trong hồi ức, cô đã từng mở chiếc túi ấy vô số lần, bày bàn cờ ra để tự chơi với mình.

Cuối cùng vẫn là thời gian đã giúp cô. Cô càng lúc càng bình thản, có thể thản nhiên vào nhà mình, thản nhiên đối mặt với hồi ức, thản nhiên chờ đợi cơn bóng đèn tan biến, thản nhiên để một chàng trai khác nắm lấy tay mình.

Cho dù không còn anh nữa, cuộc sống vẫn sẽ tiếp tục.

Di động reo vang, Tân Thần rất cảm kích âm thanh đó đã đánh thức cô ra khỏi sự thất thần bất ngờ. Cô đặt túi xuống, ngồi phắt dậy, rồi ra ngoài nghe điện thoại. Lạc Thanh gọi, cậu bảo hai hôm nữa sẽ về Mỹ, hôm nay đi gặp bạn bè cũ. Cậu cười nói: “Ngày mai có cần tôi đến giúp chị dọn nhà không?”

“Cậu cũng thấy topic đó rồi à? Tất nhiên là cần, có việc cần cậu giúp sức đây. Không biết ngày mai có ai đến nhận hoa tôi trồng không nhỉ”.

“Chị không đọc comment à? Mau lên mà xem, náo nhiệt lắm”.

Tân Thần ngồi trước máy tính F5 cho topic của mình, cô ngạc nhiên. Trước tiên là có vài người khen hoa đẹp, hoặc giúp đẩy topic lên trên, tiếp đó có một ID tên Road nói rằng muốn nhận tất cả cây cối mà Hợp Hoan trồng, đồng thời đảm bảo sẽ chăm sóc chúng thật tốt. Sau đó là một vài người bạn thân quen đã nói đùa – trong đó tất nhiên là có cả Bruce – có người làm động tác ôm ngực đau khổ bảo đã chậm một bước; có người bảo bạn Road đăng ký nickname chỉ để bình luận lần này, hẳn nhiên đã yêu thầm chủ topic từ lâu; có người phân tích Hợp Hoan có phải là có những người ngưỡng mộ âm thầm được dịp ra trận, đồng thời liệt kê những ứng cử viên. Tân Thần dờ khóc dờ cười, lại nhìn thời gian Road bình luận, quả nhiên chỉ sau khi cô post bài vài phút mà thôi.

“Ừa, chị đang nghe Scarborough Fair, bài hát lâu lắm rồi

“Ừ”. Máy đang phát bản Scarborough Fair mà Simon & Garfunkel hát chung với nhau từ thời kỳ đầu, cũng là bài mà cô rất thích, tiếng hát hoàn hảo như tiếng tiêu trời có một sức mạnh khiến người nghe thấy bình lặng. Tân Thần ngân nga theo: “Are you going to Scarborough Fair. Parsley, sage, rosemary and thyme, remember me to one who lives there, tell to him make a cambric shirt...”. Sau đó cười nói. “Rau thơm, cỏ đuôi chồn, cây mê diệt và húng tây. Có lẽ tương lai sau này, tôi sẽ có một vườn hoa, nhất định sẽ trồng những loại cây ấy”.

Lâm Lạc Thanh cười. “Sẽ có ngày đó mà. Nay, đừng nói với tôi là chị không đoán ra Road là ai nhé”.

Tân Thần cũng cười, “Hoa có người nhận là được, là ai cũng chẳng sao. Tôi không đoán làm gì”.

Bỏ máy xuống, cô dựa lưng vào ghế, nhìn quanh ngôi nhà, nghĩ, thực sự là thế, ai cũng không quan trọng.

Hôm sau Lâm Lạc Thanh đến giúp Tân Thần từ sớm, đóng gói tất cả sách và tài liệu cô đã chuẩn bị sẵn. Giá sách trống rỗng, Tân Thần gọi người thu mua gom đồ điện gia dụng cũ ở dưới lầu, thỏa thuận xong giá tiền rồi bắt đầu bảo họ dỡ bỏ máy điều hòa, bình nước nóng, dọn máy giặt, tủ lạnh, giá sách, bàn làm việc, tủ quần áo đi hết.

Lúc sau cô lại gọi mấy nhà hàng xóm thân quen dưới lầu, bảo họ rằng mình sắp dọn đi, có rất nhiều thứ không dùng đến, mời họ xem nếu dùng được thứ nào thì cứ lấy đi. Cô ở đây từ đó đến nay, những người hàng xóm ấy đa phần đều là đồng nghiệp hoặc người quen của bố cô và ông bà nội, gần như đã chăm sóc cô trưởng thành, quan hệ rất tốt, sau vài câu khách sáo liền bắt đầu chọn thứ mình cần dùng. Rất nhanh, nồi cơm điện, bình đun nước bằng điện, lò vi sóng, đèn bàn, ghế, chăn nhung, chăn điện, thảm len, thảm điện và các vật dụng khác, họ đều lấy mang xuống dưới.

Lâm Lạc Thanh đứng một bên nhanh nhẹn dọn dẹp dây điện, đóng gói máy tính, máy scan và máy in của cô lại, chỉ chiếc túi máu đỏ đậm đặt ở góc tường. “Trong đó là gì thế? Định đóng gói hay đem tặng?”

Lộ Phi xuất hiện ở cửa. Người ra kẻ vào và khung cảnh ồn ào khiến anh hơi bất ngờ. Anh dừng chân, đứng ở bậc thềm cửa.

Anh cũng thấy ngay chiếc túi ấy, rồi ngẩn người. Đương nhiên anh vẫn nhớ đó là thứ do anh mang đến. Anh từng dạy Tân Thần chơi cờ trong căn nhà ấy. Đang định lên tiếng thì anh nghe Tân Thần chậm rãi nói: “Bác

Lã, trong chiếc túi ấy là bộ cờ tướng quốc tế, bác mang về nhà cho cháu nội chơi đi”.

Ông Lã đồng ý, nhặt chiếc túi và mấy vật dụng khác rồi đi qua Lộ Phi để ra ngoài.

Lúc đó nhân viên của công ty chuyển phát nhanh cũng đến, đi vào trong, lấy thùng giấy cô cần gửi lên Côn Minh cho bố, bảo cô điền địa chỉ vào. Những công nhân dỡ hết máy điều hòa ra, nhắc lên và đi chen giữa vào họ, đặt ngoài hành lang.

Tân Thần quay người, nhìn Lộ Phi, nhất thời không biết phải nói gì. Giữa bầu không khí ồn ào hỗn loạn, Lộ Phi nhìn Tân Thần với vẻ mặt không chút cảm xúc, ngừng một lúc rồi nói: “Xin lỗi, lát nữa anh sẽ lên sau”.

Anh vội vã quay người bỏ đi. Lâm Lạc Thanh nhìn Tân Thần vẻ khó hiểu, “Vẻ mặt hai người đều kỳ quặc như nhau”.

“Thế à?” Tân Thần hơi mỉm cười, rồi lập tức cúi đầu chăm chú điền vào hóa đơn chuyển phát nhanh và nộp phí. Sau đó người thu lại hàng điện máy cũ thanh toán với cô. Cuối cùng họ đã đi hết, Lộ Phi lại xuất hiện. Anh đảo mắt nhìn căn nhà trống hoác, tỏ ra bình tĩnh.

“Anh đã gọi nhân công lên. Ngoài hoa ra còn có thứ gì cần chuyển không? Hôm nay anh lái chiếc Pickup đến”.

“Tôi đoán không sai, Road quả nhiên là anh. Pickup thì tốt quá. Tôi thấy có vẻ như Hợp Hoan chắc là không định mang nhiều đồ đạc theo đâu”.

Tân Thần lùi lại ngồi xuống chiếc ghế xếp, “Thứ này là đồ vật duy nhất trong nhà tôi được Địch Tử khen, khá là thoải mái. Tôi định đem tặng chị ấy. Còn những thứ khác đều không cần”.

Lâm Lạc Thanh cười nói, “Có chút khoái cảm nào khi tẩu tán hết tài sản không?”

Tân Thần cười lớn, “Chắc là có, vô tư đi đến không vương bận, tốt biết bao”.

“Anh thích chiếc ghế xếp này, em tặng anh nhé. Thần Tử không để tâm đâu”.

Lộ Phi mỉm cười, “Không cần. Để ở chỗ em rất tốt, rất hợp với sofa”.

Tân Địch đành thừa nhận, sau khi Lộ Phi đưa đồ đạc của Tân Thần đến, nhìn anh có vẻ rất trầm lắng, dường như không phải đang thèm muốn chiếc ghế ấy. Cô thực sự không biết nghĩ gì nên lấy chai rượu vang mang từ Pháp về, rót nửa ly cho anh.

Lộ Phi thấy buồn cười, “Em xem anh là ma men à, Tiểu Địch?”

“Chưa thấy anh say bao giờ. Tật của anh là quá kiềm chế. Uống đi uống đi, dù sao em cũng không an ủi người khác được, chỉ có chiêu này thôi”. Tân Địch cũng rót cho mình nửa ly, “Tuần sau em đi New York. Thần Tử sau này ở chỗ em. Có điều thấy nó xử lý sạch sẽ như thế chắc là lấy tiền xong rồi sẽ đi ngay. Có giữ nó lại được hay không thì phải nhờ cậu anh rồi”.

Lộ Phi ngấm rượu vang trong ly, nhưng lại nói sang chuyện khác, “Lát nữa anh gọi điện cho người bạn ở New York để cậu ta ra đến sân bay đón em”. Tân Địch nghĩ, vị hôn thê cũ vẫn chưa đi, anh cũng không thể làm gì, đành thăm thở dài, “Không cần đâu. A Ken cũng đến đó, anh ta rất thông thuộc”.

Lộ Phi uống rượu vẫn rất tiết chế, uống được nửa ly rồi, anh dựa vào ghế sofa, hai chân lười biếng duỗi dài, khép hờ mắt, nút áo trên cùng của chiếc áo sơ mi màu trắng gạo mở ra, ống tay xắn lên, hoàn toàn không

giống dáng vẻ chinh tề mà Tân Địch đã nhìn quen, mà toát ra một vẻ uể oải mệt mỏi, lại thêm gương mặt gầy có nét u uất nên nhìn càng thâm trầm.

Nếu không phải vì thấy anh đang đau lòng vì người yêu có vòng tay khác, Tân Địch sẽ lên tiếng kiến nghị anh, sau này hãy thử phong cách ăn mặc ngẫu hứng một tí.

Di động đặt trên bàn uống nước của Lộ Phi lóe sáng, nhưng anh không phản ứng gì, gần như ngủ thiếp đi. Tân Địch thấy anh mệt mỏi thì định để anh ngủ một lúc, cô cầm di động cứ lấp lóe mãi không ngừng lên, định tắt đi nhưng phát hiện ra tên trên màn hình hiển thị là “Nhược Lịch” thì do dự. Cô nghĩ, cô gái đó dù sao cũng đang ở trong một thành phố xa lạ, những người quen biết cũng chỉ có mình vị hôn phu cũ, Lộ Phi không nghe điện thoại thì hình như không phải đạo cho lắm. Cô vội vàng đẩy anh. Lộ Phi mở mắt ra: “Chuyện gì thế, Tiểu Địch?”

“Nghe điện thoại”.

Lộ Phi cầm điện thoại nhìn một lúc rồi nghe máy, “Ừ,

Không biết bên kia nói gì mà Lộ Phi khê bảo: “Được rồi, em đợi một chút, anh đến ngay”. Anh đứng lên, “Tiểu Địch, anh đi trước”.

“Này, em không muốn xúc xiểm gì, nhưng hai người đã chia tay rồi, cứ đưa đây thế này, anh muốn làm chị ấy hiểu lầm là vẫn còn còn cơ hội níu kéo hay sao?”

Sắc mặt Lộ Phi tối lại, anh lắc đầu, “Cô ấy uống rượu ở quán bar, hình như uống hơi nhiều. Anh phải đến đón”.

“Anh đợi một lát, em đi với anh”. Tân Địch hơi nổi giận, cũng đứng phắt dậy, “Rốt cuộc chị ta muốn gì? Cứ lôi kéo thế này thì có ý nghĩa gì chứ?”

Lộ Phi cười khở: “Tiểu Địch, sao em phải quan tâm làm gì cho khở?”

Tân Địch phớt lờ, đi thẳng xuống lầu với anh rồi lên xe.

Quán bar tên Bầu Trời Xanh Lam này do người nước ngoài mở, tọa lạc ở khu tài chính, rất nổi tiếng với những người ngoại quốc ở thành phố này. Tân Địch và Lộ Phi vào trong, thấy Kỳ Nhược Lịch ngồi một mình trong góc uống rượu đến đỏ bừng hai má, đôi mắt mơ màng, đang nói gì đó với một người đàn ông nước ngoài to lớn mặc áo pull màu đen. Tay người đó đặt trên vai cô, còn cô thì tránh né có vẻ lực bất tòng tâm.

Lộ Phi tiến đến, gạt tay người đàn ông đó ra, trầm giọng nói mấy câu tiếng anh, người đó lập tức đứng dậy bỏ đi. Kỳ Nhược Lịch lại nhìn Tân Địch và cười to, “Hài thật, hình như tôi chỉ gọi điện bảo Lộ Phi đến nhỉ? Chẳng phải cô muốn chứng tỏ mình trong sạch, không có quan hệ gì với anh ấy sao? Theo sát thế làm gì?”

Tân Địch nghĩ, cho dù bình thường thực nữ nhĩ nhận đến mấy, một khi đã uống nhiều rồi thì sẽ trở nên thẳng thắn đến trần trụi. Có điều cô không quan tâm, cười nói: “Lúc này chúng tôi cũng đang ngồi nói chuyện với nhau, đến xem xem có giúp gì được không?”

“Chắc cô sợ tôi mượn rượu giả điên đeo bám anh ấy chứ gì?”. Kỳ Nhược Lịch vịn bàn đứng lên, lườm cô, “Nói cho cô biết, cô Tân à, trước kia tôi cũng đã mượn rượu dụ dỗ anh ấy đấy. Ha ha, anh ấy không mắc bẫy, tôi đoán bây giờ còn chơi chiêu đó thì có lẽ càng tệ hại hơn”.

Lộ Phi chau đưa tay định dìu cô, “Nhược Lịch, đi thôi. Anh đưa em về khách sạn”.

Kỳ Nhược Lịch lại đẩy tay anh ra, động tác rất mạnh nên cơ thể đổ nghiêng về một phía theo quán tính, loạng choạng mất một lúc. Tân Địch đứng bên đó đành dìu cô ta đứng vững lại. Kỳ Nhược Lịch cười khúc

khích, dựa vào người cô, thì thào: “Này, chắc cô cũng yêu Lộ Phi đấy chứ? Vậy cô còn thảm hơn tôi. Người anh ấy yêu là em họ cô, biết không?”

Tân Địch cười hệt hơi, hơi đẩy cô ta ra, tránh mùi rượu nồng nặc, “Ừ, tôi biết rồi. Chị đã kể cho tôi nghe rất nhiều tin kinh thiên động địa, tôi thừa nhận”.

Kỷ Nhược Lịch đang định nói gì thì bịt miệng, nhả nhó chạy nhanh vào phòng vệ sinh. Tân Địch nhìn Lộ Phi, đành đau khổ chạy theo sau. Chưa được mấy bước đã thấy Nghiêm Húc Quân và Đới Duy Phàm cùng hai cô gái đang ngồi ở một bàn khác, trong đó có một cô gái mặc áo hai dây đang vòng tay qua Đới Duy Phàm, thủ thủ gì đó với anh, dáng vẻ xem chừng rất thân thiết. Nghiêm Húc Quân nhìn thấy Tân Địch trước tiên, vẫy tay chào cô. Cô liếc một cái, chẳng buồn quan tâm mà đi thẳng vào phòng vệ sinh. Thấy Kỷ Nhược Lịch đang nôn rất dữ dội rồi đến bồn rửa tay súc miệng, cô vội rút khăn giấy ra đưa cho cô ta.

Kỷ Nhược Lịch cầm khăn giấy che mặt rồi khóc thành tiếng. Tân Địch buồn bực nhìn trời, thật sự không nghĩ ra câu nào để an ủi, đành lẳng lặng đợi cô ta từ từ kiềm chế lại, tiếng khóc nhỏ dần rồi trở thành tiếng nấc nghẹn.

Tân Địch ngừng một lúc sau mới nói: “Chị Kỷ à, tôi nói thêm lần nữa với chị vậy, tôi chưa bao giờ yêu thầm Lộ Phi cả. Có điều lúc này tôi lại thấy có người đàn ông ngồi ngoài kia, mấy hôm trước còn nói muốn ở bên cạnh tôi, mà bây giờ lại đang thì thầm to nhỏ thân mật với một cô em bốc lửa ăn mặc mát mẻ. Hay là tôi khóc chung với chị nhé”.

Kỷ Nhược Lịch ngạc nhiên quay lại, mặt long lanh nhìn cô. Cô khoát tay, “Được thôi, xin lỗi, tôi đang nói hơi quá đấy. Tôi không khóc nổi, căn bản cũng không định khóc vì anh ta. Xưa nay tôi không biết an ủi ai cả, chắc chị cũng không cần lời an ủi kém cỏi của tôi đâu”.

“Cô đang chứng minh rằng tôi đã quá ngốc, hay là cô quá phóng khoáng ư?”

“Chứng minh được gì chứ? Có lẽ có thể chứng minh tôi không xem trọng chuyện đó quá thôi. Lần trước hình như tôi cũng đã nói với chị, tôi không cho rằng tình yêu là chuyện quan trọng nhất cuộc đời. Nếu một người đàn ông thậm chí còn không thể khiến tôi vui, thế thì tôi chẳng nhìn ra mình có gì để phải tốn thời gian cho anh ta. Không phải vì Lộ Phi là bạn tôi, Tân Thần là em gái tôi mà tôi nói hộ họ. Tôi thực sự nghĩ rằng, chị lôi kéo thế này thật vô nghĩa.”

“Tôi biết, tôi đang làm khó bản thân, và cũng làm khó người khác”.

Tân Địch nhún vai, “Làm Lộ Phi khó xử thì thôi, dù sao cũng đáng đời anh ấy. Nhưng chị có nghĩ rằng, sớm muộn gì cũng có ngày nổi hổ thẹn của anh ấy với chị thậm chí sẽ bị mài mòn?”

Kỷ Nhược Lịch hoang mang nhìn cô, rồi quay lại nhìn mình trong gương. Một lúc sau cô ta nói: “Tôi đã yêu anh ấy năm năm, chỉ không cam tâm từ bỏ như thế. Tôi muốn xem anh ấy sẽ kiên trì đến mức nào”.

“Chắc chị cũng giàu có, bỏ công việc không làm cũng chẳng sao. Nhưng lấy phần lớn thời gian của mình để chứng minh việc ấy, thật không công bằng với chính chị”.

Kỷ Nhược Lịch cười đau khổ, “Phải, nôn xong rồi, hình như tôi cũng thấy hơi không đáng nữa”.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài. Chị về khách sạn nghỉ ngơi sớm đi”.

Hai người đi ra khỏi phòng vệ sinh, bất ngờ thấy Đới Duy Phàm đang đi qua đi lại bên ngoài như kiến bò trên chảo nóng, thấy Tân Địch ra liền vội vã tiến đến, túm lấy cô, “Tân Địch, em đừng khóc, anh đảm bảo...”

Tân Địch bực bội hất tay anh ra, “Tôi khóc cái khi ấy, Đới Duy Phàm”.

Lúc này Đới Duy Phàm không nhìn thấy Tân Địch, nghe Nghiêm Húc Quân hí hửng nói, mới vội vàng đẩy Thẩm Tiểu Na ra, cuống quýt chạy đến trước cửa phòng vệ sinh. Nghe bên trong vắng vắng tiếng khóc, anh đột ngột đần mặt, cứ đảo lòng vòng bên ngoài nghĩ xem phải giải thích thế nào. Nhưng nhìn lại Tân Địch thấy đôi mắt vẫn sáng rỡ, sắc mặt như thường, làm gì có vết tích đã khóc đâu, anh đành ngượng ngùng nói: “Lão Nghiêm nói mệt rồi nên đi thư giãn tí, anh chỉ đi theo cậu ta thôi. Cậu ta có thể làm chứng anh và cô gái kia không có gì mà. Cô ta xưa nay cứ hơi điên điên khùng khùng thế đấy”.

Tân Địch khoát tay liên tục như đuổi kiến, dìu Kỷ Nhược Lịch ra, gặp Lộ Phi rồi ra ngoài, lên xe anh. Lộ Phi đưa Kỷ Nhược Lịch về khách sạn trước rồi mới đưa cô về nhà.

Tân Địch về nhà, thấy Tân Thần đã về trước, còn Đới Duy Phàm đang ngồi trên sofa đợi cô. Tân Thần đưa mắt ra hiệu cho cô rồi vào thư phòng.

Đới Duy Phàm quyết định hạ mình, “Tân Địch, nghe anh giải thích. Trong quán bar ồn quá. Nhà cô ta cũng mở công ty thời trang, đang thăm dò anh về chuyện chụp album”.

Tân Địch che miệng ngáp một cái, “Không cần giải thích đâu. Em biết, hai người rất trong sáng. Nghe nói có đôi nam nữ đắp chăn bông nằm trên giường mà chỉ trò chuyện thôi mà, huống hồ là chỉ nói chuyện phiếm trong quán bar. Hôm khác nói tiếp nhé, em buồn ngủ quá”.

Đới Duy Phàm đành ngượng ngùng chào ra về, không còn cách nào khác. Anh cảm thấy mình quá oan uổng, trước kia chưa bao giờ hạ mình như thế, còn cô lại quá thờ ơ hờ hững, nếu không phải vì cố ý làm ra vẻ

lạnh nhạt thì chắc là không quan tâm đến chuyện đó, càng không quan tâm đến anh, nghĩ đến đó, anh bỗng cảm thấy rất thất bại.

Chiều hôm sau, Tân Địch đến Hoa viên Tử Nguyệt xem xét tiến độ chụp ảnh, Nghiêm Húc Quân nói ngay: “Tân Địch, vào xem blog của anh. Anh nhận lời yêu cầu của lão Đới, chứng minh sự thanh bạch cho cậu ấy”.

Đới Duy Phàm ngại ngùng đến mức không biết nói gì. Tối hôm trước anh đang rất buồn bực thì Nghiêm Húc Quân không biết điều lại cứ gọi điện đến. “Lão Đới, tự dừng chạy đi giải thích thế, có hiệu quả không?” Đới Duy Phàm khó tránh khỏi thẹn quá giận. không đợi anh nổi điên, Nghiêm Húc Quân đã cười như điên, “Đừng cuống đừng cuống, tôi sẽ giúp cậu viết mấy dòng chứng minh sự trong sạch, bảo đảm Tân Địch sẽ tin cậu”.

Đới Duy Phàm nhìn thấy cái gì gọi là “chứng minh sự trong sạch” thì chỉ còn nước trách mình không biết chọn bạn, đã hỏi thăm sức khỏe tên bạn phá phách không biết bao nhiêu lần. Tân Địch biết anh ta không viết nổi thứ gì tốt đẹp nên cười toét miệng: “Anh chụp cho anh ấy mấy tấm ảnh mặc quần lót tiết liệt rồi post lên blog, chắc chắn sẽ thu hút nhiều người hơn là cái “chứng minh” chết tiệt kia”.

Mọi người xung quanh đều cười ồ.

Tân Địch về phòng rồi tiếp tục làm việc. Gần giờ tan sở, cô nhất thời thấy tò mò nên quyết định cứ vào xem blog của Nghiêm Húc Quân.

Xưa nay Nghiêm Húc Quân tay không rời máy ảnh, ưa thích dùng ảnh để ghi lại cuộc sống của mình, đã lập blog từ rất lâu. Nhưng với Tân Địch thì giá trị lớn nhất của blog anh ta chẳng qua là những tấm ảnh về các mẫu thời trang và các buổi biểu diễn thời trang mà bình thường người ta không để mắt tới. Nhưng tên ấy thường xuyên bình luận bằng đủ mọi cảm xúc, khiến hứng thú ghé thăm blog của cô phai nhạt ít nhiều, hơn nữa ảnh chụp

của Nghiêm Húc Quân thì Tân Địch khá thích, nhưng phong cách viết thì cô đánh giá không cao, không hề có hứng thú với những ghi chép trong blog của anh ta, thế nên căn bản không lưu lại địa chỉ. Cũng may anh ta hiện giờ đã trở thành một người nổi tiếng trong giới thời trang nên tìm kiếm blog của anh ta một lúc là ra ngay.

Blog của Nghiêm Húc Quân màu sắc rất khiêm nhường và giản dị, nhưng liên kết bạn bè là một dãy những tên mỹ nữ nổi danh trong giới thời trang Bắc Kinh, khiến người ta nhìn vào đã thấy hoa mắt choáng vàng. Bài viết ngay trang đầu được viết vào sáng sớm hôm nay, bắt đầu là tấm ảnh chụp phía ngoài quán bar Sắc Trời Xanh Lam, xử lý màu cơ bản xanh tối, ánh nền lay động chậm chờn, người qua đường hóa thành những bóng hình trôi dạt dờ. Nội dung và hình ảnh của bài viết hoàn toàn không tương xứng, có một tiêu đề rất buồn cười: Làm sao chứng thực sự trong sạch và tiết liết của một người đàn ông?

Cô xem tiếp, chỉ thấy Nghiêm Húc Quân kể lể rất đáng thương, vẻ như đang thanh minh cho Đới Duy Phàm, bảo rằng người đẹp nhiệt tình như lửa còn anh chỉ ngồi im không làm gì, thực ra lại nửa giễu nửa mỉa anh là “chưa kịp xuống sông rửa giày trước, chưa kịp ăn thịt dê đã khiến thân đầy mùi hôi”, sau đó cảm thán, “Bắt một người đàn ông chứng thực sự trong sáng của một thằng đàn ông khác thật khó quá, có lẽ phụ nữ đều cảnh giác với sự phối hợp ăn ý và dung túng giữa đàn ông với nhau. Đặc biệt là với Sandy, tiếng tăm của tôi không thể bảo là tốt đẹp được, có nói thành thật cách mấy cũng vô ích, nên lão Đới à, cậu tự lo đi”.

Tân Địch không nhịn được cười. Cô không hề nghĩ việc hôm qua là quá trầm trọng, nhưng thực sự đã nghĩ là, hình như không cần thiết phải tiếp tục với Đới Duy Phàm nữa. Người đó không biết kiềm chế, xưa nay chuyện kêu ong gọi bướm, nếu đi sâu vào tình cảm, sau này khó tránh khỏi việc phải đối diện với những cảnh như thế - cô lại không hề có hứng thú với cảnh tranh giành ghen tuông.

Tân Địch đang chuẩn bị tắt máy tính ra về thì bỗng sực nhớ ra mấy hôm trước, thái độ trốn tránh rất kỳ quặc của Tân Thần khi nhắc đến chuyện cô đến Bắc Kinh tìm việc làm. Với phong cách chuyện gì cũng báo cáo tuốt tuồn tuột trên blog của Nghiêm Húc Quân thì chắc cũng có ghi

Cô vừa tìm kiếm vừa thăm mắng tên tự sướng Nghiêm Húc Quân, anh ta lưu giữ quá nhiều thứ trong blog. Cuối cùng cô đã kiên nhẫn tìm ra bài viết hồi cuối tháng ba của ba năm trước, đọc đến gần ngơ một lúc rồi lấy di động gọi cho Lộ Phi, “Lộ Phi, anh đang ở đâu?”

Lộ Phi đang sắp xếp tài liệu trong công ty. Anh đã nộp đơn từ chức nhưng vẫn chưa bàn giao công việc nên còn trong văn phòng Hạo Thiên. “Anh đang ở văn phòng. Có chuyện gì thế, Tiểu Địch?”

Tân Địch ngần ngừ, quyết định cứ kể anh biết, “Anh lên MSN (1) đi. Em gửi địa chỉ blog của Nghiêm Húc Quân cho, anh xem đi nhé”.

(1) Viết tắt của Microsoft Network

Lộ Phi nhanh chóng đăng nhập MSN, click vào đường link mà Tân Địch gửi đến, ngày tháng hiển thị chính là cuối tháng ba của ba năm trước, quả nhiên có cả thảy khoảng mười bài viết có liên quan đến Tân Thần. Tiêu đề bài viết đầu tiên là :Tiểu Thần yêu quý đã đến.

“Bạn gái cũ Tiểu Thần yêu quý của tôi đã đến Bắc Kinh, tất nhiên cô ấy không thừa nhận tôi là bạn trai cũ của cô ấy (mặt cười toét miệng). Lúc ăn cơm hề tôi huênh hoang một tí là cô ấy lại ung dung nói với các anh em của tôi rằng, cứ để mặc cho anh ấy nói bậy nói bạ đi, dù sao chí nhiều cũng không ngứa thêm một, hai người bạn trai cũ tôi cũng không buồn. Cô bé này vẫn thẳng thắn như xưa, ngứa chỗ nào là đánh chỗ đó”.

Bên dưới là một tấm ảnh chụp trong phòng, không rộng lắm, có bảy, tám chàng trai, cô gái đang ngồi vòng quanh bàn ăn cơm, trong đó có cả

Tân Thần. Cô mặc áo len cao cổ màu hồng nhạt, tóc buộc gọn phía sau. Trong hơi nóng hừng hực, nụ cười của cô rạng rỡ đáng yêu.

Một bài sau đó vài ngày viết: “Tiểu Thần phỏng vấn rất suôn sẻ, tuần sau đi làm. Chúc mừng một người nữa lại trôi dạt đến Bắc Kinh. Thủ đô vĩ đại, trái tim của Tổ quốc, chúng tôi đã đến đây! Có điều cô bé ngốc ấy nói không muốn làm người mẫu, lý do lại là: Đó là nghề của tuổi trẻ, còn cô đã quá già rồi. Nhìn cô ấy tuy không còn vẻ trẻ con nhưng vẫn trẻ trung xinh đẹp, tôi đành thở dài, kiểu nói ấy khiến tôi bó tay thôi”.

Bên dưới là mấy tấm ảnh chụp trộm: Tân Thần mặc áo vest đen bên ngoài, vừa ra khỏi tòa nhà, gương mặt xinh đẹp có vẻ ngĩ ngại, không hề có mặt vui sướng khi tìm thấy công việc; một tấm khác đưa tay ra che trước mặt, dường như không muốn để đối phương chụp trộm.

Xem tiếp bài được viết vào hôm sau, thời gian là cuối tháng ba, tiêu đề là : Tạm biệt, Tiểu Thần.

“Hôm nay là cuối tuần nhưng vẫn có việc phải làm. Buổi sáng cùng đi với Tiểu Thần, nhìn cô có vẻ rất vui, hỏi tôi tuyến xe buýt. Vừa hay nơi chúng tôi định đến đều ở gần khu triển lãm quốc tế. Cô ấy bảo muốn đến gặp một người bạn trước rồi tìm nhà để ổn định sau. Mặc tôi chọc ghẹo thế nào, cô bé cũng không chịu nói là bạn gì. Mặc kệ hẳn, tôi mừng cho cô, cho dù nguyên nhân cô ấy ở lại Bắc Kinh không phải vì tôi. Hy vọng cô luôn vui vẻ như trước kia. Nghĩ như thế, gió cát đầy trời cũng không còn đáng ghét nữa. Cô bé đánh giá thấp thời tiết ở Bắc Kinh nên không mang nhiều quần áo. Thấy cô mượn tôi áo khoác để mặc thật buồn cười quá, tiện tay chụp cho cô một tấm, sau đó vội đi làm.

“Buổi chiều trở về, Tiểu Thần đã về trước. Cô không mang theo chìa khóa, đang ngồi thẩn thờ trước cửa. Tôi ngồi xuống cùng, hỏi cô tìm thấy được bạn không. Cô cười, nói tìm được rồi nhưng chẳng thà không tìm thấy. Lần đầu thấy cô cười thê lương như vậy, tôi muốn an ủi nhưng cô bất

thần nói muốn đi, bắt đầu thu dọn hành lý mà không cho tôi cơ hội thương lượng. Mặc tôi hỏi thế nào, cô cũng vẫn không nói. Tôi biết hỏi cũng không được gì, được thôi, người đẹp bao giờ cũng có đặc quyền bướng bỉnh, đặc biệt là cô ấy”.

“Tôi đưa cô ấy ra ga tàu. Trên đường cô chẳng nói gì, nhưng liếc nhìn ô cửa sổ bên cô ngồi, tôi biết cô đã khóc. Không biết người đã khiến cô khóc là ai. Tôi hận vì cô ấy đã đi gặp người bạn đó. Thời tiết Bắc Kinh vẫn tệ hại như cũ. Ngày mai tôi phải đi chụp tuần lễ thời trang. Bôn ba như vậy, thân xác không thuộc về mình nữa. Tiểu Thần về nhà cũng tốt, chí ít cuộc sống ở đó khá nhàn tản, hy vọng cô ấy sống hạnh phúc”.

“Từ trạm Tây Khách về, thấy hai tấm ảnh này, bỗng cảm thấy xót xa. Lần đầu chụp ảnh cho cô bé, cô vẫn còn vô tư lự, cho phép tôi mượn lời người khác để bày tỏ tình cảm: Người trẻ nào cũng đều sẽ già đi, tuổi thanh xuân của ai có thể không khô cạn.”

Kỷ Nhược Lịch đến, gõ cửa văn phòng đang mở cửa anh, nhưng sự chú ý của Lộ Phi đều tập trung vào hai tấm ảnh bên dưới, căn bản không để tâm đến cô ta.

Tấm ảnh thứ nhất, Tân Thần mặc một chiếc áo khoác thợ săn dài của nam màu ô liu đ trên đầu đội chiếc mũ bóng chày màu đen, trên sống mũi là cặp kính râm to tướng, miệng và mũi che bằng một chiếc khăn màu sắc sặc sỡ rất đặc biệt, khiến cả nửa phần dưới của gương mặt được che chắn rất kỹ, phía sau là gió cát ngập trời – đó là kiểu ăn mặc bất đắc dĩ khi ra ngoài của các cô gái trong tình trạng bão cát. Sắc trời u ám, cô đối mặt với ống kính, bóng dáng trở nên mảnh mai và cô độc, có vẻ rất cô đơn.

Tấm ảnh khác thoáng nhìn đã biết là cổng vào của trạm Tây Khách. Dưới ánh đèn, xung quanh Tân Thần là dòng người ồn ào náo loạn. Cô mặc một chiếc áo khoác thể thao mỏng, không đội mũ và mang kính, chiếc khăn sặc sỡ kia kéo xuống quần lỏng lẻo quanh cổ, trong tay xách một chiếc túi

không lớn lắm, đang quay lại vẫy tay. Dưới ánh đèn mờ ảo không nhìn rõ vẻ mặt của cô.

Tay trái Lộ Phi co chặt thành nắm đấm, hoàn toàn ngẩn ngơ, Kỷ Nhược Lịch bước vào, “Lộ Phi, thư ký của chị nói chị họp xong rồi, việc của anh làm xong chưa?”, Lộ Phi không chút phản ứng.

Kỷ Nhược Lịch nghi ngờ vòng ra sau anh xem, nhìn thấy ngay hai tấm ảnh đó. Cô lại gần hơn để nhìn kỹ, sau đó quay sang, chạm phải ánh mắt Lộ Phi.

Họ xác định cùng lúc rằng, họ đã từng đứng đối diện Tân Thần, rất gần rất gần, thậm chí còn chào nhau.

Lộ Phi quay về Bắc Kinh làm việc vào cuối tháng hai năm đó. Lộ Thị giao một ngôi nhà đã được sửa chữa nằm ở khu vực đẹp cho anh ở, nhưng bên trong trống rỗng, không có vật dụng gia đình. Không vừa tiếp nhận công việc nên rất bận, đành ở tạm khách sạn gần tòa nhà văn phòng, định đợi rảnh rồi sẽ dọn vật dụng cần thiết đến.

Kỷ Nhược Lịch chủ động bảo sẽ giúp anh mua sắm, còn cười nói: “Em đã nộp mấy bộ hồ sơ, đang đợi thông báo đi làm nên giờ rất rảnh rỗi. Phụ nữ bẩm sinh hứng thú với việc mua vật dụng trang trí nhà cửa, em đảm bảo sẽ hợp với ý anh, tuyệt đối không màu mè lòe loẹt quá đâu”.

Lộ Phi từ chối không được đành giao chìa khóa cho cô, đồng thời đưa một tấm thẻ tín dụng, bảo cô cứ quẹt thẻ trả chi phí mua sắm.

Đến cuối tháng ba, Bắc Kinh đã không còn không khí mùa xuân mà bão cát cứ cuốn đến ngập trời. Bầu trời biến thành màu vàng đất, trong không khí đâu đâu cũng toàn là bụi cát khiến người ta nghẹt thở. Kỷ Nhược Lịch là người miền nam, không thích ứng được với khí hậu oái ăm đó. Cô bị cảm, nhưng vẫn chạy đến cá trung tâm mua sắm để chọn đồ. Quá trình đó khiến cô tràn ngập niềm vui.

Cuối tuần mà Lộ Phi vẫn có việc phải làm, đến gần trưa, thì lái xe đến. Kỷ Nhược Lịch đã tới nhà trước, vừa ho vừa chỉ huy công nhân treo màn cửa. Trong ngôi nhà ba phòng, mọi vật dụng đã bày biện rất ngăn nắp, đến vật dụng cho giường ngủ cũng đã đầy đủ, quả nhiên màu sắc rất hài hòa và nhã nhặn, hợp ý anh. Tiễn công nhân đi rồi, Lộ Phi cảm ơn cô, nhưng cô chỉ cười đáp: “Cho em thỏa sức nghiên một lần. Tốt quá”. Cô bày biện một món đồ bằng pha lê, bỗng quay lại nhìn Lộ Phi, “Bây giờ nhà anh đều in dấu của em rồi, xem anh sau này còn đưa cô gái khác đến đây thế nào được”.

Đây không phải là lần đầu tiên cô tỏ ý, thế nhưng Lộ Phi không phản ứng gì, chỉ thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, “Lúc này ở thành phố trước kia anh ở, mùa xuân đã đến rồi”.

Trái tim Kỷ Nhược Lịch bỗng rung lên. Anh hiếm khi nhắc đến nơi mình từng sống. Vì công việc mà cô tình cờ gặp bạn học cũ Đinh Hiểu Tình của anh, lúc nhắc đến, anh chỉ đáp qua loa.

“Bây giờ chắc đã đến mùa hoa anh đào nở ở trường cũ nổi tiếng của anh rồi. Không biết so với Washington thì có gì khác không. Muốn đến trường anh ngắm thử quá.”

Lộ Phi im lặng rất lâu. Kỷ Nhược Lịch nhớ hôm ấy Đinh Hiểu Tình cười cười tiết lộ chuyện về Lộ Phi, tim đập càng nhanh. Đang định nói thì Lộ Phi cười, “Muộn rồi, đi thôi, đi ăn cơm”.

Hai người xuống lầu, định đi bộ đến quán ăn gần đó. Kỷ Nhược Lịch chỉ một cô gái đứng cạnh chiếc xe đậu cách đó không xa, nói với vẻ nghi ngại: “Cô gái kia hình như đang đợi ai đó. Lúc em đến đã thấy đứng đây rồi. Tội nghiệp, gió cát to thế này”.

Lộ Phi chỉ liếc nhìn với vẻ hồ hững, thấy cô gái kia mặc một chiếc áo khoác dài kiểu nam rộng thùng thình, tay áo xắn lên, mang một cặp kính

râm to tướng, khuôn mặt trùm một chiếc khăn sặc sỡ, đứng thẳng bất động, hoàn toàn phớt lờ gió cát ngập trời, chiếc mũ bóng chày và bộ quần áo đã phủ lớp cát mỏng.

Anh đang lơ đãng, vẫn chìm đắm trong hồi ức của mình. Bây giờ quả thực trường cũ đang là mùa hoa anh đào nở rộ, những cánh hoa bay lượn và rơi xuống vô số lần trong giấc mơ của anh, vẫn còn rơi trên tóc và vai cô ấy chẳng? Lúc ấy bàn tay gỡ những cánh hoa cho cô sẽ là của ai?

Anh đã từng đến thủ đô Nhật Bản công tác vào một mùa xuân năm nào đó. Lúc ấy hoa anh đào phải một tuần sau mới nở hết, phía đón tiếp đã than thở rằng không đúng lúc, nhưng anh chẳng cảm thấy tiếc nuối gì. Không có bóng dáng quen thuộc dưới cơn mưa hoa, cho dù hoa nở đẹp đến mấy, cũng chẳng có ý nghĩa gì với anh cả.

Kỷ Nhược Lịch đi qua cô gái ấy, có phần bất nhẫn nên do dự một lúc rồi dừng lại dịu giọng nói: “Cô à, bão cát lớn quá, đứng ngoài này lâu thì không chịu nổi đâu”.

Cô ấy quay lại nhìn, một lúc sau mới nói bằng giọng khàn khàn trầm đục: “Cám ơn chị, tôi đang đợi một người”.

“Có thể gọi điện cho anh ta mà”.

Cô trầm ngâm một lúc rồi đáp, “Không cần. Chắc tôi không đợi nổi nữa, đứng một lát sẽ đi”.

Một câu trả lời kỳ quặc, Kỷ Nhược Lịch đành im lặng rồi tiếp tục đi đến quán ăn với Lộ Phi, vừa đi với nói: “Lát nữa lại đến siêu thị đó, lấp đầy tủ lạnh của anh. Buổi tối em đến giúp một tay, em nấu ăn ngon lắm”.

“Không cần phiền phức như thế”.

“Nhân lúc thê tín dụng của anh còn ở chỗ em, em phải tiêu cho xứng mới được”. Kỷ Nhược Lịch cười nói, đi xa rồi mà vẫn quay lại, nhìn cô gái vẫn còn đứng bất động ở đó, “Lộ Phi, nếu có một cô gái đợi anh như vậy, anh có cảm động không?”

Lộ Phi sửng người, một giọng nói trong trẻo bỗng vắng vắng bên tai, “Em không đợi ai cả, em không muốn gặp lại anh nữa”. Anh thần thờ nhìn bão cát bay mù mịt. Về thất thần đó Kỷ Nhược Lịch thấy hết, cô bỗng thấy hối hận. Cô không nén nổi mà thăm dò anh, nhưng không bao giờ có được đáp án cô cần. Người anh nghĩ đến không phải là người vẫn gốc ghếch đợi anh mãi như cô. Cô đành vội vàng chuyển sang chủ đề khác. Họ ăn cơm xong, Lộ Phi bảo Kỷ Nhược Lịch đợi ở đó, anh đi lấy xe, lại vẫn thấy cô gái kỳ quặc đó đang cúi xuống đầu xe anh, dùng ngón tay viết gì đó trên tấm kính chắn bắm đầy cát vàng. Anh đứng lại gần đó, “Cô ơi, tôi có giúp gì được cô không?”

Ngón tay cô khựng lại. Đứng ở góc của anh có thể thấy thấp thoáng hình như là một dòng chữ số Latin, bên dưới là nét viết chữ Hán. Cô cúi xuống một lúc rồi đưa tay gạt ngang, xóa đi những dòng chữ đó và đứng thẳng dậy, “Xin lỗi, buồn chán nên viết bậy thôi”. Giọng cô khàn khàn rồi vội vã lướt qua anh.

Họ đã từng đối mặt ba năm trước, thế rồi đi lướt qua nhau.

Lộ Phi cố gắng nhớ lại cảnh hôm đó, nhưng ngày bình thường, ký ức đã mờ nhạt, như cách một lớp bụi, bóng dáng ấy không thể nào rõ ràng bằng tấm ảnh trước mặt.

Anh lại xem blog của Nghiêm Húc Quân: Người trẻ nào cũng đều sẽ già đi, tuổi thanh xuân của ai có thể không khô cạn. Thế thì, cô thiếu nữ ấy bỗng già đi chỉ trong ngày hôm đó, sự ngây thơ, kiêu diễm, tình yêu không hề do dự của cô... đều bị chìm lấp trong gió bụi thời gian.

Còn anh thậm chí không thể đưa tay ra níu kéo.

Quyết định của anh mãi mãi chậm hơn một bước, thậm chí không thể quy cho vận mệnh khó đoán. Từ nhỏ đến lớn, anh chọn con đường mình đi, an bài cuộc sống của mình, quyết định những thỏa hiệp và kiên trì mà anh phải làm, thế nhưng, anh chưa từng kiên trì vì Tân Thần.

Kỷ Nhược Lịch nhìn Lộ Phi, ngần ngại một lúc rồi nói: “VẬY là, cô ấy có đến tìm anh, nhưng lại thấy chúng ta ở bên cạnh nhau”.

Lộ Phi nghiêng chặt răng không nói. Tất nhiên, trước khi anh về nước đã gửi email cho Tân Địch, báo cho cô biết địa chỉ anh ở, “Chị anh đã chuẩn bị sẵn nhà và xe rồi. Anh định ở nhờ, đến văn phòng cũng tiện”. Tân Địch gửi email lại còn than thở, “Hình như cũng rất gần khu triển lãm quốc tế. Sau này nếu có đi Bắc Kinh xem triển lãm thời trang nữa thì em có thể tiện đường đến thăm anh”. Thế thì, Tân Thần chí ít cũng nhìn thấy email này.

Trước kia anh thường xuyên liên lạc với Tân Địch, báo cáo hành tung cũng là do vẫn còn nuôi một chút hy vọng, mong rằng Tân Địch sẽ nhắc đến anh với Tân Thần, vậy thì giữa hai người cũng có thể gọi là có chút liên hệ gián tiếp. Thế nhưng về lại Bắc Kinh, khoảng cách với Tân Thần chưa quá một nghìn cây số, một mặt vừa tiếp nhận công việc nên quá bận, mặt khác anh lại thấy ngần ngại, không biết làm sao đối diện với Tân Thần lúc đó đã có bạn trai.

Nhưng Tân Thần dửng dưng cảm hơn anh, cô đã đến Bắc Kinh, đồng thời còn chủ động đến tìm anh. Nhận ra điều đó, Lộ Phi chỉ thấy tim đập càng dữ dội hơn

Gương mặt cô, giọng nói cô đã từng bao lâu lờn vờn trong giấc mơ, nhưng khi anh đứng trước mặt cô, nghe thấy cô nói, mà lại không nhận ra.

Tệ hại hơn là, anh cùng một cô gái khác ra ra vào vào, cứ đi ngang qua cô mà không biết.

Thấy Lộ Phi trầm tư, hồn phách để tận đầu đầu, Kỷ Nhược Lịch bỗng nổi giận, sắc giọng nói: “Thế là sao? Có phải anh muốn quy tội cho em? Em xuất hiện không đúng lúc, phá nát sự tương phùng của hai người? Cô ta hoàn toàn có thể gọi anh mà! Cứ lẳng lặng đến rồi lẳng lặng bỏ đi, rốt cuộc cô ta muốn làm gì? Thật buồn nôn! Vốn là mọi người đã có thể không gặp phải những chuyện thế này. Cùng lắm em sẽ đau lòng vài ngày, sau đó tự động rút lui thôi, cũng không cần phải yêu mù quáng mấy năm nay, đính hôn rồi lại hủy hôn”.

Tại sao? Lộ Phi cũng tự hỏi. Một cô gái xưa nay kiêu ngạo, thấy anh ở cùng người khác nên hiểu lầm ư? Nhưng cô xưa nay luôn thẳng thắn và bộc trực, không cần thiết phải lẳng lẽ bỏ đi như thế. Hay là cô vẫn nhớ những lời lúc chia tay? Thế là căm hận rồi chủ động đến tìm, nhưng lại thấy cảnh ấy.

“Hai người đúng là hợp nhau thật! Hoàn toàn phớt lờ tình cảm của người khác, xem vận mệnh của người khác thành bối cảnh cho tình yêu của vĩ đại của các người. Đang chơi trò vở kịch cuộc đời à?” Kỷ Nhược Lịch không kiềm chế nổi bản thân, hét lên giận dữ, “Hai người chơi được rồi, tại sao còn kéo tôi vào?”

“Em nói thế là không công bằng với cô ấy. Người kéo em vào chỉ là anh, anh xin lỗi. Không liên quan gì đến cô ấy”.

Anh nhìn cô, giọng bình thản, dường như đang nói về một sự thật khô khốc, không toát ra chút sắc thái tình cảm nào. Tất nhiên, một Lộ Phi trấn tĩnh như thế cô không còn xa lạ gì. Từ lần đầu gặp nhau, anh đã tỏ ra bình thản kiềm chế, chưa bao giờ dễ dàng biểu lộ tình cảm. Còn cô thì lại bị thu hút bởi chính thái độ cao ngạo ấy, dần dà rơi vào lưới tình mà không thể thoát ra được.

Thế mà có dạo cô lại ngỡ rằng đã đủ thân mật với anh, phá được sự lạnh nhạt của anh rồi. Nhận ra chuyện đó, trái tim cô bỗng nặng như chì, “Anh đang mỉa mai em à, Lộ Phi. Không ngờ anh cũng có lúc hà khắc như thế. Anh cũng rõ như em, rằng em cố gắng bám theo anh mấy năm mới đổi được sự chú ý của anh. Thế nên em càng căm hận cô ta, cô ta có tư cách gì mà vờ ra vẻ vĩ đại như thế?”

“Em không hiểu cô ấy. Chưa bao giờ cô ấy vờ vịt gì cả. Anh nghĩ...”. Giọng Lộ Phi chua chát nặng nề, “Chỉ là cô ấy đã hoàn toàn thất vọng vì anh rồi”.

Lộ Thị xuất hiện ở cửa văn phòng, thấy hai người vẻ mặt khác thường thì tỏ vẻ thắc mắc. Cô đã hẹn Kỳ Nhược Lịch và Lộ Phi cùng đi ăn tối, “Chị mới họp xong, đi thôi”.

Lộ Phi đứng lên, “Xin lỗi, chị, phiền chị ăn cùng Nhược Lịch vậy. Em có chút việc đi trước”. Anh cầm chìa khóa rồi chẳng nhìn ai, sải bước dài ra khỏi văn phòng.

Kỳ Nhược Lịch thần thờ ngồi xuống ghế của anh, nhìn thẳng vào máy tính đã xuất hiện hình ảnh bảo vệ màn hình. Lộ Thị thở dài, tiến đến vỗ vai cô, “Nhược Lịch, chị đi họp ở Tâm Quyển, mẹ chị gọi đến, bảo chị nhất định phải khuyên hai đứa nên nói chuyện với nhau, đừng tùy tiện chia tay. Chị cũng nhận lời rồi, định quay về hẹn hai đứa hôm nay đi ăn, nói chuyện nghiêm túc. Nhưng hiện giờ bỗng cảm thấy, cứ níu kéo thế này thì không công bằng với em”.

Mắt Kỳ Nhược Lịch cay cay, “Trong tình yêu làm gì có công bằng?”

“Nói cũng phải. Chúng ta sẽ luôn vì một ai đó mà từ bỏ sự kiên trì của bản thân”. Lộ Thị cũng hơi bần thần, “Có điều, vẫn không từ bỏ cái tôi là tốt rồi”.

“Chị, chị có vương vấn tình đầu như thế không?”

Lộ Thị sững người, nhớ đến trước kia cô đã từng nhớ lại mỗi tình đầu với một cô bé, còn cô bé ấy kiên quyết một cách không hề do dự, khiến cô bắt đầu thấy hơi nghi ngại về cuộc sống của mình trong một thời gian dài.

Nhưng hiện giờ cô chỉ có thể cười khổ và lắc đầu, “Tình đầu trong tim chị chỉ là một cái bóng mờ nhạt. Có điều mỗi một người chắc đều sẽ đặc biệt xem trọng một mối tình nào đó trong vô thức. Không nhất định phải là tình đầu, có lẽ là vì một quãng thời gian, một hồi ức nào đó có ý nghĩa đặc biệt, có lẽ là do trả giá quá nhiều, về sau không còn dũng cảm và cơ hội để trả giá nữa”.

“Vâng, anh ấy đã thần thánh hóa hồi ức ấy lên rồi. So sánh ra thì những thứ khác đều quá nhẹ nên có thể từ bỏ, cho dù khi chúng em ở bên nhau cũng có những tháng ngày rất vui vẻ”.

Tất nhiên họ cũng có những hồi ức rất vui vẻ. Ánh mặt dịu dàng lấp lánh Lộ Phi hiện ra trước mắt cô, niềm vui không hề giả tạo, nhưng giờ nghĩ lại thấy vô cùng mỉa mai, mọi niềm vui như bị phủ một bóng đen. Cô bỗng phát hiện thấy, thật ra có rất nhiều điếm báo trước, nhưng cô đều cố ý bỏ qua. Tình yêu khiến người ta mù quáng, cô đành nghĩ một cách chua chát rằng, cô không hề có sự lựa chọn. Nếu cho cô cơ hội, không biết cô có cam tâm mù quáng tiếp không, hay là tỉnh táo chấp nhận hiện thực.

“Em là một cô gái rất dễ gần, Nhược Lịch ạ, lại hết lòng với em chị. Chị không hề nghi ngờ rằng nó và em ở bên nhau sẽ rất vui vẻ. Nhưng con người đều tham lam, trả giá càng nhiều thì những thứ muốn có được sẽ càng nhiều. Điều em nghĩ hiện giờ có thể là kết hôn với nó là được, sớm muộn gì em cũng sẽ nhận ra, thứ mình có được không hề hoàn chỉnh, sẽ mất cân bằng, sẽ oán hận vì sao mà hôn nhân chỉ dựa vào sự cố gắng và bảo vệ của em. Nghe lời chị, bỏ đi”.

“Mọi người đều khuyên em bỏ đi, em có kiên trì thêm thì sao chứ? Hình như chỉ còn lại một con đường là khóc một trận với chú và dì thôi.

Nhưng với sự kiên quyết hiện nay của anh ấy, nếu em làm thế thật thì đừng nói là quay lại, mà bọn em có lẽ cũng chẳng có cơ hội gặp lại nhau nữa”. Kỹ Nhược Lịch đưa tay chạm vào con chuột máy tính, nhìn màn hình bảo vệ biến mất, tấm ảnh lại hiện ra, cô dùng một lúc mới nói, “Em cũng chán rồi, chị à. Vốn dĩ em còn muốn tranh giành, bây giờ mới thấy hình như không cần thiết phải phí công nữa. Hy vọng anh ấy sẽ không hối hận, sẽ không thất vọng”.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chuyện Cũ Đừng Nên Nhắc Lại

Quyết định của anh, em không quản được. Nhưng em có thể nói với anh rằng, em sẽ không vì anh mà thay đổi kế hoạch được. Anh muốn thế nào thì, xin lỗi, đó là chuyện của anh.

Chụp ảnh thời trang nghe thì có vẻ lãng mạn, thực ra lại là một công việc rất mệt mỏi và đơn điệu. Nhiếp ảnh gia luôn quát nạt chỉ bảo người mẫu, người mẫu không ngừng thay đổi quần áo, vị trí và các tư thế, chuyên viên trang điểm không ngừng dặm lớp trang điểm, trợ lý không ngừng điều chỉnh ánh đèn, sửa sang trang phục, bố trí đạo cụ bối cảnh. Còn việc của Tân Thần phải làm là không ngừng so sánh những tấm ảnh đã chụp xong, điều chỉnh và sửa chữa. Vẫn bận đến tận khuya, mọi người đều cạn ệt sức lực, Nghiêm Húc Quân mới tuyên bố tạm nghỉ, cho mọi người nghỉ ngơi.

Hoa viên Tứ Nguyệt không xa chỗ Tân Địch ở là mấy. Tân Thần từ chối ý định đưa cô về của Nghiêm Húc Quân, cũng lười gọi xe, một mình đi dọc con phố cổ để về nhà. Khu này an ninh rất tốt, những con đường ngang dọc cô đã thuộc nằm lòng. Cô rất thích cảm giác dạo bộ thong thả trong buổi đêm mát mẻ thế này.

Đến một quán bánh sắp đóng cửa, cô dừng lại, mua bánh tart trứng và crepes – hai món bánh ngọt mà cả cô và Tân Địch đều thích ăn. Cô xách tay, lại đến cửa hàng tạp hóa bên cạnh mua một thanh chocolate vừa đi vừa ăn. Rẽ qua một con phố, cô vừa ngẩng lên thì bất giác khựng lại.

Lộ Phi đang đứng dưới ngọn đèn đường vàng vọt gần đó, gương mặt thấp thoáng trong bóng tối, bóng anh kéo dài trên con đường. Cảnh tượng

ấy rõ ràng là điều cô quen thuộc, trước kia anh cũng từng đứng ở vị trí tương tự để đợi cô. Thế nhưng đó là chuyện từ khi nào? Cô dừng lại, thần thờ hồi tưởng.

Đã qua lâu lắm rồi. Không biết do trí nhớ mờ nhạt hay tình hình này hơi bất ngờ, mà mọi thứ đều trở nên không chân thực lắm, thật giống như qua một ngã rẽ để về nhà, bỗng dưng rơi vào một giấc mơ vậy.

Tân Thần ghé lại bên đường, vứt nửa thanh kẹo còn lại vào thùng rác rồi quay người đi đến chỗ anh, “Chào anh, Lộ Phi. Có chuyện gì sao?”

Lộ Phi nhìn cô, đôi môi mỏng mím lại không nói gì, đường nét dưới cằm cho thấy anh đang nghiến răng, như đang cố gắng kiềm chế một cơn xúc động nào đó. Cô hơi ngạc nhiên, hỏi với vẻ nghi ngại: “Sao vậy?”. Không có câu trả lời. Cô nghĩ ngợi rồi vẫn nói: “Vốn dĩ em không định nói những lời thừa thãi này, có điều nếu anh đã đến, em nghĩ vẫn nên nói rõ thì tốt hơn”.

Cô nhìn anh rất nghiêm túc, “Có thể những lời Lạc Thanh kể đã khiến anh hiểu lầm. Những lời cậu ta nói với anh là sự thực, nhưng đừng bỏ sót một tiền đề là, trên núi Thái Bạch lần đó em đang bị sốt cao. Có thể thông thường khi người ta gặp phải tình huống xui xẻo đó thì sẽ gọi mẹ, mà em lại không có mẹ để gọi. Lúc đó nói gì, em cũng không biết. Em nghĩ em không cần chịu trách nhiệm về những lời linh tinh trong cơn bệnh của mình, nên đừng bao giờ xem nó là thật, được không?”

Lộ Phi vẫn không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm. Tân Thần bất lực, tiếp tục nói: “Lúc học đại học em đã bắt đầu đi thám hiểm, quyết định đi Tần Lĩnh không liên quan gì đến anh, bị ốm cũng chỉ là sự cố. Trước và sau lúc đó, em đã gặp những tình huống còn nguy hiểm hơn. Chẳng hạn lần đi Tây Tạng, trên đường bị nổ lốp xe, suýt tí nữa đã lao xuống vực, lẽ nào cũng phải tìm ai đó để chịu trách nhiệm? Không cần em giải thích thì anh cũng biết, đi thám hiểm thế này thì những tình huống đó khó có thể tránh

được, cũng là một trong những thú vui khiến người ta say mê hơn. Nếu anh thấy có lỗi trong chuyện đó, thì em thấy là hơi rảnh rỗi rồi đấy. Dù sao chúng ta đã chia tay lâu rồi, mọi người đều là người lớn cả, tự chịu trách nhiệm hành vi của mình là được. Chuyện của anh và vợ chưa cưới đừng lôi em vào. Em không thích bị người không quen biết tìm đến hỏi han”.

“Ba năm trước em đến Bắc Kinh tại sao không chịu gặp anh?” Lộ Phi cuối cùng đã mở miệng, giọng nói trầm trầm.

Tân Thần bực bội cau mày, “Tại sao em phải gặp anh? Được thôi, em giải thích vậy. Em đi tìm việc ở Bắc Kinh. Công việc thì tìm được rồi, nhưng em ghét khí hậu phương bắc, vừa khô lại có bão cát, nên quay về đây. Em nói đủ rõ ràng chưa?”

Lộ Phi nhìn cô, ánh mắt sắc bén đến mức khác hẳn ngày thường, còn Tân Thần không hề trốn tránh, cũng nhìn trả lại anh, ánh mắt ấy không chút xao động. Hồi lâu sau, Lộ Phi thở dài, “Tiểu Thần, tại sao lại thế? Đã gặp nhau cũng không chịu gọi anh”.

Sắc mặt Tân Thần vụt tái nhợt. Mãi rồi cô mới cười, nụ cười lạnh nhạt và xa cách, “Đúng là kỳ tích. Cách ba năm rồi mà bỗng nhớ đến chuyện em và anh từng gặp nhau. Nhưng đã là chuyện quá khứ rồi, có nhắc cũng chẳng ý nghĩa gì”.

“Mặt em bị che hết, anh thực sự không nhận ra. Nếu không đọc blog của Nghiêm Húc Quân, chắc anh mãi mãi cũng không biết em đã đến Bắc Kinh tìm anh. Cho dù em chỉ gọi tên anh thì mọi thứ đã khác. Những lời ấm ức trước kia, thật sự quan trọng thế sao?”.

“Rất tốt, vậy xem như em từ trước tới nay vẫn ấm ức là được”. Tân Thần quay người bỏ đi. Lộ Phi túm lấy cánh tay cô, kéo lại.

“Tiểu Thần, lúc đó anh và Nhược Lịch chỉ là bạn bè bình thường”.

“Không cần giải thích. Chúng ta đã xa nhau quá lâu, em đã có không chỉ một người bạn trai, anh có bạn bè bình thường, bạn gái hay vợ chưa cưới cũng hoàn toàn bình thường”. Tân Thần lạnh nhạt

“Anh đáng bị trừng phạt, Tiểu Thần. Nhưng em cũng không nên lặng lẽ bỏ đi một mình như thế để trừng phạt anh”.

Mắt Tân Thần hơi nheo lại, ánh lên vẻ giễu cợt, “Anh nhất định phải bắt ép em thừa nhận chút hèn mọn của mình hay sao, Lộ Phi? Vậy thì được, em chạy đến tìm anh, còn hiểu lầm tình bạn trong sáng của anh và người khác một cách bệnh hoạn, sau đó từ bỏ công việc đã tìm được, len lén bỏ về nhà. Không chỉ thế, nghe thấy anh về nước, em đã bỏ chạy. Lần này chạy càng thảm hơn, suýt nữa mất mạng bên ngoài. Kịch bản này đủ thú vị đủ sến, hơn nữa còn kịch quá mức nữa rồi chứ?”

Chưa đợi cô nói xong, Lộ Phi dang tay ôm chặt lấy cô. Sức anh rất mạnh, cô không kịp phòng bị đã bị cuốn vào vòng tay của anh. Một tay anh ôm chặt cô, tay kia ấn đầu cô vào ngực. Tư thế đó là động tác quen thuộc mà trước kia anh hay ôm cô. Giọng anh khàn khan đau khổ vang lên, “Đừng nói nữa, Tiểu Thần. Tất cả đều tại anh, anh không về nước tìm em ngay sau khi có được tấm bằng, khiến em bị tổn thương”.

Mặt Tân Thần áp vào ngực anh, cách một làn áo có thể cảm nhận rõ sự chuyển động mạnh mẽ ở đó. Cô thất thần. Ký ức ngày cũ ào đến như thủy triều, dội từ trái tim lên đầu ngón tay gây ra một cảm giác tê dại, khiến cô bỗng dưng không còn sức chống cự nữa, đành mềm nhũn tựa vào người anh.

Thế nhưng tràn ngập trong không khí là hỗn hợp mùi nước cạo râu, mùi hương nhẹ nhàng của sữa tắm. Đó là mùi vị quen thuộc của người đàn ông chín chắn, không phải là vòng tay của chàng trai mà cô quen thuộc và cam tâm say đắm thời niên thiếu. Ý thức được điều đó, cô nở nụ cười, cố

ngẩng lên nhìn anh. Tay anh vẫn ôm sau gáy cô, ngón tay lùa vào mái tóc giữ chặt lấy cô.

Mấy năm nay hai người lần đầu gần nhau như thế, trong đôi mắt sâu thẳm của anh chứa rất nhiều tình cảm phức tạp – đau khổ, thương xót, bất lực – rất sâu sắc, khiến cô không thể nào giữ vẻ mỉa mai được nữa. Nụ cười giống như chiếc lá rách tươm bị gió thổi bay khỏi cành, dần dà biến mất khỏi gương mặt cô.

“Xin lỗi, Lộ Phi, em đã quên anh xưa nay vẫn thích ôm trách nhiệm vào người. Hiện giờ em rất thích hài hước, thích nói đùa những câu mà không buồn cười tí nào. Đừng tin là thật”. Cô bình thản nói, “Không như anh nghĩ đâu. Em thừa nhận đã đến tìm anh, vì biết lúc đó anh cũng đang ở Bắc Kinh nên muốn gặp anh. Đến khi đã nhìn thấy anh thật rồi thì em thấy hơi ngại ngùng, bỗng ý thức ra, chúng ta đã chia tay nhau từ lâu, mấy năm không gặp, cũng đã xem như người xa lạ. Mọi người đều có cuộc sống riêng. Em không có quyền sau khi đã nói không cần gặp nhau, lại ngang bướng đi làm khách không mời trong cuộc đời người khác, thế là em đã bỏ về. Chỉ đơn giản thế thôi. Trước kia không nói chẳng qua là không muốn khiến sự việc phức tạp thêm”.

Lộ Phi nhìn cô thật sâu. Dưới ánh đèn, gương mặt cô gầy gầy, cằm nhọn, đã mất nét mũm mĩm thời thiếu nữ, không còn vẻ tràn căng đầy sức sống như quả đào vừa chín tới nữa. Giọng cô trong trẻo dịu dàng, rất bình thản, không hề có vẻ gì bức bối. Lộ Phi chỉ thấy nỗi đau trong lòng càng chất chồng, ngón tay giữ sau gáy cô của anh bất giác xiết chặt. Cô cảm nhận được áp lực bỗng gia tăng thêm từ những ngón tay thon dài ấy, nhưng vẫn chỉ đứng đó bất động.

“Em không muốn nhắc đến chuyện đó thì thôi, Tiểu Thần”. Anh khẽ nói.

Anh hiểu rõ, câu trả lời rõ ràng của cô có vẻ như là điều tất nhiên, thực ra cô đang trốn tránh, đang lấp liếm qua loa.

Đứng trong bão cát Bắc Kinh mấy tiếng liền không nhúc nhích, giữ im lặng lúc đối mặt với anh và Kỳ Nhược Lịch, một mình rời khỏi Bắc Kinh quay về nhà, lại trốn tránh anh và đi thám hiểm một mình, tất nhiên không phải đơn giản là giận dữ hay ảm ức, mà chắc là đã bỏ cuộc. Anh có rất nhiều câu hỏi giữ lại trong lòng: Một mình em đứng đó nghĩ những gì? Em thật sự đã thất vọng anh hay sao? Hôm đó em cúi xuống viết gì trên xe anh? Cuối cùng em đã xóa sạch anh trong trái tim rồi ư? Nhưng anh hiểu rõ mình không có quyền hỏi gì thêm, càng không nhẫn tâm đụng vào vết thương có lẽ đã khép miệng của cô.

Tân Thần có vẻ nhẹ nhõm, tựa như hài lòng vì đã nói hết mọi chuyện. Cô nhẹ nhàng thoát ra khỏi vòng tay anh, lùi xuống cách một khoảng, “Chúng ta đã nói rồi, đừng nhắc lại chuyện cũ nữa, đặc biệt là đừng kéo em vào vướng mắc tình cảm của anh và vợ chưa cưới. Em e rằng tính khí mình không được tốt, sợ sẽ không có kiên nhẫn giải thích mãi với người khác”.

“Không có gì cần em phải giải thích, phiền phức anh gây ra thì anh sẽ dọn dẹp hết”.

Tân Thần gật gù, “Vậy thì tốt. Muộn rồi, em về trước đây. Tạm biệt”.

Không đợi cô quay đi, Lộ Phi đưa tay ra ngăn cô lại, “Đợi anh có thể đối diện được với em, Tiểu Thần, chúng ta hãy

Tân Thần mở to mắt nhìn anh. Một lúc sau cô mới mỉm cười lịch sự, “Đó không phải là một đề nghị hay đâu, Lộ Phi. Em đã nói đừng nhắc đến chuyện cũ”.

“Những chuyện em không muốn nhắc, em hứa sẽ không truy hỏi ngọn nguồn nữa”.

“Nhưng bắt đầu lại từ đầu ư, chúng ta có thể xem như trước kia chưa từng quen biết, chưa từng xảy ra chuyện gì, bắt đầu lại như chưa có chuyện gì hay sao?”. Cô nhún vai, “Không, Lộ Phi, chắc hẳn anh vẫn không có gì thay đổi, vẫn như trước kia, nhưng em đã không còn diễn vai thiếu nữ ngây thơ được nữa”.

“Em nghĩ anh có bệnh yêu trẻ con, thích những cô bé à? Người anh yêu là em, Tiểu Thần, em của trước kia, em của bây giờ, chỉ là em”.

Tân Thần hơi sững sờ, ngón tay xách túi thức ăn bất giác nắm chặt lại. Cô nhớ rõ, trước kia khi họ ở bên nhau, chàng trai trưởng thành hơn tuổi kia chưa bao giờ nói “yêu”. Anh chỉ nhìn cô chăm chú và bảo vệ cô đầy yêu thương, còn cô lúc đó tràn đầy tự tin, thản nhiên hưởng thụ sự dịu dàng ấy, không cần tìm kiếm lời nói nào để khẳng định những thứ cô có được. Và hôm nay khi mọi thứ đã thay đổi, lại đối mặt với một lời tỏ tình muộn màng, móng tay cô vô thức bấm sâu vào lòng bàn tay.

Lộ Phi nói tiếp: “Xưa nay anh luôn quá trầm tĩnh, dè dặt với tình cảm của mình, cứ nghĩ rằng có một số lời không cần phải nói ra. Nếu không phải năm mười lăm tuổi em hôn anh, anh không biết cả đời này sẽ bỏ lỡ mất điều gì. Bây giờ anh cũng không có tư cách yêu cầu gì hơn ở em, anh chỉ muốn xin em cho anh một cơ hội”.

“Có lẽ anh không yêu trẻ con, nhưng với em, anh thực sự chỉ dừng lại ở năm mười lăm tuổi”. Tân Thần lại nheo mắt cười, “Đúng thế, lúc đó em điên cuồng thật. Chỉ cần em thích, em sẽ không hề do dự mà cho rằng người khác cũng có cảm nhận giống mình. Em không hối hận vì đã điên như thế, nhưng anh không thể cứ nghĩ em luôn sống mãi ở tuổi mười lăm được. Năm nay em đã hai mươi lăm rồi, Lộ Phi, em đã yêu đến mấy lần, thậm chí đã có lần tính đến hôn nhân với người ta. Chúng ta đã bảy năm không gặp, lần ở Bắc Kinh không tính. Bây giờ anh lại nói tiếng yêu với em, em chỉ có thể cảm ơn và xin lỗi, tình yêu của em không mạnh mẽ như thế, không chịu nổi thử thách khoảng cách và thời gian. Hơn nữa anh cũng

nên nhớ rằng, có một điểm em chưa bao giờ thay đổi, đó là vẫn không có thói quen đứng ở chỗ cũ chờ người khác quay

“Tiểu Thần, nhìn anh bây giờ - một người đàn ông gần ba mươi, luôn yêu thương một cô gái nhưng lại đánh mất cô ấy, đồng thời phụ một người khác, khiến cuộc sống của mình và người khác đều trở nên thảm hại. Em nghĩ anh có điên đến mức yêu cầu em đứng ở một chỗ đợi anh không?”

Tân Thần chăm chú nhìn anh. Những đường nét gương mặt vẫn rất thanh tú, gương mặt rất đẹp của anh đã có nét chín chắn chững chạc, cằm lún phún râu xanh. Cô không thể nào nhập gương mặt ấy và chàng trai như ngọc trong ký ức làm một, chỉ có thể mỉm cười, “Anh khiến anh thấy có lỗi, làm bản thân anh rối loạn, thậm chí còn hủy bỏ hôn ước để bù đắp cho em. Nhưng em không nghĩ là anh cần phải cảm thấy hổ thẹn, càng không cho rằng em cần được bù đắp. Anh đối xử với vợ chưa cưới của anh như thế có được xem là công bằng hay không cũng chẳng liên quan đến em, nhưng lấy một phần tình cảm mà em không cần để bù đắp cho em, đối với em không thể gọi là công bằng được”.

“Hổ thẹn? Anh thừa nhận là có, nhưng em không nghĩ là tình cảm anh dành cho em chỉ là chút hổ thẹn đơn giản thế thôi sao?”. Lộ Phi nhìn cô, khẽ nói, “Đừng vội kết luận tình cảm của anh, Tiểu Thần, cũng đừng vội cự tuyệt anh, cho anh chút thời gian”.

Tân Thần cười khàn, “Đừng đòi thời gian ở em, Lộ Phi, em không cho được. Kiến nghị của anh không hấp dẫn được em. Em ngần này tuổi rồi cũng không phải là sống lãng phí, không còn là một cô bé cần túm lấy một người để cầu mong có được cảm giác an toàn nữa. Bây giờ yêu đương với ai đó, cái em cần là niềm vui. Đối với anh, cảm giác này quá nặng nề, em gánh không nổi, hay thôi bỏ đi”.

Lộ Phi nắm tay cô, gỡ từng ngón tay đang co chặt của cô ra, cầm lấy túi đồ ăn, nhìn chăm chú vào tay cô, vẫn mảnh dẻ như xưa, nhưng lòng bàn

tay có vài vết móng tay hình trăng khuyết cắn sâu vào. Anh đưa tay cô lên môi hôn nhẹ, “Cho dù điều em cần là gì, anh sẽ cố gắng hết sức để cho em. Nếu sau khi anh cô gắng mà vẫn không được yêu cầu của em, em có thể từ chối anh. Bất cứ lúc nào, bất cứ lý do gì, anh cũng chấp nhận”.

“Lúc này em đã nói, sau khi em trưởng thành rồi không còn bắt bản thân làm khách không mời trong cuộc đời người khác nữa. Đồng thời, em cũng không mong có vị khách không mời nào xuất hiện trong cuộc sống của em”. Tân Thần rút tay lại, nói với vẻ mệt mỏi và bất lực, “Quyết định của anh, em không quản được. Nhưng em có thể nói rõ với anh rằng, em sẽ không vì anh mà thay đổi kế hoạch. Anh muốn thế nào thì, xin lỗi, đó là chuyện của anh

Lúc Lộ Phi gõ cửa bước vào, trông anh có vẻ rất nặng nề. Tân Dịch vốn đã có rất nhiều câu hỏi, nhưng thấy anh như thế cũng chỉ thờ dài, “Thần Tử làm thêm ở Hoa viên Tử Nguyệt vẫn chưa về. Nó đến Bắc Kinh tìm anh mà anh không biết sao?”

“Anh không nhận ra cô ấy”. Lộ Phi trầm tư một lúc rồi nói ngắn gọn.

Tân Dịch nhớ lại tấm ảnh trên blog của Nghiêm Húc Quân, nhất thời không nói được gì. Bắc Kinh năm nào vào cuối tháng ba cũng tổ chức trình diễn thời trang và tuần lễ thời trang lớn. Từ năm hai đại học đến khi đi làm rồi, năm nào cô cũng đi, cũng gặp bão cát vài ba lần. Trên đường phố đâu đâu cũng thấy đất cát, mọi người đều che rất kín, mang khẩu trang và kính râm, nói như cô bé phòng thiết kế Tác Mỹ trước khi ra ngoài đã soi gương vẽ xốt xa thì là thế này: Mẹ ruột cũng chưa chắc nhận ra con gái là em đây. Khách sạn của họ ở phía trước là một cổng gió. Lúc ra ngoài đợi xe taxi, cô với vóc người nhỏ bé đã không kịp phòng bị, bị gió thổi dính chặt vào tường. Đồng nghiệp đứng bên cạnh cười như điên, sau đó bịt miệng im thin thít, thì ra trong miệng đầy cát là cát.

Nếu tấm ảnh che kín mặt ấy không được post lên blog của Nghiêm Húc Quân, cô cũng không nhận ra Tân Thần. Buổi chiều cô gọi điện cho Lộ Phi xong, lập tức gọi cho Nghiêm Húc Quân để hỏi tội, “Lão Nghiêm, ba năm trước rõ ràng là em cũng đi công tác ở Bắc Kinh. Chúng ta hầu như ngày nào cũng gặp mặt nhau ở triển lãm và tuần lễ thời trang, sao anh không nói em biết là Thần Tử cũng đến Bắc Kinh?”

Nghiêm Húc Quân rõ ý cô nói rồi cứ kêu oan, “Tân Thần không cho anh nói. Cô ấy vừa đến đã đi phỏng vấn suốt, nói nhất định phải tìm cho được việc làm mới nói với em. Ai ngờ tìm được việc rồi lại bất ngờ đòi về, còn bắt anh không được nói chuyện cô ấy từng đến Bắc Kinh nữa”.

Tân Địch ghen lời. Tất nhiên cô biết sự cứng đầu âm thầm sau vẻ phóng khoáng thường ngày của Tân Thần. Nghiêm Húc Quân thở dài, “Nói thật với em, Tân Địch, lúc đó anh muốn giữ cô ấy lại, đã tỏ tình cả rồi. Anh thích cô ấy, mong cô ấy làm bạn gái anh, ở lại Bắc Kinh, anh nhất định sẽ yêu quý cô ấy thật nhiều. Nhưng cô ấy chỉ lắc đầu, nói rằng cô ấy không thể tùy tiện lợi dụng chân tình của người khác”.

Cúp máy rồi, Tân Địch thấy tâm trạng không được tốt lắm. Đới Duy Phàm gọi đến bảo đưa cô đi ăn, cũng bị cô bực tức từ chối

Lộ Phi chỉ ngồi một lúc rồi đi. Tân Địch biết chắc anh sẽ đến đợi Tân Thần nên không giữ lại, “Bây giờ em không dám chắc là tìm blog của Nghiêm Húc Quân ba năm trước cho anh xem là có đúng hay không. Rất rõ ràng là Thần Tử không muốn người khác nhắc đến chuyện này”.

Lộ Phi thần thờ, “Anh biết. Nhưng điều anh cần không phải là sự tha thứ của cô ấy. Một mình cô ấy đã gánh vác quá lâu, dù thế nào đi nữa thì cũng đến lượt anh rồi”.

Tân Địch nhìn anh xuống lâu, bóng dáng cao thẳng ngày nào toát lên vẻ cô đơn, chỉ có thể biết rằng, tình cảm vướng mắc phức tạp đối với người

khác có nghĩa gì thì cô không biết, nhưng đối với cô thì thực sự là nên tránh càng xa càng tốt.

Cô tắm rửa rồi thay quần áo ngủ, dùng lò vi sóng làm bỏng ngô, rót nửa ly vang rồi cuộn người trên sofa xem lần lược từng buổi trình diễn thời trang. Bảng vẽ đặt ngay trên đầu gối, bút chì nằm trong tay, lúc nào có cảm hứng sẽ vẽ ngay. Đó là tiết mục thường xuyên vào cuối tuần, cô luôn cảm thấy như thế rất thoải mái, còn nhẹ nhõm thư giãn hơn bất kỳ cuộc hẹn hò nào.

Tân Thần lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, đưa túi đồ cho Tân Địch. Cô hoan hô một tiếng rồi lấy chiếc bánh crepes ra ăn lấy ăn để, “Chị thích ăn bánh nhà này nhất đấy, nhưng cứ lười đi mua. Ôi, nhìn em có vẻ mệt mỏi quá, Lão Nghiêm kia có phải là bắt làm việc quá đáng không?”

“Cũng ổn. Anh ấy nhận nhiều hợp đồng nên phải tranh thủ. Mấy hôm nay chụp xong phần ở Hoa viên Tứ Nguyệt là vào studio làm rồi.” Tân Thần ngồi xuống cạnh cô, cũng cầm lấy bánh lên ăn, “Em cũng không cần đi theo cả ngày nữa”.

Tân Địch xoay cây bút trong tay, nhìn bản vẽ cô vừa tiện tay phác thảo. Gương mặt trong đó vẫn là Tân Thần, mà mắt xinh đẹp đầy sức sống. Cô vẽ gương mặt này đã rất thuần thục, không cần phí công suy nghĩ nữa. Lúc này ngắm Tân Thần nên cạnh bình thản đến độ như thể không có cảm xúc, cô lại thấy hơi ngờ vực – người cô vẽ thật cự là Tân Thần sao? Là Tân Thần mười sáu tuổi mà cô luôn cho là trẻ trung không ai sánh bằng, hay là một hình bóng hư ảo sống trong tưởng tượng của cô về thời trẻ ngang bướng cố chấp?

“Đang nghĩ gì thế? Xem biểu diễn thời trang mà không tập trung, lại cứ nhìn em”. Tân Thần đã quen làm người mẫu cho chị họ, hoàn toàn không sợ ánh mắt dò xét

Đúng là không chút xao động. Tân Địch thở dài chịu thua, đành quay nhìn ti vi, bỗng cười lớn, ra hiệu cho Tân Thần. Trên màn hình là cảnh cuối của buổi biểu diễn, một ông già gầy guộc vận áo đen đeo kính râm đang ôm bên này khoác bên kia để ra chào cảm ơn. Tân Thần không hiểu lắm về thời trang, tất nhiên không biết đó là ai.

“Karl Lagerfeld, mệnh danh là Julius Ceasar trong giới thời trang. Hơn sáu mươi tuổi rồi, nghe nói mất mười ba tháng để giảm bốn mươi ký. Bây giờ ông ta đang mặc y phục mà các chàng trai trẻ thích nhất, Dior Homme. Trang phục nhãn hiệu ấy chỉ thích hợp cho vóc dáng cột điện thôi”.

“Chị còn bảo em tự ngược đãi mình khi đi thám hiểm, theo em thấy thì ông già ấy mới gọi là hành hạ bản thân”.

“Ừ, nhìn ông ta rồi nhìn chúng ta, giống như ăn bông ngô uống rượu vang, sắp ngủ rồi còn ăn bánh tart trứng và crepes, bỗng cảm thấy sung sướng quá”.

Tân Thần liếm vụn bánh trên tay, thừa nhận chị mình nói có lý, “Đúng rồi, em luôn cho rằng nếu yêu cầu không cao thì niềm vui không khó tìm lắm. Chỉ cần không cố ý làm khó mình, thì phần trăm cuộc đời mình thành bi kịch sẽ rất thấp”.

“Nhưng nếu không yêu cầu cao thì liệu có bỏ lỡ những người và việc đáng được chuyên tâm không?”

“Dù sao càng lớn thì càng biết, chuyên tâm không phải là việc dễ dàng. Nếu đã không làm được thì hà tất phải để tâm đến chuyện bỏ lỡ? Em không lo chuyện đó”. Cô đứng lên vận người, “Đi tắm đây”.

“Thần Tử...”

Tân Thần cúi xuống nhìn, nhưng cô không biết phải nói gì.

Tân Thần chợt hiểu ra, cười nói: “Vậy là, chị cũng xem blog của Nghiêm Húc Quân rồi sao? Hình như chỉ còn mình em là người trong cuộc chưa xem thôi. Thói quen tự sướng và khoa trương của anh ấy không biết đã viết em thế nào. Chết thật!”

“Cũng tạm, viết về em, anh ta cũng khá kiềm chế. Thần Tử, chuyện đi Bắc Kinh tại sao không nói cho chị biết?”

“Thực ra bây giờ nói cũng chẳng có gì, chỉ vì sự tự tôn thôi”. Tân Thần nói nhẹ nhõm, “Vốn dĩ chỉ muốn tìm được việc rồi sẽ nói mọi người biết, về sau ê mặt quay về, tất nhiên không cần phải nói nữa”.

Tân Địch nhìn cô, cũng cười, “Biết không, Thần Tử? Có lúc chị nghĩ, nếu em không nói thì gần như chị cũng chẳng cần hỏi gì. Đối với bất kỳ vấn đề nào, em cũng có một câu trả lời có sẵn, vô cùng lưu loát”.

Tân Thần ngẩn người, sờ mặt mình, “Em lại không đỏ mặt, sợ thật. Em thề có trời làm chứng, Địch Tử, em không có ý lấp liếm qua loa với chị”.

“Chị hiểu chị hiểu, không phải em lấp liếm với chị, nhưng chị thật sự hơi nghi ngờ là em đang lấp liếm với chính bản thân em”.

Tân Thần đứng tại chỗ, nghiêng đầu ngẫm nghĩ rồi cười khổ sở, “Phải, kể ra thì em cũng không rõ là em thật sự không quan tâm, hay là cứ giả vờ mãi rồi đến bản thân cũng bị dụ dỗ cho qua nữa”.

Tân Địch không chịu nổi bộ dạng kiểm điểm của cô em mình, gương mặt xinh đẹp toát lên vẻ bất lực và chịu đựng, đành khoát tay chịu thua, “Thôi, thôi, em đi tắm đi. Rồi ngủ sớm. Ngày mai chị được nghỉ nhưng em thì vẫn bị Nghiêm Húc Quân bóc lột”.

“Đúng rồi, Địch Tử, em không ở đây lâu đâu, sao chị còn mất công đi mua giường mới?”

Trước kia thỉnh thoảng cô ở lại đây, đều kê hai chiếc ghế sofa trong phòng làm việc lại thành giường, nhưng tối qua lần đầu đến đã phát hiện ra bên trong có một chiếc giường sắt mới tinh, trên chiếc nệm cao su là bộ ga gối tuyền một màu kem. Tân Địch hôm qua về muộn nên cô cũng không hỏi.

Tân Địch cười đáp: “Không phải chị mua đâu”.

Tân Thần hôm qua dọn dẹp nhà xong rồi đi làm, thiết bị máy tính, quần áo và chiếc ghế đều do Lộ Phi đưa đến nhà Tân Địch. Tất nhiên cô cũng không ngạc nhiên đến mức hỏi xem là ai mua, chỉ lắc đầu rồi đi lấy quần áo ngủ.

Di động của Tân Địch reo vang. Cô cầm lên xem, Đới Duy Phàm gọi đến, cô uể oải nghe máy, “A lô, chào anh”.

“Ngủ chưa? Ra ban công đi”.

Tân Địch cầm di động thắc mắc ra bình cung nhỏ. Cô ở lầu hai, cúi đầu xuống, chỉ thấy Đới Duy Phàm dựa vào xe đậu trong khu nhà, ngược lên nhìn cô. Cô thừa nhận rằng dưới ánh trăng như nước, người đàn ông cao lớn kia nhìn lên rất đẹp trai, “Anh làm trò gì thế? Muộn thế này không ngủ còn chạy đến đây làm gì?”

“Xuống đây, anh đưa em đi hóng gió”.

“Em đã thay áo ngủ định đi ngủ rồi”.

“Thấy rồi. Mặc kiểu áo trẻ con thế kia, thật không hợp với thân phận nhà thiết kế tí nào”.

Tân Địch không nhịn được cười. Dáng người cô nhỏ nhắn, bộ váy ngủ cô đang mặc là mua lúc đi công tác ở Hồng Kông, mặc kệ lời chọc ghẹo của đồng nghiệp, cô đến quầy quần áo thiếu nhi của một nhãn hiệu nào đó

để mua. Tuy là áo hai dây nhưng kiểu dáng trẻ con, màu hồng nhạt, lại thêm hình vẽ hoa hồng cô thích, chẳng thể gọi là gọi cảm chút nào, mà đúng là trẻ con vô cùng. “Em mặc thấy vui là được mà”.

“Được thôi, anh nhìn cũng thấy vui”, Đới Duy Phàm cười nói, “Xuống đây đi, không cần thay quần áo. Chúng ta đi lòng vòng. Anh đảm bảo sẽ đưa em về nhà an toàn”.

Giọng anh hơi kéo dài, đang cô ý nhin cười nhưng lại có vẻ dụ dỗ. Ban ngày Tân Địch vừa hạ quyết tâm không lẳng nhăng với anh, giờ lại thấy lung lay. Cô có phần khinh bỉ mình, nhưng lại nghĩ, ủa, trong một đêm bực bội thế này, đóng cửa đi dạo, tại sao lại từ chối? Suy nghĩ đó vừa xuất hiện, cô không khỏi đỏ mặt, nhưng vẫn không thể mặc kệ anh được, “Vâng, đợi em một lát”.

Cô vẫn về phòng, khoác thêm một chiếc áo dài bằng lụa trắng bên ngoài, nói với Tân Thần: “Chị mang chìa khoa. Em ngủ trước đi, đừng chờ”.

Tân Thần cười gật đầu. Tân Địch mang sandal rồi xuống dưới, lên xe Đới Duy Phàm. Anh khởi động xe chạy đi, nghiêng đầu sang nhìn thấy sắc mặt cô đỏ ửng, đôi mắt sáng long lanh nhìn thẳng phía trước. Vốn dĩ anh đã chuẩn bị tinh thần đến chỗ dành cô, nhưng lúc này tâm trạng cô có vẻ khá tốt, hoàn toàn không còn sự bực bội lúc nghe điện thoại ban chiều nữa.

“Nghĩ gì thế?”

“Trước kia em ấn tượng nhất là một lần ra ngoài vào đêm khuya, là năm mười tám tuổi”. Tân Địch hạ cửa kính xuống, nghiêng đầu dựa vào ghế để gió thổi, “Bố mẹ em đi công tác. Chú đưa em và Thần Tử đi ăn khuya, lúc đó em mới biết, thì ra ban đêm có rất nhiều người không ngủ lại đi lang thang ngoài đường”.

Đó là buổi đêm khiến cô nhớ nhiều nhất. Mười tám tuổi rồi mà lần đầu cô mới phát hiện ra, thành phố này hoàn toàn không máy móc như mẹ cô sắp xếp – sau mười một giờ mọi người đều tắt đèn lên giường bay thẳng vào giấc mộng. Nơi mà Tân Khai Vũ đưa hai chị em cô đến rất huyền ảo. Đâu đâu cũng đầy ắp tiếng người, mọi người ngồi chen vào nhau tán chuyện bằng đủ thứ giọng, thỉnh thoảng còn có những cô gái bán hoa, những nghệ nhân hát xướng chen vào để kiếm tiền. Trong không khí tràn ngập mùi thơm cay nồng kích thích. Lúc đó ăn gì thì cô không nhớ rõ, chỉ biết sau khi về nhà mà vẫn còn háo hức, đầu óc vác vất nằm trên giường lăn lộn mãi vẫn không tài nào ngủ được.

Lên đại học rồi được tự do hơn, cô cũng đi ăn khuya cùng bạn học. Nhưng cô không yêu thích các món ăn dầu mỡ và không gian tạp nham đó, sau khi không còn cảm giác mới lạ hiếu kỳ ban đầu, cô cũng lười chẳng buồn đi nữa.

Bây giờ hai mươi tám tuổi, cô chỉ tự do phóng khoáng trong thiết kế, còn thì vẫn sống cuộc sống tuần tự chán ngắt. Trước kia bị mẹ cô quản thúc quá chặt, đến nỗi ra ngoài đi mua gói muối ở tiệm tạp hóa gần đó cũng phải thay quần áo chỉnh tề, sau này dù đã sống một mình nhưng cũng đã thành thói quen, không còn hứng thú phòng túng nữa. Đây vẫn là lần đầu khi màn đêm buông xuống, cô mặc áo ngủ để hẹn hò với một người đàn ông, nghĩ tới đó, nhịp tim cô lại nhanh hơn.

Đới Duy Phàm tự do tự tại đã quen nên cảm thấy tức cười, “Xem ra nhà em dạy dỗ đúng là nghiêm khắc quá”. Ý ngầm trong đó là gì thì Tân Địch hiểu rõ, cô liếc xéo anh một cái. Anh đành nói tiếp, “Rất tốt. Con gái như thế sẽ tốt hơn. Anh ngại nhất là những cô bé điên cuồng”.

Tân Địch hừ một tiếng, chẳng buồn nhắc nhở anh. Theo như cô nhớ thì bạn gái trước kia của anh rất nhiều người thuộc dạng “điên cuồng”, có người tỏ tình với anh mà không được đáp trả. Trong đêm vắng tĩnh mịch, chiếc xe phóng trên đường lớn, gió đêm mát mẻ thốc vào, mọi phiền não

dường như đều bay theo gió, càng không cần nhắc đến chủ đề làm mất hứng người khác như thế.

“Muốn đi đâu?”

“Không biết. Cứ đi thẳng tiếp đi, được không?”

Đới Duy Phàm cười, “VẬY anh ra thẳng đường cao tốc ngoại ô. Kiểu này giống chạy trốn quá”.

“Được lắm, trăng thanh gió mát, không lạnh không nóng, đúng là kiểu thời tiết thích hợp cho việc chạy trốn”. Cô bắt đầu có những suy nghĩ nghịch ngợm, “Anh nghĩ chúng ta chạy trốn đi đâu thì ổn?”

“Đâu cũng được, chỉ cần là với em”. Đới Duy Phàm trả lời rất thoải mái.

Tân Địch dựa vào lưng ghế cười to, “Nếu anh suy nghĩ một chút rồi nói thì có vẻ chân thành hơn nhiều, nhưng anh đáp mà không cần nghĩ ngợi tí nào. Em thay đổi suy nghĩ rồi. ĐỪNG ra đường cao tốc, chúng ta ra bờ sông dạo đi. Gió sông rất dễ chịu”.

Đới Duy Phàm dừng xe ở công viên bên sông cuối thành phố, hai người xuống xe. Ở đây vô cùng yên tĩnh, xung quanh không một bóng người, gió sông thổi phấp phật khiến chiếc áo trên người Tân Địch tung bay. Đới Duy Phàm ôm lấy cô từ phía sau, “Anh cũng hơi có suy nghĩ một chút, hình như sau mỗi lần hôn em, em sẽ ngoan ngoãn hơn”.

Không đợi cô liên tiếng, đôi môi nóng bỏng của anh đã áp vào cổ cô. Tiếp đó là những nụ hôn dày đặc. Cô không nhớ đã xoay người lại trong vòng tay anh thế nào, càng không nhớ cánh tay cô đã vòng qua eo anh, cuồn nhiệt đáp trả lại thế nào nữa.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Lỗ Hồng Trong Tim

Xử lý hết mọi thứ xung quanh một cách thờ ơ hững hờ thì không khó, thế nhưng xử lý hồi ức và quá khứ thì chẳng bao giờ dễ dàng. Cô gục đầu xuống gối, chỉ ao ước được ngã xuống ngủ một giấc thôi.

Lộ Phi nhìn Tân Thần vội vã vào nhà mà không ngoảnh đầu lại lấy một lần, sau đó anh lên xe, nhìn đồng hồ rồi gọi điện thoại cho Kỷ Nhược Lịch. Mãi một lúc sau Kỷ Nhược Lịch mới nghe máy.

“Nhược Lịch, ngủ chưa?”.

cười khẽ, “Anh nghĩ em có ngủ nổi không?”.

“Vậy xuống ngồi một chút. Anh đến đợi ở quán bar ở lầu hai khách sạn của em.

Kỷ Nhược Lịch ở trong một khách sạn năm sao ven sông, cả một mặt phía nam quán bar lầu hai được lắp cửa kính nhìn thẳng ra sông, có thể nhìn xa ngút mắt. Lộ Phi đến rồi gọi một ly Whisky thêm đá, ngồi một mình mãi, sau đó Kỷ Nhược Lịch mới xuống, cô mặc một chiếc áo màu xám và quần cùng màu, mái tóc dài buông trên bờ vai. Lộ Phi đứng dậy kéo ghế cho cô ngồi, “Muốn uống gì không?”.

“Giống anh đi”. Kỷ Nhược Lịch nói với vẻ hững hờ. Phục vụ đưa rượu đến cô cũng không uống, chỉ lơ đãng nhìn ra con sông dài dưới màn đêm qua cửa sổ.

Cô đã ở khách sạn này nhiều ngày rồi. Phòng giường rộng ở tầng hai chỉ kéo màn cửa ra sẽ là cảnh sông tuyệt vời không gì bằng, thế nhưng cô đã nhìn con sông vàng đục dưới ánh mặt trời mọc rồi lại lặn, trăng ẩn rồi lại hiện, cô không có hứng thưởng thức tí nào. Cô cũng không thích đi lang thang trong một thành phố huyền ảo đến mức tạp nham này. Đa phần cô đều khoanh tay đứng trước cửa sổ, hoang mang nhìn xa xăm, không biết mình đang chờ đợi điều gì.

“Mùa hè mười năm trước, thành phố này gặp một trận lũ trăm năm mới có một lần. Nước sông dâng đến độ cao đáng kinh ngạc, bộ đội được điều đến tham gia chống lũ”. Lộ Phi chỉ con đường đối diện ven sông, “Anh cũng giống những người ở đây, đến xem kỳ quan mặt sông đã xấp xỉ mặt đường, lúc đó anh đứng bên ấy, vẫn chưa có khách sạn này, cũng chưa có công viên bên sông”.

Kỷ Nhược Lịch không biết vì sao anh bỗng nhắc đến chuyện đó, “Anh cũng đến đây tụ tập với mọi người à? Em không tin cho lắm”.

“Anh đã đến đây, mà còn nhận ra rằng, có lúc xem được một cảnh nào nhiệt nào đó cũng là một chuyện rất vui”.

Tất nhiên với tính cách của anh thì sẽ không bao giờ đi, nhưng người đang dấu môi đòi đi lại là Tân Thần. Mưa to vừa tạnh, nước ngập dần rút bớt, mặt đất bắn thiu vô cùng. Cô vừa hết cảm, lắc tay anh nũng nịu, “Đến xem một chút thôi mà. Bạn em nói đứng trên đường cũng nhìn thấy thuyền trôi ngay trước mặt nữa”. Làm sao anh từ chối cô được?

Công tác phòng lặt vô cùng khẩn trương. Dòng người và xe vận chuyển những bao cát độn cỏ đến đã hình thành một sự đối sánh lạ lẫm với những người dân đang đứng chỉ trở hiếu kỳ. Lộ Phi chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ đứng lẫn vào đám người hiếu sự kia. Nhớ đến bố anh gần đây chắc vất vả mệt mỏi đến nhường nào, anh không tránh khỏi lo âu. Thế nhưng quay sang nhìn Tân Thần đôi mắt rực sáng kiêu chôn lên nhìn ra mặt sông,

trái tim anh bỗng nhẹ nhõm lạ lùng, anh nhắc cô lên cao hơn một chút để cô được nhìn rõ hơn.

Nụ cười thấp thoáng trên môi Lộ Phi khi nhớ đến chuyện cũ đã khiến Kỷ Nhược Lịch đau nhói. Cô mấp máy môi, cũng cười châm biếm, “Còn nhớ năm đó bên San Francisco có buổi dạ hội đốt lửa mừng Quốc khánh được xem là quy mô lớn nhất, bạn bè đều đi cả, chỉ có anh là không muốn đi”.

“Khác nhau chứ, đó là lễ của người ta thôi”.

“Thế nên niềm vui của anh hình như không chỉ là được xem một kỳ quan trăm năm mới có một lần đúng không?”.

“Em từng phê phán anh, bảo anh bao giờ cũng quá kín kẽ, chưa chủ động nhắc đến quá khứ với em”. Lộ Phi坦然 nhìn Kỷ Nhược Lịch, “Xin lỗi, Nhược Lịch. Không phải anh cố ý giấu giếm điều gì, chỉ vì em thông minh như thế, tự khắc sẽ nhận ra, mọi hồi ức mà anh không muốn từ bỏ, cho dù là vui vẻ hay đau khổ, đều có liên quan đến một người. Anh không thể chia sẻ những điều đó với người khác”.

“Em thông minh ư? Em thấy em ngu ngốc quá mức thì có, thế nên mới chìm sâu vào tình cảm của anh mà không dứt ra nổi. Nhưng lại không ngốc nghếch hoàn toàn, mới chẳng thể lừa gạt mình tiếp tục nữa.” Kỷ Nhược Lịch đành tự chế giễu.

“Chúng ta đều không thể lừa dối bản thân, Nhược Lịch. Anh đã từng thử lừa gạt chính mình, cho rằng anh có thể như những người khác, để những chuyện đã qua chỉ còn là quá khứ, đón nhận những an bài của cuộc sống, có một công việc ổn định, bận rộn càng tốt, vừa có cảm giác được ngồi ở vị trí quan trọng, lại không đến nỗi hao mòn tâm sức, sau đó kết hôn với một cô gái khoan dung ân cần, hưởng thụ hạnh phúc bình thường. Nhưng anh đã sai. Cho dù không gặp lại cô ấy, trái tim anh vẫn có một lỗ

hồng. Chính anh không có cảm giác hạnh phúc, càng không thể mang lại hạnh phúc cho em. Anh rất xin lỗi vì đã làm lỡ em lâu như vậy”.

Kỷ Nhược Lịch không thể giữ nụ cười châm biếm không biết là dành cho anh hay dành cho chính mình nữa. Lộ Phi luôn thành thật, nhưng sự thành thật của anh đều có giới hạn. Mà nay người đàn ông thâm trầm ấy bỗng từ bỏ thái độ kiềm chế thường ngày, bộc bạch những khúc mắc nhỏ, nỗi đau và bất lực về hồi ức ngày cũ, thì cô không thể không nhận ra một điều, rằng thái độ thẳng thắn chưa bao giờ có này, dường như nói lên rằng anh ta đã từ bỏ mọi điều không chắc chắn, sẽ không còn khả năng quay đầu lại nữa. Cô đành nuốt tiếng thở dài vào trong.

“Ba tháng trước sau khi từ Mỹ về, anh đã bắt đầu xin lỗi em mãi rồi. Thôi, chúng ta hãy giữ lại chút gì đó để còn gặp lại nhau đi, Lộ Phi. Em đã nhờ thư ký của chị đặt vé máy bay về Bắc Kinh ngày mai rồi.” Kỷ Nhược Lịch nhấp một ngụm rượu, nhìn anh chăm chú, “Cảm ơn anh đã không tỏ ra nhẹ nhõm như vừa được giải thoát”.

Đó là kết thúc mà Lộ Phi mong muốn, nhưng tất nhiên anh không thể nào nhẹ nhõm được. Anh trầm ngâm, “Ngày mai anh đến đưa em ra sân bay”.

Hôm sau, Lộ Phi đến đón Kỷ Nhược Lịch ra sân bay. Trên đường, hai người đều im lặng. Vào đến sân bay, Lộ Phi bỗng khựng lại – Tân Thần đang ngồi cùng Lâm Lạc Thanh trong góc sảnh chờ, đều mặc áo thun xám và quần jeans, trò chuyện có vẻ rất nhàn nhã, bên cạnh chất đầy những túi xách và va li lớn nhỏ.

Lộ Phi đặt va li của Kỷ Nhược Lịch xuống, nói “Xin lỗi” rồi vội vàng bỏ đi.

“Tiểu Thần, em định đi đâu?” Một tay anh giữ vai Tân Thần, giọng kìn nén và nặng nề.

Tân Thần chỉ thấy vai mình nặng trĩu, ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh, chưa kịp trả lời thì Lâm Lạc Thanh đã cười nói: “Lộ Phi, chào anh. Hợp Hoan đến tiền tôi đi”.

Vẻ mặt Lộ Phi giãn ra, từ từ rút tay lại, một lúc sau anh nói: “Tôi cũng đến tiền, Lạc Thanh, cậu về Mỹ à?”

“Vâng. Tôi sắp học lại rồi. Không thể chây ì mãi mà không đi được”.

Lộ Phi gật đầu. “Đi đường bình an nhé, Lạc Thanh. Tôi xin lỗi”.

Tân Thần hờ hững ngẩng lên, nhìn thấy Kỷ Nhược Lịch đứng gần đó, mang cặp kính râm, không rõ vẻ mặt đang nhìn về phía cô. Lộ Phitiến đến nói gì đó rồi nhấc va li cạnh cô lên, sau đó hai người đến quầy làm thủ tục.

Lâm Lạc Thanh cười nói: “Anh ấy sợ chị thật. Chị dọa anh ấy chết khiếp rồi. Chắc chắn anh ấy đã nghĩ chị định lăng lạng chơi trò mất tích, thậm chí tệ hơn là chạy trốn với tôi”.

Tân Thần dở cười dở mếu, “Tôi làm gì có nhã hứng đó. Nếu tôi dám bắt cóc cậu chạy trốn bố cậu dám để mình tôi đến tiền cậu sao? Ô, đúng rồi, giọng điệu cậu nói chuyện với bố vẫn gượng gạo cứng nhắc như trước”.

Ban nãy Tân Thần và Lâm Lạc Thanh gặp nhau ở dưới nhà cậu. Lâm Lạc Thanh đã từ chối ông Lâm Dực Khánh bố cậu lái xe đưa đi, vừa vẫy taxi vừa nói: “Bố lên đi. Đến nơi con gọi điện cho”. Không có vẻ gì là quyến luyến. Lâm Dực Khánh đành dặn cậu đi đường cẩn thận rồi tạm biệt cậu và Tân Thần.

Ba năm trước khi nằm trong viện Tây An, Tân Thần đã thấy kỳ lạ, Lâm Lạc Thanh tính cách phóng khoáng hoà nhã như thế mà lại tỏ ra rất lạnh nhạt với bố cậu lúc đó đã đến nơi để chăm sóc, hai người thường xuyên chẳng nói với nhau câu nào.

Lâm Lạc Thanh cười và lắc đầu với vẻ hơi ngại ngùng, “Như bây giờ chị thấy là tốt hơn nhiều rồi. Trước kia ông có lỗi với mẹ tôi. Năm tôi mười tuổi, mẹ ly dị với ông ấy, đưa tôi và em gái sang Canada định cư. Về sau năm nào ông ấy cũng đến thăm chúng tôi, còn tôi thì phớt lờ ông ấy”.

“Chuyện quá khứ thì cho qua đi. Tôi thấy ông lo cho cậu là thật đấy”.

“Đúng thế, lúc chúng ta được khiêng xuống Tần Lĩnh, chị hôn mê nhưng tôi vẫn tỉnh. Thấy bộ dạng cuống cuồng, râu mọc lởm chởm của ông, như thể đã già đi rất nhiều, tôi đã nghĩ, tôi giận ông cũng quá lâu rồi. Mẹ tôi không còn trách ông nữa, em tôi cũng rất thân thiết với bố, chỉ có tôi, không biết còn vương mắc gì mà vẫn vậy”. Lâm Lạc Thanh thở dài, “Dần dà chúng tôi cũng xem như đã nối lại tình thân. Nếu không thì lần này quay về, tôi cũng không ở nhà ông đâu. Có điều vẫn còn cách xa tình cha con thân thiết lắm, có muốn bù đắp thế nào cũng chỉ đến thế mà thôi”.

Quan hệ cha con của Tân Thần rất thân thiết, nhưng tình mẫu tử giữa cô và mẹ chưa bao giờ có bắt đầu và chắc càng không có khả năng phục hồi, tất nhiên sẽ thấu hiểu tâm trạng của , “Cứ tự nhiên đi. Một số việc bỏ lỡ thì đã bỏ lỡ rồi”.

“Không nói chuyện đó nữa. Hợp Hoan, chị có quyển luyện tôi tí nào không?”. Ánh mắt Lâm Lạc Thanh lấp lánh nụ cười tinh nghịch.

Tân Thần cũng cười, “Cậu nghiêm túc một tí được không? Ngoan ngoan quay về làm sinh viên ngoan, chăm chỉ học đi. Năm sau chúng ta gặp lại”.

“Sang năm tôi tốt nghiệp rồi, định về nước làm việc. Bước đầu đã bàn với bố mẹ tôi, họ cũng ủng hộ”. Lâm Lạc Thanh uể oải duỗi chân ra, “Tình hình trước mắt thì cơ hội phát triển của ngành kiến trúc trong nước cũng rất lớn”.

Đây là lần đầu Lâm Lạc Thanh nói đến vấn đề có liên quan đến tiền đồ của cậu. Tân Thần gật gù, “Cậu định đi thành phố nào?”

“Tôi muốn biết kế hoạch của chị trước”.

Lâm Lạc Thanh nói nhẹ nhõm nhưng đôi mắt đen nhánh lại nhìn cô chăm chú, sự chân thành trong đó không thể nghi ngờ. Tân Thần nhìn cậu, cũng nghiêm túc đáp: “Lạc Thanh, xin cậu hãy chọn lựa cuộc sống cậu muốn nhất, đừng vội đặt ra kế hoạch cho mình, được không?”.

Lâm Lạc Thanh lắc đầu, “Bây giờ chị như muốn vạch một giới tuyến với mọi người. Không xem người khác là lý do để chị hướng đến, cũng không muốn trở thành tiền đề để người khác ra quyết định. Lẽ nào sau này chị định giữ khoảng cách với thế giới này mãi mãi hay sao?”

Tân Thần sửng người, “Tôi chưa đến mức siêu thoát như thế”.

“Đó không phải siêu thoát mà là một dạng tự cách ly. Chị sẽ bỏ lỡ nhiều thứ. Tôi không muốn chị sống như thế”. Lâm Lạc Thanh nắm tay cô, nói khẽ, “Hợp Hoan, có thể không cùng Lộ Phi, hoặc cũng không là với tôi. Rồi sẽ có ngày, chị phải tạo ra một mối quan hệ thân mật hơn với một ai đó. Chị không thể cứ cự tuyệt mãi được”.

Tân Thần gượng cười, “Tôi hiểu. Có lẽ rời khỏi thành phố này, tôi sẽ có cơ hội thoát ra khỏi một số việc, có thể nhẹ nhõm ở cạnh ai đó”.

“VẬY chị nhớ lấy, tôi đã hẹn với chị trước rồi, cho dù sau này chị định sống ở đâu, chí ít tôi cũng có thể bắt đầu từ việc làm bạn cùng đi du lịch với chị”.

“Chuyện đó không cần hẹn trước, Lạc Thanh. Chúng ta có khả năng cùng đi Tiệp Khắc mà. Hơn nữa chỉ cần cậu về nước làm việc, dù ở thành phố nào, chúng ta cũng sẽ có cơ hội gặp nhau”. Cô chỉ bằng điện tử, “Ồi đến quầy số bảy đổi vé lên máy bay”.

Cô giúp Lâm Lạc Thanh xách ba lô, đi cùng cậu đến sân hành lý. Lâm Lạc Thanh bỗng quay lại nhìn cô, “Hợp Hoan, tôi phải vào trong rồi, tôi yêu cầu chị nhận lời một số việc, được không?”.

“Việc gì? Tôi phải xem có làm được không đã”.

“Chị bắt buộc phải làm, nếu không tôi sẽ không nhận chị là bạn nữa. Đừng tùy tiện đi thám hiểm, đừng đi du lịch một mình, giữ liên lạc với tôi và người nhà chị, không được chơi trò mất tích”.

Tân Thần không ngờ chàng trai này lại dạn dò như thế, bất giác thấy sống mũi cay cay. Cô đưa ba lô cho cậu, dang tay ôm cậu thật nhanh rồi buông ra, cười để che giấu nỗi xúc động, “Một người nếu lúc bắt đầu đã bướng bỉnh, thì sau này kiên chế đến mấy, người khác cũng cho rằng bạn luôn bướng bỉnh. Không cần cậu dạn dò, tôi nhất định sẽ làm hết. Lạc Thanh, vào đi”.

Lâm Lạc Thanh gật đầu, xiết chặt tay cô, “Chăm sóc bản thân tốt nhé. Tạm biệt”.

Tân Thần nhìn Lâm Lạc Thanh đi vào khu cách ly còn quay lại mỉm cười và vẫy tay với cô, sau đó vào phòng đợi. Cô quay người lại, thấy Kỷ Nhược Linh và Lộ Phi cũng bước đến. Cô hơi gật đầu chào rồi đi lướt qua họ, ra khỏi đại sảnh, định ngồi xe buýt sân bay về nhà. Lộ Phi đuổi theo sau lưng cô, “Anh đưa em về, Tiểu Thần”.

Tân Thần do dự. Lộ Phi mỉm cười, “Dù từ chối anh rồi cũng không đến nỗi đoạn tuyệt chứ”,

“Em thì không sao, chỉ sợ khiến anh gặp rắc rối thôi”.

Lộ Phi lắc đầu, “Chỉ có một tình huống khiến anh gặp rắc rối thôi, đó chính là khi em đã quyết định xem anh là người xa lạ”.

“húng ta quen nhau đã lâu, nếu coi nhau là người xa lạ thì ủy mỹ quá”. Tân Thần nhướn môi, lúm đồng tiền má trái thấp thoáng, cô cười thoải mái, “Cứ tự nhiên thì hay hơn”.

Ánh mắt Lộ Phi tối lại, nhưng chỉ trầm tính nhìn cô, “Anh không có ý kiến,.. Chúng ta có thể từ từ làm theo suy nghĩ và nhịp độ em muốn”.

Nụ cười trên môi Tân Thần càng sâu, cô lắc đầu, “Cứ nói nữa thì gần như đang tán tỉnh nhau rồi. Nhưng tán tỉnh với anh thì có lẽ hai chúng ta đều có phản ứng không tốt lắm. Đi thôi, lên xe. Em còn phải vội về nữa.

Đối với Lộ Phi, một Tân Thần chín chắn nói cười tự nhiên như vậy rất xa lạ. Tối qua tuy cô từ chối quyết liệt nhưng cuối cùng vẫn để lộ cảm xúc, nhưng chỉ qua một đêm, nét xao động ấy dường như đã biến mất. Cô坦然 đối diện với anh, lịch sự giữ khoảng cách, lại có vẻ đùa cợt, không lạnh nhạt nhưng lại chẳng có ý thân mật hơn.

Lộ Phi lặng thinh, mở cửa xe cho cô, “Đến thẳng nơi em làm việc à?”.

“Em phải đến bệnh viện trước. Đêm qua bác gái em không khỏe lắm nên vào viện kiểm tra, em đến thăm”.

Lộ Phi lái xe đến trước cổng bệnh viện trung tâm thành phố, “Anh cũng đi thăm dì Lý”.

Tân Thần không muốn đi cùng anh nhưng lại chẳng có lý do từ chối, nên đành gặt đầu, “Vậy anh đợi em một chút, em đi lấy món canh đặt trước”.

Cô sai bước đến quán canh bên kia đường. Quán đó rất nổi tiếng trong thành phố. Buổi sáng trước khi đi cô đã gọi điện trước, đặt một phần canh gà.

Tối qua lúc Tân Thần đã ngủ thì điện thoại nhà bỗng réo vang. Cô bò dậy nghe máy, ông Tân Khai Minh gọi đến, “Tiểu Thần, bảo Tiểu Dịch mau đến bệnh viện trung tâm thành phố ngay. Bác gái không khỏe lắm, bác vừa đưa vào đây”.

Tân Thần vội vàng vâng dạ nhưng phát hiện ra Tân Dịch đã đi hẹn hò, di động vứt trên bàn uống nước không cầm theo. Cô đành gọi vào di động của Đới Duy Phàm. Một lúc sau anh mới nghe máy rồi đưa ngay điện thoại cho Tân Dịch đang ngồi anh. Tân Dịch sững sờ, cuống quýt giục Đới Duy Phàm lái xe đến bệnh viện, vừa gọi di động cho bố. Ông Tân Khai Minh nói: “Mẹ con tự dừng thấy tức ngực, không thở được. Bác sĩ đang xét nghiệm, chắc không có vấn đề gì lớn đâu”.

Lúc đến bệnh viện thì gặp ngay Tân Thần vừa xuống taxi đang đợi ở cổng. Ba người vội chạy đến phòng cấp cứu khoa nội thấy bà Lý Hình đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, còn ông Tân Khai Minh đang ngồi trên ghế cạnh đó.

“Bố, mẹ thế nào rồi?”.

“Uống thuốc rồi, đang làm điện tâm đồ”. Ông Tân Khai Minh khẽ nói, “Bác sĩ bảo hôm nay ở lại để theo dõi, ngày mai xét nghiệm toàn diện, có thể phải nhờ hội chuẩn khoa nội thần kinh nữa.

Tân Dịch thở phào. Bà Lý Hình mắc bệnh tim, thấp khớp mãn tính không đến nỗi nghiêm trọng lắm, mấy năm nay chú ý nghỉ dưỡng và luyện tập nên tình trạng sức khoẻ rất tốt nhưng luôn có nguy cơ rình rập.

Bà Lý Hình mở mắt ra, mệt mỏi nói, “Không sao. Muộn quá rồi. Tiểu Dịch ở lại với tôi là được, mọi người về đi.” Bà nhìn kỹ quần áo Tân Dịch rồi nói, “Tiểu Dịch, vội thế nào cũng không được mặc áo ngủ ngắn thế này chạy lung tung chứ, chẳng ra gì cả. Hay để bố con ở lại đi. Tiểu Đới mau đưa nó về nhà”.

Tân Địch thầm than, vội vàng khép áo lại, “Được được, sáng sớm mai con đến, đảm bảo quần áo chỉnh tề. Bố, có chuyện gì thì gọi điện cho con ngay nhé”.

Sáu giờ sáng Tân Địch đã đến bệnh viện. Tân Thần hẹn trưa nay sẽ mang canh gà đến, bảo cô không cần đặt cơm hộp bệnh viện. Cô xách túi đựng canh gà vào, Lộ Phi cũng mua hoa và hoa quả ở gần đó. Hai người lên lầu đến phòng bệnh của bà Lý Hinh, đang định đẩy cửa vào thì nghe bà Lý Hinh bên trong hơi cao giọng: “Cái con bé này sao ngốc thế hả? Lời mẹ nói không nghe à? Tóm lại Tiểu Thần bây giờ ở chỗ con, con phải lưu ý đừng để nó tiếp xúc nhiều với Đới Duy Phàm”.

Tân Thần dừng chân, vẻ mặt như nghĩ ngợi lung lăm. Lộ Phi cau mày đang định lên tiếng thì bên trong, Tân Địch đã mở miệng, “Mẹ, mẹ càng nói càng hoang đường quá Thần Tử sao lại đi làm chuyện đó được?”.

“Con với bố con như nhau cả. Tâm địa Tiểu Thần con không đâu. Chuyện trước kia không nhắc nữa, bây giờ đừng nói là Lộ Phi bị nó bám ấy đến nỗi phải huỷ hôn với vợ chưa cưới, dì Tạ rất giận vì chuyện này, mà ngay cả trong nhà Phùng Dĩ An hôm qua cũng sóng gió to lắm”.

“Phùng Dĩ An chia tay Thần Tử lâu rồi, chuyện nhà anh ta làm sao chút lên đầu nó được?”.

Lộ Phi đặt các thứ xuống bên tường, đưa tay kéo Tân Thần, “Chúng ta ra kia ngồi trước đi đã”.

Tân Thần bất động, nhìn anh mỉm cười giễu cợt. Tiếng bà Lý Hinh tiếp tục văng vẳng.

“Con nghĩ vì sao chúng nó chia tay? Mẹ của Tiểu Phùng từ đầu đã thấy gia đình Tiểu Thần không bình thường, những đứa trẻ thiếu thốn cha hoặc mẹ ít nhiều đều có vấn đề về tâm lý, nên luôn phản đối chuyện chúng yêu nhau. Cũng chính vì Tiểu Phùng kiên trì nên họ mới miễn cưỡng đồng

ý. Nhưng trước đó không lâu, không biết họ lại nghe ngóng thế nào mà biết nó chưa tốt nghiệp cấp ba đã chụp quảng cáo phá thai cho bệnh viện, lên đại học lại có cả đồng bạn trai, vừa nghe Tiểu Phùng nói muốn kết hôn với Tiểu Thần đã nổi giận, bắt chúng chia tay. Hai người họ chỉ có một thằng con trai duy nhất, làm sao chịu buông tha được?”.

Giọng Tân Địch vẻ như không tin nổi, “Lý do này nhảm nhí quá! Phùng Dĩ An có còn là đàn ông không? Sao lại chịu cho gia đình sắp xếp chứ”.

“Lúc đầu bố con định giới thiệu Tiểu Thần cho Tiểu Phùng, mẹ đã thấy không ổn, bảo với bố con, làm không khéo thì đừng nói là không thể thành thông gia, ngược lại còn khiến đồng nghiệp không nhìn mặt nhau. Mẹ nói không sai chứ? Vốn dĩ chia tay rồi thì thôi, cũng chẳng biết Tiểu Thần có ý gì với Tiểu Phùng mà tự dưng cậu ta về ngửa bài với bố mẹ, đòi làm hòa với Tiểu Thần. Gia đình nhốn nháo cả lên. Mẹ Tiểu Phùng gọi điện tố khổ với mẹ. Mẹ nói gì được? Về nói bố con thì bố lại trách mẹ, mẹ mới tức đến nổi đau cả ngực ấy chứ”.

Tân Thần nhếch môi cười, đưa canh gà cho Lộ Phi rồi khẽ nói: “Nghe lén người khác nói chuyện thật không tốt, lần nào cũng nghe thấy những điều khiến mình khó chịu. Cám ơn, giúp em mang vào nhé, đừng nói là em đến”. Cô không đợi Lộ Phi nói gì đã quay người bỏ đi thật nhanh.

Thang máy bệnh viện vẫn chật chội và chậm chạp, mỗi tầng đều có người ra vào, người nào cũng có vẻ đau khổ, tâm sự trùng trùng. Tân Thần đứng trong góc, nghiêng đầu nhìn gương mặt với hàng lông mày cau lại phản chiếu trong tấm gương bên cạnh, cuối cùng nhìn chăm chăm, vẫn thấp thoáng nụ cười, nhưng cũng là một gương mặt không có niềm vui nào cả. Cô biết bác gái tuy không thể nói là yêu mến mình, nhưng dù sao cũng bao năm rồi không nợ nần nhau, lúc nào cũng giữ sự quan tâm và thân thiết bên ngoài, nhưng không ngờ bà lại ngăm xem mình là hồ ly tinh hơi nữa còn là hồ ly tinh có nòi rành rành.

Di động reo vang, cô lấy ra xem, là Phùng Dĩ An. Cô đợi thang máy xuống đến tầng một, rồi vừa theo dòng người ra ngoài, vừa nghe máy, “Chào anh”.

“Tiểu Thần, bây giờ có rảnh không?”

“Có chuyện gì không, Dĩ An?”.

“Em đang ở đâu? Anh đến đón”.

“Em đang thăm bệnh, sắp đi làm ngay bây giờ, có thể nói qua điện thoại không?”.

“Một người làm việc tự do mà lại lấy lí do công việc ra để chặn họng anh à”. Giọng Phùng Dĩ An lại xuất hiện vẻ mỉa mai, “Xin lỗi, nói qua điện thoại không rõ được, xin hãy nể mặt bớt chút thời gian gặp anh. Không làm phiền em lâu đâu”.

Nhớ đến nội dung cuộc trò chuyện nghe ngoài phòng bệnh, cô bực mình nói, “Dĩ An, chúng ta chia tay rồi. Sống cùng một thành phố, thỉnh thoảng gặp nhau chào hỏi thì thôi, anh nghĩ tôi có hứng gặp anh để lĩnh giáo kiểu nói chuyện xúc xiển của anh không?”. Phùng Dĩ An hẳn nhiên không ngờ cô lại thẳng thắn như thế nên nhất thời không nói được gì. Tân Thần lịch sự bảo “Thế đi nhé. Tôi cúp máy đây. Tạm biệt”.

Không đợi cô nhét di động vào túi đã lại có cuộc gọi, vẫn là Phùng Dĩ An. Cô thờ dãi, nghe máy, “A lô, còn có chuyện gì nữa à?”.

“Xin lỗi, anh nhận lỗi. Tiểu Thần, lúc nãy anh sai rồi”. Giọng Phùng Dĩ An khỗ sở.

“Thôi, giọng điệu của em cũng không hay gì cho lắm”. Cô ngần ngại rồi vẫn nói, “Dĩ An, đừng tranh cãi với gia đình vì em nữa”.

“Em chưa bao giờ quan tâm đến tôi, đúng không?”. Phùng Dĩ An lại bắt đầu nổi giận.

Không đợi Tân Thần nói gì, lần này Phùng Dĩ An đã cúp máy

Tân Thần cất máy, vừa định ra ngoài thì thấy mấy bác sĩ mặc áo blouse trắng đi đến. Người đàn ông được vây quanh cao gầy, khoảng ngoài năm mươi tuổi, đeo kính không gọng, tóc mai đã chớm bạc. Cô nhận ra ngay, đó chính là Tạ Tư Tế, chú của Lộ Phi. Mười một năm trước ông đã từng chuẩn đoán cô bị chứng tê liệt khi ngủ.

Cô không định chào hỏi. Nhìn bác sĩ Tạ, đi qua với một vẻ rất phong độ đỉnh đạc, cô bất giác nhớ đến năm xưa khi Lộ Phi đưa cô đến khám bệnh, đang ở cửa, cô không chịu vào trong, quay đầu định bỏ đi thì bị Lộ Phi giữ chặt lấy tay. Anh dịu dàng nhìn cô, nhẫn nại dỗ dành, ánh mặt trời mùa hạ xuyên qua vòm cây chiếu trên người anh, giữa những đốm nắng, nụ cười của anh ấm áp như mùa xuân. Hồi ức bất ngờ trở lại ấy khiến cô hơi thất thần.

Một bàn tay bỗng nắm lấy tay cô. Cô choàng tỉnh, giật mình quay lại. Lộ Phi!

Lộ Phi nắm tay cô rất chặt nhưng không nhìn cô, cùng lúc kéo cô lại anh gọi Tạ Tư Tế, “Chú!”

Tạ Tư Tế quay lại, “Lộ Phi, sao cháu lại ở đây?”.

“Cháu đến thăm dì Lý, nằm ở giường 1907, phòng bệnh Khoa nội”.

Tạ Tư Tế gật đầu, “Đúng, phu nhân của chủ nhiệm Tân. Sáng nay chú đã hội chẩn cho bà ấy với bác sĩ khoa ngoại, chắc không có trở ngại gì lớn. Cô gái này là...”

“Cô ấy là Tân Thần, cháu gái của chú Tân. Trước kia cháu đưa cô ấy đến nhờ chú khám bệnh rồi. Nhưng lúc đó cô ấy còn nhỏ lắm, chỉ mới mười bốn tuổi, chắc chú không nhớ”.

Tạ Tư Tế cười, “Xin đừng nghi ngờ trí nhớ của bác sĩ đã làm công việc nghiên cứu về khoa nội thần kinh cả đời này chứ. Lộ Phi, đây là cô gái duy nhất mà từ nhỏ đến lớn cháu dẫn đến cho chú gặp, tất nhiên là chú có ấn tượng rồi. Ông nhìn Tân Thần vẻ hoà nhã, “Bây giờ còn gặp vấn đề gì khi ngủ không?”.

Tân Thần thật sự thấy quá hoang đường, nhưng đành cố giữ nụ cười, “Cho dù là còn thì cháu cũng đã quen rồi. Cám ơn bác sĩ Tạ”.

Tạ Tư Tế cười nói, “Ừ, tỷ lệ người lớn xuất hiện những vấn đề về giấc ngủ rất cao, bản thân tự điều chỉnh là rất quan trọng. Lộ Phi, có thời gian thì đưa bạn gái đến nhà chú ăn cơm. Chú đi trước đây”.

Đưa mắt nhìn theo Tạ Tư Tế, Tân Thần nhìn Lộ Phi với nụ cười nửa miệng “Chắc anh không quyết định tán tỉnh em đấy chứ”.

“Đừng giận vì những lời em nghe thấy trên lầu”.

“Em thì không giận gì cả, nhiều nhất cũng chỉ ngạc nhiên thôi. Nếu bây giờ có một người đàn ông kích cho em có ham muốn đi dụ dỗ và phá hoại thì em gần như sẽ rất cảm kích đấy”.

Trong giọng nói cô có nét châm biếm thâm lương khiến Lộ Phi im lặng, anh lặng lẽ nhìn cô, một lúc sau mới nói: “Tiểu Thần, đừng trừng phạt mình bằng thành kiến của người khác. Không công bằng với bản thân em”.

Tân Thần nhướn mày, khoé môi xuất hiện nụ cười nhạt, “Cũng may em không quá cố chấp với thứ gọi là công bằng ấy. Lúc này anh cũng nghe là hiện nay chắc có hai bà mẹ cảm thấy em có mưu đồ với con trai họ, một bà mẹ nghĩ rằng em có ý định chim chuột bạn trai của con gái mình. Anh

nắm tay em thế này, có phải là định chứng minh sự không trong sạch em không?”.

Lộ Phi nhẹ nhàng buông tay ra, “Dì Lý hiểu lầm rồi. Bố mẹ anh quả là không hài lòng với chuyện anh từ bỏ hôn ước, nhưng tối qua sau khi anh và Nhược Lịch nói chuyện rõ với nhau, đã trò chuyện nghiêm túc với họ, không liên quan đến ai cả, chỉ là vấn đề của riêng anh”.

“Cám ơn anh, thế thì ít nhất tội danh của em cũng bớt được một phần, em phải đi làm việc thật đây”.

“Anh đưa em đi”.

“Không cần. Sau này chúng ta nên giữ khoảng cách, được không? Trước khi em đi, em không muốn gây ra phiền phức gì nữa”.

Cô không quay đầu lại, đi thẳng đến dãy xe taxi đang đậu đợi khách, mở cửa rồi ngồi vào trong.

Tân Thần đến t

Sau khi Nghiêm Húc Quân chuyển sang studio, tiến độ chụp ảnh của album nhanh lên trông. Cô không cần đến hiện trường chụp ảnh nữa. Đối Duy Phàm sắp xếp bàn làm việc và máy tính cho cô. Cô bắt đầu tiến hành việc xử lý bước đầu những bức ảnh chụp xong. Khó nhất là phần hình ảnh được chụp ở Hoa viên Tứ Nguyệt. Nhà cũ, vật dụng cũ cố nhiên sẽ toát lên sắc thái tình cảm, nhưng xử lý ánh sáng không được chuyên nghiệp như ở studio. Ở vài cảnh chụp ngoài hành bán lộ thiên, tóc người mẫu bị gió thổi che mặt, những sợi tóc nhỏ ấy lúc sửa thì rất mất công.

Phùng Dĩ An nhắn tin đến, xin cô sắp xếp thời gian gặp nhau. Cô không muốn trả lời nên tắt luôn điện thoại, chuyên tâm bận việc đến tám giờ tối, buổi tối ăn cơm hộp cùng những nhân viên khác. Cuối cùng những nhân viên tăng ca trong công ty sắp về hết, cô mới đứng dậy.

Cứ dán mắt vào màn hình vi tính lâu như thế, mắt cay đầu váng gần như là điều không thể tránh khỏi. Ra ngoài rồi, cô vẫy tay chào tạm biệt những cô gái chàng trai hoạt bát kia. Họ đã đi nhưng cô vẫn đứng đó, nụ cười tắt ngấm, trên con phố ánh đèn đường sáng rực, cô ngẩng lên nhìn bầu trời xám xịt, đưa tay trái lên sờ gáy, bỗng cảm thấy không biết phải đi về đâu.

Một lúc sau, Tân Thần mới uể oải đi về phía con đường hầm, định qua đường để đến trạm xe buýt bên kia đường. Thang cuốn đưa cô xuống phía dưới, bỗng có tiếng violin réo rát. Cô tiến đến, dừng trước mặt người đang kéo đàn ấy.

Dưới đường hầm thông thường hay có đủ loại quầy hàng, thỉnh thoảng có người mãi nghệ, đều là những người mù kéo nhị hồ hay thổi khèn... Hôm nay người kéo đàn violin là một chàng trai trẻ cao gầy nhỏ nhắn, tóc hơi rối, trước mặt đặt một chiếc hộp giấy, bên trong là vài tờ tiền giấy và xu. Ánh đèn bên dưới con đường hầm âm đạm, người qua lại vội vã, không mấy ai dừng bước trước mặt cậu ta nhưng cậu ta không hề quan tâm, chăm chú kéo đàn, chìm đắm trong tiếng nhạc của mình. Một bản nhạc kết thúc, không ai vỗ tay. Cậu ta chuyển vĩ cầm sang tay trái, cúi người lấy chai nước khoáng lên uống một ngụm to.

“Tôi muốn nghe bản Niềm vui trong tình yêu của Chrysler, được không?”. Tân Thần khẽ hỏi.

Cậu ta ngẩn người, nhìn cô lần đầu tiên, dường như có chút vẻ bối rối rồi lập tức nhìn đi nơi khác, gạt đầu, nhắc cây vĩ lên rồi bắt đầu kéo

Điệu nhạc quen thuộc vang lên, lan toả bao phủ xung quanh cô. Cô đứng bất động để mặc mình chìm đắm trong ký ức.

Mười năm trước, một chàng trai khác đã xách hộp đàn đến nhà cô, đứng giữa phòng khách, cười hỏi: “Muốn nghe gì?”.

Cô chớp mắt, hoàn toàn không có khái niệm gì về những bài nhạc cho violin, do dự một lúc rồi nói: “Hừm... Lương Chúc”.

Anh cười, để lộ hàm răng trắng, “Nghe thử bài này nhé, Niềm vui trong tình yêu của Chrysler”.

Cô ngồi trên ghế sofa, chăm chú nhìn chàng trai tuấn tú tài hoa đứng trước mặt. Lần trước cô nhìn thấy anh kéo đàn là trong buổi biểu diễn văn nghệ lúc học tiểu học, anh đứng trên sân khấu đón nhận tràng vỗ tay của mọi người, cô ngồi dưới nhìn lên cùng các bạn khác. Mà lúc này, anh rất gần cô, cô có thể thấy rõ anh đang chăm chú nhìn cây đàn trong tay, rèm mi phủ một đường tối, ngón tay thon dài kéo dây đàn, chiếc vĩ bay lượn, điệu nhạc tuyệt đẹp trôi lãng đãng trong ngôi nhà nhỏ bé của cô. Cô không có khiếu âm nhạc, thường ngày chỉ nghe những ca khúc thịnh hành, nhưng lúc ấy, cô có thể cảm nhận rõ rệt niềm vui và những cảm xúc trong tình yêu, không tài nào ngăn mình trôi theo nó.

Kết thúc, anh hỏi cô: “Hay không?”.

Câu trả lời của cô lại là: “Sau này không cho anh kéo đàn một mình cho cô gái nào khác nghe nữa”.

Anh lắc đầu cười lớn trước sự ngỡ ngợng trẻ con ấy, “Tiểu thư à, bài anh đàn là Niềm vui trong tình yêu, không phải Carmen”.

Lộ Phi đi rồi, Tân Thần không còn đi tìm bản nhạc đó để nghe lại. Bây giờ đứng trước mặt một chàng trai kéo đàn xa lạ, cô không biết tại sao lại đề nghị như vậy nữa.

Tiết tấu vui vẻ dần dần biến thành ấm áp thân thiết, từ vương vীu đến trong trẻo, từ ngập ngừng đến rõ ràng nhanh chóng, niềm vui, sự lãng mạn ấy đầy ắp trong giai điệu, khiến cô chỉ cảm thấy như đang đứng giữa bầu trời xuân hoa ngập tràn.

Khi bàn tay của cậu ta buông xuống, ánh mắt hai người lại giao nhau. Lần này, cậu ta không còn e thẹn chạy trốn. Cô khẽ vỗ tay, sau đó lấy một tờ tiền trong túi ra, cúi người đặt vào hộp, “Cám ơn cậu, tạm biệt”.

Cô đi về phía lối ra. Sau lưng cô, tiếng đàn lại vang lên dìu dặt.

Tân Thần lần mò trong túi xách, đèn pin và chìa khóa đều có. Cô lên lầu, vào nhà mình. Bật đèn, bên trong trống rỗng đến mức xa lạ. Cô mở cửa sổ, bước ra ban công. Những dây khiên ngưu leo trên tấm lưới chống trộm nên không thể chuyển đi, mấy hôm không ai chăm sóc, lá đã rũ rượi vàng úa. Cho dù là gần thu, mùa hoa khiên ngưu đã gần kết thúc, nó không còn sống được bao lâu nhưng cô vẫn tưới nước vào chậu. Tay khẽ chạm, những hạt giống đen kết ngoài đài hoa rơi rụng tan tác. Mọi năm cô thường gom chúng lại, một phần để trồng cho năm sau, một phần đem tặng, bây giờ đành để mặc chúng tự sinh tự diệt.

Cô vào phòng khách, ngồi bệt xuống đất, lần đầu nhận ra, có một ngôi nhà vẫn rất quan trọng, chỉ ít khi không muốn gặp ai thì còn có nơi để về.

Lúc đầu khi tu sửa, vì quyết định theo phong cách đơn giản, không hoa hòe gì nhiều, thế là tự cô giám sát nhân công, hôm tu sửa xong cũng không nhờ công ty vệ sinh mà đích thân làm công việc đó. Đến lúc cạn kiệt sức lực, cầm một miếng giẻ lau, cũng ngồi dựa tường thế này, nhìn ngôi nhà cũng trống rỗng thế này, nghĩ vẫn phải mua ít vật dụng về. Cho dù trong lòng còn quá nhiều thứ không chắc chắn, nhưng vẫn quyết định sẽ tiếp tục sống ở đây.

Xử lý hết mọi thứ xung quanh một cách thờ ơ hờ hững thì không khó thế nhưng xử lý hồi ức và quá khứ thì chẳng bao giờ dễ dàng. Cô gục đầu xuống gối, chỉ ao ước được ngã xuống ngủ một giấc thôi.

Không biết bao lâu sau, chuông cửa bỗng vang lên. Tân Thần chẳng buồn quan tâm, nhưng người bên ngoài chắc đã quyết định thi gan với cô,

cứ bấm mãi không ngừng. Tiếng chuông dội vào căn nhà trống nghe rất chói tai, cô đành đứng lên ra cửa. Nhìn qua lỗ khóa, chỉ thấy người đang đặt tay lên chuông cửa là Phùng Dĩ An. Anh ta mặc áo sơ mi sọc xanh trắng, môi mím chặt, toát ra vẻ nghiêm nghị xa lạ.

Khi lại đứng trong cơn bão cát, Tân Thần nhận ra, trong cuộc sống của Lộ Phi đã xuất hiện một gương mặt khác, vòng tay từng ôm cô thật chặt cũng có thể đã thuộc về người khác rồi.

“Cuối cùng cũng chịu mở cửa rồi à?” Phùng Dĩ An đứng trước cửa, ánh đèn trong phòng chiếu lên người. Anh ra sa sầm mặt, giọng điệu không thân thiện lắm. Chuông cửa bị anh ta nhấn một lúc lâu nên vẫn còn reo theo quán tính, mãi một lúc sau mới ngừng.

Tân Thần nghĩ, không có nơi nào để cô được yên tĩnh một mình. Tay cô giữ cửa, nói một cách phiến muộn: “Anh muốn gì, Phùng Dĩ An?”.

“Tại sao tắt máy, sợ tôi quấy rối em à?”. Anh ta sẵn số hỏi.

Cô phớt lờ câu hỏi đó, “Em đang định đi, chúng ta xuống dưới thôi”.

Cô mở cửa định ra ngoài thì Phùng Dĩ An đã nhanh chân bước vào trước “Ở đây cũng tốt, rất yên tĩnh. Chúng ta có thể trò chuyện với nhau”.

Tân Thần có vẻ xuôi tay bắt lực. Cô và Phùng Dĩ An đã quen nhau gần hai năm, chính thức yêu nhau cũng hơn năm rồi, anh ta vốn cũng khá nho nhã biết điều, về sau tuy biểu hiện hơi khác thường nhưng cô cũng chỉ cho là tính khí công tử của anh ta phát tác, bây giờ khó tránh khỏi cảm thấy xa lạ và bất lực trước người đàn ông chưa làm gì đã nổi giận ấy. Một áp lực vô hình mà anh ta mang đến khiến cô cảm thấy căn nhà mấy hôm nay không được thông gió bỗng bức bối hẳn, nên cô mở luôn cửa chống trộm, để gió ngoài ban công thổi vào, sau đó nhìn anh ta, lẳng lẳng chờ đợi.

Phùng Dĩ An tiến vào giữa nhà, nhìn ngó quanh quất. Trước kia không chỉ một lần anh ta đưa Tân Thần về nhà nên đã quen thuộc với bài trí ở đây. Cho dù biết nơi này sắp bị phá bỏ, nhưng khung cảnh tiêu điều và trống vắng như bị lũ xoá sạch này vẫn khiến anh ta hơi kinh ngạc.

“Bây giờ em ở đâu?”

“Tạm thời ở nhà ch họ”.

“Cứ ở nhà người khác mãi cũng không tốt lắm

Tân Thần cười lạng lẽ. Tất nhiên, hôm nay cô càng hiểu rõ không có không gian của mình có nghĩa là thế nào hơn bất cứ lúc nào khác, “Tìm em có việc gì không?”.

Phùng Dĩ An có vẻ bối rối, một lúc sau mới nói, “Nhất định phải có việc thì mới có thể tìm em a?”.

“Hình như anh đã quên, Dĩ An, chúng ta chia tay rồi”.

“Trai chưa vợ gái chưa chồng, chia tay một lần không được coi là trở ngại khi gặp lại nhau chứ?”. Phùng Dĩ An nói bằng giọng lạ lùng, “Tìm lý do từ chối khác đi”.

Tân Thần cười, “Còn cần lý do à? Ít gặp thì ít phiền phức”.

Phùng Dĩ An có vẻ bực bội. “Mấy hôm trước anh mới biết là mẹ anh từng đến tìm em. Tại sao không nói anh biết?”

Tân Thần nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Cũng đúng là một vấn đề thật. Được thôi, chỉ là đạo lý thường tình, em đoán những lời mẹ anh nói với em, chắc đã nói vô số lần với anh rồi. Em có cần nói lại lần nữa với anh, xem như lời tự thú không? Ngại quá, em thì chưa bao giờ cảm thấy có lỗi với ai về xuất thân của em và những chuyện đã xảy ra cả”.

“Thế nên anh vừa nói chia tay, em đã gật đầu nhận lời?”.

Tân Thần lặng im. Quãng thời gian đó Phùng Dĩ An tỏ ra hơi thô lỗ, thường xuyên cãi vã rồi chiến tranh lạnh với cô chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt, hơn nữa không chỉ một lần rũ áo bỏ đi. Cô khó mà không thấy hoang mang và chán nản, chỉ vì nghĩ rằng nếu đòi chia tay sẽ khiến bác không vui, thế là đành nhẫn nhịn. Đến khi bà Phùng đến tìm cô, cô mới biết nhà người ta đã cãi nhau rất căng thẳng vì cô rồi.

Cô khách sáo gọi bà ta là dì Phùng, nhưng bà ta lại gọi cô là “cô Tân”, nói rất thẳng thắn, “Tôi và cha của Dĩ An vừa biết được một số chuyện, cảm thấy cô và Dĩ An không hợp nhau lắm”.

Tân Thần lạnh lùng, chờ nghe bà tuôn ra một tràng: Chụp ảnh quảng cáo chẳng ra gì, yêu sớm, bồ bịch nhiều, không có mẹ, cha từng bị cuốn vào vòng lao lý... Cô bỗng lạnh mặt, nướng mày cười nói, “Dì ạ, dì phí sức tìm bao nhiêu thăm thế, chi bằng đến hỏi thẳng cháu. Chắc chắn sẽ kể tường tận hơn họ nhiều”.

“Thế à?”. Bà Phùng cười ngập ngừng, “Lúc bác cô giới thiệu lại chẳng nói rõ với nhà tôi, chỉ nói cô là con một gia đình đơn thân, điểm này đã khiến tôi không hài lòng lắm. Cô nghĩ nếu đã sớm biết mọi chuyện thì nhà chúng tôi sẽ để Phùng Dĩ An gặp cô ư?”.

Tân Thần nghiêm túc nói, “Bác cháu chưa bao giờ có sở thích quan tâm tới những chuyện vặt đó, bác cũng không cần che giấu gì cho cháu cả. Những chuyện dì nói, cơ bản đều là chuyện riêng của cháu, không liên quan tí nào đến bác cháu cả. Cháu chưa bao giờ giấu giếm ai, nhưng cũng không có nghĩa vụ khai thật với ai cả. Dì không thể chấp nhận thì đó là chuyện của dì”.

Bà Phùng hiển nhiên không ngờ thái độ của cô cứng cỏi đến thế, “Cô tưởng cô đã khống chế được Dĩ An thì không cần biết quan tâm người lớn

phản đối thế nào à? Vậy thì cô nghĩ sai rồi. Tôi nói rõ với cô, chúng tôi chắc chắn sẽ không đồng ý cho con trai tôi kết hôn với cô”.

Tân Thần cười lớn, “Dì ạ, nếu cháu đoán không lầm thì những điều này dì đã nói với Dĩ An rồi. Nếu anh ấy là con trai ngoan của dì cũng không cần phiền dì đến đây tìm cháu làm gì”.

Bà Phùng ghen lời, một lúc sau mới lắp bắp nói: “Cô đừng đắc ý. Sớm muộn gì nó cũng biết, hôn nhân không đơn giản như nó tưởng tượng. Rốt cuộc cô vẫn là cháu gái của chủ nhiệm Tân, chắc không hy vọng tôi sẽ đến nói chuyện với ông ấy về của hai đứa chứ”.

Nếu bà Phùng bảo sẽ đi tìm Tân Khai Vũ bố cô thì cô sẽ không quan tâm, mà còn vui vẻ cho bà già tự phụ quá đáng kia đâm đầu vào đá, nhưng nhắc đến bác trai, tất nhiên cô không thể để ông gặp chuyện khó xử, “Con trai dì cũng là người lớn như cháu rồi, tìm phụ huynh như thế chẳng phải là buồn cười hay sao? Hơn nữa chỉ là một gia đình cán bộ cấp phó khu vực, không đáng để cháu phí công trèo cao. Cháu cũng sẽ nói rõ chuyện này với Dĩ An”.

Sau khi chia tay không mấy vui vẻ, Tân Thần thực sự rất giận dữ. Hôm sau Phùng Dĩ An đến tìm cô, cô cố gắng kiềm chế lửa giận của mình, định xem anh ta nói thế nào, ngờ đâu anh ta im lặng mãi rồi lại mở miệng nói: “Tân Thần chúng ta chia tay đi”.

Tân Thần có cảm giác bị cướp mất lời thoại, gần như muốn ngửa đầu cười lớn, nhưng Phùng Dĩ An đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt nóng bỏng. Cô bỗng nhiên bình tĩnh còn hứng thú nổi giận nữa, cũng nhìn trả lại anh ta rồi gật đầu, “Được”. Sau đó đứng dậy bỏ đi.

“Em không muốn hỏi anh tại sao lại chia tay em sao?”.

Tân Thần thành thật: “Vừa hay em lại không hề tò mò về nguyên nhân”.

Phùng Dĩ An nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ giận dữ, trán hằn gân xanh, “Từ đầu đến cuối, em luôn tỏ vẻ hờ hững, yêu? Có thể; kết hôn? Suy nghĩ một chút cũng có thể được; xin lỗi? Không sao, thôi đi; chia tay? Được thôi...”.

“Nếu không thì em phải làm gì? Xin lỗi, em không có nhiều tâm trạng kịch hóa để bày tỏ, đặc biệt lúc chia tay, em thực sự không có thói quen quyến luyến không rời, cho người khác cảm giác thỏa mãn tâm lý”.

“Rốt cuộc có bao giờ em quan tâm đến tôi không, Tân Thần? Tôi kiểm soát cãi nhau với em, em liền tỏ vẻ mặc kệ; tôi vừa nói chia tay, em đã bảo được, chưa bao giờ hỏi nguyên nhân. Em không thấy em đã kiêu ngạo đến mức khiến người ta ngượng lạnh hay sao?”.

“Em thấy thời gian chúng ta ở bên nhau không ngắn lắm, chắc anh cũng biết tính cách em thế nào. Người muốn được ở cạnh em, em sẽ trân trọng yêu quý, còn nếu không ở lại được thì, em thấy chi bằng giải thoát cho nhau”.

“Trân trọng?” Phùng Dĩ An dẫn mạnh từ đó lần nữa, “Chí ít tôi chưa bao giờ cảm nhận được em trân trọng điều gì. Nói trắng ra em thấy tôi không đáng để em níu kéo, đúng không?”.

Tân Thần nói với vẻ bức bối và mệt mỏi: “Dĩ An, anh cố tình đến cãi nhau với em đấy à? Lúc chúng ta ở bên nhau em đã không có nhã hứng đó rồi, chứ đừng nói là bây giờ”.

Phùng Dĩ An cười lạnh, “Tốt lắm, em thắng rồi, tôi thua. Giờ tôi về xin làm hòa với em, có vui không? Đừng nhịn, cứ cười tôi thoải mái đi!”.

Tân Thần ngạc nhiên. Cô hoàn toàn không có ý đồ so đo với Phùng Dĩ An. Chia tay ngoài khiến cô bức mình mấy hôm ra, cô cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa, “Thế này là sao? Chơi trò tan tan hợp hợp à? Xin lỗi, anh nói chia tay là chia tay, làm hoà là làm hoà. Nếu em cảm thấy vui với kiểu yêu nhau này thì đúng là bị mẹ anhng rồi, có vấn đề tâm lý không nhẹ đâu”.

Phùng Dĩ An lặng lẽ, “Anh thay mẹ anh xin lỗi em. Bà không có quyền nói những lời đó với em”.

“Em nhận lời xin lỗi. Đừng nhắc chuyện này nữa. Đi thôi, hôm nay em mệt lắm”.

Phùng Dĩ An đứng trước mặt cô, bất động, lạnh nhạt, “Anh không nên mong ước em tò mò với hành động và tâm lý của anh, hơn nữa anh cũng có thể đoán rằng em không hề có tình cảm với anh. Sự phán đoán lúc đầu của anh không sai, em chỉ cần một người đàn ông lãng mạn và tình cảm để ở cạnh em thôi”.

“Lại nữa rồi. Anh đang chỉ trích em ích kỷ à? Được thôi, em thực sự rất ích kỷ, có điều em chưa bao giờ giả vờ không ích kỷ để lừa dối tình cảm của ai cả. Đồng thời cũng xin anh tự ngẫm lại mình được không? Lúc anh nghe những lời mẹ nói, điều đầu tiên anh nghĩ là gì? Tất nhiên anh sẽ để bụng rồi, lại không muốn chất vấn thẳng em. Anh do dự bất định, thế là chưa gì đã cãi nhau với em vì những chuyện nhỏ nhặt. Khoan nhắc đến ý kiến của nhà anh trước, nếu yêu nhau mà khiến cả hai đều không vui thì không cần thiết phải tiếp tục nữa”.

Phùng Dĩ An lạnh lùng nhìn cô, nói rõ. “Em nghĩ anh thực sự rất tầm thường. Anh thừa nhận, bố mẹ anh rất quan tâm đến những chuyện đó, nhưng anh có khả năng phán đoán cơ bản. Xuất thân của em, em không thể chọn lựa, hành vi của cha mẹ em không liên quan đến em, lúc chụp quảng cáo em vẫn còn nhỏ. Còn về chuyện có nhiều bạn trai, anh không phải kẻ ngốc, anh sẽ nghĩ rằng cô gái lúc ở bên anh vẫn còn lần đầu tiên lại là một cô nàng bừa bãi tùy tiện hay sao?”.

Tân Thần lần đầu ghen lời, cô trân trối nhìn Phùng Dĩ An.

Phùng Dĩ An đưa tay ôm lấy cô. Cô vụng vẩy theo bản năng, thế nhưng anh vẫn giữ chặt lấy, áp sát mặt cô, “Điều anh quan tâm nhất là, rốt

cuộc em có yêu anh không, có đáng để anh mạo hiểm phản đối cha mẹ để chờ đợi em hay không?”.

Tân Thần ngừng vùng vẫy. Ngôi nhà trống trải bỗng xuất hiện sự im lặng ngạt thở, gần như có thể nghe thấy nhịp tim đập của cả hai. Mãi một lúc sau, Tân Thần nặn ra một nụ cười đau khổ, “Dĩ An, em nghĩ anh là người tâm tư tinh tế như thế, nếu không quan tâm đến những chuyện mà bố mẹ anh không hài lòng, thế thì khi chia tay em, đối với vấn đề có đáng hay không, thực ra đã có đáp án”.

Phùng Dĩ An chậm rãi buông tay, “Đúng thế, anh tưởng mình đã suy nghĩ kỹ, nhưng mỗi lần nhìn thấy em, anh lại phát hiện ra, anh đã đánh giá cao lý trí của mình mà coi thường trí nhớ của mình. Anh hận em có thể tỏ ra thản nhiên như thế, quên lãng được thế. Ý nghĩa của lần đầu tiên của em đối em mà nói, chắc còn lâu mới quan trọng bằng đối với anh, đúng không?”.

Lần đầu của Tân Thần, đúng là với Phùng Dĩ An, cho dù Phùng Dĩ An không phải là người đàn ông đầu tiên ôm cô và xuất hiện phản ứng sinh lý.

Thành phố này mãi mãi náo nhiệt ồn ào, trong trường đại học đâu đâu cũng là những gương mặt mới, những cậu nam sinh nhìn thấy Tân Thần hết thảy mắt đều phát sáng. Cô lại chìm vào nỗi cô độc đến bất ngờ, trong lòng đầy ắp cay đắng, thường xuyên mệt mỏi ngồi một mình, không lên nổi tinh thần với bất kỳ chuyện gì, đồng thời vẫn bị bóng đè hành hạ.

Cô tự biết như thế không ổn, cũng thử điều chỉnh, tham gia vào mấy đội nhóm. Nhưng diễn kịch, hát xướng, khiêu vũ... đều khiến cô chán ghét, chỉ có du lịch, mọi người đều lặng lẽ tiến về phía trước, cơ thể mệt mỏi rồi có thể ngủ ngon lành, là cô kiên trì ở lại.

Cô không cự tuyệt người khác theo đuổi mình, thế nhưng lần nào nhau cũng không được lâu. Những cậu nam sinh hùng hực kia khi đòi hỏi bước

tiếp theo, cô gần như đã co người lại theo bản năng, lần nào cũng rút tay về như bị điện giật, lần nào cũng né tránh gương mặt người khác áp sát lại gần.

Tân Khai Vũ không hề dạy dỗ cô về trình tiết, nhưng sau khi cô bắt đầu thì đã để cô đọc những loại sách về sinh lý vệ sinh, để biết cách bảo vệ bản thân.

Tiếc là những loại sách ấy không thể dạy cho một cô gái đang tuổi thanh xuân biết cách xử lý tình cảm, để thống nhất sự dậy thì về thân xác lẫn tâm hồn. Thời thiếu nữ người cô yêu mến lại là anh chàng Lộ Phi luôn dè dặt kiềm chế bản thân. Cô đã quen sự che chở và nhẫn nại của anh, những rung động về nụ hôn thật mơ hồ và đẹp đẽ, không chút dục vọng. Cô chỉ biết được những điều đó có nghĩa là gì sau khi anh đã ra đi.

Đối với nhiệt tình của người khác, không tài nào có được cảm xúc cũ. Cô không sợ phải mất đi tấm màng mỏng manh ấy, cũng đã có đủ kiến thức, biết phải tránh sự cố thể nào, nhưng cô không tài nào thuyết phục mình thân mật với người khác đến mức độ đó.

Ý thức được điều đó, cô đã tuyệt vọng nghĩ: Lẽ nào sau này cũng không còn khả năng thân mật với người khác nữa? Lẽ nào vòng tay ấy đã in đậm dấu vết lên cô rồi?

Có chút tuyệt vọng đó khiến tính khí cô bắt đầu khó chịu, hơi không vừa ý là không giải thích gì, cắt đứt quan hệ với người đó ngay, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt của người khác. Dần dần, cô gái xinh đẹp Tân Thần ngạo mạn lạnh lùng khoa thiết kế đồ họa đã bắt đầu có “tai tiếng”, những chàng trai không theo đuổi được cô thì “kính nhi viễn chi”, những nữ sinh không ưa cô thì lạnh lùng liếc xéo, cô cũng chẳng quan tâm.

Luôn có những kẻ theo đuổi giúp cô bớt nỗi cô đơn. Thế nhưng, cô đơn lại có vài phần vô lại, sau khi bị cưỡng ép đuổi đi, lần nào cũng ào ạt

ào đến những lúc cô không phòng bị nhất.

Quan trọng nhất là, Lộ Phi chưa bao giờ bước ra hẳn cuộc sống của cô.

Tân Thần từ chối không đọc email Lộ Phi gửi, nhưng Tân Địch vẫn giữ liên lạc với anh, cứ chia sẻ những tin tức ngắn gọn về anh. Cái tên ấy cứ thế rót vào tai Tân Thần, tuy vô thức nhưng liên tục, lần nào cũng làm trái tim cô dậy sóng, nhưng cô không thể nói “Đừng nhắc đến anh ấy trước mặt em”.

Anh từng hứa hẹn có được tấm bằng sẽ quay về. Ý nghĩ đó vừa xuất hiện, cô đã không còn cách nào thuyết phục mình không nghĩ đến nó nữa.

Tự đáy lòng cô vẫn thấp thoáng một sự hi vọng nhỏ nhoi, không dám đung vào, nhưng lúc nào cũng nhận thấy nó, thế là cô càng thờ ơ với sự nhiệt tình của kẻ khác hơn.

Đến năm thứ ba, mỗi ngày một gần với lúc Lộ Phi tốt nghiệp. Hôm ấy cuối cùng Tân Thần cũng không nén nổi xúc động, mở máy tính của Tân Địch lên. Tân Địch trước nay lười biếng, hộp thư trong máy tính ở nhà được cài đặt đăng nhập tự động mỗi khi mở máy. Tân Thần ngần ngại mãi mới mở email gần nhất của Lộ Phi gửi đến. Nội dung rất đơn giản, nhắc đến việc học rất suôn sẻ; trường đang tiến hành cải cách giáo trình thương mại, nhấn mạnh sẽ kết hợp với thực tiễn, có thể thực tập nhiều hơn để mở rộng tầm nhìn, cá nhân anh rất có hứng thú với tín dụng đầu tư, càng lúc càng thấy cần phải tìm một công việc liên quan đến nó sau khi tốt nghiệp, mới có thể tiêu hoá tri thức lý luận tốt hơn; cuối email còn nói “Bố anh cũng nghĩ là anh cần tìm một công việc ở Mỹ, ổn định đã, tích lũy kinh nghiệm về mặt đầu tư tiền tệ, anh đang suy nghĩ”.

Cô đóng hộp mail lại, hiểu niềm hy vọng mong manh kia hoang đường đến nhường nào. Khi khoảng cách trở thành tích lũy của thời gian và không

gian, chỉ có thể càng lúc càng rộng mênh mông. Mà cũng đã qua lại với những người con trai khác, cho dù thờ ơ đến mấy, thì làm sao có thể yêu cầu anh ấy nhớ lời hứa đã từng bị mày cự tuyệt?

Hôm sau, Tân Thần tham gia thám hiểm núi với đôi mắt thâm quầng, cảm đầu đi mãi miết hơn tám giờ đồng hồ, cuối cùng chỉ còn một mình cô là nữ và ba nam sinh khác vẫn còn kiên trì. Đến nơi rồi, cô mới dừng lại nghỉ ngơi, cơ thể mệt mỏi rã rời, mỗi một thớ thịt đều đau nhức vô cùng, cô ngã vật ra đất. Một nam sinh đi cùng vừa thở dốc vừa tỏ ra lạ lùng, “Không ngờ cậu lại có tiềm năng như thế, suýt nữa tôi đã không theo kịp cậu”.

Cô lần lượt tham gia đội thám hiểm của trường và liên minh dã ngoại các trường đại học, cuối cùng lại tham gia diễn dã ngoại BBS lớn nhất thành phố, thường xuyên hẹn đi leo núi với các bạn học hoặc các bạn trên mạng, nhưng đi với tốc độ nhanh và lâu như hôm nay lại là lần đầu. Dừng lại rồi, cô chỉ thấy hai chân mất đi cảm giác, không thể cử động được. Cô lấy tay xoa bóp, định phục hồi khả năng hoạt động nhưng thực sự quá mệt, lực tay rất yếu.

Nam sinh kia thò đầu ra nhìn, không kìm được cười và lắc đầu. Cậu ta là kẻ mê hoạt động dã ngoại, tất nhiên biết có chuyện gì xảy ra. Cậu ta hào phóng quỳ xuống trước mặt cô, ngón tay mạnh mẽ giúp cô xoa bóp để thư giãn cơ đùi.

Sau khi cảm giác đau buốt như bị kim châm ập đến, cơ thịt của cô mới dần dần thả lỏng. Cô nhìn mái tóc ngắn và đen của chàng trai trước mặt, khẽ nói: “Cảm ơn cậu, Lý Dương”.

Cậu ta ngẩng lên, đôi mắt sáng rõ lấp lánh nụ cười, “Thật hiếm có, cậu lại nhớ tên tôi.”

Đột nhiên nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trong sáng và ấm áp như thế, Tân Thần có một tích tắc thất thần.

Lý Dương đến từ Tây Bắc, có tướng mạo bình thường, vóc dáng cao ráo, gương mặt chững chạc, đôi mắt hơi dài và hẹp, học ở một trường khác trong thành phố về kỹ thuật, nhưng lại yêu thích triết học, tham gia du lịch chưa được bao lâu.

Hai người ngồi trò chuyện với nhau. Tân Thần không nói nhiều, chỉ lắng nghe như suy nghĩ gì đó, gương mặt có một nỗi buồn phảng phất, khiến trái tim nhạy cảm của Lý Dương rung động.

Ban đầu Lý Dương cảm thấy rất ngỡ vực. Cậu cũng nghe nhắc đến tên của Tân Thần, nhưng khi thật sự ở bên nhau, cô gái yên lặng đến khác thường ấy, hoàn toàn không giống với kiểu kiêu ngạo như trong đồn đại. Trong quá trình thám hiểm cô không nói gì, không quan tâm mấy đến câu bắt chuyện làm quen của nam sinh, gương mặt lúc nào cũng có một vẻ buồn chán và thờ ơ khiến cậu rất kinh ngạc.

Họ bắt đầu quen nhau như một lẽ tất nhiên.

Trong một lần thám hiểm núi, Tân Thần đã bị trượt mắt cá chân, Lý Dương công cô xuống núi, ngày nào cũng đạp xe qua lại giữa hai trường, lấy nước, mua cơm cho cô, đưa cô đi điều trị. Tân Khai Minh nghe nói cháu gái bị thương đã chạy đến thăm, sau khi thấy cậu ta cũng rất khen ngợi chàng trai thành thật nghiêm túc ấy, cho rằng Tân Thần cuối cùng đã biết nhìn người, điều không chắc chắn duy nhất chính là Lý Dương là người tình khác, không biết sẽ làm việc ở đâu.

Tân Thần thế chỉ cười, bảo bác nghĩ xa quá. Tân Khai Minh nghiêm túc nói: “Hai đứa đã học năm ba rồi, phải học cách lo cho tương lai. Cậu ấy nếu muốn ở lại vì con, thì bác nhất định sẽ giúp hai đứa”.

Lúc ngồi ăn cơm Tân Địch đã nhắc đến email của Lộ Phi. Anh đã có được offer của một công ty đầu tư quy mô rất lớn, dọn đến làm việc ở New York. Bác trai bác gái cứ xuýt xoa khen ngợi sự xuất sắc và tiền đồ xán lạn

của anh. Tân Thần chỉ và cớm vào miệng một cách máy móc. Không ai chú ý đến sự trầm lặng của cô. Những lúc cô im lặng mỗi ngày một nhiều, ngoài Tân Địch thỉnh thoảng than thở ra, mọi người dường như đều đã quen với một Tân Thần trầm lặng, trưởng thành.

Đến khi bắt đầu hai của năm thứ tư, vấn đề thực tế như tìm việc càng lúc càng bày ra trước mắt mọi người một cách căng thẳng. Lý Dương là con trai duy nhất trong nhà, gia đình ép cậu trở Tây Bắc để tiếp tục tạo dựng sự nghiệp. Cậu nắm tay Tân Thần, nói: “Theo anh đi, anh bảo đảm sẽ đối xử tốt với em suốt đời”.

Đó là lần đầu tiên có người nhắc đến cả đời với Tân Thần. Từ ấy phả vào cô nóng bỏng, cũng khiến cô co rúm lại như nhiệt tình về mặt sinh lý. Cô do dự, “Em suy nghĩ đã”.

Thật sự phải theo một người đến một thành phố lạ bắt đầu một cuộc sống mới ư? Có lẽ đó là cơ hội duy nhất để cô giải thoát khỏi tình cảm vô vọng ấy - ít nhất khi tựa vào lòng Lý Dương, cậu ôn hòa và chu đáo, không chiếm đoạt, cô cũng không phản cảm.

Không đợi cô nói với bác trai, Tân Địch tuyên bố đã nhận được email của Lộ Phi khi cả nhà đang ăn tối. Anh sắp về Bắc Kinh làm việc. Trái tim Tân Thần đập rộn, niềm hy vọng mong manh gần như đã tàn lụi kia bỗng chốc bùng nổ trở lại mà không thể khống chế nổi.

Khi Lý Dương lại hỏi về quyết định của cô, cô nói: “Em muốn làm việc ở Bắc Kinh”.

Thế là họ chia tay nhau, không mấy vui vẻ. Những cặp tình nhân sinh viên vì công việc tương lai mà đường ai nấy đi như họ rất nhiều. Tình cảm của không ít người còn lâu dài hơn, trong sáng chân thành hơn, nhưng lời thề nguyện cũng tan tác theo gió. So ra thì, không ai chú ý đến cuộc chia tay bình lặng của họ.

Tân Thần nắm một mẫu giấy, bên trên là địa chỉ cô copy ra từ email của Tân Địch. Đứng dưới tòa chung cư ấy, cô ngẩng nhìn, bỗng thấy rụt rè.

Cô ngỡ mình đã sẵn sàng, sau khi tìm được việc có thể坦然 nhiên trước mặt chàng trai đã rời xa cô quá lâu, nói với anh rằng: “Hi, em cũng đến Bắc Kinh rồi. Bây giờ em đã trưởng thành, không còn là cô bé ngỗ ngược bướng bỉnh nữa, em đã tìm được việc, sẽ không còn cần người khác gánh trách nhiệm bất đắc dĩ nữa. Chúng ta có thể lại ở bên nhau không?”.

Đã gần bốn năm không gặp, anh ấy có còn đợi mày không? Suy nghĩ đó chợt xuất hiện trong đầu, bàn tay cô rịn mồ hôi lạnh, mảnh giấy trong tay cô ướt nhè, nhăn nheo.

Đứng giữa bão cát, cô lúng túng hoang mang. Không biết đã đứng bao lâu, một chiếc Audi Q7 màu đen dừng lại ở chỗ cô đứng không xa. Qua chiếc kính râm và làn bụi mờ mịn, cô vẫn nhận ra ngay người xuống xe là Lộ Phi. Buổi sáng cuối tuần mà anh vẫn cà vạt chỉnh tề, mặc một bộ Âu phục xám đậm vừa người thẳng thớm, khiến vóc người càng trở nên cao ráo tuấn tú hơn. Lần đầu cô nhìn thấy Lộ Phi mặc Âu phục. Gương mặt anh có vẻ như đang suy nghĩ gì đó, môi mím chặt, trông rất chín chắn và chuyên nghiệp nhưng lại vô cùng xa lạ, hoàn toàn không giống với người trong ký ức của cô.

Lộ Phi không quàng khăn, chỉ nhanh chóng khoá cửa xe rồi sải bước về phía chung cư. Tân Thần chờ đợi nhìn anh đi vào mà không lên tiếng gọi.

Nhận ra sự yếu đuối của mình cô thấy có phần bức tức. Chần chừ một lát rồi cô đến trước khu chung cư, nhấn số liên lạc phòng anh, tim đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Người nghe là một giọng nữ dịu dàng: “Xin chào, tìm ai ạ?”

Cô nhanh chóng bấm nút # kết thúc cuộc gọi.

Lại đứng vào giữa làn gió bụi, Tân Thần nhận ra, trong cuộc sống của Lộ Phi đã xuất hiện một gương mặt khác, vòng tay từng ôm cô thật chặt cũng có thể đã thuộc về người khác rồi.

Dù mặt đã được che kín bằng khăn choàng chuyên để chống bụi, chất liệu mềm mượt đủ để lọc cát bụi bay mịt mù, nhưng cô vẫn có thể thấy được cảm giác khô đắng buốt nhói ở cổ họng. Trái tim cô mỗi lúc một đập nhanh hơn, lưng rịn mồ hôi lạnh, tay chân trở nên lạnh cóng.

Mày lại mơ mộng hão huyền, hoang tưởng đến thế, tưởng rằng vị trí đó trong cuộc đời anh mãi mãi để dành cho mày, đợi khi mày chút hết cơn giận trẻ con, anh ấy sẽ lại dang rộng vòng tay đón lấy mày.

Thế thì đã không còn khả năng nào rồi sao? Hoặc giả vẫn nên đến chào hỏi anh, hay là...

Mọi suy nghĩ như bị gió thổi tan tác. Không biết đứng đã bao lâu, gió từ từ nhẹ bớt. Tân Thần thấy Lộ Phi lại xuất hiện ở cổng chung cư, tiến về phía cô, bên cạnh là một cô gái mảnh mai, mặc áo gió màu xám có thắt lưng, khăn choàng che kín hơn nửa khuôn mặt. Hai người vừa đi vừa trò chuyện và lướt qua cô.

Cô gái kia đi ngang cô, rồi dừng chân. Cô à, gió lớn quá, đứng bên ngoài quá lâu, cẩn thận cơ thể không chịu nổi đâu. Giọng cô ta giống giọng trong máy liên lạc ban nãy, dịu dàng và nhã nhặn.

Tân Thần khựng lại một lúc mới nói, “Cảm ơn chị, tôi đang đợi một người”. Giọng cô chậm rãi và rất vất vả mới thốt lên được, khàn đến độ khiến cô cũng cảm thấy xa lạ.

“Có thể gọi điện cho anh ta mà”.

Cô đúng là đã chép lại số điện thoại của Lộ Phi, nhưng đứng gần nhau như thế còn không trò chuyện, làm gì cần đến gọi điện. Cô cười tuyệt vọng

dưới tấm khăn choàng, nói: “Không cần nữa. Chắc tôi không đợi nổi nữa. Đứng một lúc nữa sẽ đi”.

Cô vẫn đứng tại chỗ, mất đi phương hướng và khả năng hành động. Nghiêm Húc Quan gọi đến đánh thức cô. Anh ta hỏi cô đang ở đâu, có cần đến đón đi ăn trưa không. Cô máy móc đáp không cần.

Gập điện thoại lại, cô bước đến trước xe anh. Tấm kính trước đã bị phủ một lớp bụi vàng, cô đưa ngón tay ra viết số điện thoại của mình, tự nhủ, được rồi, để ông trời quyết định, nếu anh nhìn thấy và liên lạc với mình, thế thì gặp lại nhau sau cũng không muộn; nếu gió bụi lại phủ mờ dòng chữ hoặc vẫn còn đến khi anh thấy nhưng anh không định liên lạc, vậy thì không cần phải học nữa.

Cô vừa định viết tên mình dưới dãy số thì một giọng nói vang lên phía sau lưng. “Cô à, có thể giúp được cô việc gì không?”

Ngón tay cô khựng lại. Tất nhiên cô không còn là Tiểu Thần của anh nữa, mà chỉ là một người qua đường có hành vi kỳ quặc. Cô đột ngột đưa tay xoá dòng chữ ấy đi, “Xin lỗi, buồn chán nên viết chơi thôi”.

Cô biết mọi thứ đã kết thúc. Cô không có tư cách giữ mãi sự bướng bỉnh thời niên thiếu, làm khách không mời, làm trách nhiệm mà người khác không muốn gánh vác. Đôi mắt quyến luyến nhìn cô ngày nào, bây giờ chỉ nhìn lướt qua cô, không dừng lại thêm giây nào, càng không có vẻ gì là nhận ra, vậy thì chỉ thế thôi.

Rời khỏi Bắc Kinh gió cát ngập trời, lên tàu hoả, Tân Thần nằm trên giường, mở to mắt trong bóng tối, nhìn tấm ván giường tầng trên. Tàu hoả đang chạy xình xịch xình xịch, những người khách bên cạnh kẻ thì ngáy, người ngẩn rãng, có người m nhảm những câu nói mơ vô nghĩa, còn cô phải đón một đêm dài mất ngủ.

Đến khi ánh ban mai phá tan màn đêm, cô không nằm nổi nữa, lẳng lẳng xuống giường, buộc gọn mái tóc rối bù, ngồi gần cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Đã sắp đến nơi rồi, cảnh vật lùi lại phía sau như bay mang theo một vẻ đẹp của mùa xuân Giang Nam. Những cụm hoa cải dầu vàng óng rực rỡ; hoa đào bung cánh tự do dọc bên đường ray; thỉnh thoảng bên đường xuất hiện một bờ ao xanh, rặng liễu ven ao khoe áo mới, thoang thoang sắc xanh mơ màng như sương khói, khác xa với cảnh tiêu điều buồn thảm, cây lá xác xơ gió bụi ngập trời mà cô nhìn thấy mấy ngày liền ở Bắc Kinh.

Cô chống cằm, nhìn chăm chú ra ngoài, lần đầu tiên bắt đầu nghĩ ngợi nghiêm túc rằng về sau phải sống thế nào. Trường đại học cô học vốn chỉ trung bình, học hành cũng chỉ qua loa chiếu lộ, cũng may kiêm nghề người mẫu, trước khi chán ngán với nghề tạo dáng chụp hình đã bắt đầu tiếp xúc với thao tác thực tế về thiết kế đồ họa, xử lý hình ảnh, có được kinh nghiệm và khả năng khá tốt. Nhưng so với Tân Địch thì cô lại trở nên quá tầm thường.

Tân Địch vốn có thành tích xuất sắc, năm thứ ba đã đoạt được giải thưởng lớn toàn quốc, trở thành nhân vật nổi tiếng trong trường, lúc tốt nghiệp đã có mấy công ty thời trang tranh nhau tuyển dụng. Mục tiêu của cô rất rõ ràng, cố gắng làm việc, thành tích vượt trội, cứ thế mà thăng chức tăng lương, bắt đầu nổi danh trong ngành. Bà Lý Hình vốn dĩ phản đối việc chọn ngành nghề của cô bây giờ đã rất tự hào về con gái mình, còn với thành tích bình bình và kỷ lục xấu về giao du với rất nhiều bạn trai của Tân Thần, bà càng tỏ ra coi thường.

Quay về thế này... cô bất giác cười đau khổ, không phải bởi vì sự khinh khi của bác gái mà cô đã đoán ra, mà thực sự đã cảm thấy chán ghét mình. Cô tự nhủ, tuổi trẻ của mày đã gần trôi qua hơn nửa trong hoang mang, cảm hận và chờ đợi, nên tỉnh táo lại thôi, bắt đầu từ bây giờ, hãy hoàn toàn thích ứng với cuộc sống không có anh ấy. Có lẽ nên làm theo ý

bác trai, có một công việc ổn định, đừng hoang tưởng huyền hão mù quáng nữa, đó mới là con đường đúng đắn.

Thế nhưng sự đơn điệu của một công việc ổn định cũng bày ra trước mắt. Tân Thần máy móc mở tập tin trên máy, vừa nghi ngờ sự lựa chọn của mình, vừa nhủ thầm, không thể dễ dàng bỏ cuộc, nếu không thì chẳng còn mặt mũi nào với bác, cũng không có mặt mũi nào với bản thân.

Quyết định ấy rất yếu . Nghe Lộ Phi sắp về, cô vẫn chọn bỏ cuộc. Cô chưa thể điều chỉnh tâm lý được, không tài nào gặp lại Lộ Phi trong cuộc sống tẻ nhạt nhàm chán của mình. Cô biết sẽ trở nên khác thường, sẽ bộc lộ sự yếu đuối ra ngoài, sẽ đón nhận ánh mắt thương hại của anh. Đó là những điều cô không thể chấp nhận.

Cô quyết định chọn đi Tân Lĩnh, vác trên vai trang bị hơn hai mươi lăm kilogam, lần đầu đi thám hiểm với một hành trình dài đến thế.

Từ năm thứ nhất Tân Thần đã bắt đầu thích đi đây đó, ban đầu chỉ muốn mượn sự mệt nhọc thân xác để thoát khỏi nỗi phiền muộn trong lòng, mong có được giấc ngủ yên bình, về sau bắt đầu từ từ biết thưởng thức cảnh đẹp ven đường. Đến hôm đứng trên một ngọn núi của quần thể núi Thái Bạch cùng các bạn, lần đầu tiên cô mới cảm nhận được sâu sắc sự choáng váng ngất ngây khi đứng trước một cảnh đẹp không thể nào hình dung bằng ngôn ngữ được

Đứng ngược gió. giữa biển mây, gió núi ào ạt thổi qua bên tai, cô nhận ra, trước cảnh thiên nhiên bao la hùng vĩ ấy, mọi phiền não ưu sầu đều trở nên nhỏ bé và chẳng đáng quan tâm. Nếu cô cứ cố thủ trong cái văn phòng cũ kỹ ấy, đối diện với cấp trên và đồng nghiệp sắc mặt u ám nặng nề, xử lý văn kiện mà cô chán ghét, chỉ càng chìm đắm sâu hơn vào hồi ức xa xưa, càng tự mình sâu khổ mà thôi.

Buổi tối ngồi trong lều, ngẩng lên nhìn trời, từng đốm sao gần đến mức như có thể chạm tới. Cô bỗng nhớ đến câu danh ngôn của Kant mà Lý Dương đam mê triết học đã nói với cô trong căn lều dã chiến: Chỉ có hai sự vật khiến cho trái tim tôi cảm thấy choáng váng, một là bầu trời sao lung linh trên đầu hai là phép tắc đạo đức cao cả trong lòng chúng ta.

Cô không có hứng thú nghiên cứu những thứ xa vời ấy, nên khi Lý Dương nói thế, cô chỉ nghe qua loa chiếu lệ. Nhưng lúc này ngồi dưới bầu trời xanh đậm màu ngọc bích bao bọc như một chiếc vòm lớn, thấm đẫm một vẻ mộc mạc trong xanh không thể tưởng tượng được trong thành phố này, cô cảm thấy mình chí ít cũng hiểu được vẻ hào hứng của Lý Dương khi nhắc lại câu danh ngôn đó.

Lâm Lạc Thanh ngồi cạnh cô, hỏi cô nghĩ gì. Cô cười, “Nghĩ đến cuộc sống của tôi”.

Câu trả lời đó khiến Lâm Lạc Thanh cười lớn, sau đó nói với vẻ nghiêm túc, “Suốt đoạn đường chị luôn im lặng, tôi đã nghĩ, mệnh đề mà chị suy nghĩ nhất định sẽ rất trang trọng xa vời, quả nhiên là

Trong bệnh viện ở Tây An. Lúc Tân Thần mở mắt ra đã là nửa đêm. Trong phòng bệnh ánh đèn ảm đạm, cô nhận ra mình đã đi lướt qua tử thần. Chàng trai không chịu rời bỏ cô đang nằm trên chiếc giường cánh đó, hơi thở đều đều.

Lâm Lạc Thanh bình yên vô sự, cô cũng còn sống. Mộng cũ đã xa. Cô nhìn lên trần nhà tuốt, nở nụ cười.

Cô biết rõ, từ nay về sau, hồi ức ra sao, tình huống nào, người gì, cô cũng có thể坦然 đối diện, không cần hoảng sợ bỏ chạy nữa. Không còn tình yêu cô nhưng nhớ canh cánh trong lòng, thực ra cũng không quan trọng. Nếu có thể tiếp tục sống, vậy cô nhất định phải cố gắng chọn lựa một

cách sống thật tốt, để không phụ cảnh đẹp và tình ý mà cô đã từng cảm nhận được.

Tân Thần từ Tây An trở về, bắt đầu tìm công việc để làm. Đầu tiên thời gian rảnh cô nhận làm thêm, khi có nguồn khách thiết kế ổn định rồi, có mới làm SOHO, vùi đầu vào kiếm tiền. Trạng thái làm việc nghiêm túc và say mê như thế khiến cả hai bác đều sửng sờ.

Tân Khai Minh giới thiệu Phùng Dĩ An cho cô. Lần đầu cô xem mặt, khi đến địa điểm hẹn, thấy người đàn ông quần áo chỉnh tề, sạch sẽ khoẻ khoắn, nên thở phào nhẹ nhõm trước tiên. Còn Phùng Dĩ An thì thực sự đã rất kinh mừng.

Trước nay anh ta vẫn nhìn cao, yêu cầu cũng cực cao, không muốn quen con gái theo kiểu này, chỉ do không cưỡng lại được cha mẹ nên mới bị bắt ép đến đây. Anh ra đến trước năm phút, ngồi đó với vẻ vô cùng buồn chán, căn bản không mong đợi gì, định bụng lịch sự ăn một bữa cơm rồi đi. Thế nhưng cô gái Tân Thần đến rất đúng giờ ấy, có dáng người cao ráo mảnh mai, trang điểm rất khéo, trẻ trung xinh đẹp. lúc nói chuyện ánh mắt tĩnh lặng và trong sáng, ăn mặc đơn giản, cử chỉ phóng khoáng, trong con mắt kén chọn của anh ta lại không thấy ra nổi tật xấu nào.

Trò chuyện đến công việc và sở thích của mỗi người, Phùng Dĩ An rảnh rỗi thường thích chụp ảnh, Tân Thần lại rất tự tin với tài xử lý ảnh của mình nên hai người trò chuyện rất tâm đắc, ăn ý với nhau.

Phùng Dĩ An cảm thấy như đã gặp được tri âm, như trúng số độc đắc. Anh ta nhanh chóng quyết định theo đuổi cô, còn Tân Thần cũng không có ý từ chối. Như người lớn hai nhà mong muốn, họ đã quen nhau.

Cô gái ấy gần như không có khuyết điểm, chỉ trừ hơi lạnh cảm. Sau vài lần gặp gỡ, Phùng Dĩ An đã kết luận như thế.

Tân Thần không đến nỗi là “người đẹp lạnh lùng”. Anh ta kể chuyện cười, cô phản ứng nhanh nhẹn, cười rất đúng lúc, và cũng hiểu được điều buồn cười trong đó chứ không phải tùy tiện; với trường hợp tụ tập bạn bè vui chơi, cô không ngồi cô độc một bên, lúc cần uống rượu thì uống, lúc cần hát thì ca hát, có thể nói là rất hòa đồng; Phùng Dĩ An cũng được xem là có kinh nghiệm tình trường, lúc hẹn hò cũng bày ra rất nhiều trò, rất biết tán tỉnh lãng mạn, mỗi một phản ứng của Tân Thần tuy không thể gọi là nhiệt tình, nhưng cũng không lạnh lùng, tiết mục dù lãng mạn đến mấy thì đối với cô cũng chỉ là tán thưởng, không kinh ngạc vui sướng.

Mọi biểu hiện của cô có thể khái quát bằng từ “đủ độ”, còn Phùng Dĩ An có thể nhận ra, sự “đủ độ” đó không phải do cố ý kiềm chế. Gần như cô luôn giữ một khoảng cách nhỏ đến độ không thể phát giác ra với mọi người và vật một cách bẩm sinh, là bạn trai của cô, anh ta cũng không dám nói đi lọt được vào trong khoảng cách ấy.

Quen nhau đã lâu, Phùng Dĩ An bắt đầu do dự, còn Tân Thần dường như hoàn toàn không phát hiện ra sự do dự ấy. Anh ta không gọi điện liên lạc với cô, cô tuyệt đối cũng sẽ không chủ động gọi lại, anh ta mất tích một hai tuần sau rồi bất ngờ xuất hiện, cô cũng không hỏi tại sao, nhưng thần sắc cô toát lên vẻ thấu hiểu.

Có thể, Phùng Dĩ An hiểu ra, anh ta không thể nào đột phá không gian nhỏ vô hình mà cô vạch ra cho anh. Anh ta cảm giác người con gái có biểu hiện như thế, nhất định là có một tình sử không mấy đơn giản trong quá khứ. Nghĩ đến vẻ ung dung thản nhiên ấy đã từng do người đàn ông khác mài luyện ra, trái tim anh ta bỗng có một cảm giác kỳ quặc không thể nói rõ.

Rút lui như thế thì anh ta có phần không cam tâm lắm, còn tiếp tục, anh ta lại cảm thấy có một nỗi sợ hãi lạ lùng.

Không đợi anh ta hiểu rõ, Tân Thần đã theo bạn bè đi Tân Cương. Lúc bị anh ta chất vấn tại sao không gọi điện thông báo, cô nói với vẻ bình tĩnh, “Báo cáo là chuyện của cả hai, em nghĩ là anh hiểu”.

Anh ta ngậm tằm câu hỏi: Là đang trả thù việc cố ý mất tích không rõ ràng của mình? Hay đang trèn thuật sự thật? Hay có một ngầm ý khác?

Tân Thần không thích những tuyến đường du lịch bình thường mà vẫn là kiểu thám hiểm vác ba lô và hơi có xu hướng “tự ngược đãi”. Nửa tháng sau, cô từ Tân Cương trở về, cũng không chủ động gọi điện thông báo với anh ta. Phùng Dĩ An không ngồi yên nổi, anh ta nghĩ nếu đã so đo với bản thân như thế thì chi bằng cứ tạm bợ với sự bình thản “bất động như núi” của người khác. Hơn nữa, anh ta tự an ủi, chỉ có vào núi mới có thể tìm được kho báu.

Tân Thần ra mở cửa cho anh trông cở vẻ yếu ớt và mệt mỏi, giọng nói cũng uể oải, nói vài câu với anh rồi ngồi dựa vào chiếc ghế xếp, day day huyết thái dương: “Từ Tân Cương về còn phải làm cho kịp một mẫu thiết kế, làm mãi cho đến lúc này mới xong việc, thực không gượng nổi nữa”.

“Đi ngủ một chút đi”.

“Em đang nấu cháo, chắc khoảng hơn nửa tiếng nữa là xong, không dám ngủ”.

“Anh trông hộ em. Em lên giường ngủ đi”.

Tân Thần ngần ngừ rồi không chống cự nổi cơn mệt mỏi nói, “Vậy được. Cảm ơn anh”.

Cô vào phòng ngủ. Anh đến nhà bếp, chỉ thấy bếp ga đã vặn lửa mức nhỏ nhất, nồi cháo gà đang sôi lục bục tỏa ra hương thơm nồng. Anh lấy chiếc ghế đến ngồi cạnh ban công đọc sách. Tân Thần không hay đọc sách lắm, trên kệ chẳng có tiểu thuyết, ngoài vài quyển triết học chán phèo ra thì

toàn là tạp chí du lịch, thám hiểm và cả những chuyên san nhiếp ảnh. anh ta tiện tay lấy một quyển ghi chép về du lịch lên xem, chỉ thấy trong lòng bình lặng, mọi phiền não mấy ngày qua bỗng tan biến hết.

Tân Thần ngủ hai tiếng đồng hồ rồi ra ngoài, cười nói vì đói quá nên tỉnh cả người. Cô múc hai bát cháo, mời anh ăn cùng. Nồi cháo cô nấu rất ngon, thêm thịt gà, nấm hương, sò, mùi vị rất ngon. Anh ăn ngon lành, nhưng tinh thần cô chưa khôi phục lại, dạ dày không ổn lắm nên chỉ cúi đầu nhấm nháp từng tí một. Ngồi trên chiếc ghế chân cao đối diện bếp nấu ăn chật hẹp, anh có thể thấy rõ tóc cô đã búi gọn, lộ ra vùng gáy trắng – cô đi một chuyến, gương mặt bị rám nắng một chút, nhưng vị trí đó vẫn trắng ngần, làn da mềm mại mịn màng, trông rất mong manh, yếu ớt khiến lòng anh rung động.

Tân Thần ngẩng lên, thấy ánh mắt quan tâm thì hơi lạ lùng. Đang định nói thì anh mở lời trước.

“Tân Thần, anh đang được nghỉ phép, chúng ta ra biển chơi vài ngày đi. Em cũng tĩnh dưỡng một chút”.

Những nơi Tân Thần đi cũng khá nhiều, nhưng cô chưa bao giờ đến biển. Từ nhỏ đã lớn lên trong một thành phố sông ngòi bao quanh, cô vẫn chưa nhìn thấy biển. Sắc mặt cô bần thần một lúc rồi bỗng gật đầu, “Vâng”.

Phùng Dĩ An phát hiện ra phán đoán của anh sai lầm vô cùng.

Hai người ăn tối ở tiệc buffet nướng trên bãi cỏ gần khách sạn họ ở, xem nhóm nhạc đến từ Mexico biểu diễn. Chàng trai hát chính có gương mặt Latin điển hình, đẹp trai đến nghẹt thở, hát lại những bài tình ca cũ, hát đến khi cạn hứng thì bước ra giữa mọi người, nháy mắt với từng người phụ nữ. Có người mặt đỏ bừng bừng, có người tránh đi không nhìn, đến trước mặt Tân Thần, cô thì mỉm cười, thản nhiên nhìn lại anh chàng ca sĩ, để mặc

anh ta nâng tay cô lên hát một bài trước mặt cô, rồi hôn tay cô một cái mới chịu buông ra. Cô mỉm cười vỗ tay, không hề tỏ ra căng thẳng.

Cảnh ấy khiến Phùng Dĩ An thấp thỏm không yên, vừa hưng phấn lại vừa thấy ghen tuông. Về đến phòng khách sạn, anh tắm rửa xong xuôi, thấy cô đang đứng thẫn thờ trước khung cửa sổ hướng ra biển. Anh ôm lấy cô, đẩy cô vào cửa kính và hôn, đồng thời luồn tay vào áo lót của cô, cô không hề chống cự.

Thế nhưng anh đã ngỡ ngàng trước biểu hiện của cô gái anh cho là dày dặn tình trường ấy, khi anh vào trong, từ đôi môi cắn chặt phát ra tiếng rên đau đớn, ngón tay bấu chặt vào ga giường, cơ thể cứng đờ, gương mặt méo mó, rất đau đớn, rất căng thẳng

Lần đầu của cô.

Nhận ra điều đó, anh bỗng vui sướng điên cuồng, hôn lên đôi môi bị cô cắn đến hằn rõ dấu răng, đang rỉ máu kia, khẽ nói: “Anh yêu em”.

Tân Thần chỉ hơi nghiêng đầu sang bên, ngón tay buông ga giường ra, chuyển đến lưng anh.

Đứng trong căn nhà trống trải gần như có cả tiếng vọng, Tân Thần cười khổ sở, “Xin lỗi, Dĩ A. Em không biết tâm lý gái trinh với đàn ông là như thế nào, em chỉ có thể nói rõ cho anh biết, lúc ấy anh là người bạn trai rất ân cần, nhưng lần đầu đối với em mà nói, chỉ là một giai đoạn phải trải qua trong đời. Em không hối hận vì đã ở bên anh, nhưng đó không phải là lý do để em phải lưu luyến chịu đựng một mối quan hệ đã tan vỡ”.

“Nếu anh đoán không nhầm thì em đã từng có một mối tình khó quên, trong lòng luôn có người đó, đúng không?”

Chúng ta có nhất thiết phải tính món nợ cũ rành mạch như thế không? Ai chẳng có những chuyện quá khứ”. Tân Thần có vẻ bực bội, “Đến tuổi

của em, một cô gái trinh về mặt sinh lý thì không hiếm, nhưng trinh trắng về mặt tâm lý chắc rất hiếm. Tính toán so đo như thế thì vô nghĩa lắm”.

Phùng Dĩ An nhướn mày, “Quãng thời gian này, anh thật sự đang thuyết phục bản thân. Nếu không quên được em, anh hà tất phải so đo với chính mình. anh thấy em chỉ là không chịu toàn tâm toàn ý, chứ không từ chối niềm vui, không cố chấp đến mức phải chết theo quá khứ. Vậy thì được, anh cũng nhường một bước. chúng ta bắt đầu lại từ đầu, thử ở bên nhau xem”.

Tân Thần có vẻ ngạc nhiên. Cô thực sự không ngờ rằng, sau khi cha mẹ phản đối quyết liệt, nghi ngờ tình cảm của cô, mà Phùng Dĩ An vẫn đề nghị như vậy. Cô trầm ngâm một lúc, sự im lặng đó khiến Phùng Dĩ An thấy tim lạnh buốt. Anh cố gắng gượng cười lạnh lẽo: “Em chịu do dự một chút rồi mới từ chối, đã là nể mặt anh lắm rồi”.

“Dĩ An, yêu cầu của anh với tình cảm cao hơn em. Một người có tình cảm không đủ kiên quyết rõ ràng như em thì không kinh qua được hết thử thách này đến thử thách khác của anh đâu. Nếu em nhận lời anh thì e rằng sau nay cũng vẫn làm anh thất vọng”. Cô khẽ nói “Hơn nữa nói thẳng ra là, em cũng không muốn đối mặt với sự phản đối của cha mẹ anh. Như thế mệt lắm, quá hao mòn tâm lực và tự tôn, không thích hợp với em”.

Phùng Dĩ An trầm tư: “Vậy hãy nói anh biết, sau này em định sống thế nào?”.

“Anh cũng thấy đó, bên này đã sắp phá bỏ rồi. em hoàn thành nốt công việc đang nhận rồi chuyển đến chỗ bố em ở một thời gian. Em đã có kế hoạch đi những nơi đã muốn đi từ lâu, sau đó tìm một thành phố thích hợp để định cư, tìm một công việc khá, trồng một ít hoa, quen với một người bạn trai mà ở bên nhau thấy thoải mái vui vẻ, xung quanh có những người hàng xóm có thể gặp nhau và gật đầu chào, lúc rảnh rỗi sẽ cùng bạn trai đi thám hiểm du lịch. Như thế rất tốt

“Còn nhớ căn nhà lần trước anh chỉ em xem không? Vốn dĩ anh đã nghĩ rằng, anh có thể em một cuộc sống như thế”.

Phùng Dĩ An từng lái xe đưa Tân Thần qua một đoạn đường nào đó trong trung tâm thành phố, chỉ một tòa nhà chung cư cho cô thấy, bảo cha mẹ anh đã mua cho một căn hộ và sửa sang xong, chỉ đợi anh kết hôn nữa thôi. Anh bỗng quay sang Tân Thần, cười nửa đùa nửa thật, “Em có thích chỗ này không?”

“Tốt lắm, sinh hoạt, giao thông đều rất thuận tiện”.

“Bên này rất tốt, trị an cũng ổn. Lúc sửa sang anh cố ý không cho họ bịt ban công phía nam, diện tích cũng không nhỏ, có thể trồng hoa. Thời tiết đẹp thì đặt ghế ngồi đọc sách hoặc bê máy tính ra để làm việc cũng rất hay”.

Tân Thần cười, “Vâng, em cũng không thích bịt kín ban công, mỗi lần về nhìn thấy tấm lưới chống trộm của nhà em cũng thấy chướng mắt lắm”.

Đó là quãng thời gian họ ở bên nhau hoà thuận nhất sau khi trở về từ chuyến du lịch biển ấy. Phùng Dĩ An ân cần với cô hết sức, và lần đầu họ cũng bóng gió xa xôi đến chuyện kết hôn. Anh hỏi thử, và cô cũng đáp rất tùy ý, có vẻ như vô tâm nhưng lại có vài phần chân thật.

Nhớ lại chuyện cũ, Tân Thần cũng chỉ có thể bần thần một lúc, “Mong rằng bạn gái sau của anh sẽ hợp với anh hơn em. Dĩ An, anh nên có một mối tình được cha mẹ chúc phúc và không khiến anh phải nghi ngại”.

Phùng Dĩ An cười lạnh lẽo một tiếng, “Quả nhiên tình cảm của em vô cùng kín kẽ. Có điều chúc phúc hào phóng như thế, em không thấy sẽ làm tổn thương anh hơn sao? Có lẽ chúng ta có gặp nhau cũng không thể làm bạn nữa, vậy không cần phải nói hẹn gặp lại. Em hãy bảo trọng. Anh đi trước đây”.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ngày Càng Lún Sâu

Anh đã bỏ lỡ c những bảy năm. Trong cuộc đời cô đã xuất hiện những gì và mất đi những gì? Cô đã từng là khách qua đường trong cuộc đời ai, và ai đã từng lưu lại dấu vết trong cuộc đời cô?

Phùng Dĩ An tiến đến cánh cửa mở rộng, nhưng lại thấy một bóng người đang đứng thẳng tựa vào tay vịn cầu thang bên ngoài. Người ấy đứng đó thản nhiên, hoàn toàn không quan tâm đến kẻ khác đang dò đoán xem mình đã đứng đó bao lâu. Phùng Dĩ An ngừng lại để mắt quen với bóng tối bên ngoài, chỉ thấy người đàn ông đó mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu xám nhạt, vóc dáng cao ráo, gương mặt đẹp trai có vẻ buồn bã, có thể nhìn ra đó không phải là chàng trai phóng khoáng đẹp trai mà lần trước họ tình cờ gặp nhau ở quán bar.

Hai người đàn ông nhìn nhau, người đàn ông kia không hề tránh né. Phùng Dĩ An hơi hiểu ra, quay đầu nhìn Tân Thần, “Tôi quá đề cao bản thân rồi, cứ ngỡ em tắt máy trốn trong căn nhà trống trải kia chỉ để trốn tránh tôi. Chúc em may mắn!” Anh ta vòng qua người đàn ông kia, bỏ đi một mạch.

Tân Thần bước ra ngoài, đến vị trí đối diện cổng, nghiêng đầu nhìn Lộ Phi, cười, “Buổi sáng anh còn kéo em, em tưởng anh sẽ không chịu nghe người khác nói chuyện chứ. Không phải là anh đã đến bao lâu, nghe được những gì, nhưng hình như em cũng từng cảnh cáo anh, rằng nghe trộm thì luôn phải nghe những điều khiến bản thân không được thoải mái”.

Lộ Phi vào nhà: “Xin lỗi, anh chưa kịp bỏ đi”.

Buổi chiều anh gọi điện cho Tân Thần. Máy cô đã tắt, đến tối cũng không thấy về nhà Tân Địch. Anh không hề biết cô đi đâu, nên lái xe đến địa chỉ cũ gần như theo bản năng. Bên này có vẻ còn hỗn loạn hơn trước kia, thế nhưng ô cửa sổ tầng năm nhà cô lại có ánh sáng.

Anh tưởng mình đã có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhớ đến cô bé luôn nhạy cảm kia, bây giờ đang tỏ rõ tư thế dao súng có kề ngay trước mắt cũng không sợ mà đối mặt với tất cả, thế mà lại về ngôi nhà trống kia để tự gặm nhấm tâm sự, trái tim anh cứ thấy nhói đau. Do dự một lúc, anh quyết định lên xem thế nào, cho dù cô không hoan nghênh anh đến quấy rối, cũng không thể để mặc cô một mình đau khổ được.

Cửa nhà Tân Thần hé mở, một giọng nói đàn ông vang ra rất rõ. Gia giáo nhắc nhở anh nên bỏ đi, thế nhưng anh lại làm chuyện ngược

Lộ Phi thẳng thắn thừa nhận anh đã nghe cuộc trò chuyện giữa cô và Phùng Dĩ An lại khiến cô thấy bất lực, “Nghe thì cũng nghe hết rồi, anh nhanh về đi”.

“Muộn quá rồi, ở đây không an toàn. Anh đưa em về”.

“Chẳng hiểu vì sao mà hình như em bỗng trở nên đắt giá quá, bạn trai cũ cứ lần lượt tìm đến. Cảm ơn, ý tốt của các anh đã thoả mãn lòng hư vinh của em, nhưng tần suất quá dày đặc khiến em không ứng tiếp nổi. Em thực sự không chịu được, nên thôi không cần đâu”

Cô cười cười đùa giỡn, giọng bình thản che giấu châm biếm trong lời nói. Lộ Phi nhìn cô thật kỹ - hai người chỉ cách nhau mấy bước, đều nhìn rõ gương mặt của nhau, nhưng trong ánh mắt mỗi người lại là gương mặt quen thuộc với vẻ mặt phức tạp khó diễn tả.

Cô không nhớ đã bao nhiêu lần nhìn anh thế này. Trong mắt cô, anh từng nhìn cô chăm chú, mang theo một vẻ quyến luyến yêu thương rõ rệt; anh từng mỉm cười, đôi mắt đầy ắp vẻ dịu dàng; anh từng đau khổ và bất

lực; anh cũng từng lướt qua ánh mắt cô, như người xa lạ; còn hiện tại, trong ánh mắt anh là nỗi đau khổ buồn thương sâu sắc.

Tân Thần không thể chịu đựng nổi ánh mắt ấy. Cô bỗng không còn sức để mĩa mai châm biếm nữa, chỉ mệt mỏi nói: “Lộ Phi, nếu lúc này anh nghe đủ nhiều rồi, vậy anh nên biết là, cho dù là ai, em cũng sẽ không để mặc người đó ra ra vào vào cuộc đời em. Anh hạ mình như thế để đến đây trông chừng em, bất chấp phong độ để nghe chuyện riêng của e, tỏ vẻ sẽ bám riết lấy em như thế này thì có ý nghĩa gì chứ?”

“Trước kia anh thực sự đã không hạ mình, cứ lo giữ phong độ của mình. Hai điểm ấy khiến anh dù có yêu em thì cũng là một thằng đàn ông ích kỷ. Sau bảy năm đánh mất em, sao anh có thể giữ thái độ xa cách dè dặt như trước được? Nhưng Tiểu Thần, hãy yên tâm, anh sẽ không đi ngược ý em mà đeo bám em, sẽ không quấy rối em bằng những câu hỏi và yêu cầu mà em không thích”

Tân Thần cười, lúm đồng tiền má trái xuất hiện trong tích tắc rồi biến mất, “Vậy được, em mệt thật rồi, đi thôi”

Tân Thần quay người đóng cửa ban công, xách ba lô dưới đất lên, tắt đèn rồi khoá cửa. Lộ Phi đi trước, cô theo sau, xuống đến dưới, cô mới nhận ra trong bóng đêm, cô không hề mang theo đèn pin theo phản xạ bản năng mỗi khi ra chỉ bám chặt theo bóng dáng cao thẳng phía trước mặt.

Cô khựng lại, đang định lần mò túi xách thì Lộ Phi quay đầu lại, đưa tay ra, nắm lấy tay cô một cách chắc chắn và chính xác. Bàn tay anh ấm áp. Cô rút tay lại, anh nắm chặt hơn, khẽ kéo đi, hai người thành đi sóng đôi. Hành lang chật hẹp, đến ngã rẽ, thỉnh thoảng đồ đạc vất lung tung chắn đường Lộ Phi đi phía ngoài, nhưng bước chân anh vẫn không thay đổi.

Ra khỏi cổng, anh mới buông tay, đến trước xe mình và mở cửa xe cho cô. Cô ngồi lên, mở điện thoại rồi gọi cho Tân Địch, “Địch Tử, bác gái

thế nào rồi?”

“Cũng ổn. Bác sĩ hội chẩn rồi. Tình trạng bệnh tim khá ổn định, cũng loại trừ hội chứng Meniere, theo dõi thêm vài ngày nữa chắc sẽ ra viện được. Ôi, canh gà em nhờ Lộ Phi mang đến rất ngon”

Tân Thần cười hi hi, “Ngày mai em mang canh bồ câu đến. Chị nói bác cứ yên tâm tĩnh dưỡng. Hôm nay gấp quá nên không kịp vào thăm bác, xin lỗi”

Đặt di động xuống, Tân Thần dựa vào ghế, không nói gì. Lộ Phi cũng im lặng. Anh chăm chú lái xe, khẽ liếc nhìn gương mặt hơi nghiêng về phía cửa sổ ấy. Ở góc nhìn của anh, chỉ có thể thấy mái tóc buộc gọn của cô hơi lỏng lẻo, một bên tai xinh xắn thoát ẩn hiện giữa làn tóc, mắt khép hờ, môi mím chặt, có vẻ mệt mỏi không che giấu.

Chiếc xe vào đến khu nhà, Lộ Phi tắt máy. Tân Thần cởi dây an toàn, nói: “Cảm ơn, tạm biệt”, rồi đưa tay mở cửa xe.

“Tiểu Thần, nếu em cần một nơi để yên tĩnh một mình...”

Tay Tân Thần dừng trên cửa xe đã hé mở, quay lại nhìn anh, lắc đầu: “Không, Lộ Phi, em sẽ ở đây đến khi đi Côn Minh. Không ai có tư cách yêu cầu mọi người phải yêu thích mình. Em sẽ không làm những chuyện khiến bác em và Địch Tử thắc mắc. Họ đối với em rất tốt, đã vượt xa cái không thích của bác gái với em rồi”. Cô không giẫm lên bậc thềm dưới cánh cửa xe mà nhanh nhẹn nhảy xuống, với tay lại đóng cửa rồi bỏ vào trong.

Lộ Phi về biệt thự, Lộ Thị đang ở phòng ngủ sắp xếp hành lý. Công việc bên này đã xong được một thời gian, cô định ngày hôm sau sẽ về Thâm Quyển. Lộ Phi ngồi trên chiếc ghế sofa nhỏ gần cửa sổ, duỗi hai chân ra nhìn chị anh bận rộn.

“Lộ Phi, chuyện em hu hôn ước xem như đã tạm thời đối phó được với bố mẹ rồi, sau này có dự định gì? Công việc sắp bàn giao xong rồi. Chắc em không định bỏ hết không làm gì mà chỉ lo theo đuổi Tân Thần đấy chứ?”

“Em đã hẹn bàn việc vài lần với chủ tịch Từ của tập đoàn Phong Hoa rồi. Vương Phòng, chồng của bà ấy mấy năm nay đều làm trong công ty đầu tư nhưng nghiệp vụ thì tập trung ở mảng đầu tư bất động sản cho tỉnh. Họ có ý phát triển nghiệp vụ quản lý và đầu tư trọng điểm là thu mua cổ phần những công ty có tiềm năng trên thị trường. Nếu không có sự cố gì thì có thể em sẽ đến làm việc cho công ty đầu tư của ông ta”

Lộ Thị hơi trầm tư. Tập đoàn Phong Hoa và Hạo Thiên trước kia có lần hợp tác, nhưng dự án ấy do em chồng Tô Triết của cô phụ trách. Từ Hoa Anh, chủ tịch tập đoàn Phong Hoa và Tô Kiệt, chồng cô, là bạn học MBA với nhau. Cô và vợ chồng Vương Phong cũng có biết nhau nhưng chưa trò chuyện với nhau bao giờ, nhưng cô cũng hiểu đại khái là thực lực của Phong Hoa rất hùng hậu, đôi vợ chồng này đều có danh tiếng lẫy lừng trong giới kinh doanh ở thành phố này. Vương Phong mấy năm trước bị cuốn vào một vụ án, bị kết án hai năm tù treo mới chịu lui khỏi tập đoàn, bắt đầu đứng sau thao túng công ty đầu tư.

“Em có chắc là có thể thích hợp với tác phong làm việc của doanh nghiệp tư nhân không? Tuy đều làm về đầu tư nhưng cách làm hoàn toàn khác nhau.”

“Thử xem thế nào”. Lộ Phi đáp ngắn gọn, “Nếu đã định ở lại đây lâu dài thì tất cả đều phải chấp nhận thích ứng.”

“Nhưng hai hôm trước chị đi họp ở trên thành phố đã gặp chú Tân, nghe chú ấy nói Tân Thần định đi đến Côn Minh chỗ bố cô bé ở. Em ở đây thì làm được gì?”

“Em thì muốn đi cùng cô ấy đến Côn Minh, nhưng có lẽ cô ấy sẽ không thích đề nghị này. Đến lượt em ở lại đợi cô ấy là được”

Lộ Thị sững sờ, ném áo khoác trong tay lên giường, bước đến sờ trán Lộ Phi, “Lộ Phi ơi Lộ Phi, em nghĩ như thế có ý nghĩa gì không? Nếu cô bé đã cảm thấy không có em, cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn, thì hai đứa quên nhau đi có phải tốt hơn không?”

Lộ Phi gạt tay chị a, “Với điều kiện là phải quên được”

Lộ Thị cúi xuống nhìn anh, “Em như thế, chị thật không yên tâm

“Yên tâm đi chị, bây giờ em thấy bình thản hơn trước nhiều rồi, thậm chí có thể nói đây là lúc em thấy bình tĩnh nhất trong năm nay”. Lộ Phi cười, “Đừng lo cho em. Về Thâm Quyển với con đi, đừng dồn hết sức lực vào công việc. Trước tiên chị là mẹ, là vợ, sau đó mới là thành viên hội đồng quản trị của Hạo Thiên”

Lộ Thị cũng cười, “Một ngày còn ở vị trí đó thì ngày nào cũng có công việc không vứt bỏ được. Chị cũng định về bàn việc với Tô Kiệt, giao hạng mục bên này lại cho trưởng phòng nghiệp vụ phụ trách”

“Anh rẽ chắc chắn sẽ tán thành quyết định của chị”

“Em đúng là đàn ông thời cũ, Lộ Phi, lúc nào cũng muốn đuổi phụ nữ về với gia đình mới vui lòng”. Lộ Thị nửa đùa nửa thật, “Con dâu nhà họ Tô không bị mắc lừa đâu. Mẹ chồng chị kết hôn xong không có việc làm, ở nhà phụng dưỡng cha mẹ chồng, giúp chồng dạy con, cứ quanh quẩn với hàng trăm việc không tên của đàn bà. Thấy mẹ như vậy, chị nghĩ có một công việc thì sẽ hợp với chị hơn, vả lại làm đến bây giờ, cho dù chị muốn rũ tay thì Tô Kiệt e rằng cũng không chấp nhận đâu”.

Lộ Phi cũng biết ít nhiều về sắp xếp nội bộ của Hạo Thiên. Ông bố vẫn ngồi vững ở vị trí chủ tịch, trong thời gian ngắn không có ý định nghỉ

hữu, Tô Kiệt đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc tập đoàn, Tô Triết phụ trách phần đầu tư, Lộ Thị quản lý phòng khai thác, đều là những chỗ thiết yếu trong công ty. Sách lược phát triển của Tô Kiệt nếu mất sự ủng hộ của em trai và vợ thì không chắc sẽ thắng được số phiếu trong cuộc họp hội đồng. Hôn sự của Lộ Thị trông có vẻ không tì vết, nhưng trách nhiệm phải gánh vác khi gả vào một đại gia tộc hẳn nhiên không dễ dàng chối bỏ được.

“Yêu đương có thể là chuyện của hai người, nhưng đến hôn nhân thì không chỉ là thế. Đối với bọn chị thì càng là thế”. Lộ Thị tiếp tục dọn dẹp quần áo, nói: “Em vẫn nên suy xét đến mức độ chấp nhận của bố mẹ về lựa chọn của em”.

Lộ Phi hiểu ý chị anh. Nhớ đến hai cuộc trò chuyện liên tiếp trong ngày hôm nay, anh chỉ cảm thấy khó xử thay Tân Thần. Nhưng cô vẫn giữ được vẻ trấn tĩnh, không tức giận, không giải thích, nhiều nhất cũng chỉ là bất lực. Bắt đầu từ khi nào mà cô trở nên khoan dung hoà nhã như thế? Cô đã học được cách chấp nhận và thích nghi, hay hoàn toàn không quan tâm đến suy nghĩ của người khác? Cô đang che giấu tâm trạng của mình, hay căn bản là không có cảm xúc?

Dù thế nào thì một Tân Thần kiêu ngạo bướng bỉnh đã không còn nữa. Suy nghĩ đó lại xuất hiện, anh đành ngửa đầu dựa vào ghế sofa, lặng lẽ thờ dài một tiếng.

Lộ Phi về phòng, mở máy tính, đăng nhập vào diễn đàn đã ngoại mà Tân Thần thường tham gia.

Từ hôm gặp Lâm Lạc Thanh ở quán cafe, anh đã biết được nickname của Tân Thần, bắt đầu tìm kiếm dấu vết cô ở đó, đồng thời là người đầu tiên phát hiện ra cô viết bài về chuyển nhượng hoa nên lập tức ký ID để bình luận.

Tân Thần đã đăng ký ID trên đó gần bảy năm, nhưng chỉ viết một topic, còn lại chỉ đi bình luận. Lật tìm không khó, nhưng những bình luận ấy đa số rất kiệm lời, chỉ là “Báo danh, có”, hoặc nhiều hơn một tí như các trang bị mà bản thân phải mang theo, cực ít những phát biểu cảm nhận.

Số lên bình luận hơi nhiều hơn một chút là bình luận về ảnh người khác đăng lên: “Hình ảnh ở topic mười bảy không hợp lý lắm, ánh hoàng hôn xuất hiện trên bầu trời chắc chắn sẽ ánh lên màu sắc ấm áp gần như màu đất, để tạo hiệu quả thị giác mà chính thành màu lạnh thế kia là phản thường thức”.

Hoặc là: “Góc chụp tấm ảnh này rất đặc biệt, nhưng góc rộng không được vận dụng tốt, gốc cây bạch hoa bên phải hơi biến dạng”

Quãng thời gian này vào buổi tối, Lộ Phi chỉ dành thời gian cho việc lên diễn đàn. Anh kiên nhẫn xem từ chủ đề đầu tiên Tân Thần bình luận, dần dần xâu chuỗi lại quá trình tham gia du ngoạn của cô.

Ban đầu cô chỉ tham gia những cuộc thám hiểm núi với cự ly ngắn, về sau dần dần gia nhập nhóm cắm trại dã ngoại, kỳ nghỉ có lúc đăng ký tham gia xuất hành. Anh nhìn thấy tấm ảnh tập thể đầu tiên có cô, tim đập thình thịch. Nhìn thời gian, lúc đó chắc cô vừa học năm thứ hai, tóc cắt ngắn, nhuộm màu nâu hạt dẻ nhạt, gương mặt có chiếc cằm nhọn mang một vẻ đẹp sắc sảo, vô cùng nổi bật trong đoàn người.

Sau khi kết thúc chuyến đi, nhóm bạn thường thích chụp những kiểu ảnh kỳ quặc để đăng lên làm kỷ niệm, có một chàng trai vạm vỡ khoẻ mạnh tay nắm nhảy điệu Hồ Thiên Nga, một hàng người đặt tay lên vai người phía trước nhảy múa điệu Ziegfeld, cùng nghiêng đầu, nhắc chân hướng về phía ống kính, và cũng có những động tác yoga cực khó của những cô gái xinh đẹp.

Ban đầu, những tấm ảnh đó đều không thể thiếu bóng dáng và nụ cười của Tân Thần. Nhưng không lâu sau, cô như bỗng mất hứng, không còn tạo tư thế nữa, chỉ xuất hiện trong những tấm ảnh người khác chụp trộm. Tóc cô từ từ dài ra, trở lại màu cũ.

Mùa hè năm Tân Thần sắp lên năm thứ ba, có người đăng topic rủ mọi người cùng đi Hà Phố ở Phúc Kiến. Hình như anh ta quen với Tân Thần nên chỉ đích danh cô tại sao không đăng ký. Tân Thần đáp lại “Hè này định tìm việc làm thêm, tạm thời chưa muốn đi biển”.

Lộ Phi cứ nhìn câu trả lời đó rất lâu. Tất nhiên anh còn nhớ rõ, Tân Thần từng nói muốn đi biển sau khi thi xong đại học, còn anh hứa sẽ đưa cô đi.

Không biết về sau cô đã đi ngắm biển với ai.

Đến năm ba, Tân Thần gia nhập vào một nhóm nhỏ chuyên tìm đường trên diễn đàn, đi cùng mấy người khác, phụ trách đi thăm dò những khu vực thích hợp để thám hiểm núi ở những vùng lân cận, đánh giá mức độ khó khăn, an toàn và những trang bị cần có, sau đó tổ chức cho các bạn trên mạng cùng đi vào thời gian thích hợp.

Cô ít khi vắng mặt trong những hoạt động của nhóm, lời bình luận về tuyến đường đi vô cùng đơn giản nhưng chính xác.

Có một ID là “Trường Phong Kỷ Vạn Lý” dần dần liên lạc với Tân Thần. Có người đăng topic về những giai thoại trên diễn đàn, trong đó có một chủ đề là “Chúc mừng Trường Phong Kỷ Vạn Lý đã trở thành người bảo vệ hoa của Hợp Hoan”. Bên dưới mọi người cũng đùa giỡn chúc phúc. Câu trả lời của Tân Thần cũng mang vẻ đùa cợt, “Ai là hoa, ai bảo vệ ai vẫn chưa biết chắc đâu”. Trường Phong chỉ nói vẻ phóng khoáng: “Vinh hạnh của tôi”. Và ngoài ra, họ hiếm khi lộ diện cùng lúc trong một topic,

giữ tác phong khiêm tốn, không nhắc đến tình cảm hoặc tỏ những cử chỉ yêu thương.

Anh lật xem profile của Trường Phong, cậu ta đến từ Tây Bắc. Thế thì, cậu ta chính là chàng trai được Tân Khai Minh khen ngợi. Cậu ta đăng rất nhiều topic, có thể nhận ra là người hóm hỉnh, sâu sắc, lại có tư tưởng.

Trong một topic dài đăng đặc, mọi người nói đến nguyên nhân họ tham gia thám hiểm núi, gần như mọi ID trong diễn đàn đều có trả lời. Câu trả lời của Trường Phong là: “Ghét rừng cây nhớp nháp, đi trong tự do, vui với non xanh nước biếc, càng có thể tĩnh tâm hơn để nghĩ đến bản chất cuộc sống, cầu sự bình an trong tâm hồn”.

Câu trả lời của Tân Thần vẫn rất ngắn, “Muốn biết những con đường không tên sẽ dẫn đến đâu”.

Ánh mắt Lộ Phi lại đóng đinh vào câu trả lời đó. Anh cũng vẫn nhớ cơn ác mộng mà Tân Thần thừa nhỏ từng nói với anh: Có lúc hình như cô đang chạy trên một con đường không nhìn thấy điểm tận cùng, không biết dẫn đến đâu; có lúc cô như đang quay qua quay lại trong hành lang tối hun hút, không tìm ra nổi nhà mình.

Cơn ác mộng ấy vẫn đeo bám cô, cô dùng chiếc đèn pin luôn mang theo bên người đối phó với hành lang tối om, và tham gia thám hiểm để mách bảo mình biết con đường nào cũng có điểm đầu và điểm cuối.

Tháng ba năm Tân Thần sắp tốt nghiệp, cô xin phép vắng mặt các hoạt động của nhóm một thời gian, nói rằng gần đây định đi tìm việc làm ở nơi khác. Có người quen tò mò hỏi cô có phải định đi Tây Bắc với Trường Phong không, câu trả lời của cô chỉ một từ tiếng Anh đơn giản: NO. Trường Phong chỉ im lặng.

Đến tháng sau, Trường Phong đăng một topic, tạm biệt thành phố này. Cậu ta viết cực kỳ đau thương và văn phong rất hay, vì nhớ quê hương lại

đầy suy nghĩ về tương lai, và cả nỗi quyến luyến quãng thời gian đã qua. Các bạn trên diễn đàn đều xúc động, lần lượt bình luận: Có người nhớ lại những lúc cùng đi du ngoạn, có người chúc phúc anh bay vượt vạn dặm, có người hẹn sau này khi có dịp gặp nhau, có người tỏ ra tò mò về phản ứng của Hợp Hoan, cô chỉ im lặng. Thế là lại có người xuýt xoa về tình cảm mong manh yếu ớt. Câu bình luận cuối của Trường Phong là “Mãi mãi cảm kích sự xuất hiện của cô ấy trong cuộc đời, sẽ không vì kết quả cuối cùng mà hối hận sự gặp gỡ ban đầu”.

Về sau Trường Phong không còn xuất hiện trên diễn đàn đó nữa.

Đến tháng chín năm đó, Tân Thần mới xuất hiện trở lại trên diễn đàn, đăng ký tham gia một chuyến thám hiểm ngắn. Cô chưa bao giờ nhắc đến chuyến đi Bắc Kinh và Tần Linh.

Năm sau, cô đi Cam Nam; năm sau nữa, cô đi Tân Cương; năm nay, cô đã đi Tây Tạng. Những người tổ chức đăng những topic dài về chuyến đi, tổng kết... cô chỉ bổ sung một ít. Trong ảnh tập thể, cô luôn đeo kính râm và mũ, không có tấm ảnh chụp một mình nào.

Như vậy có thể tìm được gì, Lộ Phiám chắc.

Anh đã bỏ lỡ cô những bảy năm. Trong cuộc đời cô đã xuất hiện những gì và mất đi những gì? Cô đã từng là khách qua đường trong cuộc đời ai, và ai từng để lại dấu vết trong cuộc đời cô? Diễn đàn này chỉ ghi lại một phần quá khứ của cô, không thể mách bảo anh biết toàn bộ. Nhưng anh vẫn kiên nhẫn lật lại từng chủ đề cũ, xem xét kỹ từng tấm ảnh, những chủ đề có liên quan đến cô.

Cũng chính quá trình tìm kiếm kỹ lưỡng như thế, đã khiến anh đứng lại khi nghe thấy cuộc trò chuyện giữa Tân Thần Và Phùng Dĩ An. Anh không thể kháng cự mọi cơ hội hiểu thêm về Tân Thần.

Lộ Phi biết rõ, anh đang tự mình lạc lối sâu thêm, không hề do dự và hối hận.

Tân Địch nghe mẹ gọi về nhà ăn cơm, đồng thời bắt cô phải đưa cả Đới Duy Phàm về. Trong thời gian bà Lý Hình nhập viên, anh bận rộn như con thoi, có vẻ rất chu đáo ân cần, đã giành được thiện cảm của bà Lý Hình.

Tân Địch gọi điện rủ Tân Thần cùng về theo thói quen, “Lát nữa nhờ Đới Duy Phàm tiện đường đưa em đến luôn”.

“Không”, Tân Thần đáp rất nhanh, rồi cười, “Em bận chút việc, không ngồi xe anh ấy đâu. Nói hai bác hộ em là em sẽ tự đến, muộn một tí”.

Tân Thần đến muộn hơn họ khoảng gần nửa tiếng. Cô chỉ chăm chú ăn cơm, ít khi lên tiếng. Cả bữa chỉ thấy Đới Duy Phàm cười nói vui vẻ. Biểu hiện của anh vẫn khiến bà Lý Hình cực kỳ vui lòng, thậm chí Tân Khai Minh hiếm khi mở miệng cũng tươi cười ra mặt. Một cảnh hài hoà như thế không hiểu tại sao Tân Địch lại thấy hơi hối hận. Cô vẫn chưa quyết định phải tiếp tục với Đới Duy Phàm thế nào, vậy mà lại ngoan ngoan nghe lời mẹ đưa anh về nhà, chẳng phải là tự chuốc phiền phức hay sao?

Tân Khai Minh hỏi tiến triển việc phá bỏ nhà bên Tân Thần, có nói: “Hôm nay hàng xóm cũng vừa gọi điện thoại cho con, bên công ty đã công bố giá đền bù”. Cô nói ra một con số bình quân, hơi cao so với dự đoán bi quan trước đó, chỉ ít người hàng xóm gọi điện cho cô cũng thấy tạm tạm.

Tân Khai Minh gật đầu: “Khu đó thì giá đó cũng không gọi là cao, có điều so với tuổi thọ khu nhà thì cũng chấp nhận được”.

“Công ty phá dỡ đồng thời tuyên bố cả điều khoản bồi sung, khá hấp dẫn. Trong một tuần thông báo, và trong khoảng mười ngày đến nửa tháng mà ký tên sẽ có tiền thưởng tương ứng. Chính sách này vừa công bố, nghe

nói đã có ngay người đến ký tên. Rất nhiều người cũng động lòng, có lẽ những hộ chây lì cũng không nhiều”.

“Thành phố cũng rất xem trọng công tác phá bỏ khu đó, mấy lần triệu tập các bộ ngành chính phủ có liên quan và tập đoàn Hạo Thiên để mở cuộc họp. Lộ Thị đại diện cho bên khai thác rất đúng mực, tin rằng sẽ thuận lợi. Tiểu Thần, con đừng dây dưa nữa, làm thủ tục nhanh đi”.

“Con biết rồi. Ngày mai sẽ đi.”

“Có phải em lấy được tiền rồi sẽ đi Côn Minh?”. Tân Địch hỏi.

Tân Thần gật đầu, “Vâng. Vừa hay là việc đã làm xong, không định nhận nữa”

Tân Địch đang định nói thì bà Lý Hình lại bắt đầu dặn dò những việc cần chú ý để hôm sau đi công tác, Đới Duy Phàm cũng phụ họa. Tân Địch kêu khổ, “Con chỉ đi New York xem tuần lễ thời trang thôi, có phải di dân lên sao Hoả đâu. Nếu mang theo cả một danh sách mẹ kê khai ra, chắc chắc hành lý sẽ quá cân cho xem.”

“Con cầu thả quá. Lát nữa nhất định phải để Tiểu Đới kiểm tra lần nữa cho. Đừng bao giờ để quên cái gì.”

Đới Duy Phàm gật đầu ra vẻ nhất định sẽ không phụ trọng trách được giao.

Ăn cơm xong, mọi người giúp dọn dẹp bát đĩa vào nhà bếp. Bà Lý hình không cho họ đụng tay vào rửa, chỉ bảo ra ngoài xem tivi, sau đó đi gọt hoa quả. Tân Khai Minh nói: “Tiểu Thần, đến thư phòng một lúc. Bác có chuyện muốn nói với con.”

Thư phòng của Tân Khai Minh có giá sách chiếm hết hai mặt tường, bài trí rất trang nghiêm và có hơi hướng hoài cổ, theo cách nói của Tân

Địch thì không khác với kiểu trang trí văn phòng của Tân Thần là mấy. Tân Khai Minh ngồi xuống chiếc ghế mây trước cửa sổ, Tân Thần ngồi cạnh ông, cười nói: “Bác, có phải là định phê bình con chuyện gì không?”

Trước khi Tân Thần nghịch ngợm, Tân Khai Minh cũng không muốn mắng cô trước mặt mọi người, lúc nào cũng gọi cô vào thư phòng. Dù cô bướng bỉnh thế nào mà hễ nghe nói vào thư phòng thì sẽ tỏ vẻ hối lỗi trước, sẽ biết cúi đầu ăn năn. Còn Tân Khai Minh thấy dáng vẻ đó của cô thì cũng không nỡ trách móc, chỉ ôn hoà nói lý lẽ, mà theo bà Lý Hinh là: “Sự kiên nhẫn của anh đều trút vào cháu gái anh cả”.

Nhớ đến chuyện cũ, Tân Khai Minh cũng cười, “Mấy năm nay con rất ngoan, Tiểu Thần, bác thật sự chẳng có gì phê bình cả. Nhưng...”. Ông ngần ngại, “Con nói thật với bác đi, con có thích Lộ Phi không?”

Tân Thần cười khố. Cô hiểu, bác cô xưa nay luôn thận trọng dè dặt, Lộ Cảnh Trung cha của Lộ Phi lại là cấp trên cũ, ông luôn được yêu mến nên lúc này ắt sẽ thấy khó xử. Cô nói rõ ràng: “Bác ạ, con và Lộ Phi rất lâu rồi không gặp cũng không liên lạc, bây giờ cơ bản chỉ là người lạ, không thể nói là thích hay không”

Câu trả lời đó khiến Tân Khai Minh không biết phải nói thế nào. Tất nhiên, bà Lý Hinh đã phát biểu ý kiến về chuyện này, rất sắc sảo và thẳng thắn.

“Không phải em có thành kiến với con bé Tiểu Thần. Hai năm nay nó thực sự đã thay đổi rất nhiều, nhưng nó tùy tiện quấy rối cuộc sống của Lộ Phi, chứng tỏ vẫn chưa đủ chín chắn”.

“Bí thư Lộ nghĩ thế nào thì em không đoán bừa được, nhưng chị Tạ bình thường nghiêm khắc thế nào, em và anh đều biết. Chị ấy trước nay kỳ vọng Lộ Phi ra sao có cần em nói nữa không?”

“Chẳng lẽ anh muốn cấp trên cũ tìm đến anh nói chuyện mới vui à?”

“Ngay cả một gia đình ngang bằng anh như nhà họ Phùng cũng thấy Tiểu Thần không hợp với con trai họ, Khai Minh, anh phải thật thận trọng”.

Tân Thần nói vẻ thoải mái: “Bác, bác đừng lo lắng chuyện của con. Con vẫn định đến Côn Minh ở trước đã. Hôm qua bố gọi điện, hỏi khi nào con đến đó nữa. Bố và dì đã sắp xếp phòng con xong cả rồi, đợi con đến là họ sẽ đi lĩnh giấy kết hôn, làm một buổi hôn lễ đơn giản”

Nhắc đến hôn sự của Tân Khai Vũ, Tân Khai Minh vẫn rất tán thành, còn đặc biệt dặn dò em trai đến Tết phải dẫn vợ về chơi, nên không có lý do gì để ngăn cản Tân Thần. Nhìn cháu gái đang mỉm miệng cười như thế không có chút tâm sự nào, Tân Khai Minh cảm thấy tâm trạng rất phức tạp.

Hôm ấy sau khi nghe bà Lý Hinh kể lại nguyên nhân Phùng Dĩ An và Tân Thần chia tay, ông rất bàng hoàng. Lại liên tưởng đến chuyện Tân Thần không nói tiếng nào, chỉ bảo tính cách không hợp, đón nhận sự sỉ nhục đó như không có chuyện gì xảy ra là lửa giận của ông đã bốc lên, cầm lấy di động gọi điện lý luận với ông Phùng một phen.

Bà Lý Hinh ngăn cản quyết liệt, “Khai Minh, Tiểu Thần nhà anh cũng có tốt đẹp gì đâu. Phùng Dĩ An cũng làm một trận tương bành trong nhà rồi, cứ đòi làm lành với nó. Thế mà anh còn định tự sỉ nhục mình hay sao? Em cũng thấy họ quá đáng, nhưng anh không thể không phủ nhận là người ta suy nghĩ rất thực tế. Anh cần gì phải đi gây chuyện nữa?”

“Tiểu Thần có gì mà không xứng với Phùng Dĩ An, bị họ soi mói như thế?”

Bà Lý Hinh cười lạnh, “Hễ nhắc đến Tiểu Thần là anh lại thiên vị rồi. Lúc đầu em đã nói với anh mà anh không nghe. Nói thực là, nếu em có con trai, em cũng mong nó tìm cô gái nào có gia đình tử tế, tính cách ôn hoà”.

Cuộc tranh cãi đó đã kết thúc khi bà Lý Hinh thấy tức ngực, đau đầu, Tân Khai Minh đành đưa ngay bà đến bệnh viện trong đêm đó, không nhắc

lại chuyện này nữa.

“Tiểu Thần, bác từng này tuổi nên suy nghĩ cũng hơi cổ hủ, lúc nào cũng nghĩ con gái có sự nghiệp là chuyện tốt, nhưng quan trọng nhất vẫn là có một gia đình. Bác thương con như thương Tiểu Địch vậy. Tiểu Đới ngồi ngoài kia có phải là bạn trai thích hợp với Tiểu Địch hay không, nói thực là bác chẳng chắc chắn tí nào. Nhưng Lộ Phi thì khác. Nếu con ở cạnh cậu ấy, bác hoàn toàn không lo lắng gì. Nên nếu con thích cậu ấy thì dù thế nào đi nữa, bác cũng sẽ ủng hộ”.

Trong mắt Tân Thần ánh lên ngấn lệ. Cô hiểu rõ, lúc này bác nói với cô như thế là đã nghĩ cho hạnh phúc của cô đầu tiên. Cô cố gắng kiềm chế, gật đầu, “Con hiểu, bác ạ. Bác yên tâm, con sẽ tìm được người con yêu. Tiểu Địch cũng thế. Chị ấy trước nay vẫn hiểu rõ bản thân”.

Bà Lý Hình ngoài kia đang cao giọng gọi họ ra ăn hoa quả, hai người bèn ra khỏi thư phòng, Tân Thần nói phải đi trước, Tân Khai Minh bảo: “Khoan đã, để Tiểu Đới đưa con và Tiểu Địch về cùng”.

Tân Thần cười đáp: “Con còn chút việc, chưa về nhà vội. Địch Tử cứ ngồi lại đây vậy”. Cô chào mọi người rồi vội vã ra về.

Từ nhà cha mẹ Tân Địch, Đới Duy Phàm đưa cô về nhà, rất tự đắc, nói với vẻ huênh hoang: “Bây giờ ngoài Tân Thần ra, người nhà em cũng có thể nói là đều thích anh

“Thần Tử xưa nay vẫn tốt với anh mà”.

“Cô em cuồng bà chị ấy đã đến tầm cao mới rồi, bắt đầu nhìn anh là thù địch đấy. Mấy hôm nay ngày nào phải ở lại công ty anh làm thêm đến tối muộn cũng thà gọi taxi chứ nhất quyết không cho anh tiện đường đưa về, thậm chí cũng chẳng thèm nói với anh câu nào”. Đới Duy Phàm hẳn nhiên cũng không để tâm mấy đến thái độ của Tân Thần, chỉ cười nói đùa.

Tân Địch sững người. Lúc ấy cô mới nhận ra, Tân Thần giờ đây thực sự đã cố tình giữ một khoảng cách nhất định với Đới Duy Phàm. Một Tân Thần xưa nay giao thiệp tự nhiên thân thiện với mọi người mà lại thế, đương nhiên không phải vì chứng “cuồng chi” buồn cười, chắc sự nghi kỵ của mẹ ít nhiều đã lọt vào mắt Tân Thần. Tân Địch thấy lòng trĩu nặng, sự nghi kỵ đó làm tổn thương người khác rất nhiều, còn cô không biết phải giải thích thế nào.

Đới Duy Phàm đưa cô lên lầu, vào nhà ngồi, tỏ vẻ kể cả: “Theo lời mẹ em thì đưa hành lý ra đây để anh kiểm tra xem có sót gì không?”

Tân Địch cười bảo: “Vậy thì, đúng là em có sót một thứ. Anh giúp em mua đi”

“Gì thế?”

“Băng vệ sinh”

Đới Duy Phàm vốn đã đứng dậy bỗng nhiên do dự. “Cái này... hình như anh không tiện đi mua lắm. Hay anh đưa em đi mua?”. Anh thấy vẻ mặt tinh nghịch của Tân Địch thì đột nhiên tinh ngộ, túm chặt lấy cô, “Bây giờ em không đùa anh ngày nào thì thấy thiếu gì đó phải không?”

Tân Địch gật đầu nghiêm túc, “Haizz, anh nói cũng đúng. Nếu chúng ta chia tay thì em phải tìm đâu ra niềm vui như thế này?”

Đới Duy Phàm dờ khóc dờ cười, ôm cô ngồi xuống ghế, “Được rồi, anh quyết định hy sinh mình để em hành hạ. Để em ỷ lại vào anh, xem sau này em dám nghĩ đến chuyện chia tay với anh nữa không?”

Anh ôm chặt cô, gương mặt điển trai áp lại gần. Cô ngửa đầu ra tránh né không chịu nổi, “Chúng ta ngồi đằng hoàng nói chuyện chứ. Lát nữa Thần Tử về đó”.

Đới Duy Phàm cười to, nhưng vẫn kiềm chế mà buông cô ra, “Tân Thần đã không là tu nữ, cũng không phải cảnh sát phòng chống tệ nạn, chúng ta không cần ngồi thẳng, đợi cô ấy về kiểm tra chứ. Hơn nữa có phải là cô ấy không về thì anh muốn làm gì thì làm?”

Tân Địch lườm anh, “Nghĩ hay gồm nhỉ!”

Đới Duy Phàm đang định nói thì điện thoại reo vang. Anh nghiêng người đến lấy ông nghe đưa cho Tân Địch đang ngồi trong lòng, là Tân Thần gọi, “Địch Tử, bạn em hẹn uống rượu, em sẽ về muộn. Mang chìa khoá rồi, đừng đợi em”.

“Đi uống ở đâu thế?” Tân Địch chỉ muốn bảo cô về sớm để nói chuyện.

“Không xa lắm, ở ngay Forever thôi. Ôi, A Phong muốn nói chuyện với chị”.

Trong ống nghe văng đến tiếng A Phong, “Tiểu Địch, anh về rồi đây”.

“Xem như anh cũng chịu về rồi à, em cứ tưởng anh định ở lại Chu Phong làm người tuyết luôn chứ”.

A Phong cười nói: “Nhớ anh rồi à?”

“Nhớ cái đầu anh!” Họ đã quen nói đùa nên Tân Địch cùng cười, “Anh về làm việc đàng hoàng lại đi, cửa hàng sửa chữa và quán bar của anh sắp mọc cỏ rồi kìa. Lần này hình như đi cũng gần tháng nhỉ?”

“Khoảng đó. Năm nay là huấn luyện mang tính thích ứng, năm sau anh nhất định sẽ leo lên đỉnh. Đúng rồi, ở đó anh còn gặp một người bạn cùng nghề với em, một nhà thiết kế thời trang ở Bỉ, rất thú vị, đã leo lên được ngọn núi cao nhất mấy châu lục rồi. Anh ta đi Thượng Hải trước, mấy hôm sau đến đây anh giới thiệu cho hai người làm quen nhé”.

“Mai em đi New York, chắc một tuần sau mới về được. Đến lúc đó hăng tính”.

“Ừ. Em không đến đây uống à?”

Tân Địch biết A Phong hẹn đa số là những người bạn cùng đi du lịch. Cô thừa nhận họ chụp ảnh rất đẹp, nhưng cô không có hứng với mấy trò dã ngoại đó, “Thôi, ngày mai em phải đi chuyến bay sớm. Mọi người chơi vui vẻ nhé, nếu Thần Tử uống nhiều thì anh phải phụ trách đưa nó về đó”.

Gác điện thoại, Đới Duy Phàm đang nhìn cô với nụ cười nửa miệng, “Thì ra em đúng là có một anh chàng dự bị với sở thích leo núi”.

Tân Địch ngẩn người, không nhớ đã nhắc đến A Phong khi nào. Có điều nếu nói cô và A Phong đều là “hàng dự bị” của nhau thì cũng không oan uống lắm. Bạn bè bình thường hẳn nhiên sẽ không hẹn sau ba mươi lăm tuổi kết hôn, cho dù là kiểu nói đùa. Cô đành đáp qua loa, “Em đi kiểm tra đồ đạc phải mang theo đây”.

Cô vừa nhúc nhích thì Đới Duy Phàm đã ôm chặt lấy cô, ấn cô ngồi yên trên đùi, “Giải thích cho anh nghe chứ. Lâu lắm rồi anh không ghen, cảm giác này thật mới mẻ kích thích”.

Tân Địch cười, “Giải thích gì cơ? Em và A Phong là bạn thân, chỉ thế mà thôi”.

“Vậy còn anh thì sao, quan hệ gì?”

Tân Địch cứng người, có điều cô chưa bao giờ chịu thua, “Quan hệ nam nữ ấy. Còn là quan hệ gì được?”

Đới Duy Phàm bị chọc cười, “Chính xác, hơn nữa còn là quan hệ nam nữ khá là trong sáng”.

Dạo này Tân Địch vừa phải ở cạnh mẹ trong bệnh viện, lại bận xử lý công việc trước khi đi công tác nên ít có thời gian hẹn hò với Đới Duy Phàm. Lúc này thân mật như thế, hơi nóng của anh phủ vào tai cô ngứa ngứa, cô khó mà không rung động, chỉ cố gắng trấn tĩnh lại, “Bộ dạng này của anh rất giống đang quyến rũ kẻ khác”.

Đới Duy Phàm cười xoa, kề vào tai cô, giọng trầm khàn và rất mờ ám: “Tất nhiên. Vốn trời sinh mà không lợi dụng thì chẳng phải là có lỗi với bản thân, mà còn có lỗi với em đó sao? Đến đây, tận tình hưởng thụ anh đi, không cần sợ sẽ nghiện đâu!”

“Này này, chưa thấy ai tự sướng như anh!”

“Lần ở Hồng Kông, rõ ràng em có ý nghĩ đó mà!”

Nhắc đến Hồng Kông, Tân Địch vẫn có vẻ thiếu tự nhiên, “Khác mà”.

Đới Duy Phàm nheo mắt nhìn cô, “Lúc đó em định quậy tung rồi bỏ đi

Mặt Tân Địch nóng lên, cô cười khan, nói như van xin: “Anh làm ơn đừng ai oán thế được không. Em nghe mà nổi da gà lên đây”

Đới Duy Phàm cười đáp: “Còn những thứ nghe sến hơn nữa cơ, không nghe là tổn thất của em”

Kiểu đối thoại này thực sự rất ấu trĩ. Tân Địch thầm kỳ thị, nhưng đồng thời phải thừa nhận rằng cô rất thích nghe, “Nói đi nói đi, cũng thử thách sức chịu đựng của em xem sao?”.

Thế nhưng Đới Duy Phàm bỗng nhiên chuyển chủ đề: “Ban ngày em gọi điện thoại cho A Ken, nhờ anh ta giúp anh trông nom em, nếu đánh mất em ở New York thì phiền lắm”

“Có cần nhờ vả thế không? Anh và mẹ em người này khoa trương hơn người kia, tự dưng đối xử với em như thế là trẻ bị thiếu năng ấy”

“Anh ở Hồng Kông theo em suốt về đây, thấy em qua cửa kiểm soát vừa nghe thấy điện thoại vừa đặt túi một bên, vào khách sạn đăng kí thông tin không tìm ra chứng minh nhân dân, ở sân bay thì đi sai cửa lên máy bay, xuống máy bay thì lại quên túi xách bên cạnh... đã đủ xác định em thực sự kém thông minh rồi” . Tân Địch cười khổ sở, đang định lên tiếng thì cánh tay Đới Duy Phàm đặt ở eo cô đã xiết chặt, “Cũng may em thiếu thông minh thế nên anh mới có gan theo đuổi”

Tân Địch ghen lời. Tài năng của cô sau khi được mọi người công nhận thì sự cấu thả và xem thường tiểu tiết đều được mọi người tha thứ, trở thành những tật xấu nho nhỏ vô hại, cô cũng vui vẻ bỏ qua cho bản thân. Nhưng kiểu nói thẳng thắn như Đới Duy Phàm thì vẫn là lần đầu cô nghe thế, “Anh đang khen sự quyến rũ của em hay là chê bai em?”

“Em nghĩ sao?”

“Căn cứ vào nhận thức bản thân, thì danh tiếng nhỏ bé của em không đến nỗi dọa đàn ông chết khiếp không dám theo đuổi, sự thiếu thông minh của em cũng không đến mức độ đáng yêu”. Tân Địch cười thật thà, “Thế nên, em thà tin rằng anh đã bại dưới sức quyến rũ của em còn hơn”.

Trên gương mặt tròn trịa của Tân Địch, bộ phận nổi bật nhất chính là đôi mắt cô, sáng rõ linh hoạt, đồng tử hơi nâu, khi chớp mắt lấp lánh ánh sáng thông minh. Khoé môi nhướn lên, nụ cười tinh nghịch khiến vẻ mặt cô càng thêm sinh động. Đới Duy Phàm không nhìn được nữa, cúi xuống thật sâu. Nụ hôn ấy dần trở nên nóng bỏng, từ đôi môi chuyển vào tận bên trong, quấn quýt đùa nghịch, vẫn vương không rời.

Tân Địch nghĩ mơ màng rằng, quả nhiên sức cám dỗ của sắc đẹp có thể phá tan ý chí. Nhưng cảm giác bay bổng như đi trên mây thế này quá

tuyệt vời quá mê đắm, nếu tập trung ý chí để chống cự thì hình như có lỗi với bản thân quá. Khi cánh tay mạnh mẽ bế cô lên đi về phía phòng ngủ, cô đã ôm chặt lấy cổ anh.

Thì ra cơ thể hai người có thể thân mật đến thế. Tân Địch thực sự cảm thấy rất kỳ diệu.

Trước mười tám tuổi, Tân Địch trưởng thành dưới sự quản giáo nghiêm khắc của mẹ, gần như không tưởng tượng gì về những bạn khác giới. Lên đến đại học, đầu tiên thì phải làm việc giữa đám người mẫu nam nữ chỉ mặc nội y chờ thay quần áo trong hậu đài, rồi về sau bắt đầu học về cơ thể người do khoa thiết kế thời trang mở. Sự kinh hãi ban đầu đã biến mất, cô nhanh chóng quen với những người khác giới xuất hiện trước mặt cô và cơ thể của họ, bắt đầu quan sát họ bằng cặp mắt chuyên nghiệp, không còn tưởng tượng linh tinh nữa.

Mấy cuộc tình về sau tất cả đều nhàn nhạt, không thể phát triển đến giai đoạn thân mật với nhau.

Khi Đới Duy Phàm đặt cô lên giường, tay luồn vào áo lót của cô, cô cũng có chút hoảng sợ, nhưng cô quyết định lần này không bắt dừng lại nữa. Nụ hôn của anh quyến rũ cuồng nhiệt khiến cô nghẹt thở; cơ thể anh rất đẹp, săn chắc và những cơ bắp rõ ràng cuộn lên dưới tay cô; mồ hôi từ cơ thể có màu da đồng khoẻ mạnh của anh rơi xuống người cô; khi tiến vào mang theo cả cơn đau, nhưng vẫn trong phạm vi có thể chịu đựng được.

Cô vừa nghĩ thì ra cũng chỉ thế mà thôi, thì nụ hôn của anh đã rơi xuống tai cô, cơ thể bắt đầu cử động, kết hợp đến mức không còn một kẽ hở nào. Cô không tài nào nghĩ nổi nữa, chỉ toàn tâm ôm chặt lấy anh.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trước Khi Khoản Khắc Sau Ấp Đến

Ít nhất thì Tân Thần nói đúng về một mặt nào đó, sự hiểu biết của anh về cô chỉ dừng lại ở một giai đoạn nào đó. Cho dù xem tất cả các topic về cô một cách tỉ mỉ để t tượng hành trình trong mấy năm nay nhưng anh chẳng tài nào chạm đến trái tim cô.

Tối nay Tân Thần không có kế hoạch gì, chỉ nghĩ rằng Tần Dịch sáng mai sẽ đi Mỹ công tác, lát nữa Đới Duy Phàm đưa chị ấy về nhà thì có nên để cho họ có chút thời gian riêng bên nhau.

Sau khi rời khỏi nhà bác, cô cầm di động, vừa đi vừa uể oải lật xem danh bạ, bỗng dưng phát hiện ra muốn tìm một người ở cạnh để giết thời gian không dễ tí nào. Lúc học đại học, tính cách cô khá cô độc, không có bạn học nào thân thiết. Sau khi đi làm, bắt đầu học cách hòa bình, cho dù là công việc nào cũng chung sống hòa thuận với người xung quanh, nhưng đã không còn hứng thú thân thiết với ai nữa. Trong diễn đàn bạn bè cũng đi du ngoạn định kì với nhau nhiều, nhưng tinh thần chỉ hạn chế trên đường đi và trên mạng, trong cuộc sống rất ít khi liên lạc.

Cô đang định đi xem phim một mình thì di động đã reo vang. Cô cầm lên xem, là một moderator có nickname là “Bảo Mạt” gọi đến. Năm nay họ đã đi Tây Tạng chung và có số điện thoại của nhau, nhưng gần như chưa từng gọi điện thoại bao giờ. Cô vội nghe máy, “Chào anh”.

“Hợp Hoan, dạo này sao cô mất tích thế? Không thấy topic mà A Phong đăng lên diễn đàn sao? Cậu ta mới từ Chu Phong về đấy, bọn tôi đã

hẹn tối nay tụ tập ở quán bar Forever của cậu ta. Mọi người cũng muốn tiện thể mở tiệc tiễn cô luôn”.

Hôm này Tân Thần đăng topic tặng hoa, đại khái cũng nói qua về việc mình chuẩn bị đi nơi khác. Cô biết Lộ Phi cũng có tham gia nên cũng không đăng nhập vào nữa, lại thêm ngày nào cũng tặng ca ở công ty quảng cáo để sửa hình ảnh, thực sự cũng không rảnh rỗi để đăng ký tham gia du ngoạn. “Dạo này tôi có việc bận quá phải làm gấp, không nhìn thấy. Xin lỗi, tôi đến ngay đây”.

Forever là nơi tụ tập của diễn đàn du lịch mà cô tham gia. Mọi người tự chia thành mấy phái, có người thích kiểu thử thách như leo núi vượt suối...có người chỉ đơn thuần thích đi xe tự lái, có người thích kiểu thám hiểm núi ôn hòa hơn, có điều đại đa số đều có cùng điểm chung, chính là yêu thích nhiếp ảnh, A Phong ông chủ của quán bar Forever cũng được xem là member kì cựu của diễn đàn này. Mọi người thỉnh thoảng mượn quán bar của anh để tụ tập, giao lưu những câu chuyện, tin tức du lịch, trong đó có nội dung rất quan trọng là chia sẻ và bình luận các tấm ảnh được chụp trong quá trình du lịch.

Lúc Tân Thần đến đó thì quán bar chỉ có lầu dưới là dành riêng cho khách khác, dưới ánh nến u tối có vài vị khách lẻ đang ngồi. Cô lên tầng lầu trên. Bên trong gần như đã đầy người, trên màn chiếu đang chiếu những tấm ảnh ở Chu Phong, do A Phong và vài người bạn chụp được. Phong cảnh hùng tráng đẹp đẽ ấy khiến cho tất cả mọi người đều nín thở.

Tân Thần tìm một chỗ tối lặng lẽ ngồi xuống, gật đầu chào với mấy người xung quanh, rồi chăm chú xem ảnh.

Lần này có hai nhóm đi Tây Tạng. Tân Thần tham gia tuyến đường tự lái cùng các bạn mạng ở thành phố này, đi Xuyên Tạng và về bằng tuyến đường Thanh Tạng. Đường đi cũng khá gian khổ, có điều so với hành trình của A Phong và các người bạn mạng ở các tỉnh khác thì đã rất dễ chịu rồi.

Họ đều là những người yêu thích leo núi nghiệp dư ở các nơi và làm đủ mọi nghề nghiệp trên đất nước, có ước mơ được leo lên Chu Phong. Họ hẹn nhau đến thẳng đại bản doanh Chu Phong có độ cao 5.200 mét so với mực nước biển, đợi khoảng gần một tháng để tập làm quen, trong khoảng thời gian đó còn di chuyển đến nơi đóng trại số ba cao hơn mặt nước biển 6.300 mét – vào lúc không phải là mùa leo núi thì ở đó là vị trí cao nhất có người tồn tại.

A Phong giải thích đơn giản, giới thiệu địa điểm chụp ảnh, độ cao mặt nước biển, thông số kỹ thuật. Có điều mọi người rõ ràng là có hứng với cuộc sống ở Chu Phong hơn, điều không ngờ rằng ở đó lại có một gia đình người ngoại quốc, có cả trẻ em, thông thả ngồi trước cửa lều phơi nắng, đến khi chiếu xong hình ảnh, lập tức có bao nhiêu câu hỏi được nêu ra. A Phong trả lời từng câu một, sau đó đến lượt Mạt Bảo, đội trưởng nhóm đi bằng xe tự lái lên kể về hành trình của họ.

A Phong đến ngồi cạnh Tân Thần, cười nói: “Hợp Hoan, kiêu quá rồi nhé, topic anh đăng mà em cũng không trả lời, cẩn thận lát nữa phạt rượu nhé”.

“Mấy hôm nay em bận quá nên không lên diễn đàn. Uống rượu ở chỗ anh thì không sợ. Dù sao nhờ ơn Địch Tử mà dù có uống say, anh cũng phải đưa em về. Em báo Địch Tử một tiếng đã”. Tân Thần lấy di động ra gọi cho Tân Địch, sau đó tiện tay đưa điện thoại cho anh, “Báo cáo Địch Tử đi, mấy hôm trước chị còn hỏi sao anh chưa về nữa đấy”.

Lộ Phi dừng chân dưới đầu cầu thang. Trên màn chiếu hiện ra tấm ảnh sáu nam hai nữ bao gồm cả Tân Thần đứng đó, đều mặc áo pull, đứng mỉm cười trước hai chiếc xe vượt địa hình.

Gần đây anh không nhìn thấy Tân Thần, chỉ nghe Tân Địch kể cô mãi mê tăng ca ở công ty quảng cáo. Còn anh sau khi bàn giao công việc sắp tiếp nhận, cũng vô cùng bận rộn.

Sau khi anh tốt nghiệp đã bắt đầu làm việc trong công ty đầu tư của Mỹ. Trong hoàn cảnh làm việc ở Mỹ, anh hiếm khi gặp những gương mặt Châu Á, nhưng rất nhanh chóng có được sự tán thưởng của cấp trên. Cơ hội và áp lực bày ra trước mắt anh hoàn toàn khác với các đồng nghiệp Mỹ. Trong khoảng thời gian gần một năm, anh đi công tác khắp mọi nơi, xử lý độc lập những công việc về đầu đầu tư tổng hợp và rất phức tạp.

Sau khi về nước lại gặp đúng thời điểm kinh tế quốc nội đang trên đà tăng trưởng nhanh chóng, cơ hội đầu tư phát triển, nghiệp vụ ở chi nhánh Bắc Kinh tăng trưởng thần tốc dưới bàn tay anh. Nhưng phải quen biết với các cấp chính phủ và đủ mọi doanh nghiệp lớn bé, đối với anh mà nói, cũng là một kinh nghiệm hoàn toàn mới mẻ. Hoàn cảnh luật pháp đang kiên toàn, quan hệ giữa người và người rất kì diệu. các chính sách đầu tư ở các địa phương, thuế và pháp luật mang tính địa phương phức tạp...như một mê cung khiến anh và đồng nghiệp không thể không dồn hết sức lực vào để nghiên cứu kỹ càng.

Sau khi Lộ Phi quyết định ở lại đây làm việc, dự định ban đầu là mượn vốn, tự thành lập một công ty đầu tư, từ mô hình kỹ thuật cao trở thành doanh nghiệp lớn, thử đưa khái niệm đầu tư vào. Anh tự tin kinh nghiệm khổng lồ chế ngự cơ trong công việc của mình là rất phong phú, chỉ là giai đoạn khởi đầu bao giờ cũng khó khăn.

Anh quen Vương Phong trong một dịp tình cờ. Vương Phong xuất thân bần hàn, ánh mắt sắc sảo là một đại gia của thành phố do nắm bắt được thời cơ mà tay trắng lập nên sự nghiệp, thậm chí quá khứ từng dính vào kiện tụng cũng đã trở thành điển hình trong giới doanh nghiệp. Họa và phúc luôn đi đôi, một vụ kiện cũng đã khiến phu nhân của ông ta là Tử Hoa Anh trở nên nổi tiếng lẫy lừng hơn bao giờ hết. Công ty không những không bị suy chuyển mà còn phát lên nhanh chóng. Còn ông ta lui về phía sau, bắt đầu ngấm lại bản thân, làm việc khiêm tốn, dốc sức nghiên cứu hình thế kinh tế và chính sách quốc gia. Hai người trò chuyện với nhau ,

phát hiện đôi bên đều có những điểm giống nhau đến bất ngờ về lý thuyết khái niệm và nhận thức.

Cũng thông qua Vương Phong mà Lộ Phi mới hiểu được, hiện nay những nhà tư bản đại lục có động hướng thần bí, vốn đầu tư lớn, họ chủ trương dùng chính sách “chắc ăn” về mặt đầu tư, nên lợi nhuận cũng chỉ theo một mô thức duy nhất. Vương Phong cũng muốn gấp rút thoát khỏi kiểu phát triển nghiệp vụ dựa vào tình thân, danh tiếng, truyền tai nhau, để đưa công ty lên một mô hình vận hành theo quy phạm.

Khi Vương Phong đề nghị hợp tác, Lộ Phi không hề ngạc nhiên- tuy gia nhập vào một doanh nghiệp tư nhân thuần túy là lựa chọn mà anh chưa bao giờ nghĩ tới. Nhưng có sự trao đổi trước đó, hầu người gần như rất hợp với nhau, nên đã có ý hợp tác suôn sẻ.

Vương Phong giới thiệu vợ mình là Tử Hoa Anh cho Lộ Phi gặp, bàn chi tiết về việc hợp tác. Hôm nay là ngày cuối cùng, anh nhậm chức tổng giám đốc công ty đầu tư Vương Phong. Hợp xong, anh và vợ chồng Vương Phong, Tử Hoa Anh đến một hội quán ngoại ô để dùng cơm, đồng thời cũng giới thiệu với các lãnh đạo cao cấp của tập đoàn công ty.

Trong quá trình đó, mọi người cười nói vui vẻ rôm rả, Lộ Phi biết rõ công việc mới này đối với anh có ý nghĩa gì.

Áp lực và trách nhiệm công việc không làm anh để tâm, nhưng tiếp nhận nhiệm vụ này, cuộc đời anh sẽ dính chặt với nơi này, mà người con gái đã khiến anh quyết định ở lại nơi đây, lại bất chấp tất cả để chuẩn bị rời khỏi nơi này. Nghĩ đến đó, anh không thể không cảm khái.

Kết thúc bữa tối, Lộ Phi lái xe đến Forever. Trên lầu đã đầy ắp người, tiếng cười nói không ngớt. Hôm trước khi anh đăng nhập vào diễn đàn để xem tiếp các topic thì nhìn thất topic triệu tập của A Phong, chắc sẽ tiễn biệt Tân Thần, thế là quyết định cũng đến xem sao.

Trên lầu đã đầy người. Anh dựa vào lan can cầu thang, lặng lẽ nghe Bảo Mạt giới thiệu.

Bảo Mạt nói: “Về rồi bận rộn công việc, gần đây mới sửa lại hình ảnh. Sau này tôi sẽ gửi lên diễn đàn tuyến đường cụ thể đã đi, ở đây sẽ cho mọi người xem những tấm ảnh chúng tôi đã vào đến Tạng vậy”.

Trên màn hình xuất hiện ảnh Lý Đường được bao quanh bởi những đỉnh núi tuyết. Bảo Mạt giới thiệu: “Ở đây có độ cao 1.014 mét, mấy vị hảo hán dọc đường dành lái xe đều bắt đầu có phản ứng. Phải nói là Hợp Hoan rất lợi hại, đoạn đường này do cô ấy lái xe, khiến mấy người đàn ông chúng tôi đều khâm phục vô cùng”.

Tân Thần cười nói: “Bảo Mạt anh bớt khoe khoang đi. Chuyên tâm lái xe trái lại đầu không đau nữa, chẳng phải ngày hôm sau anh cũng đã xác nhận đấy thôi?”

“Cũng may mà đến Đỉnh Nhất thì cô không chịu nổi nữa, nếu không , tôi đến phải xem cô là người thép mất”. Bảo Mạt cũng cười, “Các vị, ở Đỉnh Nhất có đến mấy người buổi tối đau đầu không ngủ được, ngồi dậy đi dạo, bỗng phát hiện Hợp Hoan mất tích. Tôi khiếp sợ đến nỗi đầu như to hẵn ra, nếu mất đi một người thì làm sao đây. Nhìn lại thì, hay quá, đại tiểu thư đang ôm chăn ngủ trên xe, còn cố ý mở một bình dưỡng khí trong xe nữa, ngủ cứ gọi là ngon lành. Kinh nghiệm này mọi người hãy ghi nhớ lại, nếu không chống lại được phản ứng vùng cao hãy sử dụng chiêu này, vô cùng hữu dụng”.

Mọi người cười ầm ĩ. Bảo Mạt tiếp tục kể về cuộc hành trình. So với nỗi vất vả của bon A Phong ở nơi hoang vắng thì chuyến đi của họ thú vị hơn nhiều. Từng địa danh lạ lẫm và xa xôi được Bảo Mạt giới thiệu, từng tấm hình xuất hiện trên màn chiếu.

Ở núi Đông Đạ họ gặp tuyết phủ đầy trời, chỉ có thể cẩn thận lái xe với tốc độ rùa bò; khi phải rẽ chín mươi đoạn đường Nộ Giang, mọi người đều có vẻ phát điên lên; lúc ở Cổ Băng Xuyên lại đi sai đường, suýt nữa rơi xuống vực, xuyên qua những đỉnh núi tuyết, mọi người đều nhất trí cho rằng đi sai rất xứng đáng; một hai chiếc xe đi cùng bị rơi vào bãi lầy, dây kéo xe chuẩn bị từ trước lại bị đứt, đành mượn sợi dây kéo xe của những chiếc xe chạy ngang, gần đến La Tát, mặt trời xuống núi, những tầng mây biến ảo sắc màu khiến người ta mê mẩn, ở cột mốc 4.888 mét ở tuyến đường 318, mọi người dừng lại dừng trước xe để chụp ảnh tập thể; dừng ở núi Cổ La với độ cao 5.020 mét ngăm mặt trời mọc, bốn đỉnh núi cao trên 4.000 mét của Chu Phong dần hiện ra một lượt giữa biển mây, phong cảnh hùng tráng tuyệt vời...

Trên màn chiếu xuất hiện một tấm ảnh của Tân Thần. Mắt Lộ Phi nhìn chăm chăm gương mặt cô. Cô mặc một chiếc áo khoác màu café sậm, mang kính râm, trùm lên gương mặt chính là chiếc khăn choàng sắc sỡ đã từng dùng ở Bắc Kinh.

Bảo Mạt tiếp tục giảng giải: “Đi đến đây, két nước của chiếc xe đi phía sau bị rỉ nước. Không có chỗ để sửa, đành đến sông lấy nước bổ sung vào. Bụi cát trên đường lên núi nhiều kinh khủng, nhưng cảnh sắc của bờ sông bên dưới thì đẹp tuyệt”.

Bầu trời trong tấm ảnh xanh đến mức không ngờ. Những tầng mây trắng muốt dày đặc sà thấp, chen chúc phía sau lưng Tân Thần như đưa tay ra là có thể chạm tới. Ánh sáng xuyên qua những kẽ hở của các đám mây, mạnh mẽ và rải rác, chiếu bờ sông tranh tối tranh sáng. Nước sông trong vắt trôi dài. Cô đứng trên một dải đứng ngổng trên bờ sông bao la, tay cầm một chiếc máy ảnh chụp lấy ngay, say mê chụp ảnh, mái tóc buộc gọn tung bay trong gió. Tuy không nhìn thấy rõ mặt nhưng màu sắc tấm ảnh rất đẹp, cô đứng một mình tư thế phóng khoáng đẹp đẽ.

Tân Thần ngồi không xa cầu thang đang thì thầm trò chuyện cùng người bên cạnh, nên không để ý đến sự xuất hiện của Lộ Phi. Trên màn chiếu xuất hiện tấm ảnh mới, Bảo Mạt nói: “Chúng tôi cũng ngồi xe ngựa lên đại bản doanh của Chu Phong, đã gặp mặt bọn A Phong. Nhận thịnh tình của cậu ta, chiêu đãi chúng tôi món mì tôm mà khó khăn lắm mới nấu được”.

A Phong cười nói: “Tôi nể tình cậu đưa hai người đẹp lên nên mới căn răng lấy lương thực dự trữ ra để chiêu đãi cậu, còn than thở gì”.

Mọi người lại cười to.

Cũng đứng một mình trong cát bụi mịn mù, cũng trùm kín mặt bằng khăn. Tân Thần trên màn hình có vẻ rất tươi vui, không hề có gì đó là cô độc lẻ loi.

Lộ Phi nghĩ, ít nhất thì Tân Thần nói đúng về một mặt nào đó, sự hiểu biết của anh về cô chỉ dừng lại ở một giai đoạn nào đó. Cho dù xem tất cả topic về cô một cách tỉ mỉ để tưởng tượng hành trình trong mấy năm nay, anh vẫn chẳng tài nào chạm đến trái tim cô.

Cô đã trưởng thành ngoài tầm mắt của anh, cuộc sống của cô vẫn thú vị khi không có anh can dự vào. Cô đã đi những nơi xa xôi mà anh chưa bao giờ đi, cô đã nhìn thấy cảnh núi sông hùng vĩ mà anh chưa nhìn thấy, cô cũng đã gặp những mối nguy hiểm mà anh không trải qua ở chốn đô thị phồn hoa.

Trong vô thức, cô đã từ một cây hoa e ấp lớn thành một cội cây vững chắc độc lập; cô không còn là cô bé đơn độc chưa bao giờ nhìn thấy biển, thường xuyên ở trong ngôi nhà giữa khu dân cư tạp nham, vẻ trầm tĩnh của cô hiện nay không phải là đối phó và phòng vệ với anh, mà là thái độ sống của cô.

Còn anh, vẫn cố giữ hình ảnh một Tân Thần ngang bướng thích làm nũng thuở trước. Nghĩ đến đó, mồ hôi anh bỗng rịn ra.

Bảo Mạt đã thuật lại đoạn đường về cuối cùng, “Thật hồ thẹn, tôi đẩy vừa xuống khỏi cao nguyên lại xảy ra chuyện, vừa đến đường cao tốc Liên Hoắc đã thấy khó chịu, toàn thân tê dại, được đưa ngay vào bệnh viện. Vấn đề trước khi xuất phát đã kiểm tra sức khỏe, chắc chắn khỏe mạnh rồi, nhưng vừa đến bệnh viện đã khiến bác sĩ sợ chết khiếp, cho thở oxy, còn viết đơn thông báo bệnh nguy hiểm cho tôi nữa. Cũng may Peter Đại Đế đi cùng với tôi trước kia cũng học Y, tốt nghiệp xong đã chuyển qua đi bán thuốc, nhưng rốt cuộc vẫn là người chuyên nghiệp, hơn nữa có Hợp Hoan cũng gặp qua tình huống này – trước kia cô ấy cũng nhận được thông báo là bệnh nguy hiểm và vẫn là lúc còn đang một mình ở nơi khác. Mọi người lên mạng tìm tài liệu, bàn bạc gặp với bác sĩ quen biết. Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, chẩn đoán là “Blog nhĩ thất độ 1”, chỉ cần không lái xe quá mệt, chú ý nghỉ ngơi thì sẽ không có gì nghiêm trọng. Truyền dịch xong, tôi ra viện, bị tước quyền lái xe. Mọi người thay phiên nhau lái, trở về đây rất thuận lợi, kết thúc hành trình khó quên. Cám ơn mọi người”.

A Phong đứng lên, gọi phục vụ mang rượu đến, “Hợp Hoan phải tạm thời rời khỏi đây một thời gian, hôm nay cũng xem như tiễn cô ấy đi. Mọi người hãy vui vẻ hết mình, không say không về”.

Lộ Phi lẳng lẳng lui xuống, tìm chỗ ngồi bên dưới rồi bảo phục vụ mang một ly rượu vang đến. Bên dưới chỉ có tiếng nhạc Jazz lẳng đặng, ánh nến lung linh, tranh tối tranh sáng. Anh lẳng lẽ ngồi, thỉnh thoảng đưa ly rượu lên nhắm nhấp từng ngụm.

Khách dưới lầu một lúc một thưa, còn tiếng cười trên lầu cách một khoảng không gian vắng vắng, không xa vời, phối với âm nhạc, khiến người ta có cảm giác hoang mang trống trải.

Nghĩ đến Tân Thần đang cười nói trong cảnh náo nhiệt ấy, chứ không phải một mình lặng lẽ trong cô đơn, Lộ Phi cảm thấy yên tâm ơn. Anh thà mong cô cởi mở tâm tình, dù nụ cười của cô không phải dành cho anh.

Trời mỗi lúc một khuya, đồng hồ đeo tay của anh đã chỉ đến nửa đêm bên cạnh ly rượu vang thứ ba. Trên lầu bắt đầu có người lục tục đi xuống chào từ biệt nhau rồi ra về. A Phong cùng Tân Thần đi xuống cuối cùng. Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

“Anh đưa em về, không thì Tiểu Địch lại cản nhắc anh”.

Giọng Tân Thần thoải mái, “Không cần đâu, em có uống say đâu. Ồi chào!”, Suýt nữa hụt chân. A Phong vội vàng đỡ lấy cô.

“Còn dám nói không say à. Đợi đã, anh gọi họ đóng cửa rồi đưa em về”.

Lộ Phi tiến đến, giữ lấy tay Tân Thần, “Cám ơn anh, để tôi đưa cô ấy về”.

A Phong tỏ vẻ lạnh lung. Đang định lên tiếng thì Tân Thần đã cười, “Ha, Lộ Phi, anh cũng đến tiễn em à? Sao không lên uống rượu chung?”.

Cô đã uống say, hai má đỏ ửng, đôi mắt sang rục, cố gắng đứng vững rồi đi tiếp, ai ngờ lại ngã vào người Lộ Phi. A Phong thấy họ quen nhau thì yên tâm, “Có người bảo vệ hoa rồi thì tôi không về nữa”.

Tân Thần mềm nhũn người dựa vào Lộ Phi, níu bừa lấy áo sơ mi của anh để đứng vững. Lộ Phi nửa dìu nửa ôm cô, gật đầu chào A Phong, “Phiền anh quá. Tạm biệt”.

Trước cửa không chỗ đậu xe nên xe của Lộ Phi dừng trên một con đường khác. Anh ôm Tân Thần đi thật chậm, còn cô không hề yên phận, còn trong trạng thái hưng phấn do rượu nên cười híp mắt nói, “Anh đến

muốn quá, lúc này vui lắm. Trước kia luôn là em đưa người khác đi, tiền bố, tiền anh, cả Lý Dương nữa...”. Cô chau mày, như đang cố gắng nhớ lại xem còn tên nào không, sau đó cười tiếp: “Ồ, đúng, còn cả Lạc Thanh nữa. Thực ra em rất sợ tiền người ta đi, nhìn họ từng người một bỏ đi, chỉ còn lại mình em”.

“Sau này anh sẽ không để em một mình nữa”. Anh khẽ nói.

Cô không hề để ý nghe, chỉ tiếp tục làm nhảm: “Có bao nhiêu người đưa tiền em, một mình em đi đâu cũng chẳng sao nữa”.

“Nhất định phải đi sao?”.

Cô cười đến nỗi cơ thể run lên trong cánh tay anh, “Em đã chào tạm biệt mọi người mà lại không đi, thì mới vừa đáng ghét vừa mất hứng”.

“Nếu anh xin em ở lại thì sao?”. Tim anh đập nhanh, đợi cô trả lời. Nhưng cô như không nghe thấy gì, chỉ cười hình hích, chuyển chủ đề khác.

“Hôm nay vui thật. Lâu lắm, không uống nhiều thế này. Lần trước là ở Taxkorgan, Tân Cương nữa. Ha, em không quên có những người nào tồi. Mọi người đến Tân Cương mới quen nhau, căn bản không thể nhớ nổi tên. Nhưng anh có để ý không, có lúc tâm sự với người lạ sẽ thoải mái hơn?”.

Lộ Phi xưa nay vẫn kiềm chế giỏi, uống rượu chỉ đến mức chuẩn choáng là dừng, càng không thể thổ lộ tâm tình với người lạ. Thế nhưng bây giờ anh lại mong muốn Tân Thần say mãi, xem anh như một người ường xa lạ, cứ nói tiếp mà không cần kiêng dè gì cả.

Tân Thần tựa vào cánh tay anh, bước chân hơi loạng choạng, “Bọn em đốt lửa, vừa uống rượu vừa kể về mối tình đầu của mình, nhắc đến người mình khó quên nhất. Mọi người đều uống rất nhiều. Uống nhiều thì tốt ở chỗ đó, những lời sến súa thế nào cũng nói ra được, thì ra trong lòng mỗi người đều có một quá khứ”.

Lộ Phi đã đến cạnh xe, nhưng anh không muốn ngắt lời cô mà đứng tựa vào xe, ôm chặt lấy cô. Cô hẳn vẫn đang chìm trong niềm vui do chất cồn mang lại. Đã lâu lắm rồi, lần đầu cô thả lỏng người dựa vào lòng anh mà không phòng bị thế này, quên băng sự chia ly trước kia, như quay về thuở trước, ôm cánh tay anh mà huyền thuyên không ngớt những chuyện thú vị mà cô có thể nghĩ ra.

“Ánh trăng đêm ấu trên cao nguyên rất đẹp, không khí trong lành, không chút bụi trần, khắp nơi những đóa hoa ngũ sắc nở rục. Mỗi người đều cố gắng bộc bạch, có được, chưa có được, cho dù là cuộc sống có chuyện đáng để bộc bạch hay không”. Giọng Tân Thần thấp nhưng trong trẻo, “Haizz, anh đang cười em à?”.

Lộ Phi lắc đầu. Cô cũng không tìm hiểu ánh mắt hơi lạc thần, nghiêng đầu ngẫm nghĩ, không biết mình đã nói đến đâu. Những lời đã đè nén trong lòng từ rất lâu bỗng tuôn ra nhờ men rượu, tìm ra cơ để bộc bạch nên một khi đã thốt ra thì không thể kiềm chế lại nữa.

“Đúng thế, mọi người đều kể về bí mật của mình. Có người khá may mắn, được ở cạnh người yêu đầu. Nhưng anh ta vẫn tiếc nuối, bảo rằng chưa kịp trải nghiệm thứ khác sâu sắc hơn, một đời chẵn qua cũng thế mà thôi. Trái tim con người thực sự không biết hài lòng là gì”. Cô cười khẽ, “Một số chuyện cũ, nói ra thì thật sự rất thảm. Có người nói cô gái anh ta yêu đã kết hôn với bạn thân nhất của anh ta; có người nói đã yêu một người bao năm rồi, nhưng chưa bao giờ có cơ hội nói với anh ấy. Anh đoán xem em nói gì?”.

Lộ Phi nhìn chăm chăm vào đôi môi mấp máy của cô, hàm răng trắng lấp lánh ánh sáng trong bóng đêm, lúm đồng tiền má trái thoát hiện ần, “Anh không đoán ra”.

“Em kể là, em đã từng yêu một người. Em phải cảm ơn cuộc đời đã từng có người ấy xuất hiện, đã xảy ra chuyện đó. Về sau anh ấy ở đâu, cùng

với ai, có phải đã quên em rồi, đều không quan trọng. Em có được nụ hôn đầu của anh ấy. Em từng nói với anh ấy. Em từng là mối tình đầu của anh ấy. Có lẽ sẽ có ngày, anh ấy uống chút rượu vào, cũng sẽ nhớ đến em cảm thấy ngọt ngào, vậy là tốt lắm rồi”.

Lộ Phi chỉ cảm thấy cổ họng thắt lại, không thể thốt lên lời nào. Cảm giác đau buốt ấy khiến anh bất giác ôm cô chặt hơn. Cô lại như không nhận ra, vẫn tiếp tục nói với nụ cười: “Không biết liệu anh ấy có nhớ đến em ? Dù gì đã từng đứng đối diện nhau mà anh ấy cũng không nhận ra em”. Cô thở dài khe khẽ, cúi xuống tựa đầu vào ngực anh. Anh đứng bất động, chỉ sợ phá vỡ sự yên tĩnh trong phút chốc ấy, cô sẽ nhớ lại tất cả rồi vùng thoát khỏi vòng tay anh.” Nếu có thể chọn lựa anh mong thời gian có thể ngưng đọng, và giây phút sau đó sẽ không bao giờ đến.

Cô bỗng ngẩng phắt đầu lên, nhìn anh chăm chăm, “Tất nhiên, em cũng uống hơi quá chén, không chỉ khiến người khác xúc động mà cũng khiến cả mình xúc động nữa. Thực ra em không khoan dung biết ơn như thế, rất nhiều lúc, em cảm thấy rất hận. Nếu anh ấy chưa bao giờ xuất hiện, nếu không được anh ấy yêu, em sẽ không đến nỗi không buông được anh ấy, trong cuộc sống sau này, sẽ không so sánh một cách bất công người khác với anh ấy, sẽ không phụ lòng với những người yêu em”.

Rõ ràng cô đang nhìn anh, nhưng lại như hồi tưởng lại với một người xa lạ. Lộ Phi cắn chặt răng. Giọng cô trong trẻo đáng yêu, nhưng lại như dao đâm vào trái tim anh mỗi lúc một sâu thêm.

Tân Thần tỉnh lại, chỉ thấy miệng khô rát, cổ họng có cảm giác ran rát. Cô mơ màng gượng dậy trèo xuống giường, quơ chân tìm dép lê của mình nhưng lại giẫm lên tấm thảm mềm mại bên dưới, cô sững người, mới nhận ra mình không nằm trên chiếc giường trong phòng làm việc nhà Tân Địch. Cô đi thường xuyên nên trước nay không lạ giường, nhưng sau một đêm ngon giấc tỉnh lại, phát hiện ra nằm ở một nơi xa lạ cô bỗng thấy sợ đến mở to mắt, cơn chuẩn choáng còn lại đêm qua cũng biến mất sạch trơn.

Đó là một gian phòng ngủ rất to. Cửa mở, chút ánh sáng lọt vào, có thể nhìn thấy màn cửa sổ rủ dài xuống đất, đang lay động nhẹ nhàng. Bên cạnh giường ngủ có một tấm thảm lông cừu to. Chiếc bàn làm việc lớn vẫn sáng đèn, máy tính đã ở trạng thái nghỉ ngơi. Lộ Phi ngồi quay lưng lại với cô, đầu ngửa ra tựa vào lưng ghế.

Cô bước đến, phát hiện ra Lộ Phi đã ngủ thiếp đi. Anh đã tắm xong, tóc vẫn còn ươn ướt, mặt quay nghiêng, hàng long mày cau chặt, môi mím chặt. Cho dù đang say ngủ, gương mặt tuấn tú ấy vẫn tỏ ra u sầu chứ không phải thoải mái thư giãn.

Cô bất giác đưa tay lên, khẽ ấn vào nếp nhăn ấy. Đầu ngón tay chạm vào làn da nóng ấm của anh, anh bỗng bừng tỉnh, đưa tay lên nắm lấy tay cô, “Tiểu Thần, không thoải mái à? Sao dậy sớm thế?”.

Cô đột ngột tỉnh lại, động tác vô thức ấy quá mờ ám, nên vội vàng rút tay lại, “Khát nước em muốn uống nước”.

Lộ Phi đứng lên, đẩy cô ngồi cuống chiếc ghế trước bàn làm việc, “Đợi anh”.

Anh vội vàng ra ngoài, một lúc sau mang hai chai nước khoáng Y Vân vào, mở một chai đưa cho cô. Cô uốn từng ngón to, những giọt nước mát lạnh trôi xuống cổ họng. Cô đặt chai nước lên bàn, vô ý chạm phải con chuột máy tính. Màn hình lại sáng lên, xuất hiện trước mắt cô là diễn đàn du lịch của thành phố mà cô quen thuộc từ lâu rồi.

Cô quay lại. Lộ Phi thản nhiên nhìn cô, đưa tay vò tóc cô, “Ngủ thêm nữa đi. Bây giờ mới hơn bốn giờ sáng, đợi trời sáng hẳn anh đưa em về”.

“Sao không đưa em thẳng về nhà?”.

“Muộn quá rồi, anh sợ làm Tiểu Địch thức giấc”.

“Mỗi lần em uống nhiều là sẽ thành một kẻ lảm mồm. Tối qua em không nói gì...ngu ngốc đó chứ? Nếu đã nói thì xin đừng tưởng thật”. Tân Thần có vẻ ảo não. Tối qua không khí quá “nóng” nên cô đều chạm ly với mọi người, dù quen hay không, cô đã vô tình uống khá nhiều. Lộ Phi đưa cô về, cô biết. A Phong dù sao cũng là bạn của Tân Địch, họ không quen biết trực tiếp nên không làm phiền anh ta cũng tốt. Cô loáng thoáng nhớ lúc đó hình như quá hào hứng nên không kiềm chế được mà cựa thao thao bất tuyệt, nhưng đã nói những gì thì cô hoàn toàn không nhớ.

“Em đã nói rất nhiều, một số điều anh sẽ mãi mãi ghi nhớ”. Tân Thần kinh hoảng đang định mở miệng thì anh đã nói tiếp, “Có một số điều thì anh không xem là thật, chẳng hạn bảo anh đừng bám theo em”.

Tân Thần không ngờ bây giờ Lộ Phi còn có tâm trạng nói đùa nên đành gượng gạo, “Câu đó là do bản tính tự yêu chính mình quá mức của em nhờ rượu mà tuôn ra, có thể bỏ qua”.

Lộ Phi cười, có vẻ bất lực và yêu chiều, “Anh sẽ bỏ qua, vì anh định bám theo em mãi mãi”.

Anh mặc quần áo ngủ màu đen, cổ mở rộng, trên đó, gần xương quai xanh là những dấu nổi bật.

Ánh mắt Tân Thần Chạm đến đó, đầu óc bỗng “ùng” một tiếng, ngón tay sờ vào cổ theo bản năng. Phân da dưới ngón tay có cảm giác hơi rát, không cần nhìn cũng biết là có vết tích y như vậy.

Cô loáng thoáng nhớ lại giấc mơ đêm qua, hình như có vòng tay ôm chặt đến độ cô không thở nổi, có những nụ hôn mát lạnh tham lam...Những cảnh ấy cứ chập chờn mơ hồ, nhưng cảm giác rất chân thực. Cô không tài nào xem đó là giấc mộng xuân thỉnh thoảng mơ thấy trong những đêm cô đơn, nhất thời thấy lòng rối bời.

Lộ Phi nhẹ nhàng gỡ tay cô xuống, ”Đừng căng thẳng, chưa xảy ra chuyện gì đâu”.

Một đêm yên tĩnh như thế, giọng anh rất trầm ấm. Tân Thần bỗng dựa mạnh người ra phía sau lưng ghế, nhìn anh mãi một lúc rồi cười, “Xin lỗi, cho dù em làm gì hay nói gì thì em cũng không định chịu trách nhiệm. Em đi ngủ đây”.

Cô đứng dậy, về phòng ngủ, đá văng dép ra rồi nằm lăn trên giường. Lộ Phi theo sau, kéo chăn lên đắp cho cô, “Anh đặt chai nước trên đầu giường, ngủ đi nhé”.

Lộ Phi ra ngoài . Một lúc sau, đèn thư phòng bên ngoài cũng tắt. Đã gần sáng, trong phòng mờ tối và tĩnh lặng, nhưng Tân Thần không thấy buồn ngủ tí nào. Cơn say đã khiến đầu cô đau nhức, điều càng khiến cô mất tự nhiên hơn là, bây giờ cô đang ngủ trên giường Lộ Phi, trên gối nằm còn vương mùi hương nam tính mát mẻ chỉ thuộc riêng anh, mà mùi hương ấy, rõ ràng đã bắt đầu vây chặt cô từ đêm qua.

Cô không nhớ đã xảy ra những gì, nhưng cô nhớ rõ ràng rằng mình luôn tựa vào một vòng tay, anh đã vòng tay ôm lấy cô, vững chãi và ấm áp. Hít thở mùi hương của anh, thêm chất cồn đang tung hoành, khiến cô muốn buông thả bản thân, không nghĩ gì nữa.

Lần trước uống say là ở Tân Cương. Rượu trắng độ cao cay nồng, nhưng dù nam hay nữ đều uống rất nhiệt tình, không kiêng nể lo ngại gì.

Ngày hôm sau một cô ban ngủ cùng lều đến từ Đông Bắc đã kể, cô gần như đã nói gần cả hai tiếng đồng hồ không dứt rồi mới ngủ thiếp đi, “Nói năng cũng rất rành mạch, nghe không giống như đang say”.

Cô cười khan, vội vàng xin lỗi. Cô gái kia cũng cười, “ Không có gì. Mình cũng uống say, chẳng tốt đẹp gì hơn, còn ôm cậu khóc nữa mà. C tốt hơn là ôm một người đàn ông lạ, khóc xong cũng thoải mái hơn nhiều”.

Tân Thần không truy hỏi xem mình say rồi đã nói những gì, cô gái kia cũng không nhắc là tại sao lại ôm cô khóc. Những người xa lạ tình cờ gặp nhay cũng tốt ở chỗ đó, mọi bí mật như đều giấu hết vào hốc cây, kết thúc chuyến đi ai đi đường nấy, mọi người đều thoải mái nhẹ nhàng.

Từ đó, Tân Thần bắt đầu kiềm chế bản thân, cố hết sức để không uống quá chén.

Nhưng, dù kiềm chế giỏi đến mấy cũng sẽ có lúc không kiềm chế, hôm qua cô vẫn uống say; mà khi say đến mấy cũng có những lúc tỉnh táo, tỉnh lại rồi nhớ đến phút yếu đuối buông thả của mình, chỉ khiến người ta càng thêm hối hận.

Cô day day huyết Thái Dương đang đau nhức, vùi đầu vào gối nằm.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nhà Giam Lớn Vô Hạn

Từ khi anh nhìn thấy cô lay cành hợp hoan với dáng vẻ trẻ thơ, tạo ra một cơn mưa hoa, sau đó hất tóc làm rơi những cánh hoa xuống, tròn mười năm đã qua đi. Họ đã từng gần gũi nhau vô cùng, sau đó mỗi lúc một xa...

Lộ Phi lái xe vào khu nhà, đúng lúc Đới Duy Phàm đang mở cốp sau xe, đặt hành lý của Tân Địch vào trong, Tân Địch thấy Tân Thần đi cả đêm không về lại xuống từ xe Lộ Phi thì không tỏ ra ngạc nhiên mà lại có vẻ vui sướng. Lộ Phi phải đi họp gấp nên chỉ chào họ rồi đi ngay.

Tân Thần tiến đến, cười tươi rói: “Hộ chiếu và vé máy bay đặt ở ngăn sâu nhất trong túi, chứng minh nhân dân và vé máy bay đến Bắc Kinh đặt ở ngăn ngoài. Đừng để chiếc túi ấy rời khỏi tầm mắt của chị nhé”.

“Em lặp lại lời mẹ nói đúng là không sai tí nào”. Tân Địch bật cười to, do dự một lúc rồi thì thào. “Thần Tử, cho dù mẹ chị nói gì thì cũng đừng quan tâm, được không?”.

Tân Thần ngẩn người rồi cười, “Đừng lo lung tung, bác gái sẽ không nói gì em đâu”.

Dù sao cũng là mẹ mình nên Tân Địch cũng không muốn nhắc đến chuyện đó, “Chị đi đây, em ngoan ngoãn ở đây, đừng có mà lạng lẽ biến mất khi chị chưa về đây”.

“Không đâu. Chị chỉ đi xem tuần lễ thời trang thôi mà. Tiền bồi thường chắc sẽ không phát nhanh thế đâu”. Tân Thần ngáp một cái, “Địch Tử lên xe đi. Đừng để muộn chuyến bay. Đi đường bình an nhé”.

Nhìn theo chiếc xe của Đới Duy Phàm ra khỏi sân nhà, Tân Thần lên nhà tắm rửa thay quần áo, sau đó mang đầy đủ hộ khẩu, chứng minh nhân dân đến văn phòng công ty để làm thủ tục. Nhân viên ở đó nói với cô rằng, đợi cô ký tên rồi thì đợi họ đến tiến hành kiểm tra và đánh giá thống nhất về kết cấu ngôi nhà, trang trí, cơ sở vật chất phụ trợ, đồng thời cố gắng gửi lại cô “sổ báo cáo đánh giá nhà đất” một cách nhanh nhất. Sau khi xác nhận rồi mới có thể sắp xếp nhận tiền bồi thường. Thời gian cụ thể thì họ cũng không nói rõ được.

Tân Thần cũng không trông mong nhận được tiền ngay, có điều cô đã nghĩ ký tên xong sẽ không còn việc gì dành cho cô nữa, hoàn toàn không ngờ rằng lại phức tạp như thế. Cô nghĩ, muốn thoát thân cũng không phải dễ dàng gì.

Ra khỏi văn phòng, cô đành ủ rũ tới văn phòng của Đới Duy Phàm ở công ty quảng cáo. Nghiêm Húc Quân chụp ảnh xong đã trở về Bắc Kinh. Đạo gần đây cô liên tục tăng ca, sửa chữa hình ảnh, chỉ cần Đới Duy Phàm xét duyệt lần cuối, đề xuất ý kiến, chắc chắn rồi sẽ tiến hành chế tác hậu kỳ và in ấn.

Đới Duy Phàm xem được một nửa thì di động reo vang. Gương mặt anh sáng bừng nụ cười, “Tân Địch gọi” rồi vừa đứng lên hỏi “Đến chưa? Ủ, Lão Nghiêm mời em ăn cơm là phải. Đợi anh, anh ra ngoài nói chuyện với em”.

Anh ra khỏi văn phòng. Tân Thần tiếp tục xem ảnh. Một lúc sau, một cô gái cao ráo đi thẳng vào, đứng từ trên cao quan sát cô, chính là Thẩm Tiểu Na mà đạo trước cô đã gặp ở đây. Tân Thần nhìn thoáng qua rồi ánh mắt tiếp tục tập trung vào màn hình tinh thể lỏng trước mặt.

Thẩm Tiểu Na nhìn cô không chút khách sáo, “Cô ở đây làm gì?”

Tân Thần trả lời hờ hững: “Tất nhiên là công việc. Nếu cô có việc gì cần thì mới đến liên lạc với thư kí Trân Trân”.

Thẩm Tiểu Na phớt lờ cô, ánh mắt rơi xuống một khung hình mới đặt trên bàn làm việc của Đới Duy Phàm. Tấm ảnh lồng bên trong chụp Tân Địch ở buổi trình diễn thời trang cử hành tại Bắc Kinh vào cuối tháng ba năm nay. Đới Duy Phàm tiến lên sân khấu chữ T để tặng hoa, phóng viên quen của họ đã chụp được khoảnh khắc hai người ôm nhau. Ánh đèn rực rỡ chiếu trên người họ, Đới Duy Phàm mặc áo sơ mi xanh ngọc rất điển trai, cơ thể cao lớn khỏe mạnh hơi nghiêng về phía Tân Địch nhỏ bé, một bó bách hợp ở giữa hai người, gương mặt anh suýt chạm vào gương mặt cô đang ngẩng lên, cảnh tượng có thể gọi là rất đẹp mắt. Đới Duy Phàm đã giữ tấm ảnh này lâu rồi, nhưng mấy hôm nay mới sực nhớ ra bèn đem đi phóng lớn rồi đặt lên bàn làm việc.

Thẩm Tiểu Na lần đầu nhìn thấy nên hơi bất ngờ, đưa tay ra định cầm lên xem kỹ thì lại nhìn thấy Tân Thần nhìn mình cười nhạt. Cô ta không muốn bại trận nên rút tay lại, vòng qua với dáng vẻ thờ ơ giả vờ rồi ngồi xuống ghế của Đới Duy Phàm, “Đây là ảnh của công ty thời trang nào?”.

Nào ngờ Tân Thần lập tức tắt ngay màn hình. Thẩm Tiểu Na ngỡ người ra trước cử chỉ của cô trước, sau đó tỏ ra tức giận, “Cô có ý gì thế?”.

Tân Thần xoay ghế nửa vòng, đẩy ra xa bàn làm việc một chút, nhìn thẳng cô ta, không chút nhượng bộ, “Nếu tôi không nhầm thì cô cũng là nhân viên công ty thời trang chẳng? Những tấm ảnh này cô không tiện xem. Nếu có thể thì xin đừng làm phiền đến công việc của tôi”.

Đừng nói là ở công ty nhà mình, Thẩm Tiểu Na muốn mưa được mưa, cần gió có gió, mà ra vào công ty quảng cáo này cũng luôn được nể vì, bỗng dưng đối diện với một thái độ thẳng thừng thế này nên rất sửng sờ. Vừa hay Đới Duy Phàm nghe điện thoại xong trở lại, cô ta lập tức kêu lên: “Duy Phàm, nhân viên này của anh sao bất lịch sự thế chứ?”.

“Tìm anh có việc gì không, Tiểu Na?”

“Không có việc gì thì không tìm được anh à?”

Đới Duy Phàm liếc nhìn, thấy Tân Thần đang quan sát với vẻ chờ đợi thì nói nghiêm chỉnh: “Tiểu Na, việc chế tác tuyên truyền mà em nhờ, anh đã sắp xếp Tiểu Lưu theo rồi, có yêu cầu gì cụ thể thì cứ nói thẳng với cậu ta”.

Thẩm Tiểu Na hẳn nhiên không ngờ rằng anh lại thẳng thắn như thế nên chỉ vào Tân Thần, “Duy Phàm, giới thiệu cô gái này cho em biết đi”.

“Giám đốc thiết kế Thẩm Tiểu Na của công ty Tín Hòa, còn đây là Tân Thần, làm thêm về thiết kế đồ họa cho công ty anh”, Đới Duy Phàm giới thiệu xong lại nói rõ thêm một câu, “Cũng chính là em gái của Tân Địch, bạn gái anh”.

Thẩm Tiểu Na bàng hoàng, cái tên Tân Địch ấy cũng xem như khá nổi tiếng trong giới thời trang. Cha mẹ cô ta mở công ty thời trang, với cái danh là giám đốc thiết kế, tất nhiên cô ta đã từng nghe qua. Cô ta nhìn bức ảnh trên bàn, rồi lại nhìn Đới Duy Phàm, “Tân Địch là bạn gái anh từ khi nào vậy?”.

Đới Duy Phàm thấy tức cười “Anh không cần báo cáo đời tư của mình cho đàn em nghe chứ?”.

Thẩm Tiểu Na suýt nữa nghẹn lời, lửa giận bốc lên, nhưng đành gắng gượng kiềm chế, nheo mắt cười, “Được, đàn anh, em đi tìm Tiểu Lưu”. Rồi quay người ra khỏi văn phòng.

“Biểu hiện này xem như qua cửa”. Tân Thần nhướn môi, tỏ vẻ khen ngợi. Đới Duy Phàm đành tự giễu, “Cô còn khó nịnh nọt dễ dàng hơn chị cô nhiều”.

Tân Thần cười, lại mở màn hình lên, “Giám đốc Đới, đừng lằng nhằng với người khác, chỉ cần điều kiện cơ bản là yêu đương thành thật. Yêu cầu đàn ông của Địch Tử nhà tôi không đơn giản thế đâu”.

Đới Duy Phàm đương nhiên hiểu ý cô ám chỉ nên cười ha hả, tiếp tục xem ảnh với cô. Sau khi đã xem xét sửa chữa toàn bộ, Tân Thần định đi thì Đới Duy Phàm cũng đứng dậy, “Tân Thần, tôi đưa cô về”.

“Không cần đâu”.

“Cũng không phải cố ý đưa cô về, hôm qua tôi quên tai nghe Bluetooth ở nhà Tân Địch, phải đến đó lấy”.

Tân Thần đành lên xe anh với vẻ miễn cưỡng. Hai người cùng lên lầu, cô lấy chìa khóa ra mở cửa nhưng bất thần sững người. Bà Lý Hình đang ngồi trên ghế sofa gấp quần áo. Tân Địch thường lười làm việc nhà, bình thường gọi người giúp việc theo giờ đến, một tuần ba lần dọn dẹp cho sạch sẽ. Cho dù cô cự nự suốt, bà Lý Hình cũng chưa bao giờ thôi chăm sóc cô, cứ cách một quãng thời gian lại đến một lần, dọn dẹp phòng ốc, sắp xếp lại quần áo chăn chiếu hoặc thay khi cần.

Ánh mắt sắc nhọn của bà Lý Hình nhìn Tân Thần và Đới Duy Phàm vừa vào nhà. Đới Duy Phàm giật mình khiếp hãi trước ánh mắt đó, nhớ đến chuyện ở lại đêm qua theo bản năng, chỉ nghĩ là bà chắc đã biết chuyện đó.

Tân Thần nói vẻ trầm tĩnh: “Giám đốc Đới, anh xem xem tai nghe để ở đâu”.

Đới Duy Phàm hoàn hồn lại, “Chào dì ạ, hôm qua cháu đưa Tiểu Địch về, để quên tai nghe ở đây”. Anh nhìn thấy ngay tai nghe để trên bàn uống nước nên vội cầm lấy, “Dì có về bây giờ không ạ? Cháu đưa dì về”.

“Không cần đâu, Tiểu Đới”. Bà Lý Hình tỏ vẻ nhã nhặn, “Cháu cứ đi đi, dì ngồi một lúc nữa”.

Đới Duy Phàm đi rồi, Tân Thần nghĩ, e là không tránh khỏi cuộc trò chuyện thẳng thắn này rồi, Nhớ đến lời nhắc nhở ban sáng của Tân Địch trước khi đi, cô ngồi xuống một chiếc ghế khác, lặng lẽ đợi bà Lý Hình mở lời.

“Tiểu Thần, con thấy bác và bác trai đối xử với con thế nào?”.

Câu mở đầu đầy tiêu chuẩn đó khiến cô dờ khóc dờ cười, “Rất tốt ạ”.

Lý Hình cười, “Con cũng không cần miễn cưỡng. Bác trai con đối với con rất tốt, thương không kém gì Tiểu Địch, có lúc thậm chí sự quan tâm dành cho con còn nhiều hơn là cho nó nữa. Còn về bác, bác biết chúng ta chưa thể nào gọi là thân mật gần gũi, nhưng bác tự nhận rằng cũng chưa bao giờ đối xử tệ với con”.

“Bác cũng chăm sóc con rất chu đáo”.

“Ừ, điểm này thì bác không thể hồ thẹn với lòng. Địch Tử là chị họ của con, nó luôn xem con là em ruột, điểm này chắc con cũng không thấy lạ chứ”.

Bà Lý Hình nói rất nhẹ nhàng, Tân Thần không biết nói gì, gật đầu.

“Thế nên bác mong là, con phải biết ơn”.

“Bác, buổi sáng con đã đến văn phòng công ty ký tên, lấy được tiền rồi con sẽ đi Côn Minh ngay”.

Bà Lý Hình gật gù, “Tiểu Thần, không phải bác nhẫn tâm đuổi con đi. Nếu như chỉ đơn thuần là ở nhà bác, bác chưa bao giờ từ chối, nhưng tình hình bây giờ không đơn giản như vậy. Bác cũng không muốn làm kẻ ác, có những việc bác bắt buộc phải nói rõ với con. Lúc con chưa ra đời, ông bà nội từng tìm hai bác, bắt bác phải tự nhận là có thai, đợi con sinh ra rồi hai bác đưa con về làm hộ khẩu, để tránh cho bố con khỏi mang tiếng là ông bố

đơn thân rắc rối cho cuộc sống sau này. Bác trai con là người hiếu thuận nên đã nhận lời ngay. Ông ấy không hề nghĩ rằng hai bác đều là nhân viên nhà nước, làm sao có thể công khai phá vỡ chính sách kế hoạch hóa gia đình, không cần tiền đồ không cần nghề nghiệp để nghĩa khí như thế? Vì chuyện này mà lần đầu hai bác cãi nhau. Đến mức gần như sắp ly hôn thì bác trai con mới chịu thỏa hiệp”.

Tân Thần không ngờ còn có chuyện như thế. Cô cười khổ sở, “Yêu cầu đó của ông bà nội vô lý quá, bác từ chối là phải ạ”.

“Tình cảm vợ chồng hai bác xưa nay rất tốt, trước đó có thể nói là chưa bao giờ cãi nhau cả. Mỗi lần tranh cãi sau này, nguyên nhân có thể nói đa số có dính dáng đến con hoặc bố con, bao gồm cả lần vì không để bố con ngồi tù mà bác trai đã vận dụng rất nhiều mối quan hệ, không thể nói là không có ảnh hưởng tí gì đến danh dự và nghề nghiệp của ông ấy. Cho dù bác không đủ tốt với con, nhưng ông ấy thực sự đã nhân cùng nghĩa tận. Thế nên bây giờ bác có hơi ích kỷ, mong rằng con cũng có thể hiểu được. Con và Lộ Phi, không thể...”

“Thật sự không cần nói gì nữa đâu ạ. Con rất trân trọng tình cảm của bác trai và Địch Tử dành cho con, con cũng rất cảm ơn lòng bao dung của bác bao năm nay. Bác có nghĩ gì về con thì con cũng không để bụng, nhưng không cần phải nói ra, làm tổn hại đến hòa khí cũng chẳng ý nghĩa gì”. Tân Thần nhìn bà Lý Hinh, bình tĩnh, “Bây giờ con hứa với bác, con sẽ rời khỏi nơi này thật nhanh, sẽ không làm chuyện gì để bác trai và Địch Tử phải khó xử. Như vậy được chưa ạ?”.

Bà Lý Hinh đi rồi, Tân Thần chỉ thấy lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi lạnh, tim đập nặng nề đến độ như mạch máu trong tai cũng chạy rần rật. Cô nằm trên ghế, làm theo cách hô hấp yoga đã từng tập trước đó, thả lỏng thể, dần dần điều chỉnh hơi thở, cho đến khi nhịp tim trở lại bình thường.

Nằm đó không biết bao lâu, cô lại chìm vào một giấc mơ. Một mình đi trên con đường tối tăm chật hẹp, xung quanh là sự yên tĩnh chết chóc, cô chỉ có thể đi mãi đi mãi không ngừng, hai bên vẫn là cảnh vật xám xịt không bao giờ thay đổi, phía trước không nhìn thấy điểm cuối, quay lại cũng không thấy đường đâu. Đi một cách tuyệt vọng, nhưng không thể nào dừng lại.

Tiếng chuông di động khiến cô choàng tỉnh. Cô vẫn nằm đó, đến khi hồi phục lại khả năng hoạt động mới gượng dậy lấy di động đặt lên bàn uống nước. Lộ Phi gọi đến. Cô bấm nút nghe, giọng anh văng tới, “Tiểu Thần, giờ anh đến đón em đi ăn được không?”.

Vốn dĩ cô phải cảm tạ cú điện thoại đó đã đưa cô ra khỏi cơn bóng đè, nhưng giọng nói vốn ấm áp trầm tĩnh của anh lại khiến cô tự dưng nổi giận. Cô hét lên: “Tôi không ăn, không ăn!” rồi tắt máy, ném điện thoại lên bàn. Thân máy và lớp kính trên bàn uống nước chạm nhau phát ra âm thanh chói tai, cô giật bản mình rồi mới bình tĩnh trở lại, đưa tay bịt mắt mình, tâm nguội ý lạnh hoàn toàn.

Đêm dần buông, trong nhà yên tĩnh đến mức khiến cô có cảm giác nghẹt thở. Cô bò dậy bật đèn rồi mở tivi, sau đó lại nằm xuống ghế.

Lúc cô sửa lại nhà mình đã bỏ không mua tivi, khi rảnh rỗi chỉ xem truyền hình trên mạng bằng máy tính. Trên màn hình tivi đang chiếu một tiết mục tổng hợp, MC và khách mời nói chuyện cười nói rất náo nhiệt, cũng khiến cho nhà có thêm chút sinh khí.

Cô dần dần bình tĩnh lại, chỉ nghĩ rằng công việc cô nhận đã làm xong cả rồi, cũng không định nhận tiếp việc mới để ràng buộc mình, e rằng sau này đành phải chờ đợi trong rảnh rỗi thôi. Cô xưa nay không nóng vội lắm, bây giờ bỗng không thể chấp nhận cảnh phải chờ đợi mà không có thời hạn cụ thể trong thành phố này nữa.

Chuông cửa reo vang. Tân Thần ra mở cửa, thấy Lộ Phi đứng đó. Cô cảm thấy có lỗi vì cơn nóng giận ban nãy, nhưng thực sự không thể nào có tâm trạng lịch sự tiếp đãi khách nữa. Thế nhưng Lộ Phi hoàn toàn phớt lờ vẻ mặt căng thẳng của cô, đi thẳng vào phòng ăn, mở hộp thức ăn xách đến ra, rồi đến nhà bếp lấy bát đũa, “Đến đây ăn”.

Tân Thần quả thực không hiểu nổi tình huống hiện giờ. Cô nghĩ, chẳng lẽ trong cơn say tối qua, cô đã nói gì đó không nên nói, khiến bây giờ Lộ Phi lại chăm sóc cô như lẽ đương nhiên thế kia.

Lộ Phi mang đến món sườn chiên giòn, măng hầm, canh cá, bày trên bàn tỏa mùi thơm phưng phức. Cô cũng thấy đói rồi nên quyết định không cần phải hờn dỗi nữa, thế là vui vẻ ngồi xuống đối diện anh và bắt đầu ăn.

Hai người đều im lặng, như thể cảnh ngồi đối mặt nhau và ăn cơm thế này vẫn thường diễn ra, rất tự nhiên. Tân Thần ăn xong nhanh nhẹn thu dọn bàn ghế, mang bát đũa vào nhà bếp rửa sạch rồi xếp gọn. Lúc quay ra thấy Lộ Phi đang đứng trước cửa sổ phòng khách nhìn ra bên ngoài. Hình bóng cao ráo dưới ánh đèn dịu dàng khiến cô khựng lại, bản thân.

Lúc ấy, Lộ Phi đột ngột quay lại. Kiểu nhà cũ này rất dài, cách qua một phòng khách dài hẹp và phòng ăn, ánh mắt hai người chạm nhau, Tân Thần không có thời gian nở một nụ cười hờ hững. Trong tích tắc, cô mệt mỏi đến độ không còn sức đâu mà gồng lên nữa, chỉ dựa vào khung cửa nhà bếp.

Lộ Phi bước đến nắm lấy tay cô dẫn đến bên ghế sofa, bắt cô ngồi xuống, “Hôm nay xảy ra chuyện gì à?”.

“Anh đúng là rất tự tin, còn nghĩ là chỉ khi xảy ra chuyện thì em mới nổi giận vô cớ như thế”.

Anh mỉm cười, “Đúng vậy, anh thì lại mong được nhìn thấy em chịu nổi giận mà không chút kiêng dè. Nhưng bây giờ em quá kiềm chế bản

thân”.

“Ai có quyền không kiêng dè với người khác chứ. Lúc này nổi giận với anh, em rất xin lỗi. Thực sự là tâm trạng không tốt lắm, chẳng tài nào giữ được phép lịch sự cơ bản nữa”.

“Đừng vội xin lỗi. Nói anh biết nguyên nhân”.

“Thủ tục bồi thường phá dỡ quá phức tạp lằng nhằng, nhất thời bức bối. Không có lý do nào đặc biệt”.

“Em đi vội lắm à?”

“Rất vội”. Tân Thần cười nhạt, “Nếu không phải vì bác trai quá bận việc thì em đã nhờ bác trai việc này rồi, sau đó rời khỏi đây ngay, ít nhất cũng có vẻ phong độ cho thấy”.

“Tối qua anh đã hỏi em, nếu anh xin em ở lại, em có đồng ý không?”.

Tân Thần cố gắng nhớ lại, đành thừa nhận, “Em không nói gì đấy chứ? Cho dù đã nói thì cũng là lời trong cơn say, không thể xem là thật”.

Lộ Phi cười cười, thở dài, “Say như thế, em cũng phớt lờ yêu cầu của anh”.

Đôi mắt của anh nhìn cô vẻ quyến rũ. Cô phát hiện ra khi đón nhận ánh mắt đó, bản thân sẽ bất giác thả lỏng và yếu đuối hẳn, nên đành trốn tránh ánh nhìn của anh, “Anh muốn làm gì, Lộ Phi? Muốn xem em rối cuộc lạnh lùng và vô lễ đến mức nào à?”.

“Anh muốn giữ em lại. Phương pháp rất ngô nghê, hơn nữa còn biết rõ, tay anh càng nắm chặt thì em sẽ càng cuống lên để vùng thoát ra. Nhưng anh không thể không thử làm”.

“Quen ý lại vào một người là chuyện rất đáng sợ. Em sẽ không cho phép bản thân làm thế nữa. Huống hồ em đã có lý do để không ở lại. Nên đừng thử nữa, được không?”.

Lộ Phi nhìn cô chăm chú, “Xin lỗi vì anh khiến em không vui như vậy”.

Tân Thần cười, “Lộ Phi, đừng xin lỗi em nữa. Anh lúc nào cũng thế, không kiềm chế được thế là mềm lòng. Còn nói nữa thì em sẽ xem như anh có lỗi với em thật đấy. Nhưng anh không nợ gì em cả. Đừng kiên trì xem niềm vui và cuộc sống của em là trách nhiệm của anh nữa. Anh không gánh vác nổi, mà em cũng không dám để người khác phải gánh vác đâu”.

“Em xem anh là một kẻ tốt khờ khạo hay mềm lòng, hồ thẹn, bị trói buộc bởi cảm giác trách nhiệm rồi”. Nụ cười bên khóe môi Lộ Phi càng tươi hơn, “Nhưng Tiểu Thần, nếu đến bây giờ là anh còn ảo tưởng muốn chịu trách nhiệm về cuộc sống của em, thì thực sự là không hiểu về em chút nào. Anh chỉ mong em được vui, cho dù nguyên nhân của niềm vui đó có là anh hay không”.

Sáng hôm sau Tân Thần nhận được điện thoại của bên công ty phá dỡ, mời cô đến văn phòng làm thủ tục. Cô tưởng là sắp xếp kiểm tra nhà cô nên uể oải nhận lời.

Bên ngoài mưa lất phất, không khí khá mát mẻ. Tân Thần đến văn phòng, đăng ký tên mình với nhân viên. Một lúc sau, giám đốc Vương của công ty đích thân tiếp cô, bảo cô rằng chỉ cần ký tên vào mấy tờ giấy thì tiền bồi thường có thể được gửi thẳng đến tài khoản của cô.

Nhìn mấy tập giấy tờ nội dung phức tạp, Tân Thần khó tránh khỏi nghi ngại. Giám đốc Vương nói vẻ rất khách sáo: “Cô Tân, cô cũng biết dự án này là do tập đoàn Hạo Thiên khai thác. Sếp Lộ bên ấy sáng sớm đã gọi điện từ Thâm Quyển đến đây, chúng tôi phải làm theo lời cô ấy dặn dò”.

Ông ta lấy di động ra gọi, nói vài câu rồi đưa cho Tân Thần, “Sếp Lộ mời cô nghe điện thoại”.

Tân Thần nhận lấy, quả nhiên nghe thấy tiếng Lộ Thị, “Chào em, Tiểu Thần”.

“Chào chị Lộ Thị”.

“Chị đã nói với giám đốc Vương rồi. Chỉ cần em ký tên vào giấy tờ, đưa tài khoản ngân hàng cho ông ấy thì trong thời gian ngắn nhất, ông ấy sẽ làm xong thủ tục cho em”.

“Cám ơn chị”.

“Đừng khách sáo, Tiểu Thần”.

Bước ngoặt này quá bất ngờ. Tân Thần đặt máy xuống, định thần nghĩ kỹ lại, đoán chắc rằng không cần phải nghi ngờ nữa. Cô nhanh chóng ký tên, giao giấy tờ chứng minh quyền sử dụng nhà và chìa khóa cho nhân viên. Một lúc sau thủ quỹ đến, cô đưa thông tin ngân hàng cho cô ta. Căn nhà không đến bảy mươi mét vuông, biến thành một số tiền không nhiều không ít, nằm gọn trong tài khoản ngân hàng của cô.

Ra khỏi văn phòng, mưa đã to hơn. Tân Thần che ô đi vài bước, không nén được lại dừng, nhìn nơi mà mình đã sống từ nhỏ qua một con phố.

Dạo trước những ngôi nhà công và nhà kho bị phá dỡ đã tạo nên một cơn chấn động trong khu dân cư chen chúc này. Những ngôi nhà trên phố đóng kín cửa, có cửa hàng đã căng bảng “siêu giảm giá”...dùng loa oang oang kéo gọi khách vào mua. Những âm thanh náo nhiệt gấp gáp ấy cũng không thu hút được khách là mấy, có chút gì đó thê lương trong màn mưa.

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía nhà mình.

Trên ban công tầng năm, những chiếc lá dây khiên ngưu leo dây trên lưới chống trộm vẫn xanh mướt, những đóa hoa đỏ tía đang nở rộ, chẳng mấy hôm nữa sẽ ra nụ mới, lá sẽ dần dần héo rũ rồi rụng hết. Còn khu dân cư trước kia đông đúc chật chội sẽ bị phá bỏ hết thành một bãi đất trống, sau đó xây lên một khu trung tâm thương mại và tòa cao ốc văn phòng, chung cư cao cấp.

Nếu cô còn quay lại, chắc cũng không thể nào tìm thấy chút dấu vết ngày nào nữa.

Tân Thần không bắt mình dừng lại quá lâu. Cô tiếp tục men theo con phố, tìm thấy một nơi bán vé máy bay, vào dò hỏi vé hãng, chiết khấu, đặt vé bay sớm vào hôm sau. Cầm vé bước ra ngoài, cô gọi điện cho Tân Khai Minh. Ông tỏ ra sửng sờ, “Sao lại gấp như thế?”.

“Để khỏi làm chậm trễ hôn lễ của bố con ạ, ông cũng già rồi mà”.

Câu trả lời nghịch ngợm ấy khiến khoe môi Tân Khai Minh động đậy nhưng không thể nào cười nổi. Ông từ thư ký lên lãnh đạo, rất am hiểu về thế sự. Khoản bồi thường đã vào tài khoản của Tân Thần với một tốc độ kinh hoàng như thế, và cô đã quyết định ra đi mà không hề trì hoãn như thế, đâu cần thiết phải suy nghĩ thêm về những vấn đề trong đó. Ông chỉ có thể nói với giọng thoải mái hết sức có thể: “Tiểu Thần, tối nay đến ăn cơm nhé”.

“Không ạ, con còn phải đi mua ít đồ nữa. Buổi tối có hẹn với bạn. Bác nói hộ một tiếng với bác gái, con không đến để chào từ biệt được. Đến Côn Minh rồi con sẽ gọi điện cho bác ngay”.

Điện thoại của Lộ Phi cũng gọi đến ngay sau đó, “Tiểu Thần, em đặt vé bay lúc nào?”.

Lộ Thị ở tít tận Thâm Quyển nhưng lại tham gia vào chuyện này. Tân Thần đương nhiên không cần hỏi Lộ Phi sao lại hỏi câu đó, chỉ nói anh biết

thời gian bay. Anh khẽ thở dài trong điện thoại, “Sao gấp thế?”.

Cô không thể nào trả lời anh như với bác, chỉ trầm tư, “Cám ơn chị Lộ Thị hộ em, và cũng cảm ơn anh”.

Câu cảm ơn đó khiến Lộ Phi cũng trầm tư. Lúc này anh đang đứng trước cửa sổ, phía sau là văn phòng mới của anh: Sàn nhà bằng gỗ bóng loáng, bàn làm việc đặt tự ngăn nắp, trong kệ sách màu sậm chất đầy những quyển sách, bên một góc khác gần cửa sổ là một bộ ghế sofa màu đen, trong bình hoa pha lê trên bàn uống nước là hoa mới để lên, chậu cây đặt ở một góc đang trổ những lá xanh mướt.

Hôm nay là ngày anh đi làm chính thức trở lại. Buổi sáng Vương Phong chủ trì cuộc họp hội đồng quản trị, đã giới thiệu anh với những vị lãnh đạo cấp cao của công ty và các cổ đông, buổi chiều còn có một cuộc họp về đầu tư đang đợi anh, phải lần lượt bàn việc với các trưởng phòng, buổi tối phải tiếp đãi khách hàng. Thư ký bắt đầu sắp xếp lịch trình theo lời dặn dò của anh. Anh đã bắt đầu vào guồng làm việc khẩn trương nhất.

Tường bằng kính đã ngăn lại sự ồn ào của thành phố dưới chân, nhưng qua di động vẫn nghe thấy rõ đủ mọi âm thanh khác. Tiếng mưa rơi ào ào xuống chiếc ô, ô tô qua lại như mắc cửi, tiếng còi xe mô tô và xe điện xuyên vào tai, tiếng người ồn ào. Anh có thể thấy được cô đang đứng trên con phố huyên náo, cũng nắm chặt di động trong tay như anh, giữ tư thế lặng lẽ lắng nghe. Mưa bay, xe cộ và người qua lại dường như không chẳng liên quan gì với cô.

Điện thoại nội bộ trên bàn reo vang, anh nói vào di động: “Xin lỗi”. Bước đến nhấn nút nghe, giọng nói rõ ràng của thư ký vọng đến, “Sếp Lộ, đến giờ họp rồi”.

“Tôi biết rồi, cảm ơn”.

Tân Thần lên tiếng, “Anh cứ làm việc đi, em phải đi mua ít đồ rồi. Tạm biệt”.

“Tiểu Thần, anh sắp đi họp rồi. Buổi tối còn phải chiêu đãi khách, có lẽ sẽ rất muộn. Sáng sớm mai anh đến đón em ra sân bay”.

“Vâng, cảm ơn anh”.

Lúc Lộ Phi bấm chuông cửa thì Tân Thần vừa ngủ dậy, ngậm bàn chải đánh răng ra mở cửa, sau đó lại chạy vào phòng vệ sinh. Vé máy bay cô đặt là loại sớm nhất và giảm giá nhiều nhất, đã tính toán thời gian để có thể rửa ráy kỹ càng, nhưng Lộ Phi lại đến sớm bất ngờ. Cô đành nhanh chóng đánh răng rửa mặt, chải tóc thành một búi nhỏ, sau đó thay quần áo, “Em xong ngay đây”.

“Không vội, ăn sáng đã”.

Lộ Phi mang đến bánh bao h và sữa đậu nành. Tân Thần vừa nhìn thấy túi đựng đã biết là của một quán lâu đời không có quán thứ hai. Trước kia cô rất thích ăn món này, còn Lộ Phi biết rõ nên mỗi khi được nghỉ đến thăm cô, anh luôn cố ý mua xong mới vội vã chạy đến nhà cô, mỉm cười nhìn cô ăn.

Lúc này dưới ánh nhìn của anh, cô thấy ăn có vẻ không ngon, cố gắng ăn xong mới đứng lên đóng tất cả cửa sổ trong nhà, sau đó xách va li hành lý tối qua đã sắp xếp xong và túi laptop, “Được rồi, đi thôi”.

Lộ Phi đón lấy, nhìn cô khóa cửa rồi hai người cùng xuống lầu. Cơn mưa tối qua chợt đến chợt đi, không biết đã tạnh trong đêm tự bao giờ, bầu không khí ban mai thoáng đãng và yên tĩnh. Tân Thần đứng dưới tán hợp hoan đợi Lộ Phi lái xe đến. Gió hiu hiu thổi, những giọt nước mưa đọng trên lá rơi xuống người cô, cô không hề để phòng lên cảm giác mát lạnh ấy khiến cô kêu lên một tiếng kinh ngạc. Lộ Phi nhìn thấy cô ngẩng đầu ngắm cây hợp hoan rậm rạp cao to qua kính chiếu hậu, hất nước trên tóc đi, trên

gương mặt xinh đẹp xuất hiện nụ cười khẽ. Anh nín thở, gần như không thể kiềm chế, nắm chặt vô lăng xe hơi.

Từ khi anh nhìn thấy cô lay cành hợp hoan với dáng vẻ trẻ thơ, tạo ra một cơn mưa hoa, sau đó hất tóc làm rơi những cánh hoa xuống, tròn mười năm đã qua đi. Họ đã từng gần gũi nhau vô cùng, sau đó mỗi lúc một xa...

Lộ Phi lái xe ra khỏi thành phố. Lúc sắp ra đường cao tốc đi sân bay, anh bỗng nói: “Tiểu Thần, đưa em đi xem hoa của em, không tốn bao nhiêu thời gian đâu”.

Không đợi Tân Thần trả lời, anh đã xoay vô lăng, rẽ vào một con đường bên tay trái.

Con đường rộng thẳng tắp phía trước dẫn đến một khu hồ nước thiên nhiên đan xen nhau chằng chịt. Tân Thần trước kia rảnh rỗi hay đến đây dạo bộ quanh hồ, không hề xa lạ với nơi này, cũng từng chú ý đến khu vực đang xây dựng ở ven hồ. Lúc đó các bạn cô còn tranh luận xem nơi này treo biển khu bảo vệ sinh thái, nhưng lại phê chuẩn dự án khu nhà ở mới là có hợp lý hay không. Nhưng dù thế nào đi nữa, biệt thự được xây dựng ven hồ đẹp như tranh vẽ đã khiến mọi người đều cảm thấy nóng mặt và ghen tỵ. Họ tạm ngưng hành trình để đến dạo văn phòng nhà đất, có vài người bạn trên mạng thực lực kinh tế ổn định còn hỏi thăm giá cả với nhân viên kinh doanh.

Bầu trời vẫn chưa sáng hẳn, những tầng mây vẫn còn dày đặc. Nhìn từ xe, mặt hồ có một lớp sương mỏng đang lay. Ven hồ là một hàng thủy sam cao lớn thẳng tắp, viền theo đường nét bờ hồ xinh đẹp. Lộ Phi lái vào đến khu, dừng lại trước một dãy biệt thự. Anh xuống xe, đi vòng sang để mở cửa cho Tân Thần, đưa tay ra nắm lấy tay cô. Cô đành phải xuống xe.

Một người đàn ông cao lớn dắt theo một con chó săn lông vàng nhạt, đang thong thả đi trên con đường trước khu nhà còn hơi ẩm ướt. Những chú

chim nhỏ ríu rít trên cành, toát lên một vẻ tĩnh lặng đặc thù của buổi sớm sau cơn mưa.

Đó là một ngôi biệt thự ba tầng vẫn chưa sửa sang xong, cũng giống những ngôi biệt thự khác, đều có gạch lát tường màu xanh xám, phòng kính cho ánh nắng chiếu vào, nhà để xe không có cửa mà trống toang nhìn thẳng ra sân. Và khu nhà vẫn chưa được dọn dẹp, chỉ một góc bày gọn gàng những chậu hoa mang từ nhà cô tới, chậu nào cũng xanh mướt um tùm. Hai chậu hải đường đang ra những quả nho nhỏ, những giọt nước đang lăn tròn trên những chiếc lá hình trái tim của cây phong lữ, đủ mọi loại cây đang khoe sắc hoa; những chiếc lá đang vươn rộng trên cành trúc cao gần một mét. Không có những đóa hoa úa tàn trên cành, không có lá vàng, có thể thấy rằng chúng được chăm sóc rất chu đáo.

“Anh đã tìm người thiết kê, vài hôm nữa bắt đầu trang trí”.

Khóe môi Tân Thần nhướn lên, cô cười, “Không gian ở đây đẹp lắm. Nhưng”, Cô hờ hững hất cằm chỉ về phía những cây hoa, “Em trồng hoa với nguyên tắc là dễ trồng, hoa nở nhiều, chúng chưa chắc đã hợp với khung cảnh ở đây. Anh trang trí xong có thể tìm người thiết kế sân vườn để quy hoạch sân, rồi chọn trồng loại phù hợp hơn”.

Lộ Phi thông thả nói, “Anh không cần nhờ ai quy hoạch cái gì là hợp với anh nhất. Anh chỉ nói với em rằng: Nửa tháng trước, anh đã mua ngôi nhà này; hôm qua anh vừa nhận một công việc mới ở đây. Sau này anh có thể đi thăm viếng người thân, công tác, nghỉ ngơi, nhưng phần lớn thời gian, anh sẽ sống ở đây”.

Tân Thần quay lại, trong đôi mắt rõ ràng có ý hỏi, “Tại sao lại nói với em điều này?”.

Lộ Phi nhìn cô, trong đôi mắt cũng nói rõ, “Chắc em hiểu rõ là tại sao”.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt sâu thẳm. Tân Thần lại phát hiện ra, người đàn ông trước mặt cô có một dáng vẻ rất trầm tĩnh. Cô không chịu nổi ánh mắt của anh nên quay ra nhìn đám hoa đó, “Được thôi, vẫn câu đó - mọi người đến đến ở ở, đi đi về về, vui vẻ là được”.

“Nói em biết những chuyện này không phải là muốn trói buộc em bằng kế hoạch của anh. Anh chỉ cần em biết rằng, nếu bây giờ em muốn anh ở cạnh, thế thì anh sẽ ở lại đây chờ em, bao lâu cũng được”. Tân Thần không thể nói gì. Lộ Phi nói ngắn gọn: “Đi thôi, anh đưa em ra sân bay”.

Hai người lên xe. Lộ Phi lái thẳng đến sân bay, giúp cô làm thủ tục lên máy bay và gửi hành lý, đưa cô đến cửa kiểm soát. Cô đón lấy túi đựng laptop của mình, quay lại nhìn anh, “Chưa bao giờ em đợi anh, Lộ Phi. Em không cần anh bù đắp cho em bằng cách này”.

“Nếu nhất định phải nói đây là bù đắp thì cũng là bù đắp cho những thiếu thốn trong cuộc sống của anh. Tha thứ cho anh đã ích kỷ, Tiểu Thần. Anh không giữ được em, vốn dĩ nên để em hưởng thụ cuộc sống mà không có chút gánh nặng nào, nhưng anh vẫn không kiềm chế được mà cưỡng ép em phải nhận sự chờ đợi này”.

Ánh mắt Tân Thần xao động, “Em chỉ có thể nói, một sự chờ đợi em không muốn đón nhận có lẽ sẽ không ràng buộc được em”.

Lộ Phi mỉm cười, “Đúng, anh chỉ dùng nó để ràng buộc chính mình. Em là người tự do”.

“Tự do?”. Tân Thần cũng cười, “Lúc nhỏ em đã từng khao khát sau này sẽ lang thang mọi nơi bốn bề là nhà, hưởng thụ cuộc sống tự do tự tại. Bây giờ em có thể sống như thế nhưng lại không thể chắc chắn rằng đó là tự do mà em cần. Tạm biệt. Lộ Phi”.

Cô thẳng người đi vào cửa kiểm soát, đặt túi đựng laptop lên băng chuyền kiểm tra, đi qua cửa kiểm tra kim loại, rồi xách túi đi thẳng vào

trong.

Anh quá có nhiều cơ hội giữ cô lại, nhưng anh đã lựa chọn buông tay, gần như đã tự tay cởi bỏ ràng buộc giữ cô ở lại.

Đêm hôm ra khỏi quán bar Forever, cô đã chuếnh choáng say, gục vào lòng anh, lẩm nhẩm nói mãi, rồi nhắc đến những tháng ngày ở bên anh, đi dạo trên con đường râm mát sau công viên, đi xem phim với anh, nghe anh kéo đàn, chơi cờ với anh; lúc lại nhắc đến cầu vồng đột ngột xuất hiện trên bầu trời, rừng hoa biển cổ dưới ánh tịch dương, hoàng hôn trên sa mạc bao la, núi tuyết phía xa xa; lúc lại kể về các bạn cùng đi thám hiểm, những khách sạn nhỏ không ánh điện, cụm rừng nhiệt đới rậm rịt, những con đường núi bùn lầy nhơ nháp, những con rắn vọt qua giữa bãi cỏ...

Trên con phố đêm tĩnh mịch, thỉnh thoảng có xe lướt qua, ánh đèn vụt sáng rồi xa dần. Giọng cô từ từ yếu ớt và mơ hồ không rõ, nhưng ngay cả khi sắp kiệt sức mà cô vẫn không chịu ngừng. Anh bế cô lên xe, nhìn đồng hồ, đã hơn một giờ khuya. Anh lái xe về nhà, bế cô vào thang máy lên nhà, đặt cô lên giường của mình. Cô mơ màng ngược lên nhìn xung quanh, bất ngờ đưa tay ôm chặt anh, hôn lên môi anh. Và đôi môi anh đã có phản ứng trước cả ý thức. Môi và lưỡi hai người quấn vào nhau, có cả mùi rượu, gấp gáp cuống quýt.

Nụ hôn lần trước đã thuộc về tám năm trước, lần đầu gọi lên trong anh ham muốn tuổi trẻ, khiến anh gần như không kiểm soát nổi bản thân; và trong lòng anh lúc này là người con gái khiến anh mong nhớ ngày đêm. Anh hôn lên cổ cô, mút mạnh lấy mạch đập phập phồng nơi đó, mạch máu nhỏ bé động đậy dưới đôi môi anh. Anh cắn lấy, với một sức mạnh như muốn nuốt trọn cô. Cô khản giọng kêu đau, run rẩy dưới thân anh. Anh bỗng sức tỉnh lại buông cô ra, nhưng cô lại lật người đè lên anh, âm ừ hỏi: “Cắn em à?” và cũng cắn lại anh thật mạnh, hơi thở nóng hổi phả vào cổ anh. Anh bất động, chịu đựng cảm giác đau đớn ngọt ngào ấy, chỉ khẽ

khàng vuốt ve lưng cô. Cô dần dần nhả ra, môi vẫn áp lên nơi ấy, cơ thể từ từ thả lỏng ra, hơi thở dần dần bình ổn, rồi chìm vào giấc ngủ.

Lộ Phi giúp cô nằm thẳng lại, rồi ngăm cô rất gần. Gương mặt ấy toát ra vẻ an lành, rèm mi dài phủ một đường mờ dưới mắt, đôi môi sưng đỏ hé mở, hơi thở phả ra vẫn còn phảng phất mùi rượu.

Cho dù cơ thể cả hai đều cần nhau một cách chân thật và cuồng nhiệt nhưng anh biết, cô đang buông thả mình trong cơn say. Nếu anh nhân cơ hội này chiếm hữu cô, thì sau khi tỉnh lại, cô sẽ càng bỏ chạy xa hơn.

Anh không thể nuông chiều theo dục vọng, thừa cơ để cưỡng ép cô.

Tối hôm trước ra khỏi nhà Tân Địch, Lộ Phi ngồi vào xe rồi gọi điện cho Lộ Thị. Nghe yêu cầu anh đưa ra, Lộ Thị tỏ ra lạnh lùng, “Em bảo chị làm thế là khuyến khích cô bé rời khỏi đây ngay lập tức à?”.

“Bây giờ cô ấy ở đây không vui vẻ gì”.

Lộ Thị cười khẽ, nhưng lại như đang thở dài, “Lộ Phi, mong là em hiểu rõ thứ em đang cần là gì?”.

“Em luôn hiểu rõ, người em cần là cô ấy, nhưng hiện giờ em không thể giữ lại, đành cho cô ấy tự do”. Anh cũng cười, “Giám cầm một người, cách tốt nhất là tạo ra một nhà giam to lớn vô hạn”.

Giọng anh thoải mái, như chỉ đang nói đùa. Lộ Thị chỉ có thể cười và lắc đầu, rồi nhận lời giúp.

Tân Thần quả nhiên đã cuống cuồng bỏ đi, không hề do dự và lưu luyến. Lúc này họ chỉ cách nhau trong gang tấc, nhưng máy bay cất cánh sẽ là hơn ngàn dặm. Thế nhưng anh không hối hận về quyết định của mình.

Lộ Phi lái xe quay trở lại thành phố đã không còn Tân Thần, tiếp tục công việc của anh.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đó Không Phải Là Phong Cách Của Em

Người mà anh chờ đợi không phải là phong cảnh, sẽ không đứng tại chỗ chờ anh nhận ra đã bỏ qua rồi quay đầu nhìn lại, nhưng sau khi biết được sự mong đợi của bản thân thì người ấy đã không còn là phong cảnh của anh nữa rồi.

Sau gần hai tiếng bay, máy bay đã hạ cánh xuống sân bay quốc tế Vu Gia Bá. Tân Thần lấy hành lý ra, Tân Khai Vũ đã đứng đợi sẵn bên ngoài. Sân bay chỉ cách thành phố ba kilomet, Tân Khai Vũ lái xe về đến nhà rất nhanh.

Từ khi lên đại học Tân Thần đã thường xuyên đến đây chơi khi được nghỉ lễ. Ban đầu Tân Khai Vũ thuê nhà, mở một công ty kinh doanh với bạn, lại mở đại lý siêu thị hàng tiêu dùng, tự mĩa mai mình chẳng khác gì một con buôn. Tân Thần nghe thế chỉ cười, khoác tay bố và nói: “Nghe nói những con buôn đi từ làng này sang làng khác đều là những nhân vật phong lưu nổi tiếng, cũng hợp với bố lắm”.

Tân Khai Vũ hí hả lắm, nhưng khi làm việc cũng nghiêm túc hơn nhiều so với khi còn ở quê. Khi công cuộc làm ăn dần đi vào quỹ đạo, ông đã mua một căn hộ chung cư cao tầng trong thành phố, nhưng sống vẫn rất xuề xòa, căn nhà chỉ được trang trí bày biện đơn giản.

Tân Thần theo bố vào xem, căn nhà chung cư đã được bài trí kỹ lưỡng, vật dụng gia đình, màn cửa, điện gia dụng được phối hợp rất hài hòa, ngăn nắp đâu vào đó. Cô không thể không cảm thán, có người phụ nữ chăm sóc bố cô, cuộc sống của ông xem ra khá hơn nhiều.

“Đi xem phòng con đi. Dì Bạch nói nếu có gì không thích thì cứ nói với dì”.

Phòng của Tân Thân hướng nam, ngập tràn ánh sáng, trong một góc phòng có máy tăng độ ẩm đang phun hơi nước, tường dán giấy phong cách điền viên, vật dụng thuần trắng viền vàng phối với màn cửa và tấm drap trải giường màu hồng, trên giường còn có thú nhồi bông, rất ngọt ngào rất thiếu nữ. Cô nhìn mà buồn cười. “Đẹp lắm. Cám ơn dì Bạch”.

“Bố đi làm trước. Tối nay đợi dì Bạch tan sở rồi về đón con cùng đi ăn. Buổi trưa...”

Tân Thân cắt ngang, “Bố, con đến đây nhiều lần rồi mà. Hôm nay sao bố khách sáo thế, con chỉ có thể đoán là bố cố ý không muốn cho con ở lại”.

Tân Khai Vũ cười ha hả, vò tóc con gái, “Nhìn sắc mặt con kìa, trắng bệch thế kia. Bây giờ nghỉ ngơi đã, không được phép vừa cất hành lý xong đã đi lung tung khắp nơi”.

Tân Thân cầm di động ngã nhào lên giường. Sau khi cô xuống máy bay, vừa mở máy đã nhận được tin nhắn của Lộ Phi nhưng cô chưa vội đọc ngay.

Trong phòng rất yên tĩnh, ánh nắng dần dần dịch chuyển đến ô cửa sổ phía nam, xuyên qua rèm cửa màu hồng chiếu vào khiến cả căn phòng đều ấm áp. Cô mở tin nhắn, thấy trên màn hình hiển thị: “Tiểu Thần, anh biết để lại địa chỉ cho em là cách làm mà em ghét nhất, nhưng anh sẽ luôn đợi em ở đây”. Bên dưới là số nhà ngôi biệt thự đó. Cô lặng lẽ buông máy, nhớ lại mùa hè năm mười bốn tuổi, người phụ nữ tự xưng là mẹ cô đã đột ngột xuất hiện, để lại địa chỉ nhờ Lộ Phi chuyển cho cô, mà cô đã từ chối không nhận; mùa hè bảy năm trước, khi Lộ Phi sắp đi, anh đã cố đến gặp cô, đưa cho cô mảnh giấy ghi địa chỉ email, cô không thèm xem đã xé nát tờ giấy.

Thế nhưng bây giờ, cho dù cô có xóa tin nhắn đó ngay, thì số nhà cũng đã in vào đầu mắt

Cô lúc nào cũng bó tay với trí nhớ của mình, đặc biệt là phần có liên quan đến Lộ Phi. Cô từng mong thời gian dần trôi sẽ mang đi tất cả, nhưng người ấy đã xuất hiện trở lại khi cô ngỡ rằng đã lãng quên, xông vào cuộc sống của cô, để lại những dấu vết mới từng chút một.

Cho dù cô đã bỏ đi mà không quay đầu lại, cũng không thể cắt đứt hẳn mối liên hệ với thành phố đó. Sự chờ đợi mà người đàn ông ấy nói với cô đã bắt đầu trói buộc cô rồi.

Hôn lễ của Tân Khai Vũ vô cùng đơn giản, thực ra không thể gọi là chính thức được. Hôm sau ông lái xe đưa bạn gái Bạch Hồng và con gái Tân Thần đến cục dân chính thành phố, lãnh giấy chứng nhận kết hôn. Nhân viên là một người phụ nữ trung niên, có lẽ lần đầu nhìn thấy con gái khoác tay bố là chú rể xuất hiện trong trường hợp này nên tỏ ra rất vui, sau khi đóng dấu, bà chính thức đưa giấy chứng nhận cho họ, “Chúc hai người tân hôn vui vẻ, trăm năm hạnh phúc”.

Sau đó ba người cùng ăn cơm, xem như chúc mừng. Cô dâu Bạch Hồng là người bản địa, hoàn cảnh gia đình cũng khá, cha mẹ đều là giáo sư đại học đã về hưu, hoàn toàn không đồng ý với cô con gái là kế toán viên công chứng sau khi kén cá chọn canh mãi đến năm ba mươi ba tuổi, lại tìm ngay một người đàn ông tình khác lớn hơn mười một tuổi, có một cô con gái đã trưởng thành, nhưng vẫn không thể ngăn được sự kiên định của Bạch Hồng, đành ngậm đồng ý.

Trong nhà hàng, Bạch Hồng nhắc là hôm sau rảnh rồi, có thể đi dạo với Tân Thần.

Tân Khai Vũ cảm thấy buồn cười với kiểu nói chuyện như tiếp đãi khách khứa của vợ mình, “Không cần đâu, Thần Tử lúc còn đi học đã hay

đến đây, thông thuộc Côn Minh lắm”.

Tân Thân cũng lắc đầu cười, “Cám ơn dì Bạch. Buổi chiều con định đi tàu cao tốc đến Lệ Giang ở vài ngày”.

Bạch Hồng ngẩn người, sắc mặt dần dần đỏ lên. Cô và Tân Khai Vũ gần đây đều bận, không có ý định đi xa hưởng tuần trăng mật, biết rõ cô gái chỉ nhỏ hơn mình bảy tám tuổi này rất tế nhị, không muốn cản trở đêm tân hôn của họ. Cô định mở lời nhưng thực sự quá khó nói, đành nhìn Tân Khai Vũ.

Tân Khai Vũ đã nói chuyện với con gái vào đêm trước, biết ý Tân Thân đã quyết, người khác không thay đổi được nên vỗ vỗ tay cô về an ủi, “Nhân lúc chưa vào mùa cao điểm khách du lịch thì đến đó vài ngày cũng được”.

Tân Thân đến Côn Minh cũng khá nhiều, phong cảnh nổi tiếng ở tỉnh Vân Nam như Đại Lý, Tây Song Bản Na đã đi rồi, còn nhân kỳ nghỉ để tham gia đi xuyên eo biển Nộ Giang Hồ. Lúc cô học năm nhất đại học đã đến Lệ Giang và Ngọc Long Tuyết Sơn, hứng thú với dân tộc, quán bar, những thú tiêu khiển như ngồi phoir nắng... cũng có hạn, không mê đắm mảnh đất ấy như một số người khá giả khác. Theo danh tiếng mỗi lúc một vang xa của nơi này, du khách cũng ngày một nhiều, cô càng không có hứng thú nữa.

Cô chỉ quyết định nên tế nhị một chút, tránh không ở chung một ngôi nhà với bố và cô dâu mới của ông.

Cô ở thành phố cổ Lệ Giang một đêm, hôm sau chuyển đến Thúc Hà, đặt một phòng khách sạn giá cả phù hợp. Sau đó khi thời tiết trong xanh, cô đi bộ loanh quanh ở La Thị Hải, Văn Hải gần đó, khi đã mệt thì đi dạo trong thị trấn, ngắm các nghệ nhân đang dệt vải hoặc chế tác đồ bạc, nghe những ca sĩ hát trong quán bar, hoặc không thì ngồi ở hàng hiên đọc sách.

Nhưng cuộc sống thanh thoi ấy đối với cô mà nói, không phải là một kiểu thư giãn, trái lại còn mang đến chút lo âu lạ lùng.

Tân Khai Vũ gọi điện đến, hỏi cô chơi đủ chưa. Cô cười, “Chán lắm rồi, nhưng con không muốn về làm kẻ quấy rối”.

“Con bé này, nói kiểu gì thế! Chẳng lẽ bây giờ không cần ở cạnh phụng dưỡng cha mẹ, mà lại thịnh hành một để chút không gian cho cha mẹ vui à?”.

“Bố, con thật sự không quen sống chung với hai người”. Tân Thần thực thà, “Bố không thấy là có cô con gái lớn như thế ở cạnh, muốn tình tứ lãng mạn gì cũng thấy ngại ngùng hay sao?”.

Tân Khai Vũ dở cười dở mếu, “Bố con không có thú vui cấp thấp như thế chứ”.

“Nhưng nếu không có thú vui cấp thấp như vậy thì cuộc sống vô nghĩa lắm!” Tân Thần vẫn giữ cách nói chuyện thẳng thừng không kiêng kỵ với bố cô.

(*) Nguyên văn: Truyền thuyết k lại thời Xuân Thu có Lai Tử, rất hiếu thuận, bảy mươi tuổi rồi có lúc vẫn mặc quần áo sặc sỡ, giả thành trẻ con để chọc cha mẹ cười vui. Về sau trở thành điển cố chỉ người con hiếu thuận với cha mẹ.

“Được rồi, con cũng chơi hơn mười ngày rồi, sắp đến kỳ nghỉ rồi đấy, sau đó du khách sẽ đông kinh khủng. Cho dù bố thích kiểu thú vui cấp thấp thì...”. Tân Khai Vũ ho một tiếng, cô nén cười, “Cũng hưởng thụ đủ rồi, về thôi”.

Bạch Hồng vừa cảm kích Tân Thần chu đáo lại vừa thấp thỏm không yên, sợ trong lòng Tân Thần vẫn có suy nghĩ gì đó. Cô thật sự có phần lúng túng, không biết phải chung sống như thế nào với cô con gái rất thân mật

với bố mình, không giống tí nào với những ông bố và con gái khác, lại khách sáo gọi mình là dì, rất lịch sự lễ phép với mọi người nhưng rõ ràng là có khoảng cách. Sự căng thẳng của cô trở thành sự nhiệt tình chu đáo có phần quá đáng, khiến Tân Thần thực sự không thể nào có cảm giác như về nhà mình được.

Ban ngày chỉ còn mình Tân Thần ở nhà. Cứ cách vài ngày là cô lại ra ngoài đi dạo xung quanh, còn thì gần như không đi đâu cả. Duy trì mối liên lạc với những công ty quảng cáo mà trước kia cô có làm việc cho họ, thử nhận một công việc thiết kế đồ họa đơn giản, không còn bận rộn như trước, tiền lương cũng có hạn nhưng đủ để giết thời gian.

Tân Khai Vũ thỉnh thoảng chỉ tiệc tùng với khách hàng, còn lại đều về nhà đúng giờ, sau khi ăn tối xong sẽ đi tản bộ cùng Bạch Hồng, sau đó ngồi trên ghế sofa xem ti vi.

Tân Thần nhận ra Bạch Hồng rõ ràng rất bám Tân Khai Vũ, nhìn thấy ông là mắt sáng rỡ, có dáng vẻ của một cô bé si tình. Nhưng vì ngại có cô con gái riêng ở nhà nên cố làm ra vẻ đoan trang. Cô thấy buồn cười nên buổi tối cố gắng ở trong phòng mình không ra ngoài. Bạch Hồng lại thỉnh thoảng đến gõ cửa, đưa ít hoa quả hoặc rủ cô cùng ra ngoài đi dạo, xem ti vi.

Cô thì không phải không thích cả nhà tụ tập lại giải trí, cũng thừa nhận là cách sống đó có thể nói rất lành mạnh. Nhưng cô cảm thấy, mình chen vào giữa thì thực sự hơi vô duyên. Cô không thích ứng nổi với sự nhiệt tình của mẹ kế, càng không hợp được với ông bố có đời sống phong phú lại bỗng dưng trở thành người đàn ông của gia đình, ngồi trên ghế sofa xem những bộ phim mì ăn liền.

Cô cảm thấy có phần tiến thoái lưỡng nan. Ra ngoài thuê phòng thì tất nhiên bản thân sẽ tự do tự t hơn, nhưng lại khiến mẹ kế cảm thấy khó xử,

mua nhà thì cô lại không thể quyết định dứt khoát sẽ nốt đời mình mãi mãi ở nơi này.

Tân Khai Vũ cũng không thích ứng nổi. Ông không hiểu sao đứa con gái hoạt bát cùng ông lại sống một cách trầm tĩnh như thế.

Tân Thần chỉ cười trước câu hỏi của ông, “Mấy năm nay chỉ cần không đi đâu xa thì con đều sống như thế”.

Tân Khai Vũ có vẻ tức giận, “Con gái trẻ trung lại sống như thế đúng là có lỗi. Bố đưa con vào tu viện bao giờ?”.

“Chẳng lẽ bố muốn con say khướt mơ mộng cả ngày?”. Tân Thần vẫn cười.

“Ít nhất cũng phải có bạn trai”.

Nhắc đến bạn trai, Tân Thần đành khoát tay, “Bố bảo con đến thành phố xa lạ lại có bạn trai ngay, thế thì con phải đến hộp đêm bắt chuyện làm quen với người ta à?”.

Tân Khai Vũ đành bó tay với cô.

Điều mà Tân Thần chưa nói là, cô chắc chắn sẽ không có bạn trai ở đây, cô đã quyết định không định cư lâu dài ở mảnh đất này.

Đối với một người đã sống lâu năm ở thành phố bốn mùa rõ ràng, vừa khổ vì giá lạnh mùa đông vừa khổ vì mùa hè nóng bức, khí hậu Côn Minh rất dễ chịu, không khí trong lành, hoa tươi lại rẻ lạ lùng. Thành phố đang được xây dựng, khắp nơi bị phá dỡ, tắc đường lại có phần giống quê hương cô.

Nhưng Tân Thần vừa không thích cảm giác ở cùng người khác, và cũng thực sự không có khao khát được định cư tại nơi này.

Trên một diễn đàn mà cô thường lên, cô nhìn thấy có người kêu gọi tập hợp đi du lịch Tây Bắc nên lập tức thấy động lòng. Xem kỹ tuyến đường thì không nén được sự kinh ngạc. Hành trình ấy dài đến mức hơi khó tin, bao gồm phải đi liên tục xuyên qua bốn con đường núi, xuyên qua Tam Giang, đi dọc Bình Trung Lạc, xuyên qua đoạn phía Bắc của Độc Long Giang, chuyển sang tuyến phía nam phía ngoài Mai Lý Tuyết Sơn, khe núi Nepal, hồ Lô Cô đến vịnh Aden, Đảo Thành, rồi dừng lại ít nhất một tuần ở đó. Người kêu gọi đã vẽ ra sơ đường đi, dự đoán phải mất khoảng bốn mươi ngày, đồng thời liệt kê ra những điểm tập trung dân cư của các dân tộc ít người, phần tinh hoa của Trà Mã Cổ Đạo, Nhân Mã Dịch Đạo.

Những tuyến đường đó nếu tách ra đều là những nơi cô muốn đi. Có người lại bỏ công sức ra để kết hợp chúng lại với nhau, khiến cô không thể không khâm phục. Nhưng cô chưa bao giờ đi dài ngày như thế nên thấy hơi do dự. Cô bắt đầu thu thập tài liệu trên mạng, tiến hành nghiên cứu kỹ hơn.

Di động bên cạnh reo vang, Lộ Phi gọi đến. Anh gần như tối nào cũng gọi đến vào giờ này, lần nào cũng hỏi cô đang ở đâu, làm gì. Cô cũng bất giác báo cáo hành tung của mình: “Đang nghe nhạc trong quán bar Thúc Hà”. “Nằm trên giường đọc sách”. “Tản bộ, tối nay nhiều sao quá”. “Mưa rồi, bỗng dưng thấy lạnh”. Anh cũng kể những việc mình đang làm: “Vừa ăn cơm với khách hàng xong, mới ra khỏi khách sạn”. “Công ty trang trí vừa cho anh xem bản thiết kế, cũng khá hài lòng”. “Bên này không nhìn thấy sao”. “Nhớ mặc thêm áo vào”...

Mỗi lần đặt máy xuống, cô đều có một cảm giác tự trào. Cô hiểu rõ tấm lòng của Lộ Phi. Nếu theo sự quyết liệt khi ra đi của cô thì chắc cô đã đổi số điện thoại, ngay cả cách liên lạc này cũng sẽ cắt đứt hoàn toàn. Cô thậm chí đã đứng trước một cửa hàng kinh doanh điện thoại nào đó, nghe nhân viên giới thiệu về đủ loại phí điện thoại, nhưng do dự một lúc rồi vẫn

cất chứng minh nhân dân vào. Cô chỉ tự nhủ: Nếu mà đã không định ở lại đây thì hà tất phải phí công làm việc này để làm gì.

Thực ra mà không thể từ chối sự quan tâm hỏi han như thế, cô chỉ có thể tự kiểm điểm như vậy. Sống trong một thành phố xa lạ, thậm chí còn cô đơn hơn khi đi du lịch qua những vùng hoang vắng. Đặc biệt là cô lại sống không có phương hướng thì cảm giác cô độc càng nặng nề thêm.

Họ vẫn giữ sự quan tâm hỏi han nhau mỗi ngày.

Cô không thể không nghĩ rằng. Hình như đó đã trở thành cuộc đua về lòng kiên nhẫn giữa hai người. Lộ Phi tất nhiên luôn là một người vô cùng kiên nhẫn, còn cô thì chưa bao giờ nhẫn nại được lâu. Cứ giằng co thế này, cô thật sự không biết mình sẽ bất ngờ cự tuyệt tiếp tục như thế vào một ngày nào đó nữa.

Tân Thần gửi mẫu thiết kế logo đã hoàn thành xong cho công ty quảng cáo rồi vặn người một cái, ra ngoài rót ly nước. Nghe Bạch Hồng hỏi Tân Khai Vũ có dự định gì mừng một tháng mười sắp tới, cô mới sực tỉnh, cho dù yêu bố đến mức nào, chắc cô cũng không chịu nổi việc phải dính chặt với họ trải qua một kỳ nghỉ dài dằng dặc như thế.

Tân Khai Vũ bảo: “Hay là chúng ta lái xe tới Tây Song Bản Na chơi vài ngày? Anh nhờ Lão Ngô sắp xếp chỗ ở”.

Bạch Hồng vừa đồng ý thì Tân Thần đã cười nói: “Bố và dì Bạch đi đi. Con đã đăng ký tham gia du ngoạn rồi, chắc phải rời khỏi đây khoảng nửa tháng”.

Tân Khai Vũ biết sở thích của cô nên cũng không phản đối, chỉ dặn cô chú ý an toàn, giữ liên lạc với gia đình.

Về phòng ngủ, Tân Thần đăng ký tham gia trên diễn đàn, mấy ngày sau đó lấy những vật dụng đi dã ngoại đã được đóng gói gửi đến đây trước

mang ra sắp xếp lại, sau đó đi mua thêm những trang bị khác. Hành trình cực kì dài này bao gồm miền sơn cốc khô cháy, Độc Long Giang khí hậu nhiệt đới mưa nhiều, và cả những vùng trắng xóa tuyết ở miền cao, những thứ cần mang theo rất nhiều. Tuy rằng một số đoạn đường sẽ nhờ người khuân vác hoặc thồ hàng, nhưng thời gian bản thân phải tự vác đồ đạc là rất dài, cần phải gọn nhẹ tối đa. Có một cô gái Thượng Hải nickname là Đào Đào đã đăng ký trước cô, nên đã liên lạc với cô ngay trong diễn đàn. Hai người rất hợp nhau trên mạng, quyết định ở cùng lều, người kia mang lều theo, cô sẽ mang chiếu, những vật phẩm khác cũng cố gắng phân chia đồng đều để tránh phải mang vác quá nặng.

Ngày ba mươi tháng chín, Tân Thần từ Côn Minh đi đến Lan Bình, gặp các bạn đồng hành gồm năm nam, một nữ, cùng ngồi xe đến Trung Bài rồi thuê hướng dẫn viên du lịch dân tộc Lạt Túc mà người bạn người bạn trên mạng đi trước đã giới thiệu, sau đó thuê xe đến thôn Nộ Đoạt, đêm đó ngủ nhờ ở ủy ban thôn. Lúc Lộ Phi gọi điện đến thì Tân Thần vừa xếp xong túi ngủ trên chiếc chiếu cỏ mới tinh mà người dân trong thôn tốt bụng mang đến.

“Tiểu Thần, em đang ở nhà à?”.

“Bây giờ em đang ở thôn Nộ Đoạt huyện Trung Bài. Chuẩn bị đi du ngoạn một thời gian. Sẽ có những đoạn đường không có sóng điện thoại. Nếu anh không gọi được cũng đừng lo”.

Trong điện thoại im phăng phắc. Hôm qua lúc Tân Thần nói chuyện với Lộ Phi, cô không hề nhắc đến dự định sẽ đi du lịch. Gần như cô đang cố ý đợi anh nổi giận, thế nhưng Lộ Phi chỉ nói: “Cẩn thận nhé. Anh vẫn gọi cho em mỗi ngày. Chí ít đến nơi có sóng rồi thì gửi tin nhắn cho anh, được không?”.

Cô không có lý do để từ chối yêu cầu ấy, “Vâng, tạm biệt”.

Người triệu tập mọi người là Lão Trương đến từ Bắc Kinh, là người lang thang giang hồ điển hình, nói chuyện rất thú vị, tư duy chín chắn, lúc ấy đang trò chuyện hỏi han kỹ lưỡng với dân thôn được thuê làm khuân vác. Những người khác đến từ mọi miền đất nước, làm những ngành nghề khác nhau. Có hai chàng trai mới bắt đầu tham gia du lịch nên còn ít kinh nghiệm, trò chuyện sôi nổi, kích động khó tả. Những người khác đều dày dặn kinh nghiệm, đã đi khá nhiều nơi nên tỏ ra rất trầm tĩnh. Tân Thần và Đào Đào trò chuyện vài câu, cô gái ấy cũng không nói nhiều, khiến cô thờ phào nhẹ nhõm.

Tân Khai Vũ gọi đến, “Thần Tử, con không báo Lộ Phi biết là đi du lịch à?”. Tân Thần sững người. Tân Khai Vũ nói tiếp: “Bố đi tản bộ về đã gặp cậu ta ở dưới lầu. Cậu ta vẫn còn xách hành lý, chắc đến thẳng đây từ sân bay”.

“Anh ấy cũng có nói với con là đến đâu?”.

Tân Khai Vũ cười, “Có một cô con gái xinh đẹp, bố rất hãnh diện. Không sao, cậu ta đi tìm khách sạn ở rồi. Con nên gọi điện, an ủi cậu ta đi”.

Tân Thần phì cười, “Kinh nghiệm của bố à?”.

“Phải, đàn ông rất ưa chiêu này”.

Đùa thì đùa nhưng Tân Thần không định gọi điện cho Lộ Phi. Nếu anh đã không nhắc thì cô quyết định bỏ qua. Cô biết mình có phần khắc nghiệt, nhưng muốn từ chối mà còn đón nhận càng không phải là phong cách của cô.

Hôm sau hành trình bắt đầu. Từ thôn Nộ Đoạt đến thôn Lão Oa phải qua ba ngọn núi, độ cao 1.000 mét so với mực nước biển, không có gì khó khăn lắm, chỉ cần thể lực theo nổi là sẽ không có vấn đề gì.

Tiếp đó phong cảnh vẫn rất đẹp, nhưng đoạn đường bắt đầu trở nên nguy hiểm, nhấp nháp bùn lầy. Ven đường vừa có những cây đào to lớn, hoa dại nở rộ, và cả những vực sâu không nhìn thấy đáy, những con kênh chảy xiết nguy hiểm, những ngọn núi trập trùng, nhìn lên có một đẹp đẽ nguy hiểm lạ thường. Mỗi ngày phải đi bộ gần mười tiếng đồng hồ, cũng may chưa gặp bão tuyết mà ai cũng sợ. Cả đoàn mất gần bốn ngày để xuyên qua núi tuyết Phúc Cống Bích La để đến Bích Trung Lạc, di động lúc ấy mới có sóng lại. Tân Thần gọi điện báo bình an cho Tân Khai Vũ trước, sau đó gọi cho Lộ Phi, nói anh biết vị trí cô đang ở hiện tại.

“Em nói anh biết hành trình cụ thể lần này đi. Ít nhất anh cũng có chuẩn bị về tâm lý, đoạn đường nào sẽ không liên lạc được với em”. Giọng nói của Lộ Phi lần đầu toát lên vẻ nghiêm khắc và gấp gáp.

Tân Thần do dự, “Lát nữa em sẽ nhắn cho anh địa chỉ trang web, anh lên xem nhé. Nhưng đừng sợ, thời gian và cự ly có hơi dài, đoạn đường này vất vả nhưng không nguy hiểm”.

“Phong cảnh ven đường đẹp không?”.

Tân Thần không biết vì sao anh lại hỏi câu này, “Hình dung bằng từ “đẹp” thì quá đơn giản. Thực ra có một số đoạn đường rất chán. Rất nhiều vùng núi ngành nông nghiệp khai thác quá độ nên cảnh quan ban đầu đã bị phá hoại. Nước sông Nộ Giang đục ngầu còn hơn cả Trường Giang nữa. Bích Trung Lạc cũng không phải thế ngoại đào viên như lời đồn đại, chẳng có nhiều nét đặc sắc nhân văn của các dân tộc ít người. Nhưng sau khi qua Lão Oa, địa thế nguy hiểm, thảm thực vật rất phong phú, cảnh sắc rất tráng lệ”.

Tân Thần nắm chặt di động, nhìn về ngọn núi phía xa. Xung quanh cô tuyền một màu hoàng hôn, mặt trời lặn rồi, ráng chiều dần dần biến mất. Gần đó những người bạn cùng đi đang hút thuốc trò chuyện, điều thuốc đỏ lập lòe theo động tác tay của họ. Đào Đào ở chung lều với cô đang vùi đầu

vào nhắn tin liên tục, màn hình di động hắt sáng lên gương mặt nửa buồn nửa vui của cô nàng. Không hỏi cũng biết, nội dung của những tin nhắn ấy không chỉ là phong cảnh.

“Trước kia anh luôn phê bình văn em viết rất tẻ, tư duy bát nháo, lúc nào cũng thiếu ý và chủ đề”, cô cười khẽ, “Xem ra bây giờ em vẫn thế, khó khăn lắm mới ra ví dụ được, mượn vật châm biếm người, thế mà vẫn không chút thuyết phục. Được thôi, chúng ta đều sống theo suy nghĩ của bản thân là được”.

Lộ Phi mở trang web Tân Thần gửi tin nhắn sau đó, tìm ra topic kêu gọi, nhìn tuyến đường liên kết những địa danh xa lạ mang nét đặc sắc của các dân tộc thiểu số mà thần thờ một lúc lâu.

Hôm ba mươi tháng chín, anh đã bảo thư ký đặt vé máy bay, sau khi kết thúc công việc thì đến ngay Côn Minh, không phải định khiến Tân Thần bất ngờ mà trên thực tế, anh nghĩ Tân Thần sẽ không hoan nghênh lắm sự viếng thăm của anh, nhưng Tân Thần rõ ràng không định cho anh bất cứ cơ hội nào. Hôm sau, thành phố du lịch nổi tiếng Côn Minh đã đầy ắp khách tứ phương đổ dồn đến, còn anh chỉ có thể quay ngược trở về.

Sau đó liên lạc qua điện thoại của Tân Thần với anh chỉ đứt quãng. Ngày nào anh cũng gọi vào di động của cô, hầu hết chỉ nghe thấy: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện nằm ngoài vùng phủ sóng, tạm thời không thể liên lạc được, xin gọi lại sau”. Tra tìm hành trình trên mạng, anh đoán chắc cô đã đến Độc Long Giang được mệnh danh “Mảnh đất trinh nữ cuối cùng”. Còn cô gọi lại cho anh, có lúc là di động, có lúc dùng điện thoại cố định của khách sạn, bảo đã đến một địa danh xa lạ, thường là giọng nói có vẻ rất mệt mỏi, vừa ngáp vừa ậm ừ vài câu, nói xong liền cúp máy. Đêm hôm ấy cô lại hơi chũnh choáng say, xung quanh là tiếng trò chuyện vui vẻ, còn có một người đàn ông gào bài *Blowin' in the Wind* của Bob Dylan, giọng khàn khàn nhưng rất hào khí.

“Anh không ngờ được đâu, ven đường mà rượu gì cũng bán cả. Bia, rượu vang, rượu nho, Whisky, rượu đào, rượu ngô, rượu kê, ừm...” Tân Thần phát ra một âm thanh quái dị gần giống tiếng nôn ọe. “Cả rượu nhộng nữa, buồn nôn quá! Dù có bổ đến mấy em cũng không uống đâu”.

Anh cười nói: “Dù là rượu gì thì cũng đừng uống nhiều quá”.

Cô bỗng trở nên nghi ngại, “Có phải hôm đó em uống say rồi làm gì quá đáng?”.

Anh nhớ lại đôi môi mềm mại, đầu lưỡi linh hoạt, cánh tay vòng chặt qua cổ anh, cơ thể khẽ run rẩy trong lòng anh, đột nhiên thấy máu như sôi lên, tim đập nhanh, giọng khàn đi, “Tóm lại, đợi em về rồi, ở bên cạnh anh thì uống bao nhiêu cũng được”.

Dấu hôn nơi hôm cổ anh dưới lớp áo ngủ màu đen bỗng hiện ra trong đầu cô, lại nghĩ đến dấu vết giống hệt vậy mà cô nhìn thấy trên người khi về nhà tắm rửa, gương mặt cô đột nhiên đỏ bừng.

Cô luôn tránh nhớ đến việc đó, nhưng lúc này đang say, cơ thể mệt mỏi có cảm giác bay bổng, làm sao không chế được suy nghĩ

Cảnh đêm ấy bỗng hiện lên trước mắt cô rõ đến kinh ngạc: Cô chủ động rướn người đến tìm kiếm nụ hôn của anh; anh đè lên cô, cùng với trọng lượng khiến cô nghẹt thở là tiếng rên rỉ nho nhỏ nhưng thỏa mãn của cô... Cô không biết tất cả là phỏng đoán của mình sau khi say rượu, hay là ký ức tiềm ẩn đã dồn đến trong lúc không thích hợp nhất. Cô đưa tay che mắt, vội vàng cúp máy.

Lộ Phi lại vạch một dấu trên bản đồ đường đi mà anh đã in ra. Cô đã ra khỏi Độc Long Giang, đến Khổng Đàng. Theo kế hoạch thì sau đó sẽ xuyên qua Ma Tất Lạc. Đó là một dải đất dài khoảng hai mươi kilomet, đi theo thượng lưu sông, cơ bản không có dấu vết đường đi, khí hậu nhiệt đới mưa nhiều, nhiều rắn và đĩa. Sau đó sẽ đến Ngưu Bằng thuộc Tây Tạng, bắt

đầu chuyển sang tuyến nam phía ngoài của Mai Lý Tuyết Sơn. Mùa này ở đó đã bắt đầu có gió tuyết.

Công việc của anh còn bận rộn hơn anh nghĩ, một mặt phải đưa việc đầu tư của công ty vào quỹ đạo, mặt khác phải liên tục tiếp xúc các thể lực từ các nơi giới thiệu đến để giành khách hàng đầu tư. Bước đầu tiên anh làm là nghiên cứu phân tích kỹ về chức năng của bộ phận tiếp thị, chỉ định chuyên viên tiến hành nghiên cứu về phương pháp khống chế rủi ro và lợi ích đầu tư của hệ thống đối với tất cả các hạng mục. Công ty trước kia hầu như hoàn toàn bỏ qua mặt này, anh đành phải tiêu tốn thời gian cho nó.

Thế nhưng công việc bận rộn nặng nề thế nào cũng không thể cởi bỏ mối lo của anh. Những tài liệu về chuyển đi mà anh thu thập được mỗi lúc một tỉ mỉ, tuyến đường dài dằng dặc đó cũng mỗi lúc một rõ ràng hơn trong đầu anh.

Khi Tân Thần gọi điện thoại về từ thôn A Bính, anh thở phào, “Cuối tháng chín là phải xuyên núi rồi, bây giờ chắc cũng không có mấy người. Ở đó có những ngôi nhà kiểu Tạng, có thể không cần cắm trại ngoài trời nữa. Còn sà nhay, nếu không quá mệt thì đi thư giãn một chút”.

Tân Thần sững sờ, rồi cười, “Ha, anh nghiên cứu còn đầy đủ hơn em nữa”.

Đó là lần đầu họ liên lạc lại sau hôm Tân Thần chuẩn choáng say.

Tân Thần gọi cho bố cô trước. Tân Khai Vũ bảo: “Bác con giận dữ lắm, mắng bố không nên để mặc cho con đi những nơi nguy hiểm”.

“Không nguy hiểm lắm ạ, cho dù thời gian có hơi dài một chút. Con sẽ gọi điện ngay cho bác”.

Cô gọi vào di động của Tân Khai Minh, quả nhiên giọng bác cô rất nghiêm khắc, “Con gái một thân một mình, dù ra nước ngoài chơi thì bác

vẫn hiểu được. Tại sao cứ phải đi những chỗ đó?”.

Tân Thần cười nói: “Bác ơi, đừng giận nữa. Đi cùng con còn có một cô gái, là nhân viên của một công ty nước ngoài ở Thượng Hải, rất an toàn”.

“Ông bố vô trách nhiệm của con không nói rõ được là con đi đâu. Nếu không được Lộ Phi giải thích thì bác thật không biết con đã điên đến mức nào rồi”.

Tân Thần đành nũng nịu, “Bác à, không có việc gì thật mà. Ở đây vừa có điện thoại, vừa có tiệm tạp hóa, có thể mua được cả coca nữa. Đúng rồi, cả sàn nhảy cũng có. Không phải nơi cách biệt thế giới gì đâu”.

“Tóm lại con phải nhanh chóng ra khỏi Tây Tạng về lại địa phận của Vân Nam, đừng dừng lại lâu trên núi tuyết nữa. Lỡ gặp bão tuyết thì không phải chuyện đùa đâu”.

Tân Thần vâng dạ lia lịa.

“Ngâm chân một lúc đi. Nếu tiện thì hơi lửa cho khô giày và lều bạt”. Lộ Phi khẽ khuyên nhủ, “Tốt nhất là tự nấu cơm ăn”.

Tân Thần cười thành tiếng, “Chẳng lẽ anh cũng đọc thấy truyền thuyết ấy?”

Thôn A Bính là nơi bắt buộc phải đi qua khi chuyển núi, nghe nói trước kia nơi này có phong tục “chơi ngải”. Người mộ đạo Tây Tạng có lưu truyền một câu: Chết đói cũng không ăn cơm A Bính.

“Những chuyện khác anh không lo, anh chỉ sợ có người chơi ngải với em rồi em không chịu về nữa”. Lộ Phi cũng cười nói, “Nhưng không sao, em không về thì anh sẽ đến đó tìm em”.

“Nếu loại ngải mà em trúng có thể khiến em quên hết chuyện cũ thì sao?”.

Lộ Phi rõ ràng không thích thú với câu đùa đó lắm, chỉ nói gọn, “VẬY anh sẽ đến trước mặt em giới thiệu bản thân lại từ đầu”.

Cô chỉ thấy trái tim mình như vỏ trứng bị gõ một cái, xuất hiện một vết nứt. Cô không biết vết nứt sau đó có dẫn đến nhiều vết nứt khác, và sự quyết tâm của cô có bị sụp đổ hay không.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Em Không Thể Cho Nhiều Hơn

Anh muốn em trở lại trước kia với anh, chìm vào trạng thái yêu đương say đắm. Chúng ta đã từng yêu nhau, rất đẹp đẽ rất trong sáng, đáng để hoài niệm, nhưng không thể làm lại nữa.

Lúc Tân Thần có thể gọi điện lại, cô đã ra khỏi khe vực sâu Nepal, đến Vũ Băng.

Khe Nepal còn tráng lệ hơn bất cứ vực sâu nổi tiếng nào mà cô từng đi qua. Mức độ gian khổ đương nhiên cũng tương đương với cảnh sắc của nó. Đoạn đường này được nước ngoài đề cử trong “Cẩm nang du lịch Trung Quốc”, nổi như cồn, dọc đường có thể nhìn thấy rất nhiều người nước ngoài vác ba lô đi một mình. Còn một nhóm sáu người như họ thì lại hiếm gặp.

Lão Trương cứ chà xát tay, bảo sau này rảnh rồi sẽ chuẩn bị đi theo những người nước ngoài ấy, đi hết Trã Mã Cổ Đạo, từ Vân Nam đi một mình đến La Tát. Quyết tâm ấy khiến mọi người đều rất ngưỡng mộ.

Vũ Băng dựa lưng vào núi Mai Lý Tuyết Sơn, trước kia là một thôn nhỏ chỉ có khoảng hơn hai mươi hộ gia đình, cách ly hẳn với thế giới bên ngoài, chỉ những người vượt núi mới dừng lại, mà hiện nay đã trở thành nơi tụ tập của những người thích đi du lịch, khách sạn khắp nơi. Không biết vì sao mà hôm đó sóng di động không tốt lắm. Tân Thần đang định gọi điện thoại cố định thì Đào Đào đã nói: “Ông chủ khách sạn nói với tớ, trèo lên tới miệng núi thì sẽ có sóng”.

Những anh chàng đi cùng đã ngồi trên ghế xoay ở hành lang trước cửa uống bia, không muốn leo núi vì lý do đó, chỉ cười cười bảo: “Phụ nữ đang yêu ấy mà, đúng là sợ thật”.

Đào Đào cười nhạt: “Có phụ nữ đang yêu nào mà lại đến cái nơi khi ho cò gáy này không?”.

Gần đây tính khí cô nàng rất nóng nảy, lúc di chuyển hoặc im lặng, hoặc nói ra thì đầy mùi thuốc súng, khi nghỉ ngơi sẽ ôm di động không có sóng mà thần thờ. Mọi người đều biết mà im miệng, không chọc giận cô nàng. Cô nàng cũng không nhìn ai, nghênh ngang bỏ đi.

Lão Trương nhìn theo bóng cô ta, thở dài, “Hợp Hoan, may mà tâm trạng cô ổn định, không thì sau này tôi không có tự tin đi du ngoạn cùng phụ nữ nữa”.

Tân Thần chỉ cười cười, biết Đào Đào không muốn gọi điện nơi có người qua kẻ lại. Dù sao cô cũng chẳng có chuyện gì, bèn uống một ngụm café nóng trong bình giữ nhiệt, chạy theo Đào Đào, hướng đến nơi mà người địa phương đã chỉ, leo hơn một tiếng đến miệng núi. Sóng di động tăng lên dần dần cho đến khi đầy ắp. Cô soạn một tin nhắn báo địa điểm rồi gửi lần lượt cho bác, bố và Lộ Phi, sau đó ngồi trên đó ngắm cảnh. Đào Đào lại bắt đầu gửi và nhận tin nhắn liên tục như thường lệ.

Một lúc sau, bác cô vốn là người không thích nhắn tin đã trả lời đầu tiên, chỉ có bốn chữ “Chú ý an toàn”. Sau đó Tân Khai Vũ gọi đến, “Thần Tử, con mau về đi. Bố sắp bị bác con ép phải vượt ngàn dặm tìm con gái rồi”.

“Con không thèm về. Con đang ngắm Bạch Mã Tuyết Sơn, phơi nắng và uống café, thoải mái quá”.

Tân Khai Vũ nằn nì: “Con gái ngoan, bác con đã nghi ngờ Tiểu Bạch không nhiệt tình với con nên con mới chạy biến đi, cho bố một trận nên

thân đây này”.

Tân Thần buồn cười quá, “Con mà mỏng manh dễ vỡ thế á? Dì Tiểu Bạch đáng thương, bất hạnh quá. Mẹ kế đúng là khó làm. Thực ra thì, vì dì quá nhiệt tình mà con mới thấy có phần không chịu nổi đây”.

“Bố sẽ nhắc nhở cô ấy sau này đối xử với con tự nhiên hơn. Chắc con cũng chơi đủ rồi. Hơn nửa tháng rồi, chẳng lẽ không thấy mệt à?”.

“Một chút”. Tân Thần không đùa nữa, “Bố, con sẽ chú ý. Không gắng nổi nữa thì sẽ tìm nơi để nghỉ ngơi, hoặc quay về”.

“Mình muốn về rồi Hợp Hoan”, Đào Đào cũng buông di động xuống lí nhí, “Lều bạt để lại cho cậu, dùng xong cậu gửi đến Thượng Hải cho mình là được. Xin lỗi”.

Tân Thần không ngạc nhiên, trước đó đã có một anh chàng vì công việc mà phải rút lui. Kết bạn để đi cùng không phải loại quan hệ có tính chất trói buộc, ai cũng có thể kết thúc hành trình sớm vì một nguyên nhân nào đó hoặc không nguyên nhân gì cả, mà Đào Đào suốt đường đi tỏ ra tâm sự trùng trùng, rõ ràng là non xanh nước biếc cũng không thể giải thoát cho cô.

“Không sao. Đi du ngoạn là để tìm niềm vui, đừng thấy nặng nề vì phải rút lui”.

“Mình biết. Mình đi là vì muốn trốn chạy, nhưng phát hiện ra có trốn cũng không được, thôi cứ quay về đối diện vậy”. Đào Đào cũng giống cô, mang kính râm, gương mặt che một tấm khăn choàng để tránh tia tử ngoại, không nhìn rõ nét mặt.

Tân Thần tự nhận cô không thể an ủi vết thương lòng của người khác, đành im lặng tỏ vẻ thấu hiểu.

“Mình rất hâm mộ mọi người. Các bạn đều tìm thấy thú vui được đi. Không giống mình, đến vì mục đích này, lại phụ mọi cảnh đẹp đã đi qua”. Đào Đào dừng lại, nhìn núi tuyết phía xa xa.

Di động của Tân Thần lại reo vang, Lộ Phi gọi đến, “Hôm qua ăn cơm với Tân Địch, cô ấy nhờ anh hỏi em định đi bao lâu nữa?”.

“Anh có mong muốn em dừng lại không?”. Cô đã sớm khắc phục chút phản ứng vùng cao ban đầu, nhưng không khí loãng vẫn khiến người ta có cảm giác choáng váng. Lời vừa thốt ra, cô thấy gần như là đang đùa cợt.

Quả nhiên, Lộ Phi sửng người, sau đó nói khẽ: “Anh mong em dừng lại bên anh”.

Gió rất to, gào thét thổi qua, giọng anh xuyên qua ống nghe vào tai cô, nhưng cũng như bị gió thổi bạt đi, luồn vào tim cô, ngứa ngứa, “Người anh cần chỉ là em trước kia. Nếu em thật sự ở bên anh, anh sẽ cảm thấy người này không còn nguyên vẹn, hoàn toàn khác với phong cảnh trong tưởng tượng của anh”.

“Chúng ta có cần tranh luận xem người anh yêu là em ở giai đoạn nào không?”. Tiếng Lộ Phi trầm thấp dịu dàng.

“Vì em biết, người em yêu là anh trước kia, Lộ Phi”. Tầm hồn buột miệng rồi cười, “Anh thấy đấy, em rất ấu trĩ. Rõ ràng em đã thay đổi, cũng chấp nhận mình hiện tại, nhưng lại không chấp nhận thay đổi của người khác. Em sợ một người lạ đến cạnh em, phá hoại kí ức còn lại trong em, em sợ em không chỉ vỡ mộng mà còn mất đi kí ức nữa”.

“Kí ức của em cũng là một phần trong kí ức của anh. Nếu chúng ta không ở bên nhau thì chỉ mỗi lúc một xa lạ. Rồi sẽ có ngày, dù anh xuất hiện trước mắt em thì cũng chỉ là người qua đường. Anh sợ nhất là cảnh đó”.

Tân Thần im lặng, cô cũng không biết mình đang nói gì. Liệu cô có tâm sự với một người xa lạ như thế không? Mỗi một cuộc điện thoại dọc đường đều như một sợi dây vô hình, nối kết cô và anh lại, cô đã không còn buồn bã như lúc đầu nữa.

“Tiếp sau đó sẽ đi Đại Lý, Lệ Thủy sao?”. Lộ Phi thông thuộc hành trình của họ không kém gì cô.

“Không, hai nơi đó em đi rồi. Em muốn từ Đức Khâm đến thẳng hồ Lô Cô ở vài ngày, đợi họ đến rồi gặp nhau. Sau đó cùng đi Á Đinh”.

Sáu người họ từ Vũ Bãng đi đến chùa Phi Lai, rồi ngồi tàu hỏa đến Đức Khâm. Mọi người quyết định chia tay ở đây. Bốn người đàn ông nghỉ trọn một ngày rồi đi Đại Lý; Đào Đào lên tàu đi Côn Minh, sau đó đáp máy bay về Thượng Hải, Tân Thần lên xe khách đường dài, đi thẳng đến hồ Lô Cô.

Tân Thần ngủ gà ngủ gật suốt dọc đường, cho dù xe dừng lại ở nơi có thể nhìn thấy ngã rẽ đường núi, thuận tiện cho du khách chụp ảnh, cô cũng không xuống. Sau khi đến nơi, cô vào nhà nghỉ Lạc Thủy gần hồ, báo tên mình với cô tiếp tân, nhưng cô ta lại khoát tay, “Cô đến sớm hơn năm ngày. Xin lỗi, hôm nay khách đã đầy, không có phòng trống. Ngày mai mới có người trả phòng”.

Tân Thần không ngờ kì nghỉ Quốc khánh đã qua lâu rồi mà du khách vẫn chưa đi hết. Cô đành lấy lại chứng minh nhân dân của mình, chuẩn bị đến chỗ khác thử vận may.

Một bàn tay chìa ra, đặt lên tay cô để trên quầy tiếp tân. Đó là bàn tay đàn ông, móng tay cắt ngắn sạch sẽ, ngón tay dài, lòng bàn tay ấm áp khô ráo. Cô quay sang nhìn, Lộ Phi đang mỉm cười nhìn cô.

Anh mặc áo sơ mi trắng, âu phục màu đen của Ralph Lauren, dù là kiểu dáng cho ngày thường nhưng vẫn rất khác so với trang phục du lịch

bụi hoặc quần áo thể thao thường thấy ở đây, cả người toát lên vẻ ấm áp ôn hòa, lấp lánh ánh sáng dưới ánh chiều tà.

Tân Thần hoàn toàn không ngờ rằng lại gặp anh ở đây nên rất sửng sốt, một lúc sau mới nhướn môi nở nụ cười, “Chào anh”.

Lộ Phi cúi xuống xách ba lô nặng ba mươi lăm ký, bên ngoài treo lều bạt lên, kéo tay cô lên tầng hai nhà nghỉ rồi ôm chặt lấy cô.

Tân Thần cười khúc khích trong lòng anh, “Em cảnh báo anh, mấy ngày rồi em không tắm đấy. Đừng nói là mùi khó ngửi mà chưa biết chừng còn có bọ trên người nữa”.

Anh không buông cô ra mà ấn đầu cô vào ngực mình, tỉ mỉ vuốt mái tóc rối bù của cô, cứ đứng bất động như thế. Cô yên lặng tựa vào người anh, một lúc sau mới khẽ hỏi: “Sao anh lại ở đây?”.

“Hôm trước anh đáp máy bay đến Lệ Giang, rồi chuyển xe đến đây, đã ở được hai ngày rồi”.

“Không đi làm sao?”.

“Hôm nay là thứ bảy”.

“Tức là ngày mai phải về rồi. Điên thật”.

Lộ Phi không nói gì. Hôm trước đi công tác ở Thượng Hải, làm xong việc anh không về đi làm mà lại tính toán hành trình của cô rồi đến thẳng đây. Đối với người không thể bỏ công việc như anh mà nói, lần thứ hai đến Vân Nam trong một thời gian ngắn thực sự đã được xem là một hành động điên cuồng rồi.

Anh ở ngay tại nhà nghỉ mà cả nhóm họ đã đặt sẵn trên mạng, hoàn toàn không có cảm giác với cảnh sắc xung quanh, chỉ cầm một quyển sách,

ngồi xem trước cửa sổ trong phòng. Mỗi một chuyến xe chở khách du lịch dừng lại trước cổng, anh đều quan sát rất chăm chú. Ngày hôm sau là thứ bảy, rất nhiều khách đến nhưng lại không thấy bóng dáng cô đâu. Anh biết rõ nếu sáng mai cô vẫn không xuất hiện thì anh đành trở lại Lệ Giang, rồi đáp máy bay về Côn Minh, tiếp tục xử lý công việc bộn bề.

Khi nhìn thấy Tân Thần mặc áo gió mỏng, quần bằng chất liệu vải nhanh khô, anh lập tức lao xuống dưới.

Buổi tối ở Lạc Thủy vẫn tiến hành buổi đốt lửa trại mang tính chất biểu diễn tập tục dân tộc như thường lệ. Phía diễn “Tẩu hôn (1)” thu hút những cặp mắt hiếu kỳ, toàn bộ du khách đều đi về phía đó. Tân Thần và Lộ Phi không mấy hứng thú, ăn cơm xong liền quay về phòng.

(1) Một hình thức hôn nhân của người Ma Thoa tộc Nạp Tây ở Vân Nam, “tẩu hôn” là trai chưa vợ, gái chưa chồng, nam nữ chung sống với nhau ở trong gia đình mẫu hệ của mình, là hôn nhân do sự “đi” của nam giới mà thực hiện. Đàng trai buổi tối đến đàng gái ở một đêm, sáng sớm hôm sau về lại nhà mình, hai bên đều không phải thành viên trong gia đình đối phương.

Tầng hai của nhà nghỉ nhìn thẳng ra hồ Cô Lô, dưới sắc đêm mơ màng, chỉ thấy mặt hồ xanh thẫm gợn những đợt sóng lăn tăn. Nhưng Tân Thần không ngắm cảnh mà buông mình lên chiếc giường lớn phủ drap hai màu xanh lam và xanh lục, thở ra một hơi dài thoải mái.

Lão Trương đội trưởng lần đi này có một công việc thu nhập rất khá ở Bắc Kinh, nhưng thích “tự ngược đãi” mình, thích nhất là nghiên cứu những cách trốn vé, ở chui...để tiết kiệm từng xu, trên đường đi cơ bản không ở những khách sạn, nhà nghỉ có điều kiện tốt một chút. Cô đã hơn hai mươi ngày rồi không tắm nước nóng cho ra trò, càng không được nằm ngủ trên chiếc giường mềm mại như thế.

Phút trước cô còn nói “Lúc này người trong nhà hàng nói phong cảnh Lý Cách đẹp hơn, yên tĩnh hơn, hơn nữa không mang màu sắc làm ăn như ở đây, em định ngày mai sẽ dọn đến đó ở”. Thì phút sau cô đã chìm vào giấc ngủ ngọt ngào không mộng mị.

Nhà nghỉ kết cấu bằng gỗ nhìn rất đẹp và lãng mạn, nhưng không hề cách âm. Nửa đêm, buổi đốt lửa trại kết thúc. Những du khách ngà ngà say và hưng phấn tụ tập thành từng nhóm đi vào rất âm ỉ, nện “cồm cộp” lên cầu thang gỗ, cười nói và mở cửa, vịn nước tắm ra. Khi những chuỗi âm thanh đó vang đến, Lộ Phi vốn dĩ đã chẳng ngủ, còn Tân Thần cũng bị giật mình thức giấc.

Mấy ngày trời hầu hết cô đều ngủ trong túi ngủ, không ở trong lều thì cũng là trải túi trên đất trong căn phòng tuềnh toàng. Thỉnh thoảng vào nhà nghỉ cũng ngủ trên những chiếc giường gỗ cứng ngắc, bên cạnh là những người bạn có tật ngáy và nói mơ, xoay người sẽ nghe tiếng rơm lạo xạo trong gối nằm. Chiếc giường bây giờ mềm mại gần như là một loại cạm bẫy, mang đến một cảm giác mập mờ huyền ảo.

Đột nhiên tỉnh lại, cô phát hiện tay mình đang nắm chặt tay người nằm cạnh. Tư thế dựa dẫm đó còn khiến cô thảng thốt hơn cả khi nhìn thấy mình đang nằm cạnh anh, cô rụt phắt tay lại. Còn Lộ Phi không đợi cô nói gì, đã vươn tay ra ôm lấy cô.

Một tay anh ôm cô, tay kia khẽ vỗ lên lưng cô, những ngón tay dài khẽ vuốt ve sống lưng cô theo một nhịp điệu nhất định, có một sức mạnh dịu dàng nhưng trầm tĩnh khiến cô thấy yên lòng.

Năm cô mười bốn tuổi, lần đầu anh ôm cô cũng vỗ về cô như thế, đưa cô ra khỏi cơn bóng đè quái ác.

Mày không còn mười bốn tuổi nữa, một tiếng nói trong lòng nhắc nhở cô, không thể để mặc mình yếu đuối tìm kiếm an ủi như vậy được. Cứ thế

này thì mày sẽ khiến anh ấy hiểu lầm, khiến những hiểu biết của anh về mày mãi mãi chỉ dừng lại ở quá khứ.

Thế nhưng màn đêm ngoài kia quá dài, cô bé sợ hãi bất an bị cô giam giữ quá lâu, vừa được cởi bỏ xiềng xích, rơi vào vòng tay ấm áp như thế, bất giác trở nên tham lam, không còn chịu rút lui dễ dàng nữa. Cô vùi đầu vào lòng anh, hoàn toàn không có sức kháng cự.

Những âm thanh bên ngoài dần dần biến mất, xung quanh trở lại với bóng đêm nồng nàn. Cô lắng nghe nhịp tim anh, từng nhịp, từng nhịp, gần như cùng lúc với tiết tấu với ngón tay anh vỗ trên lưng mình. Sự tĩnh lặng ấy khiến lý trí cô bất an. Cô ngẩng lên, đụng phải cằm anh. Ở đó râu đã hơi lún phún, cọ vào da cô ram ráp. Đôi môi anh rơi trên tóc cô, rồi trượt xuống trán, khê khàng nhưng nóng bỏng.

Khi đôi môi anh bước xuống, chạm vào môi cô, cô bỗng thở ra một hơi. Tất nhiên Lộ Phi sẽ không hôn Tân Thần mười bốn tuổi như thế. Cô đã không còn là cô bé chẳng có cảm giác an toàn, chỉ muốn cuống cuồng chụp lấy chút tình cảm ấm áp đột ngột xuất hiện trong cuộc sống nữa.

Nụ hôn của anh sâu thêm, phản ứng của cô cũng dần dần cuồng nhiệt. Hồi ức trôi dạt trong đêm, không rõ từ đâu đến. Trong mơ màng, cô không biết nụ hôn ấy đến từ quãng thời gian đã qua, hay là từ hiện tại; chìm đắm mạnh dạn như vậy, là vì chiếc giường quá êm ái này, hay là đôi tay ấy, vòng ôm của người ấy?

Khi mọi cản trở đã bị dẹp bỏ, mồ hôi từ trán anh rơi xuống người cô, mỗi một nụ hôn, mỗi một cái vuốt ve đều sâu như vết bỏng. Cô không thể chịu đựng được, cũng không thể trốn tránh được. Đôi môi anh lướt đến mọi phía, khiến cơ thể cô như cháy lên một ngọn lửa nhỏ, mà ngọn lửa ấy trong chớp mắt đã cuốn lấy anh và cô. Anh lập đi lập lại tên cô da diết bên tai, cử động của anh dẫn dắt cô. Ngón tay cô bấu chặt vào lưng anh, một sự bám víu tuyệt vọng, vì quá gắng sức nên nhói đau. Tiếng rên rỉ của cô bị anh

nuốt vào chỉ còn nghe mơ hồ, hơi thở của anh trong bóng đêm nặng nề như thở dài.

Như thế ngày tận thế sắp đến, quanh quẽ bao la, cả thế giới như đã trôi xa trong khoảnh khắc ấy, vũ trụ trời đất như thuở ban sơ, chỉ còn lại hai người kết hợp gắn bó nhất. Và điều đang ập đến kia, đã không phân biệt rõ là niềm vui hay nỗi đau tinh khiết.

Khi cửa sổ xuất hiện tia sáng ban mai, Tân Thần lại chìm vào giấc ngủ.

Sau cơn mệt mỏi cực độ, cô như trở về quãng đường du ngoạn, vai vác ba lô nặng, đi trên con đường bùn lầy nhớp nháp. Sương mù lãng đãng trong sơn cốc, mỗi một gốc cây đều có những hình dáng khác nhau, mỗi một lần nhìn là thấy cảnh trí một khác, sắc màu đậm đà đẹp đến mất tự nhiên, nhưng lại không nghe tiếng hót của những con chim nhỏ, chỉ có tiếng bước chân của cô, lộp lộp đơn điệu. Không biết đã đi bao lâu, trong sự tĩnh lặng kỳ dị ấy cuối cùng đã len lỏi vào một âm thanh khác. Bước chân cô không còn gõ lên những tiếng lộp lộp nữa.

Cô nghi hoặc nghĩ xem những âm thanh ấy đến từ đâu. Một chiếc khăn lông ấm nóng đặt trên trán cô, cô mở choàng mắt, chỉ thấy trời đã sáng. Lộ Phi đang lau mồ hôi cho cô. Và những âm thanh rõ ràng ấy, chính là tiếng du khách ra ra vào vào, cười nói vui vẻ.

Cô cầm lấy khăn, khàn giọng: “Em đi tắm”. Nhưng lại ngần ngại bất động, cô không quen trần trụi đối diện với anh trong ánh sáng rực rỡ thế này.

Lộ Phi đưa cho cô chiếc áo pull, “Anh xuống dưới trước xem có gì ăn không”.

Nhà nghỉ cung cấp bữa sáng theo kiểu Tây đơn giản, giá cả không rẻ lắm nhưng mùi vị cũng được. Tân Thần ăn ngon lành, còn Lộ Phi nghe

điện thoại liên tục, có thể nghe thấy anh bàn chuyện công việc. Giọng anh vẫn như vẻ mặt, có một cảm giác uy quyền không thể nghi ngờ, khiến Tân Thần thấy xa lạ và nghi ngại. Đó là người đàn ông tối qua đã quán quýt với cô ư? Cuối cùng khi nghe điện thoại xong, anh nói với vẻ hối lỗi: “Xin lỗi, mấy cuộc điện thoại này làm mất hứng quá”.

“Không sao, anh định khi nào thì đi?”.

“Anh định ở thêm ngày nữa, đi đến Lý Cách mà hôm qua em nói”.

Tân Thần lắc đầu, “Hôm nay anh đi thì mai vẫn kịp đi làm”.

“Tiểu Thần, anh mới tiếp nhận công việc mới, thực sự không thoát ra được, nếu không...”.

“Không cần. Mọi người vẫn đi làm chuyện mình nên làm chứ”.

Lộ Phi nắm tay cô, “Từ lúc tỉnh dậy, em không chịu nhìn thẳng anh, là vì chuyện đêm qua nên không vui sao?”.

“Em cũng không cần thiết phải hờn dỗi như thế, dù sao tối qua cả hai đều tình nguyện, hơn nữa...”. Tân Thần dừng lại, có vẻ bần thần, “Chắc cũng có thể gọi là vui vẻ”.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu lên gương mặt cô. Mấy hôm đi liên tục đã khiến da cô sạm đi, đường nét rõ ràng trên khuôn mặt gầy, vẻ điềm tĩnh, không phải là không vui, nhưng cũng chẳng thể gọi là vui được.

“Về với anh được không, Tiểu Thần? Anh đã nghiên cứu tư liệu trên mạng, từ hồ Cô Lô đến Á Đỉnh ít nhất cũng phải mất tám ngày nữa, hầu hết đường đi là trên cao nguyên, mà mùa thích hợp nhất để du ngoạn là từ tháng năm đến tháng sáu, nhiệt độ thích hợp, có thể nhìn thấy biển hoa; bây giờ đi sẽ không có phong cảnh gì đặc biệt, mà lúc nào cũng có thể gặp phải bão tuyết, vừa gian khổ lại nguy hiểm”.

“Em đã nói rồi, em sẽ không thay đổi kế hoạch vì anh. Cho dù đã trải qua đêm hôm qua, em vẫn làm thế?”.

Một sự cự tuyệt thẳng thừng khiến Lộ Phi im lặng. Anh cúi xuống nhìn bàn tay cô trong tay anh. Lòng bàn tay dài, phần giữa ngón cái và ngón trỏ bị gậy leo núi chà xát tạo thành vết chai. Ngón tay anh khẽ vuốt ve nơi đó. Cô hơi rụt lại, nhưng anh nắm càng chặt hơn, “Tiểu Thần, anh sẽ không cho rằng trải qua đêm hôm qua mà anh có thêm quyền lực gì đó với em, có thể yêu cầu em. Nhưng chắc anh không nghĩ anh đến chỉ vì muốn thỏa mãn thể xác chứ?”.

“Sao em lại nghĩ anh tầm thường dung tục như thế được? Chỉ cần không kén chọn thì thỏa mãn thể xác rất dễ tìm thấy, căn bản không cần lặn lội ngàn dặm tới đây. Em đoán là anh định cho em bất ngờ. Em thừa nhận sự bất ngờ này rất lãng mạn, tin rằng em cũng đã báo đáp sự bất ngờ anh dành cho em”.

“Em vẫn nghĩ anh quá nực cười, lúc nào cũng cho rằng anh đang dùng những trò theo đuổi con gái để đối phó với em: Mỗi ngày một cuộc điện thoại, xuất hiện trước mặt em ở thời gian và địa điểm bất ngờ nhất, mong thấy em cười, muốn làm em cảm động”. Tay Lộ Phi bao bọc chặt tay cô, nhìn thẳng vào cô, ánh mắt sắc bén không giống bình thường, dường như muốn nhìn thấy tận đáy lòng cô, “Không phải thế, Tiểu Thần. Anh chỉ nhớ em, lo cho em, không kìm được ý muốn gặp em”.

“Anh như thế là đang yêu cầu em rồi đấy, Lộ Phi. Anh muốn em trở lại trước kia với anh, chìm vào trạng thái yêu đương say đắm. Chúng ta đã từng yêu nhau, rất đẹp đẽ rất trong sáng, đáng để hoài niệm, nhưng không thể làm lại nữa”. Tân Thần nói gọn lỏn, không nhìn vào nỗi đau trong mắt Lộ Phi, “Anh không phải là trai tân hai mươi tuổi, em không phải là thiếu nữ vô tri mười sáu tuổi. Anh biết làm cách nào để em tránh phải mang thai, em cũng hiểu rõ chu kỳ kinh nguyệt của mình. Tóm lại em không có gì để

oán trách, nhưng những gì em có thể cho anh, chẳng qua chỉ là thể xác, không thể nhiều hơn được”.

Thu dọn hành lý và thanh toán xong, hai người đứng trước cửa nhà nghỉ, từ xa đã thấy xe về Lệ Giang đang chạy tới. Lộ Phi quay lại nhìn Tân Thần, “Tiểu Thần, anh biết anh càng muốn thuyết phục em thì e rằng em càng kiên quyết lên đường. Nhưng anh nghĩ, mục đích em đi chắc không phải vì mưu cầu khiêu chiến với giới hạn sinh tồn. Cho dù là vì bố em hay bác em, cũng nên suy nghĩ kiến nghị của anh, đừng đi thêm đoạn đường đó nữa”.

Sắc mặt anh bình tĩnh, nhưng giữa hàng lông mày đã xuất hiện nếp nhăn, có vẻ mệt mỏi, ánh mắt sâu thẳm. Tân Thần trốn tránh ánh mắt anh, gật đầu, “Cám ơn. Em sẽ không đánh cược với an toàn của mình. Anh đừng lo”.

Nhìn anh lên xe ngồi ở hàng ghế cuối, nhìn qua cửa kính đầy bụi, Tân Thần vẫy tay một lúc rồi lên xe khách đi Lý Cách.

Lúc Tân Địch gọi điện cho Tân Thần, cô vừa đăng kí được nhà nghỉ trên đảo Lý Cách nằm giữa hồ Lô Cô. Hòn đảo ấy bốn mặt đều là nước, nhỏ đến lạ lùng, và cũng yên tĩnh đến lạ lùng. Phòng cô có hai mặt kính nhìn ra mặt hồ. Vén rèm cửa màu đỏ tía ra sẽ thấy được loài tảo xanh lục bích sinh sống dưới nước hồ trong vắt, đang lay động theo từng đợt sóng lăn tăn. Phía xa là núi Sư Tử. Cô cho rằng cảnh sắc này rất xứng đáng với số tiền phòng mà cô phải trả.

“Thần Tử, giờ đang chơi đùa ở đường nào thế?”

Cô cười hì hì, “Em đang ở bên hồ Lô Cô, phơi nắng và lên mạng”. Đúng là cô đang ngồi trên chiếc ghế xoay ngoài hàng hiên, mượn máy tính của ông chủ nhà nghỉ để lên mạng. Tuy tốc độ mạng cực kì chậm, nhưng

vào một buổi chiều ánh nắng lười biếng như thế này, nhìn trang web mở ra bằng tốc độ rùa bò thì cũng có thể chịu đựng được.

“Trùng hợp thật, chị cũng đang phơi nắng bên Hồ ở Hàng Châu”.

“Đi công tác à?”

“Không. Đến Hàng Châu dự hôn lễ của Thu Thu, làm phù dâu, sau đó ra ngoài chơi. Buổi tối đáp máy bay về”.

Tân Thần biết hứng thú dạo trung tâm mua sắm của Tân Địch xưa nay luôn cao hơn đi du lịch nhiều, nên cười gian: “Chị không đi một mình chứ gì”.

Tân Địch cũng cười, liếc nhìn Đới Duy Phàm đang xé bánh mì cho cá ăn ở gần đó. Anh đã lấy hết can đảm đòi theo cô dự hôn lễ của Diệp Tri Thu cho bằng được, lý do còn rất ư là đường hoàng, “Thu Thu vừa là đàn em của anh, cũng là bạn anh”. Càng khiến cô sững sốt hơn là, mẹ cô lại nhiệt tình tán thành anh đi theo.

“Ở đâu cũng thấy du khách, chẳng ý nghĩa gì”.

“Nếu chị muốn yên tĩnh thì nên đến đây. Nhà nghỉ em ở bốn mặt đều là nước, chỉ có hồ và nước, nhìn mãi cũng chỉ có thể thấy bóng chim thôi”.

Tân Địch làm ra vẻ đang rùng mình, “VẬY thì thôi, chị cứ ở trong đám người này còn thoải mái hơn. Này, em định chơi đến bao giờ thì về nhà thế?”.

“Sao toàn hỏi em câu này vậy? Lúc em vào đây ở, có người nói anh ta định ở lại đây đến khi hải âu mở mỏ đón mùa đông bay đến rồi tính sau”.

“Ôi, chị sắp run cầm cập rồi đây này. Không chán à? Trừ phi có người bạn trai “tẩu hôn” với

Tân Thần sững người rồi cười đến run bần bật, “Địch Tử, tư tưởng của chị bây giờ chẳng trong sáng tí nào”.

“Hê, không là “tẩu hôn” thì ai lại đến cái nơi hẻo lánh đó chứ”.

“Phục chị thật, những tên đàn ông tầm thường mới đến đây với suy nghĩ đó. Nghe nói trong buổi lửa trại, những cô nàng đến làm quen để “tẩu hôn” với du khách đều là những cô em ở nơi khác đến, ra giá chắc nịch là hai trăm tệ một đêm. Làm gì như chị nghĩ”.

Tân Địch bị đánh gục, “Vậy em định ở đó làm gì?”.

“Ngắm cảnh. Phong cảnh vô địch”.

“Thần Tử, nói thật cho chị biết, em có cô đơn không?”

“Có một chút thật”. Tân Thần thừa nhận. Đối diện với khung cảnh hoang vắng của hồ và núi, thực sự là cô không hề tận hưởng yên tĩnh đó như trong tưởng tượng. Là vì người đàn ông đã đến rồi đi đó sao? Nhưng anh lại bỏ đi vì những lời nói lạnh lùng tàn nhẫn của mày. Vẻ mặt bị tổn thương nhưng lập tức nhẫn nhịn của anh lại hiện ra rõ ràng trước mắt, cô lắc đầu thần thờ, thoát khỏi ý nghĩ đó.

“Haizz, sao không nói gì? Đang nghĩ gì đó?”.

“Hôn lễ trang trọng chứ?”. Tân Thần cũng quen biết với Diệp Tri Thu, bạn thân

“Ừ, đơn giản trang trọng, khiến người ta vừa vui vừa cảm động. Đến nỗi chị sợ hôn nhân như thế mà cũng có ý nghĩ muốn cưới rồi”. Tân Địch thật thà, “Suy nghĩ đó có được xem là điềm báo cho nguy cơ tâm lý cho gái già không?”.

“Địch Tử, chị mới không có nguy cơ gì đấy. Em cảm thấy chị có khả năng tận hưởng bất kỳ hạnh phúc nào”.

“Nói kiểu gì thế, tận hưởng hạnh phúc mà cũng cần có khả năng à?”.

“Tất nhiên là cần. Chỉ có người khỏe mạnh về tâm lý mới có khả năng đó”.

Tân Địch nhớ tới những lời mà mẹ cô thuật lại từ mẹ Phùng Dĩ An, có cảm giác buồn bã lạ lùng: “Lại nói chuyện khờ khạo. Em cũng có khả năng đó vậy”.

Tân Thần cười khẽ. Ánh nắng buổi chiều ấm áp chiếu lên người cô, gió nhẹ hiền hòa như một bàn tay dịu dàng ve vuốt. “Bây giờ em đang ngồi đây, ánh nắng rất dễ chịu, có cảm giác như đang tan chảy. Nếu có thể không cần nghĩ ngợi gì, cứ tan chảy ra hết, cũng là một chuyện hạnh phúc nhỉ”.

Đới Duy Phàm ném mẫu bánh mì cuối cùng vào nước, để đàn cá chép tranh nhau miếng ăn. Anh tiến đến ôm lấy Tân Địch, đôi tay mạnh mẽ. Tân Địch thừa nhận, cô cũng có chút cảm giác tan chảy rồi.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Kỳ Hạn Chờ Đợi

Em không chỉ đã không đủ dũng cảm, mà chắc cũng không đủ yêu anh. Em đã không còn khả năng bất chấp tất cả để yêu một người như trước kia nữa rồi.

Tân Định tham gia hôn lễ rồi quay trở về nhà tiếp tục đi làm. Hôm ấy cô nhận được điện thoại của Lộ Phi, giọng nói có vẻ gấp rút.

“Tiểu Định, em có tin gì của Tiểu Thần không? Anh đã gần cả tuần không gọi được cho di động cô ấy. Dự báo thời tiết nói từ hồ Lô Cô đến Á Định sẽ có bão tuyết”.

Tân Định tỏ ra lạ lùng, “Anh không biết à? Thần Tử không tham gia chuyển đi đó. Thứ hai tuần trước nó đã về Côn Minh, thứ ba đi Bắc Kinh. Tên Nghiêm Húc Quân đã mở studio, mời nó đến làm việc, nó nhận lời rồi. Đúng rồi, nó đổi số di động, em đọc anh biết”.

Lộ Phi ghi lại số, im lặng một lúc lâu.

Anh gửi tin nhắn cho Tân Thần ở sân bay Lệ Giang, “Dù sao đi nữa, xin hãy tin rằng anh yêu em”.

Câu trả lời của Tân Thần là: “Cảm ơn anh. Nhưng em e rằng không còn khả năng yêu một ai đó như anh yêu cầu nữa. Xin lỗi”.

Câu trả lời ấy khiến anh im bật, và đó là tin nhắn cuối cùng của họ. Khi anh gọi lại vào số di động của Tân Thần đều không được, gửi tin nhắn cũng không thấy trả lời.

Anh cuống cuống tìm hiểu tình hình thời tiết ở khu vực đó, di động mở hai mươi tư trên hai mươi tư giờ, sợ sẽ bỏ qua bất kỳ tin nhắn nào, thế nhưng cô vẫn bật vô âm tín. Anh biết cô chắc chắn sẽ cố gắng giữ liên lạc với gia đình nên mới gọi cho Tân Địch, nào ngờ lại nghe được tin bất ngờ như vậy.

Anh dựa vào lưng ghế, nhìn màn hình vi tính, nghĩ: Cô thực sự không lưỡng lự, quyết ý cắt đứt liên hệ giữa họ rồi. Sự kiên trì của anh, có lẽ thật sự chỉ là ám ảnh của riêng anh, điều mà anh mang đến cho cô, chỉ là sự quấy rầy không được chào đón.

Anh vẫn gọi đến số đó. Tân Thần nhanh chóng nghe máy, “Chào anh”.

“Tiểu Thần, em tìm được nhà ở Bắc Kinh chưa?”

“Nghiêm Húc Quân cung cấp một căn hộ cho nhân viên, ở chung với đồng nghiệp, tiện đi lại, điều kiện cũng tạm”.

“Vậy thì tốt. Mùa thu Bắc Kinh khí hậu thay đổi nhiều, em giữ sức khỏe”.

“Vâng. Cảm ơn”.

Giọng nói của Lộ Phi vẫn bình thản, không hề chất vấn, phản nộ, thế nhưng cuộc trò chuyện lịch sự như thế rõ ràng đã có khoảng cách. Tân Thần đặt máy xuống, nghĩ, đó chẳng phải là điều mà cần hay sao?

Cô đang đẩy xe mua hàng, mua nhu yếu phẩm sinh hoạt ở một siêu thị. Cuối tuần đông nghịt người, vô cùng náo nhiệt. Một tuần trước, cô vẫn còn ở Lý Cách yên tĩnh đến độ không có một âm thanh nào. Nên khung cảnh ồn ào huyên náo hiện giờ khiến cô có chút cảm giác lạ lẫm.

Hôm đó Tân Thần phơi nắng và lên mạng ở nhà nghỉ Lý Cách, khó khăn lắm mới mở được hộp mail, nhận được mail nửa tháng trước Nghiêm

Húc Quân gửi đến, đại ý là anh ta đã mở một studio, đang chiêu binh gọi tướng, muốn mời cô đến Bắc Kinh làm việc, gọi cho cô không được nên mong cô nhanh chóng hồi đáp email nà

Cô thấy xiêu lòng, lập tức gọi cho Nghiêm Húc Quân “Vị trí đó còn thiếu người không?”.

Nghiêm Húc Quân cười to, “Em mà gọi đến muộn một chút là anh nhận người khác rồi. Đến ngay”.

Tân Thần vốn nghĩ đã định mấy hôm đó sẽ đi dọc bờ hồ Lô Cô, tiện thể xem xem có khả năng leo lên núi Sư Tử không, nhưng cô quyết định ngay tức khắc, “Không được. Em đã trả tiền phòng hôm nay rồi, hưởng thụ ngày tự do cuối cùng. Ngày mai về Côn Minh, ngày kia đi Bắc Kinh. Quyết định thế nhé”.

Ngày hôm sau trả phòng, cô nhắn tin cho Lão Trương , báo cho anh ta biết mình không tham gia hành trình tiếp theo, đồng thời nhắc nhở họ chú ý tình hình thời tiết, sau đó về Côn Minh, từ biệt bố và dì, tiếp tục sắp xếp hành lý để đến Bắc Kinh.

Cô xách một túi lớn đồ đạc từ siêu thị quay về căn hộ chung cư hai phòng ở Bắc Tam Hoàn. Đó là nhà cũ của Nghiêm Húc Quân.

Gia cảnh của Nghiêm Húc Quân rất khá, năm đó một lòng một dạ từ chức để phiêu dạt đến Bắc Kinh, chỉ sống vất vả một thời gian ngắn. Mẹ anh ta đến thăm, thấy anh ta thuê một căn phòng hầm âm u với người khác, tình mẫu tử và nước mắt đã trào dâng, kiên quyết mua cho anh ta căn hộ này. Lúc đó giá nhà Bắc Kinh chưa cao đến mức khiến người ta thấy kinh hoàng, phải nói là một sự đầu tư rất chính đáng. Ba năm trước Tân Thần đến Bắc Kinh tìm việc cũng từng ở nhờ vài ngày.

Bạn bè hay qua lại với Nghiêm Húc Quân đa số đều xem nghệ thuật là lý tưởng hoặc phương hướng nghề nghiệp, vật lộn mưu sinh trong một

thành phố lớn mà thất vọng và cơ hội cũng nhiều ngang ngửa nhau. So ra thì, từ đầu đến giờ Nghiêm Húc Quân chưa từng nếm trải vất vả cực nhọc, sự phát triển trong ngành nhiếp ảnh của anh ta cũng có thể xem là suôn sẻ lạ thường, chưa l nghiệp được bao lâu đã mua nhà mua xe, bây giờ lại đầu tư mở studio, có thể gọi là công thành danh toại. Bạn bè khi đùa giỡn anh ta với vẻ nửa ngưỡng mộ nửa than vãn, anh ta cũng chưa bao giờ để bụng.

Anh ta đến sân bay đón Tân Thần, đưa thẳng cô đến đây. Cô hỏi tiền thuê nhà, anh ta chỉ cười, “Phúc lợi của nhân viên, không cần em bỏ tiền thuê. Nhưng có một đồng nghiệp, Tiểu Mã làm về nhiếp ảnh sẽ ở cùng với em, không sao chứ?”.

Tân Thần tất nhiên không quan tâm lắm. Cô hiểu rõ cái giá phải trả và những phiền phức khi thuê nhà ở Bắc Kinh.

Nghiêm Húc Quân chỉ dẫn đường tận cho cô biết cách đi xe và sinh hoạt. Hiện giờ anh ta rất khá giả, vừa mua một chiếc BMW, thực ra không quan tâm lắm đến cuộc sống của những nhân viên ăn lương bình thường, nhưng bất cứ người đàn ông nào, với một cô gái mà mình từng yêu mến thì đều có sự quan tâm như kiểu chiếm hữu một cách tỉ mỉ và rất khó nhận biết, cho dù là anh ta đã có bạn gái.

Thế là Tân Thần chính thức ở lại thành phố mà ba năm trước cô đã vội vã bỏ đi. Chuyện đầu tiên cô làm là thay số điện thoại di động, lúc lấy sim ra, cô do dự một lúc rồi tiện tay ném vào thùng rác.

Cô không có ý định trốn tránh Lộ Phi, cũng không muốn chơi trò chơi bất ngờ mà thiếu năng khiếu “biến mất giữa biển người mênh mông”, cô chỉ nghĩ, cứ cắt đứt liên lạc như thế cũng được.

Mùa thu ở Bắc kinh nổi tiếng là “một trận mưa thu một trận lạnh lẽo”, thật sự rất rõ rệt. Lá cây nhanh chóng úa vàng, gió mang theo mùi vị lạnh

lễ, so với Côn Minh bốn mùa hoa nở và quê nhà để tận tháng mười một cây cối vẫn xanh rì, trời cao xanh ngắt, cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Tiểu Mã ở chung với Tân Thần là một chàng trai người Quý Châu c nhỏ bé, hơi lập dị nhưng lại rất hoạt bát hướng ngoại. Dưới sự chỉ dạy của cậu ta, Tân Thần nhanh chóng thích ứng với thành phố này. Ngồi tàu điện ngầm đi làm, phân biệt phương hướng bằng đồng tây nam bắc, lúc rảnh còn đi hát karaoke với đồng nghiệp, thỉnh thoảng cuối tuần tham gia những cuộc du ngoạn ngắn.

Gặp Lâm Lạc Thanh trên mạng, nhắc đến cuộc sống hiện nay, cô đã bình luận rằng “Rất hài lòng”. Lâm Lạc Thanh cười nói, có lẽ cậu ta tốt nghiệp xong sẽ ưu tiên đến Bắc Kinh làm việc.

Nghiêm Húc Quân hào phóng mua một dàn thiết bị kỹ thuật số hai mươi tám triệu tệ, đèn flash giá mấy chục vạn và một series thiết bị chuyên nghiệp. Sau khi thành lập studio, kết cấu nhân sự khá đơn giản, nhưng nhiếp ảnh gia, cameraman trợ lý chụp ảnh, chuyên viên trang điểm, trợ lý trang điểm, kế hoạch viên đều có đủ. Tân Thần và một đồng nghiệp khác phụ trách thiết kế đồ họa, chỉnh sửa và chế tác hậu kỳ. Nghiêm Húc Quân đương nhiên là giám đốc nghệ thuật, còn Thuận Thuận - bạn gái anh ta - một tay nắm giữ tài vụ, hành chính và PR.

Thuận Thuận là một người mẫu ảnh phiêu bạt đến phương Bắc, nói tiếng Bắc Kinh rất chuẩn, không nghe ra chút âm địa phương nào, sau khi quen Nghiêm Húc Quân, cô ta đã từ bỏ nghề người mẫu mờ nhạt, chuyên tâm làm người quản lý cho anh, vô cùng tài giỏi sáng suốt. Ban đầu cô ta có chút ý chống đối ngầm với Tân Thần, thế nhưng công việc của Tân Thần là về kỹ thuật thuần túy, rất nghiêm túc và chuyên cần, quan hệ với mọi người rất minh bạch, thẳng thắn, khiến Thuận Thuận nhanh chóng hiểu ra, thấy Tân Thần không thể uy hiếp được mình là lập tức đối xử với cô thân thiết hòa nhã.

Đến tháng mười một, Bắc Kinh bước vào mùa đông giá buốt, không có tuyết nhưng không khí lại rất khô lạnh. Tân Địch đến tham gia tuần lễ thời trang Trung Quốc. Đới Duy Phàm đương nhiên cũng bám sát không rời.

Tân Thần xin nghỉ, đến xem buổi biểu diễn thời trang riêng của Tân Địch.

Một nhà thiết kế chỉ trong vòng một năm đã có mặt liên tục trong các tuần lễ thời trang và trình diễn thời trang, sự đầu tư và phong cách của cô tất nhiên sẽ nổi bật trong giới thiết kế. Lần trình diễn này không giống lần trình diễn hàng hiệu như tháng ba lần đó, nâng danh tiếng của giám đốc thiết kế Tác Mỹ, mà phần nhiều là trình diễn các tác phẩm cá nhân của Tân Địch, từ bỏ phong cách thời trang nghề nghiệp đúng đắn nghiêm túc, mà chứa đựng trong đó rất nhiều nguyên tố về lễ phục cho dạ tiệc và các trang phục đầy ắp sự sáng tạo, chủ đề chỉ hai chữ đơn giản: Phồn hoa.

Các mẫu thiết kế trong buổi trình diễn không có những hoa văn cụ thể, thể nhưng mỗi bộ đều có nét thanh xuân tươi trẻ trong sáng, trí tưởng tượng trong thiết kế bay bổng và xinh đẹp, phong cách cá nhân rất rõ rệt.

Theo tiếng nhạc, từng cô người mẫu lướt đi trên sàn chữ T. Dưới ánh đèn lóa mắt, người ta có cảm giác tuổi xuân đẹp nhất trong đời dường như đang khoác áo quay trở lại, không có nghèo hèn đau khổ, không có nghi hoặc lạc hướng, tất cả đều thoải mái nhẹ nhàng, váy áo tung bay, niềm vui bay bổng, ý chí căng tràn, có cảm giác như hoa nhiều như tơ. Cuối cùng khi Tân Địch ra cảm ơn, mọi người đều vỗ tay tán thưởng rất lâu.

Buổi tối Nghiêm Húc Quân chiêu đãi họ đi hát. Một đám người ồn ào náo nhiệt trong phòng bao. Tân Địch và Tân Thần ngồi trong góc, uống rượu và trò chuyện. Sắc mặt Tân Địch có vẻ mệt mỏi. Tân Thần hỏi cô: “Thờ ơ như thế lại khiến em thấy lo. Chị cũng nên hào hứng lên chứ. Hôm nay cũng đáng để hào hứng lắm mà”.

Tân Địch thở dài “Để làm buổi trình diễn này, chị đã phải trao đổi với Lão Tăng vô số lần, xem như anh ta đã thừa nhận ý tưởng của chị, đồng ý rằng phong cách cá nhân và chiến lược hàng hiệu cũng có lúc dung hòa bổ sung cho nhau. Quá trình đó quá tốn công, bây giờ ngược lại chẳng còn cảm tưởng gì nữa. Chỉ có thể nói là, mấy năm nay những tác phẩm mà chị hài lòng nhất, cuối cùng đã có cơ hội được xuất hiện”.

“Thời gian của con người được sử dụng ở nơi nào đó, đều có thể nhìn ra. Xem buổi trình diễn của chị là biết sự chị không phải là vô ích”. Một lúc sau, Tân Thần khẽ nói, “Em tự hào về chị, Địch Tử”.

Trong ký ức của Tân Địch, đó là lần đầu tiên Tân Thần khen ngợi tài năng của cô một cách thẳng thắn như thế. Cô chỉ thấy mắt nóng lên, nắm chặt tay cô em họ. Hai người đều không quen bộc lộ tình cảm đột ngột như vậy nên không nhìn nhau mà đều hướng về phía màn hình tivi. Một lúc sau, Tân Địch hỏi: “Thần Tử, có quen ở đây không?”.

“Cũng tạm. Nhưng phải đến ngày mười lăm mới được lắp máy sưởi, mấy hôm nay lạnh chết đi được”.

“Lộ Phi có đến thăm em không?”

“Bây giờ bọn em thỉnh thoảng mới gọi điện thoại thôi. Anh ấy có rảnh rồi đâu mà đến thăm em làm gì?”. Những cuộc điện thoại giữa Tân Thần và Lộ Phi bây giờ trở nên thưa thớt và khách sáo, thường là dăm bữa nửa tháng mới gọi một lần, hỏi thăm nhau rồi tạm biệt.

Tân Địch không tránh khỏi thấy ngạc nhiên. Hôm ấy cô dự hôn lễ của Diệp Tri Thu, đáp chuyến bay đêm về lại thì gặp Lộ Phi ở sân bay. Cô thuận miệng hỏi anh đi công tác ở đâu mới về, thì anh thản nhiên trả lời: “Anh đến hồ Lô Cô thăm Tiểu Thần”. Cô biết mức độ bận rộn trong công việc mới của Lộ Phi, mà lại bỏ thời gian, xuống máy bay rồi lại ngồi xe sáu tiếng đồng hồ, đến một nơi giao thông không thuận tiện để thăm Tiểu Thần,

tâm ý không hỏi cũng biết. Sao bây giờ trở nên xa cách đến thế? Cô biết hỏi Tân Thần cũng bằng không nên đành thờ dài.

Nghiêm Húc Quân mang đĩa hoa quả đến trước mặt họ, “Tân Địch, em ở lại thành phố đó đúng là lãng phí tài năng. Nếu đến Bắc kinh hoặc các thành phố duyên hải để phát triển thì hai năm trước đã có thể xuất hiện trong tuần lễ thời trang rồi”.

“Lại nữa rồi. Anh đổi cách nói mới 1 được không? Nào là Đới Duy Phàm nếu năm đó đến Bắc Kinh đã trở thành người mẫu nổi tiếng rồi; nào là Thần Tử nhà em nếu năm đó ở lại Bắc Kinh thì bây giờ đã cao giá như ai ai kia rồi. Bắc kinh cho dù là đất may mắn của anh thì cũng đâu cần nói thế chứ. Ôi, anh không được bóc lột Thần Tử, nghe rõ chưa?”.

“Anh đâu có! Tiểu Thần có thể làm chứng, anh quan tâm cô ấy lắm. Nhưng cô ấy bây giờ quá trầm tĩnh và hướng nội, Thuận Thuận giới thiệu một anh chàng đẹp trai cho cô ấy, cô ấy cũng chẳng thèm quan tâm”.

Tân Thần lườm anh ta, “Thôi quên đi. Anh xem cái dáng vẻ cậu ta đi, thật y hệt như phiên bản trái ngược trẻ hơn mười tuổi của Đới Duy Phàm ấy. Nếu mà em đi cùng cậu ta, bảo đảm sẽ có người nói em không theo đuổi được bạn trai của chị mình, thế nên ký gửi tình cảm cho cậu ta. Chỉ mỗi điểm đó thôi là em đã không chịu nổi rồi”.

Nghiêm Húc Quân cười hê hê, “Cũng đúng là cậu ta giống Lão Đới thật. Lúc nào anh gọi đến để các em xem thử, đảm bảo Lão Đới sẽ giật bản mình”.

Tân Địch vừa cười thành tiếng thì bỗng ý thức được điều gì đó. Đới Nghiêm Húc Quân đi rồi, cô kéo Tân Thần lại, “Có phải những gì mẹ chị nói, em đã nghe hết”.

“Không có gì. Đừng nghĩ linh tinh. Đến bài em chọn rồi, đưa micro cho em”.

Tân Thần đứng lên hát. Tân Địch hơi ấm ức nên ra khỏi phòng, đến ngồi trên ghế sofa ngoài đại sảnh, nhớ lại những lời mẹ cô đã nói, rồi lại nghĩ đến sự ra đi đột ngột của Tân Thần. Cô luôn yêu thương em họ của mình, thấy em mình bây giờ hoàn toàn không thoải mái tự do như trước, lại chọn cách giấu kín trong lòng, thậm chí còn tế nhị đến mức tránh hẹn hò với người đàn ông có vẻ ngoài giống Đới Duy Phàm, cô bất giác thấy buồn bã.

“Nghĩ gì thế, sao tự dưng có vẻ không vui vậy?”. Đới Duy Phàm bước ra, ngồi xuống cạnh cô.

“Em đang nghĩ, tình cảm của em luôn đơn giản, thấy tình cảm người ta phức tạp tí là đã không chịu nổi”.

Đới Duy Phàm thấy buồn cười, “Em bị tẩu hỏa nhập ma à? Còn anh lại cho rằng, tình cảm đơn giản rõ ràng mới có cảm giác hạnh phúc”.

Tân Địch ngạc nhiên, nhìn anh chăm chăm. Đới Duy Phàm thấy nổi cả da gà, “Này, không phải anh đang tự khen mình đâu. Không sai, trước kia anh có rất nhiều bạn gái, có điều chưa bao giờ thử lãng nhãng với người khác, không bắt cá hai tay, nếu cảm thấy không thể tiếp tục thì chắc chắn sẽ nói rõ với người ta, không chơi trò mờ ám. Anh thật sự nghĩ rằng, làm cuộc sống phức tạp lên thì sẽ rất hỗn loạn, vô nghĩa”.

Tân Địch cười, dựa vào lòng anh, “Nói đúng lắm. Hiếm khi anh nói những lời khiến em khâm phục được”.

Tân Địch nhận được rất nhiều lời nhận xét, phê bình tốt ở tuần lễ thời trang, album mà Nghiêm Húc Quân chụp, Đới Duy Phàm chế tác cũng được người trong giới khen ngợi. Trong một thời gian ngắn, studio của Nghiêm Húc Quân làm ăn rất “đỏ”, Tân Thần cũng bận đến mức không rời đi đâu được.

Hôm ấy Nghiêm Húc Quân gọi cô đến văn phòng, giới thiệu cô với một người phụ nữ mảnh mai, mặc bộ quần áo màu trắng sữa đang ngồi trong văn phòng, “Tân Thần, thiết kế đồ họa của studio chúng tôi”. Sau đó nói với Tân Thần: “Vị này là Kỷ Nhược Lịch, là người đại diện cho bên kế hoạch PR buổi triển lãm nghệ thuật mà chúng ta tiếp nhận. Cô ấy có một số yêu cầu cụ thể với việc xử lý thiết kế tờ báo. Để cô ấy bàn bạc thẳng với em”.

Kỷ Nhược Lịch kinh ngạc nhìn Tân Thần. Thế nhưng Tân Thần đã sớm có bản lĩnh gặp bất kỳ ai cũng không để lộ tình cảm. Cô ngồi xuống, cầm sổ tay lên, “Chào cô Kỷ. Xin hãy liệt kê yêu cầu của cô ra. Lúc thiết kế báo và sửa chữa hình ảnh, tôi sẽ cố gắng bám sát phương án cô yêu cầu”.

Kỷ Nhược Lịch trấn tĩnh lại, bắt đầu nói về những yêu cầu của mình. Cô nói rất rõ ràng, đâu ra đó. Tân Thần ghi lại, sau đó đối chiếu lại xem có bỏ sót gì không.

Kỷ Nhược Lịch bổ sung, “Phía tài trợ cho triển lãm nghệ thuật lần này là tập đoàn Hạo Thiên. Hôm qua tôi bay đến Thâm Quyển, cùng ăn cơm với phó tổng tập đoàn Lộ Thị, đã bàn bạc với nhau. Chị ấy đồng ý với ý tưởng của tôi, lúc tuyên truyền không tô vẽ gì nhiều, cố hết sức làm việc khiêm tốn”.

Nghiêm Húc Quân gật gù tán thành, “Chuyện này rất hiếm có. Bây giờ bên phía tài trợ các triển lãm nghệ thuật để chỉ mong mình nổi bật, in logo của họ thật to ngay trên bề mặt, mỗi poster đều nhắc đến họ, tính mục đích và tính thực dụng ghê quá”.

Kỷ Nhược Linh mỉm cười, “Chị Lộ Thị có gout thẩm mỹ rất cao, hơn nữa chúng tôi có mối quan hệ riêng tư rất tốt, về mặt này thì suy nghĩ là giống nhau”.

Tân Thần không xen vào, lặng lẽ lắng nghe đến khi họ nói xong, cô mới đứng lên, “Cô Kỹ, sau khi có phương án bước đầu, tôi sẽ cố gắng liên lạc ngay với cô để cô xem qua. Tôi ra ngoài làm việc trước. Tạm biệt”.

Sau đó Tân Thần gặp Kỹ Nhược Lịch còn nhiều hơn cả với khách hàng thông thường. Kỹ Nhược Lịch thường xuyên lui tới, tỏ ra rất tỉ mỉ và nghiêm khắc, yêu cầu hoàn hảo, vô cùng xem trọng những chi tiết dù nhỏ nhất nhất. Còn sự kiên nhẫn của Tân Thần lại tốt đến mức khiến cô ta không thể không phục. Cô đều xem trọng mỗi một yêu cầu, nhưng cũng không phải là đều tuân theo một cách vô nguyên tắc, lúc th luận với cô ta luôn đưa ra quan điểm của mình, xuất phát từ góc độ nghề nghiệp đến kiên quyết giữ lại một số thủ pháp xử lý.

Tân Thần luôn trầm tĩnh ôn hòa, khiến Kỹ Nhược Lịch bất giác nghĩ lại bản thân xem có đủ phong độ hay không. Sự so sánh ngầm ấy khiến cô ta có phần bực tức.

Cuối cùng poster và sách tuyên truyền đã quyết định được bản mẫu, lúc đó đã quá giờ tan sở, Tân Thần thu dọn đồ đạc trên bàn. Kỹ Nhược Lịch nói: “Vốn dĩ nên đưa cô Tân về, nhưng hôm nay tôi đã hẹn Lộ Phi đi ăn, xin phép đi trước”.

Tay Tân Thần hơi khựng lại. Cô nghĩ sự nguy trang có vẻ vững chắc này xem ra vẫn có kẽ hở. Thế nhưng ngay sau đó, Tân Thần ngẩng lên mỉm cười với cô ta, lúm đồng tiền trên má trái đã in sâu vào ký ức cô ta xuất hiện thấp thoáng. “Vậy không làm lỡ thời giờ của cô Kỹ nữa. Chúc cô có một buổi tối vui vẻ”.

Kỹ Nhược Lịch ngồi vào chiếc BMW Mini Cooper màu đồng của mình, hai tay ôm chặt vô lăng, nhìn phía trước. Hầm để xe ánh sáng vàng vọt, nhưng hiển hiện trước mắt cô lại là nụ cười của Tân Thần, rõ ràng toát lên vẻ thấu hiểu và thờ ơ với lời nói của cô.

Có lẽ chỉ khi có niềm tin hoàn toàn với một người đàn ông, thì mới có tư thế cao ngạo của bậc bề trên nhìn xuống phía dưới một cách vô thức như thế, cô tức tối nghĩ, có phần tội nghiệp chính mình và cả phần nộ.

Làm sao cô có một buổi tối vui vẻ được?

Thời gian hẹn Lộ Phi là nửa tháng trước. Sau khi gặp gỡ bất ngờ với Tân Thần ở studio của Nghiêm Húc Quân, về nhà rồi, cô gọi cho Lộ Thị, hỏi thẳng : “Chị, Lộ Phi không ở cạnh cô ta sao? Tại sao Lộ Phi về đó vì cô ta, mà cô ta lại đến làm việc ở Bắc Kinh?”.

Lộ Thị khéo léo đáp: “Nhược Lịch, nguyên nhân cụ thể thì chị không rõ, hơn nữa cũng không định hỏi Lộ Phi. Nó có cuộc sống của nó, thân như chị mà cũng chẳng thể quản nhiều được”.

Xưa nay cô luôn nhạy cảm nên hiểu rõ ám hiệu trong lời nói đó, gò má đột nhiên nóng bừng, biết rõ mình đã quá đáng. Đúng thế, cô và người nhà Lộ Phi từ quen biết đến lúc ở cạnh nhau đều vô cùng hòa hợp. Cha mẹ Lộ Phi và chị anh đối xử với cô rất thân thiết, Lộ Phi càng trò chuyện ăn ý với cô, cho dù cô đã chia tay Lộ Phi, hai người vẫn qua lại, bàn công việc hợp tác cũng suôn sẻ lạ thường.

Thế nhưng thân phận của cô dù gì cũng là bạn gái cũ rồi, nếu thăm dò thì tức là trong lòng vẫn còn ảo tưởng mà chính cô cũng không dám nhìn thẳng vào. Nghĩ đến đó, cô toát mồ hôi lạnh.

Cuối cùng cô hạ quyết tâm, thu dọn chung cư của mình. Lộ Phi trước kia cũng ít khi ở lại chỗ cô, đồ đạc để lại cũng không nhiều – hai chiếc áo sơ mi, hai chiếc cà vạt, hai bộ quần áo lót, một bộ áo ngủ, một con dao cạo râu, và vài cuốn tạp chí kinh tế tiếng Anh – hoàn toàn có thể vứt hết.

Cô quỳ xuống thăm phòng ngủ rất lâu, rồi lại gọi di động cho Lộ Phi, hỏi xem khi nào tiện thì dao cho anh được, “Em cũng muốn đến chỗ anh lấy lại đồ đạc của em”.

Lộ Phi rõ ràng tỏ ra lạ lùng với cuộc điện thoại đó, “Nhược Lịch, em có chìa khóa bên chỗ anh, có thể đến thẳng đó lấy, xong thì để chìa khóa lại là được rồi”.

Kỷ Nhược Lịch cười giễu, “Cũng đúng là có lý thật, nói vậy thì sau này không định gặp em nữa à? Chẳng lẽ niềm vui mới của anh, ồ, đúng rồi, là tình yêu cũ, quản thúc anh quá chặt?”.

Lộ Phi chỉ nói: “Nhược Lịch, anh mong chúng ta sau này vẫn là bạn. Thế này vậy, qua mấy ngày nữa có thể anh sẽ đến Bắc Kinh công tác, đến rồi sẽ liên lạc với em”.

Thế là có cuộc hẹn tối nay.

Ở nhà hàng mà trước kia họ đều thích, ăn một bữa cơm tối nặng nề lạ lùng, Lộ Phi hỏi công việc của cô, cô ngần ngại rồi lấy ra một tấm thiệp mời đưa cho anh, “Gần đây em luôn phải chuẩn bị cho triển lãm nghệ thuật này. Đêm Bình An công ty bọn em sẽ làm một buổi tiệc chiêu đãi. Xem anh có tiện thời gian hay không, nếu rảnh thì có thể đến tham gia một lúc”.

Lộ Phi nhận lấy, “Ngày kia là đêm Bình An rồi nhỉ? E rằng hôm đó anh phải về rồi”. Anh bỗng khựng lại, ánh mắt dừng trên hàng chữ nhỏ khiêm tốn trên tấm thiệp: Studio Húc Quân chịu trách nhiệm toàn bộ.

“Đây có lẽ là lần cuối cùng em thử thăm dò anh rồi”. Kỷ Nhược Lịch cười đau khổ, “Thế thì anh biết cô ấy ở Bắc Kinh, cũng biết cô ấy làm việc ở đâu, đúng không?”.

“Tất nhiên là anh biết. Anh giữ liên lạc với cô ấy, tuy không thường xuyên lắm”.

“Có thể thỏa mãn sự hiếu kì chết tiệt của em được không, hiện giờ hai người thế nào rồi?”.

Lộ Phi nhìn cô, hơi mỉm cười, “Cô ấy không chắc rằng có thể ở bên anh hay không. Anh quyết định không làm phiền, đợi cô ấy hiểu rõ”.

“Sự chờ đợi này có kỳ hạn

Lộ Phi vẫy tay gọi phục vụ, dặn thanh toán rồi nói gọn: “Hiện tại thì không”.

Một chữ đó thôi đã đập mạnh vào tim Kỳ Nhược Lịch.

Hai người ra khỏi nhà hàng. Cô lái xe đưa anh về chung cư của anh, đi thẳng vào thu dọn đồ đạc của mình. Áo ngủ, áo lót, áo khoác, áo len trong phòng ngủ, cô lấy hết ra nhét vào trong một chiếc va li, rồi vào nhà vệ sinh của phòng ngủ chính. Nhìn sữa dưỡng da, kem dưỡng thể... đầy ắp trong đó, nhớ lại những đồ vật ít ỏi mà Lộ Phi để lại chỗ cô, cô thấy rất bức bối, biết ở lại đây không nhiều mà tại sao lại để lại lắm thứ đến thế.

Vì quá mong mỏi được can dự vào cuộc sống của anh chẳng? Mỗi lần đến đều mua một đồng mà không chắc có dùng hay không, Lộ Phi từng đùa rằng có lẽ cô mắc chứng yêu đồ vật, cô cũng không giải thích. Thực ra thứ mà cô thích mua nhất là các loại đồ ăn thức uống, chất đầy trong tủ lạnh, đồng thời hào hứng mua thức ăn về, vừa nghiên cứu vừa nấu, vui đến quên cả mệt. Bây giờ nhớ lại chỉ thấy thê lương.

Cô tiện tay cầm từng món trên kệ lên rồi ném vào thùng rác, phát ra những tiếng “bình bình bang bang”. Lộ Phi nghe thế bước vào. Cô đành cười mĩa, “Em đúng là thừa hơi đến đây chuyển này. Không cần nữa. Anh bảo người giúp việc ném hết đi”.

Cô vào phòng làm việc lấy mấy quyển sách của mình, ánh mắt chạm vào tấm ảnh chụp chung của hai người đặt trên bàn. Tấm ảnh đó chụp lúc còn ở bãi biển Bắc Đới Hà, cô rửa hai tấm, lồng vào khung, một để ở nhà mình, một đặt ở đây. Lúc đó còn cười khúc khích nói rằng: “Để anh lúc nào cũng nhìn thấy em”. Cô tiến đến cầm lên nhưng lại bỏ xuống, bất giác nghĩ

một cách ác ý rằng, đừng nói là hình ảnh, cái nhà này từ cách bài trí đến trang bị vật dụng, có chỗ nào là không có tâm tư và dấu vết của cô? Tùy anh làm sao thì làm vậy, nghĩ thế, cô

Cô lấy chìa khóa ra đưa cho Lộ Phi, “Được rồi, chúng ta cắt đứt triệt để rồi. Sau này anh có thể yên tâm ở đây”.

Lộ Phi nhận chìa khóa rồi tiện tay đặt nó lên bàn uống nước, “Sau này anh đến Bắc Kinh đều là do công tác, ở khách sạn là được. Chìa khóa anh sẽ trả lại cho chị anh”.

Cô tức tối nghĩ, thì ra để lại chút dấu vết cũng là hoang tưởng, người đàn ông này đã quyết ý dứt bỏ hẳn cuộc sống trước kia. Mắt bỗng thấy cay cay, cô chỉ có thể cố gắng gượng, “Rất tốt, sau đó chắc chúng ta cũng sẽ không liên lạc nữa nhỉ”.

“Nhược Lịch, chúng ta đã nói rồi, sẽ không nói những lời như xin lỗi hay tha thứ nữa”. Lộ Phi giữ bình tĩnh, “Nhưng anh thực sự luôn cảm thấy có lỗi với em. Có thể việc cuối cùng anh có thể làm cho em, chính là biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của em”.

Kỷ Nhược Lịch im lặng, mãi một lúc sau mới nói: “Không cần, Lộ Phi. Có lẽ chỉ sau khi chia tay mà hoàn toàn không quan tâm đối phương, mới có thể làm bạn. Cho em thời gian, sẽ có ngày em bỏ được”.

Đến đêm Bình An, Nghiêm Húc Quân bảo mấy nhân viên cùng đến buổi tiệc rượu cho triển lãm nghệ thuật, hôm trước còn đặc biệt dặn dò họ chú ý đến cách ăn mặc, “Mặc quái dị một chút, thời trang một chút, bụi bặm một chút, quyến rũ một chút. Có thể tùy các bạn chọn, nhưng đừng mặc kiểu đi làm thường ngày. Mọi người sẽ nghi ngờ khả năng nghề nghiệp của bạn”.

“Nếu có phí phục trang thì em cũng dám mặc Chanel đó”. Tiểu Vân, cô nàng làm kế hoạch lăm lăm. Nhưng tất nhiên cũng chỉ nói thầm

Thời tiết giá buốt, mọi người đều ăn mặc rất nghiêm chỉnh. Tân Thần mặc một bộ váy lễ phục, chất liệu tơ tằm màu xanh lục đậm rất đẹp và có nét khiêm nhường u sầu, rất hợp với làn da đã trắng muốt trở lại, đường cắt cup rất đẹp và gọn, cổ vuông, để lộ xương quai xanh nhỏ xinh. Vừa cởi áo khoác ngoài ra, Thuận Thuận thoáng đờ người, cứ hỏi là của hãng nào, mua ở đâu.

“Thiết kế của chị họ tôi, chỉ có một cái duy nhất”.

Thuận Thuận kêu lên đầy hâm mộ: “Lần sau gặp được Tân Địch, tôi nhất định phải nhờ cô ấy giúp thiết kế một bộ mới được”.

Tiệc rượu được tổ chức trong một quán bar ở khu nghệ thuật 798. Vừa vào trong, khắp nơi là những chàng trai cô gái ăn mặc sang trọng, trong đó không thiếu những gương mặt mà mọi người đều được nghe nói đến. Tiểu Vân hứng chí kéo Tân Thần đi ngắm một ngôi sao nào đó. Nghiêm Húc Quân bực bội: “Studio Hồi Hồi có một người mẫu tầm thường đến mà cô cũng hào hứng được. Thật không nên đưa cô đến đây!”.

“Sếp ơi, càng như thế thì sếp càng nên đưa em đến những buổi tiệc lớn thế này mới đúng. Sẽ có ngày em tu luyện được đến trình độ bình thân không xao động như Tân Thần”.

Vừa nói dứt, Tân Thần liếc nhìn phía trước, “Ồi, Johnny Deep”.

Tiểu Vân gần như nhảy nhồm lên, “Ở đâu ở đâu?”

Cô nàng nhìn thấy người đàn ông ngoại quốc hói nửa đầu mập mạp ở phía Tân Thần ra hiệu, mấy đồng nghiệp xung quanh đã cười đến gập cả lưng, lúc đó mới biết mình bị mắc bẫy. Tân Thần né vồ vồ cô về an ủi, “Cứ đến đây vài lần như vậy thì cậu sẽ thân nhiên thôi, hiệu quả hơn đi ra ngoài với sếp nhiều”.

Tân Thần hờ hững nâng một ly cocktail lên nhắm nháp. Kiểu hoạt động này mọi người đều tự do đi lại, chào hỏi, trò chuyện với bạn bè, đương nhiên sẽ chia thành từng nhóm khác nhau. Cô chọn đứng cùng với Tiểu Vân, cách xa không khí náo nhiệt kia, nhưng cũng thấy rất thoải mái. Tiểu Vân mở to mắt nhìn ngó xung quanh, thỉnh thoảng nói cô biết là ai vừa vào, đang nói chuyện với ai kia là ai, cô chỉ mỉm cười lắng nghe. Trong một khung cảnh xa lạ, có người quen bên cạnh ríu rít cũng có thể là chuyện khiến ta yên lòng.

Người lên sân khấu phát biểu cho phía đại diện là Kỷ Nhược Lịch. Cô mặc một bộ lễ phục màu đen của Miumiu, tóc bới gọn ra phía sau, trông rất cao quý xinh đẹp. Cô giới thiệu vắn tắt về nhà tài trợ cho triển lãm nghệ thuật, ý tưởng kế hoạch, cảm ơn các vị khách quý đã đến tham dự. Cuối cùng là màn diễn xuất độc đáo, mỗi ca sĩ nổi tiếng đều lên sân khấu hát. Xen vào đó là hoạt động rút thăm trúng thưởng. Khách mời lúc vào đều được lấy số dựa vào thiệp mời. Phần thưởng rất độc đáo kỳ quặc, chìa khóa mạ vàng số lượng có hạn, những đồ trang trí bằng pha lê, nước hoa hàng hiệu, cũng có những tấm ảnh và CD có chữ ký của các ngôi sao có mặt, hoặc được họ ôm hôn thăm thiết.

Phần thưởng cuối cùng càng làm không khí thêm sôi động. Khi mã số trúng thưởng vừa được nêu ra, Tân Thần nhìn xuống, là của cô. DJ trên sân khấu tuyên bố, phần thưởng sẽ do người trúng thưởng quyết định, có thể là một nụ hôn của bất kỳ ngôi sao nào. “Không quan trọng giới tính”, anh ta kéo dài giọng thêm vào mấy chữ đó, khiến mọi người đều hét lên. Tân Thần tiện tay đưa số cho Tiểu Vân, “Tặng cậu đó. Xem cậu muốn sàm sờ ai, lên đi”.

Tiểu Vân khoái chí ôm chầm cô rồi lao lên sân khấu. Tân Thần mỉm cười nhìn theo. Cô gái cùng tuổi với cô vui vẻ đến mức khiến cô thấy hâm mộ. Một bàn tay đưa ra, nhận lấy ly rượu mà cô đã uống cạn, rồi lại đưa

tiếp một ly khác. Cô thắc mắc quay lại, Lộ Phi mặc âu phục xám đậm xuất hiện trước mắt cô. Cô hơi mỉm cười, “

Hai người đứng cạnh nhau, đều không truy hỏi và giải thích tại sao lại có mặt ở đây, dường như sự gặp mặt này ngày nào cũng có, không thể bình thường hơn. Trên sân khấu nhỏ, Tiểu Vân đang nói cười rất hào hứng với DJ. Xung quanh đầy ắp tiếng cười, tiếng huýt sáo, giậm chân tán thưởng, gương mặt mỗi người đều tươi cười rạng rỡ. không khí vui vẻ đến mức khiến người ta có cảm giác hơi váng vất.

“Bên ngoài đã có tuyết rơi rồi”. Lộ Phi khẽ nói.

Tuy đến từ một thành phố chỉ thỉnh thoảng có tuyết rơi loáng thoáng vào mùa đông và vừa rơi xuống đã tan ngay, thế nhưng sau khi đi qua Tây Tạng và Mai Lý Tuyết Sơn, Tân Thần đã không còn cảm giác hào hứng và tò mò về tuyết nữa. Cuối tháng trước, Bắc Kinh đã rơi trận tuyết đầu tiên của mùa đông. Nhưng trận tuyết ấy đến rất vội, không thông thả, và tiếp đó vẫn là cơn buốt giá khô hanh. Cũng may trong nhà đã được lắp máy sưởi, đỡ hơn là mùa đông lạnh ẩm mà không có máy sưởi. Cô đến trước cửa sổ với Lộ Phi, quả nhiên bên ngoài tuyết đã bay dày đặc. Dưới ánh đèn đường, chỉ thấy gió bắc bao bọc những đốm tuyết nhỏ bay mù mịt đầy trời, xa gần chỉ thấy một mảng trắng xóa bao la.

Tiểu Vân lao đến với gương mặt đỏ bừng bừng, “Tân Thần, tớ vui quá! Tớ quyết định tối nay không tẩy trang không rửa mặt”. Cô nàng lao đến quá nhanh, Tân Thần chưa kịp xoay người thì đã bị cô ta va vào cánh tay, ly rượu trong tay sánh ra, hơn nửa ly rượu dấy vào phần eo.

“Xin lỗi, xin lỗi”, Tiểu Vân luống cuống định cứu vãn.

Tân Thần đón lấy khăn tay Lộ Phi đưa ra để thấm chỗ ướt, cười và lắc đầu, “Không sao”. Cô cúi đầu nhìn chiếc váy, rượu bắn lên màu váy xanh

lục đậm không rõ ràng lắm, nhưng cảm giác dính dính khiến cô thấy rất khó chịu, “Mình đi trước đây, về thay quần áo”.

Cô vỗ vỗ Tiểu Vân, ra hiệu cho cô nàng chơi. Lộ Phi nói: “Anh đưa em đi, anh lái xe của bạn đến đây”.

Anh đưa cô ra ngoài lấy áo khoác rồi mặc vào cho cô. Gió bắc lạnh tê tái len lỏi vào từ khe hở của cửa, cô bất giác co người lại, phần ướt ở eo trong tích tắc nhói buốt hẳn.

“Đợi ở đây. Anh đi lấy xe”. Anh tiến vào màn gió tuyết.

Cô biết hôm nay gọi taxi rất khó khăn, hơn nữa mặc quần áo mỏng manh đứng bên đường thế kia không phải là chuyện thú vị, thế nên yên tâm đứng đợi anh.

“Rốt cuộc anh ấy vẫn không tìm được mà đến đây rồi”. Tiếng Kỷ Nhược Lịch buồn buồn vang lên sau lưng cô. Cô quay lại, thấy Kỷ Nhược Lịch đứng phía sau, gương mặt được trang điểm tinh tế có phần xanh xao.

“Cô Kỷ, ở đây gió to, cẩn thận cảm lạnh”, Tân Thần thấy cô chỉ mặc lễ phục dạ tiệc mỏng manh thì nhắc nhở.

“Thấy một người đàn ông kiêu ngạo cúi người vì cô, cô cảm thấy thế nào?”.

Tân Thần nhìn cô có vẻ lạ lùng.

Đôi mắt Kỷ Nhược Lịch sáng lạ thường, giọng nói vô cùng dịu nhẹ, “Tôi đã yêu anh ấy năm năm, luôn xem những kiêu ngạo, lạnh lùng, lý trí của anh ấy là những đặc điểm đáng quý nhất, nguyện ngược nhìn vẻ lạnh lẽ của anh ấy. Nhưng đột nhiên lại phát hiện ra, anh ấy lại từ bỏ mọi thứ trước một người con gái. Cô nghĩ tôi cảm thấy thế nào?”.

“Không cần phải đem những chuyện đó raso sánh”. Cô bình thản nói.

Kỷ Nhược Lịch hừ một tiếng, “Phải rồi, cô có thể nói thẳng với tôi, người đàn ông ấy yêu cô, tất cả những gì anh ấy làm là do anh ấy cam tâm tình nguyện. Tôi nên thua một cách cam chịu, vốn dĩ không có tư cách để hỏi tại sao”.

“Đây không phải là một cuộc chiến tranh ai đánh nhau với ai, cô Kỷ ạ, không ai thua hoặc thắng. Tôi và anh ấy có một quá khứ rất dài, là một phần mà tôi muốn vứt đi cũng không thể làm được. Cô yêu sự kiêu ngạo, lạnh lùng, lý trí của anh ấy, ừ, tôi công nhận những điều ấy đều là nét cuốn hút của đàn ông. Nhưng năm tôi mười bốn tuổi gặp anh ấy, anh ấy chỉ là anh ấy, không có bất kỳ điều gì thêm. Tôi yêu mến anh ấy lúc đó, tự nhiên như yêu thích kem vào mùa hè và ánh nắng vào mùa đông”. Tân Thần giữ chặt áo khoác, nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Nếu phải khất khe thì có phải tôi cũng nên hỏi, tại sao yêu như thế, cũng chẳng qua là chia xa; tại sao sau khi xa nhau, mà vẫn gặp lại. Những câu hỏi đó đương nhiên là không có đáp án. Chúng ta không cần phải tìm hiểu kỹ thêm, làm khó bản thân nữa”.

Lộ Phi xuất hiện ở cửa, nhìn hai người họ. Sau một lúc yên lặng, anh đưa tay đỡ eo Tân Thần, “Đi thôi”. Sau đó gật đầu với Kỷ Nhược Lịch, “Chúc buổi tối tốt đẹp, Nhược Lịch. Tuyệt hơi lớn, lái xe về nhà nhớ cẩn thận”.

Lộ Phi mở cửa xe Lexus màu đen đậu trước cửa quán bar, Tân Thần ngồi vào trong. Lộ Phi cúi xuống, giúp cô nâng phần áo khoác dài rơi phía ngoài cửa vào bên trong, sau đó đóng cửa xe lại, đến ghế lái rồi khởi động máy.

Tân Thần nói: “Em ở Bắc Tam Hoàn...”

“Anh biết em ở đó”. Lộ Phi cắt ngang, xoay vô lăng đưa xe ra đường lớn, một lúc sau anh nói tiếp, “Phải, anh biết. Anh còn làm một việc rất

nhằm chán, tối qua đứng dưới tòa nhà em ở, nghĩ ngợi mãi, không biết có nên lên trên làm phiền em không?”.

Anh thẳng thắn như thế, lại thêm những lời Kỷ Nhược Lịch vừa nói lúc nãy, Tân Thần đành lặng im. Nhìn ra ngoài qua cửa kính xe, chỉ thấy một màn tuyết trắng xóa, đèn đỏ của đuôi xe trước nhấp nháy liên tục.

“Thỉnh thoảng nửa đêm tỉnh giấc, anh cũng tự hỏi: Tại sao ban đầu anh lại chọn ra đi”.

“Có đáp án không?”.

“Anh chỉ biết, nếu làm lại lần nữa, anh sẽ không lựa chọn như vậy”.

Tân Thần khẽ lắc đầu, “Anh cũng đang khổ rồi Lộ Phi. Nếu anh ở lại, bên cạnh một cô bé cứng đầu, lại không có cảm giác an toàn, chắc chỉ dung túng cho cô ta thêm ý lại thôi, và cô ta càng muốn liều mạng túm chặt lấy anh. Lại thêm vô số vấn đề thực tế, tình cảm ấy có thể vẫn không có tương lai”.

“Em chấp nhận tất cả, hiểu tất cả, khoan dung nhìn về quá khứ, chỉ càng khiến anh thêm nghi ngờ lựa chọn của mình. Trước kia anh thật sự yêu em như anh tưởng sao? Anh yêu vẻ đẹp của em, sự dũng cảm của em, yêu sự thẳng thắn ngây thơ của em, thậm chí cả sự cứng đầu của em, nhưng duy nhất bỏ qua cảm giác không an toàn của em, khi em cần anh nhất thì lại bỏ mặc mà đi, còn an ủi bản thân rằng đợi em trưởng thành rồi, em sẽ hiểu ra. Hiểu gì chứ?”. Lộ Phi phát ra một tiếng cười cụt ngủn, “Hiểu rằng tình yêu của anh quá ích kỉ ư?”.

Tân Thần cười khổ sở, “Em xin anh đấy. Đừng phê phán bản thân nữa, Lộ Phi. Em thật sự không chịu nổi cuộc trò chuyện nặng nề thế này. Bây giờ em mỗi lúc một cảm thấy, thực ra tính cách chính là một kiểu số mệnh. Em chưa bao giờ là người khoan dung, nhưng vừa không muốn trách người khác, thì càng không muốn trách số mệnh của mình. Tình cảm giống như

cát, nắm trong lòng bàn tay có thể giữ được lâu hơn một chút, nhưng một khi cố gắng nắm chặt lại thì nó sẽ trôi tuột ra qua kẽ ngón tay. Không ai chống lại được. Sau khi anh đi, cuộc sống của không bi thảm và cũng chẳng trụy lạc, nên sự tự trách của anh vô nghĩa đối với em. Cứ thế này thì em sẽ trở thành kẻ lạm dụng tình cũ để hành hạ anh, còn anh tự đứng lại bị hành hạ. Có cần phải thế không?”.

“Phải, quá khứ không thể quay lại, tháng ngày sau này vẫn còn dài. Bây giờ em vẫn chưa đón nhận ai khác, thế thì hãy cho anh một cơ hội, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, được không?”.

Tân Thần quay mặt đi, trán tì vào cửa kính, im lặng một lúc lâu. Rượu vậy trên váy cô đã được hơi ấm trong xe hong khô hẳn. Men rượu và mùi nước hoa của cô lan tỏa trong không gian kín, mang đến cảm giác chuẩn choáng. Lộ Phi không nói gì nữa, chỉ chăm chú nhìn phía trước. Thời tiết và thêm dòng người với xe cộ đổ ra đường chơi đêm Noel, giao thông ở Bắc Kinh càng thêm tắc nghẽn, mọi chiếc xe đều đi rồi dừng liên tục, chạy rất chậm trên con đường tuyết phủ. Thế nhưng con đường đặng đặng nào rồi cũng có lúc đến nơi. Cuối cùng, chiếc xe dừng lại dưới khu nhà chung cư Tân Thần ở.

Lộ Phi cởi dây an toàn cho Tân Thần, khẽ vuốt tóc cô rồi mỉm cười, “Anh lại khiến em khó xử phải không? Ừ, anh cố gắng thuyết phục bản thân, lặng lẽ chờ đợi là được, nhưng luôn không tìm được để đến gặp em”.

Tân Thần quay đầu lại, áp mặt vào lòng bàn tay ấm áp của anh, “Anh đang quyến rũ em, Lộ Phi”.

Giọng Lộ Phi trầm ấm, vang lên trong chiếc xe nhỏ hẹp, “Nếu anh có thể cho em niềm vui nhiều hơn nữa, thì anh đã nắm chắc được vài phần, tiếc là cho đến hiện giờ thì dường như anh chỉ mang đến cho em phiền não là nhiều”.

“Em đã bị quyến rũ rồi. Em biết anh sẽ đối xử với em rất tốt. Ở cạnh anh, có thể hưởng thụ tình yêu vô cùng dịu dàng và bao dung của anh. Sự cảm dỗ ấy quá lớn với em, nhưng em không dám cần nó”. Tân Thần kéo tay Lộ Phi xuống, nhìn thẳng anh, “Nghe em nói hết, Lộ Phi. Lúc mười lăm, mười sáu tuổi, ngoài cảm nhận của em ra, vốn dĩ em không nghĩ đến những vấn đề khác, nhưng đều phải suy xét. Chẳng hạn, bác em liệu có bị ảnh hưởng bởi sự dễ dãi của em không? Người nhà anh có chấp nhận sự lựa chọn của anh không?”.

Lộ Phi tỏ vẻ tức giận, “Điều mà em suy nghĩ lại là cái đó à? Em nghi ngờ một người đàn ông gần ba mươi tuổi liệu có khả năng tự chủ với tình cảm và cuộc sống của mình không à? Nếu những chuyện đó mà anh cũng không thể điều khiển thì sao anh còn để mặc mình làm phiền em”.

“Đúng thế. Anh thấy em thực tế như vậy đấy. Đối với tình yêu của một người đàn ông, điều đầu tiên em nghĩ đến lại không phải là tình cảm nữa. Từ nhỏ đến lớn, em đã gây ra quá nhiều phiền phức cho bác em, nếu không vì ý mình còn nhỏ, chỉ tham lam chút hưởng thụ mà quấy rầy bác ấy, khiến những người yêu thương em phải đau buồn. Hơn nữa, bây giờ yêu cầu của em với tình yêu chẳng qua chỉ là vui vẻ bên nhau, cảm thấy không có gì đáng để bản thân em phải uất ức nữa. Em không muốn đối mặt với sự phản đối của gia đình anh”.

Lộ Phi không thể không nhớ lại, anh từng đứng ngoài cửa nhà Tân Thần, nghe cô nói với một người đàn ông những lời như thế. Thế thì, anh và người đàn ông đó đối với cô mà nói, cũng chẳng có đãi ngộ khác nhau. Anh bình tĩnh lại, “Nếu anh nói là, những chuyện đó không phải là vấn đề thì sao?”.

“Vậy vấn đề lại trở về chính em. Nói cho cùng thì em không đủ dũng cảm nữa, mà có lẽ cũng không đủ yêu anh. Em đã không còn khả năng bắt chấp tất cả để yêu một người như trước kia nữa. Cuộc đối thoại mà anh

nghe được, bạn trai cũ của em đã nhận ra. Sớm muộn gì anh cũng nhận ra điều đó, và hoàn toàn thất vọng về em”.

“Đừng xem tình cảm của anh giống những người khác”. Lộ Phi nói rõ ràng. Mà Tân Thần chỉ cười.

“Tất nhiên, anh đối với em khác mọi người. Nếu anh vỡ mộng, chịu buông tay thì tốt, bây giờ chia tay cũng không làm em tổn thương được. Nhưng người như anh”, Tân Thần khẽ thở dài, “Lộ Phi, anh quá quy tắc, cảm thấy có lỗi một cách lạ lùng với em, cho dù vỡ mộng cũng vẫn sẽ kiên trì, chịu đựng sự lựa chọn của chính anh. Nếu em đón nhận sự cảm dỗ ấy, thì thật sự là quá ích kỷ đến mức không cứu chữa nổi rồi”.

“Em đã tạo ra tiền đề cho hành vi của anh, kiên trì cho rằng tình yêu của anh dành cho em được xây dựng trên nỗi hổ thẹn và lầm lẫn. Thế là mọi hành động của anh trong mắt em đều trở thành một mớ lý thuyết lảm nhảm và logic. Em cảm thấy như thế đối với anh hoặc em có công bằng hay không?”.

Tân Thần hoang mang nhìn phía trước. Lúc này tuyết đã nhỏ dần, chỉ có những bông vụn tung bay, lặng lẽ rơi xuống kính chắn gió, hóa thành những giọt nước trôi tuột, để lại những dấu vết dài, rồi lại bị một chuỗi những hạt nước khác khuấy động, hòa vào nhau rồi lăn xuống phía dưới.

“Chúng ta quen nhau đã gần mười hai năm rồi. Anh rời xa em, còn tính đến chuyện kết hôn với người khác. Tiểu Thần, nếu anh còn nói đã yêu em lâu như thế thì thật là mặt dày mày dạn. Phải, anh chỉ không quên được em, lúc vui sướng và cô đơn nhất, anh đều nhớ đến em. Hơn nữa vẫn cảm ơn cuộc đời đã không đùa giỡn với anh đến cùng, không để cho anh sau khi em đã kết hôn với người đàn ông khác, quên anh hoàn toàn rồi mới quay trở về. Em thấy đấy, nếu nói ích kỷ thì sự ích kỷ của anh chắc chắn nhiều hơn em”.

“Chúng ta cứ tranh luận kiểm điểm mãi thế này chắc chắn sẽ không có kết quả, hơn nữa cũng khó mà không buồn cười”. Tân Thần cười khổ, đưa tay ra mở cửa xe, “Muộn quá rồi, mai em còn phải đi làm. Anh về sớm nghỉ ngơi đi”.

Tân Thần lên lầu, lấy chìa khóa mở cửa, nhìn thấy một đôi bốt cao cổ của nữ giới đặt ở bậc cửa, còn cửa phòng ngủ của Tiểu Mã khép chặt, bên trong văng ra những âm thanh mờ ám. Tất nhiên đây không phải là lần đầu tiên cậu ta đưa con gái về qua đêm. Lần trước buổi sáng sớm, cô mơ mơ màng màng đi vệ sinh, va ngay vào một cô gái áo xống xộc xệch, giật bắn người. Đối phương thì lại bình tĩnh đến bất ngờ.

Bây giờ cô đã có thể gọi là đã quen với chuyện đó, chỉ ra ba điều kiện với Tiểu Mã: Không được vào phòng cô, không được đụng vào vật dụng cá nhân của cô, không được chiếm dụng không gian chung để diễn những màn trẻ em không được xem. Tiểu Mã nhận lời rất sáng khoái, và cũng thực sự làm được những chuyện đó.

Sống chung không thể quá kén chọn. Tân Thần chỉ có thể an ủi bản thân, còn dễ chịu hơn nhiều so với lúc nghe thấy những âm thanh văng ra từ phòng bố mình.

Cô vội lấy quần áo ngủ đi tắm, sau đó về phòng mình đóng chặt cửa, đến trước cửa sổ. Cửa sổ phòng cô không nhìn ra đường, cách mười một tầng lầu, lại thêm đợt tuyết nhỏ bao phủ, nhìn ra ngoài cũng chỉ thấy một màn mờ mờ, ánh đèn mờ ảo mang đến một cảm giác hoang hoải. Trong chớp mắt cô đã đến thành phố lớn này được hai tháng rồi, còn một năm dài đằng đằng cũng đã gần kết thúc.

Trong thời khắc này, cảnh vật điêu tàn lạnh lẽo, lại thêm đang xa nhà, trong thành phố phồn hoa chứa đến hơn mười triệu nhân khẩu này, cô chỉ như một hạt cát nhỏ nhoi. Cô không thể không nghĩ đến, đêm nay trong

ngàn vạn người, người duy nhất lưu luyến nhớ nhung cô, dường như cũng chỉ có người đàn ông vừa lái xe rời đi ấy.

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Chúng Ta Từng Gần Nhau Trong Gang Tắc

Đi cùng anh hết đoạn đường còn lại, đề nghị ấy chắc chắn không thể nào trong sáng được. Dòng hồi ức mà cô không muốn chạm đến, vừa ngọt ngào đẹp đẽ lại vừa đáng sợ, đích thực là cám dỗ.

Chập chờn đến nửa đêm mới thiếp đi, ngày hôm sau Tân Thần dậy muộn như lẽ tất nhiên, đi làm với đôi quầng mắt đen xì. Đang bận rộn thì Tiểu Vân cố ý chạy đến chỗ cô, quan sát cô thật tỉ mỉ. Đến khi cô nổi cả da gà. Tiểu Vân mới chồm lại gần cười hí hí: “ười đàn ông bảo vệ hoa hôm qua thật là tuyệt, ôn hòa trầm tĩnh lại đẹp trai nữa. Có bạn trai như thế, chẳng trách cậu nhìn thấy người đàn ông nào đi nữa cũng không mảy may xao động.”

Tân Thần dở cười dở mếu, “Không đến nổi nhiều chuyện cả với mình chứ? Mình và anh ấy đều không thân nhau lắm.”

“Không thân à? Vậy thì tốt, hay là cậu giới thiệu cho tớ đi.”

“Chuyện đó...hình như anh ấy có bạn gái rồi.”

“Tiếc quá đi mất. Nếu cậu nhìn thấy người nào gần giống anh ấy thì nhớ để lại cho tớ nhé.”

Tân Thần bị cô nàng quấn lấy, đành gật đầu: “Được, mình hứa.”

Tiểu Vân đi rồi, Tân Thần nghĩ đến vẻ mặt của anh nếu nghe cô giới thiệu bạn gái, khuôn mặt cô bắt giặc co giật.

Qua giáng sinh là sắp đến tết Dương Lịch. Nhưng người Trung Quốc hầu như không xem tết Dương Lịch là khởi đầu của năm mới, mà luôn chờ đợi năm mới âm lịch, đặc biệt là ở studio, hơn nửa nhân viên không phải là dân Bắc Kinh, đều mong chờ một kỳ nghỉ dài, để về sớm ăn Tết với gia đình.

Khi Nghiêm Húc Quân xuất hiện, tuyên bố sẽ cử Tiểu Mã đi Quý Châu, khu vực đông nam làm một album ảnh để chụp về phong tình của dân tộc thiểu số, Tiểu Mã hào hứng đến độ suýt nữa thì nhảy căng lên.

“Album này nằm trong một phần kế hoạch quảng bá du lịch của chính quyền địa phương, không có tiền, là kế hoạch thử nghiệm phát triển phạm vi sự nghiệp của studio, cũng xem như là việc công ích”. Nghiêm Húc Quân nhấn mạnh. “Tiểu Mã, biết quê cậu ở đó nên phải cậu đi. Nếu tiến hành suôn sẻ thì chụp xong có thể về nhà ăn Tết sớm.”

Tiểu mã gật đầu lia lịa: “Tôi đưa ai đi cùng.”

Nhiếp ảnh gia đi công tác lúc nào cũng dẫn theo một trợ lý để phụ giúp công việc. Nhưng studio gần đây còn mấy mẫu quảng cáo phải chụp xong trước năm mới, nên nhân viên không đủ, ngay cả những nhân viên kế hoạch cũng phải vào giúp. Nghiêm Húc Quân quay sang Tân Thần , “Tiểu Thần, vừa hay là công tác quảng bá triển lãm nghệ thuật của em làm đã xong rồi. Trước mắt đều đang bận chụp ảnh, xử lý hậu kỳ là chuyện sau mới tính, hay em đi một chuyến với Tiểu Mã? Vẫn quy tắc cũ, vừa chụp ảnh vừa hoàn thành sửa chữa bước đầu. Thực ra chính quyền địa phương sẽ phái chuyên gia và xe chuyên dụng để giúp hai người, những việc cần thể lực thì có thể để họ làm. Khi đã chụp ảnh xong theo ngày đã định sẵn, em có thể về thẳng nhà nghỉ Tết. Thế nào?”

Tân Thần không có ý kiến gì khác. Quý Châu là tỉnh mà cô chưa đi bao giờ, mượn công việc và công tác phí để đi cho biết cũng hay.

Hôm sau cô và Tiểu Mã thu dọn hành lý, mang theo dụng cụ, vừa đi vừa xem phương án chụp ảnh, đáp máy bay đi Quý Châu.

Máy bay đáp xuống sân bay Quý Dương, Tiểu Mã lẩm bẩm: “Tôi sắp như lú rồi, đi qua nhà mà không vào, ôi cái công việc này.” Quê cậu ta ở ngay tỉnh Quý Dương, về được đây trước kỳ lễ tất nhiên là phải vui mừng than thở một tí. Tân Thần cũng chẳng buồn quan tâm đến sự cảm than của cậu ta.

Tiểu Lý, nhân viên làm việc cho chính quyền địa phương và Lão Lưu lái xe đến đón họ vô cùng nhiệt tình, nhận đồng hương với Tiểu Mã trước, rồi lên xe cứ luôn miệng giới thiệu cho họ biết. Vòng cung đông nam là nơi các dân tộc thiểu số tập trung, vừa có sơn thủy hữu tình lại có nhiều danh lam thắng cảnh, và nhiều nét văn hóa đặc sắc, có điều sự phát triển về ngành du lịch vẫn còn lạc hậu nhiều so với Hồ Nam kế cận. Hiện nay chính quyền đã quyết tâm dồn sức cho tuyên truyền, thay đổi tình trạng này.

Tân Thần đã nghiên cứu kỹ lưỡng kế hoạch chụp ảnh. Ảnh phong cảnh trong album sẽ do chính quyền địa phương cung cấp, nhiệm vụ chủ yếu của Tiểu Mã là đi sâu và Trấn Viễn , Lô Sơn, Đơn Trại, Lê Bình...chụp cảnh quan sinh hoạt của các dân tộc thiểu số.

Gần cuối năm cũ, hành trình được sắp xếp dày đặc. Tiểu Mã kiên quyết không nghỉ tế Dương Lịch, tranh thủ chụp xong sớm. Họ gần như không dừng lại bất kỳ khu phong cảnh nào cả, đi vội từ địa điểm này sang địa điểm khác. Tiểu Lý và Lão Lưu đi theo tỏ ra rất sùng sốt với hiệu quả công việc của họ.

Tân Thần thì không có cảm giác mệt mỏi- cô đã quen những cuộc du ngoạn theo kiểu tự ngược đãi, chỉ thấy chuyến công tác lần này khá là thoải mái. Địa điểm chụp ảnh của họ đa phần là ở những thôn làng hẻo lánh, điều kiện sinh hoạt vô cùng gian khổ. Nhưng suốt đoạn đường họ được xe công đưa đón, một lái xe, một nhân viên đi theo giúp đỡ, ở nhà nghỉ hoặc nhà

khách chính quyền, ăn uống cũng có người lo liệu, có lúc thậm chí còn có đi cán bộ nhà nước ở một thôn lara gặp gỡ, khiến Tiểu Mã và Tân Thần gần như rất bất ngờ, cực kỳ không thích ứng.

Chớp mắt đã đến trung tuần tháng một. Hôm đó thời tiết âm u, bắt đầu xuất hiện một trận mưa lạnh buốt. Vì thiếu ánh sáng nên việc chụp ảnh đành gác lại. Tiểu Lý nói với họ, kiểu thời tiết này ở đây không lạ lùng gì lắm, thông thường vài ngày sau sẽ hết. Tiểu Mã cuống quýt muốn chụp cho xong sớm để về nhà ăn Tết nên thúc giục đến thôn tiếp theo. Đi được một quãng đường, Lão Lưu lái xe cứ lắc đầu, “Đoạn đường này núi cao đường khó đi, thời tiết này mà đi thì quá nguy hiểm, hay cứ đợi xem sao. Thời tiết ở đây thường ôn hòa, không buốt giá lắm hễ trời quang là đi ngay.”

Thế là họ ở lại một thôn nhỏ cách huyện Lê Bình khoảng mười bảy kilomet. Thế nhưng điều bất ngờ là, mưa cứ không ngớt, còn đan xen những trận tuyết, thời tiết mỗi lúc một băng giá, ven đường nhanh chóng đóng lại thành những tảng băng dày phản xạ ánh sáng. Lão Lưu cứ xuýt xoa mình may mắn, “Nếu bị kẹt trên đường thì mới chết. Cũng may bây giờ đợi trong thôn, cũng khá tiện.”

Thế nhưng cái “tiện” đó cũng chỉ là tương đối. Trong thôn bắt đầu mất điện cắt điện nước, sau đó sóng di động cũng mất sạch, sau khi gọi một cuộc điện thoại về nhà không lâu, điện thoại cô định cũng ngắt.

Mọi người bị nhốt trong văn phòng giản dị sơ sài của ủy ban thôn, chỉ biết đưa mắt nhìn nhau.

Ban đầu Tiểu Mã còn hào hứng xách máy ảnh ra ngoài chụp những đồng rau, ruộng trà bị băng dày phủ kín, những đường dây điện đóng băng, những ngôi nhà và trạm cao áp bị sập do không chịu nổi sức nặng, những con chim nhỏ bị đóng băng trong tuyết, những người dân thôn quê bện cỏ ở giầy lê bước khó nhọc, đồng thời còn tuyên bố hùng hồn: “Một số hình ảnh chắc chắn sẽ là tin hot hoặc được giải về phóng sự ảnh.”

Nhưng ngày nối ngày, những cảnh tượng đó dần dần khiến cậu ta chai lì. Quan trọng hơn là điện, điện thoại, mạng Internet...đều bị ngắt, pin máy ảnh cũng hết. Trong thôn chỉ có một máy phát điện chạy bằng dầu để cung cấp điện dự phòng, nhưng bắt buộc phải ưu tiên cho người dân xay gạo, nếu không thì lương thực hàng ngày cũng trở thành vấn đề, hơn nữa dầu cũng đã sắp cạn.

Những người già trong thôn nói họ chưa bao giờ thấy kiểu thời tiết này, tin tức mà những khách buộc phải quay lại thôn cung cấp khiến mọi người hoảng sợ bất an: Mặt đường đã đóng băng dày đến một thước, không có dấu vết cho thấy sãn băng: đã có xe khách gặp tai nạn, con số thương vong rất lớn, bánh xe quấn thêm xích sắt cũng không thể đi an toàn được, giao thông ngoài kia hoàn toàn bị cắt đứt, đến thành phố Quý Dương cũng mất điện, tỉnh Lô Sơn, Lê Bình càng khỏi phải nói, trạm xăng không có xăng, vật giá tang cao chóng mặt. Nhắc đến hành trình gian khổ khi trở về đây, mấy người dân đều tỏ ra kinh ngạc không xiết.

Tâm trạng Tiểu Lý vô cùng nặng nề. Không tài nào liên lạc được với cấp trên đã đành, mà vợ anh ta chỉ còn một tháng nữa là sinh rồi. Anh ta đề nghị đi bộ đến Lê Bình. Chín ít ở đó, cơ hội liên lạc với thế giới bên ngoài sẽ nhiều hơn. Giao thông khôi phục lại chắc chắn cũng sẽ bắt đầu từ các tỉnh thành trước, rồi mới từ từ vươn đến các thôn làng hẻo lánh.

Tiểu Mã lập tức tán thành. Cậu ta có bệnh nghiện Internet. Những ngày tháng không điện không mạng đã khiến cậu ta gần như phát điên lên. Lão Lưu rất ngần ngại, chỉ buồn rầu tính toán xem khoảng cách và thời gian cần phải đi bộ, nhưng cũng không phản đối gì.

Nếu đi cùng các bạn du lịch thì Tân Thần cũng muốn thử xem thế nào. Nhưng hiện nay cô đang mang một đôi giày vải Converse, mặc rất mỏng manh, không mang theo bất kỳ trang bị nào để lên đường, mà ba người đàn ông kia chẳng ai có kinh nghiệm gì, cô không định hưởng ứng ý kiến đó.

Tân Thần nghĩ ngợi rồi hỏi: “Tiểu Lý, anh làm việc trong chính quyền, chính phủ liệu có khoan tay không nhìn các tỉnh thành mất hết liên lạc mà không quan tâm không?”

Tiểu lý lắc đầu: “Không đâu. Bây giờ công tác cứu hộ chắc chắn đã khởi động, kế hoạch sửa chữa cơ sở hạ tầng chắc cũng được triển khai rồi. Chỉ là thời tiết quá khắc nghiệt, tốc độ không thể nào nhanh được.”

“Dân công quay về đây đều mang theo đồ dự trữ từ tỉnh thành. Bây giờ chúng ta tay trắng, không có trang bị cần thiết. Nếu đi dọc đường lớn thì mười tám kilomet phải mất trên bốn ngày. Mọi người có chắc chắn chịu nổi cảnh ăn uống kham khổ và ở ngoài trời hay không?”

Lão Lưu lắc đầu trước: “Ăn thì còn dễ. Nhưng chúng ta ăn mặc thế này mà ở ngoài trời, chắc chắn sẽ mất mạng.”

“Tôi kiến nghị vẫn nên ở đây, không cần thiết phải mạo hiểm như vậy.”

Họ tiếp tục ở lại trong thôn nhỏ đó. Thư ký thôn chăm lo cho cuộc sống của họ. Cho dù rau xanh đã bị đóng băng hết ngoài đồng, nhưng thức ăn hàng ngày cũng không có vấn đề gì lắm. Mỗi nhà đều trữ thóc lúa. Sau khi đầu củi cạn thì dùng cách nguyên thủy nhất, trút thóc lúa vào cối xay đá, sau khi rũ sạch phần vỏ bên ngoài thì nấu thành cơm. Nguồn nước trong thôn đã bị đóng băng, người dân đã gõ những mảng băng kết dày trên mái nhà xuống để rã đông và sử dụng. Trong tiệm tạp hóa duy nhất của thôn, mọi vật dụng hầu như đã được mua sạch.

Buổi tối dù không buồn ngủ đến mấy cũng phải lên giường sớm. Thình thoảng có vài tiếng chó sủa, xen lẫn những tiếng lắc rắc phát ra từ mái nhà bằng gỗ dưới sức nặng của băng, xung quanh càng trở nên tĩnh mịch hơn.

Trong thôn đã có nhà bị sập. Vì sự an toàn của họ, thư ký thôn tập trung họ lại nhà mình. Nói rõ ràng điều kiện có hạn, chỉ có thể kê tạm bốn chiếc giường trong phòng, kéo một tấm màn cho Tân Thần trong chiếc giường góc trong phòng. Họ không phản đối gì. Buổi tối không có điện, trò giải trí duy nhất của họ là uống chút rượu mà người dân tự tử, quần chần và trò chuyện vu vơ, cho đến khi mệt thì đi ngủ.

Tuyết đọng ngoài cửa sổ phản xạ ánh sáng nên trong nhà không tối tăm lắm. Ban đầu Tiểu Mã là nhân vật chính, kể lại những kinh nghiệm và những cuộc gặp gỡ khi trôi dạt đến phương bắc, nửa đùa nửa thật, diễn xuất vô cùng đặc sắc. Lão Lưu mới đầu khá thâm trầm, mấy hôm nay cũng bắt đầu nhớ lại cuộc sống trong quân ngũ. Cuộc sống của Tiểu Ly khá đơn giản, tốt nghiệp đại học xong vào làm công chức, đến tuổi thì kết hôn, chỉ còn đợi làm người cha hạnh phúc. Nghe họ đùa giỡn, Tân Thần cũng nhất thời quên đi phiền muộn trong lòng.

Tân Thần ở bên này bức màn, không tham gia vào cuộc trò chuyện dần trở nên nam tính hóa của họ. Trong những cuộc du ngoạn cô đã thấy được những lúc tán phét hơn thế này rất nhiều, căn bản không để tâm lắm mà chỉ nghĩ đến chuyện của mình.

Cuộc điện thoại cuối cùng của cô là gọi cho bác, báo ông biết vị trí và nói tiếp theo sẽ đi. Chắc tình hình mất liên lạc với thế giới bên ngoài do trận bão tuyết này gây ra đã được thông báo, nên cho dù lo lắng cũng có thể hiểu được.

Trước khi sóng di động mất, Lộ Phi vẫn cách vài ngày gọi cho cô một lần, trò chuyện vài câu. Đột nhiên không gọi được cho cô, chẳng biết anh sẽ nghĩ gì. Tân Thần nghĩ ngợi, lại có phần tự giấu mình. Còn nghĩ thế nào được? Anh là người logic như thế, ngay cả lúc cô du ngoạn ở những khu vực không người mà còn có thể xác định được hành tung, thì từ vị trí cô báo cáo tất nhiên sẽ có thể đoán đại khái tình trạng cô lúc này, biết cô chẳng

qua là bị kẹt ở một nơi nào đó ở vòng cung đông nam, chờ đợi giao thông và mạng thông tin phục hồi lại.

Thư ký thôn cứ vài ngày lại đến thôn lân cận để nghe ngóng tin tức, mang về đủ thứ tin vĩa hè không biết là thật hay giả.

“Nghe nói có một chiếc xe tải quân dụng để đưa đồ cứu nạn bị trôi xuống khe núi, những người trên xe đều bị thương, chịu lạnh suốt một ngày một đêm mới được cứu ra.”

“Nghe nói ở thành phố, nến đã bán tới năm đồng một cây rồi, than sưởi ấm cũng bán hết rồi.”

“Nghe nói toàn quốc đều có tuyết rơi rất lớn, và còn rơi cả tháng nữa.”

“Nghe nói Trường Giang đã đóng băng rồi.”

Mấy người đều nghe một cách hồ hững, đến câu cuối cùng vô thưởng vô phạt cũng không đạt được hiệu quả chọc cười nữa.

Sự liên lạc với thế giới bên ngoài đã bị sức mạnh không thể kháng cự của tự nhiên cắt đứt, như rơi vào một ốc đảo hoang vu. Trong thôn nhỏ ấy, ngày tháng đơn điệu lặp lại, cứ từng ngày trôi qua, thời gian như ngưng đọng hẳn. Ba ngày Tân Thần xem sách mang theo nhờ bếp lửa. Khi thư ký thôn nhắc còn cách bao nhiêu ngày nữa là đến Tết âm lịch, cô mới nhớ ra, sắp đến sinh nhật cô rồi.

Nhớ đến những lời Lộ Phi nói đêm ấy, thế mà họ đã quen nhau gần mười hai năm rồi, đối với người gần hai mươi sáu tuổi như cô, thì đã gần nửa đời. Lần đầu tiên cô nhận ra độ dài của khoảng thời gian đó, không kịp được rùng mình một cái.

Một đêm dài cô đơn mất ngủ như vậy, Tân Thần không thể nghĩ ngợi mãi, từ quá khứ cho đến tương lai.

Cô đã phải mất bao lâu mới bước ra khỏi lỗ hồng trống hoác mà anh để lại khi ra đi? Lần đầu cô nhìn thẳng vào vấn đề này, nhưng lại không cách nào sâu chuỗi những đêm cô đơn tĩnh mịch, vật vờ trong cơn ác mộng thành thời gian cụ thể được.

Cho dù là nắm tay một chàng trai khác, cô lại phải mất bao lâu mới thuyết phục mình đừng so sánh hơi ấm lòng bàn tay, sức mạnh của đôi cánh tay, và mùi vị trên cơ

Rồi đến hôm nào đó, cô mới xây dựng được sự cân bằng cho bản thân, từ yếu đuối trở thành vững vàng? Có thể không tự làm tổn thương mình, có thể thản nhiên nhìn vào mắt bất kỳ ai khác, có thể yên tâm đi trên những con đường chưa từng đi, có thể lạng lẹ để mặc ác mộng đến rồi lại đi, chỉ xem đó như là một món quà tặng kèm cho giấc ngủ?

Đi cùng anh hết đoạn đường còn lại, đề nghị ấy chắc chắn không thể nào trong sáng được. Dòng hồi ức mà cô không muốn chạm đến, vừa ngọt ngào, đẹp đẽ lại vừa đáng sợ, đích thực là cám dỗ. Có cần thiết để bản thân lại lún sâu vào lần nữa không?

Chăn bông mà thư ký thôn cung cấp vừa dày lại vừa nặng, đè lên người, đến Tiểu Mà cũng nói là gặp ác mộng, chứ đừng nói là Tân Thần xưa này vẫn có chút vấn đề về giấc ngủ. Đa phần cô hay đột ngột bừng tỉnh giữa đêm khuya cô tịch nhất, nghe thấy tiếng ngáy nặng nề của Lão Lưu bên kia bức màn rồi mới định thần lại. Mà giấc mơ lại khiến cô bị bức bách. Có lẽ nghĩ quá nhiều trước khi ngủ, Lộ Phi thường xuyên đi vào giấc mơ của cô, trong mơ màng dường như lại trở về nhà nghỉ ven hồ Lô Cô hôm nào.

Cô luôn cự tuyệt nhớ đến những chi tiết đêm hôm ấy, thế nhưng một đêm hoan lạc, ký ức còn lại không phải chỉ là chút niềm vui đơn giản để có thể cho qua dễ dàng được.

Cô chỉ có thể nghĩ thất bại rồi, do hành vi dễ dãi của cô đã gắn kết hai người càng chặt với nhau hơn.

Ở lại cái thôn nhỏ ấy đã gần nửa tháng, cuối cùng hôm ấy, thư ký thôn cũng mang về một tin tốt lành, “Thôn bên cạnh đã có xe công trình sửa chữa điện lực đến đó rồi. Dân làng đều lên núi giúp sửa đường dây điện. Sau đó sẽ đến thôn chúng ta. Tôi phải đi thông báo gấp cho mọi người biết.”

Tiểu Lý nghe thế, bỗng phấn chấn hẳn: “Chúng ta có thể đi nhờ xe họ về.”

Đợi thêm hai ngày nữa, xe của Cục điện lực quấn thêm dây xích ở bánh xe chậm rãi tiến đến, bắt đầu dựng lại cột điện, nối lại đường điện với dân làng. Nhưng điện chưa thể có lại ngay được. Vừa khéo là những vật dụng sửa chữa họ mang theo đã dùng hết, cũng phải quay về. Tiểu Lý đưa chứng nhận công tác ra xong, lái xe đồng ý đưa họ cùng về.

Mấy người họ tạm biệt thư ký thôn, dồn hết lên xe. Những đơn vị có máy pht điện vẫn duy trì ngày nào cũng có ít nhất mấy tiếng phát điện và đi làm bình thường. Mạng thông tin đã hồi phục. Mọi người gấp rút gọi điện thoại về nhà, gần như mừng đến phát khóc.

Tân Thần gọi di động cho Lộ Phi, âm báo cho anh biết anh đang ở ngoài vùng phủ sóng. Cô cũng không để tâm, vội vàng sạc pin cho di động. Mọi người tụ tập lại, bắt đầu bàn bạc xem nên làm gì tiếp theo. Tiểu Lý đã liên lạc được với lãnh đạo. Các ban ngành chính quyền trước mắt đều bận cứu nạn, hẳn nhiên không thể nào quản lý việc chụp ảnh album được. Hơn nữa phòng khí tượng cảnh báo, thời tiết mưa tuyết vẫn còn tiếp tục kéo dài. Anh ta kiến nghị ngày mai liên hệ với xe để về Khải Lý, đợi qua Tết rồi sẽ tiếp tục công việc. Tân Thần và Tiểu Mã cũng báo cáo với Nghiêm Húc Quân. Nghiêm Húc Quân nhận được điện thoại của họ thì thở phào nhẹ nhõm, không có ý kiến gì, cho họ yên tâm về nhà ăn Tết.

Họ lại ở đó đợi thêm một ngày nữa rồi mới bắt xe về Khải Lý. Tiểu Lý cuống cuống chạy về nhà thăm vợ. Chính quyền địa phương điều một chiếc xe khác đưa Tân Thần và Tiểu Mã về Quý Dương. Lúc đó họ mới biết, phạm vi ảnh hưởng của đợt thiên tai này quá rộng, bao trùm cả miền trung và miền nam Trung Quốc, sân bay Quý Dương sau khi được dọn dẹp bằng sạch sẽ mới có thể tiếp tục các chuyến bay. Tiểu Mã về nhà, Tân Thần lại ở sân bay đau khổ chờ thêm gần ngày nữa, cuối cùng đã lên được chuyến bay về quê.

Lúc đáp xuống thành phố cô sinh ra, cô kinh ngạc phát hiện rằng nơi đây cũng đã trở thành cảnh tượng đóng băng phủ tuyết. Ngồi trên xe ô tô của sân bay vào thành phố, chỉ thấy những đống tuyết dày ven đường bị dồn chụm vào hai bên đường, những mái nhà xa gần đều trắng toát, trông có vẻ không giống với thành phố mà cô đã sinh ra và lớn lên hơn hai mươi năm tí nào.

Trong khu nhà Tân Địch ở có những đứa trẻ đang nghịch tuyết. Tân Thần xuống taxi, một quả cầu tuyết lao vụt tới, trúng vào vai cô. Mấy đứa bé cười ha ha. Cô không bực bội mà chỉ cười rồi phủi đi.

Lên lầu rồi, cô lấy chìa khóa ra mở cửa, lần lượt gọi điện cho bác và Tân Địch. Tân Khai Minh thở phào, “Xem như cũng kịp về nhà ăn Tết rồi, khá lắm. Bố con chắc mấy hôm nữa cũng về được. Ở nhà nghỉ ngơi đi. Buổi tối đi cùng Tân Địch đến đây ăn cơm.”

Phản ứng của Tân Địch cũng thế, “Cuối cùng cũng về được rồi. Chị gọi điện mừng Nghiêm Húc Quân một trận tươi bời, dám sai em đi công tác kiểu đó.”

“Này, ăn thận đập bể bát cơm của em.” Tân Thần buồn cười quá, biết là Nghiêm Húc Quân xưa nay chẳng có chút giá trị nào trước mặt Tân Địch.

“Anh ta cũng chết khiếp, ngày nào cũng gọi điện báo cáo tình hình vừa nhận được. Lần này hình như em ở Quý Châu gần một tháng nhỉ?”

“Đúng thế, về đây suôn sẻ thế này đã là may mắn lắm rồi.”

“Cũng đúng. Nhân viện nghiệp vụ bên Tác Mỹ ở lại miền nam nơi có thiên tai lâu đến phát khiếp. Em nghỉ ngơi đi. Buổi tối chị và Duy Phàm về đón em.”

Đặt điện thoại xuống, Tân Thần đi tắm rửa thay quần áo, rồi ra ban công nhìn xuống phía dưới. Bon trẻ được nghỉ Tết vẫn đang chơi đùa trong đồng tuyết. Cô nhớ lại lúc nhỏ, gần như chưa bao giờ thấy trận tuyết nào lớn đến thế, thỉnh thoảng tuyết rơi xuống thành một lớp mỏng đã vui mừng lắm rồi.

Lúc đó họ cũng chơi đùa âm ỉ như thế, vãn tuyết lại, nắn thành viên rồi ném nhau, không biết mệt là gì. Dưới gốc cây hợp hoan trong sân nhà, cô từng đuổi theo Lộ Phi, định nhét tuyết vào trong cổ áo anh, còn anh nắm lấy bàn tay lạnh ngắt đỏ ửng của cô, cũng như cô đang nhìn bọn trẻ lúc này, cười một cách khoan dung.

Vừa về đến đây, hồi ức đó tự nhiên xuất hiện, nhưng cô lại không thấy phiền phức nữa. Nếu ngay cả những hồi ức như vậy cũng không có thì cuộc sống của cô thật sự trở thành một mảng trắng toát, trống rỗng.

Cô lấy di động ra gọi cho Lộ Phi, lần này nghe tiếng báo hiệu tắt máy.

Mấy hôm sau, Tân Khai Vũ đưa Bạch Hồng về, ở trong nhà anh trai, nhận được sự tiếp đón nồng nhiệt. Tuyết cứ lúc ngừng lúc rơi, cho đến tận giáp Tết mới dần dần ngừng lại, đợt tuyết thiên tai lần này mới thực sự chấm dứt. Kỳ nghỉ trôi qua trong ăn chơi nghỉ ngơi vui vẻ, sau đó ai nấy mua vé máy bay quay lại chỗ cũ.

Lúc Tân Thần đến sân bay, cô nhận được điện thoại của Lộ Phi gọi đến. Giọng anh có vẻ rất xa xăm: “Tiểu Thần, em đang ở đâu?”

Tân Thần mấy hôm trước có gọi cho anh hai lần nữa, nhưng đều tắt máy. Lúc chuyện gẫu, Tân Địch có nhắc đến anh, “Không ở đây, chắc đến chỗ bố mẹ ăn Tết rồi”. Về nhà ăn Tết có cần tắt máy không? Cô thấy hơi nghi ngờ, nhưng thực sự không có tư cách gì để tìm hiểu kỹ.

“Em ở sân bay, sắp về Bắc Kinh.”

Lộ Phi “ồ” một tiếng, lát sau mới nói: “Vậy được, chúng ta liên lạc sau.”

Lúc liên lạc lại là mấy hôm sau đó, chẳng qua chỉ trò chuyện đơn giản vài câu. Lộ Phi không hỏi đến cuộc sống gần một tháng ở Quý Châu của cô, cũng không nói là anh đã đi đâu, Tân Thần tất nhiên cũng không hỏi.

Studio sau kỳ nghỉ lịch làm việc đầy ắp, thường xuyên phải tăng ca. Thời gian bận rộn bao giờ cũng trôi qua nhanh hơn. Đến khi Tân Địch tới Bắc Kinh tham gia triển lãm thời trang tổ chức vào cuối tháng ba mỗi năm, Tân Thần mới bàng hoàng nhận ra, mùa xuân miền Bắc đến chậm chạp, mùa đông dài dằng dặc và giá buốt cuối cùng cũng đã kết thúc.

Bốn năm trước, cũng vào thời gian này cô đã đến Bắc Kinh tìm việc, rồi lại vội vã ra đi trong gió cát ngập trời.

Thời gian bốn năm đã trôi qua, bốn mùa thay đổi, tuổi thanh xuân không già đi bao giờ, nhưng cũng cướp lấy chút ngây thơ còn lại. Thành phố này thời tiết vẫn khô hanh, bầu trời vẫn xám xịt, nhưng nghe nói hai năm nay đã hiếm gặp những đợt bão cát như thế rồi.

Cuối cùng cô đã ở lại thành phố này, đi làm, tan sở, ra ngoài vui thú với đồng nghiệp, quen những bạn du lịch mới để cùng đi những chuyến ngắn ngày, sống một cuộc sống bình lặng.

Tân Thần và Tân Địch hẹn chỗ ăn. Tân Địch nhắc đến Lộ Phi. “Công việc anh ấy hình như rất bận. Chị cũng lâu lắm rồi không nhìn thấy anh ấy. Lúc gọi điện cũng hay bảo là đang đi công tác.”

Tân Thần và anh liên lạc với nhau không nhiều lắm, nên không nói tiếp đề tài ấy.

“Chỗ em ở lúc đầu đã bắt đầu khởi công đóng cọc, xây dựng trung tâm thương mại rồi. Chị còn định đầu tư cho một cửa hàng, sau đó lập một studio. Trong cửa hàng sẽ nhận thiết kế những món quà cao cấp hơn một chút.”

“Có xung đột với công việc của chị không?”

“Chị và giám đốc Tăng đã bàn qua về ý tưởng đó. Bước đầu anh ta cũng đồng ý cho chị thiết kế xong mùa này, iám đốc thiết kế, lấy danh nghĩa studio để đảm nhận thiết kế trang phục cho từng mùa. Như thế chị có thể thoát khỏi nghiệp vụ hành chính, mức độ nắm chắc về thiết kế và sự tự do sẽ cao hơn.”

Tân Thần biết Tân Địch muốn trở thành một nhà thiết kế độc lập không chỉ ngày một ngày hai, nhưng cha mẹ cô luôn phản đối, “Chị định nói thế nào với hai bác?”

“Khoan nói với họ trước đã.” Tân Địch tỏ ra đã lên kế hoạch cho chuyện này lâu rồi, thông thả nói, “Dù sao chị cũng sẽ ký hợp đồng với Tác Mỹ, cung cấp các mẫu thiết kế họ cần, điểm này cũng chả khác gì trước đây. Nhưng lập studio và đầu tư cần chi tiền, mà tiền của chị đều ở chỗ mẹ, nên hơi phiền phức. Duy Phàm thì ủng hộ quyết định của chị, muốn đầu tư chung. Chị vẫn chưa quyết định xem có nên dính vào với anh ấy không?”

“Bây giờ em đang có khoản tiền bồi thường nhà đất chưa đung đến, nếu chị cần thì cứ nói với em. Trước khi kết hôn mà có dính dáng về kinh tế với đàn ông là không ổn đâu.”

Tân Địch cười, vỗ vỗ tay cô “Ừ, Thần Tử, chị biết mà. Chị sẽ nghĩ thêm, lúc cần nói với em thì sẽ không khách sáo đâu. Thực ra....” Cô do dự, thấp giọng nói, “Anh ấy cầu hôn chị rồi.”

Tân Thần hơi ngạc nhiên, nhìn gương mặt đỏ bừng của chị họ mình với vẻ thích thú, “Chị đồng ý chưa?”

“Tất nhiên là chưa. Nói thật là anh ấy rất tốt, ở cạnh anh ấy chị rất vui. Chị sợ kết hôn rồi lại không hợp nhau được như bây giờ nữa.”

“Chắc chị không nghĩ hôn nhân là nấm mồ của tình yêu đấy chứ?”

“Tình yêu liệu có bị chôn vùi trong hôn nhân hay không thì chị không rõ, ít nhất thì hôn nhân đại diện cho lời hứa và trách nhiệm chằng. Chị chỉ nghĩ, chuyện kết hôn này cũng giống như làm giám đốc thiết kế, có danh tiếng nghe hay thôi, nói ra thì không còn là gái già nữa, có thể đối phó được với cha mẹ và những người tò mò thôi. Nhưng tương ứng với nó cũng rất nhiều chuyện, khiến hai người ở bên nhau không còn trong sáng nữa, hơn nữa khó tránh khỏi việc quấy rầy thời gian và công sức thiết kế của chị.”

Tân Thần cười ngật nghèo. Cô nghĩ, chắc Đới Duy Phàm không bao giờ nghĩ rằng, dang hôn nhân lên trước mặt một người phụ nữ lại không được xem trọng đến thế. Xem ra anh ta còn phải c. Còn chị họ của cô đang hưởng thụ tình yêu, thế là đã đủ, “Hôn nhân là gì thì em không có khái niệm, không phát biểu ý kiến. Dù sao chị cần tiền thì cứ nhớ đến tìm em là được.”

Những bức ảnh Tiểu Mã chụp ở thôn Lê Bình gửi đi, quả nhiên như cậu ta dự đoán, đoạt được giải thưởng nhiếp ảnh thể loại tài liệu xã hội rất quan trọng, tiếng tăm vang xa. Nghiêm Húc Quân đương nhiên cũng vội vàng đưa giải thưởng này vào tài liệu quảng cáo cho studio. Sau khi chụp xong quảng cáo mà công ty đã nhận, Nghiêm Húc Quân phái Tiểu Mã tiếp tục đi vòng cung đông nam hoàn thành công việc chụp ảnh còn lại. Lần này

Tân Thần bận quá nhiều việc nên cậu ta đưa trợ lý nhiếp ảnh chuyên nghiệp đi theo.

Hơn nửa tháng sau, Tiểu Mã hoàn thành công việc rồi trở về, đưa tài liệu hình ảnh cho Tân Thần xử lý, “Lần này cơn bão tuyết ấy ảnh hưởng lớn quá! Nghe nói khu vùng núi hẻo lánh đến tháng hai mới có điện lại.”

“Đúng rồi, bên đó chỉ có mỗi con đường duy nhất liên lạc với thế giới bên ngoài, sử chữa rất khó khăn. Không biết thôn chúng ta ở bây giờ thế nào rồi.”

“Tôi đã gửi tiền cho thư ký thôn rồi.”.Trước khi Tiểu Mã đi, Tân Thần có giao cho cậu ta hai ngàn tệ, nhờ cậu ta đưa đến quyên góp cho thôn nhỏ mà họ đã ở nửa tháng đó. Tiểu Mã lập tức nói là cậu ta cũng sẽ góp cùng một số tiền như thế, “Nghe ông ta nói định trưng cầu ý kiến mọi người, bù đắp cho những người dân bị sập nhà. Ông ta còn nhờ tôi cảm ơn cô nữa. Ồ, đúng rồi, hôm sau khi chúng ta đi rồi, có người đến thôn hỏi thăm cô đấy.”

Tân Thần sửng sờ, “Ai vậy?”

“Là một quân nhân của đoàn tiếp tế, nói là được người ta nhờ nên đi hỏi thăm thôn đó, nhất định phải tìm được cô. Ông thư ký thôn cũng nhiều chuyện lắm, cứ hỏi đến cùng mới biết được, thì ra một tuần trước khi chúng ta đi, khe núi phía trước chẳng phải có một chiếc xe bị lật đó sao? Chiếc xe đó có một người bạn của cô. Họ bị thương rồi được đưa vào huyện để cứu chữa. Bạn của cô ở bệnh viện vẫn không yên tâm, lại nhờ đợt người đến sau tìm cô, muốn đưa cô ra khỏi đó.”

Tiểu Mã đi rồi, Tân Thần ngồi thẫn thờ nhìn máy tính. Lần đầu tiên cô hoàn toàn không có tâm trạng nào để làm việc, tâm trí lơ đãng, lòng rối như tơ vò, mà hoàn toàn không biết đang nghĩ đi đâu. Chỉ có một âm thanh đang vang vọng trong tim cô: Anh từng đi tìm cô, họ đã từng gần nhau trong gang tấc - ở thôn nhỏ, cách một ngọn núi, ở huyện, cách mấy

Không biết bao lâu sau, cô cầm di động ra cầu thang, gọi cho Lộ Phi. Di động của anh chuyển sang chế độ nhắc cuộc gọi nhờ. Cô đành quay lại, tập trung tinh thần làm việc tiếp. Đến lúc gần tan sở, Lộ Phi mới gọi lại cho cô, “Xin lỗi, Tiểu Thần, anh vừa họp xong.”

Cô lại không biết nói gì nữa, ôm di động không nói gì, Lộ Phi nghi ngại: “Tiểu Thần, sao thế?”

“Anh bị thương ở đâu? Bây giờ thế nào rồi?” Cô khàn giọng hỏi.

Lộ Phi cũng khựng lại, một lúc sau mới nói: “Hết lâu rồi.”

“Tại sao không nói em biết?”

Lộ Phi tỏ ra lúng túng, lại ngập ngừng, “Đã qua rồi mà.”

Câu trả lời đó đã chọc giận Tân Thần . Cô hít thở thật sâu, nói bằng giọng đều đều: “Qua rồi thì tốt, hy vọng anh đã khỏe hẳn, tạm biệt.”

Tan sở, Tiểu Vân hào hứng hỏi Tân Thần : “Lễ lao động định đi đâu chơi?”

Cô hồ hững, “Ba ngày nghỉ thì đi đâu được? Có lẽ sẽ đi Trường Thành Kim Sơn Linh – Cổ Bắc Khẩu xem sao.”

Trong một lúc đi du ngoạn vào cuối tuần cô đã gặp Lão Trương đội trưởng đợt đi Tây Bắc vừa rồi, lúc trò chuyện với nhau mới nhận ra chưa đi Trường Thành đợt nào cho ra hồn, Lão Trương cười lớn, bảo là đi tuyến đường mà anh ta nói, có thể nhìn thấy đoạn Trường Thành khá hoàn chỉnh, du khách cũng ít, phong cảnh cũng đẹp, có thể ở nhờ nhà nông dân, hai ngày là đủ.

Tiểu Vân lắc đầu lia lịa, “Tớ thực sự không hiểu cái thú vui của dân du lịch, thôi cứ làm ỉn ở nhà ngủ còn hơn.”

Cô cười phì, “Tạm biệt, nàng ỉn vui về.”

Đến hôm nghỉ, Tân Thần dậy sớm, khoác ba lô gọn nhẹ đến Đông Trục Môn, gặp Lão Trương và mọi người, chuẩn bị ngòi xe khách đường dài đến Mật Vân , rồi lại đổi xe đến Cổ Bắc Khẩu.

Lão Trương đang kể cho họ nghe về hành trình đi hồ Lô Cô đến Á Đỉnh vào năm ngoái, “Đến miệng núi Đạ Khắc Cốc Đa gặp ngay mưa đá, sau đó lại bão tuyết cả một đêm. Anh đây suýt mất mạng ở đó, xem như đó là lần nguy hiểm nhất trong đời du lịch đấy.”

Một cô gái nhỏ nhắn tỏ vẻ hâm mộ, “Một trải nghiệm hiểm có.”

Lão Trương cười khố, “Cô em à, nếu em ở đó thì sẽ không nói thế đâu. Bị cớng thật không vui về gì cả. Cho dù bốn bề đều thông thoáng, nhưng cũng còn hơn cắm trại ngoài tuyết. Nghe nói năm kia có một người đã bị đông cứng đến phải cưa chân đấy.”

Chai nước trong tay Tân Thần rơi bộp xuống đất. Người bên cạnh nhặt lên đưa cho cô, cô máy móc nói: “Cảm ơn.”

Lão Trương đếm số người, “Chắc đủ hết rồi. Lên chuyến xe này đi.”

Mọi người dồn hết lên xe, Tân Thần bỗng nói: “Xin lỗi, Lão Trương, tôi không đi nữa. Có việc đi trước đây. Tạm biệt.”

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Em Luôn Bên Cạnh Anh

Những gì họ cần, chẳng qua là chống cự lại với thời gian, cố gắng và bướng bỉnh nắm chặt trong lòng bàn tay mỗi tình mà thời gian vô tình đang lăm le cuốn trôi xóa nhòa tất cả.

Tân Thần mua vé chuyến bay sớm nhất, và chạy đến sân bay với tốc độ nhanh nhất. Ngồi trên máy bay rồi, nghe nhắc nhở tắt di động và thắt dây an toàn, cô máy móc kéo dây ra, mãi một lúc sau mới bấm khóa được, lúc ấy mới nhận ra tay mình đang run lên bần bật.

Những suy nghĩ rối loạn cứ xuất hiện trong đầu cô, nhưng lại không dám thuyết phục mình phải bình tĩnh để nghĩ kỹ, suốt chuyến bay cô ngồi thẳng đơ, thần thờ nhìn về một phía nào đó. Người khách bên cạnh là một người đàn ông trung niên, thấy bàn tay đặt trên tay vịn của cô gái trẻ tuổi nắm chặt lại và dáng ngồi thẳng đơ thì bỗng thấy thương xót, lên tiếng an ủi: “Cô à, lần đầu đi máy bay à? Đừng căng thẳng, thả lỏng rồi sẽ thấy khá hơn, khoảng hơn nửa tiếng sau là đến rồi.”

Mãi lúc sau cô mới hoàn hồn: “Ồ, cảm ơn.”

Mặc người đó còn bắt chuyện tiếp, cô cũng chẳng có tâm trạng đáp lại.

Khó khăn lắm mới đợi đến lúc hạ cánh, cô vội vàng xuống máy bay, ra ngoài gọi taxi. Tài xế khởi động máy, hỏi cô đi đâu. Cô khựng lại, do dự rồi nói: “Bác, bác lên đường cao tốc vào thành phố đi đã.”

Lúc sắp xuống cao tốc sân bay rồi , tài xế vừa định mở miệng thì Tân Thần đã nói ra tên khu nhà ven hồ. Tài xế xoay vô lăng, chạy vào một con đường lớn khác.

Bảo vệ tiểu khu hỏi họ đi đâu, cô không ngần ngại nói ngay số nhà. Bảo vệ đưa cho tài xế thẻ vào trong. Cô chỉ tài xế đến trước ngôi biệt thự đó, trả tiền rồi xuống xe, dừng chân trước cổng.

Đứng một lúc sau, cô thử đẩy cổng vào, bên trong có then cài. Cô ngần ngại một lúc rồi luồn tay vào rút then ra, đi theo con đường lát đá xanh vào sâu bên trong.

Thời tiết trong xanh, ánh nắng xuyên qua vòm lá chiếu xuống tạo thành những đường vằn vện. Có thể thấy bên trong đã được sửa chữa bày biện. Phòng khách đối diện cổng vườn màn cửa đang rũ xuống, sân vườn càng được quy hoạch kỹ lưỡng, dùng đá xanh lát con đường nhỏ hẹp, một bên góc sân trồng cây hợp hoan mà cô quen thuộc, lá cây hình lông chim đan kín xòe rộng, ven đường là dây lẵng tiêu và khiên ngư hoa bò kín, những loại hoa chuyên từ nhà cô về được đặt trên giá rất trật tự. Nguyệt quý, thạch lựu và phong lữ đang đua nở, tường vi đã ra nụ, chắc chỉ vài ngày là nở.

Phía sau gốc hợp hoan là một căn phòng sáng sủa thoáng đãng theo kiểu mở, bày ghế sofa gỗ và chiếc bàn gỗ tròn, trên đó ó một bộ cờ tướng quốc tế. Lộ Phi đang ngồi trên ghế, thần thờ nhìn bàn cờ trước mặt.

Cô dừng lại, không phát ra tiếng động nào. Lộ Phi hình như có linh cảm bất ngờ, quay đầu lại, có vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó đã nở nụ cười. Anh đưa tay lấy cây nạng ở bên cạnh, đứng dậy: “Tiểu Thần, sao em đến đây?”

Anh mặc áo pull trắng, quần thể thao dài màu xám và một đôi giày vải Cróc, tay trái giữ cây nạng, bước chầm chầm ra ngoài.

Tân Thần bụm chặt miệng, tiếng kêu bị kìm nén trong họng, nhìn anh vẻ hoảng sợ. Gần như cô không thể nhìn thẳng vào anh, muốn bỏ chạy ngay, ném hết mọi thứ ra phía sau lưng thật xa, nhưng cô không tài nào làm được, chỉ đứng đó bất động

Lộ Phi đi xuống mấy bậc tam cấp: “Mau vào đây, Tiểu Thần.”

Tân Thần dờ dẫm nhìn anh, tay vẫn bịt chặt miệng.

“Sao vậy? Không khỏe à?”

Tân Thần buông tay, há miệng ra rồi ngậm lại, cuối cùng cô cố gắng lên tiếng: “Chân anh, Lộ Phi, chân anh...” Giọng cô nghẹn đặc đến mức không thể nói tiếp.

Lộ Phi vội vã đưa tay ra nắm lấy tay cô. “Đừng sợ. Chỉ là gãy xương, sắp khỏi rồi.”

Câu đó khiến Tân Thần thật lâu mới tiếp thu nổi, cô cứ đứng tại chỗ thất thần lạc phách. Lộ Phi kéo cô vào trong phòng, rồi gỡ ba lô sau lưng cô xuống, bắt ngồi xuống ghế, cô vẫn ở trong trạng thái dờ dẫm. Lộ Phi ngồi xuống cạnh cô, đặt nạng sang một bên, duỗi thẳng hai chân rồi đưa tay sờ trán cô, ở đó đang rịn mồ hôi lạnh.

“Sao sắc mặt em kém quá vậy? Có cần uống chút nước không?” Lộ Phi lo lắng nhìn cô, đưa tay ra sờ tìm dây nạng, định đứng lên.

Tay cô nhanh như chớp ấn lên đùi phải của anh, “Anh đừng nhúc nhích”. Rồi lại rút tay về, “Xin lỗi, có làm anh đau không?”

Lộ Phi tỏ vẻ dờ cười dờ mếu, “Tiểu Thần, em dè vào đùi phải của anh, ở đó không sao. Chỉ bên chân trái anh mới bị gãy xương chày và xương mác, hơn nữa đã được cố định bằng đinh vít rồi, khỏi ngay ấy mà.”

Tân Thần nhìn anh chăm chăm. Từ sau khi biết Lộ Phi đi vòng cung đông nam tìm cô và bị thương, trong lòng cô luôn tràn ngập một nỗi sợ hãi không thể gọi tên, chỉ cố gắng kiềm chế bản thân không suy nghĩ nhiều.

Thế nhưng bắt đầu từ Đông Trục Môn cho đến lúc này đứng ngoài cổng, những ý nghĩ rối loạn trong lòng cứ ập đến từng chút một, rất rõ ràng: Tai nạn xe, bị thương và đông cứng trong tuyết, mất nhiệt độ, cứa chân... Những kiến thức dã ngoại được trang bị và liên tưởng bi quan cứ quẩn vào nhau không thể thoát được, suốt đoạn đường đã khiến cô kiệt quệ, lại nhìn thấy anh chống nạng ra ngoài, hồn bay phách tán, thực sự không thể trấn tĩnh ngay được.

Cô cố gắng điều chỉnh nhịp thở, đến khi tự nhận đã có thể nói chuyện bình thường mới chịu mở miệng, “Sắp khỏi hẳn chưa? Vậy thì tốt, nhớ đến bệnh viện kiểm tra đúng lúc. Hình như sau một thời gian phải lấy đinh ra nhỉ? Lúc tập đi thì đừng dồn trọng lượng lên chân bị thương quá.”

Giọng cô vẫn không có gì khác lạ, Lộ Phi có vẻ suy nghĩ: “Cũng giống bác sĩ nói thật, không ngờ kiến thức Y học của em cũng phong phú quá.”

“Lúc du ngoạn bắt buộc phải biết đủ mọi cách để xử lý sự cố mà. Anh nghỉ ngơi nhé, em đi đây.” Cô đứng lên, với lấy ba lô của mình. Lộ Phi giữ tay cô, cô bỗng không biết lửa giận đến từ đâu mà hậm hực hất tay anh ra, nhắc túi lên. Thế nhưng Lộ Phi đã nắm cổ tay cô, kéo mạnh, cô mất thăng bằng ngã vào lòng anh, còn chưa kịp ngạc nhiên hay giận dữ, cô đã kêu lên: “Đùi anh, có đè vào không?”

Lộ Phi nói gọn lọn: “Đã nói là đùi không sao. Nhưng em đừng nhúc nhích, có thể động vào vết thương cũng chưa biết chừng.”

Tân Thần ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh, không dám động đậy. Lộ Phi ôm chặt cô, cắm áp vào tóc, lát sau mới khẽ thở dài, “Em đang lo cho anh sao, Tiểu Thần?”

Tân Thần im lặng.

“Anh không sao, đừng sợ.”

Tiếng của cô văng lên từ trong lòng anh, “Tại sao không nói em biết sớm.”

“Sợ em lo, không muốn em phải áy náy. Vốn dĩ anh định sau khi bỏ nạng rồi sẽ lên Bắc Kinh tìm em.”

“Tại sao em phải áy náy?” Tân Thần cao giọng đột ngột, “Liên quan gì đến em?”

“Phải rồi, không liên quan đến em.” Lộ Phi nén cười, “Được thôi, anh không muốn xuất hiện trước mặt em với bộ dạng này, để em che anh là người tàn tật.”

Tân Thần tức tối, hậm hực một lúc mới nói: “Xin lỗi, em thật vô lý quá.”

Khóe môi Lộ Phi thấp thoáng nụ cười vui sướng, không nói gì. Anh chưa báo cho cô biết, thực ra sau lần gặp lại vào năm ngoái, cô luôn tỏ ra quá lý trí sự vô lý bất ngờ ban nãy của cô.

“Kể em nghe tình huống lúc đó đi.” Tân Thần thì thầm trong lòng anh.

“Anh lên chiếc xe tải quân dụng tiếp tế cứu nạn, từ Quảng Tây đến đó, suốt đoạn đường đi rất chậm nhưng cũng khá suôn sẻ. Đến đoạn đường đó, hệ thống phanh xe bỗng xảy ra sự cố, lái xe rất kinh nghiệm, đánh vô lăng để nguy hiểm nhỏ nhất. Chiếc xe trượt xuống khe núi, anh và lái xe, còn một binh sĩ khác ngồi trong buồng lái đều bị thương, nhưng không nặng lắm, chỉ là nhiệt độ thấp quá, khá là khó chịu. Cũng may trong xe có áo khoác lớn, bọn anh lấy ra để đắp, cũng gắng gượng được. Sau khi liên lạc điện đài với quân đội, cứu viện đã đến. Em thấy đấy, chẳng nguy hiểm

tí nào, chắc chắn không phức tạp như những tình huống em gặp khi đi đâu.”

Anh nói nhẹ bằng, Tân Thần chột vùng dật, nhưng không đứng lên mà đưa tay xắn ống quần bên chân trái của anh lên. Vết thương đã được khâu kín trên bắp chân không phải là một đường dài thường thấy, mà ngoằn ngoèo rất xấu, từ đầu gối chạy thẳng xuống gần mắt cá chân, ở giữa còn có một khớp xương gồ lên. Ngón tay cô ngần ngại một lúc rồi mới khê sờ lên, vết thương lồi lõm mang chút hơi ấm da thịt. Có vài chỗ sắc da sậm hơn hẳn, có thể thấy rõ đó là dấu vết bị cơn lạnh giá đông cứng lại.

“Gãy xương hở sao?” Cô biết vết thương này không đơn giản như anh nói. Mấy năm đi du ngoạn và lang thang đây đó, cô đã gặp nhiều sự cố, còn chăm chỉ thu thập tài liệu xử lý vết thương ngoài da, và thực sự cũng áp dụng được.

“Có vết thương hở. Nhưng em xem này, không sao thật mà. Sau Tết là anh có thể đi làm rồi.” Anh không kể rằng, lúc ở bệnh viện, thư ký đã ngồi cạnh đọc tài liệu cho anh nghe, và anh vừa xuất viện đã bắt đầu ngồi xe lăn đến công ty làm việc.

Lúc xe bị lật nghiêng, chân trái của Lộ Phi bị mắc kẹt, một binh sĩ khác bị va đập vào đầu và hôn mê, lái xe bị nhẹ nhất, chỉ có trán bị đập vào cửa kính và rách toạc, da thịt lộ ra, máu chảy đầm đìa. Anh ta kéo từng người ra khỏi buồng lái, lấy túi cứu thương ra xử lý gấp, mở thùng sau xe để lấy vật dụng được đóng gói, kéo một tấm áo khoác to đắp lên người họ. Lộ Phi cố nén đau, lấy hộ anh ta những mảnh kính đứt trên vết thương, giúp băng bó lại.

Tín hiệu cầu cứu được bắt nhanh chóng, nhưng vì đường đi khó khăn nên cứu viện đến cũng phải mười tám tiếng sau đó

Anh được đưa vào bệnh viện, kết quả kiểm tra cho thấy xương chày bên trái bị gãy xương hở, gãy nát xương chày platform, dưới đoạn xương chày cũng bị gãy, hai vết thương hở, mất máu, lại thêm vết thương bị lạnh có diện tích không nhỏ nữa. Ở bệnh viện làm sạch vết thương, cố định đoạn xương gãy, anh cứ sốt ruột đợi tin tức, đến khi nghe được Tân Thần đã thoát thân khỏi thôn đó, ở cùng một huyện với anh, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó anh được đưa vào bệnh viện quân khu của tỉnh, làm phẫu thuật, cố định bằng đinh vít. Mẹ anh vội đến thăm, chất vấn anh sao lại xuất hiện ở nơi xa anh làm việc và bị thương như thế, anh nói thẳng: “Bạn gái con bị kẹt ở đó, con muốn đến đón cô ấy.”

Mẹ anh phản nộ: “Bố con lúc này đang bận tối tăm mặt mũi, không rảnh đến dạy dỗ con, nhưng con sắp ba mươi rồi, còn cần mẹ phải nói nên làm gì không nên làm gì nữa à?”

“Tất cả những chuyện nên làm con đã làm rồi, mọi chuyện không nên làm con đều cố gắng tránh xa, nhưng hình như chỉ khiến con sống đúng mực, không thể làm con vui được”.

“Nói kiểu gì thế hả?”

Anh chỉ cười, kéo tay mẹ: “Mẹ, trước kia con có làm mẹ lo nghĩ chưa?”

“Cái đó thì chưa. Nhưng sau khi cháu gái của Khai Minh xuất hiện, con đã thay đổi, nếu không sẽ không xảy ra chuyện hủy hôn, chứ đừng nói là suýt mất mạng thế này.”

“Không nghiêm trọng thế đâu. Hơn nữa lần trước con đã nói với mẹ , những việc con làm không liên quan đến Tiểu Thần. Bây giờ khả năng sống độc lập của cô ấy rất mạnh mẽ, chăm sóc bản thân rất tốt, nếu biết con đi tìm, chưa biết chừng còn thấy bực bội.”

“Nó không đến thăm con, con nói thử xem con đang vì cái gì thế hả?” Mẹ anh dù sao cũng xót con, thấy chân anh như thế thì đã rưng rưng nước mắt.

“Đừng để cô ấy biết.” Tất nhiên anh từ chối lấy thương tích của mình để chèn ép cô.

Mẹ anh lắc đầu, biết nói gì thêm cũng vô ích, “Thằng bé này, từ nhỏ đã lý trí, mẹ tưởng con sẽ không làm chuyện ngốc nghếch, haizz

Anh chỉ mỉm cười, trong lòng lại nghĩ, một người luôn sống lý trí, có lúc làm chuyện khờ khạo ngoài lý trí, trong lòng mới thấy bình an vui vẻ.

Lộ Phi chỉ thấy đầu ngón tay mát lạnh trượt theo vết thương đến tận mắt cá chân, cô cúi thấp xuống. Anh không nhìn rõ nét mặt cô, nhưng cảm nhận được ngón tay cô khẽ run. Anh kéo cô lên, lại ôm cô vào lòng, cô đưa tay choàng ôm eo anh.

“Nếu anh vì nguyên nhân này mà xảy ra chuyện không cứu vãn nổi.” Nghĩ đến khả năng đó, Tân Thần rùng mình, “Anh bảo em phải làm sao, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

“Chỉ là một sự cố, đừng nghĩ nhiều. Anh không định làm mình tàn tật để em nhớ mãi đâu, nếu không phải do thời tiết và đường đi quá khắc nghiệt, thì đã không xảy ra chuyện.”

Cô thấp giọng hỏi: “Sao anh ngốc thế, cứ phải chạy đi tìm em? Chẳng qua là mạng thông tin tạm thời đứt đoạn, có phải em rơi vào chốn không người đâu. Đợi vài ngày nữa thì em chẳng đã yên ổn thoát ra hay sao?”

“Anh không thể đợi được. Cuộc điện thoại cuối của em chỉ nói em phải đến một nơi hẻo lánh, anh đã xem kỹ bản đồ, dự báo thời tiết, không thể xác định em đến đó bình an, hay bị mắc kẹt trên đường. Hơn nữa...” , anh ngừng lại, khẽ vuốt lưng cô, “Lúc đó sinh nhật em cũng sắp đến rồi.”

Tân Thần lại nổi giận, cố gắng kiềm chế bản thân, “Lý do kiểu gì thế? Có phải anh không biết là xưa nay em không hề quan tâm đến sinh nhật đâu. Một cái sinh nhật có gì ghê gớm đâu, có đáng để anh mạo hiểm thế không?”

Giọng anh văng vẳng từ trên đỉnh đầu cô, Anh đã bỏ lỡ em qua nhiều rồi, Tiểu Thần, không thể để một mình em bị mắc kẹt trong tuyết mừng sinh nhật được nữa. Có điều anh vẫn cứ bỏ lỡ, một số chuyện...thật không thể cưỡng cầu được.”

Nét thê lương thấp thoáng trong giọng nói của Lộ Phi khiến Tân Thần lặng thinh.

Hôm ấy cô đang ở trong thôn nhỏ, nhận ra sinh nhật đã lặng lẽ đến gần, ngồi nhìn tàn lửa đỏ trong chậu lửa, hồi tưởng lại những ngày tháng họ ở bên nhau và bỏ lỡ nhau trong mười hai năm trời, có vẻ bàng hoàng và không chắc chắn, ánh lửa rơi vào mặt cô đỏ hồng. Cô lại không hề nghĩ rằng, anh bị kẹt trong khe núi chỉ cá cô có hơn mười kilome.

Lúc nhỏ, ông bà nội và bố cô sẽ mua quà sinh nhật cho cô, bố cô mấy lần còn đưa cô đến những nhà hàng tuyệt nhất để ăn bánh kem chúc mừng. Thế nhưng sau mười bốn tuổi, cô bỗng trở nên thờ ơ với ngày sinh nhật. Lần đầu Lộ Phi nhắc đến sinh nhật cô, cô lập tức liên tưởng đến cảnh anh nghe thấy ngày nào đó là sinh nhật cô, sắc mặt cô bỗng trắng bệch.

Người phụ nữ nhìn thẳng cô dưới ánh nắng ban chiều mùa hè rực rỡ, gọi cô Tân Thần , nhắc lại ngày cô sinh ra, thời tiết hôm ấy, cân nặng, nhóm máu của cô, và vết bớt đỏ dưới lòng bàn chân phải...như để thuyết phục cô tin tưởng.

Thực ra cô không hề cần những chứng cứ đó, khi người phụ nữ ấy nhìn cô, nói rằng “Mẹ là mẹ của con.”, cô đã hiểu ra, câu nói đó là thật.

Câu nói ấy cũng khiến cô cuối cùng nhận ra, dù có vẻ thoải mái thế nào, cô và những đứa trẻ khác cũng không giống nhau. Trước đó cô ở nhà bác, thấy bác gái đêm nào cũng vào đắp chăn cho chị họ Tân Địch, ít nhiều cũng có chút hâm mộ.

Mẹ cô từ lúc sinh cô ra đã không tồn tại, cuộc sống của cô có một lỗ hổng vô hình, mà người mẹ ấy lại đột ngột xuất hiện trong một ngày mùa hạ, sau đó lặng lẽ biến mất, thứ để lại cho cô chỉ là chướng ngại về giấc ngủ cứ đeo bám cô mãi. Lỗ hổng ấy trở nên rõ ràng, không thể nào phớt lờ được nữa.

Cô không nghĩ đến nữa, chỉ lắc đầu, “Em không muốn mừng sinh nhật. Đưa em đi xem phim đi, ra ngoài chơi, nhưng đừng nhắc đến sinh nhật, không cần bánh kem, không cần nến, không cần quà, không cần gì hết!”

Lộ Phi hiểu ngay, xoa đầu cô thương xót, khẽ gật đầu. Anh không còn nhắc sinh nhật với cô nữa. Nhưng lúc họ còn ở cạnh nhau, ngày hôm ấy, anh luôn bớt chút thời gian, chạy đến bên cô.

Anh gắng sức chiều chuộng, che chở cho sự yếu đuối thỉnh thoảng bộc lộ của cô, nhưng anh làm sao có thể biết được, cảm giác không an toàn của cô ngày một lớn dần.

Khi bố cô bị người ta tố cáo, chính mắt cô trông thấy cơ quan Kiểm sát đưa ông đi để kiểm tra, cho dù được bác ôm ấp an ủi cũng không thể nào kiềm chế nỗi hoảng sợ bất an trong cô. Cô chỉ sợ lại một vết khuyết xuất hiện rồi lan rộng, cuộc sống của cô trở nên nát bươm, không cách nào chắp vá hoàn chỉnh được nữa.

Đến Lộ Phi ra đi, mọi phản ứng của cô đều tuyệt vọng. Ngang ngược không chịu buông tay, vung móng vuốt lên túm lấy tim anh, chỉ hy vọng để anh nếm được nỗi đau giống cô.

Nhưng dù thế nào thì anh cũng đi rồi.

Thực sự có một số chuyện đã mặc định là không thể cưỡng cầu. Cô chỉ có thể học cách đối diện với cuộc sống có vết khuyết của mình, bù đắp từng chút một, trưởng thành từng chút một.

Người khác không thể thay cô trải qua quá trình đó được.

Cuối cùng cô đã có thể bình tĩnh nhìn nhận mọi thứ. Sinh nhật trở thành một ngày bình thường với cô, có thể sẽ âm u, lạnh lẽo, có thể sẽ có chút ánh nắng hiếm hoi, có thể cũng giống ngày cô sinh ra, có tuyết rơi nhẹ - đều chẳng liên quan., chỉ là một ngày mùa đông dài đặc lạnh lẽo. Cho dù là trong thành phố cô sinh ra và lớn lên, hay là trong ngôi nhà mộc mạc xa tít nơi thôn quê hẻo lánh, dù bên cạnh có anh hay không, cô đều có thể chấp nhận và lớn thêm một tuổi.

Thế nhưng , qua một quãng thời gian dài như thế, anh vẫn nhớ, ngày ấy có ý nghĩa khác lạ với cô. Giống như cô vẫn luôn nhớ đến vòng ôm đầu tiên của anh vào năm cô mười bốn tuổi.

Ánh nắng xuyên qua màn che nắng trên mái nghiêng nghiêng chiếu vào trong, trong chùm ánh sáng có vô số những hạt bụi đang bay lượn. Trời đất chẳng qua là vạn vật chuyển dời, thời gian đã tiến bao vị khác qua đường, cuộc đời như giấc mộng, vui được là mấy? Sinh ra trong biển người trần thế này, ai lại chẳng giống như hạt bụi đang ngụp lặn trong ánh nắng kia.

Cát sẽ dần dần chảy ra từ kẽ ngón tay, hồi ức sẽ chìm dần từng chút một trong trái tim, nhưng dù sao vẫn còn một số thứ ở lại.

Những gì họ cần, chẳng qua là chống cự lại với thời gian, cố gắng và bước bình nằm chặt trong lòng bàn tay mỗi tình mà thời gian vô tình đang lăm le cuốn trôi xóa nhòa tất cả.

Phòng ánh sáng đối diện với khu vườn, xung quanh đầy ắp màu sắc, tung bừng hoa nở. Tân Thần nhìn thấy góc phòng có một chậu văn trúc, “Hình như lại mọc cao lên rồi. Trước kia lúc còn ở chỗ em, người khác không tin văn trúc có thể cao như thế.

“Bác làm vườn cũng nói lần đầu tiên thấy văn trúc cao quá một mét như vậy.”

Tân Thần nhìn bàn cờ phía trước, đưa tay lấy một quân cờ đen, chạm vào vết sứt nhỏ trên đó, “Anh giành cờ tướng với cháu của bác Lã à?”

“Hôm đó anh xuống lầu, mua một bộ transformer đổi với nó, nó rõ ràng thích quà của anh hơn.”

Tân Thần nhìn chăm chăm quân cờ cô đã vuốt ve không biết bao nhiêu lần, hơi mỉm cười, đặt nó về chỗ cũ.

“Ngồi ở đây ngắm hoa thật tuyệt.”

“Ừ, anh thích nhất kiểu thiết kế này, mùa đông ở đây còn có thể dùng làm phòng kính trồng hoa. Bây giờ anh cũng được xem là một bác thợ làm vườn khá giỏi rồi, chăm sóc hoa em để lại rất tốt. Có thấy gốc cây trong vườn kia không?”

“Cây hợp hoan, em rất thích.”

“Anh cũng thích. Anh cố ý chọn một cây từ trong rừng cây mang về đây trồng. tháng sau chắc sẽ nở hoa. Từ mùa xuân đến nay, nhìn những đóa hoa ấy nở rộ, giống như em luôn ở bên anh.”

“Lộ Phi. Em không còn là cô bé nghịch ngợm ôm gốc cây hợp hoan mà lay lắc nữa đâu.”

“Anh biết, Tiểu Thần.”

“Nếu anh cảm thấy anh có thể chấp nhận một cô bạn gái không thể chắc chắn về tình cảm, lúc nào cũng nghi ngờ, thì chúng ta thử làm lại từ đầu xem.”

“Ừ.”

CON ĐƯỜNG ĐƯA TIỀN ĐẦY HOA

Thanh Sam Lạc Thác

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Niềm Vui Của Tình Yêu

Đứng trong cơn gió gào thét mang theo hơi lạnh, nghe giai điệu đầy ắp niềm vui, mừng rỡ và lãng mạn, anh không thể không nhớ đến mùa xuân ấm áp, nụ cười rạng rỡ ấy đã biến mất trong cuộc đời.

“Đúng rồi, Lộ Phi, anh còn giữ bức thư ấy không?”

Tân Thần hiện giờ đang du lịch Tiệp Khắc với Lâm Lạc Thanh, mỗi ngày đều gọi điện cho Lộ Phi vào khoảng thời gian ấy, đến lúc gần tạm biệt, cô bỗng hỏi thế.

Lộ Phi biết Tân Thần đang nói gì, bức thư viết địa chỉ của mẹ Tân Thần, đã được anh giữ gìn mười hai năm qua.

“Tất nhiên là còn, sao lại hỏi đến chuyện đó?”

Tân Thần trầm ngâm, rồi cười: “Có lẽ là vì Tiệp Khắc gần ngay Áo, có lẽ...”, tiếng cô thì thầm vọng ra từ máy điện thoại, “Là vì những lời anh nói với em hôm đó.”

Cô đồng ý bắt đầu lại từ đầu với Lộ Phi, nhưng vẫn kiên trì ở lại Bắc Kinh làm việc, lý do rất đơn giản: “Công việc làm cũng khá suôn sẻ, cũng phải làm cho ra đầu ra đũa một thời gian chứ. Nếu em mà phải tay bỏ đi nữa thì đúng là đi đâu cũng không được tin tưởng mất.”

Lộ Phi thừa nhận cô nói rất có lý, nhưng đồng thời cũng hiểu rõ, ít nhất thì đó không phải là lý do quan trọng nhất mà cô không muốn quay về. Cô

giữ thái độ thận trọng, không chịu đi quá nhanh, anh có thể hiểu và cũng tự nguyện hưởng thụ quá trình gần gũi cô lại từ đầu.

Anh nói cuối tuần sẽ đến thăm cô, cô cứ bảo không liên tục, “Chân anh bây giờ đi công tác không thích hợp, hay cứ đợi em về đi.”

Và cô thực sự thực hiện lời hứa, sáng sớm thứ bảy về đến thẳng nơi anh ở, cho anh một niềm vui bất ngờ. Đáng tiếc là di động của anh réo mãi, buổi tối còn phải đi tiếp khách, đến khuya khi mệt mỏi quay về thì Tân Thần đã ngủ thiếp đi trên giường,

Anh ngồi bên giường ngắm gương mặt say ngủ an lành của cô rất lâu, cảm thấy rất hối lỗi, và đáng vẻ như không có gì xảy ra của cô khi thức dậy càng khiến anh bất an.

Việc khai thác nghiệp vụ công ty đầu tư rất thuận lợi, song công việc của Lộ Phi cũng ngày một nặng nề. Sau khi bỏ nạng rồi, anh nhận ngay công việc đi công tác Bắc Kinh. Đỉnh bắt trên chân anh khi qua cửa kiểm soát kim loại phát ra tiếng kêu khác lạ, nhân viên an ninh bắt buộc phải dùng máy ra kim loại để kiểm tra trên người anh theo đúng quy tắc, thậm chí còn kiểm tra bằng tay. Anh có bệnh sạch sẽ, tránh tiếp xúc cơ thể với người lạ, nhưng cũng đành chịu đựng qua trình đó.

Tân Thần thấy anh thì rất vui, nhưng anh nhắc Lộ Thị chị anh lúc đó cũng đang đi công cán ở Bắc Kinh, có ý hẹn chị cùng đi ăn cơm thì cô tỏ ra ngần ngại, một lúc sau mới nói: “Hay để lần sau hãy tính đi anh.”

Lộ Phi không muốn ép cô nên gật đầu, “Ừ, sau này chắc anh cũng sẽ thường xuyên đến đây công tác.”

“Em định tháng sau nhân kỳ nghỉ đi Tiệp Khắc một chuyến, đi làm visa xong rồi.”

Lộ Phi có vẻ khó xử: “Tháng sau anh phải tập trung theo sát công tác thu mua cổ phần một công ty ở Hồ Nam, e rằng không bớt thời gian đi với em được.”

“Không cần đâu. Em đã hẹn Lạc Thanh rồi, hành trình, khách sạn, vé máy bay, vé xe khách đều đặt cả rồi.”

Anh bất giác cười khổ sở, ôm cô, nhìn vào đôi mắt trong veo ấy, “Trong kế hoạch của em căn bản không có anh, đúng không?”

Tân Thần lắc đầu cười, thẳng thắn: “Cuối tuần mà anh cũng không được yên, di động mở một cái là reo suốt, đi du lịch chắc cũng nhờ đến công việc, chỉ phụ bạc phong cảnh, lãng phí tiền thôi.”

Anh công nhận cô nói có lý. Đương nhiên cô không còn là cô bé ôm tay anh không chịu buông nữa, nhưng thái độ lý trí đó của cô khiến anh không thể không thấy buồn. Anh cười dịu dàng: “Tiểu Thần, chúng ta thế này, có thể gọi là đang yêu nhau không?”

Tân Thần sững người, ánh mắt ảm đạm, hồi lâu không nói gì.

“Em biết là anh không phải đang than vãn, cũng không muốn ép em, nhưng sống mỗi người một nơi ai làm việc nấy như vậy, không thể giúp chúng ta kéo gần khoảng cách lại được. Nếu em quyết định sau này ở lại Bắc Kinh làm việc, anh sẽ sắp xếp công việc của anh lại từ đầu.”

“Đợi em về rồi chúng ta hẵng chuyện này được không?”

Tân Thần đã đi qua khá nhiều nơi, nhưng những nơi cô từng đi đều là đã ngoại, ngoài nơi cô sinh ra, Côn Minh và Bắc Kinh mà cô đang sống, cô không mấy có khái niệm về những thành phố khác.

Hiểu biết về Tiệp Khắc bắt nguồn từ những bức ảnh du ký cô thỉnh thoảng nhìn thấy trên mạng, trong đó có một bức đứng từ đỉnh núi nhìn

xuống toàn thành phố Praha, dưới ánh chiều tà vào buổi hoàng hôn, nhưng lại mang đến một màu vàng ấm áp dễ chịu, khiến cô thấy lòng rung động.

Khi đã thực sự đứng ở thành phố này, cô hoàn toàn không hối hận về chuyến đi.

Cuối tháng tám vẫn là mùa cao điểm du lịch ở Praha, Tân Thần và Lâm Lạc Thanh ra khỏi ngôi thành Praha, nhìn nhau cười. Du khách nhiều thì không nói làm gì, còn có những đoàn du lịch đến từ Đài Loan, Chiết Giang dưới sự dẫn dắt của hướng dẫn viên du lịch giương cờ, cầm những chiếc loa nhỏ thuyết minh thao thao bất tuyệt, đáng vẻ tham quan rất chăm chú, thực sự có hơi làm mất hứng.

Thành phố Praha không lớn, tuyến xe điện ngầm khá đơn giản, chỉ cần chịu khó nhớ một chút, thì thực sự là một thành phố cực kỳ thích hợp cho việc “tự do hành tẩu.”

Lâm Lạc Thanh học kiến trúc, giới thiệu cho Tân Thần một loạt các phong cách kiến trúc trên đường họ đi: kiểu La Mã, kiểu Gothic, kiểu Baroque, kiểu Phục Hưng... Hoàn toàn mặc kệ vẻ lơ đãng nửa nghe nửa không của cô.

Những người già và phong cầm trên đườn phố, những nghệ nhân trên quảng trường thành phố cổ thối sáo, dòng nước trôi lặng lẽ trên sông Vltava, những phụ nữ thành thơi rằm nắng trên bãi cỏ, những con đường nhỏ hẹp ngoằn ngoèo trong khu phố cổ, những con phố với hàng gạch lát cũ kỹ sứt mẻ, rong rêu và cỏ hoang mọc giữa những viên gạch, ánh đèn đường lay động dưới hoàng hôn, xe ngựa.... Những cảnh tượng ấy không khiến người ta cảm thấy căng thẳng khi đi trong thành phố xa lạ, không cần xem bản đồ, tâm trạng thành thơi vui vẻ.

Tân Thần ngày nào cũng gọi điện cho Lộ Phi, đa phần nói về những tin tức vụn vặt.

“Trong thành Praha, ban ngày lái xe cũng cần phải bật đèn nữa, lạ thật.”

“Nước uống đắt quá, một chai nước tinh khiết 500ml phải đến mười lăm đồng Krone(1) tính ra là 6,6 tệ mình đấy.”

(1) Đơn vị tiền tệ của Tiệp Khắc.

“Em và Lạc Thanh vào cửa hàng KFC uống hồng trà chỉ cần tám đồng Krone là có thể uống miễn phí những ly sau, uống no rồi mới đi.”

“Lúc đi ngang một căn nhà bỏ hoang, trên cửa lại có tượng điêu khắc theo trường phái hiện đại, đúng là nghệ thuật đến mức xa xỉ.”

“Không hiểu sao mà khi nhìn thấy nhà thờ lớn St.Vitus hùng vĩ hoa lệ, bỗng nhớ đến nhà thờ thôn mộc mạc trên đường đi đến khu núi Độc Long Giang. Tiếc là lần ấy chưa được nghe dân tộc Lật Túc ngâm thơ không cần nhạc cụ nào đệm.”

“Goulash (2) vị cũng ngon lắm, nhưng cái từ này dễ làm người ta tưởng tượng quá, ha ha”

(2) Tên một món ăn.

“Ban đêm trên cầu Charlie có rất nhiều đôi tình nhân ôm hôn nhau.”

Lộ Phi mỗi lần nghe điện thoại đều rất chăm chú và vui vẻ, khóe môi luôn nở nụ cười. Đặc biệt là câu chuyện ấy càng khiến anh say sưa hơn. Anh đi công tác qua nhiều nước, trước nay không hứng thú đặc biệt lắm với du lịch. Nhưng khi cầm điện thoại, anh không thể không nghĩ, nếu đứng cùng cô trên cầu Charlie dưới màn đêm, chứ không phải đối mặt với đồng tài liệu chất chồng trên bàn, thì sẽ sung sướng đến nhường nào.

“Ngày mai anh sẽ đi công tác Hồ Nam.”

“Em và Lạc Thanh ngày mai sẽ ngồi xe khách đến Cesky Krumlov, nghe nói là một thị trấn nhỏ đẹp vô cùng.”

Lộ Phi âm ừ, “Em nói những điều này với người không được nghỉ ngơi, bất công quá.”

Tân Thần khẽ cười, “Người cuồng công việc không than vãn đâu.”

“Anh không than vãn công việc, chỉ than vãn là không thể đi cùng em đến cầu Charlie.”

Tân Thần ho khẽ, báo cáo anh với nụ cười trên môi, “Đúng rồi, Lạc Thanh đã có một cuộc gặp gỡ cực kỳ ấn tượng ở đó. Một cô gái Đông Âu xinh đẹp đang bắt chuyện làm quen. Em một mình về khách sạn trước.”

Trong điện thoại vắng vắng tiếng cự nự của Lạc Thanh: “Đừng nghe Hợp Hoan nói đùa, tôi chỉ uống một ly rượu với cô ta thôi.”

Lộ Phi cười to.

Tân Thần và Lâm Lạc Thanh đáp xe đến Cesky Krumlov, một thị trấn nhỏ xa xôi cách Praha, chỉ có mười bốn ngàn dân. Đây là nơi mà dân đi du lịch ba lô rất thích, gần như là một Praha thu nhỏ, có kiến trúc kiểu Gothic, bia giá rẻ, và những quán ba náo nhiệt. Dòng Vltava trong vắt có hình như móng ngựa, lượn lượn lơ trôi qua.

Họ đặt sẵn trên mạng một nhà nghỉ thôn quê nằm khuất sau phố, tường trắng mái đỏ, trên bệ cửa sổ có một bồn hoa, trồng rất nhiều hoa tươi đang khoe sắc, căn phòng sạch sẽ ấm áp, ngoài cửa sổ là một khu vườn nhỏ được chăm sóc tỉ mỉ, rất có không khí gia đình.

Thị trấn nhỏ đi từ đầu này đến đầu kia chỉ mất mười phút. Ngoài lúc cùng nhau đi tham quan thành cổ, họ quyết định tự ai nấy đi. Lâm lạc

Thanh cầm theo máy ảnh đi chụp các kiểu kiến trúc, Tân Thần thả bộ xung quanh với vẻ thích thú, hào hứng.

Đi đâu cũng nhìn thấy những du khách ăn mặc thoải mái, thậm chí là cộc tay, trên sông có người đang hào hứng chèo thuyền, ven sông có người nằm lăn ra, gác chân lên bờ tắm nắng và thẩn thờ, người qua kẻ lại, ồn ào mấy cũng không ảnh hưởng gì.

Tân Thần trước kia quen đi bộ nhanh, không thích ngồi thong thả như thế, đến đây lại bị thú vui rảnh rỗi ấy truyền nhiễm, cảm thấy thoải mái vô cùng, vừa đi vừa ngừng, tùy ý ngồi xuống ghế gỗ trong quán cafe lộ thiên, hoặc bậc tam cấp trong các hẻm nhỏ, hoặc ghế đá ven sông để nghỉ ngơi.

Có người đàn ông đến bắt chuyện với cô, nhưng tiếng Anh của cô cũng chỉ bình thường, càng không có ý trò chuyện với ai, chỉ cười và lắc đầu. Thịnh thoảng gặp người bám dai dẳng, cô không thấy ghét, vì anh ta chỉ ngồi xuống bên cạnh, lật quyển sổ tay du lịch ra làm nhảm với cô, lúc thì tiếng Nhật, lúc lại tiếng Hoa, dường như đang tập đối thoại vậy. Lâm Lạc Thanh đứng lúc đó quay lại, đặt tay lên vai cô, cười với người đó, anh ta bèn biết ý rút lui.

“Nếu tôi mà mách Lộ Phi thì anh ta phải cuống đến độ mất ngủ ngay.” Lâm Lạc Thanh ngồi xuống cạnh Tân Thần, vừa nghịch máy ảnh vừa nói.

Tân Thần chỉ thẩn thờ nhìn một cô bé trên con phố lát gạch vuông. Nhìn cô bé chắc chỉ hơn một tuổi, mái tóc màu nâu hạt dẻ mềm mượt bị gió thổi tung bay, da trắng, đôi mắt màu xanh xám gần như to hơn hẳn so với khuôn mặt bé nhỏ, hí hửng giơ cao cánh tay mũm mĩm, mông ngúng nguẩy nhưng không hề ngần ngại, lao vào người mẹ đang quỳ trước mặt cô bé. Một người đàn ông khác đang mỉm cười nhìn theo. Tân Thần lấy máy ảnh trong tay Lâm Lạc Thanh, nhanh chóng điều chỉnh ánh sáng tiêu cự, chụp liền mấy tấm, vừa đúng lúc nắm bắt ngay khoảnh khắc cô bé nhào vào lòng

ôm chằm lất mẹ, và nụ cười nghịch ngợm nở ra khi mái đầu mềm mượt ấy ngã vào vai mẹ.

Lâm Lạc Thanh đón lấy máy ảnh, tấm tắc khen ngợi, “Máy ảnh này chụp đẹp thật, phong nền được làm mờ vừa đủ, góc độ, vẻ mặt đều không chê vào đâu được.”

Cậu đứng lên, lấy máy ảnh ra đưa cho người đàn ông đang đứng xem, người phụ nữ cũng bế con gái đến ngắm nghía, cười sung sướng. Nói với nhau vài câu, người đàn ông lấy giấy bút ra viết gì đó đưa cho Lâm Lạc Thanh, sau đó quay lại vẫy tay với Tân Thần vẫn ngồi chỗ cũ, cô cũng cười, vẫy vẫy tay với họ.

“Họ rất thích mấy tấm ảnh này, nhờ tôi cảm ơn chị, đưa tôi email để về gửi cho họ.” Lâm Lạc Thanh ngồi lại cạnh cô.

Tân Thần mỉm cười, nếu chỉ có cô ở đây, cô sẽ không chủ động lấy mấy ảnh cho người khác xem. Thực tế thì, cô trốn tránh cơ hội quan hệ thân thiết hơn với người khác, thà rằng đi cùng những người lạ, đến những nơi ít người sinh sống. Bây giờ đang ở trong khung cảnh ấm áp thế này, cô bỗng dưng thay đổi hẳn.

Người mẹ trẻ kia bế con gái, tay người chồng đặt trên eo cô, ba người đi sát bên nhau, vừa trò chuyện vừa đi xa dần. Dưới ánh nắng, bóng họ được phủ một lớp ánh sáng vàng giống thị trấn nhỏ này, thân thiết đến mức không còn khoảng cách.

Cô cũng từng nắm tay một anh chàng khác đi như thế, men theo con đường râm mát yên tĩnh sau công viên, đi mãi đi mãi, từ lúc trời chạng vạng đến khi thành phố đã lên đèn. Bóng họ lúc thì ngã dài ra phía sau, lúc lại nghiêng nghiêng in lên phía trước. Cô khoác tay anh, đầu dựa vào vai anh, hai chiếc bóng một cao một thấp luôn có chỗ hợp lại, cảnh ấy đã khắc sâu mãi mãi vào ký ức của cô.

“Chúng ta thế này, có phải đang yêu nhau không?” Câu hỏi ấy lại xuất hiện theo dòng hồi ức.

Đã có hai người đàn ông nói câu đó đối với cô, tuy Phùng Dĩ An lạnh nhạt, Lộ Phi ấm áp, nhưng nghi ngờ lại giống nhau.

Mày thật sự phải giữ khoảng cách an toàn với mọi người ư? Sau khi Lộ Phi bắt đầu chiếm lại trái tim mày mỗi lúc một nhiều, mày thật sự có thể giữ được khoảng cách đó ư? Cô tự hỏi mình như thế.

“Đang nghĩ gì thế, Hợp Hoan?”

“Tôi đang nghĩ, bây giờ tôi hình như rất hèn nhát.” Đối với Lạc Thanh cô không ngại thổ lộ tâm sự.

“Chị hèn nhát? Người hèn nhát không dám đi con đường Tây Bắc Vân Nam đó đâu.” Lâm Lạc Thanh phản đối. Tân Thần đã gửi link của Lão Trương post lên diễn đàn du ngoạn cho cậu ta, cậu ta xem rất say sưa, “Thật đấy, sang năm tôi định có thời gian sẽ đi thử cho biết.”

“Đó đâu phải là dung cảm, chỉ kết bạn cùng người khác đi những con đường hiểm người thôi. Dũng cảm mà tôi lý giải là...” Tân Thần nghiêng đầu nghĩ ngợi “Giống như có bé kia, vừa học đi là đi rất vững vàng, không chút sợ hãi.”

“So sánh này không ổn. Đó là vì cô bé ấy nhỏ đến mấy cũng biết là có vòng tay mẹ đang đợi phía trước, chẳng có gì phải sợ.” Lâm Lạc Thanh cầm vải lau ống kính lên lau nhẹ, lơ đãng nói.

Nhưng có một vòng tay đang đợi phía trước, mà cô cũng ngần ngại, cho dù người ấy là Lộ Phi.

Sự ngần ngại ấy không liên quan đến niềm tin.

Cô nghĩ mình đã có được logic toàn tập để nhìn nhận cuộc sống, nhưng hoàn toàn không biết bắt đầu từ khi nào lại mất đi can đảm đối mặt với nó.

Lộ Phi gửi địa chỉ tiếng Đứ đến, đồng thời có thêm chú thích tiếng Hoa, là một thị trấn nhỏ phía dưới trung tâm sản xuất Steyr của Áo. Lâm Lạc Thanh hỏi thăm ông chủ khách sạn, biết ở đây có người cung cấp dịch vụ thuê xe cả đi lẫn về đến thành phố Linz lớn thứ ba nước Áo, chỉ cách Tiệp Khắc có ba mươi kilomet, chuyển đi chỉ cần một tiếng rưỡi đồng hồ. Còn từ Linz đến Steyz chỉ có mười bốn kilomet, giao thông rất thuận tiện.

Mười hai năm đã trôi qua, bà ấy có còn ở chỗ cũ không? Tân Thần không dám chắc, nhưng cô quyết định đến xem sao. Cô không hề có hứng thú nhận mẹ hay hòa giải, chỉ định bắt đầu từ việc nhìn thẳng vào lỗ hổng đầu tiên trong cuộc đời mình.

Tân Thần gọi điện cho Lộ Phi, báo anh biết kế hoạch của mình, “Em định hôm sau đi một chuyến đến Steyz, nhiều nhất là hai ngày. Lạc Thanh đi Spa theo kế hoạch, em và cậu ta sẽ gặp ở Praha rồi cùng về Bắc Kinh.”

“Bây giờ anh đang ở sân bay, sắp lên máy bay đi Vienna. Em mở máy nhé, chúng ta sẽ gặp nhau ở Linz.” Lộ Phi không đợi cô phản đối, “Đây không phải là chuyến đi đơn thuần, không để em đối mặt một mình được.”

Lúc đến gần Linz, đầu tiên cô nhìn thấy rất nhiều ống khói cao vút. Đây là chuyến đi mà lần đầu cô chưa kịp chuẩn bị gì cả, chỉ nghe Lâm Lạc Thanh dịch lại lời giới thiệu của ông chủ khách sạn, đây là khu công nghiệp của Áo. Thành phố cô sinh ra và lớn lên cũng nổi tiếng về công nghiệp, thế nhưng đến đây có mới biết, Linz cũng là một thành phố nổi tiếng về bề dày văn hóa.

Cô và Lộ Phi hẹn nhau sẽ gặp ở quảng trường trung tâm thành phố, ở đó có chuyến xe nhỏ màu vàng để đưa khách tham quan thành phố. Vốn dĩ cô không có tâm trí nào để ngắm cảnh, nhưng vẫn còn sớm nên ngồi lên,

thế mà trên xe cũng có giới thiệu bằng tiếng Hoa, mà lại còn có âm nhạc làm nền. Đến nơi mà Mozart từng ở, ca khúc được nghe là “Bản giao hưởng Linz” mà ông viết ở đây, chiếc xe đi qua nhà thờ Linz, âm nhạc tôn giáo của Bruckner. Trong vòng nửa tiếng, cô đã tham quan hết những cảnh quan chủ yếu trong thành phố và quay về quảng trường.

Lúc Lộ Phi đến nơi, gọi cho Tân Thần , cô nhanh chóng nghe máy, “Em đang ở cạnh tòa thị chính phía đông quảng trường. Anh nghe này...”

Trong di động vắng đến giai điệu violin mà Lộ Phi quen thuộc, “Niềm vui của tình yêu” của Chrysler. Trái tim anh như ngừng đập trong tích tắc, anh mang violin theo mình ra nước ngoài, đi học, là việc, violin là một trong những thú vui khi anh rảnh rỗi. Tất nhiên anh vẫn nhớ bản ấy có ý nghĩa gì.

Áo là đất nước của âm nhạc, đâu đâu cũng thấy những nghệ nhân đường phố. Một đêm mùa thu bốn năm trước, anh đến Vienna công tác, trên đường làm xong việc quay về khách sạn, cũng đã ngừng bước trong giai điệu của bản nhạc ấy ở ngã rẽ trên phố. Đứng trong cơn gió gào hú mang theo hơi lạnh, nghe giai điệu đầy ắp niềm vui, mừng rỡ và lãng mạn, anh không thể không nhớ đến mùa xuân ấm áp, nụ cười rạng rỡ ấy đã biến mất trong cuộc đời.

Trong thành phố xa lạ ở một đất nước xa lạ, họ lại cùng lúc nghe bản nhạc ấy. Hai người giữ im lặng, đến khi hết bản nhạc, Lộ Phi khẽ nói: “Cảm ơn em đã cho anh niềm vui đơn giản như thế.”

Tân Thần giữ máy, nhớ lại cảnh lần đầu anh đứng trước mặt cô và diễn tấu cho cô nghe. Từ đó đến nay, có một đạo cô ngỡ qua những năm tháng không thể vượt qua hai quỹ đạo nhân sinh không thể nào còn giao thoa được nữa, thế mà lại gặp nhau ở một thành phố xa lạ thế này.

Bản “Air on the G string” của Bach văng ra từ di động, Lộ Phi băng qua quảng trường, càng đi càng gần, âm nhạc cũng mỗi lúc một lớn hơn.

Một bên tòa thị chính, một người đàn ông trung niên để râu quai nón đang chăm chú kéo đàn. Trong đám du khách, anh nhìn thấy ngay Tân Thần vai khoác ba lô, cúi xuống đặt một tờ tiền Euro vào trong hộp đàn, sau đó đứng lên, trong tay vẫn cầm di động. Lộ Phi đứng sau lưng cô, đang định đặt tay lên vai cô, thì thấy cô hơi nghiêng đầu, khẽ nói vào điện thoại: “Em yêu anh, Lộ Phi.”

Theo giai điệu của violin, giọng nói ấy từ môi cô và từ điện thoại vang lên cùng lúc, xuyên thẳng vào trái tim Lộ Phi. Anh bỏ máy xuống, ôm chặt cô vào lòng.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Anh Vẫn Chưa Sẵn Sàng

Chương 2: Dấu Vết Ngày Cũ

Chương 3: Một Sự Thỏa Hiệp Khác

Chương 4: Những Cuồng Nhiệt Thời Niên Thiếu

Chương 5: Chỉ Cần Chưa Từng Có Được

Chương 6: HỒI ỨC Chung

Chương 7: Sự Ương NgạNh Còn Giữ Lại

Chương 8: Nụ Hôn Đầu

Chương 9: Thứ Đã Qua Chỉ Là Thời Gian

Chương 10: Sự Ngây Thơ Thời Niên Thiếu

Chương 11: Mùa Hè Năm Ấy

Chương 12: Chi Tiết Bỏ Sót

Chương 13: Ai Có Thể Ngang Bướng Được Mãi?

Chương 14: Đáp Án Em Cần

Chương 15: Thời Gian Là Tôn Giáo Của Tôi

Chương 16: Khi Đã Vượt Qua Dòng Nước Xiết">

Chương 17: Chuyện Cũ Đừng Nên Nhắc Lại

Chương 18: Lỗ Hổng Trong Tim

Chương 19: Ngày Càng Lún Sâu

Chương 20: Trước Khi Khoản Khắc Sau Ấp Đến

Chương 21: Nhà Giam Lớn Vô Hạn

Chương 22: Đó Không Phải Là Phong Cách Của Em

Chương 23: Em Không Thể Cho Nhiều Hơn

Chương 24: Kỳ Hạn Chờ Đợi

Chương 25: Chúng Ta Từng Gần Nhau Trong Gang Tắc

Chương 26: Em Luôn Bên Cạnh Anh

Chương 27: Niềm Vui Của Tình Yêu